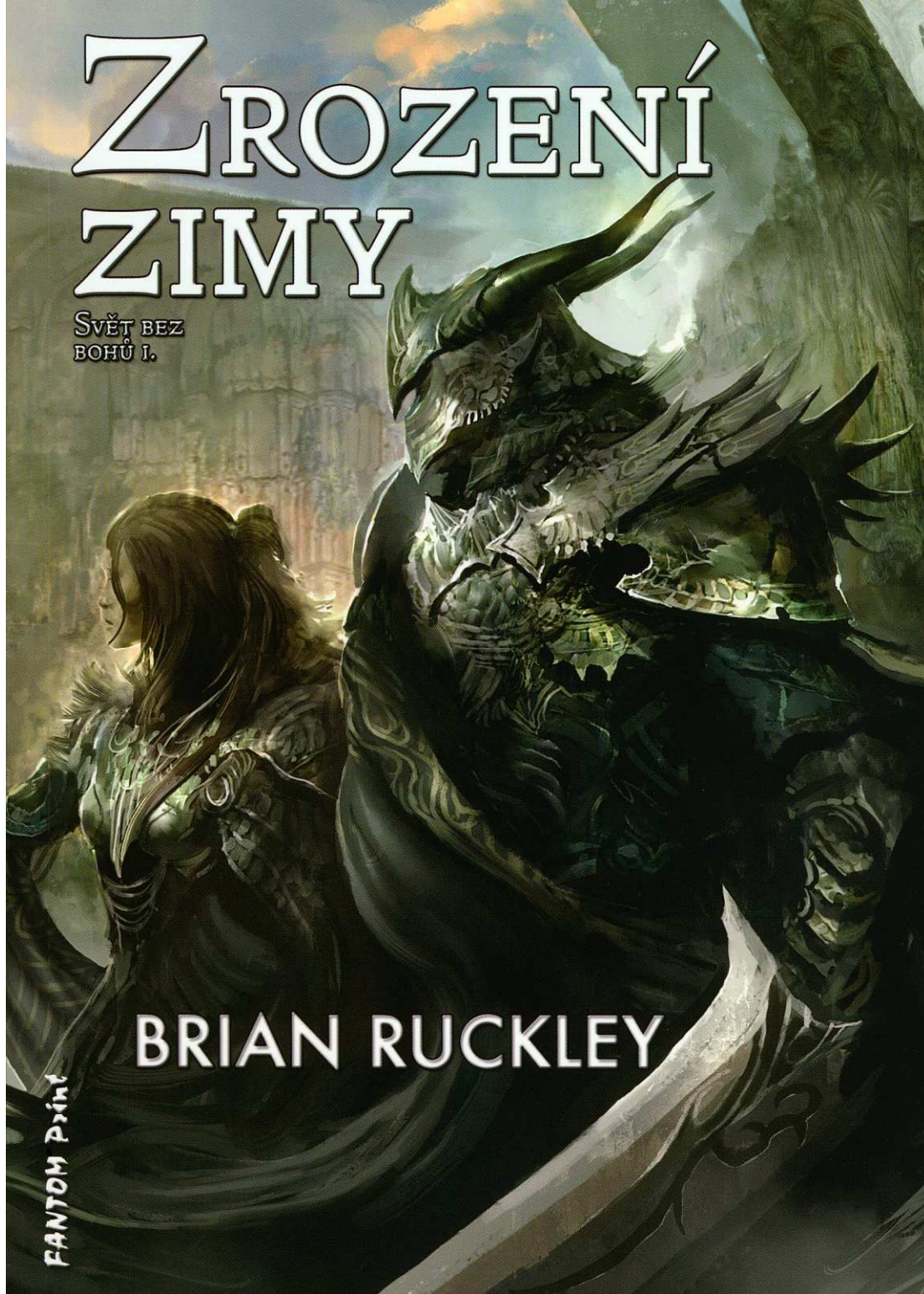

ZROZENÍ ZIMY

SVĚT BEZ
BOHŮ I.

BRIAN RUCKLEY

FANTOM Print

ZROZENÍ ZIMY

**SVĚT BEZ
BOHŮ I.**

BRIAN RUCKLEY

**FANTOM Print
2009**

Pro mé rodiče, kteří – v každém směru – vše umožnili

Copyright © 2006 Brian Ruckley
Cover art © Kekai Kotaki
Translation Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7398-059-7
www.fantomprint.cz

Poděkování

Jsem velmi vděčný všem, kteří přispěli k napsání a vydání této knihy. Můj obzvláštní dík si zaslouží zejména:

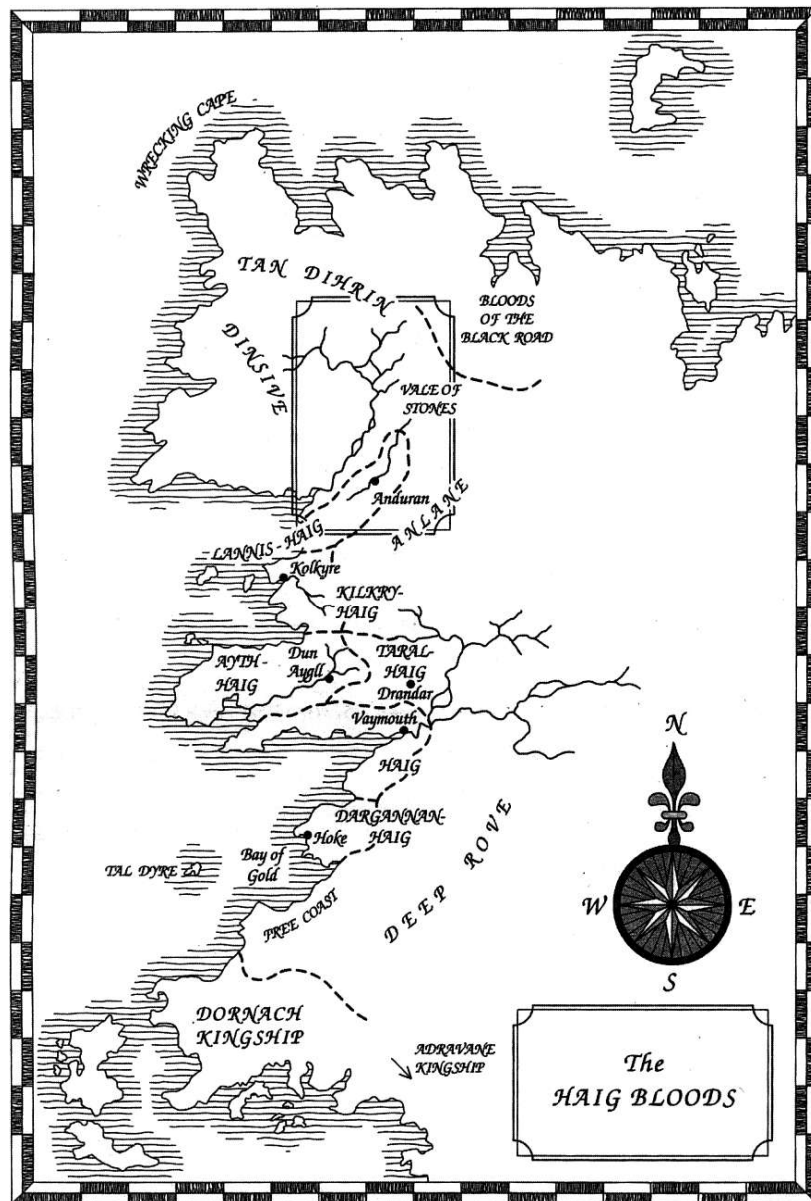
moje agentka Sacha Elliotová, bez jejíhož nadšení by kniha možná vůbec nespátřila světlo světa, a její kolegyně Anne Dewová a Tina Bettsová;

Tim Holman, Darren Nash a Gabriella Nemethová z Orbitu, kteří všichni učinili tuto knihu lepší, než by jinak byla, a Chartwell Illustrators, kteří se ujali map;

Steve Griffin a Criana Connalová, kteří mě podporovali v mém přesvědčení, že chtít být spisovatelem je užitečná ctižádost;

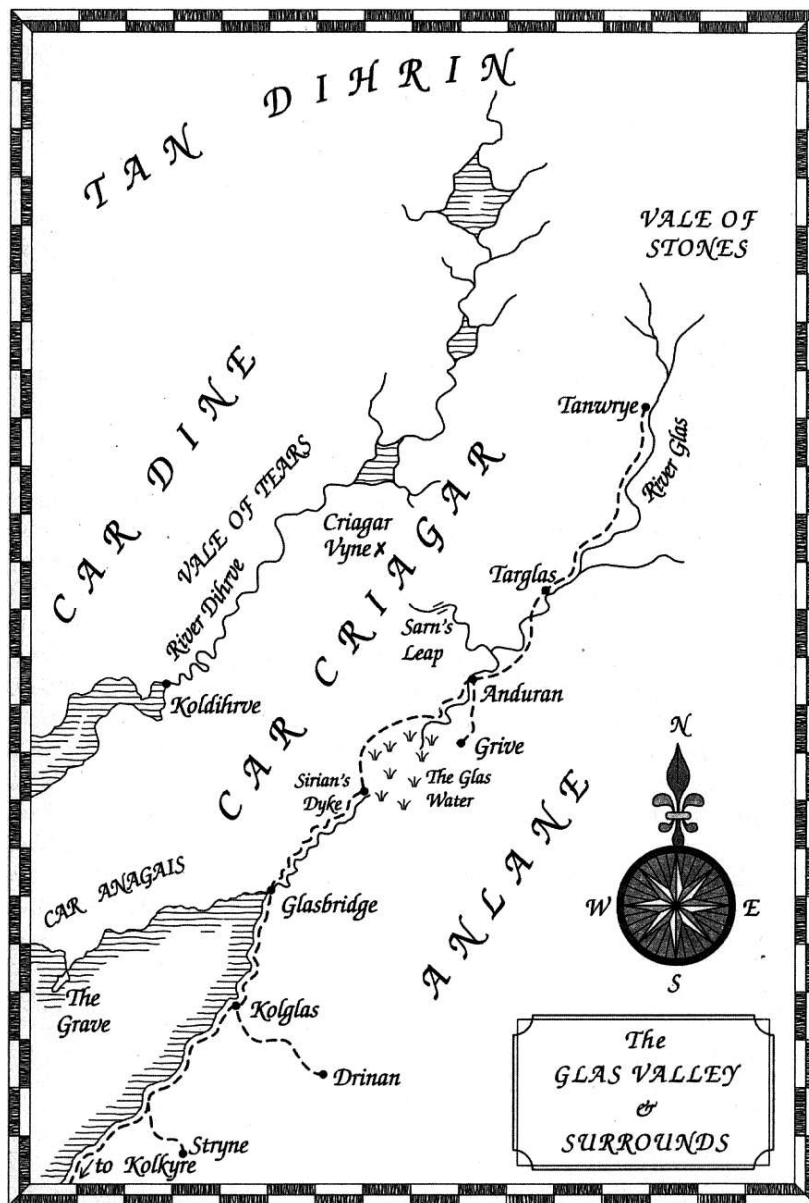
moji rodiče, protože kdybych chtěl plně docenit jejich přínos, potreboval bych mnohem víc stránek, než mám k dispozici;

a Fleur, která si nestěžuje, že se o mě musí dělit s počítačem.

The Haig Bloods – klany Haigu
 Bloods of the Black Road – klany Černé
 stezky
 Wrecking Cape – mys Ztroskotanců
 Vale of Stones – Údolí kamenů

Bay of Gold – Zlatá zátoka
 Free Coast – Svobodné pobřeží
 Deep Rove – Hluboký hvozď
 Dornach Kingship – království Dornach
 Adravane Kingship – království Adravane

Vale of Stones – Údolí kamenů
 River Glas – Glas
 Sarn's Leap – Sarnův skok
 The Glas Water – Glaské mokřady
 Sirian's Dyke – Sirianova Hráz

Kolkyre – směr Kolkyre
 The Grave – Pohřebiště
 River Dihrve – Dihrve
 Vale of Tears – Údolí slz

Předmluva

Říká se, že dějiny světa jsou dějinami úpadku.

Na počátku existovala jen jedna rasa. Zklamala bohy, kteří ji stvořili, a tak ji zničili, i když je to zranilo až do hloubi duše. Místo ní zalidnili svět pěti jinými. Tak povstaly rasy Druhého věku: Whreininové, Saolinové, Huaninové, Kyrininové a Anainové.

Nebesa se stotisíckrát otočila a pod bedlivými zraky bohů jejich děti prospívaly. Města a říše vznikaly a zanikaly. Nakonec ale ztratili Huaninové a Kyrininové trpělivost s krutostmi vlčího plemene, Whreininy. Proti vůli bohů jim vyhlásili válku a zcela je zničili, takže vlčí plemeno navždy vymizelo z mysli i z dějin. Za tento skutek se Huaninům a Kyrininům dostalo přízviska Poskvrněné rasy. A tento čin také zmařil veškeré naděje bohů, neboť viděli, že jejich dílo bylo poskvrněno, nenapravitelně zkaženo nesouladem a pýchou. Bohové se sešli na nejvyšších vrcholcích Tan Dihrinu, kde kroužící nebeská klenba vykřesává jiskry z vrcholů hor, a rozhodli se, že už nebudou déle přihlížet, jak jsou jejich sny pošlapávány a jak se proti nim jejich děti bouří. Odešli z tohoto světa, odebrali se do míst, která leží za hranicemi lidské představivosti i pochopení, a s nimi odešlo mnoho toho, co bylo nejlepšího v lidech, jež opustili.

Tak skončil Druhý věk a začal Třetí. Díky těmto událostem je náš svět bezbožný. Alespoň se to praví v legendách.

Prolog

I TŘETÍ VĚK, ROK 942

Samotu horských koz, pasoucích se na skalnatých úbočích nad Údolím kamenů, jen zřídka kdy něco narušovalo. Údolím sice vedla jediná cesta přes vysoké pohoří Tan Dihrin, tato cesta ale ústila v pustině – holé, zledovatělé severní pláně obývaly pouze divoké kmeny. Nebylo tam nic, co by mohlo přilákat obchodníky nebo dobyvatele z jižně položených oblastí kilkryjských klanů.

Když Údolí kamenů náhle zaplavil lidský příliv, zmocnil se proto stád na strmých svazích neklid. Samci hněvivě dusali kopyty; samice mečivě svolávaly kůzlata. Zakrátko zely srázy prázdnotou a jen němé skály se staly svědky neobvyklé podívané na deset tisíc lidí, putujících do mrazivého vyhnanství.

V čele dlouhého průvodu jela dobrá stovka jízdních bojovníků. Mnozí měli na těle rány, utržené teprve nedávno v prohrané bitvě na polích před Kan Avorem; všichni byli bledí a v zarudlých očích se jim zračila únava. Za nimi kráčet zástup ostatních – žen, dětí i mužů, ti ovšem byli ve výrazné menšině. Toho roku se staly z tisíců žen vdovy.

Byl to strastiplný exodus. Cesta vedla po tvrdé skále a ostrých kamenech, které řezaly do chodidel a podvrtávaly kotníky. Ty, kteří upadli, popadli jejich druhové pod pažemi a postavili s povzbuzujícími výkřiky na nohy, jako by jim mohl už jen křik samotný vlít sílu do unavených nohou. Ty, kteří vstát nedokázali, ponechali jejich osudu. Nad poutníky lenivě kroužily desítky krkavců a havranů. Někteří je doprovázeli celou cestu od údolí Glas; jiní, obyvatelé hor, se snesli ze svých vysoko položených hnízd, přilákáni vidinou kořisti.

Mezi těmi, kteří prchali Údolím kamenů, bylo i několik zámožných lidí – obchodníků a statkářů z Kan Avoru či Glasbridge. To málo, co se jim podařilo z bohatství při panickém útěku zachránit, jim nyní proklouzávalo mezi prsty. Mezci klopýтали a padali pod přetíženými sedlovými brašnami, zmoženi

zuřivými ranami bičů nebo tíhou cenností; oje i kola vozů se tříštily na kamenech, náklad se sypal k zemi. Sloužící, které jejich páni přiměli přemlouváním nebo vyhrůžkami, aby se pachtili s jejich věcmi, odhazovali všechno nejpozději ve chvíli, kdy vyčerpání definitivně zvítězilo nad strachem. Jmění, shromažďovaná po celý život, ležela podél cesty, rozházená a zapomenutá; připomínala cáry kůže, sedřené lidem skalními stěnami průsmyku.

Avann oc Gyre, than klanu Gyre a samozvaný ochránce učení Černé stezky, jel mezi obyčejnými lidmi. Jeho gardisté, muži, kteří jej přísahali chránit dnem i nocí, se dávno vzdali snahy udržet plebejce v uctivém odstupu od svého pána. Samotný than nevěnoval davu, strkajícimu se všude kolem něj, sebemenší pozornost. Jel s hlavou hluboko svěšenou a ani se nepokoušel vést koně, prostě se nechal unášet lidským přívalem.

Thanovu tvář pokrývala vrstva zaschlé krve. Před Kan Avorem, svým milovaným městem, bojoval v samém ohnisku bitvy a přežil jen díky tomu, že jeho gardisté neuposlechli rozkaz a odvěkli ho z bojiště. Rána na tváři ovšem byla pouhým škrábnutím. Pod šaty a krví nasáklými obvazy se skrývala jiná, vážnější zranění a pomalu stravovala jeho síly. Kopí kilkryjského jezdce mu projelo tělem, zlomilo se a zanechalo za sebou dřevěné úlomky. V thanově doprovodu bylo několik výborných léčitelů, a kdyby měli čas postavit stan, ošetřit mu rány a přimět ho k odpočinku, snad by mu dokázali zachránit život. Avann ovšem zakázal jakékoliv zdržení, stejně jako odmítl vyměnit koně za nosítka.

Zbytek thanovy armády postupoval na konci kolony. Před dvěma lety patřili gyrští válečníci k tomu nejlepšímu, co mohly kilkryjské klany nabídnout, ale od té doby jim neustálé krveprolévání strávilo síly stejně jistě, jako stráví oheň suchem postižený les. Nakonec dorazili na bojiště u Kan Avoru všichni bojeschopní muži Černé stezky – i mnoho žen. Přicházeli nejen z Gyre, ale z každého klanu; přesto měli nepřátelé převahu tři ku jedné. Teď zbývalo sotva patnáct set bojovníků, kteří jako notně pošramocený zadní voj kryli ústup Černé stezky na sever.

Muž, který zamířil k Avannovi, byl stejně potlučený a unavený jako ostatní. Přilbici měl zprohýbanou, kroužkové brnění potřísněné krví a kulatý štít téměř rozpolcený nepřátelskou sekyrou. Přesto se držel zpříma a v očích mu plála jiskra. Prodral se s koněm zástupem a naklonil se těsně k Avannovi.

„Pane,“ řekl jemně. „To jsem já, Tegríc.“

Avann sebou trhl, nezvedl ale hlavu ani neotevřel oči.

„Moji zvědové se vrátili, pane,“ pokračoval válečník. „Nepřítel se blíží. Kilkryjští jezdci jsou nanejvýš hodinu nebo dvě od nás. Za nimi postupují kopiníci z Haig-Kilkry. Dostihnou nás dřív, než opustíme údolí.“

Than Gyre vyplivl krev.

„Vše, co nás čeká, bylo předurčeno už dávno,“ zamumlal. Hlas měl tichý a slabý. „Neměli bychom se bát věcí, které jsou psány v Knize posledního boha.“

Jeden z thanových gardistů se k nim přidružil a změřil si Tegrika nesouhlasným pohledem.

„Nech thana být,“ řekl. „Musí šetřit síly.“

V tu chvíli Avann konečně zvedl hlavu a s tváří zkřivenou bolestí otevřel oči.

„Moje smrt přijde, až přijde. Do té doby jsem than, a ne nějaká nemocná stará ženská, kterou je třeba balit do přikrývek a krmit vývarem. Tegric se mnou stále jako s thanem jedná. Jak teprve by si měla počínat má vlastní garda?“

Osobní strážce přijal pokárání s přikývnutím, nevzdálil se ale od pána ani na krok.

„Dovolte mi tady počkat, pane,“ řekl Tegric jemně. „Dejte mi jen stovku mužů. Udržíme údolí, dokud naši lidé nezískají bezpečný náskok.“

Than se na Tegrika zahleděl. „Budeme na severu potřebovat každého muže. Tamější kmeny nás neuvítají s otevřenou náručí.“

„Žádné vítání nebude, pokud nás nepřátelé zastihnou v tomhle údolí. Nechte mě tu zůstat a slibuji vám, že budete mít k dobru půlden, možná i víc. Kousek odtud se skály sbíhají a cesta je tam částečně zavalená balvany. Můžu to místo proti jezdcům udržet, prolít tolik jejich krve, že raději počkají na hlavní síly a teprve pak se znovu pokusí prorazit.“

„A potom vás bude stovka proti kolika – pěti tisícům? Šesti?“ zavrčel Avann.

„Nejmín,“ usmál se Tegric.

Kousek od nich upadl v davu stařec. Rozbil si při tom koleno o kámen a vykřikl bolestí. Okamžitě k němu přiběhla šedovlasá žena – nejspíš jeho manželka – a s mumláním: „Vstávej, vstávej,“ se mu snažila pomoci na nohy. Než se jí to podařilo, minul je dobrý tucet lidí, včetně thana a Tegrika. Když pak stařena viděla, jak se manžel namáhavě belhá vpřed, tiše se rozplakala.

„Při obraně naší víry už zahynulo mnoho lidí,“ řekl Avann oc Gyre, znovu sklonil hlavu a zavřel oči. Naklonil se v sedle a jako by se v tu chvíli zmenšil. „Jestli nám poskytnete půl dne – pokud je to tak psáno v Knize posledního boha – nebudete ty a tvá stovka mužů nikdy zapomenuti. Až nám bude opět patřit půda, ze které jsme byli vyhnáni, budeš mezi mrtvými zmiňován na prvním místě jako nejušlechtilejší z nich. A až tento hořký svět zanikne a my se vrátíme do milující náruče bohů, vyhledám tě a projevím ti úctu, která ti náleží.“

Tegric přikývl. „Shledáme se ve znovuzrozeném světě, můjthane.“
Obrátil koně a pobídl ho proti proudícímu davu.

*

Tegric se opíral o velký balvan. Sundal si tuniku a systematicky přišíval roztrhaný lem. Kroužkovou košili měl úhledně rozprostřenou na kameni; vedle ní ležel jeho štít a meč v pochvě, u nohou mu spočívala přilbice. To bylo všechno, co mu zůstalo, všechno, co potřeboval. Koně daroval kulhající ženě, která se vlekla za zástupem. Jeho malý váček s penězi putoval k dítěti, chlapci oněmělému šokem či zraněním.

Nad hlavou mu skřehotali krkavci a v pozvolných kruzích se snášeli k tělům, která ležela opodál, mimo Tegricův dohled. Přítomnost jeho a stovky dalších mužů mrchožrouty možná na chvíli zaplaší, ale Tegric neviděl důvod, proč jim upírat hostinu. Ti, kteří kdysi v tělech dleli, je už nepotřebují. Až se bohové vrátí – a oni se vrátí, ve chvíli, kdy všichni lidé na světě pokorně přijmou víru Černé stezky za svou – dostanou nové schránky v novém světě.

Z místa, kde seděl, měl Tegric výhled na dlouhé, vlnící se Údolí kamenů s jeho strmými svahy. Tu a tam zvedl oči od šití a zahleděl se na cestu, po které přišli. Někde tím směrem ležel i Grive, kde strávil většinu života – oblast líbezných zelených polí a dobře živeného dobytka, kontrastující s nehostinností Údolí kamenů tak ostře, že rozdíl snad ani nemohl být větší. Přesto v něm ta vzpomínka neprobouzela žádné zvláštní pohnutí. Zbytek jeho rodiny nepřijal pravou víru za svou. Když se Avann oc Gyre, jejich than, přihlásil k učení Černé stezky, uprchli z Grive, vytratili se z Tegricova života. V každém klanu, dokonce i v Kilcry samotném, rozdělila Černá stezka desítky rodin, přerušila vztahy a vazby, přetrvávající celé generace. Tegric neviděl důvod, proč toho litovat či být překvapen. Pravda tak zásadní jako pravda Černé stezky nutně musela mít následky.

*

Po cestě se o holi belhal stařec oblečený do rozedraného hnědého roucha. Byl pravděpodobně poslední z tisícíhlavého zástupu uprchlíků. I když se nacházeli jen kousek od nejvyššího bodu průsmyku, slunce, zářící z bezmračné oblohy, nepostrádalo sílu. Na mužově čele se perlil pot. Když dorazil k Tegricovi, zastavil se, opřel se celou vahou o hůl a ztěžka dýchal. Válečník k němu zvedl zrak, před bodavým světlem ale musel okamžitě přimhouřit oči.

„Zaostal jsem daleko za ostatními?“ zeptal se muž mezi přerývanými nádechy.

Tegric si všiml jeho zabandážovaných nohou a třesoucích se rukou.

„Pořádný kus,“ řekl tiše.

Muže to zjevně nepřekvapilo ani nevyvedlo z klidu. Jen přikývl. Okrajem kutny si otřel z obočí pot a špínu.

„Vy tady čekáte?“ zeptal se a Tegric přitakal.

„Kolik vás je?“

„Sto,“ odpověděl Tegric.

Stařec se chladně a nevesele usmál.

„Dorazili jste tedy na konec své Stezky, vás sto. Raději budu pokračovat v cestě, abych zjistil, kam mě zavede můj osud.“

„Jen jděte,“ odvětil Tegric klidně. Sledoval, jak se muž klopýtavě ubírá po cestě, po které už dusaly stovky nohou před ním. V starcově řeči nebyla ani stopa po přízvuku, typickém pro Gyre nebo údolí řeky Glas, kde vládl Avann.

„Odkud pocházíte, starý muži?“ zavolal za ním Tegric.

„Z Kilvalu, ze země kilkryjských klanů,“ odvětil poutník.

„Tak to jste jistě znal Rybářku?“ zeptal se Tegric se stopou údivu v hlase.

Stařec zůstal stát, pomalu se otočil a zahleděl se na válečníka.

„Nijak zvlášť dobře, ale slyšel jsem ji mluvit, než ji zabili.“

„Jednou přijde den, kdy vyznavači Černé stezky opět zavítají do tohoto údolí. Ale nepůjdou na sever, nýbrž přesně opačným směrem. A nezastaví se, dokud nedorazí do Kilvalu i dál.“

Muž se rozesmál drsným smíchem. „Máte pravdu. Vyhnali nás z našich domovů, dokonce i vašeho thana vypověděli z jeho vlastního hradu, ale naše učení přetrvá. Vám ani mně nebude dopřáno se toho dožít, příteli, ale jednoho dne ovládne Černá stezka srdce všech lidí a všechny věci dojdou svého konce. Tato válka nebude dobojována dřív, než zanikne svět.“

Tegric chvíli hleděl za postavou mizející v dáli. Pak se vrátil ke svému šití.

*

O chvíli později Tegricova ruka náhle přerušila rytmické stoupání a klesání, jehla strnula uprostřed pohybu. Mezi skalami, na jižním konci průsmyku, se něco hýbalo. Tegric pomalu odložil tuniku a zapřen o koleno se předklonil, aby lépe viděl.

„Kilkry,“ zabručel jeden z válečníků po jeho levici.

Silueta pohybující se na pozadí skal a jasného slunečního světla svým tvarem opravdu připomínala jezdce. A nebyl sám. Vzhůru údolím postupovala dobrá dvacítko dalších.

Tegric instinktivně položil ruku na chladný kov kroužkové košile. Pod prsty ucítil zaschlou krev, dědictví bojů, trvajících nepřetržitě téměř celý týden. Neměl strach ze smrti. Toto břemeno bylo jedním z mnoha, které mu učení Černé stezky sňalo z ramen. Jestli se něčeho bál, pak pouze toho, že by mohl zakolísat v odhodlání čelit ochotně a pokorně všemu, co mu budoucnost přinese.

„Připravte se,“ řekl tak tiše, aby jej mohli slyšet jen muži v nejtěsnější blízkosti. Ti vzápětí předali rozkaz dál. Tegric utrl jehlu a oblékl si tuniku. Pak si přetáhl přes hlavu kroužkovou košili a nechal si její důvěrně známou tíhu dopadnout na ramena. Řada jezdců pod nimi se natahovala, klikatila a kroutila průsmykem jako kouř stoupající z čerstvě zapáleného ohně.

Kilkryjští jezdci byli nejlepšími jízdními válečníky mezi všemi klany, ale veškerá jejich obratnost a statečnost jim bude v místě, kde se Tegric rozhodl postavit na odpor, k ničemu. Mohutná lavina kamení, která se kdysi zřítíla ze skal nad nimi, tu téměř zatarasila údolí. Jezdci budou muset výrazně zpomalit, možná dokonce sesednout z koní. Tegricovi šermíři a lučištníci nad nimi získají výhodu. Později, až dorazí hlavní jádro nepřátelských sil, budou samozřejmě přemoženi, ale to nebylo důležité.

Tegric se zadíval na slunce, zářivou kouli žhnoucí na dokonale modré obloze. Slyšel křik krkavců a havranů, viděl jejich tmavá těla nenuceně klouzající v pozvolných spirálách po nebi. Nebylo to špatné místo, špatný den pro umírání. Jestli bude toto jeho poslední vzpomínka na minulý život, až se probudí v novém světě – jak učení Černé stezky slibovalo – nebude to vzpomínka nepříjemná.

Tegric Wyn dar Gyre vstal a opásal se mečem.

II TŘETÍ VĚK, ROK 1087

Vesnici zahalila mlha, takže voda, země i vzduch splynuly v jednodušou šedou masu. Kupolovité chatrče se proměnily v nezřetelné siluety, trčící tu a tam z ranního oparu jako pohřební mohyly. Drnové střechy ztěžkly rosou. Do jednoho z říčních kanálů, vinoucích se rákosím kolem vesnice, navigoval svůj plochý člun osamělý rybář. Kromě tenkých nitek kouře, stoupajících ze střešních otvorů jedné nebo dvou chatrčí, tu nebylo jediné známky života. Ani sebeslabší závan větru nerozptýlil dým stoupající vysoko k nebi a poznenáhlu se ztrácející v šedi.

Stranou od ostatních stála na malé vyvýšenině větší chýše. Z mlhy se vynořila postava a zamířila přímo k ní – mladík, ne starší než patnáct, šestnáct let. Jeho nohy zanechávaly v mechové trávě hluboké stopy. Před chýší se zastavil a soustředoval se. Napřímil se, na okamžik se rozhlédl kolem sebe a pak začal nadechovat a vydechovat vlhký vzduch, jako by se chtěl očistit.

Když vstoupil a závěs z jelení kůže kryjící vchod za ním zapadl, ponořil se vnitřní prostor opět do hlubokého šera. Malým otvorem uprostřed střechy pronikal jen tenký paprsek světla; z ohně živého rašelinou zbyly doutnající uhlíky. Mladík rozeznal nezřetelné siluety dobré desítky postav, sedících nehybně v půlkruhu kolem ohniště. Na některé z tváří dopadala slabá záře uhlíků. Znal je, ale to teď nebylo důležité. Dnešního rána tvořili pospolitost, představovali vůli obce, vůli Dyrkynnonu. V pozadí, téměř mimo dosah jeho výborného sluchu, zazníval rytmický zpěv. Nikdy předtím nic podobného neslyšel, ale věděl, co to je – zpěv pravdy, převzatý od Kyrininů z kmene Volavek. Hledali moudrost.

„Posaď se,“ vyzval ho někdo.

Posadil se na zem, zkrřížil nohy a upřel zrak na ohniště.

„Zasedali jsme celou noc, abychom věc promysleli,“ řekl někdo další.

Mladík přikývl a sevřel rty do úzké čárky.

„Scházet se a vynášet podobné soudy je pro nás nelehkou povinností a smutným břemenem,“ pokračoval druhý mluvčí. „Dyrkynnon je útočiště, otevřené všem našim bližním, kterým se nedaří najít v okolním světě mír a bezpečí. Přesto jsme zde, Aeglyssi, abychom rozhodli, zda máš být vypovězen z naší obce a poslán pryč.“

Aeglyss mlčel. Jeho tvář zůstala netečná, pohled pevný.

„Přijali jsme tě mezi sebe a postarali se o tebe. Zemřel bys po boku své matky, kdybychom tě nenašli a nepřinesli sem. Přesto ses rozhodl rozsévat sváry. Přátelství a důvěru, kterých se ti od nás dostalo, jsi splatil krutostí. Dyrkynnon nyní tvou přítomností trpí. Aeglyssi, opusť toto místo a přestaň se stýkat se všemi, kteří zde mají svůj domov. Vypovídáme tě z našeho středu.“

V mladíkově tváři se konečně něco pohnulo. Pevně sevřené čelisti se mu zachvěly, koutek úst zacukal. Zavřel oči. Vzduch byl těžký rašelinovým dýmem. Dráždil ho v hrdle a v nose.

„Jsi mladý, Aeglyssi,“ pronesl teď už o něco mírněji hlas za doutnajícím ohništěm. „Je možné, že čas tě naučí to, co jsme tě my naučit nedokázali. Pokud se tak stane, budeš zde opět vítán.“

Upřeně zíral na potměšilé tváře před sebou, v očích chladný vztek.

„Přišel jsi k nám z bouře a bouře v tobě stále zuří,“ řekla jakási žena. „Nedokážeme ji utišit. Je zakořeněná příliš hluboko ve tvém nitru. Až se

uklidní nebo až ji přemůžeš, vrať se k nám. Rozsudek může být odvolán. Patříš sem.“

Zasmál se jejím slovům; drsný zvuk nečekaně prořízl ticho. Mladíkovi vhrkly do očí slzy. Stékaly mu po tvářích, ale nezanechaly stopu v jeho hlase.

„Nepatřím nikam,“ řekl a vstal. „Nepatřím sem, a tedy ani nikam jinam. Bojíte se mě, právě vy, kteří byste mi měli nejlépe rozumět. Mluvíte o péči a důvěře, ale ve vašich tvářích čtu pouze pochyby a bázeň. Z pachu vašeho strachu se mi zvedá žaludek.“ Plívl na oharky. Do vzduchu se vznesl popel.

Aeglyss se rozhlédl kolem, snažil se ve tmě chýše někoho najít. „K’rino! Víím, že jsi tady, cítím to. I ty se mě zřekneš?“

„Mlč, K’rino,“ řekl někdo.

„Ano, mlč,“ zavrčel Aeglyss. „Dělej, co ti říkají! Tak to tady chodí – musíš našlapovat jemně, vždycky jemně. Ať nic nerozvíříš. Slíbila jsi, že mě budeš milovat, K’rino, milovat jako vlastní matka. Tak tedy vypadá tvá láska?“

Nikdo mu neodpověděl.

„Miloval jsem tě, K’rino! Miloval!“ Vyplívl to slovo, jako by to byl jed. Pro samé slzy neviděl.

„Jen jsem chtěl...“ Slova mu odumřela v hrdle. Přerývaně se nadechl. „To není spravedlivé! Co jsem udělal? Nic, co by nemohli učinit i jiní. Nic.“

Stínové postavy nereagovaly. Jejich neochvějné rozhodnutí leželo mezi ním a jimi jako val. Aeglyss přidušeně zaklel, otočil se a odešel.

Když byl pryč, rozhostilo se dlouhé ticho. Pak se odněkud ze tmy začaly nejprve téměř neslyšně, pak čím dál hlasitěji ozývat potlačované vzlyky.

„Šetři si slzy, K’rino. Není jich hoden.“

„Je to můj schovanec,“ zajíkla se žena.

„Už ne. A je to tak dobře. Je v něm příliš mnoho divokosti a krutosti. Nedokázali jsme ho od nich oprostít, i když jsme se snažili ze všech sil.“

K’rina se odmlčela, potlačila žal.

„V jedné věci má pravdu,“ řekl někdo. „Máme z něj strach.“

„Za to se nemusíme stydět. Ve Sdíleném je silnější než kdokoliv, s kým jsme se za poslední léta setkali, i když postrádá vědění, jak svou sílu správně užívat. Dokud se spokojoval s uličnickými kousky a dětskými vylomeninami, mohli jsme to přehlížet... ale teď... Ta dívka stále celé noci pláče. Kdyby zůstal mezi námi, způsobil by nakonec ještě větší utrpení.“

„Ať se vydá kamkoliv, přinese s sebou velké trápení,“ pronesl muž s tváří potetovanou divokými, tmavými spirálami. „Bylo by lepší ho zabít. Jeho šlépěje zalije krev. Ať se vydá kamkoliv.“

1

Zrození zimy

TŘETÍ VĚK, ROK 1102

Existují zvyky a rituály, tak hluboko vetkané do přediwa národa, že je jejich původ dávno zapomenut. V severních zemích, kde nelítostný běh ročních období vládne životu mrazivou pěstí, si Huaninové připomínali příchod zimy už dávno předtím, než vznikl kalendář nebo jakékoliv jiné písemné záznamy. Během nesčetných staletí se obřady měnily a přetvářely v souladu s duševním založením lidí, kteří je vykonávali, a vlákno spojující je s jejich předchůdci se přetrhávalo. Přesto zůstalo starodávne jádro zachováno.

Než vznikla království, provozovaly divoké kmeny Tan Dihrinu krvavé rituály, jimiž se snažily získat ochranu bohů před ledem a bouřemi. Když v Dun Ayglu povstali králové, drželi se jejich poddaní na severu stále starých obyčejů, i když už dávno zapomněli, jaký je jejich význam, a i když už nebylo bohů, kteří by mohli jejich rituálům přihlížet. Království zaniklo, jak to bývá s každým dílem smrtelníků, ale navzdory následnému chaosu, navzdory bouřlivému zrodu klanů se roční doby střídaly jako vždy a lidé na severu nezapomínali, že změna musí být uctěna.

Pro killkryjské a lanniské klany, stejně jako pro klany Černé stezky z dalekého severu, tak existuje jedna noc téměř na konci roku, která více než jiné symbolizuje plynutí času. Oné noci se svět noří do chladu a temnoty, aby očekával své znovuzrození během nadcházejícího jara. Je to noc zármutku, ale

také oslav, neboť v dřímotě světa, jímž je zima, se rovněž skrývá příslib návratu světla a života.

Z HALLANTYROVA PUTOVÁNÍ

I.

Modrou podzimní oblohu prořízlo jasné a ostré volání rohu. Doprovázelo ho štěkání loveckých psů podobně, jako je strom doprovázen popínavým břečťanem. Orisian nan Lannin-Haig otáčel hlavou sem a tam a snažil se zjistit, odkud volání přichází. Před ním jel jeho bratranec Naradin.

„Támhle,“ řekl Naradin, otočil se v sedle a ukázal k východu. „Na něco narazili.“

„Je to dost daleko,“ pronesl Orisian.

Naradinův kůň neklidně přešlapoval a natahoval krk. Věděl, co ten zvuk znamená. Byl vycvičen k lovu a roh probouzel jeho instinkty. Naradin vztekle zarazil konec kopí na kance do země.

„Kam ti zatracení psi zmizeli?“ láteřil. „Ty bestie nás nechaly na holičkách.“

„Museli něco zvěřit, jinak by nás nedovedli až sem,“ řekl klidně Rothe. Starší z Orisianových dvou osobních strážců byl jediný, komu se podařilo poslední míli udržet se svým pánem a jeho bratrancem krok. Anlanské lesy byly v těchto místech poměrně prostupné a tudíž vhodné pro lov, přesto se družina rozptýlila hned ve chvíli, kdy štvance začala.

Kdyby se ohaři drželi pohromadě, bylo by to jiné, přemítal Orisian. Místo toho se ale smečka rozdělila a oni měli s Naradinem tu smůlu, že se vydali za nesprávnými psy. Orisian si z toho nedělal těžkou hlavu, věděl ale, že bratranec bude smýšlet jinak. Před čtyřmi dny se stal Naradin otcem a tradice velela, aby při novorozencově první slavnosti Zrození zimy položil na stůl vlastnoručně složené maso. Farmáři nebo pastýři by stačilo zabít jeden kus ze svého stáda. Po Naradinovi, dědici thana klanu Lannis-Haig, se ovšem žádalo víc.

„Pojeďme za signálem,“ řekl Naradin a přitáhl koni otěže. „Jestli se tam dostaneme dost rychle, možná na mě zbude nějaký úlovek.“

Orisian obrátil koně. Jen s námahou se mu podařilo založit obrovité kopí, které dostal na dnešní lov. Lanniské kopí na kance bylo zbraní dospělých mužů, a i když bylo Orisianovi už šestnáct, neměl dost síly, aby s ním dokázal zacházet tak obratně jako Rothe nebo Naradin.

„Okamžik,“ ozval se Rothe.

Naradin si změřil stárnoucího bojovníka lehce podrážděným pohledem. „Musíme vyrazit,“ naléhal.

„Myslím, že jsem něco zaslechl, pane,“ odvětil strážce.

Nezdálo se, že by dědic klanu měl chuť věnovat jeho slovům pozornost, ale než mohl odpovědět, ozvalo se z jihu zřetelné zaštěkání. Pes musel něco spatřit, nejen zvětřit.

„Je to hodně blízko,“ poznamenal Orisian.

Naradin se na něj na okamžik zahleděl a snažil se při tom ovládnout koně. Pak krátce přikývl a pobídl zvíře patami. Orisian a Rothe vyrazili za ním.

Lesní půda se míhala pod kopyty koní. Listí pokrývající zem se chvělo a vířilo ve vzduchu. Z korun stromů vylétaly vrány a s křikem stoupaly k nebi. Orisian se spolehl na koně, že najde ve spleti kmenů cestu. Byl to lovec, vycvičený ve stájích jeho strýce, thana, a určitě věděl o štvanicích víc než on. Přes zvuk lámajících se větví a dusot kopyt teď mladík před sebou zřetelně slyšel psí štěkot, pocházející ne už od jednoho, ale hned několika psů.

Ohaře našli u lískových a cesmínových keřů. Zvířata se seběhla v místech, kde byl podrost nejhustší, a v horečném rozrušení se strkala a chňapala kolem sebe. Skákala sem a tam, občas se vrhla vpřed, nikdy se ovšem nepřiblížila ke křoví příliš. Naradin vykřikl nadšením: „Určitě něco mají!“

„Zaduj na roh,“ zavolal na něj Rothe. „Potřebujeme víc kopí.“

„Ostatní určitě zareagovali na druhý signál. Nemůžeme čekat, mohli bychom kořist ztratit.“

Rothe si promnul tmavý plnovous a střelil nervózním pohledem po Orisianovi, který také zneklidněl. Naradinovo nadšení někdy vítězilo nad zdravým rozumem. Kanci v Anlanu nebyvali právě malí ani krotcí.

„Počkejte tady,“ nařídil Naradin. „Dejte mi pár minut, abych se porozhlédl, a pak nasadte psy. A jestli se na této straně něco vynoří, nezabíjejte to. Dnes patří kořist mně.“

Vzápětí pobídl koně, aniž čekal na odpověď.

Kanec proletěl mezi psy jako jestřáb mezi holuby. Rozprášil je; některé odmrštil stranou, jiní stačili uskočit. Bestie byla obrovská. Na hrudi jí pohrávaly mohutné svaly a žlutobílé kly dosahovaly délky mužské ruky. Vyrasila za jedním ze psů, další jí ale nepřestávali chňapat po bocích.

Naradin prudce obrátil koně. „Je můj!“ vykřikl.

Kanec setřásl psy a rozběhl se k Naradinovi. Lovec na něj zacílil hrot kopí. Divočák byl ale starý, zkušený mazák. V poslední chvíli se pootočil a vyrazil proti hřebcovu břichu. Kopí mu sklouzlo po plecích a projelo kůží až na kost. Naradinův kůň se pokusil přeskočit divočákovi hlavu. Skoro se mu to podařilo, jeden z klů mu ale zavadil o přední běh, takže hřbec na měkké půdě zavrával. Udržel se na nohou, ale Naradin byl vymrštěn vpřed. Levá noha

mu vyklouzla z třmene a přistál koni na krku. Visel na opratích a jen síla vlastních paží ho chránila před pádem. Jeho váha ovšem otočila koni hlavu na stranu, takže se začal kácet k zemi. Každým okamžikem padne. Divočák byl už zase těsně u Naradina. Psi se blížili, zuřiví a lační krve, přicházeli ale příliš pozdě.

Orisian a Rothe vyrazili bok po boku. Bylo nemožné říct, čí oštěp zasáhl kořist první, zda Orisianův, který se zavrtal kanci do boku, nebo Rothův, jenž se mu ponořil mezi žebra. Prudký náraz vyrazil Orisianovi zbraň z nezkušených rukou. Rothe byl připraven lépe. Jeho kopí srazilo kance na bok a Rothe se do něj vzápětí opřel celou vahou svou i vahou svého koně. Držel divočáka přišpendleného k zemi, tvář zkřivenou námahou. Násada oštěpu se mu vzpínala v rukou.

Naradin sklouzl ze sedla a tasil dlouhý nůž.

„Rychle,“ procedil Rothe mezi zuby.

Dědic klanu neváhal. Kanec se po něm ohnal hlavou. Mohutnými, strašnými čelistmi téměř sevřel Naradinovi paži. Ten mu ale vzápětí ponořil nůž do klenuté hrudi, kde hrotem hledal a také našel srdce.

*

Když pak seděli na zemi vedle mohutného těla a psi kolem nich radostně poskakovali, Naradin se usmíval. Orisian viděl radost, plápolající bratranci v očích, a usmíval se také.

„Na toho se hned tak nezapomene,“ řekl Naradin. „Podívejte se na ty kly. Nádherný kus. Opravdový vládce lesa.“

„Chvilí jsem si myslel, že máme potíže,“ pronesl Orisian.

„Měl bych je, kdybyste vy dva nezasáhli.“ Naradin se napil z měchu a pak si vylil trochu vody na ruce, aby z nich smyl divočákovu krev. Nabídl měch Orisianovi. Voda byla studená a čerstvá, načerpaná z lesního pramene sotva před hodinou či dvěma. Měla v sobě chladnou průzračnost podzimního dne.

„Dnes jsme měli štěstí,“ podotkl Rothe. Orisian znal svého spolubojovníka už dobrých šest let a tedy dost dlouho na to, aby zaslechl i jeho nevyřčená slova. Válečník si netroufal thanovu dědici otevřeně říct, co si myslí o lovu na divočáka s pouhými několika psy a třemi kopími.

„Měli bychom svolat ostatní,“ řekl Orisian. „Budou ho chtít vidět.“

„Za chvíli, za chvíli,“ řekl Naradin a vyškrábal se na nohy. Psi začali okamžitě poskakovat kolem něj. Přešel ke kanci a poklekl. Téměř s úctou položil zvířeti ruku na bok. Pak něco upoutalo jeho pozornost.

„Podívejte se. Je tady další zranění. Sem ho ale nikdo z nás nezasáhl, nebo ano?“

Rothe a Orisian si klekli vedle něj. Na divočákově boku, těsně za lopatkou, zela bodná rána. Štětiny kolem ní byly slepené zaschlou krví. Rothe promnul trochu rudé masy mezi prsty.

„Řekl bych, že je staré den, nanejvýš dva.“

„Zdalo se mi divné, že se vůbec nesnaží utéct a rovnou bojuje,“ prohodil zamyšleně Naradin.

Orisian se naklonil blíž. V ráně něco zahlédl. Ponořil do ní nůž, a když jemně pootočil ostřím, narazil na cosi nepoddajnějšího než maso. Dalším otočením nože dostal cizí tělísko tak blízko k povrchu, že je mohl vytáhnout a položit si ho na dlaň. Byl to hrot šípu, štíhlý a plochý.

„Vězel hluboko,“ řekl.

„Můžu se na něj podívat?“ zeptal se Rothe, a když Orisian přikývl, popadl malý kousek kovu a přidržel si ho před očima. Potom ho otočil na druhou stranu a okamžitě se zasmušil. Žíly rýsující se na hřbetech jeho rukou už signalizovaly počínající stáří, hrot šípu ale držel jemně a pevně.

Naradin vypadal trochu zklamaně. „Tedy, když vím, že mu v těle vězelo už tohle, nemám z úlovku tak báječný pocit,“ řekl.

Rothe vrátil hrot Orisianovi.

„Je to dílo Kyrininů. Takové hroty používá jen lesní rasa,“ řekl.

„Lesní rasa?“ zvolal Naradin. „A loví tady?“

Rothe mlčky přitakal. Rozhlédl se po mlčenlivých stromech, snažil se zrakem proniknout houštím. Jeho nálada se změnila. Vstal.

„Bílé sovy letos dělají potíže, že?“ obrátil se Orisian na bratrance.

„Ano, ale nejsme ani den jízdy od Anduranu. Neodvází se přijít tak blízko.“ Také si pozorně prohlédl hrot šípu. „Ale Rothe má pravdu. Jsou to oni.“

Orisiana by ani nenapadlo o tom pochybovat. Rothe bojoval proti Kyrininům z Anlanu dost často na to, aby znal jejich zbraně. Zahleděl se na urostlého strážce. V jeho postoji se zračilo nebyvalé napětí.

„Myslím, že je čas zadout na roh,“ řekl Rothe, aniž by jen na okamžik odtrhl zrak od lesa. „Neměli bychom se tady zdržovat déle, než je nezbytně nutné.“

Naradin neprotestoval. Přiložil roh ke rtům a protáhlým, hlubokým zadutím svolal ostatní lovce ke skolené zvěři.

*

Příštího rána stál Orisian na cimbuří hradu Anduranu a pozoroval šedivá mračna, kupící se kolem Car Criagaru na severozápadě. Nad údolím řeky Glas se hrozivě tyčil velký horský hřbet, výběžek rozlehlé vysočiny, rozkládající se v dáli za ním. Tam nahoře ležely trosky starodávných měst, dávno opuštěných svými zapomenutými obyvateli. Mezi skalami a mraky už nikdo nežil.

Pobýval na strýcově hradě teprve čtrnáct dní a i za tu krátkou dobu se počasí výrazně změnilo. Nebesa ztěžkla a krajina s poli a lesy potemněla. Země a obloha věděly, co přijde, a podvolovaly se nevyhnutelnému, setřásající poslední zbytky podzimu. Za pár týdnů napadne sníh dokonce i tady v údolí. Zrození zimy se blížilo.

Nebyla to nejvhodnější doba na příchod nového života, ale oslavy narození thanova prvního vnuka to nijak nezkalilo. Trvaly celé dny a vyvrcholily lovem na divočáka. Teď, když skončily, se hradu a města pod ním zmocnila spokojená malátnost. Zavládlo ticho před bouří, protože nadcházející hodování při příležitosti oslav Zrození zimy se určitě vyrovná slavnostem právě skončeným, když ne délkou trvání, pak alespoň divokostí.

S tím, jak se blížil počátek oslav, nadešel pro Orisiana čas vrátit se domů, do Kolglasu, hradu omývaného vlnami. Nad údolím prolétlo hejno hus a s kejháním zamířilo k moři, jako by mu chtělo ukázat cestu. Orisian je chvíli sledoval pohledem. Přišel sem nahoru, aby se naposledy pokochal pohledem na strýcovo panství, na rozlehlé údolí, táhnoucí se, kam až oko dohlédlo. Kolglas nabízel mnohem užší obzory – a to v nejednom smyslu.

Jeho pozornost upoutal zvuk kroků. Na úzkém, krytém schodišti se vynořil Rothe a přistoupil k němu.

„Koně jsou připraveni,“ zabručel drsným hlasem. Orisian měl vždycky dojem, jako by ve strážcově hrdle do sebe narážely kameny. „Váš strýc vás čeká na nádvoří. Chce se rozloučit.“

„Takže je čas jít,“ řekl Orisian. „Cestou do Kolglasu pěkně promrzne.“

Rothe se usmál. „Proti tomu pomůže oheň a jídlo.“

Sestoupili po spirálovitém schodišti a ocitli se na rozlehlém dlážděném nádvoří. U vrat na jeho protilehlém konci drželi pacholci tři koně, z jejichž nozder se v chladném ranním vzduchu kouřilo. Kylane, Orisianův druhý průvodce, jim právě pečlivě kontroloval kopyta, naprosto lhostejný k tomu, že by tento zjevný projev nedůvěry mohl čeledíny urazit. Vedle něj stál Orisianův strýc, than Croesan oc Lannis-Haig.

Croesan pevně sevřel Orisianovu ruku ve své. Byl o hlavu vyšší než mladík, takže na něj shlížel svrchu. Srdečně se usmál.

„Dva týdny jsou příliš krátká doba na návštěvu, Orisiane.“

„Rád bych zůstal déle, ale na svátek Zrození zimy musím být v Kolglasu. Otec už určitě brzy vstane z lůžka.“

Croesanův úsměv pohasl. Přikývl.

„Smutek a beznaděj jsou v mém bratrovi hluboce zakořeněny. Ale snad mu slavnost trochu zvedne náladu. V každém případě si nenech Kennetovou zasmušilostí zkazit oslavu, chlapče.“

„Nenechám,“ hlesl Orisian, ale věděl, že je to slib, který možná nebude schopen dodržet.

Croesan mu poklepal na rameno. „Tak je to správně. A řekni mu, aby nás co nejdříve navštívil. Možná, že když uvidí, jak se tu věci mění k lepšímu, vrátí se mu chuť do života.“

„Vyřídím mu to. Kde je Naradin?“

Tato otázka znovu vykouzlila na Croesanově tváři široký úsměv a pán a vládce klanu se rázem proměnil v hrdého otce a dědečka.

„Bude tady za chvíli. Nabádal mě, abych tě zdržel, dokud se nevrátí. Můj vnouček by se s tebou totiž taky rád rozloučil.“

„No, jsem rád, že jsme pro něj skolili toho divočáka,“ usmál se Orisian. „Doufám, že to jednou ocení.“

„To určitě. A jsem si jistý, že až trochu dostane rozum, bude ho Naradin bez ustání nudit historkami o té štvanicí. Můj vnuk bude vyrůstat v přesvědčení, že jste s Naradinem nepřekonatelní hrdinové a nejlepší lovci v údolí Glas.“

Ta představa Orisiana rozesmála. „V tom případě bude pěkně zklamaný, až mě jednou uvidí lovit.“

Croesan pokrčil rameny. „Nebud' si tím tak jistý. Až bude dost starý na to, aby poznal rozdíl mezi dobrým a špatným lovcem, budeš se už určitě moci měřit s většinou mých mužů. Ale to teď není podstatné. Doufám, že se vrátíš na chlapcovo Pojmenování, když jsi tady byl i při jeho narození.“

„Jestli to půjde, tak určitě,“ řekl Orisian a myslel to upřímně. Pojmenování kojence předurčeného stát se jednou thanem bude událost, která zdůrazní významnou roli rodu Lannis i jeho vazby k ostatním urozeným rodinám. Nic nemůže lépe symbolizovat slavné dějiny i nadějnou budoucnost – po řádění srdeční horečky a zkušenosti s otcovým utrpením to Orisian chápal lépe než kdy dříve.

Z hradní věže se vynořili Naradin a jeho žena Eilan. Thanův dědic držel starostlivě v náručí syna a kráčel s téměř komickou opatrností a obřadností. Ještě se nenaučil uvolnit vedle života, který působil na první pohled tak křehce.

Croesan se naklonil k Orisianovi a spiklenecky zašeptal: „Věřil bys tomu, že ze mě udělali dědečka? Dědečka!“

„Těžko uvěřit, že Naradin je otcem. O tobě raději ani nemluvím,“ usmál se Orisian. Pak si ale uvědomil, že je to pravda jen napůl. Kam až jeho paměť

sahala, zdál se být Naradin připravený a lačný po otcovství. Nic menšího se ovšem od někoho, kdo na svých bedrech nesl budoucnost klanu, ani nečekalo.

Eilan sevřela Orisiana v náručí. Byla to krásná žena, ale miloval ji především pro jejího jemného a velkorysého ducha, kterým mu připomínala vlastní matku.

„Šťastnou cestu, Orisiane,“ zašeptala mu do ucha. „A obejmi za mne svou sestru.“

„A teď, maličký, se pěkně rozluč s Orisianem,“ řekl dědic klanu.

Z chumlu tlustých pokrývek vykroukla maličká hlavička; vlhké rtíky se nehlučně pohybovaly, oči hleděly bez výrazu před sebe. Pak chlapec lehce vystrčil Orisianovým směrem růžový jazyk.

„Výborně,“ řekl Naradin spokojeně. „Sám bych to nedokázal říct líp.“

„Nejspíš ne,“ přitakal Orisian. „Dávej na něj pozor a nasol mi kousek z toho jeho divočáka. Uvidíme se při Pojmenování.“

Orisian se vyhoupl do sedla a na uvítanou polaskal koně po svalnaté šíji. Rothe a Kylane zaujali místo po jeho boku a společně se rozjeli k mohutné bráně. Když se Orisian venku ohlédl, Croesan, Naradin i Eilan pořád stáli na nádvoří a mávali mu na rozloučenou. Naposledy zvedl paži na pozdrav a lidnatými ulicemi Anduranu zamířil k jihu, k silnici, která je povede údolím domů, do Kolglasu.

*

Croesan oc Lannis Haig stál u jednoho z nejvyšších oken obytné věže Anduranu a hleděl za třemi jezdci až do chvíle, kdy mu za hranicemi města definitivně zmizeli z očí. Jako už tolikrát předtím si i nyní dělal starost o Orisiana a současně zápasil s protichůdnými city, které v něm vyvolávala vzpomínka na chlapcova otce Kenneta – byla to směs bratrské lásky, zklamání a bolesti. Od chvíle, kdy před pěti lety zemřeli na horečku Lairis a Fariel, jeho žena a starší syn, jako by se Kennetův žal jen prohluboval a temněl. Kolglas i všichni jeho obyvatelé trpěli pod břemenem té ztráty. Croesan také ztratil před mnoha lety ženu, takže tušil, jak se asi Kennet cítí. Vzdal se ovšem naděje, že by se mu podařilo nějak zmírnit nesmírný žal, který se bratra tu a tam zmocňoval, a jen s bolestí v srdci přihlížel, jak minulost tíživě doléhá na ty, které miluje. Vždyť Orisian a jeho sestra Anyara utrpěli stejnou újmu jako Kennet, přesto našli sílu nést své břímě, i když měli ramena mnohem mladší a slabší než vládce kolglaského hradu.

Than se s povzdechem odvrátil od okna a snažil se ponuré myšlenky zaplašit.

Zahleděl se na sluhu u dveří a s nádechem hořkosti v hlase mu nařídil: „Najdi stewarda a požádej ho, aby přišel.“

Sluha přikývl a odešel. Croesan si projel rukou husté vlasy a rozhlédl se po místnosti. Téměř po celé její délce se táhl mohutný stůl, zhotovený před padesáti lety na rozkaz jeho prastrýce Gahana v jedné z nejlepších anduranských truhlářských dílen. Stěny zakrývaly tři široké gobelíny. Působením času a světla poněkud vybledly, jejich jemnost a krása ale stále prozrazovaly, že jsou dílem vynikajících kolkyrských řemeslníků. Kdysi je objednal sám Sirian Veliký, první than Lannisu. Znázorňovaly výjevy z bitvy, po níž se zrodil lanniský klan. Croesan si scény chvíli prohlížel. Určitě vytvoří vhodné pozadí pro rozhovor, který se chystal vést.

Steward Behomun Tole dar Haig, vyslanec nejvyššího thana a vládce, vplul do místnosti těsně za patami sluhu, který se marně snažil oznámit jeho příchod. Nonšalantně se uklonil a Croesan mu pokynul, aby se posadil. Pak krátkým pokývnutím propustil sluhu. Behomunova ostrá, inteligentní tvář a špatně skrývaná arogance thana vždycky znovu dopálily. Doslova z něj číselo uspokojení člověka, který je informován o věcech, o kterých ostatní nemají ani potuchy. V koutku úst mu neustále pohrával úsměšek, který jako by se každým okamžikem chystal využít příležitost a vplížit se na rty. Behomun byl ovšem ušima a očima Gryvana oc Haiga, nejvyššího thana, kterému Croesan odpřisáhl poslušnost, a bylo s ním tedy třeba zacházet s patřičnou úctou. Ze všeho nejvíc připomínal svrbící místo, které si ale nesmíte poškrábat.

„Slyšel jsem, že nás Orisian už opustil,“ řekl Behomun starostlivě. „Nemohu si odpustit, že jsem se jej ani nezeptal na otcovo zdraví. Máte nějaké informace o tom, jak se vašemu bratrovi daří?“

„Včera dorazily zprávy z jihu,“ pronesl Croesan klidně. „Boje prý nedopadly pro Igryna dobře. Klan Dargannan bude nejspíš brzy poražen.“

„Slyšel jsem totéž,“ přitakal Behomun, kterého očividně nijak nevzrušilo, že Croesan ignoroval jeho otázku. „Vypadá to, že rebelové budou rozdraceni dříve, než zima pokročí. Haigské klany se opět sjednotí.“

„Také se mi doneslo,“ pokračoval Croesan, „že si válečníci Lannisu počínali v těchto bojích velmi statečně. Tak statečně, že se jich domů vrátí jen hrstka.“

„Váš klan vždy rodil nejlepší válečníky, sire.“

Croesan povytáhl obočí a pevně se zahleděl na Gryvanova vyslance. „Odvaha a čest sirotky z Anduranu a Glasbridge během zimy nenakrmí. Ani nebudou strážit mou zem před útoky Gyre nebo lesní rasy. Před necelými pěti lety zemřela šestina mých lidí na srdeční horečku a teď se ctí padla na jihu dobrá čtvrtina mých bojových sil, když pomáhala nejvyššímu thanovi. Když

jsme naposledy poslali tak mohutnou armádu na jih, zaplavily naše hranice během několika málo týdnů oddíly Horin-Gyre. Tehdy jsme zvítězili. Kdo ví, co by se ale stalo, kdyby teď Údolí kamenů překročila Černá stezka. Víte stejně dobře jako já, Behomune, že za posledních několik týdnů došlo v údolí k více potyčkám a šarvátkám než za mnoho předchozích let dohromady. A můj vlastní syn zabil ani ne den jízdy od našeho hradu divočáka, v jehož těle vězel šíp lesní rasy. Kdy naposledy se Bílé sovy odvážily proniknout tak hluboko do naší země?“

„Lesní rasa může jen těžko ohrožit klan tak zběhlý ve válečnickém umění jako ten váš. Kyrininské luky a oštěpy nepředstavují pro meče Lannis-Haigu žádnou hrozbu. A pokud jde o klany Černé stezky, jsem si jist, že byste si s nimi poradili stejně úspěšně jako vždycky.“

„Ach, nechte si ty lichotky, vyslanče,“ odsekl Croesan podrážděně. „Tady nejsme ve Vaymouthu. Šetřete si sametový jazyk pro Gryvanův dvůr. Byl bych velmi nerad, kdybyste si jej kvůli mně opotřeboval.“

Behomunův výraz se změnil. Úšklebek se už už dral na povrch. „Jak si přejete. Možná se setká s větším pochopením jiná odpověď – nenakládejte své problémy na ramena Gryvana oc Haig. Bílé sovy napadají vaše dřevorubce a pastevce hlavně proto, že kácíte anlanské lesy. Museli jste vědět, že tím pícháte do vosího hnízda. A jestli máte pocit, že jsou vaše severní hranice nedostatečně chráněny před nájezdy Černé stezky, měl jste vyhovět žádosti nejvyššího thana a poskytnout jeho válečným veteránům půdu, na které by se mohli usadit. Farmy vylidněné horečkou mohly být už dávno osídleny armádou zkušených bojovníků. V každém případě jsem přesvědčen, že pokud byste si myslel, že vám opravdu hrozí vážné nebezpečí, určitě byste Taimu Narranovi a ostatním vůbec nedovolil na jih odejít. Nebylo by to poprvé, co jste neuposlechl rozkazu Nejvyššího thana.“

„Bojovníci, které tady chtěl Gryvan usadit, odmítli přísahat poslušnost mně a mému klanu,“ vyštěkl Croesan.

Vyslanec si pohrdavě odfrkl a mávl rukou. „Každý příslušník haigských klanů slíbil věrnost Gryvanovi samotnému. Stejně jako vy a váš klan, pokud jste zapomněl. Proč by tedy měli veteráni podstupovat nějaké starodávné rituály?“

Croesan se zarazil, na okamžik odvrátil pohled od vyslance a zahleděl se na tapiserii na stěně. Sirian na ní drtil pod kopyty koně prchající síly gyorských klanů. Croesan se náhle cítil starý a příliš unavený, než aby se pouštěl do nicotných hádek s mužem, který se zjevně necítil být vázán minulostí. Když sotva před stoletím thanovi předci tento gobelín zhotovovali, neodvažoval by se nikdo z nich význam přísahy zpochybnit. Nikdo by v ní neviděl jen prázdný rituál. Ale nejvyšší postavení mezi Pravými klany tehdy zaujímal

klan Kilkry a mnoho věcí bylo jiných. Teď poklekával kilkryjský than Lheanor před Gryvanem oc Haigem stejně jako všichni ostatní.

„Kdybych věděl,“ řekl Croesan protáhle, „že mě Gryvan potrestá za odmítnutí jeho žádosti tím, že pošle mé lidi na smrt, přemýšlel bych o celé záležitosti asi déle.“ Behomun rozpřáhl paže, jako by se chystal protestovat. Than ale neochvějně pokračoval: „Má odpověď by se ovšem nezměnila. Každý muž, který má bojovat za Lannis, musí složit lenní přísahu. A není to tak dávno, co stejný obyčej platil i v zemích Haigu, Behomune, i když se zdá, že na to váš pán už zapomněl.“

„Časy se mění.“

Croesan si povzdechl. „To určitě ano, ale ve skutečnosti na tomto světě zase tak mnoho nových věcí není. Kdysi jsme měli krále. Jejich paláce v Dun Ayglu zdědili psi a krysy. Slyšel jsem, že nové stavby ve Vaymouthu se jejich bývalé nádheře přinejmenším vyrovnají?“

„Nejvyšší than se nepomýšlí prohlásit za krále.“

„Snad máte pravdu. Ale to teď není důležité. Posílám Taimu Narranovi na jih zprávu, aby se vrátil s celým zbytkem armády domů hned, jakmile bude Igryn oc Dargannan-Haig zajat. Chtěl jsem jen, abyste to věděl, aby si snad váš pán nevykládal spěšný odchod našich lidí špatně.“

Posel přikývl. „Narran samozřejmě podléhá vašemu velení. Jsem si jist, že ho nejvyšší than nebude chtít zdržovat.“

„Nebude chtít a ani jej nezdrží,“ odvětil Croesan.

Behomun se usmál.

*

Na silnici vedoucí z Anduranu na jih vládl čilý ruch. Orisian, Rothe a Kylane míjeli honáky dobytka, farmáře i povozy, mířící do přístavu u Glasbridge s náklady ovčí vlny, kožešin a vyřezávaného nábytku z anduranských dílen. V pozdním ránu předjeli půltucet vozů se stavebním dřívím, do jejichž postraňků byli zapraženi obrovití valaši, speciálně vycvičení pro tuto práci lanniskými dřevorubci.

Řeku Glas překročili už kousek za Anduranem a teď jeli podél jejího severního břehu, chráněného nízkou hrází. I když byla hladina vzedmutá po vytrvalých deštích na náhorních plošinách za hranicemi Lannis-Haigu, nehrozilo nebezpečí, že by se voda mohla převalit přes vrchol hráze a zalít silnici. Otevřená pole na jihu ovšem podobnou ochranu postrádala, takže se na nich tu a tam rozlévaly kaluže vody – předzvěst nadcházejících zimních záplav.

Po nějaké době se začala cesta v širokém oblouku stáčet k severnímu okraji Glaských mokřadů. Rozlehlá bažinatá oblast pohltila řeku a ukryla její tok v labyrintu kanálů, močálů a tůní. Za měsíc či dva bude velkou část údolního dna pokrývat jednolitá masa šedivé vody. Za závoji mlhy, v samém srdci této divoké krajiny, Orisian nešťetně rozeznával prastaré trosky Kan Avoru. Rozpadlé věže a vížky zatopeného města trčely z vody jako stěžně přízračné lodi, rýsující se na horizontu. Ten pohled v něm jako vždycky vzbudil lehký neklid. Kdysi, ještě jako dítě, se do něj vydal se svým bratrem Farielem. Bylo to uprostřed výjimečně suchého léta a hladina ležela nízko, takže se mohli projíždět po bezútesných městských ulicích sem a tam. Nad hlavou se jim tyčily blátem a vodním plevellem pokryté trosky a zakrývaly slunce. Orisianovi připadalo to místo nesmírně strašidelné a ponuré a už se tam nikdy nevrátil, i když si Fariel z jeho ustrašenosti dobromyslně utahoval. Sám se nebál nikoho a ničeho.

„Měli by to strhnout,“ řekl Kylane, když si všiml Orisianova pohledu. „K čemu je dobré nechávat tady pomalu hnít takové místo zla? A té výborné zemědělské půdy, která šla k čertu spolu s ním...“

„Lidé potřebují varovnou upomínku,“ zabručel Rothe. „Černá stezka tam nahore na severu pořád existuje. Bez trosek by lidé velmi rychle zapomněli. I tak už zapomněli až příliš.“

Kylane pokrčil rameny. „Nemůžeš mít lidem za zlé, že si užívají mír. Od poslední bitvy uplynulo víc než třicet let.“

„Můžu jim mít za zlé, že považují tento mír za věčný. Každý den se naši nepřátelé za Údolím kamenů probouzejí s myšlenkou, že se bohové vrátí – stačí, když se jim podaří vnutit nám všem svou skvělou víru. Nebo si snad myslíš, že přestali toužit dobýt tyto oblasti zpět jen proto, že se o to v uplynulých třiceti letech nepokusili?“

Silnice byla tady, na samém okraji Glaských mokřadů, v bídém stavu a cestu jim stále znovu a znovu ztěžovaly vrstvy uschlého bláta a vyježděné brázdy. Právě když se vyhýbali jedné z těchto překážek, vykřikl Kylane překvapením a pro něco se ohnul ze sedla. Když se zase napřímil, třímal v ruce podivnou trofej – lidskou čelist.

„Jeden z pokladů Glaských mokřadů,“ zazubil se na Orisiana. „Víte, že někteří farmáři věří, že takový nález nosí štěstí?“

Orisian se ušklíbl. „Už jsem o tom slyšel. Ale teď zrovna štěstí nijak zoufale nepotřebujeme, nebo ano?“

Prastará kost byla porézní a měla hnědý odstín země, ve které ležela. Kylane si ji pobaveně prohlížel.

„Co myslíte – pán, nebo kmán?“ zeptal se.

Za závoji mlhy a ponurými tůněmi Glaských mokřadů ležely hroby tisíců těch, kteří padli na polích Kan Avoru, v poslední bitvě, po níž byli vyznavači Černé stezky – vedení klanem Gyre, jemuž pevnost Kan Avor patřila – definitivně vyhnáni na sever za Údolí kamenů. Pohřební hranice tehdy hořely dnem i nocí, ani tak ale nedokázaly pohltit všechna těla.

Po odchodu gyrských válečníků Kan Avor v rukou neschopných nových vládců postupně upadal, definitivní zkáza ale přišla až později, když vznikl klan Lannis a zmocnil se vlády nad údolím Glas. Jeden z prvních rozkazů, které nový than Sirian vydal, zněl: Vypalte a zaplavte město. Pomalý rozpad vodou smáčeného Kan Avoru byl trvalým svědectvím Sirianovy odhodlanosti vnutit svou autoritu nově ovládnutým územím.

„Kmán, řekl bych,“ odpověděl si Kylan sám na otázku. „Vyznavač Černé stezky až do morku kostí.“ Pohybem zápěstí odhodil kost daleko stranou. „Průvodce nehodný synovce thana Lannisu.“

*

Když se konečně přiblížili k jižnímu okraji Glaských mokřadů, padal už soumrak. Ze závoje řídkého deště, který se na ně začal snášet, se vylouppl shluk nízkých domků.

„Kde strávíme noc? V Sirianově Hrázi?“ zeptal se Kylan.

„Proč ne?“ přitakal Orisian. „Do Glasbridge to už odtamtud není daleko. Dávej si ale pozor, abys kvůli samému jídlu a pití vůbec zamhouřil oko.“

Kylan si položil ruku na srdce. „Ach, Orisiane, vaše slova mě zraňují do hloubi srdce. Víte přece, že bych podobnému pokušení nikdy nepodleh.“

Rothe, který jel kousek před nimi, si posměšně odfrkl, neřekl ale nic.

Vesnice Sirianova Hráz Orisianovi vždycky připadala jako ponuré a bezútěšné hnízdo. Třicet nebo čtyřicet domů, natěsnaných k sobě, obklopovaly podmáčené, nehybné kmeny slabých, nezdravě vyhlížejících stromů. Jedinou rozlehlejší stavbou byl hostinec. Jeho osvětlená okna skýtala příslib alespoň skromného tepla a veselí. Přístavby – stáj, kovárna a kolářská dílna – se k němu tiskly jako děti, hledající ochranu u chůviných sukní. Všem dominovala přísná, strohá linie samotné Sirianovy hráze. Mohutný val dříví, kamení a hlíny, vyšší než dospělý muž, začínal na okraji vesnice a mizel v šeru. Právě pomocí ní kdysi Sirian zatopil Kan Avor. Po všechna léta, která uplynula od jejího vybudování, pracovala většina vesničanů pro jednotlivé thany a zajišťovala údržbu tohoto díla, jehož hlavním úkolem bylo vzdorovat řece a držet Kan Avor ve vodním zajetí.

Rothe, Kylane a Orisian ustájili koně a vešli do hostince. Majitel se před nimi zjevil dřív, než si stihli najít volný stůl. Uklonil se Orisianovi: „Vítejte, vítejte. Je pro mne velkou ctí, že vás mohu uvítat ve svém domě, vzácný pane.“

V hospodě, plné jen z polovic, seděla směsice vesničanů a poutníků. Když se Orisian a jeho strážci usazovali u stolu, místností to zašumělo, hluk ale brzy utichl – thanovi příbuzní sem zavítali poměrně často.

Orisian se pohodlně uvelebil, lačně nasával vůni jídla a vychutnával si závan teplého vzduchu, laskajícího na kůži. Sundal si boty a rozhýbával prsty ztuhlé zimou. Právě si marně snažil vzpomenout, jaké jídlo si tu při své poslední návštěvě dával – měl tenkrát pořádný hlad a chutnalo mu – když se před ním objevila šenkýřka a uklonila se mu. Pak ho obdařila úsměvem teplým jako tlustá peřina. Orisian se také usmál a čekal, až se ho dívka zeptá, co si přeje. Neříkala ale nic, takže na sebe vteřinu či dvě jen tiše hleděli. Její úsměv se za tu dobu ještě rozšířil, oči rozzářily. Kylane se pobaveně ušklíbl.

„Pivo a něco k jídlu,“ prohlásil Rothe pevně. „Cokoliv, co máte.“

Dívka na něj chvíli takřka nechápavě hleděla. Její úsměv trochu pohasl.

„Ano, pane,“ řekla konečně, pokývla Orisianovi a odcházela.

„A ještě víno a vodu, prosím,“ zavolal za ní Orisian. Šenkýřka na něj přes rameno vrhla další rozzářený úsměv.

Kylane se rozesmál a poznamenal: „Váš vliv na ženy je neuvěřitelný, pane.“

Rothe se na mladšího druha ve zbrani zamračil, nebylo mu to ale nic platné, protože Kylane se už rozhlížel po hospodě a snažil se objevit nějakou vhodnou společnici na noc nebo aspoň kumpány ke hře.

Orisian přátelsky nakopl Kylanu do holeně. „Ty úsměvy neplatily mně, ale thanovu synovci.“

„Podceňujete se,“ řekl Kylane roztržitě. „Žádná šenkýřka by vám neodolala, i kdyby váš strýc pásł kozy.“

Orisian se usmál jeho slovům i tomu, jak Rothe vraští obočí. Starší muž se často tvářil, že ho Kylanova lehkovážnost přivádí k zoufalství, ovšem Orisian věděl, že k sobě oba tělesní strážci cítí hluboký respekt. Rothe se nehnul od Orisianova boku od chvíle, kdy bylo thanovu synovci deset let. Kylane vykonával svou funkci teprve od letošního léta – Orisian to považoval za zjevný důkaz toho, že si stárnoucí Rothe hledá nástupce – ale i tak se mohl k Orisianovi chovat s důvěrností, která by byla u většiny ostatních nepřípustná. Být gardistou thanova synovce sice nebylo totéž jako strážit samotného Croesana, přesto to ale nebyla jen formální role. Stejně jako Rothe před ním i Kylane přísahal, že kdykoliv nasadí za Orisiana život.

Dobře se najedli i napili, a když chtěl Rothe zaplatit, přijal hostinský peníze jen po dlouhém zdráhání. Dostali nejlepší pokoje v domě. Orisian se nemohl zbavit provinilého pocitu, že předchozí zákazníci byli prostě a jednoduše přestěhováni. Když se mu myšlenky začaly kalit spánkem, s překvapením si uvědomil, že se zatoulávají ke Kolglasu. V duchu viděl hrad omývaný vlnami a žasl, jak moc se vlastně těší domů. Usnul ale dřív, než nad tím mohl začít přemýšlet.

*

Lekan Tirane dar Lannis-Haig běžel tak rychle jako ještě nikdy. Děs a hrůza poháněly jeho bolavé nohy neochvějně vpřed. Řítil se lesem, jako by měl v patách smečku vlků, skákal přes kořeny, klopýtal a zase se narovnával. Prodíral se ostružiním, které mu trhalo oblečení. Z křoví před ním vyrazilo jakési velké zvíře, vylekané jeho divokým útekem. Sotva si toho všiml. Strach z toho, co měl za zády, ho drtil jako údery obřího kladiva.

Snášel se soumrak. Les brzy pohltní tma, a to bude jeho konec, protože pronásledovatelé potřebují světlo mnohem méně než on. Přesto v něm stále plápolala jiskřička naděje. Netušil, kde je nebo jak velkou vzdálenost uběhl, ale věděl, že cesta z Kolglasu do Drinanu už nemůže být daleko. Kdyby se mu podařilo k ní dostat, snad by narazil na poutníky, ochotné mu přispěchat na pomoc. I kdyby ale tudy právě žádní neprocházeli, stále existovala šance, že se i sám dostane po rovné a známé cestě do bezpečí Kolglasu. Město musí ležet jen pár mil severně. Současně mu ale právě toto vědomí nahánělo ještě větší hrůzu – znamenalo to totiž, že jeho nepřátelé lační po lidské krvi tak, že se odvažují i do těsné blízkosti kolglaské pevnosti, hemžící se vojáky. Lesní rasa si nepočínala tak neohroženě, ba sebevražedně, celá léta.

Když se Lekan včera vydával do lesa, aby ke svátku Zrození zimy ulovil zvěř na rodinný stůl, ani ve snu ho nenapadlo, že by mohl narazit na něco nebezpečnějšího než na divočáka nebo na medvěda. Kyrininové se v oblasti Kolglasu ukázali naposledy za časů jeho děda, a i když bylo známo, že jejich tlupy podnikají nájezdy do anlanských lesů na východě, tady k žádným potížím nedocházelo, snad s výjimkou několika koní ukradených ze samot poblíž Drinanu.

Když k tomu došlo, stál právě pod velkým jasanem a se zadrženým dechem a v naprosté tichosti pátral po stopě jelena, kterého už víc než půl míle pronásledoval houštím i mlázím. Jeho pozornost upoutal jemný otisk v půdě, a tak se sehnul, aby se podíval zblízka. Ten zvuk byl tak náhlý a nečekaný, že zprvu nedokázal určit jeho původ, a když pak spatřil šíp,

zabodnutý do kmene stromu, zdráhala se jeho mysl uvěřit tomu, co bylo nasnadě – že má před sebou bez jakýchkoliv pochybností kyrininský dřík. V příští vteřině už ovšem odhodil luk a toulec na zem, jediným pohybem si strhl ze zad batoh, aby se zbavil zátěže, a dal se na útěk. Kromě šípů samotného, kromě jeho svištění a tupého nárazu do dřeva, nic neviděl ani neslyšel. Přesto věděl, že jsou za ním, a to zatraceně blízko. Jedinou spásou mu mohla být síla a rychlost vlastních nohou.

Proběhl kolem velkého, sukovitého dubu, který mu připadal povědomý. Nezavítal do těchto míst už velmi dlouho, ale byl si jist, že je to strom, na který lezl jako chlapec. Jestli měl pravdu, nemohla být silnice, vytoužená cesta do bezpečí, dál než nějakých dvě stě, tři sta kroků. To vědomí vlilo do jeho unavených svalů novou sílu, takže se řítíl vpřed ještě rychleji. Jiskřička naděje zaplápolala jasněji.

Neucítil bolest, jen tupou ránu mezi lopatky, jako by ho někdo zasáhl kamenem. Žádnou bolest, jen nohy se pod ním podlomily, takže padl tváří do nánosu vlhkého listí. Zaryl prsty do země a pokusil se vstát. Nohy ho neposlechly. Sáhl dozadu a snažil se nahmatat šíp, vězící mu v zádech. Něco se mu dralo do hrdla.

Pak ho někdo hrubě popadl za paži a obrátil. Šíp se zlomil a páteří a hrudní kostí mu projela strašlivá bolest. Vykřikl a zavřel oči. Když je zase otevřel, čekalo ho poslední překvapení. Závojem slz nespátřil bledou tvář Kyrinina, jak očekával. Místo toho se setkal pohledem s příslušnicí vlastní rasy – černovlasou ženou, oděnou do tmavé kůže a s mečem upevněným křížem přes záda.

„Lesní rasa tě postřelila, ale smrtelný úder ti zasadí opravdový nepřítel,“ řekla s drsným, hrubým přízvukem, který Lekan nedokázal zařadit.

Za jejími zády se shromažďovaly další postavy. Lekan je viděl jen nezřetelně. Bojovnice jediným plynulým pohybem tasila meč. Pak si všimla zmatku v Lekanových očích.

„Měl bys vědět, proč umíráš,“ řekla. „Tak tedy slyš. Přišly si pro vás Děti Stovky, pro vás všechny. Klany Černé stezky si vezmou, co jim náleží, a tam, kam se nyní vydáváš, tě budou brzy následovat všichni z Lannis-Haig.“

Lekan pohnul rty, z úst mu ale nevyšel ani hlásek. Pak dopadla rána a on se ponořil do Temného spánku.

II.

Druhý den Orisianovi a jeho strážcům cesta rychle ubíhala a postupovali zdárně vpřed. Silnice mezi Sirianovou Hrází a Glasbridgem byla dobře

udržovaná. Nížiny podél řeky byly úrodné, takže neustále míjeli malé farmy. Většinu dne ovšem padal studený déšť, a tak silnice zela až na pár cestujících prázdnotou. I na řece zahlédli za celou dobu jen dva nebo tři čluny. Orisian a jeho druhové by si snadno mohli pronajmout loď a plavit se až do Glasbridge, jen málo koní ale trpělivě snášelo podobné dobrodružství a Orisian tak jako tak raději zůstal v sedle.

Uprostřed odpoledne se přiblížili k severní bráně Glasbridge, druhého největšího města klanu Lannis-Haig. Byl to rušný přístav, a když se rozjeli dolů k přístavní čtvrti, provázela je vůně moře a křik racků. Na molu se to hemžilo lidmi. Kylanovu pozornost okamžitě upoutala mohutná plachetnice, tyčící se nad hladinou vedle zhruba desítky menších lodí.

„Podívejte se!“ vykřikl a položil Orisianovi ruku na paži. „Obchodní loď z Tal Dyre!“

Kdysi se mladý strážce Orisianovi po několika skleničkách navíc svěřil, že jako chlapec snil o službě na palubách lodí z Tal Dyre. O průzkumných výpravách kapitánů a o bohatství kupců této ostrovní země se vyprávěly barvitě historky. Orisian se jim nyní už zdráhal uvěřit, ale před nějakými třemi, čtyřmi lety v něm vyvolávaly stejné touhy jako v Kylanovi. Byly doby, kdy by dal cokoli za to, aby mohl uniknout stísněnosti kolglaského hradu a trýznivým vzpomínkám, které v něm jeho domov vyvolával. Když tehdy z okna své vysoko položené ložnice shlížel na široké ústí řeky, opájel se představou, jaké by to bylo nechat všechno za zády a brázdit vlny jako Tal Dyreňané.

„Mává na nás správce přístavu,“ oznámil Rothe s lehkým nádechem sklíčenosti v hlase.

Orisian se zahleděl k poněkud okázalé budově kousek od mola, ve které správce přístavu sídlil. Opravdu – Renairan Tair dar Lannis-Haig se nakláněl z balkonu, což bylo vzhledem k jeho tělnatosti poněkud nebezpečné, a ze všech sil jim mával na uvítanou. Když Orisian před čtrnácti dny projížděl Glasbridgem cestou do Anduranu, slíbil správci, že jej při zpáteční cestě navštíví. Raději by v klidu strávil noc v krásném domě, který si ve městě držel Croesan, ale Reinairana nebylo snadné odmítnout. Jeho urputná veselost by dokázala obrousit i tu nejodolnější skálu, kdyby dostala dost času.

„Orisiane!“ křičel Renairan. „Sem, sem!“

„Asi nemůžeme předstírat, že jsme ho neslyšeli,“ zabručel Rothe, když viděl, jak se ke správci otácejí desítky chodců.

„Čeká nás dlouhý večer,“ povzdechl si Kylane.

*

Kylanův předpoklad se ukázal správný, i když ne pro něj a pro Rotha. Orisian byl okázale, jako jakási trofej ze společenského lovu, předveden hostům, které Renairan pozval na večeři. Správce sice neměl zapotřebí dokazovat svou důležitost – jeho rod se už dlouhá léta těšil v Glasbridgi velkému vlivu – ale návštěva člena thanovy rodiny v jeho domě byla pokusem, kterému nedokázal odolat. Přítomnost Orisianových strážců se k jejich velké úlevě nepředpokládala. Renairanova ješitnost nepřipouštěla, aby se podobných slavnostních shromáždění účastnili prostí bojovníci, i kdyby byli osobními strážci thanova synovce. Rothe protestoval, ale dokonce ani on nemohl vážně tvrdit, že by Orisianovi hrozilo mezi urozenými a vznešenými obyvateli Glasbridge nějaké nebezpečí.

Jídlena byla vyzdobena cesmínovými, jalovcovými a borovicovými větvemi, tradičními symboly svátku zimy. V krbu na čelní straně sálu hořela borovicová polena a zalévala místnost vůní pryskyřice. Ten pach zasáhl Orisiana na citlivém místě a pokazil mu náladu. Některé z jeho nejjasnějších vzpomínek na matku Lairis byly spojeny právě s její zářivou účastí na slavnostech Zrození zimy na hradě Kolglas. Bývala srdcem oslav, její hlas tou nejlíbeznější hudbou. A právě ostrá vůně borovice způsobila, že mu matka opět vytanula na mysli.

Orisian se ze všech sil snažil dostat roli čestného hosta. Vyprávěl přítomným o oslavách provázejících narození thanova vnuka a o Naradinově lovu na divočáka. Když byla zvědavost obyvatel Glasbridge ukojena, stočil se rozhovor k tématům, která nejvíc zaměstnávala jejich mysl – k rybářským úlovkům uplynulého týdne, k hrožícím zimním bouřím a cenám, které si krátce předtím vyjednala obchodní loď dole v Kolkyre. Vesměs se jednalo o záležitosti, o kterých toho Orisian moc nevěděl. Musel se soustředit, aby nezmeškal okamžiky, kdy se od něj očekával úsměv, přitakání nebo souhlasná poznámka. Netrvalo dlouho a zatoužil být s Rothem a Kylanem zalezlý v kuchyni nebo kdekoli jinde, kde se právě zdržovali.

V průběhu večera v Orisianovi stále více klíčilo podezření, že si o něm Renairanova žena Carienna a její mladá dcera šuškájí. Tu a tam si přes záplavu pohárů s vínem, táců s masem a bochníků chleba všiml, že si jej Carienna měří ostrým, pronikavým pohledem. Z důvodu, který mu nebyl úplně jasný, mu to bylo nepříjemné a rychle uhýbal pohledem.

Jediným hostem, který vzbudil Orisianovu zvědavost, byl Edryn Delyne, kapitán taldyrenské obchodní lodi. Thanův synovec se s Tal Dyreňany občas setkával, když se zastavovali v Kolglasu, aby vykonali zdvořilostní návštěvu u jeho otce, ale tento muž byl pozoruhodnější než všichni jeho krajané. Byl vysoký, světlolasý a nosil nakrátko zastříženou bradku, která byla, alespoň v příbězích, znakem každého správného dobrodruha z Tal Dyre.

Delyne bavil společnost historkami o šarvátkách na dalekém jihu. Mnoho mužů Lannisu tam teď pod vedením Gryvana oc Haig bojovalo proti vzbouřencům z klanu Dargannan, takže hosté naslouchali s velkým zájmem. Delyne ujišťoval posluchače, že už to nebude dlouho trvat, válka skončí a neposlušný than Ingryn padne nebo bude zajat. Renairan a jeho hosté, včetně Orisiana samotného, přijali jeho slova s tlumeným nadšením. Vztahy mezi klany Lannis a Haig nebyly nijak zvlášť vřelé. Orisian nejednou slyšel, jak si lidé šuškájí, že by ty dva tisíce mužů, kteří uposlechli výzvu nejvyššího thana a pod velením Taima Narrana odtáhli na jih, udělaly lépe, kdyby se obrátily proti Gryvanovu paláci ve Vaymouthu, místo aby útočily na horské pevnosti Igryna oc Dargannan-Haig.

Jak večer plynul, těžkla Orisianovi stále víc víčka. I když si obezřetně ředil víno vodou, teplo ohně a těžká vůně ve vzduchu ho uspávaly. Renairanův dunivý hlas ho proto zastihl nepřipraveného. Okamžitě se snažil předstírat, že dává pozor. Správcův smích mu ovšem prozradil, že neuspěl.

„Myslím, že toho dobrého jídla a vína bylo na našeho mladého hosta až příliš,“ řekl Renairan.

Orisian se omluvně usmál.

„Odpusťte,“ řekl. „Dva dny v sedle si žádají svou daň.“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ zvolal Renairan. „Musíte se neprodleně odebrat na lože, Orisiane. Zítra vás ještě čeká dlouhá cesta.“

„Děkuji za skvělé jídlo!“ pronesl Orisian a zvedl se od stolu. Ostatní hosté také povstali a rozloučili se s ním drobnou úklonou nebo pokývnutím. Když se vydal ke dveřím, všiml si, že mu v ústrety kráčí Renairanova žena a dcera, a musel potlačit nutkání vyrazit vpřed a uchýlit se neprodleně do bezpečí své ložnice. Zatímco za jeho zády se opět čile rozproudil hovor, Orisiana nakonec přiměl Cariennin veselý, ovšem poněkud neústupný pohled k tomu, aby zůstal stát.

„Jaká škoda, že se nám vůbec nenaskytla příležitost si promluvit,“ řekla správčova žena. „Ale než odejdete, chtěla by vám má dcera ještě něco říci.“

Postrčila dívku dopředu.

„No tak, Lynno!“ pobízela ji. Dívka, poněkud rozrušená, si odkašlala.

„Bylo mi velkým potěšením se s vámi setkat, Orisiane,“ řekla s jemným úsměvem a obratně se uklonila.

„Ach,“ hlesl Orisian.

„Lynně je už skoro patnáct,“ řekla Carienna hlasem, ze kterého kapaly náznaky jako med z přeplněné plástve.

„Opravdu? Mně je...“ Orisian si uvědomil, že v samém návalu paniky zapomněl, kolik je mu let.

„Myslím, že šestnáct,“ pomohla mu Carienna spokojeně.

Orisianovi chvíli trvalo, než připadl na vhodná slova, jimiž se mohl rozloučit. Rothe už na něj čekal za dveřmi. Když mu Orisian vyprávěl, co ho potkalo, soustrastně se usmál.

„Šestnáct je pro jediného nezadaného člena thanovy rodiny velmi nebezpečný věk,“ konstatoval suše.

*

Kylane byl následujícího rána nezvykle tichý. Zjevně zápasil s následky pití a ne právě levného setkání se členy správcova služebnictva nad hrací deskou. Rothe, rozradostněný vyhlídkou na brzký návrat do Kolglasu a snad i kamarádovým neštěstím, byl podstatně živější. Když projížděli ulicemi Glasbridge, překračovali širokou řeku, protékající samým středem města, a vyjížděli západní branou ven, vesele tlachal s Orisianem o lovu, o Croesanovi i o rostoucí nádheře Anduranu.

Jeli po dlážděné silnici, vedoucí podél jižního břehu dolního toku Glasu. Oblast byla hustě osídlená; cestu lemovaly početné statky a vísky. U potůčků mířících k moři klapala kola vodních mlýnů. Tu a tam kotvily rybářské bárky. U jednoho ze statků si udělali krátkou přestávku a nakoupili si ovesné placky a kozí sýr, které pak jedli v sedle. Kylanovi se díky jídlu trochu zvedla nálada. Vyprávěl oplzlé historky o dění ve správcově domě, které včera v noci pochytil.

V pozdním odpoledni objeli malý ostroh a ocitli se na dohled Kolglasu. Město, lemované lesy, leželo na protilehlém břehu mělké zátoky, protkané skalnatými ostrůvky. Hrad Kolglas se tyčil na nedalekém ostrově. Byla to pevnost ze zvětralého kamene, tak stará, že vypadala jako přirozená součást okolní krajiny – podobala se skalám pod svými hradbami, o něž se rozbíjely vlny. Byl odliv, takže úzké molo spojující hrad s městem bylo obnažené. Právě po něm k hradu mířil vůz s dřívím určeným pro hradní krby. Na Orisianově tváři zazářil široký úsměv.

„Kdo tam bude první!“ zvolal a pobídl koně do trysku.

Vzápětí zaslechl Rothův rozzlobený výkřik a dusot kopyt obou strážců, kteří se vyřítili za ním. Úprk kolem pobřežního ohybu netrval dlouho, ale když jezdci na okraji Kolglasu zpomalovali, koně už těžce dýchali.

Na hlavní ulici a ve většině postranních uliček, které z ní vybíhaly, vládl čilý ruch. Před svátkem Zrození zimy přitahoval Kolglas lidi stejně jistě, jako láká plně naložená rybářská bárka racky. U stánků rozmístěných na všech čtyřech stranách náměstí se hlučně obchodovalo se vším od svíček až po holínky a spousta peněz, měnících majitele, vytvářela nakažlivou atmosféru

dobré nálady. Jak Orisian stánky postupně míjel, někteří majitelé na něj volali a mávali.

Oblast v samém srdci náměstí byla naproti tomu téměř prázdná, jen tu a tam se tu kolem malé kamenné mohyly přehnaly houfy dětí. Mohyla byla památníkem bitvy o Kolglas. Sirian byl tehdy pouze velitelem Kolglasu, spravujícím město jménem kilkryjského thana. Byla to doba, kdy byly vzpomínky na odchod klanu Gyre a jeho stoupenců do exilu ještě stále velmi živé a touha vyznavačů Černé stezky urvat svou zem zpět urputná a nutková. Když armáda Černé stezky znovu táhla Údolím kamenů a přivalila se na jih, do údolí Glas, připadl Sirianovi úkol ji odrazit. Odměna slíbená za vítězství nebyla malá – právo založit vlastní klan, vládnout na věčné časy údolí, které ubránil, a zabraňovat dalším vpádům vyhnanců ze severu.

Mohyla, oblíbené místo hrajících si dětí i odpočívajících poutníků, stála na náměstí už déle než století. Navzdory tomu si podržela pro celý klan Lannis svůj hluboký symbolický význam. Nikdo, kdo odcestoval z Kolglasu, nemohl vážně tvrdit, že se vrátil, pokud u ní alespoň na okamžik nestanul. Nejprve Orisian, pak i Rothe s Kylanem se naklonili ze sedel a na okamžik položili ruku na kulatý, letitý kámen na vrcholu památníku. Byl vyhlazen dotyky nesčetných rukou.

„Takže tedy do hradu?“ zeptal se Rothe a Orisian přitakal.

Zamířili dolů k moři. Když vjeli na molo, poprvé toho dne se rozestoupily mraky a nízko stojící, podzimní slunce zalilo poklidnou hladinu jemnými stíny. Jindy ponuré zdi hradu vypadaly v jeho paprscích náhle téměř přívětivě. Brána byla doširoka otevřená, a když vjeli na nádvoří za ní, Orisian se přistihl, že se zase usmívá. Přece jen bylo příjemné vrátit se domů.

Kolem nebylo mnoho lidí – u stájí štípala malá skupinka dřevo a hrstka vojáků si před svými ubikacemi brousila meče o brusný kámen. Téměř polovina bojovníků z hradu i z města odjela už téměř před rokem, aby se zúčastnila války proti Dargannan-Haigu. Od té doby vládl v pevnosti nezvyklý klid.

Orisian se vydal se svými strážci ke shluku stájí a seskočil ze sedla. Bair, nejmladší čeledín, okamžitě vyběhl a převzal koně.

„Postarej se o ně, Baire,“ nabádal ho Orisian. „Dobře nám sloužili.“

Někteří z těch, kteří onemocněli na srdeční horečku, řádění choroby přežili. Byla mezi nimi i Orisianova vlastní sestra Anyara. Měla štěstí a nemoc ji nepoznamenala. Další přeživší, jako Bair, ovšem nevyvázli bez následků. Chlapec byl němý. Měl ovšem jednu z nejživějších a nejvýraznějších tváří, jaké kdy Orisian viděl, a nikdy ho neopouštěla dobrá nálada. S úsměvem popadl koně za uzdu a odvedl je do stájí.

„Takže nás zase čeká poklidný život,“ prohlásil Rothe s předstíraným zklamáním.

„Jen na den nebo na dva,“ řekl Orisian. „Svátek Zrození zimy se ti postará o zábavu, neboj se.“

Oba strážci se rozloučili, přehodili si přes rameno sedlové brašny a vydali se k ubikacím gardy.

Orisian se zahleděl na obytnou věž. Okna byla potemnělá a prázdná, celá budova vypadala jako bez života. S nepříjemným pocitem popadl cestovní zavazadla a vykročil k hlavnímu schodišti.

*

Z lesa nad silnicí sledovaly tři jezdce, tryskem ujíždějící k městu, oči, které v žádném případě nepatřily člověku. Brzy bude tma. Pozorovatel se mohl chlubit výjimečně ostrým zrakem, ani on ale nebude schopen rozeznat na silnici jakýkoliv pohyb, jakmile se definitivně snese noc. I když byli Huaninové, obývající domky a farmy roztroušené podél pobřeží, ve tmě téměř slepí, stále mu hrozilo i jisté nebezpečí, že bude odhalen, pokud opustí milující náruč lesa a odváží se příliš blízko. Nemělo smysl riskovat. Nepřátelé zjevně vůbec netušili, co jim hrozí. Žili si své hlučné, primitivní životy stejně jako vždycky.

Pozorovatel vstal. Krčil se nehybně na místě půl dne, jeho mrštných údů se ale nezmocnila sebemenší ztuhlost. Urovnal si na zádech luk a toulec a popadl oštěp. Na chvíli svými dlouhými, štíhlými prsty polaskal hrot. Jak rád by ho smočil v krvi Huaninů! Srdce mu při tom pomyšlení poskočilo radostí.

Pak se obrátil zády k náhrdelníku mdlých světél, postupně se rozsvěčujících na pobřeží, a zmizel ve stínu lesa.

*

Orisianova ložnice byla studená, z jejích důvěrně známých stěn ale vyzařovala útěcha. Právě se převlékl, když zaklepání odhlásilo příchod Ilain, nejstarší komorné na hradě.

„Netušili jsme, kdy se vrátíte, jinak bychom vám nachystali něco k jídlu.“ V jejím hlase se střídavě vznášela vřelost i přísnost. Už během řeči stihla posbírat kusy jeho cestovních šatů, rozházené po podlaze, a přitisknout si je k hrudi.

„To mě mrzí, Ilain, ale stejně nemám hlad. Pojedli jsme v sedle.“

„Tím si zkazíte žaludek stejně jistě, jako že je ryba mokrá,“ řekla. „No nic. Určitě si přejete odpočívat.“

„Ne. Vážně, nejsem unavený.“

Komorná se zamračila. „Tak vám alespoň rozdělám oheň v krbu.“

„Ano, to budu rád,“ odvětil Orisian rychle. Věděl, že druhé odmítnutí by mu už nemuselo tak lehce projít.

S náručí plnou jeho věcí se Ilain otočila k odchodu, aby došla pro svíčku.

„Kde jsou všichni, Ilain?“ zeptal se Orisian.

„Myslím, že Anyara je u vašeho otce. Stále mu není dobře.“

„A Inurian?“

Ilain obrátila oči v sloup a Orisian se při tom nesouhlasném gestu okamžitě začal cítit provinile. Nikdy se tak docela nezbavil vzpomínek na Ilainino hubování v dobách svého dětství. Většinou to byli Anyara nebo Fariel, kdo vymyslel nějaké pochybné dobrodružství, které pak roznítilo Ilainin hněv; nicméně čelit důsledkům musel nakonec zpravidla jen Orisian, který na rozdíl od obou sourozenců málokdy poznal ten správný moment, kdy je na čase zmizet. Teď už byl příliš starý, než aby ho mohla služebná hubovat, stále mu ale ještě uměla dát najevo nesouhlas. Inurian byl rádce Orisianova otce a jediný přítel, kterého Kennet nan Lannis-Haig měl. To ovšem nestačilo na to, aby se všichni smířili s jeho přítomností na hradě.

„Bezpochyby je ve svých komnatách,“ prohlásila Ilain chladně a odspěchala.

Orisian váhal. Věděl, že by měl jít navštívit otce, ale cítil neodbytné nutkání tento okamžik ještě na chvíli oddálit. Stavit se nejprve u Inuriana bude mnohem jednodušší. Toto setkání v něm alespoň nevyvolá složité pocity.

*

Dveře Inurianova pokoje, ležícího v nejvyšším poschodí obytné věže, byly jako vždy zavřené. Orisian chvíli naslouchal. Uvnitř se nic neozývalo. Zaklepal.

„Pojď dál, Orisiane.“

Když vstoupil, uvítala ho jedinečná směs vůní, která se tu vždycky vznášela ve vzduchu – pronikavý pach pergamenu, kůže a bylinek. Místnost byla malá a přečpaná věcmi. Podél jedné stěny stály police s knihami. Podél druhé byly narovnány sklenice a nádobky s bylinami, prášky, kořením, a dokonce i prstí. Na starodávném, poškrábaném stole se povalovaly spisy a mapy, nechyběla ani úhledně srovnaná sbírka usušených a scvrklých hub.

Závěs zahaloval maličký výklenek s postelí, kde Inurian spal. V úzkém okně poskakovala na bidýlku vrána Idrin.

Na psacím stole se kupila změt' vyřezávaných dřevěných figurek a malá hromádka rukopisů. Za ním seděl Inurian a s rukama zkříženýma na prsou se pohodlně opíral dozadu. Byl to drobný muž středního věku s hustými, světle hnědými vlasy, ve kterých se už tu a tam rýsovaly stříbrné pramínky. První věc, která udeřila do očí každého, kdo se s ním setkal, bylo ovšem to, že byl *na'kyrim*, dítě dvou ras. V jeho žilách proudila krev Huaninů i Kyrininů. Jeho kyrininský otec mu odkázal pronikavé, šedivé oči, jemné rysy a úzké, téměř bezbarvé rty. Když vykročil Orisianovi vstříc a podával mu ruku, prozrazovaly jeho smíšený původ i štíhlé, dlouhé prsty se žilkovanými nehty.

Byly tady ovšem i jiné, neviditelné znaky. Inurian nikdy nebude mít děti – žádný *na'kyrim* je nemohl mít. A pak tady bylo Sdílené, ona záhadná, nepostižitelná sféra ležící pod povrchem bytí. Pro čistokrevné Huaniny a Kyrininy byla nedosažitelná a nepochopitelná, ale *na'kyrimské* dítě někdy mohlo díky smíšenému dědictví získat přístup k jejím tajemstvím a silám. Těm, kteří udržovali kontakt se Sdíleným, se říkalo Probuzení. Inurian byl jedním z nich.

Kam až Orisianova paměť sahala, byl Inurian vždy tady, ve své malé komnatě na vrcholu hradu. Přišel do Kolglasu ještě předtím, než se Orisian narodil, a našel v Kennetovi nan Lannis-Haig to, co bylo v těchto časech tak vzácné – člověka, ochotného nabídnout přátelství *na'kyrimovi*. Kennetovy sympatie ovšem zdaleka nesdíleli všichni obyvatelé hradu. Válka Poskvrněných navždy ukončila doby, kdy mohli Huaninové a Kyrinové žít bok po boku. Děti zrozené ze spojení, která tento historický fakt popírala, nemohly počítat s přílišným porozuměním – a ještě méně se ho dostávalo těm mezi nimi, které se probudily do Sdíleného. Inurian přesto celá léta stál věrně po boku pána a vládce Kolglasu. A od smrti Lairisy a Fariela, po níž se Kennet propadl do propasti melancholie, hrál čím dál důležitější roli i v Orisianově životě.

„Jaká byla cesta?“ zeptal se Inurian přívětivě.

„Studená. A trochu vlhká.“

Idrin v okně zakrákal a Inurian se tiše usmál.

„No, v každém případě tě oba rádi vidíme. Croesanovi se daří dobře? A Naradinovo dítě je v pořádku?“

Orisian se naklonil nad stolem, aby si prohlédl vystavené houby. Pak do jedné zkusmo píchl prstem. „Ano, oběma se vede dobře. Croesan má velmi zdravého vnoučka. K čemu jsou ty houby, Inuriane?“

Na'kyrim mávl přezíravě rukou. „Ta tvoje zvědavost! Jedna ulehčuje porod kravám, jiná mírní bolesti kloubů a tak dál. Nic zvlášť důležitého.“

„Takže jsi zase vyrazil do lesů.“

„Přesně tak. Na svazích Car Anagaisu se dá narazit na spoustu pokladů, když víš, kde hledat.“

„Kdy budu konečně moci jít s tebou?“ zeptal se Orisian.

Inurian pokrčil rameny. „Uvidíme. Snad brzy.“ To říkal vždycky.

Orisian se vydal k oknu a pohladil Idrina po lesklé černé hrudi. Vrána zamžourala a naklonila hlavičku v naději, že ji Orisian polaská i po šíji.

„Stále doufám, že když budu hledat dost dlouho a vytrvale, objevím způsob, jak vyléčit vrány z neposlušnosti,“ zabručel Inurian.

„Ale poslušný Idrin by už nebyl Idrinem,“ namítl Orisian.

„To je pravda.“

Orisian se posadil na roh stolu.

„Jak je na tom můj otec?“ zeptal se tiše.

Inurian s povzdechem znovu usedl na židli. „Obávám se, že pro něj žádnou medicínu nemám. A i kdybych měl, stejně bych mu ji nemohl podat, protože s výjimkou tvé sestry nechce nikoho vidět. Pečuje o něj od chvíle, kdy jsi odjel do Anduranu. Tvůj otec se potřebuje vypořádat se svým zármutkem, Orisiane. Brzy se zase vzchopí.“

„Přijde na slavnost?“

„Určitě. Vždyť víš, že ty jeho záchvaty melancholie vždycky zase přejdou.“

„To vím. Ale zdá se mi, že to pokaždé trvá déle a déle. Mám strach, že jednou přijde chvíle, kdy se už ze záchvatu nevzpamatuje.“

Inurian si mladíka chvíli se smutným výrazem změřil.

„Vydáme se v první zimní den na lov?“ zeptal se.

Orisianova tvář se trochu rozjasnila.

„Mohli bychom. Když jsem byl v Anduranu, chyběli mi moji sokoli. Strýček Croesan se raději prohání lesy se smečkou psů. Musel jsem ho doprovázet, ale tenhle způsob lovu nemám moc rád.“

„To je tak – thanové musí vždycky nadělat víc hluku než obyčejní lidé, ať už se pustí do čehokoliv.“

„Jak probíhají přípravy na slavnosti Zrození zimy?“ zeptal se Orisian dychtivě.

„To se neptáš toho pravého,“ odvětil Inurian. „Víš, že polovina z toho, co se na hradě děje, je pro mě naprostá záhada.“

„To sotva.“

„No, v každém případě jsem nevěnoval přípravám moc pozornosti. Samozřejmě nás čeká obvyklé obžerství. Slyšel jsem taky něco o potulných komediantech. K městu prý míří skupina akrobatů nebo tak něco. Lidí bez pána.“

Orisian překvapeně povytáhl obočí. Lidé bez pána, ti, kteří neměli vazbu k žádnému klanu, nebyli v těchto končinách zřídkačným jevem, většinou se ale jednalo o osamělé kupce nebo lovce ze severních kopců a hor. Navštěvovali území Lannis-Haigu jen proto, aby v Glasbridge nebo Anduranu nabídli své zboží. Orisian si nevzpomínal, že by někdy slyšel o více než dvou, třech lidech putujících pospolu.

„Předpokládám, že mě během oslav taky bude čekat práce,“ pokračoval Inurian. „Nejspíš se jako vždy dostane slyšení prosebníkům.“

„Bezpochyby.“ Orisian příliš nerozuměl těm podivným, nevysvětlitelným schopnostem, kterými *na'kyrimové* disponovali – Sdílené bylo něco, o čem Inurian odmítal hovořit – ale věděl, že Inurian nenávidí veřejné předvádění svého talentu. Právě to jej ale při slyšení čekalo.

„Tvému otci se ten ceremoniál vždycky líbil,“ řekl Inurian. „Alespoň dříve. Snad ho to trochu... rozveselí.“

Orisian přikývl. „Asi bych už měl jít za ním.“

„To bys měl,“ souhlasil Inurian. „Rád tě uvidí. Nikdy nezapomeň, že tě z celého srdce miluje, Orisiane. Občas se sice sám sobě někam ztratí, ale skutečný Kennet tě má moc rád. Víš, že se v těchto věcech nikdy nemýlím.“

Orisian o tom ani v nejmenším nepochyboval. Před *na'kyrimem* s darem vidění nebylo možné nic utajit. Inurian vždy věděl, co dríme v lidském srdci.

„Vím, že máš pravdu,“ řekl proto. „Ale někdy na to zapomínám.“

„Když tě přepadnou pochybnosti, přijď za mnou,“ usmál se Inurian jemně.

„To přece dělám vždycky, ne?“

„Chceš, abych šel s tebou?“ zeptal se Inurian.

Orisian na okamžik zaváhal. Pak rozhodně zavrtěl hlavou. Své břímě si bude muset nést sám, stejně jako si ho nesl jeho otec. Nemohl žádat, aby si ho místo něj naložil na bedra někdo jiný – dokonce ani Inurian, i když Orisian věděl, že by to pro něj *na'kyrim* rád udělal.

*

Před otcovými komnatami se na chvíli zastavil. Na rozdíl od dveří, ukrývajících Inurianovo hájemství, byly tyto staré a bohatě zdobené vyřezávaným vzorem, znázorňujícím úponky břečťanu. Pochodně lemující točité schodiště zbarvily v průběhu let dřevo do černa a Orisian se proto nedokázal zbavit pocitu, že z nich vyzařuje jistá ponuřlost. Když přitiskl na dveře dlaň, ucítil pod prsty jejich porézní strukturu. Byly na omak studené.

Jakmile vstoupil, zavanul mu v ústretě chladný vzduch. Okno bylo doširoka otevřené. Místnost byla temná a jediným zvukem bylo šumění moře,

pronikající zvenčí. Otec ležel ve velké posteli na opačném konci pokoje. Jeho šedovlasá hlava spočívala na polštářích, ruce na pokrývce. Oči měl zavřené. Tvář mu brázdily hluboké vrásky, jako by se pokožka pod tíhou zármutku scvrkávala, a pod očima se mu rýsovaly černé kruhy. Za posledních pár let jako by zestárl přinejmenším o desetiletí.

U Kennetova lůžka seděla Orisianova starší sestra Anyara. Při Orisianově příchodu vzhlédla. Okamžitě si všiml, jak je unavená. Její dlouhé kaštanové vlasy pozbyly lesku. Přitiskla si prst na rty a ústy naznačila: „Spí.“

Orisian zaváhal, na půl cesty mezi dveřmi a postelí. Mohl by odejít, zbaven otcovým spánkem odpovědnosti. Místo toho přistoupil k oknu, aby ho zavřel. Při zvuku jeho kroků sebou Kennet neklidně zavrtěl: „Nech to tak.“

„Měl jsem pocit, že je tu zima,“ řekl Orisian. Otcovy oči byly zarudlé a prázdné.

„Dělá mi to dobře.“

Orisian se přesunul k Anyaře.

„Kdy ses vrátil?“ zeptal se Kennet.

„Asi před hodinou.“

Kennet si povzdechl. Mluvení ho zjevně stálo nemalé úsilí. Víčka se mu zachvěla, pak znovu zavřel oči. Anyara pohlédla na Orisiana, položila mu ruku na paži a jemně ji stiskla.

„Croesan ti přeje brzké uzdravení,“ řekl Orisian. „Byl by rád, kdybys ho navštívil. Myslím, že se ti chce pochlubit, jak Anduran vzkvétá.“

„Ach,“ hlesl otec, aniž by otevřel oči.

„Budeš už na svátek Zrození zimy v pořádku?“ zeptal se Orisian. Ta otázka zněla tvrdě a nevlídně dokonce i jeho vlastním uším. Nevěděl ale, co by měl říci, aby se přiblížil otci, kterého si pamatoval a miloval.

Kennet otočil hlavu na polštáři a zadíval se na syna: „Kdy začíná?“ zeptal se.

„Otče, dnes odpoledne jsme už o tom přece mluvili,“ pronesla Anyara. „Svátek Zrození zimy je pozítří. Vzpomínáš si? Čekají nás akrobaté a písně a příběhy. Tak vzpomínáš si?“

Kennetův pohled se zakalil, jako by už otec nedlel tady s nimi, nýbrž ve vzpomínkách mnohem reálnějších než přítomnost.

„Inurian mi vyprávěl, že ti akrobaté nemají pána,“ zmínil se Orisian. Z vlastní zkušenosti věděl, že vzpomínka na uplynulé svátky zimy může být stejně bolestivá jako hřejivá. Tak to mezi nimi třemi bývalo často – rozhovor se neustále pohyboval na samých hranicích nebezpečného území. Množství věcí, o kterých se zmínili, bývalo stejné jako množství toho, co zůstalo nevyřčeno. Fakt, že tento vzorec důvěrně znal, Orisianovi ovšem situaci nijak neulehčoval.

Kennet si povzdechl a vzápětí se dutě, suše rozkašlal.

„Takže pozítří,“ řekl, když záchvat kašle polevil. „Asi bych se měl zúčastnit.“

„Samozřejmě,“ prohlásila Anyara. „Udělá ti to jen dobře.“

Kennet se na dceru usmál a Orisian se při pohledu na to nepatrně, letmé hnutí v jeho tváři téměř dal na útek. „Běž s Orisianem,“ pokynul otec Anyaře. „Neměla bys trávit všechn čas se mnou. Než ale odejdeš, nech zapálit svíce. Nechci tady tmu. Ještě ne.“

*

„Není mu o nic lépe,“ hlesl Orisian, když s Anyarou scházeli po schodišti. „Doufal jsem, že na tom bude líp, až se vrátím.“

„Není mu o moc lépe,“ souhlasila Anyara. „Ale zúčastní se slavnosti, a to už něco znamená. Víš, chyběl jsi mu. Teď, když jsi zpátky, se určitě začne uzdravovat rychleji.“

Orisian doufal, že má pravdu. Otcova sklíčenost obnažovala i jeho staré rány. V měsících, které následovaly po matčině a bratrově smrti, se Orisianova života zmocnila trýznivá, nepřekonatelná prázdnota. Ta rána se ani později nikdy úplně nezahojila, naučil se s ní ale žít. Zpočátku na tom byl otec stejně. Smutek v něm byl hluboce a neochvějně zakořeněn, nepozbyl ale schopnost vypořádat se s každodenními povinnostmi – život musel pokračovat. Změna nastala při prvním výročí matčiny a bratrovy smrti. Od té doby se otce čím dál častěji zmocňovaly záchvaty melancholie a uzavíraly Kennetovu mysl před vším, co se dělo kolem.

Orisian otce velice litoval a neustále v něm hlodal pocit viny nad tím, že nedokáže zmírnit jeho bolest. Současně se ho ale zmocňovaly i jiné, méně laskavé pocity, které s sebou přinášely i jiný druh viny. Jen s námahou někdy potlačoval výbuchy hněvu při pomýšlení, s jakou strašlivou silou lpí otec na mrtvých. To lpění bylo tak mocné, že připravovalo Kenneta o síly, které by mohl věnovat živým, a jako by zastiňovalo a rozpouštělo žal a smutek, hnězdící v Orisianově srdci. Když se na něj někdy otec zahleděl, nemohl se Orisian ubránit podezření, že v něm vidí, nebo snad touží vidět, jeho mrtvého bratra Fariela – a Fariel byl tak silný, tak chytrý, tak obratný a pohotový, že se Orisian nijak nemohl srovnávat s mužem, ve kterého by teď bratr dospěl.

Stanuli se sestrou na nádvoří. Snášela se noc a teplota prudce klesala. Mraky se rozptýlily a uvolnily místo nesčetným hvězdám, zářícím na obloze. Měsíc brzy započne nový cyklus a zrodí se zima. Sourozenci chvíli stáli

uprostřed dlážděného dvora a upírali oči vzhůru, Anyaru to ale brzy přestalo bavit.

„Tak jak teď vypadá Anduran?“ zeptala se a zimomřivě si třela paže.

„Vzkvétá,“ odpověděl Orisian. „Strýček Croesan má spoustu plánů.“

„Jako vždycky.“

„Nechal na náměstí postavit velkou Slavnostní síň a u hradu nové stodoly. Lesy na jihu rychle ustupují polím a pastvinám. Všichni mají plné ruce práce.“

„Však už bylo na čase. Horečka je dávno pryč,“ pronesla Anyara věcným tónem, jako by se jí nemoc nikdy ani nedotkla. Orisian si ale stále živě pamatoval, jak se cítil, když sestra zápasila se smrtí a on se bál, že ztratí i ji. Možná bylo svým způsobem snazší přečkat tuto dlouhou, strašlivou dobu v deliriu než muset všechno sledovat a pozorovat.

Anyara se zachvěla. „Je tady zima. Nemáš hlad?“

„Trochu.“

Anyara ho popadla za paži a táhla za sebou.

„Pojďme se podívat do kuchyně, co mají na plotně.“

„Anyaro,“ protestoval Orisian. „Jenom se dostaneme do problémů.“

„Zbabělče!“ ušklíbla se sestra.

Kuchyň zaujímal v obytné věži většinu přízemí. Jako vždy v tomto večerním čase tu bylo rušno jako v úle. Malí kuchtíci přenášeli hrnce a pánve ze stolu na kamna a zase zpátky, zatímco kuchaři v záchvatu organizovaného chaosu krájeli, míchali, klepali maso a klábosili. Na jednom ze střešních trámů byla připevněna řada háků a z nich viseli tuční tetřívci. Na stole se chladil tučtý bochník a zaléval místnost libou vůní. Zprvu si Orisianova a Anyarova příchodu nikdo nevšiml, už za okamžik se k nim ale přibelhala hlavní kuchařka Etha a utřela si ruce do zástěry. Byla to malá, postarší žena se ztuhlými údý a nemotornou chůzí. Její duch ovšem zůstal navzdory věku stejně pronikavý a bystrý jako vždycky. Rukou postiženou pakostnicí poplácala Orisiana po paži.

„Konečně zpátky,“ řekla. „A právě včas. Letos budeme mít skvělé oslavy. Byla by škoda je zmeškat.“

„To bych opravdu nerad,“ pronesl vážně a ukázal na ptáky s černým peřím nad svou hlavou. „Vypadá to, že nás čekají opravdové hody.“

„Ano, ano. A nejen to.“

V tu chvíli se jí za zády ozval zlostný výkřik. Vzápětí se kolem nich prohnala Anyara a přehazovala si ještě horký pecen chleba z ruky do ruky. Jeden z kuchařů za ní vztekle mával naběračkou, z níž na všechny strany stříkaly kapky vývaru.

„To děvče se pořád chová jako dítě,“ zabručela Etha. Otočila se k Orisianovi a zabodla mu ztuhlý prst do hrudi. „A vy mladý muži, nejste ani za mák lepší. Ještě nejste doma ani den a už si se sestrou počínáte jako párek vykutálených zlodějů!“

Orisian se dal s provinilým výrazem na ústup. Anyara seděla venku, smála se a odtrhávala si velké kusy chleba. Přidal se k ní a v družném mlčení spořádali půlku bochníku. Byl teplý a voňavý a báječně chutnal. Chvíli si v mrazivém vzduchu povídali. Jako by se zase vrátili do dětství. Škádlili se, šeptali si a vydechovali k nočnímu nebi malé obláčky páry. Pak na nádvoří vyběhl kuchtík a začal tlouct lžíci do velkého měděného kotle na znamení, že večeře je připravena. Přidali se k vojákům, pacholkům, služkám a sluhům, proudícím do jídelny.

Za hradbami mezitím nastal příliv. Vlny zalévané měsíčním svitem pohltily molo a hrad na skalnatém ostrůvku osaměl.

III.

Gryvana oc Haig, nejvyššího thana haigských klanů, vytrhl z lehkého, neklidného spánku hlas jeho sluhy. Převrátil se na záda a zastínil si oči před světlem olejové lampy, kterou muž držel v ruce.

„Posel z pevnosti, mylorde,“ oznámil sluha.

Gryvan si promnul oči palcem a ukazováčkem.

„Kolik je hodin?“

„Tři hodiny ráno, mylorde.“

Nejvyšší than zavrčel a posadil se. Olízl si rty a zjistil, že má po včerejší pijatice v ústech sucho a nepříjemnou pachut’.

„Přines mi trochu vody,“ nařídil.

Sluha se otočil a vyšel ze stanu. Světlo zmizelo s ním. Gryvan chvíli seděl a se zavřenýma očima naslouchal pleskání celtoviny. Protože cítil, jak se ho znovu zmocňuje spánek, omotal si ve tmě kolem těla přikrývku a potácivě se vyškrábal na nohy. Když se sluha vrátil a spatřil pána na nohou, vypadal trochu nervózně. Zjevně si uvědomil, že mu měl nechat světlo. Podal Gryvanovi džbán vody a ten ho žíznivě vypil.

„Podej mi plášť,“ rozkázal.

Sluha odcházel pro těžký kožešinový svrchník, pohozený na zemi vedle thanova lůžka. Území Dargannan-Haigu sice leželo na jihu, ale vysoko v horách, a podzimní noci tu byly díky nadmořské výšce velmi studené. Gryvan si přehodil plášť přes ramena. Pak sevřel jeho zlatě lemované okraje

a zkřížil ruce. Projelo jím krátké, zimomřivé zachvění. Těžkopádně vklouzl do bot. Kůže byla studená a nepoddajná.

„Tak kde je ten posel?“

„Čeká před poradním stanem.“

„Posvítíš mi na cestu.“

Hann přikývl a Gryvan ho následoval ven na úbočí kopce.

Nejvyšší than se znovu zachvěl, jako by chtěl definitivně setřást tíhu spánku. Když byl mladý, zaháněl ospalost velmi snadno. Teď, se šestým křížkem na zádech, jako by se mu únava zakusovala hluboko do kostí. Studené noci, strávené daleko od útulného hradu, si na něm vybíraly svou daň.

Na skalnatých svazích všude kolem zářily jako drobné tečky ohně jeho armády. Ze spleti stanů se tu a tam ozývaly tlumené hlasy. Gryvan zvedl zrak k temné siluetě obležené pevnosti An Caman vysoko nad svou hlavou. Svítilo tam jen velmi málo světla.

Vchod do poradního stanu lemovaly dvě pochodně, zastrčené do vysokých kovových držáků. Jejich plameny se mihotaly ve větru. Vedle nich stály strážce, v pozoru a bděle navzdory pozdní noční hodině. Byl tam i Kale, velitel thanových gardistů, a vysoký, tmavovlasý muž, nejspíš posel. Gryvan vešel do stanu, aniž by komukoliv z nich věnoval jediný pohled. Uvnitř se posadil na dřevěnou židli s vysokým opěradlem a poručil sluhovi:

„Přiveď je!“

Jako první vstoupil Kale. V neklidném světle pochodní vypadal přepadle. Jeho rysy by klidně mohly být vytesány ze žulových skal Ayth-Haigu. Za ním vešel posel. Teprve teď si Gryvan všiml, že je to ještě mladík, nanejvýš pětadvacetiletý. Červený znak na hrudi – meč zkřížený s kopím – prozrazoval, že se jedná o žoldáka z království Dornach.

Gryvan se poškrábal na bradě a zívá. Posel stanul před ním; jeho roztěkaný pohled prozrazoval určitou nejistotu. Kale byl jako vždy vzorem tichého, nehybného pozorovatele.

„Vytáhl jsi mě z postele, i když moje staré údy zoufale touží po odpočinku,“ oslovil Gryvan posla. „Tvá zpráva musí být bezpochyby velmi naléhavá a důležitá. Mluv tedy.“

Žoldák skoro nezřetelně sklonil hlavu. „Jsem Jain T’erin, velitel stovky mužů z Dornachu. Hovořím pouze jejich jménem. Obránci pevnosti z Dargannanu nemají o mé přítomnosti zde ani tušení.“

„Z Dargannan-Haigu,“ opravil ho Gryvan klidně. „Stále jsou mi zavázáni poslušností, i když na to zjevně zapomněli.“

„Jak si přejete. Dargannanští mají své důvody, proč bojují, a já a moji muži zase své. Drželi jsme pevnost proti vám tři týdny a mohli bychom klidně

vydržet další tři, ale je to zbytečný boj. Vaše oddíly pátrají na jihu po thanovi Dargannan-Haigu, a i když mu prozatím blokují přístup k pobřeží, hrozí nebezpečí, že se mu přesto podaří uniknout po vodě. Bezpochyby byste přivítal, kdyby se vaše zdejší síly mohly přidat k honu. Možná bychom mohli uzavřít dohodu, která by vyhovovala stejně nám jako vám.“

Gryvan zvedl obočí: „Co tedy chcete? Bezpečný průchod do své vlasti? Nebo snad vyměnit zlato Dargannan-Haigu za moje?“

Jain T'erin se lehce usmál. Jeho nervozita mezitím zmizela jako kouzelným proutkem.

„Pokud mi zaručíte, že moji lidé budou ušetřeni, vydám vám pevnost. Pak se k vám můžeme přidat – samozřejmě pokud si to budete přát. Nebo se vrátíme domů.“

„Ingrynův úsudek byl vždycky žalostný. Vypadá to, že si ani nedokáže koupit oddanost.“ Gryvan si posla chvíli prohlížel. „Připadáš mi příliš mladý, než abys velel válečníkům. Zjevně jsi ale dost starý na to, aby sis uvědomil, jak tato bitva nejspíš dopadne, a aby ses z ní pokusil dostat své lidi se zdravou kůží. Vyplížit se z pevnosti a stanout tady přede mnou určitě vyžadovalo nemalou odvahu.“

Nejvyšší than na okamžik zavřel oči. Když je zase otevřel, upřel na T'erina chladný pohled. Jeho tvář připomínala masku.

„Slyš tedy mou odpověď,“ začal Gryvan. „Přijal jsi žold od mého nepřítele a tvoji muži stojí bok po boku s jeho za hradbami, které jsem přísahal ztéci. Igryn oc Dargannan-Haig udělal zásadní chybu, když se rozhodl porušit přísahu, kterou mi kdysi složil, a ignorovat závazky, jež má vůči mému klanu. Přivlastňoval si daně, které přináležely mně, a to jen z čiré nenasytnosti. Poskytoval útočiště pirátům a banditům, kteří přepadávali kupce z Vaymouthu a Tal Dyre, a jejich lup končil v jeho pokladnici. A když jsem požadoval náhradu, uvěznil mého stewarda a vzepřel se mé autoritě. Zlato, kterým Igryn platil tebe a tvé bojovníky, patří mně, ty malý zkurvysynu.“

Ať se Ingryn schová kamkoliv, do jakékoliv jeskyně nebo brlohu, moje oddíly ho brzy dopadnou a pozná, co to znamená mě proradně zradit. Stejně jako to poznají všichni, kteří se mi odváží vzepřít. Až zdoláme hradby, žádný z obránců už nespátí další východ slunce. Z pevnosti nad námi nezůstane kámen na kameni. Pro tebe mám ale něco zvláštního. Budeš přede mne předveden s uťatýma rukama a vypíchnutýma očima. Pak ti osobně vyrvu vnitřnosti a tvou hlavu pošlu vašemu bezvýznamnému králi do Dornachu.“

„Ale...“ koktal T'erin. „Chci vám přece vydat An Caman. Vaši lidé už kvůli němu nebudou muset prolévat krev...“

Gryvan se drsně rozesmál.

„Myslíš si snad, že nejvyšší than je tak slabý, bázlivý nebo změkčilý, že nesnese pohled na krev? Copak už Dornach zapomněl na odvahu a nezlomnost Pravých klanů? Chci vidět každou živou bytost zpoza těch hradeb mrtvou nebo ležící u mých nohou, i kdyby to znamenalo, že se budu muset brodit v krvi svých mužů. Vrať se ke svým lidem a řekni jim, že ode mne mohou očekávat jen rychlou cestu do Temného spánku.“

Žoldák rozpřáhl ruce a chystal se něco říci. Než tak ale mohl učinit, Kale ho popadl za paži a vystrčil ze stanu. Nejvyšší than si povzdechl a zabořil se trochu hlouběji do židle. Když se velitel gardistů vrátil, poslal sluhu pohybem zápěstí pryč.

Gryvan Kaleovi pokynul, aby přistoupil blíž. Válečník k němu okamžitě přikročil a sklonil hlavu, aby lépe slyšel thanova tiše pronášená slova.

„Náš přítel z Dornachu měl tu smůlu, že uvízl v mnohem hustší síti, než mohl tušit. Za jiných okolností by byla jeho nabídka víc než vítaná, ale Dargannan není jediným klanem, který potřebuje dostat pořádnou lekci. Ještě jsou tady Kilkry a Lannis. Nicméně doufám, že se jejich síly na těchto svazích vyčerpají a rozbijí.“

„Jejich síly jsou už téměř zničeny, mylordé,“ řekl Kale. „Poslali vám každý dva tisíce mužů. Na bojišti jich teď už stojí jen necelá polovina.“

„Ještě pořád je to ale mnohem víc, než kolik jich nakonec pošlu domů. Možná své rebelské instinkty skrývají lépe než Igryn, ale to nemění nic na skutečnosti, že v nich dřímají.“

Than si přitiskl dlaně na víčka.

„Ach, Kale, jsem už na tyhle noční intriky příliš starý,“ povzdechl si. „Kéž už bychom byli zpátky ve Vaymouthu. Tentokrát jsme se venku zdrželi moc dlouho.“

„Nejste příliš starý,“ namítl jeho tělesný strážce bez úsměvu. „A ustavičné intrikování je osudem thana všech thanů. S Igrynem je už téměř konec, nemůže se před námi schovávat věčně. S trochou štěstí můžeme být za měsíc doma.“

Gryvan zívá a na okamžik položil Kaleovi ruku na rameno.

„Bezpochyby,“ řekl. „Obávám se, že už znovu neusnu. Jak člověk stárne, stává se ze spánku nespolehlivý společník – neodolatelný, když spočineš v jeho náručí, a nenávratně pryč, když jsi od něj na chvíli odloučen. Pošli pro naše věrné velitele ze severu a ať mi někdo přinese slušnější šaty, abych je mohl přijmout, jak se sluší.“

Kale se lehce uklonil, otočil se a zmizel do noci.

*

Než byl Taim Narran dar Lannis-Haig, velitel hradu Anduranu, uveden Kalem do poradního stanu, stihl si ještě s velitelem Gryvanových gardistů vyměnit chladný pohled. Těsně za Taimem vstoupil Roaric nan Kilkry-Haig, mladší syn kilkryjského thana Lheanora. Gryvan je očekával na dřevěném trůně, na ramenou slavnostní plášť a na kolenou meč. Po jeho pravici i levici stály strážé v parádních uniformách a nehybně hleděly vpřed.

„Studená noc na spřádání plánů,“ začal Gryvan. „Ale válka si od nás žádá nemalé oběti.“

Taim mlčel. Roaric vedle něj se neklidně zavrtěl.

„A příliš studená na zdvořilosti, jak vidím,“ pokračoval than. „Vězte tedy, že jakmile se rozední, zahájíme další útok na hradby. Vaše oddíly budou bojovat v první linii.“

Taim sklopil oči a se zaťatými zuby sevřel jílec meče tak, až mu zbělely klouby. Když si všiml, jak se Roaric vedle něj nadechuje, lehce sebou trhl. Až příliš dobře věděl, jak snadno Lheanorův syn ztrácí sebeovládání. A opravdu – když se mladý muž ujal slova, zazníval z jeho hlasu hněv: „Můj otec mi svěřil dva tisíce našich nejlepších bojovníků, abychom vám přispěchali na pomoc. A stovky z nich už pro vaši věc položily životy. Víc než pět set jich padlo na bitevním poli, zemřelo na nakažlivé choroby či na horečku a stejný počet je neschopen vstát z lůžka kvůli nemoci či zranění. V každé bitvě, a teď při každém útoku na hradby tohoto bezvýznamného hradu, to jsou kilkryjští nebo lanniští válečníci, kdo tvoří předvoj. Mají snad na těchto kopcích zemřít všichni moji lidé? Kdy konečně stanou v první linii i další klany?“

„Vidím, že touha našich severních bratrů po slávě už zdaleka není taková, jak bývala,“ pronesl nejvyšší than klidně.

Roaric se chystal odpovědět, Gryvan ho ale předešel: „Měl byste uvážlivěji volit slova, když hovoříte s nejvyšším thanem. Od té doby, kdy váš klan zaujímal mezi ostatními čelní místo, už uplynulo mnoho vody. Váš otec mi přísahal věrnost stejně jako Croesan, pán tady našeho přítele Taima. Ta přísaha teď váže i vás. Jste mladý a kvůli vašemu otci vám odpustím, ale nemáte pravdu, když hovoříte o mé věci. Je v zájmu všech klanů a všech thanů, aby byl pohnán k zodpovědnosti každý, kdo – jako Igryn oc Dargannan-Haig – zapomene na své povinnosti. Pokud takovému jednání neučiníme závčas přítrž, můžeme se rozloučit s pořádkem. Předpokládám, že nijak netoužíte po chaosu?“

Roaric zrudl a v očích mu na okamžik zaplátl oheň. Pak se ovládl: „Nemáme obléhací stroje, abychom mohli prolomit hradby An Camanu,“ řekl stísněným hlasem.

Gryvan se téměř neznatelně usmál: „Nečelíme přece baštám, o které by se měly tříštit armády, tyhle jsou dobré leda tak na odstrašení lupičů a banditů.

Máte žebříky a odvahu. Zmocněte se jediného nepatrného úseku hradeb a zbytek vojska se za vámi přizene jako příval.“ Obrátil se k Taimu Narranovi. „Sdílí snad náš velitel z Lannis-Haigu vaše obavy?“

Taim zvedl zrak. Tvář měl na rozdíl od svého mladého druha poznamenanou hlubokými vráskami a temnými stíny, krátké vlasy, v mládí černé jako uhlí, mu už začínaly šedivět. Kromě očí nic neprozrazovalo jeho pocity. Když se setkal s thanovým pohledem, zračila se mu v očích odhodlanost a síla.

„Já ani moji muži se smrti nebojíme, i když bychom raději čelili Temnému spánku z lepšího důvodu,“ řekl. „V pevnosti už nemají zásoby ani na měsíc. Když počkáme, bude čas hrát pro nás. Igryn sám je poražen a na útěku – před zajetím ho chrání už jen hory. V kopcích jižně odtud je mu v patách půltucet vašich oddílů. Padne vám do rukou zítra nebo za týden a pak pobude obrana této pevnosti smysl.“

Gryvan oc Haig promluvil pomalu a zřetelně: „Možná máte pravdu, Taime Narrane. Je mi to jedno. Teď mě dobře poslouchajte. Přeji si, aby byly hradby An Camanu prolomeny a klany Kilkry a Lannis vedly útok. A tady a teď je má vůle zákonem. Vy velíte oblasti kolem hradu Anduranu a ta je odtud velmi daleko. Já vládnu území sahajícímu od řeky Glas až k těmto horám. Jsem thanem všech thanů, pánem vašeho pána. Každý z vašich mužů, který udrží meč, bude za svítání připraven k boji.“

„Rozumím, pane,“ řekl Taim a sklonil hlavu. Roaric se opět chystal něco říct, ale Taim ho popadl za paži a nasměroval k východu. Navzdory jeho mladickým nedostatkům ho měl rád a nechtěl, aby si nejvyššího thana proti sobě ještě víc popudil. Vyšli ze stanu a začali probouzet své muže, aby společně vyhlíželi nový den.

Gryvan si odfrkl a podíval se na Kalea.

„Roaric je blázen,“ řekl. „Ještě že mezi ním a trůnem jeho otce stojí další čekatel. Náš přítel Taim Narran je z jiného těsta, řekl bych.“

Kale pokrčil rameny: „Jedinou věrnost, kterou uznává, je věrnost Lannis-Haigu, mylorda. Dovolte mi na něj někoho poslat. Můžeme to zařídit tak, aby na nás nic neukazovalo – a pro Croesana bude jeho smrt velmi citelnou ztrátou.“

„To jistě,“ usmál se Gryvan, „ale dovoluješ, aby ti nechut k tomu muži zkalila úsudek. Moje Stínová ruka doma ve Vaymouthu by takové zbrklé jednání nikdy neschválil. Ne, nesmíme se unáhlit. Taim zítra povede své muže na jatka, i když by určitě raději srazil hlavu mně. Měli bychom být rádi, že se Kilkryjští a Lanništi stále cítí být vázání starými tradicemi. Croesan přede mnou poklekl a Taim mě teď musí poslouchat na slovo. Kdyby si počínal jinak, poskvrnil by svou čest.“

Nejvyšší than si zimomřivě promnul ruce. „Ta zima by udolala i horskou borovici. Nech mi sem přinést koš na oheň. A chléb. Jestli si chci vychutnat, co nám zítřejší ráno přinese, musím být při síle.“

IV.

Orisian se probudil pozdě. Vzpomínka na sen mu z paměti vyprchala dřív, než ji stihl uchopit. V těch prvních nejasných okamžicích bdělosti si často vybavoval bratrovu tvář. Posadil se v posteli a rozhlédl se po pokoji. Kdysi ho sdílel s Farielem. Když se nemoc začala plížit chodbami a komnatami hradu, uložili Fariela právě sem. Potil se, křičel ze spánku a střídavě se probouzel a opět ponořoval do neklidných snů. Během těch strašlivých týdnů spal Orisian v pokoji Anyary – dokud také neonemocněla. Pak ji přemístili do světnice k Ilain.

Orisian se celé měsíce poté, co bratra zabalili do prostěradla a na člunu s černými plachtami odvezli k Pohřebišti, odmítal do svého pokoje vrátit. Když k tomu konečně sebral odvahu, zmocnil se ho nečekaně konejšivý pocit. Často pak v této posteli snil o Farielovi a byly to sny téměř bez výjimky příjemné. I jeho matka Lairis jako by zanechala v těchto zdech otisk, i když Orisianovy vzpomínky na ni vynikaly živostí, která vzpomínkám na Fariela chyběla. Matčin obraz se během let poskládal v jeho mysli do mozaiky detailů: vůně a hebkost jejích vlasů, když se dotýkaly jeho tváře; vřelý, posilující stisk její ruky; její zpěv. Všechny tyto výjevy mu pronikaly do snů a často se mu stávalo, že se probudil, aby překvapeně a zaraženě zjistil, že s ním matka není. V takových chvílích se ho zmocňovala osamělost, zároveň v tom ale bylo i něco konejšivého.

Sotva se mu podařilo trochu setřást spánek, vrazila dovnitř Ilain s vodou a ručníkem. Kromě přání dobrého jitra téměř neutrousila slovo. Z jejího chování zřetelně vysvítalo, co si myslí o spáčích. Ještě neodešla a Orisian se už v duchu plísnil za svou lenost.

Den uběhl rychle. Ráno se s Anyarou vydali do města. Procházeli se po náměstí, překypujícím davy lidí. Narazili tu na Jiennu, dceru kupce, kterému patřila dobrá čtvrtina prodejních stánků. Byla stejně stará jako Orisian a velmi hezká. Daly se s Anyarou okamžitě do řeči a Orisiana víceméně ignorovaly. Když se mu konečně podařilo vmísit se do hovoru a pochválit Jienně šaty, zasmála se. K Orisianově úlevě to byl přátelský, vděčný smích.

Anyara ho pak kvůli tomu plácala po zádech a dobírala si ho. Zrudl a ne právě přesvědčivě se bránil. Naštěstí ji to brzy omrzelo, takže se vrátili k předchozímu, trochu jalovému hovoru: kolik hostů dorazí na hrad během

nadcházející slavnosti, kdo bude zvolen Králem zimy, který obchodník na oslavách nejvíc vydělá.

Pak objevili stánek s malými medovými koláčky, pochoutkou, kterou jejich otec vždycky miloval. Když byli ještě malí, často se vracel z cest do Drinanu nebo Glasbridge se zavazadlem doslova napěchovaným balíčky s touto lahůdkou. Oblíbenou hrou Orisiana, Anyary a Fariela bylo prohrabávat mu věci a pátrat v nich po sladkých pokladech, zatímco Kennet až do poslední chvíle zarytě popíral, že by je měl. Čas mezitím změnil role i vztahy. Teď to byli Orisian s Anyarou, kdo koupili balíček koláčků, aby je donesli otcí.

*

Později se Orisian vydal hledat Inuriana. Když marně prošmejdil celý hrad, napadlo ho vypravit se k malé postranní brance za stájemi. Železnými pásy zpevněná dvířka, zapuštěná do hradebních zdí, ústila na skalnatém břehu, obráceném k otevřenému moři. U primitivního mola tu kotvila malá plachetnice. Patřila Inurianovi, který ji sem nejspíš přivázal po své poslední cestě k ústí řeky. Byla to jednoduchá, ale rychlá loď, jako stavěná pro krátké vyjížďky za alespoň trochu příznivého počasí. Bouři nebo mohutný příliv by ovšem v tomto nechráněném kotvišti nepřekážela, Orisian proto předpokládal, že ji Inurian brzy dopraví do bezpečí městského přístavu. Vždycky se těšil na ty vzácné okamžiky, kdy ho *na'kyrim* vezme s sebou na vodu a kdy budou klouzat tak blízko u hladiny, že bude moci nataženou rukou vyrývat do vln zářivou brázdu. Krátká plavba z hradu do přístavu bude patrně poslední příležitostí vyrazit na moře, než se zima definitivně zmocní vlády.

S mohutnými zdmi hradu za zády teď Orisianovi nic nenarušovalo výhled k severu, přes ústí řeky Glas ke kopcům za ním. Téměř nefoukal vítr a hladina rozlehlé zátoky připomínala sklo. Chvíli tak stál a sledoval bílé siluety mořských ptáků, dovádějících těsně nad vlnami. Severnímu břehu dominoval Car Anagais, rozeklaný horský hřeben s holými vrcholy a zalesněným úpatím. Vrcholky hor tvořily v obou směrech ostrou, zubatou linii. Na severu, jak věděl, stoupaly do stále větších výšek, aby pak u Glasbridge přešly do mohutného valu Car Criagaru. Daleko na jihu klesaly k větrem bičovanému mysu Dol Harigaig a končily v moři jako divoká změt' skalisek. Někde tam venku ležel, skryt Orisianovu oku, nehostinný, mořem omývaný ostrov. Vypadalo to, jako by se poslední z hor kdysi odkradla od Dol Harigaigu a pak sklouzla a potopila se, takže z příboje už vyčníval jen vrchol.

V jedné staré legendě se vyprávělo, že ostrov je tělem obra, jednoho z tvorů První rasy, který byl svržen do moře. Pro obyvatele Kolglasu teď měl

skalnatý ostrůvek ovšem jiný význam. Během řádění horečky tam byla na lodích s černými plachtami dopravována těla desítek jejich krajanů, aby byla vzápětí spálena na obrovských pohřebních hranicích. Také Orisianova matka a bratr vykonali na jedné z těchto lodí mrtvých poslední cestu, zavinuti do lněných prostěradel a natěsnáni na palubě vedle dalších mrtvých těl. Až do onoho strašlivého roku se ostrov nazýval starobylým jménem Il Dromnone. Nyní jej všichni znali jako Pohřebiště.

Orisian sklouzl a sjel podél skal na úpatí hradeb na břeh, kde konečně zahlédl Inuriana. Dřepěl u vody a rýpal holí mezi kameny. Lem jeho tmavého roucha nadnášely vlny.

„Co to tam děláš?“ zavolal na něj Orisian.

„Hledám ježovky.“

„Proč?“

Inurian se posadil na kámen. „Za prvé proto, že když je vysušíš, rozdrtiš na prášek a přidáš do vývaru, zabraňují údajně usazování vody na plicích. Osobně o tom pochybuji, ale kdo ví? Za druhé proto, že už jsem měl rozemletou slušnou zásobu, když Idrin převrhl misku, takže většina prášku zmizela mezi dlaždicemi.“

„Ach.“

Inurian sklíčeně hodil klacek do vody. „Ale žádné tady nejsou.“

Orisian usedl vedle něj. Společně se zadívali k horám. V tu chvíli si Inurian konečně všiml, že má mokré roucho, a s bručením ho začal ždímat.

Po chvíli přimhouřil Orisian oči a naklonil hlavu na stranu. Měl pocit, že vidí mezi stromy na vzdáleném břehu stoupat pramínek kouře, tak tenký, že se klidně mohl mýlit.

„Vidíš ten kouř?“ zeptal se. Věděl, že Inurianův napůl kyrininský zrak je mnohem ostřejší než jeho vlastní.

„Ovšem,“ řekl Inurian, aniž zvedl oči. „Už nějakou dobu. Je to dost lehkomyšlné.“

Orisian chvíli nechápal. Pak se dovtípl a zadíval se na *na'kyrima*.

„Kyrininové? Kyrininský tábor?“

Inurian přikývl.

„Takže Lišky?“ dotíral Orisian. „V těch místech přece sídlí jen kmen Lišek, nemám pravdu?“

Inurianův kyrininský otec pocházel právě z tohoto kmene. Jinak toho ovšem Orisian o nelidské stránce Inurianova dědictví moc nevěděl. I když se ho na to nikdy neodvážil přímo zeptat, byl si téměř jist, že se Inurian nevydává do kopců a lesů Car Anagaisu jen kvůli houbám a bylinám, ale také proto, aby navštívil tábořiště Liščího kmene. Jeho touha doprovázet *na'kyrima* na jeho výpravách do značné míry souvisela právě s přáním spatřit

toto tábořiště na vlastní oči. Ať už si jeho krajané mysleli o Kyrininech usazených v okrajových oblastech jejich vlasti cokoliv, Orisian by se o nich rád dozvěděl víc.

„Jen Lišky,“ souhlasil Inurian. „Myslím, že mají pravdu, když se domnívají, že jsou v té nepřístupné oblasti v bezpečí. Přesto bych se tak lehkomyšlně neprozrazoval. Měl jsem o ní lepší mínění.“

„O kom?“ zeptal se Orisian.

Inurian zamrkal a opravil se: „O nich. O těch, kteří tam táboří.“

„Copak jim hrozí nějaké nebezpečí?“ vyptával se Orisian.

Inurian pokrčil rameny. „Tvůj strýc vznáší na tu oblast nárok, i když je neobydlená. Kyrininové si nezvolili pro návštěvu Lannis-Haigu právě nejpriznivější chvíli.“

„Ale jestli patří k Liškám... Potíže přece dělají spíš Bílé sovy v Anlanu.“

Inurian povytáhl obočí a pátravě se na svého mladého druha zadíval. „Vážně si myslíš, že tvoji krajané mezi nimi dělají nějaký rozdíl? To bys mě zklamal, měl jsem o tvém důvtipu lepší mínění. Ne každý smýšlí o těchto věcech tak jako ty; vlastně je takových lidí velmi málo. Lišky a Bílé sovy si šly po krku už dávno předtím, než se zrodil váš klan, ale pro tvé krajany Huaniny jsou obě skupiny prostě a jednoduše příslušníky lesní rasy.“

To nemohl Orisian popřít. Válka Poskvrněných vytvořila mezi oběma rasami nepřekonatelnou bariéru. Tři království Huaninů – Aygll, Alsire a Adravane – tehdy stála bok po boku proti sjednoceným silám kyrininských kmenů. I když od té doby došlo k mnoha zuřivým bojům, nemohl se žádný z nich ani zdaleka měřit s jatkami onoho rozsáhlého krveprolití. Mrtvolky se povalovaly na polích v takovém množství, že jejich zápach zahnal na útěk dokonce i mrchožrouty. Vyprávělo se, že člověk mohl celý den šlapat po mrtvých, aniž se nohou dotknul země. Kyrininské město Tane, nejvýstavnější sídlo těch dob, bylo zničeno. Válka skončila teprve ve chvíli, kdy Anainové, nejmocnější a nejzáhadnější rasa, přitáhli ze svého neznámého místa odpočinku, zmocnili se dobytého Tane a obklopili ho neproniknutelným labyrintem Hlubokého hvozdu.

Vítězná království nečekala žádná skvělá budoucnost. Alsire se propadlo do chaosu, aby se později znovuzrodilo jako nevýznamné království Dornach, a Adravane zahájilo pozvolný sestup do dekadence, šílenství a izolace. Království Aygll se rozpadlo zevnitř a definitivně je pak pohltila Bouřlivá léta; jeho území zdědily klany, povstale z jeho popela. Celá tato spleť historie pronikala na povrch i ve chvíli, kdy Orisian hleděl ke vzdálenému táborovému ohni bytostí, které neměl šanci nikdy poznat.

„Asi jsem ti ještě nevyprávěl o Naradinově divočákovi?“ zeptal se Orisian.

„Měl v těle hrot šípu Bílých sov, byla to ještě čerstvá rána. Složili jsme ho na

dohled od Anduranu. Rothe říkal, že se Kyrininové neodvážili tak blízko k městu už celá léta.“

„To je opravdu podivné,“ řekl Inurian a po jeho jemných rysech na okamžik přelétl stín.

„Croesan si myslí, že to byli jen nějací mladí lovci, kteří chtěli tímhle výpadem projevít svou odvahu.“

Inurian zavrtěl hlavou. „Than se mýlí. Teď není správná doba na daleké lovecké výpravy. Nějak se mi to nechce líbit. Ať se tam potloukal kdokoli, určitě to nebyli chlubití holobrádci. Croesan by měl věnovat podobným věcem větší pozornost.“

Na'kyrimova tvář se zachmuřila ještě víc. Hluboce zamyšlen se zadíval na kameny u svých nohou.

Orisian znovu upřel zrak k severnímu břehu.

„Neměli by se pomalu přesouvat k zimním tábořištům?“ zeptal se s nádechem zádumčivosti v hlase.

„Ano,“ přitakal Inurian a vytrhl se ze zamyšlení. „Stěhují se. Všechny *a'any*, žijící dosud rozptýleně v lesích, se sejdou ve *vo'anech*, zimních tábořištích, aby čekaly na jaro. Tohle bude jen malý *a'an*. Deset nebo dvacet lidí.“

Orisian hleděl na tenkou nitku kouře. I když věděl, že je to nesplnitelné, jeho touha spatřit na vlastní oči, co to vlastně znamená, nemizela. Někde tam venku se rozprostíral svět, na který nedoléhala minulost tak tíživě, kde by mu obzory nezakrývaly žádné temné, žalem prosycené zdi a připomínky toho, co mohlo být. Pokud nemohl ten svět najít na vratké palubě taldyrenské lodi, možná se klíč k němu skrýval v toulavém životě Kyrininů, spjatém s hlubokými lesy. Zatímco se díval, kouř se pomalu ztrácel, až zmizel docela. Orisian se zahleděl na Inuriana.

„Inuriane, přál sis někdy...“

Inurian mu skočil do řeči. „Není moudré přát si věci, které se nemohou splnit. Jen to plní srdce jedem.“ *Na'kyrim* prohrábl Orisianovi s drsnou něhou vlasy. „Tvé srdce je mnohem méně otrávené než srdce většiny lidí, které znám. A byl bych rád, aby to tak zůstalo.“

Orisian mlčel. Pocit neurčité touhy ho neopouštěl.

„Jakmile skončí svátek Zrození zimy, budu muset najít pro svůj člun bezpečnější kotviště,“ řekl Inurian. „Pomůžeš mi?“

Orisian se usmál.

*

Slunce vycházelo, aby svými paprsky prozářilo poslední podzimní den. Lehce sklouzlo po sněhových polích a vrcholcích vysokého Tan Dihrinu a pak zamířilo k údolí Glas. Nejprve pozdravilo opevněné město Tanwrye, nejsevernější výspu Lannis-Haigu, choulící se u vstupu do Údolí kamenů. Na jeho hradbách právě končili unavení muži hlídku a z kouřících hrců fasovali do misek snídani v podobě ovesné kaše a chleba.

Pak se šedivé světlo rozlévalo dál k jihu a k západu, přes rákosí a sítinu nehostinných luk k Targlasu. Dobytek se probouzel ze spánku a mezi trsy trávy poskakovaly sluky a čejky. Když slunce dorazilo k samotnému Targlasu, prozářilo sloupy dýmu, stoupající ze stovek ohnišť honáků, pastevců a traperů, kteří si po chladné noci snažili zahřát zmrzlé a ztuhlé kosti. Stádo ovcí se za pobízení ovčáků a štěkotu psů hnalo na pastvu. Mohutná řeka Glas se klikatila kolem města a slunce ji provázelo, až narazilo na zdi Anduranu.

Město už téměř procitlo. Pouliční prodejci stavěli na náměstí stánky a v postranních uličkách se honili psi. Velký hrad u Glasu otevřel své brány hned při prvním náznaku svítání. Pochodně na hradbách byly uhašeny a k rozjasňující se obloze s krákáním mířila hejna vran. Za Anduranem laskalo ranní světlo mělké tůně a mlžné ostrůvky Glaských mokřadů a probouzelo je ze spánku. Trosky starodávného Kan Avoru se líně a váhavě vylupovaly z noční tmy. Ze zřícených zdí se s roztaženými křídly spouštěly volavky a zahajovaly nad hladinou řeky ranní lov. V Sirianově Hrázi už zastihly první paprsky muže v pilné práci. Opravovali úseky velkého valu tak, aby odolal nadcházející zimě.

Konečně dorazilo slunce do Glasbridge a k moři. V docích vládl ruch a shon, rybářské lodě otvíraly nákladní prostory a davy se handrkovaly o nejlepší úlovky. Glas vléval své mohutné vody do moře. Paprsky se rozlévaly po postupně se rozšiřující zátocce a tančily na zpěněných hřebenech vln. Na severu proskotačily po skalnatých hřbetech Car Anagaisu a zavlnily se v korunách stromů v tmavých hvozdech podél pobřeží. Na jihu zaháněly tmu z vesniček a farem podél břehu, až nakonec zalily Kolglas. Ostrovní hrad, připomínající velký žulový blok, pozdravil ráno a lampy hořící v jeho oknech jedna po druhé zhasínaly.

Až tento nový den skončí a ustoupí noci, zrodí se zima.

*

Onoho jasného rána si than klanu Lannis-Haig vyjel ze svého hradu do srdce Anduranu. Doprovázela ho půlka jeho domácnosti. V čele průvodu

kráčeli Croesanovi gardisté, praporce v rukou. Těsně za nimi jel sám than, obklopený z obou stran desítkou kušostřelců. Seděl na nádherném šedákovi, chráněném stříbrným pancířem; ze sedla a ohlávky vlály hřebci pentle a stužky. Za Croesanem jeli bok po boku dědic klanu Naradin a jeho žena Eilan a mávali davům, lemujícím ulice. Následoval zástup hodnostářů, úředníků a významných hostů z Glasbridge a Targlasu. Všichni byli nádherně oblečení jako k nějakému procesí a s prapory a korouhvemi vlajícími ve větru skýkali pestrrou podívanou, jakou Anduran od svatby thanova dědice před dvěma lety nezažil.

Ulice, vedoucí od hradu přes čtvrť řemeslníků až k rozlehlému náměstí, byla přecpaná lidmi, kteří s jásotem zdravili svého thana. Na západní straně náměstí se tyčila nová Slavnostní síň – impozantní dřevěná budova, vedle které vypadaly okolní domy jako trpaslíci. Její těžké dveře byly zasazeny do vyřezávaného rámu, nad kterým se skvěl znak Lannisu. Před ní bylo vztyčeno dřevěné pódium. Croesan přitáhl koni otěže a seskočil ze sedla. Zatímco se gardisté šikovali na tribuně, vstoupil do Slavnostní síně, doprovázen jen Naradinem a Eilan.

Navzdory venkovnímu ruchu vládlo uvnitř prázdné sněmovní síně vznešené ticho. Klenba z dubových trámů, vysoké zdi, ba dokonce i sám vzduch jako by byly prodchnuty radostným očekáváním.

Croesan se otočil k mladému páru a usmál se.

„Bude to ten nejradostnější svátek Zrození zimy, jaký Anduran v posledních letech viděl,“ řekl. Objal je kolem ramen a přitiskl k sobě. „Být dědečkem je ta nejlepší věc na světě,“ zasmál se.

„Dokonce i pro thana?“ zeptala se Eilan.

„Hlavně pro thana. Můj vnuk pro mě znamená víc než všechny naše statky a hrady dohromady.“

„Bud' opatrný,“ řekl Naradin. „Někdo by tě mohl slyšet.“

Croesan se zasmál a pustil syna, který se vzápětí posadil na nejbližší židli. Eilan políbila thana na tvář.

„Budeš tím nejlepším dědečkem, jakého si může chlapec přát,“ pronesla.

„Děkuji. Doufám, že máš pravdu.“

„Samořejmě že má,“ ozval se Naradin.

Croesan přešel ke slavnostní tabuli. Postavil se vedle impozantního stolce, na kterém bude sedět při nočním hodování, a položil na něj ruku.

„Je to zvláštní pocit dorazit někam, kam jsi měl namířeno, aniž jsi to tušil. Anduran vzkvétá, na hradě spí můj vnuk. Vidím jeho očima budoucnost. Jednoho dne bude sedět na tomto stolci, obklopen svými věrnými a vlastními dětmi. Alespoň pro dnešní večer mám pocit, že už není nic, čeho bych mohl dosáhnout.“

„To se zítra rychle změní,“ poznamenala Eilan suše.

„Ano, změní,“ souhlasil Croesan. Povzdechl si a na okamžik se zachmuřil. „Tvoje matka by na tebe byla velmi hrdá,“ řekl Naradinovi.

Thanův dědic matku nikdy nepoznal – zemřela dřív, než se narodil – přesto mu po tváři přelétl stín. „I na tebe,“ hlesl.

Croesan pouze pokrčil rameny. „Dělal jsem jen svou povinnost.“ Na tváři se mu znovu objevil úsměv. „Ale nic z toho mi neudělalo ani zdaleka takovou radost jako moje role dědečka. Můžu si teď klidně představovat, že už mě žádná práce nečeká. Což se ovšem nedá říct o vás dvou.“

Eilan povytáhla obočí.

„Teď bych si přál vnučku,“ pokračoval Croesan. „A pak další vnoučata. Chci, aby mě ve stáří trápil celý houf nezvedených dětí. Aby mě tahaly za vousy, rušily mi svým smíchem odpolední spánek a využívaly mého slábnoucího zraku k tomu, aby mi mohly chystat nástrahy. Takhle si představuji dokonalé štěstí.“

Eilan se rozesmála. Naradin nasadil výraz čiré hrůzy.

„Doufám, že nám dopřeješ nějaký čas, abychom se mohli zotavit z toho prvního,“ zabručel.

Od ženy se za svou poznámku dočkal pořádného dloubnutí do žeber.

„My? A z čeho se ty tak asi potřebuješ zotavit?“ zeptala se naoko pobouřeně. „Pokud si vzpomínám, většinu práce jsem odvedla já.“

„Dost už, dost,“ uklidňoval je than. „Žádné hádky, prosím.“

Znovu se kolem sebe rozhlédl a z hrdla se mu vydralo hluboké, spokojené zamručení.

„Ještě jsem s budováním neskončil,“ řekl. „Dám vám a vašemu synovi dárek. Dům, důstojný rodiny budoucího thana, kde byste mohli trávit léto. Ne, neprotestujte, dopřejte starci jeho vrtochy. Postavíme si nádherné sídlo v Grive, tak blízko, abych vás mohl navštěvovat a pobývat s vámi, až na mě věk dolehne tak tíživě, že si budu potřebovat na pár dní oddechnout od Anduranu. Vybudujeme zahrady, kde si budou moci hrát vaše děti, a taky stáje a kotce pro koně a ohaře.“

„To je báječný nápad,“ řekl Naradin. „Děkuji.“

Eilan thana objala a znovu políbila. Croesan se spokojeně usmál a prohrábl jí krásné vlasy.

„Můžeš mě nechat chvíli o samotě se synem, Eilan?“ zeptal se pak than. „Snad bys mohla na chvíli zabavit naše hosty venku. Jsem si jist, že tvou společnost určitě uvítají víc než mou.“

Když Naradinova žena opustila síň a vyšla ven, ozvaly se nadšené výkřiky davu.

„Milují ji téměř stejně jako ty nebo já,“ poznamenal Croesan.

„Ani zdaleka tak jako já,“ protestoval Naradin. „Ovšem dneska by nadšeně uvítali i dobře oblečeného osla. Byl to dobrý rok a oni jsou připraveni jej oslavit.“

Croesan přikývl. „Nejlepší rok za celá léta. Přesto je tady jeden stín, který na mě neustále doléhá, i v této chvíli. Přál bych si z celého srdce, aby tady s námi mohl být Taim Narran a sdílet naši radost. Bude mi při oslavách velmi chybět. Neměl jsem ho nechat odejít na jih.“

„Co jiného jsi mohl dělat?“ zeptal se jeho syn. „Těžko jsi mohl odmítnout žádost nejvyššího thana. Můžeme se s ním přít o desátky a daně nebo o usídlování jeho válečníků na našem území, ale povolání do zbraně je něco jiného. A Taim by ti nikdy nedovolil poslat tolik našich lidí do války, kdyby se jim nemohl postavit do čela. Vždyť ho znáš.“

„Líp, než se zná on sám. Život válečníka ho už netěší. Jen jeho neutuchající loajalita mu brání, aby si to uvědomil. Tohle krveprolévání v Dargannan-Haigu pro něj bude tvrdá zkouška.“

„Další záporná položka proti Gryvanovi a Haigu v naší účetní knize.“

Croesan pohladil rukou opěrku mohutného stolce a zadíval se na syna. „Máš pravdu. Další z mnoha. Nezapomeň na ně. Nerad mluvím o takových věcech v den, který by měl být jen radostný, ale obávám se, že s námi Gryvan ještě neskončil. Z náznaků jeho stewarda jsem pochopil, že si nejvyšší than vyžádá zvláštní daň, aby pokryl náklady svého tažení proti Ingrynovi.“

„Takže krev našich bojovníků mu nestačí,“ zavrčel Naradin.

„Zjevně ne. Jsem v pokušení takovou žádost odmítnout, pokud ji Gryvan vznese, ale chtěl jsem se s tebou nejdříve poradit. Podobná rozhodnutí už dávno nepřináleží jen mně. Postarat se o bezpečí našeho klanu je úkol, který zanedlouho připadne tobě.“

„Co si o tom všem myslí Lheanor?“ zeptal se Naradin. „Jestli nás chce Gryvan srazit na kolena, bude mít stejné plány i s Kilkry.“

„To určitě ano,“ souhlasil Croesan. „Nevidí mezi Lannisem a Kilkry žádný rozdíl a ani bych si to nepřál. Poslal jsem Lheanorovi vzkaz. Je na čase, abychom se setkali.“

Naradin potřásl hlavou. „Copak je Gryvan už opravdu tak zaslepený, že se nebojí vrážet mezi Pravé klany klín? Zapomněl, že chráníme jeho hranice před nájezdy Černé stezky?“

„Možná právě to je ten problém. Klany Gyre už třicet let nezaútočily. Podle všeho teď raději bojují proti sobě navzájem, místo aby oživovaly staré spory s námi. Jen Horin-Gyre si občas dá tu námahu a vyšle přes Údolí kamenů na naše území zvědy a přepadové oddíly. Neustále Behomunovi připomínám, že nahoře na severu dochází k šarvátkám a potyčkám, ale obávám se, že jeho pán Gryvan ví stejně dobře jako my, že hrozba ze severu

není tak závažná jako kdysi – alespoň momentálně. Proto má pocit, že si s námi může pohrávat. S Kilkry po boku bychom stále dokázali odrazit celý klan Horin-Gyre. Haig je ale jiný příběh. Kdyby došlo k otevřené válce, může Gryvan počítat s pomocí Aythu a Taralu. Udrželi bychom se nanejvýš několik měsíců.“

„Takže musíme zatnout zuby a mlčet, i když to pro nás není snadné, a vyjít Gryvanovi oc Haig natolik vstříc, aby nedošlo k otevřené roztržce,“ shrnul situaci Naradin.

„Přesně tak,“ povzdechl si Croesan. „Když jsem se stal thanem, přísahal jsem Haigu věrnost, stejně jako to jednoho dne bezpochyby budeš muset učinit i ty, až moje vláda skončí a ty ji převezmeš. Gryvan možná podobným slibům nepřikládá velkou váhu, ale doufám, že se nám podaří jim dostat i navzdory jeho provokacím.“

Than sepal ruce a potřásl hlavou, jako by se chtěl zbavit nepříjemných myšlenek.

„Netrapme se tím víc, než je nutné,“ řekl. „Je na čase zahájit oslavy. Hodlám si je pořádně užít.“

Naradin vstal a sešel otcovy ruce do svých.

„Jednoho dne tě bude tvůj vnuk milovat stejně, jako tě milujeme já a Eilan. Dokonce ani nejvyšší than nám v tom nemůže zabránit.“

Croesan poklepal Naradina po rameni.

„Máš pravdu, máš pravdu. Ale teď pojďme a ušetřeme tvou ženu všeho toho rozrušení.“

*

Rothe vyhledal Orisiana v jeho komnatách. Během pobytu v Anduranu přerušili každodenní trénink a osobní strážce měl za to, že nastal čas obnovit staré zvyklosti. A tak se Orisian brzy ocitl na hradním nádvoří, kroužil kolem svého druha a odrážel jeho mohutné rány. Používali dřevěné meče, ale nárazy i tak otřásaly Orisianovi paží až k rameni.

Když byl mladší, uváděla ho podobná cvičení do rozpaků. Velmi často totiž přilákala shluk zvědavců. Protože neměl na šermování talent, byl jeho výcvik pomalý a bolestivý. Teď už dosáhl takové zběhlosti, že jeho pohyby alespoň nevyvolávaly mezi diváky salvy smíchu. Dnes měli naštěstí všichni plné ruce práce s přípravami na slavnost Zrození zimy, a tak oběma nerovným sokům nikdo nevěnoval pozornost. Jedinou výjimkou byl Kylane, který se u nich na okamžik zastavil cestou přes nádvoří. Jeho přítomnost Orisiana rozptýlila natolik, že okamžitě dostal pořádnou ránu do hřbetu ruky. Kylane

se uchechtl, zavrtěl hlavou a odkráčel. Možná si teď stěžuje osudu na nemotornost svého svěřence, pomyslel si Orisian.

Když se Orisian nakonec bez dechu posadil na dláždění a začal si protahovat a masírovat zápěstí, Rothe uznale zabručel: „Asi z vás přece jen bude šermíř.“

„Pokud mi dřív neupadne ruka,“ odvětil Orisian.

Rothe mu podal pravici. Orisian ji přijal a vyšvihl se na nohy. V dlani cítil tvrdé mozoly na válečnickově kůži. Rothe strávil většinu života s mečem v ruce a zbraň na něm za dlouhá léta bojů proti Kyrininům v Anlanu a nájezdníkům Černé stezky v Údolí kamenů zanechala stopy. Nikdy se neoženil. Kylan tvrdil – vždycky ovšem tak, aby ho Rothe neslyšel – že Rothův žárlivý meč nepřipustí, aby mezi něj a jeho pána někdo vstoupil. I když to nebyl osud, který by si Orisian sám vybral, nikdy neměl pocit, že by Rothe svého rozhodnutí litoval.

„Co bys dělal, Rothe, kdybys ses nestal gardistou?“ zeptal se náhle.

Na Rothově tváři se objevil rozpačitý úsměv. Obrovitý muž lehce, skoro nesměle pokrčil rameny.

„Určitě existují jiné věci, pro které stojí za to žít, ale já o nich nic nevím. Jak bych tedy mohl říct, že bych raději dělal to či ono, když znám jen svou práci?“

*

Pozdě odpoledne sledoval Orisian z okna svého pokoje vysoko v obytné věži nezvyklý výjev. Branami hradu se na nádvoří valili akrobati, kteří měli zakrátko vystoupit na slavnosti. Byli to urostlí chlapi, jejichž mohutné postavy ještě podtrhovaly huňaté kožešinové kabáty a pláště. Pod nimi měli kožené kalhoty a boty, přes rameno si každý nesl malé zavazadlo. Poslední skupinka vlekla truhlice, sudy a látky a také pár dlouhých, tlustých tyčí, které vypadaly, jako by je někdo právě uřezal.

Mohl jich být asi tucet. Orisian nikdy nespatriil tolik lidí bez pána pohromadě. Všichni měli dlouhé, do ohonu svázané vlasy, které si obarvili do exotických rezavých a zlatých odstínů. Navzdory mohutnosti se pohybovali lehce a ladně. Když se Orisian zahleděl pozorněji, všiml si, že je mezi nimi i několik žen, trochu menších než muži, ale oblečených úplně stejně a o nic méně statných.

Našel Anyaru, jak stojí ve dveřích u paty věže a fascinovaně pozoruje nově příchozí.

„Jsou zatraceně... velcí, vid'?" zeptala se.

„To ano. A taky mi připadají všichni stejní.“

„No, možná jsou to všichni příbuzní,“ ušklíbala se Anyara. „Víš, co se říká o sexuálním životě potulných lidí. Přesto vypadají zdraví a urostlí.“

Před ubikacemi postávalo několik strážných. Tu a tam se tlumeně zasmáli, nejspíš na účet příchozích žen, ani jeden z akrobatů jim ovšem nevěnoval pohled. Když rozmisťovali a kontrolovali své vybavení, počínali si tiše, ale zkušeně a výkonně.

„Nejspíš nás čeká parádní představení, když je jich tolik,“ přemítal Orisian. „Kde budou vystupovat?“

„Ilain říkala, že vystoupí v síni a pak předvedou několik kousků tady venku na nádvoří.“

„Odkud asi pocházejí? Musí být z Koldihrve nebo z jeho okolí, když je jich tolik. Nemyslíš?“

Anyara pokrčila rameny. „Nebo z pobřeží Kilkry. Tam přece ještě stále jsou svobodné vesnice.“

Zatímco přihlíželi dění, objevil se na nádvoří čeledín Bair a přistoupil k věcem, roztroušeným všelijak na dlažbě, aby si je prohlédl. Chtěl se dotknout smotaného lana, ale jeden z akrobatů ho bleskurychle popadl za zápěstí. Blair vylekaně otevřel oči i ústa, a kdyby nebyl němý, určitě by vykřikl. Muž téměř neznatelně zavrtěl hlavou a pak Blairovi gestem naznačil, aby se vzdálil. Chlapec ustoupil ke koňským boxům a dál udiveně sledoval počínání akrobatů.

Orisian se zahleděl vzhůru k obloze. Slunce před půlhodinou zmizelo za obzorem a nádvoří se ponořilo do stínu. Brzy přinesou pochodně, protože Zrození zimy bylo nocí, kdy bylo třeba držet tmu na uzdě.

„Měli bychom se připravit,“ řekl Anyare. „Slavnost za chvíli začne.“

Přikývla, naposledy vrhla přes rameno téměř toužebný pohled na akrobaty a vkročila do věže.

Ve velké síni se už začínali shromažďovat první návštěvníci slavnosti. Tu a tam ležely balíky s dárky, které přinesli thanovi. Nálada byla veselá. Síni se nesl vzrušený hovor. Mezi stoly pobíhala Etha a kontrolovala podnosy s chlebem a láhve s pivem a vínem, které na nich byly rozestaveny. Naprosto nevšimavá k okolnímu davu si bručela cosi pod vousy, nejspíš seznam pokárání, která později udělí těm, kteří prostírali stoly.

„Čeká nás dlouhá noc,“ řekl Orisian a lehce se usmál, protože si vzpomněl na Kylanova slova pronesená u Glasbridge.

„Samozřejmě,“ přitakala Anyara. „Tato noc je vždycky dlouhá.“

Když mířili do svých pokojů, aby se převlékli, narazili na Inuriana.

„Tady jste, tady jste,“ řekl *na'kyrim*.

„Přesně tak, tady jsme,“ souhlasila Anyara s přehnanou vážností.

„Váš otec si přeje s vámi oběma mluvit. Poslal mě pro vás.“

„Takže už vstal?“ zeptal se Orisian s nádechem naděje v hlase. Možná se mraky konečně rozptýlily.

„Pojďte a uvidíte,“ řekl Inurian a gestem jim naznačil, aby ho následovali po schodech nahoru.

Našli Kenneta, jak stojí uprostřed ložnice a soustředěně si prohlíží kožešinu na těžkém plášti, který měl na sobě. Když vstoupili, zvedl zrak a Orisian už při prvním pohledu poznal, že je otec na cestě k uzdravení. Oči měl jasné a živé jako už dlouho ne.

„Tehle plášť už má nejlepší časy za sebou,“ prohlásil mrzutě pán Kolglasu.

Anyara mu proklouzla pod pažemi a přitiskla se k němu. Kennet se lehce zapotácel a na okamžik jako by nevěděl, co si počít. Pak její objetí opětoval.

„Na tržišti se dá sehnat spousta kožichů,“ řekla Anyara, když konečně o krok ustoupila. „Nějaký ti koupíme.“

Kennet se na dceru usmál a na okamžik vzal její tvář do svých širokých dlaní. „Dobrá tedy. Přesně to uděláme.“

Orisian, který otce celou dobu bedlivě pozoroval, se nemohl ubránit dojmu, že vypadá staře. Možná se mu zase jednou podařilo vymanit ze stínu, který na něj doléhal, ale musel za to zaplatit svou cenu. I když mu oči jasně zářily, kůže pod nimi byla temná a víčka ochablá a těžká. Když se usmál, jako teď, musel se jeho úsměv namáhavě prodírat z hlubin, ve kterých byl na celé týdny skryt, zapomenutý a nepoužívaný.

„Orisiane, přístup blíží, ať se na tebe mohu podívat,“ vyzval syna.

Pak si ho zkoumavě prohlédl. „Vypadáš dobře,“ konstatoval nakonec.

„A ty vypadáš líp,“ odvětil Orisian. Cítil, jak se ho zmocňuje povědomá úleva, jak napětí ustupuje. Byly to stejné pocity, jaké ho přepadaly pokaždé, když se otec vymanil z jednoho ze svých záchvatů melancholie – pozvolné mizení obav, že ochromující žal jednoho dne neustoupí, že se navždy usadí v Kennetově srdci a kostech.

„Taky se líp cítím. Možná za to můžou ty medové koláčky, které jste mi koupili.“

„Nebo snad vyhlídka na to, že se dneska budeš moci nacpat k prasknutí a zpít do němoty?“ navrhl Inurian.

„Mlč, příteli,“ ohradil se Kennet. „Jen proto, že nesdílíš naše lidské slabosti, nám přece nemusíš kazit zábavu.“

Jednou rukou objal Orisiana kolem ramen a druhou si přitáhl blíž Anyaru.

„Prominete mi tu mou poslední slabost?“ zeptal se jich jemně.

„Není co promíjet,“ zamumlal Orisian.

„A být smutný není slabost,“ dodala Anyara soucitně.

Otec je na okamžik přitiskl k sobě pevněji a pak je pustil.

„Ať už to je slabost, nebo ne, je mi to líto. Ušetřil bych vás toho, kdybych mohl. Oba vás mám moc rád. Zasloužili byste si něco lepšího...“ Hlas mu selhal a na okamžik se mu ve tváři objevil sklíčený výraz. Pak rozhodně, téměř zlostně zavrtěl hlavou. „Musím si před slavností ještě na chvíli odpočinout. Jen na chvíli. Ale nejdřív mě poslouchejte, mám plán. Po svátku Zrození zimy si vyrazíme na výlet. Už je to dávno, co jsme naposledy společně opustili tyhle zdi.“

„Kam pojedeme?“ zeptala se Anyara. „Do Anduranu?“

„Ne,“ odpověděl Kennet snad až příliš rychle. „Na návštěvu u bratra budeme mít dost času později. Myslel jsem jenom na nás tři.“

„Vydejme se do Kolkyre,“ navrhl Orisian tiše. „Prohlédneme si tržiště a přístav.“ Sám navštívil sídlo thana Kilkry jen dvakrát, ale zalíbila se mu jeho živost a věděl, že otec Kolkyre doslova miluje. Kennet často říkal, že vítr, který tam vane od západu, je čerstvý a že vzduch, který tam člověk dýchá, je čistý, nezatížený minulostí.

„Dobře,“ usmál se Kennet. „Tak tedy Kolkyre. Je to nádherné město.“

*

Daleko na severu, za Údolím kamenů, se na holém, skalnatém svahu hory tyčil rozlehlý, mohutný hrad – labyrint hranatých zdí, věží a neopracovaného kamene. Tu a tam se od zdiva odrážely malé, žhnoucí body – plameny pochodní, divoce plápolající ve větru a zahánějící snášející se tmu. Kolem pevnosti vířily sněhové vločky. Tady, na severních svazích vysokého Tan Dihrinu, začal vát ledový dech zimy už před mnoha dny. Ovšem podle staré tradice byla teprve tato noc okamžikem Zrození zimy a až s příchodem novu bylo možné plným právem tvrdit, že nastalo období ledu a sněhu.

Hluboko uvnitř hradu, v komnatě zdobené vlčími kožešinami a gobelíny, stálo velké lože. Sloupky tlusté jako mužské stehno podpíraly nízko visící baldachýn, pod nímž spal vetřelý, drobný stařec, zabalený do přikrývek a prostěradel jako do kokonu. U paty postele ležel na medvědí kůži pes, starý ohař s drsným šedivým kožichem.

Dveře do komnaty se tiše otevřely a dovnitř vešel chlapec. V jedné ruce držel lampu a druhou rukou ji zastiňoval. Pes zvedl hlavu, nevydal ale ani hlásek. Chlapec se po špičkách vydal k posteli. Stařec zasténal a otočil se. Hoch vylekaně couvl a světlo se v jeho roztřesené ruce zakomíhalo. Z hrdla spícího muže se vydralo krátké zachroptění. Vzápětí se rozkašlal a otevřel vodnaté oči. Když si s námahou olízl rozpraskané rty, chvěla se mu brada.

„Odpusťte mi, pane,“ zamumlal chlapec. „Nařídil jste mi, abych vás vzbudil.“

Muž vytáhl zpod přikrývky vyzáblou ruku a položil si ji na tvář. Přejel si prsty po vpadlých tvářích, jako by se snažil rozpomenout, kdo vlastně je.

„Léčitelé to zakázali, ale neviděli mě sem vejít,“ pokračoval chlapec. „Ani paní mě nezahlédla.“

„Vedl sis dobře,“ zaskřehotal muž a nechal ruku klesnout. „Léčitelé jsou hlupáci. Vědí stejně dobře jako já, že jim všechny ty obavy a nářky nejsou nic platné, pokud jsem dorazil na konec Stezky a smrt mě už očekává.“ Pes se při zvuku pánova hlasu zvedl, přiběhl k němu a začal mu olizovat ochable visící prsty.

„Dnes je den Zrození zimy. Noc se brzy přelomí do druhé poloviny.“

„Zvedni mě,“ přikázal stařec chlapci. Hoch ho posadil a podložil mu záda polštářem. Muž byl lehký, jako by už z něj život začal snímat svou tíhu.

„Zrození zimy,“ vydechl. „Dnes či zítra se tedy rozhodne. Osud obdaří svou přízní buď nás, nebo naše nepřátele.“

Ze vzdálené slavnostní síně k nim spletítymi chodbami a schodišťovými šachtami dolehl smích.

„Přines mi něco k pití, chlapče,“ rozkázal stařec. „Musím připít na sílu svého syna a dcery, kteří nesou naše sny po Černé stezce. Během letošního svátku Zrození zimy je nečeká žádné příjemné teplo. Jen boj a krev.“

Chlapec postavil lampu na stůl a odspěchal. Stařec zavřel oči a hlava mu klesla na prsa. Pes se posadil, stále stejně tichý a trpělivý, a pozoroval ho. Než se hoch vrátí s pohárem plným až po okraj, bude than Angain oc Horin-Gyre, umírající ve své rozlehlé, větrné pevnosti Hakkan, už zase spát.

V.

Ve velké síni kolglaského hradu už dlouho nevládlo takové veselí a hluk jako ten večer. Vysoko na kamenných zdech hořely desítky pochodní. Mezi nimi byly propleteny girlandy z cesmíny, břečťanu a borovicových větví, které vrhaly na stěny mihotavé stíny. V mohutném krbu hořel oheň a v rozích žhnuly koše s dřevěným uhlím. Těsně u krbu stála tabule, u níž zaujal místo Kennet nan Lannis-Haig s Orisianem, Anyarou a Inurianem. Po Kennetově pravici a levici zůstávaly dvě židle prázdné. Na stole před nimi byly prostřeny talíře a poháry s vínem, takže to vypadalo, jako by jen čekaly na nějaké nedochvilné hosty. Ti, kterým byla tato místa vyhrazena, se ovšem nikdy nedostaví. V době svátku Zrození zimy bývaly duše mrtvých neklidné a v některých domácnostech se ještě stále udržoval starý zvyk prostřít jim

u stolu. Na hradě Kolglas se ovšem takto stolovalo každý večer v roce. Kennet seděl stejně, jako sedával vždy – obklopen vzpomínkami a ztrátou.

Zbytek stolů byl až do posledního místa obsazen obyvateli hradu i města. Této noci hodovali bohatí i chudí Kolglasu bok po boku. Hodokvas začal po západu slunce a bude pokračovat celou noc až do prvního zimního svítání. Ještě neuplynula ani hodina a záplava piva a vína se už postarala o hlučnou a veselou zábavu. Sluhové pobíhali sem a tam s nápoji a podnosy plnými chleba a různých druhů mas. Hosté, kteří nejusilovněji hasili žízeň, bouchali džbánky do stolu, aby přiměli sloužící k většímu úsilí. Jedna z nejmladších děveček z kuchyně klopýtla o loveckého psa, který s kňučením utekl. Ozval se pobavený smích a vzápětí i výkřiky nevole, když dívka upadla a džbán piva, který nesla, dopadl s třeskotem na podlahu. Hluk vyrušil Idrina, který ze svého místa na velkém střešním trámu s pobouřeným krákaním přelétl o kus dál na jiný.

Kennet se smál s ostatními a sledoval, jak se uzardělá děvečka škrábe na nohy. Seděl zabořený do svého tlustého kožesinového pláště, takže vypadal jako nějaký starý traper, zaskočený sněhovou vánicí. Stěžoval si na chlad už od chvíle, kdy vkročil do síně, nezdálo se ale, že by mu něco chybělo.

„Měl bys pronést proslov, Kennete,“ ozval se Inurian. „Protože za chvíli už budou naši návštěvníci příliš neurvalí, než aby tě vyslechli.“

Kennet vstal a zabouchal pěstí do stolu. Hodovníci ztichli a všechny tváře se otočily k pánovi Kolglasu. Odkášlal si a osvěžil se douškem piva.

„Nechci vás zdržovat dlouho od jídla,“ zvolal a vysloužil si sborový souhlas, „Nicméně jsou věci, které musí dnešní noci zaznít.“

Jeho hlas nabral nový, pomalý rytmus a v síni zavládlo hrobové ticho.

„Dnes je noc Zrození zimy. Během této jedinečné noci nechť na tomto místě nevládne temnota. Přeji si, abyste udržovali ohně a zaháněli tmu a zimu od našeho prahu. V mrazivých měsících, které nás čekají, nás bude v srdci hrát vzpomínka na tuto noc ohně a veselí. Když bohové opouštěli tento svět, odnesli si s sebou mnoho toho, co bylo dobré a jasné. Ale hojivý cyklus ročních dob zůstal a není zdaleka nejmenším z dobrodiní, která nám byla zůstavena. Odpočinek léčí mnoho ran, našich i ran země pod našima nohama. Dokonce i v nekrutější zimě se hluboko v kořenech a v zeleni skrývá jaro a čeká na příležitost k návratu. Truchleme tedy nad tím, že se uplynulý rok ukládá ke spánku, a slavme příslib roku nového, roku silného.“

Sklonil hlavu, a když ji opět zvedl, nabyl jeho hlas opět normálního tónu.

„Nyní jezte, pijte, hodujte – máme dost pro všechny. Čekají nás písně a ságy a akrobaty a hudba. Ale až budete vyprazdňovat talíře a poháry, nezapomeňte, že mnozí z těch, kteří by tady měli být dnes s námi, zde nejsou. Nemůžeme se rovnat našim předkům z dob bohů – tento svět už nerodí hrdiny

– přesto jsme nepoddajným plemenem. Ovšem i ti nejtvrdší z nás litují odchodu těch, které jsme milovali a ctili. Někteří z těch, kteří s námi dnes nemohou sdílet stůl, odpočívají v náruči Temného spánku, vyrváni z našeho objetí dříve, než se jejich čas naplnil; jiní se nám snad vrátí. Mnoho z našich nejlepších válečníků teď pobývá daleko v horách Dargannanu, kde naplňují svými činy přísahu, která váže náš klan k Haigu. Víím, že mnozí z vás to neschvalují, a já vaše obavy sdílím. Nicméně naši čest – čest klanu Lannis – tato věrná služba posiluje a stvrzuje. Bez bohů, kteří by nad námi bděli a ukazovali nám cestu, si musíme na tomto světě najít jiné věci, na kterých můžeme lpět. Čest není nejhorší volba. Proto vás prosím, abyste dleli v myšlenkách s čestnými muži, kteří daleko na jihu bojují, zatímco my tady slavíme příchod nového ročního období. Doufejme, že se nám vrátí stejně, jako se nám vrátí jaro.“

Jeho slova se setkala s bouřlivým jásotem. Hluk znovu vyplašil Idrina, a když Kennet konečně klesl na židli, snesl se černý pták dolů a usadil se Inurianovi na rameni. Kennet se na přítele nesouhlasně zahleděl.

„Nemůžeš si tu vránu pohlídat, Inuriane?“ zeptal se tak hlasitě, aby přehlušil stále neutuchající jásot. „Odnes ho ze síně nebo ho někam připeutej. Copak tady musí tak poletovat?“

„Jsem si jist, že Idrin by – stejně jako my všichni – jen velmi nerad přišel o dnešní zábavu, mylordé,“ řekl Inurian a podal vráně ze svého talíře pamlsek. „A kdybych ho vyhnal, určitě by se mi za to odvděčil výjimečně špatnou náladou.“

Kennet se tvářil pochybovačně. „Doufám, že neurazí jeho jemnocit, pokud ho alespoň budeš držet ode mě dál.“

Jemný úsměv v koutku úst zmírnil drsnost Kennetových slov. Inurian zavrtěl rameny, aby Idrina setřásl, a vrána odletěla zpátky na trám. Orisian stočil pohled ke dveřím velké síně. Téměř ve stejné chvíli vstoupila do sálu postava, kterou vyhlížel. Přivítaly ji pozdravné i rádoby zděšené výkřiky hostů, které vystupňovaly hluk do nových, ohlušujících výšin. Na slavnost dorazil Král zimy.

Drobná bytost v hávu z borovicových větví a s věncem z cesmíny a jmelí na hlavě začala uprostřed sálu předvádět divoký tanec. Byl to Bair. Po tváři mu každou chvíli přelétla bláznivá grimasa. Etha a další sloužící, kteří každým rokem volili Krále zimy, ho na jeho roli zjevně dobře připravili.

Bair tančil kolem stolů a cestou kradl hostům kusy jídla z talířů a převrhával poháry a džbány. Pamlsky, kterých se zmocnil, si okamžitě cpal do úst, takže měl zanedlouho tváře odulé jako křeček. Oběti jeho řádění mu hrozily rukou nebo se tvářily, že se za ním rozběhnou. Tímto způsobem protančil postupně celou síň, až nakonec vyskočil na jeden ze stolů a zavířil

svým borovicovým pláštěm tak divoce, že nádoby létalo na všechny strany. Hosté, potřísnění jídlem a nápoji, dobromyslně protestovali. Pak se Bair snesl na zem před tabuli, u níž seděl Kennet s Orisianem a ostatními. Orisian se nedokázal ubránit úsměvu, když si všiml vzrušení, vyzařujícího čeledínovi z očí. Anyara hodila po Králi zimy bochník chleba a právě se ho chystala počastovat i obsahem svého poháru, když tu vstal Kennet a naklonil se přes široký stůl. Bair, jemuž oči stále vesele blýskaly, postoupil vpřed a sklonil hlavu, aby na něj mohl vládce Kolglasu snadněji dosáhnout. Kennet položil jednu ruku chlapci na rameno a druhou mu sňal z hlavy zelenou korunu. Pak se Bair otočil a Kennet mu odejmul borovicový plášť. Složil jej a položil na stůl, aby na něj vzápětí opatrně položil věnec z cesmíny a jmelí. Bair vzal do zaječích. Král zimy zmizel.

Kennet zvedl paže. „Spalte roucho Krále zimy,“ zvolal. Jeden z gardistů, sedících nejbližší pánově tabuli, vyskočil ze svého místa. Chopil se pláště a věnce a s přehnanou vážností je odnesl k mohutnému ohni, burácejícímu v krbu. Tam se zastavil a ohlédl se zpátky na Kenneta.

„Spal je,“ nařídil znovu pán hradu a hosté jeho slova opakovali. Orisian křičel s ostatními, a když strážce konečně odhodil své břemeno do ohně, radostně zajásal. Borovicový plášť syčel a valil se z něj kouř, ale oheň byl tak prudký, že se nedal utlumit na dlouho a už za okamžik plameny opět vyskočily do výše a definitivně strávily roucho Krále zimy.

Každoroční rituál, předváděný v té či oné podobě ve všech síních po celém údolí Glas i za ním už dávno předtím, než vznikly klany, skončil a hosté se jako při každé jiné oslavě pustili do živého hovoru.

Tácy s jídlem – bylo ho víc, než Orisian při oslavách Zrození zimy kdy viděl – se míhaly kolem mladého muže sem a tam, až úplně ztratil přehled, co všechno mu už bylo té noci nabídnuto. Sloužící pobíhali z kuchyně do síně a zase zpátky, v očích uštvaný pohled a tváře čím dál zardělejší. Jejich čas slavit nadejde později, až už žádný z hodovníků v sále nedokáže pozřít jediné sousto. Momentálně byli vydáni napospas náročné a čím dál opilejší klientele, která neustále vznášela nová a nová přání. Orisianovi se už oči začínaly kalit vínem a po tváři se mu rozlévalo příjemné teplo. Pak zaslechl, jak Kennet říká Inurianovi: „Je na čase prokázat dobrodiní. Jestli budeme ještě chvíli čekat, nebude už nikdo schopen jasně uvažovat.“

Orisian se posunul na židli dozadu a napřímil se. Inurian vstal a postavil se kousek za Kenneta. Strážci začali na opačném konci síně seřazovat malou skupinku hostů. Byli to žadatelé, jejichž jména byla vylosována z řady jiných. V tuto tradiční noc získali díky přízni štěstěny právo předstoupit před svého pána a vyžádat si od něj jednu laskavost.

Jako první předstoupil před Kenneta malý, křehký muž. Orisian ho znal. Lomas žil na rozhraní města a lesa, kde také pásł své malé stádo dobytka. Uklonil se Kennetovi a s přehnanou pečlivostí před něj položil na stůl svitek pergamenu, omotaný rudou stužkou. Svitek byl prázdný. Měl posloužit pouze jako symbol prosby, kterou se Lomas chystal přednést.

„Požaduješ ode mě laskavost?“ zeptal se Kennet a Lomas se zájknutím přisvědčil.

„Pokud si vyslechnu tvou žádost, slibuješ, že přijmeš mou odpověď, ať pro tebe bude příznivá, či nikoli, tak jak ti ukládá přísaha složená klanu?“

„Slibuji,“ pronesl pasák dobytka a Kennet spokojeně převzal svitek. „Mluv tedy,“ pokynul Lomasovi.

Lomas nežádal nic složitého – k velkému zklamání publika. V takových chvílích v sále totiž vždy vzplála naděje, že na povrch vypluje něco skandálního a poskytne tak za dlouhých, temných večerů potravu pro drby. Lomas prosil, aby byl na rok zproštěn povinnosti platit desátek, neboť mu část stáda pomřela na hnilobu kopyt. Když pasák skončil, Kennet přikývl a přivolał k sobě Inurian. Rozprávěl se svým *na'kyrimským* poradcem tak tiše, že jejich hovor nedolehl k hostům u stolů, Orisian ovšem většinu jejich slov pochytil.

„Mluví pravdu,“ mumlal Inurian. „Bojí se, ale jen toho, že udělá něco špatně a že bys mohl jeho prosbu odmítnout. Nemyslím, že se tě pokouší podvést.“

V minulosti se zajisté muselo vyskytnout mnoho případů, kdy se laskavý pán nechal oklamat a splnil prosbu někomu, kdo si to nezasloužil. Nikoho, kdo předstupoval před Kenneta, by ovšem ani nenapadlo pokusit se o podvod, alespoň ne od chvíle, kdy do Kolglasu přišel Inurian. Při každém poskytování pomoci a podpory stál vedle Kenneta a každý žadatel věděl, že před *na'kyrimem* nemá šanci skutečné úmysly utajit.

„Dobrá tedy,“ obrátil se Kennet k Lomasovi. „Placení desátku je ti po dobu jednoho roku odpuštěno. Doporučuji ti, abys tuto dobu strávil přemítáním nad zásadami správného chovatelství, neboť hnilobě kopyt je možné snadno předejít tím, že zvířatům poskytneš dostatečnou pozornost a péči.“

Lomas, stejnou měrou zaražený jako uklidněný, hlasitě poděkoval a ustoupil zpět do davu. Cestou ho doprovázelo dobromyslné hvízdání. Někdo na něj pokřikoval rady, jak zabránit hnilobě kopyt u dobytka.

Jeden po druhém pak předstupovali i další žadatelé, pokládali před Kenneta rudě ovázané svitky a přednášeli prosby. Inurian se skláněl k pánovi a šeptal mu do ucha rady. Orisian jej nepřestával bedlivě sledovat, pátraje bezúspěšně po jakékoliv vnější známce *na'kyrimových* tajemných schopností.

Podivuhodný dar těch, kterým v žilách kolovala krev Huaninů a Kyrininů, mohl u pozorovatelů vyvolávat úžas, strach, zvědavost i závist, záleželo čistě na jejich založení. Orisian byl nejvíc ze všeho uchvácen. Současně si byl vědom toho, že schopnost rozpoznávat pravdu tryská ze stejného pramene – ze Sdíleného – jako strašlivé síly, rozpoutané před a během války Poskvrněných. *Na'kyrimové* stáli se svou nepředstavitelnou mocí v časech onoho dlouhého krveprolévání po boku lidí i Kyrininů. V posledních měsících života byl k záhubě odsouzený král Ayglu podroben a zotročen právě jedním z těchto tvorů – Orlanem Kralopoutčem, největším z krutých *na'kyrimských* pánů oněch časů. Tarcenova vlastní dcera nakonec otci v zoufalství prořízla hrdlo loveckým nožem.

Ovšem doba, kdy *na'kyrimové* dosazovali a sesazovali krále, už dávno pominula. Na světě žilo jen velmi málo *na'kyrimů* a žádný z nich nedisponoval silami svých předků. Vzpomínky na jejich skutky ale zůstávaly navzdory uplynulým staletím živé, a tak se ve tvářích mnoha pozorných diváků v hradní síni Kolglasu zračila určitá stísněnost a neklid. Měli pocit, že v Inurianově neškodném věštění spatřují stopy temné minulosti.

Nálada ale byla tak uvolněná a víno teklo v takových proudech, že podobné obavy neměly dlouhého trvání. Jedna ze žadatelek – Amella Tirane, která v slzách prosila, aby byly důkladně prohledány lesy, protože se její manžel nevrátil z lovu – vzbudila všeobecný soucit. Případy jiných hostů spíš pobavily, než zarmoutily. Jako pátá a poslední přišla na řadu Marien, vdova nechvalně proslulá svou prchlivostí a ostrým jazykem. Žádala Kenneta, aby zasáhl do jejího sporu se sousedy. Kennet, nevšímavý ke vzrůstající bujaré veselosti v sále, jí pozorně naslouchal, když popisovala své bezesné noci, jež byly důsledkem zvuků přicházejících ze sousedního domu – zvuků, které, jak prohlašovala s plnou vážností svého věku, sice mohou muž a žena plným právem vydávat, nicméně ne každou noc a ne s takovou intenzitou, aby připravovali ostatní o zasloužený spánek.

Orisian tentokrát nezaslechl, jakou radu Kennetovi poskytl Inurian. Jeho otec vysvětlil Marien, že i když hluboce soucítí s jejím trápením, neodvážil by se zasahovat do záležitostí manželského lože. Vdova se zklamaně vrátila na své místo.

Teprve když utichl smích, všiml si Orisian, patrně jako jediný v sále, smutného a unaveného výrazu na Inurianově obličeji. Udiveně přemýšlel, co asi *na'kyrim* spatřil v Marienině srdci, že se tak tváří.

*

Oslavy pak pokračovaly s větší vážností. Orisian se zhluboka napil ze svého poháru a sotva ho položil na stůl, jedna z děveček jej okamžitě znovu naplnila. Zaléval ho pocit tepla a štěstí. Otec se zdál být smířený s osudem víc než po všechny uplynulé týdny a momentální dobrá nálada držela vzpomínky na minulost v uctivém odstupu. Orisian se pohodlně svezl do židle a vychutnával si spokojené chvíle.

Kennet se k němu naklonil.

„Až dorazíme do Kolkyre, necháme ti vykovat meč, Orisiane. Mají tam nejlepší zbrojírnu severně od Vaymouthu. Otec mi také kdysi nechal zhotovit meč, ve stejném roce, kdy se stal thanem.“

„Budu ho nosit s hrdostí,“ řekl Orisian, jaksi vzdáleně si vědom své nepřesné artikulace, vyvolané vínem. „Možná by ses ale měl napřed Rotha zeptat, jestli si takovou poctu zasloužím. Nejsem zrovna nejlepší žák.“

Kennet odbyl jeho návrh ironickým úšklebkem. „Jestli si myslíš, že Rothe o tobě někdy řekl jediné špatné slovo, neznáš ho. Už před několika měsíci se mi svěřil, že z tebe jednou bude dobrý šermíř – jakmile se přestaneš strachovat, že nejsi dost dobrý.“

„Já...“ Orisianova slova přerušil rozruch na opačném konci síně, kde právě vcházeli akrobati. Uvítal je tak nadšený křik, že jakákoliv konverzace byla rázem nemožná.

Rozprchli se po síni jako hejno velkých ptáků a v divokých kaskádách rozvířili míče a kužely. Hosté pískali a tleskali a žongléři vytvářeli stále složitější a rychlejší figury. Dva si vyskočili na protilehlé stoly a přehazovali si kužely téměř na celou šíři sálu. Další zapalovali pochodně. Vzduchem létaly plameny.

Orisian žasl. Jeho představy o lidech bez pána byly naprosto odlišné. Osamělí lovci a obchodníci, kteří tu a tam zavítali na území Lannisu, bývali otrhaní a divocí a přesně odpovídali obrazu, který si ostatní o potulných lidech vytvořili – obrazu ztracenců, postrádajících bezpečí, vazby a jistoty, skýtané klanem. Kdykoliv podobné lidi spatřil, zdálo se mu být součástí divočiny – už svou podstatou neschopní začlenit se do městské nebo vesnické pospolitosti. Tito akrobaté ale byli dočista jiní – vyzařovala z nich síla, sebejistota a soustředění.

Jeden z nich vystoupil do popředí; v rukou držel malé skleněné koule. Když s nimi začal žonglovat, leskly se a blýskaly, jak se na nich odrážel svit ohně z krbu, až se proměnily v zářivý oblouk světla. Současně se nejprve jemně, potom stále hlasitěji začalo ozývat rychlé cinkání, jak akrobat přizpůsobil dráhu koulí tak, aby do sebe při cestě vzduchem zlehka narážely. Diváci vydechli obdivným úžasem. Orisian se radostně usmíval a rozhlížel se kolem sebe. Anyara a Kennet byli uchváteni stejně jako on, oči upřené na

tančící, zářivé koule. Jen na Inurianově tváři se zračil jiný výraz. Také soustředěně sledoval představení, ale čelo měl zamyšleně svraštěné.

Orisian se otočil zpátky právě včas, aby spatřil, jak se jedna z koulí řítí na dlažbu, jen aby byla jemně zachycena špičkou akrobatovy kožené holínky právě ve chvíli, kdy už diváci začali zklamaně reptat. Následoval bouřlivý aplaus. Muž se uklonil a pak zvedl ruce na znamení, aby se utišili. Když ovace odezněly, promluvil jemným, přízvukem podbarveným hlasem, který jako by mu ani nepasoval do úst.

„Potřebujeme víc místa, než nám tato síň může nabídnout. Prosím, doprovodte nás ven, protože není velká zima, noc je ještě mladá a nejlepší kousky nás stále ještě čekají.“

Po těch slovech se otočil a klusem vyvedl své druhy hlavními dveřmi ven. Lidé okamžitě vyskočili, aby je následovali; ve spěchu dokonce převrátili několik džbánek a mís. Inurian vstal pomaleji. Mračil se, jako by ho sužovala prudká bolest hlavy.

„Co se děje?“ zeptal se ho Orisian.

Na'kyrim zamrkal, vytrhl se ze zamyšlení a usmál se.

„Cítím se trochu... divně,“ řekl. „Něco... jako by nebylo v pořádku. Ale možná mě jen unavili ti prosebníci.“

„Tak pojďme.“ Orisian popadl přítele za paži a v tu chvíli si uvědomil, jak moc ho má rád. „Ať nám neuteče zbytek představení.“

„Máš pravdu,“ přitakal Inurian. Z jeho hlasu ale stále zaznívalo spíš znepokojení než nadšení.

Hosté se vyhrnuli na nádvoří, které se okamžitě zaplnilo obláčky jejich dechu a vzrušenými hlasy.

*

Na jižním úseku hradeb stáli na stráž dva vojáci. Kruhová věž, ze které vyhlíželi do krajiny, byla vystavena živlům, cimbuří ale poskytovalo před nočním větrem určitou ochranu a tu a tam si také mohli zahřát ruce u malého koše s dřevěným uhlím. Zář ohně nebyla právě nejlepší pro noční vidění, ale při Zrození zimy bylo mnohem důležitější světlo a teplo než starosti s takovými věcmi.

Služebná jim před chvílí z kuchyně přinesla chléb a tlusté, tučné pláty hovězího. Tác teď už ležel prázdný na kamenech u jejich nohou. Muži byli spokojení. Dobře pojedli a noční chlad nebyl příliš krutý. Z nádvoří, kam se přestěhovaly oslavy, k nim doléhal křik a jásot davu, ale jejich pozornost se

upínala především k mořské zátoce jižné od Kolglasu. Očima klouzali po plážích a temných obrysech zalesněných úbočí.

Ze soustředění je vytrhl zvuk otevírajících se padacích dveří. Na potměšilém schodišti se objevila postava. Byla to jedna z účinkujících – žena v kožených holínkách, krátkých kalhotách a tmavé, kožené kazajce.

„Co tady děláš?“ zeptal se jeden ze strážných a rukou reflexivně sklouzl k halapartně, opřené o cimbuří.

Příchozí se jemně usmála.

„Přišla jsem vám předvést své umění,“ pronesla hlubokým hlasem.

V rukou se jí objevily skleněné koule, tak nečekaně, jako by vyvstaly ze samotného nočního vzduchu. Téměř okamžitě začaly vířit ve vlnitých křivkách. Zachytávaly žluté světlo, linoucí se z koše na uhlí, a přetvářely je ve třpytivé oblouky. Strážní sledovali pozoruhodný tanec světla a jejich námitky se pomalu vytrácely.

Žonglérka postoupila o krok blíž. „Dívejte se pozorně,“ řekla tiše.

„Moc pěkné,“ pronesl jeden z mužů, „ale přesto...“

Žena vyrazila vpřed, paže natažené před sebe. Z rukávů kazajky ji vyklouzly tenké čepele, kterými vzápětí přejela oběma strážným po hrdlech. Skleněné žonglovací koule spadly na zem a roztříštily se. Muži se s očima rozšířenými hrůzou zhroutili k zemi a rukama se mamě snažili zastavit proud krve, tryskající jim z krku. Žena k nim poklekla a zarazila jim nože pod čelist. Zemřeli v naprosté tichosti.

Kejklířka opatrně vstala. Rozhlédla se po ochozu, jestli nespatří nějaký náznak poplachu. Nikde se nic nepohnulo. Kolglas dnes střežilo jen několik nejnutnějších hlídek a nešťastníci, na které připadla služba, upírali oči směrem ven, za hradby, uši ohlušené povykem a potleskem, doléhajícím k nim z nádvoří. Žena překročila zvětšující se kaluž krve a přistoupila ke koši s uhlím. Z kazajky vylovila kožené rukavice a nasadila si je. Pak bez váhání ponořila ruku přímo doprostřed nádoby a vytáhla dvě hrsti rozžhavených uhlíků. Naposledy se rozhlédla. Když se ujistila, že si jí nikdo nevšiml, naklonila se spokojeně přes cimbuří a rozevřela ruce. Z věže se snesl déšť žlutých a oranžových jisker, které postupně bledly, až úplně zmizely mezi skalami a ve vodě.

Žena přešla k padacím dveřím, vklouzla dovnitř a po točitých schodech zamířila zpátky na hradní nádvoří.

*

Jižně od Kolglasu vedla silnice podél skalnaté čáry pobřeží. Hned za městem ji z obou stran svíraly keře a stromy, takže se pak mezi vegetací a mořem linula jen jako úzká stužka. Panovala hluboká tma. Město samotné se krčilo za nízkým pahorkem a o jeho blízkosti svědčil jen odlesk ohňů na noční obloze. Také okna hradu na ostrově byla osvětlená. Kromě tichého pleskání vln o břeh, švelení spadaneho listí ve větru a tlumených hlasů, doléhajících k pobřeží z hradního nádvoří, se neozýval jediný zvuk.

Z lesa se vynořil statný jelen a vydal se kousek po silnici. Pak se zastavil, zvedl těžkou, parohatou hlavu a zkoumavě nasál noční vzduch. Vzápětí strnul a neklidně pohlédl k okraji lesa. Rozběhl se po cestě a teprve po hodné chvíli opět zmizel mezi stromy.

Dlouhé minuty se nic nehýbalo. Pak se za vodou, v rohu hradebního ochozu, objevil déšť jemných jisker, snášejících se dolů jako světlušky. Na vteřinu, na dvě jemně zazářily a hned zase zmizely, zanechávající po sobě jen odraz na sítnici těch, kteří je už nedočkavě vyhlíželi. Houští se zachvělo a oni vykročili na silnici – temné siluety, rysující se na pozadí tmavé noci. Pohybovali se naprosto tiše – válečníci s meči připevněnými křížem přes záda, muži i ženy. Jeden po druhém přistupovali ke břehu, chvíli se brodili ledovou vodou a pak mohutnými, silnými tempy vyráželi vpřed. Během několika okamžiků tak překonalo úsek mezi lesem a mořem třicet válečníků, kteří vzápětí zamířili vodou k osvětlenému hradu. Ve tmě byli prakticky neviditelní. A jediní strážci, kteří by je snad mohli zahlédnout, leželi mrtví na ochozu věže vedle koše na uhlí.

Přikrčení vyběhli z vln, proklouzli změtí skalisek a ponořili se do tmy u paty hradebních zdí. Pak se vedle sebe, jako husy, začali plížit podél valu; přitíštěni k chladnému kameni pevně a jistě kráčeli po nerovném povrchu. Na rohu se zastavili. Jeden z mužů se položil na břicho a sunul se po mušlemi posetých kamenech vpřed tak dlouho, až se mu otevřel výhled na zavřenou hradní bránu. Příliv teď už rychle opadával a hladinu moře tu a tam rozčeřil drsný povrch mola mezi břehem a ostrovem. Město bylo zalito světlem pochodní a ohňů. Na břehu nikdo nebyl. Zvěd nehlučně zamířil zpět ke svým druhům. Tasili meče a trpělivě čekali ve stínu prastarého hradu.

*

Na nádvoří hradu Kolglas zářily pochodně a panoval čilý ruch. Diváci se tísnili podél obytné věže a stájí a potleskem a voláním pobízeli akrobaty k čím dál krkolomnějším kouskům. Kennet stál na vrcholu malého schodiště,

vedoucího k hlavnímu vchodu obytné věže. Orisian se postavil před něj. Na ramenou cítil otcovy ruce a byl to zvláště příjemný pocit.

Lidé v davu hlučeli a dobromyslně se strkali ve snaze získat co nejlepší místa. Ze svého stanoviště na schodech měl Orisian dobrý výhled přes jejich hlavy až na rozlehlý, osvětlený prostor, kde akrobati předváděli své umění. Kroužili po kočičích hlavách dláždění a přehazovali si hořící pochodně. Pak byly doprostřed nádvoří přineseny obě dlouhé tyče. Muži je přidrželi ve svislé poloze a na každou vyšplhala bosá žena. Nahoře na okamžik strnuly, pak současně vyskočily do vzduchu, proletěly kolem sebe, udělaly salto a vyměnily si místa. Když přistály, tyče se mohutně zachvěly, ale ženy s kočičí lehkostí udržely rovnováhu a se smíchem přijímaly bouřlivé ovace davu.

Orisian slyšel, jak otec obdivně vykřikl.

„Úžasné, že?“ zakřičel vzápětí Kennet synovi do ucha a stiskl mu ramena.

Orisian nadšeně přikývl. Anyara, stojící po jeho boku, se na něj podívala a usmála se. Orisian cítil, jak mu ze srdce mizí tíha. Tohle byl konečně svátek Zrození zimy, jak se patří.

Někdo hodil ženám na tyčích hořící pochodně a ony je okamžitě nechaly s ďábelskou rychlostí vířit vzduchem. Když skončily, jednoduše je upustily dolů. Několik žonglérů je ještě v letu zachytilo a začalo si je v kruhu přehazovat. Mezitím zvedli muži s tyčemi svá břemena kousek vzhůru a nechali celou jejich váhu spočinout na sepnutých rukou. Krok za krokem se s tvářemi staženými námahou a soustředěním vydali ke vstupní bráně.

„Co to dělají?“ zeptal se Inurian, který se objevil vedle Orisiana. Na rameni mu seděl Idrin. Vrána nakláněla hlavičku na stranu a mžourala na Orisiana.

„Nemám tušení,“ odpověděl Orisian a ani na okamžik nespustil oči z podívané před sebou.

„Něco tady nesouhlasí,“ zabručel Inurian.

Jeden z akrobatů zvedl nad hlavu obrovitý sud, tvář zrudlou námahou. Orisian konečně stočil zrak k Inurianovi.

„A co?“ zeptal se.

„Nevím. Nemůžu se soustředit. Něco na těch lidech mi neseďí... ale nemůžu to vyhmátnout.“

Vrána se vznesla z Inurianova ramena a zamířila vzhůru, tmavá silueta stoupající k černému baldachýnu noci.

„Ach, děláš si příliš mnoho starostí,“ zasmála se Anyara. „Užívej si představení!“

Inurian zavrčel a lehce zakroutil hlavou. Orisianova skvělá nálada začínala vyprchávat. Inurian uměl proniknout do spleti myšlenek v lidské hlavě,

a pokud si dělal starosti, musel k tomu mít dobrý důvod. Orisian nedůvěřoval nikomu víc než právě jemu.

Sborový výkřik na okamžik opět připoutal jeho pozornost k akrobatům. Právě včas, aby spatřil, jak se obě ženy odrážejí od tyčí, přeskakují cimbuří a míří na plochou střechu vstupní budovy. Krátce předtím se na tomto úseku hradeb objevil strážný, naklonil se přes předprseň a sledoval, co se děje. Teď to vypadalo, jako by do něj jedna ze žen narazila, protože oba zmizeli z dohledu. Působilo to nemotorně a jaksi nepřípadně. Orisian se pootočil k otci a chystal se mu něco říct...

Vtom muži pustili tyče, které až dosud drželi ve vzpřímené poloze, a ty se začaly nejprve pomalu, pak stále rychleji naklánět k divákům, kteří vykřikl leknutím a snažili se uhnout z cesty. Muž, jenž uprostřed nádvoří zvedal nad hlavu sud, hlasitě vykřikl a mrštil břemenem na kočičí hlavy nádvoří s takovou silou, že se sud roztříštil. Vysypala se z něj záplava krátkých mečů. Dva akrobaté začali házet do davu hořící pochodně. Všichni zděšeně křičeli.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Kennet udiveným, nechápavým hlasem.

Tyče s třesknutím dopadly na zem. Na kraji vstupní budovy se objevila vrávorající tmavá silueta a vzápětí dopadla se žuchnutím na dláždění. Byl to strážný. Orisian si ve světle pochodní všiml jeho otevřených, prázdných očí a krku, visícího v nepřirozeném úhlu. Muži, kteří předtím drželi tyče, už mezitím přeběhli k bráně, zvedli závoru a otevřeli ji. Ostatní akrobaté sebrali meče, roztroušené po dláždění, a vrhli se na hosty, kteří jim ještě před okamžikem nadšeně aplaudovali. V příští vteřině zavládl na hradním nádvoří naprostý chaos a zmatek.

*

Když válečníci, ukrytí před hradební zdí, uslyšeli cvaknutí závor, vstali a vrhli se vpřed. Ve stejném okamžiku se na molu vedoucím z města objevil jezdec. Mladý muž divoce pobízel koně, od jehož kopyt stříkala voda, a křičel:

„Zburcujte hrad! Zburcujte hrad! Lesní rasa napadla město! Bílé sovy útočí!“

Zatímco se válečníci řítili branou a přidávali se k zápasu uvnitř, jeden z nich se otočil a příkrčen se postavil jezdcí do cesty. Rychle si sáhl přes rameno a jediným plynulým pohybem vytrhl z pouzdra na zádech meč. Posel se řítí přímo na něj, aniž zpomalil, a stále křičel na poplach. Těsně předtím, než jej mohl poslův kůň povalit na zem, válečník uskočil a přešel hřebci čepelí po předních bězích. Náraz byl tak silný, že mu vyrazil zbraň z ruky, ale zvíře

zaržálo, zapotácelo se a vyhodilo jezdce ze sedla. Mladík se pokusil vstát. Při pádu si ale zlomil ruku, která teď neudržela jeho váhu. Válečník vytáhl z holínky nůž a podřezal mu hrdlo. Pak, aniž by věnoval jediný pohled koni, svíjejícímu se na zemi, si došel pro meč a s tasenými čepeli v rukou prošel hradní bránou.

Uvnitř vládl naprostý zmatek. Lidé, kteří se shromáždili, aby oslavili svátek Zrození zimy, prchali na všechny strany, klopýtali jeden přes druhého a marně se snažili najít bezpečné útočiště. Akrobaté se spojili s válečníky, valícími se branou, a cílevědomě si razili cestu zděšeným davem. Na obyvatele města ani hradní služebnictvo nebrali sebemenší ohled; prosekávali se jejich řadami, jako by odklízeli z lesní stezky přebujelé houští. Jejich hlavním terčem se měli stát hradní ozbrojenci.

Tu a tam se z davu ozývalo řinčení zbraní. Byl to nerovný boj. Vojáci Lannis-Haigu sice měli početní převahu, byli ale naprosto nepřipraveni a nejméně polovina z nich byla opilá. I když se jim podařilo zkřížít s nepřítelem zbraň, bylo to jako bojovat se stíny. Útočníci se pohybovali rychle jako myšlenka, každý úder máchl do prázdna nebo byl odražen, aby vzápětí následoval soupeřův vražedný výpad.

Orisian nevěřícně sledoval válečníka, který právě sekal na kusy jednoho z Kennetových gardistů. Mužova těžká košile byla rozřtata vedví a visela mu v cárech z těla. Pod krůpějemi mořské vody, které ještě stále lpěly na jeho svalnatých, pevných zádech, si Orisian všiml tmavého, hrozivého obrazce, táhnoucího se po lopatkách a páteři. Bylo to tetování, znázorňující havrana s rozepjatými křídly. Orisian ztuhl hrůzou, když si uvědomil, co to znamená.

Ve stejné chvíli se odněkud z hloubi davu ozval výkřik, formulující nahlas Orisianovy myšlenky: „Inkallimové! Inkallimové!“

Kolem Orisiana proklouzl otec a zamířil po schodech dolů. V ruce svíral meč a v očích mu plál divoký hněv.

„Inkallimové,“ zaslechl ještě Orisian jeho slova, než se Kennet vrhl do boje a zmizel mu z dohledu.

Inkallimové – havrani gyorských klanů. Byli to elitní bojovníci Černé stezky, sloužící spíše víře samotné než některému z thanů. Provázela je děsivá pověst. Orisian se snažil vzpamatovat ze šoku. Anyara stála vedle něj, křečovitě mu svírala paži a vyděšeně zírala na masakr, odehrávající se jí před očima. Pak se vzhůru po schodech vyřítila skupinka mužů a žen – Orisian v nich poznal prodejce z kolglaského trhu – zoufale doufajících, že jim obytná věž poskytne bezpečné útočiště. Jako smyslů zbavení zamířili přímo na Orisiana a Anyaru.

„Stůjte!“ vykřikl Orisian, ale prchající místo toho odstrčili jeho i sestru stranou tak prudce, že oba spadli ze schodů. Přistáli na dláždění, Anyara na

Orisianovi, kterému svou vahou skoro vyrazila dech. Chvíli se s ním všechno točilo.

Odněkud zdaleka k němu dolehl hlas, nejspíš Rothův, který se snažil přehlušit bitevní vřavu voláním: „Za Lannis! Za Lannis! Chraňte svého pána!“

Pak Orisiana zvedly čísi silné ruce. Zamrkal a zjistil, že hledí do tváře Kylanovi.

„Jste zraněn?“ zeptal se mladý strážce.

Orisian zavrtěl hlavou. Stále nemohl popadnout dech.

„A co vy, Anyaro?“ vykřikl Kylan.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla a vyškrábala se na nohy. „Jenom trochu potlučená.“

Orisianovi konečně pronikl vzduch do plic. Závrať zmizela.

„Kde je můj otec?“ vydechl.

„Někde uprostřed té mely. Musíme vás dostat do bezpečí,“ řekl Kylan.

„Máte zbraň?“

Orisian mu ukázal prázdné ruce a Kylan mu do jedné vtiskl nůž. Když Orisian ucítil v dlani jeho rukojeť, vytanula mu na mysli jiná otázka.

„Kde je Inurian?“

„Nevím,“ odpověděl Kylan. „Zapomeňte teď na něj. Musíme se postarat o vás dva.“

V tu chvíli vykřikla Anyara na poplach, ale to už byl Kylan v pohybu a čelil hrozbě, kterou spíš vycítil, než zahlédl nebo uslyšel. Přikrčil se, otočil a zasáhl Inkallima, který se na něj právě chystal vrhnout, mečem do pravého kolena tak, že mu roztránil kloub. Muž klesl na zdravé koleno a Kylan ho sekl do krku. Pak vytrhl čepel z rány a otočil se zpět k Orisianovi a Anyar.

„Držte se u mě. Schováme se ve věži.“

Přikývli.

Kylan je vedl ke schodům. Teprve teď si uvědomili celý rozsah katastrofy, která postihla hrad. Nádvoří bylo poseto těly. Neozbrojení měšťané leželi mrtví bok po boku s vojáky. Po kočičích hlavách stékaly proudy krve. Před ubikacemi mužstva zápasil houfec mužů Lannisu s přesilou Inkallimů, kteří je obklíčili. Pět Inkallimů postávalo v bráně, netečně pozorovalo krveprolití nebo sledovalo molo před hradem. Vlevo, na opačném konci nádvoří, zuřila vyrovnanější bitva. Orisian s bušícím srdcem spatřil otce, Rotha a pětacet dalších, jak s tichou odhodlaností čelili stejnému počtu Inkallimů. Orisian se na okamžik zastavil, uchvácen tím pohledem. Jeden z lanniských bojovníků byl zasažen do kolen a zhroutil se. Kennet dostal omračující ránu do spánku a zapotácel se jako opilý. Orisian bez dlouhého přemýšlení sevřel dýku a rozběhl se přes nádvoří.

„Zůstaňte tady, Orisiane!“ zvolal Kylan zoufale z půlky schodiště.

Ale bylo pozdě. V Orisianově mysli zuřila bouře a nohy ho nesly přímo k probíhající šarvátce. Dva z Inkallimů, kteří střežili bránu – jeden muž a jedna žena – se oddělili od svých druhů a rozběhli se mu vstříc. Orisian se prudce zastavil a pootočil. S podivnou lhostejností si uvědomil, že se nedostane včas k otci ani do bezpečí obytné věže. Válečníci se rychle blížili. Hluk bitevní vřavy se kamsi vytratil a nahradilo jej hučení v uších.

Pak kolem Orisiana proběhl Kylane a postavil se mezi něj a přibíhající Inkallimy. Gardistovi se podařilo včas zvednout meč a odrazit první ránu, prudkost úderu mu ale srazila vlastní čepel natolik dolů, že nemohl včas překazit ženin útok, namířený proti jeho boku. V zoufalství vložil do dráhy meče levou paži. Čepel ho plnou silou zasáhla mezi zápěstí a loket a přerazila mu kost. Odpotácel se stranou, přičemž vyryl mečem útočnici do stehna krvavou brázdu. Ta ale nehnula ani brvou. S ledovým klidem sledovala Kylana, jak vrávorá, potom sevřela meč oběma rukama a jedinou ranou mu utřela hlavu.

Orisian ucítil, jak se mu do hrdla dere žluč. Vykřikl a vyřítíl se vpřed. Uslyšel, že na něj Anyara od dveří do věže něco křičí, ale nedbal toho a vrhl se na Inkallimku, která zabila Kylana. Žena ho srazila loktem, takže se natáhl jak široký, tak dlouhý na dláždění. Potom ho do žaludku zasáhl takový kopanec, až proletěl vzduchem. Zatmělo se mu před očima. Měl dojem, že slyší tu ženu, jak se ptá:

„To je ten chlapec?“

Pokusil se vstát. Bolest, která mu prolétla hrudním košem, ho ale znovu přišpendlila k zemi. To už se mu zrak zase vyjasnil, takže spatřil, jak se ženin meč pozvedá k ráně.

Vtom se zničehonic objevil Rothe. Mohutný gardista se vrhl na oba Inkallimy, kteří se odvrátili od Orisiana a uhnuli každý na jinou stranu. Téměř ochromený bolestí se Orisian natáhl a z posledních sil vrazil nepříteli do paty dýku. Vzápětí mu čepel vyletěla z raky, protože Inkallim překvapeně cukl nohou. Stačilo to ale, aby ztratil rovnováhu, a v příští vteřině ho už Rothe srazil k zemi. Orisian se po čtyřech připlazil k nepříteli a sevřel mu ruku s mečem se zoufalstvím tonoucího, který se v rozbouřených vodách pevně drží větve. Rothe odrazil ženinu ránu a stlačil jí hrot zbraně k zemi. Vzápětí se mu v ruce zablýskl nůž s dlouhou čepelí, který ženě bleskurychle zabořil dvakrát do žaludku až po rukojeť. Klesla k zemi. V tu chvíli se druhý Inkallim vymanil z Orisianova slábnoucího sevření a pokusil se vstát. Rothův meč zasvištěl a rozdrtil mu čelist.

Rothe pomohl Orisianovi na nohy. Inkallimka stále ještě žila. Ležela stočená do klubíčka, tiskla si ruce na ránu a vydávala podivné sípavé zvuky.

„Kylane...“ zašeptal Orisian. Hrudí mu projel oheň, takže nemohl pokračovat. Rothe ho ignoroval.

Opřený o gardistu Orisian spatřil, že jsou dveře obytné věže zavřené. Po Anyaře nebylo nikde ani vidu, ani slechu. Rozhlédl se. Boj byl téměř u konce. U ubikací s tichým zoufalstvím bojovala už jen hrstka lanniských mužů, neustále klopýtajících o mrtvolu. Vlevo, těsně u zdi, držela skupina Inkallimů v šachu Kenneta a několik dalších obránců, včetně Inuriana. Teprve teď si Orisian uvědomil, že Rothe opustil jeho otce a přispěchal mu na pomoc. Nevěděl, co si o tom má myslet.

Ohlédl se přes rameno k hradní bráně, téměř jako by čekal, že dovnitř vjede městská posádka a zachrání je. Pokud to neměla být strašlivá noční můra, musela být pomoc už na cestě. Před vstupní budovou opravdu spatřil pohyb, nebyli to ale bojovníci Lannisu, jen další Inkallimové, někteří z nich na koních. V jejich čele jel muž, který dodal celému výjevu ještě větší zdání nereálnosti – *na'kyrim*. Mnohem mladší než Inurian, vyšší a pružnější, ale bezpochyby potomek dvou ras.

Rothe popadl Orisiana za paži a táhl ho přes nádvoří ke stájím.

„Věž je zavřená,“ vyštěkl Rothe. „Musíme vás odtud dostat pryč.“

„Otec...“ vydechl Orisian.

Inkallimové si jich všimli a vydali se k nim. Rothe prudce postrčil Orisiana do stájí. Mladík přistál na slámě a cestou převrhl džber s vodou, která se rozstříkla na všechny strany. Do nosu ho udeřil typický zápach, promísený kouřem. Někde poblíž začalo hořet. Koně neklidně přešlapovali a frkali. Na slámě leželo drobné tělo a upíralo nevidoucí oči do Orisianových – Bair. Jedna strana chlapcovy tváře byla obnažená až na kost. Orisian se s námahou vyškrábal na nohy a opřel se o bok koně, který se vzápětí v návalu paniky vzepjal.

Když se zadíval zpátky na nádvoří, spatřil, jak Inurian padá, zasažen do spánku jílcem meče. Neznámý *na'kyrim* pobídl koně vpřed a vykřikl: „Chci ho živého!“

Poslední gardista se postavil před svého pána, aby zachytil ránu mečem, určenou Kennetovi – a zemřel. Than otevřel ústa v němém výkřiku, tvář staženou hněvem, a srazil k zemi dalšího Inkallima, vzápětí byl ale přemožen a přitlačen ke zdi. Někdo mu přitiskl paže ke studenému kameni a vyrval meč z ruky. Kennet kolem sebe kopal, na útočníky ale nedosáhl.

Orisian vystartoval vpřed. Věděl, že nemá zbraň, ale v tu chvíli mu to bylo jedno. Pak mu cestu zatarasil splašený kůň, kterého Rothe bil plochou stranou meče ve snaze popohnat ho i s jeho druhy proti útočníkům. Gardista se bleskurychle otočil, volnou rukou popadl Orisiana a zatlačil ho zpátky do stínu budovy.

„Ne!“ křičel Orisian.

Přes Rothovo rameno spatřil, jak otec divoce spílá útočníkům, kteří ho drželi. Jeden z Inkallimů postoupil vpřed a zabořil mu nůž hluboko do hrudi. Orisian vykřikl. Potom mu výhled zakryl Rothe, který ho vzápětí začal postrkovat k malé brance v zadní části stájí. Orisian se snažil vymanit z gardistova sevření. Rothe zvedl závoru a protáhl Orisiana krátkou chodbou ven.

Ocitli se na mořském břehu, kde nebyl žádný kouř a světlo, jen ostrý noční vzduch. Orisian klopýtl o kámen, uklouzl a upadl. S námahou se vyškrábal na nohy. To už se vedle něj znovu objevil Rothe a táhl ho k molu a černé siluetě Inurianova člunu.

„Ne!“ vykřikl Orisian. „Musíme se vrátit!“

Rothe ho doslova srazil do lodi a meč hodil za ním. Odvázal lano a ztěžka oddechuje námahou, odstrkoval plavidlo od mola.

Orisian se vrávoravě postavil.

„Rothe, ne!“ zařval.

Potom ucítil prudký náraz do boku. Nohy se mu podlomily a upadl. Sevřel rukojeť vrhacího nože, který mu vězel v těle, a upřeně se na něj zahleděl. Necítil žádnou bolest.

Po skalnatém břehu přibíhaly postavy. Inkallimové se pohybovali tak rychle, jako by byl bílý den.

Lod' konečně zachytil proud. Rothe skočil na palubu, poklekl vedle Orisiana a začal pádlovat. Zakrátko je vyvedl ze stínu mohutných hradeb a vpluli do otevřené zátoky.

Orisian ležel na zádech a cítil, jak se svět kolem něj pomalu vytrácí. Vzhlížel k obloze, poseté stovkami drobných, studených hvězd. Voda na dně člunu mu smáčela vlasy. Cítil, jak mu mezi prsty, přitištěnými k ráně, protéká krev. Slyšel vlny, pleskající o příď. Vnímal Rothovo přerývané dýchání. A viděl otcovu tvář.

Zavřel oči.

2

Kyrininové

Kronikáři Huaninů vám budou tvrdit, že Kyrininové jsou všichni stejní, že je spojuje vzájemná podobnost, která je současně odlišuje od všech ostatních lidí. Tito kronikáři jsou slepí k věcem, kterým nerozumí. Když Putující bůh, Bůh, který se smál, stvořil Kyrininy, když krácel světem a vdechoval jim život, nevytvořil jen jeden kmen, ale kmenů mnoho. Huaninové a Kyrininové se začali navzájem zabíjet a vraždit až dlouho poté, co bohové opustili tento svět. Kmeny Kyrininů mezi sebou válčily už od samého počátku své existence. A jen velmi málo jich nořilo hroty oštěpů do krve tak často jako Bílé sovy a Lišky.

Nemluvňata Bílých sov nasávají nenávist k Liškám už s mateřským mlékem. Děti Lišek vědí, že Bílé sovy jsou nepřáteli dřív, než se naučí slova, pomocí nichž by to mohly vyjádřit. Bílé sovy a Lišky neznaly mír dokonce ani v dobách, kdy kmeny Kyrininů prožívaly svůj největší rozkvět, před válkou Poskvrněných a předtím, než Tane, ono nádherné město, které dokázalo rozbušit každé srdce, padlo a bylo pohlceno Hlubokým hvozdem. Po porážce jejich rasy Huaniny se mnohé v uspořádání věcí změnilo, vzájemná nenávist ale zůstala, udržována při životě stejně pečlivě jako věčný oheň, planoucí v jejich zimních tábořištích. Být Liškou znamená být nepřítelem Bílých sov a být Bílou sovou znamená být od prvního dechu do posledního nepřítelem Lišek. Kámen je méně odolný než jejich revnivost.

Z DĚJIN KYRININŮ
OD ADYMNANA Z HERONU

Armáda se utábořila v horském údolí. Trávu pokrývaly tisíce stanů, mezi nimiž tu a tam čněly skalnaté vyvýšeniny. Na plochých úbočích okolních kopců byly ke kolíkům přivázány stovky válečných ořů. Slunce stálo vysoko na obloze. Tu a tam se v jeho oslnivém světle mihla silueta orla nebo krkavce, pozorujícího z výšky narušitele svého horského panství.

Před největším stanem stál Gryvan oc Haig, oděný do nádherného purpurového pláště nejvyššího thana a prsního pancíře z lesklé oceli, u boku drahokamy posázenou pochvu a kolem krku těžký zlatý řetěz po pradědovi. Rukama se opíral o jílec meče, zabořený hrotem do hlíny u nohou. Jako by chtěl tímto gestem naznačit, že se mu podrobila i sama země. Po jeho levici a pravici stál Kale s dalšími členy gardy. Kolem nich se v obrovitém půlkruhu shromáždily stovky vojáků. V jeho středu klečel před Gryvanem Igryn oc Dargannan-Haig. Paže poraženého thana byly připoutány k těžkému dřevěnému jařmu. Na zápěstích se mu provazy zařezávaly až do masa; smyčka kolem krku visela volněji.

Gryvan hleděl na vězně s neskryvaným uspokojením. „Kde je teď tvoje hrdost, Igryne?“ zeptal se.

Igryn stál se svěšenou hlavou a neodpovídal.

„Spoutaný jako prachšprostý zloděj,“ posmíval se Gryvan. „Spravedlivá odměna pro zrádce, nemyslíš? Pro nevěrného psa? Pro někoho, kdo ctí závazky méně než ten nejposlednější tulák?“

Z řad vojáků se ozvaly souhlasné výkřiky a posměšky. Gryvan je utišil zdviženou pravicí a rozhlédl se po sevřených řadách bojovníků. Pomalu po nich klouzal pohledem a očima jim dával najevo, že je s nimi zajedno.

„Podívejte se, kam to váš nepřítel dopracoval,“ vykřikl. „Podívejte se, kam ho dovedla jeho pýcha. Byl poražen silou vašich zbraní.“

Jeho slova vyvolala bouřlivý jásot.

„Zvedni mu hlavu!“ nařídil Gryvan Kaleovi.

Kale přistoupil k Igrynovi, popadl ho za husté zrzavé vlasy a trhnutím mu zaklonil hlavu tak, že byl rozbitou tvář obrácen přímo k nejvyššímu thanovi. Rebelovy vousy byly rozcuchané a spleené zaschlou krví. Od spánku až k čelisti se mu táhla čerstvá rána s roztřepenými, rudými okraji.

„Tvoji předkové kdysi přišli k mému dědovi, aby ho požádali o pomoc v boji proti armádám Dornachu. Tehdy jste ještě byli obyčejnými piráty a hrdlořezy,“ rozhovořil se Gryvan. „Cenou za tuto pomoc – za vaše povýšení z ubohých banditů na thany vlastního klanu – byl slib věrnosti Haigu a Vaymouthu. Podobnou přísahu se ctí dodržují muži mnohem lepší než ty, z klanů, jejichž historie sahá do dob, kdy byl ten váš jen pouhým snem. Přesto

ses ji opovážil porušit, odhodit ji, jako by to byl nějaký přebytečný kus oděvu. Ponechával sis daně, náležející mně, poskytoval útočiště pirátům a věznil mého stewarda. A co hůř, nyní se dovídáme, že jsi zapomněl na své závazky natolik, že jsi najímal muže z Dornachu, aby sloužili ve tvé armádě a bojovali proti mně. Nemáš nic, co bys mohl říci na svou obranu? Necítíš ani špetku studu?“

Zajatý than roztáhl rty v zasmušilém úsměvu. Z úst mu tekla krev.

„Ne,“ řekl.

Jestli Gryvana jeho odpověď zklamala, nedal to najevo. „Jak chceš. Cesta zpět do Vaymouthu je dlouhá. Možná se ti vrátí řeč, než tam dojedeme. Pak si snad budeme moci promluvit o tom, kdo by byl místo tebe vhodným kandidátem na thana tohoto ubohého kusu země.“

Nejvyšší than zvedl meč, zasunul ho zpět do zdobené pochvy a obrátil se ke klečící postavě zády. Kale pustil mužovy vlasy. Igryn zavrával a hlava mu padla dopředu.

Gryvan si k sobě povolal Kalea. Hovořil tiše, aby jej kromě velitele gardy nikdo neslyšel.

„Nechci, aby zemřel. Bude nám užitečný jako živá připomínka pro ty, kterým se nelíbí, že cítí v ústech mé udidlo. Pomyšlení na Igryna, hničícího v žaláři, je zastaví, aspoň na chvíli. Ale dokonce i vězeň může být nebezpečný, pokud má právo na trůn, takže musí žít, ale nebýt schopen vládnout. Králové si věděli s podobnými případy rady. Jejich Milosrdenství bývalo kdysi velmi užitečné. Je na čase oživit staré tradice. Dnes večer se o to postarej.“

*

Když Igryna oc Dargannan-Haig odvěkli, dostoupila bujará nálada rozcházejícího se davu vrcholu. Taim Narran se prodíral tlačenicí a klopil oči k zemi. Nechtěl se setkat pohledem s nějakým jásajícím vojákem Haigu a muset předstírat pocity, které nesdílel. Přišel se podívat na ponížení zajatého thana jen z povinnosti. Připadalo mu správné stát se svědkem okamžiku, kvůli němuž zemřelo tolik jeho mužů. Ted' si přál jediné – být sám ve svém stanu. Pokud by mu měly být okamžiky osamění odepřeny, pak chtěl trávit čas se spolubojovníky. Muži Lannisu vztyčili stany na samém okraji ležení, v uctivé vzdálenosti od mnohem početnějších vojáků Haigu, Aythu a Taralu, kteří tvořili jádro Gryvanovy armády.

Když Taim procházel kolem řady velkých vozů, vytrhl ho ze zamyšlení povědomý hněvivý hlas. Vzhlédl a spatřil Roarika nan Kilkry-Haig, jak spílá

veliteli trénu. Syn thana Kilkry divoce křičel, tvář brunátnou hněvem. Terč jeho zloby zachovával neochvějný klid, zjevně nezastrašen Roaricovým vysokým postavením.

Taim si povzdechl. Vážnost klanů Kilkry a Lannis jako by každým dnem upadala. Ubohý Roaric si toho byl vědom stejně bolestně jako všichni ostatní, jeho jedinou reakcí byla ovšem ještě větší zahořklost a hašteřivost. To nevěštilo pro budoucnost nic dobrého.

„Roariku!“ oslovil Taim mladšího muže tiše a položil mu ruku na rameno.

Roaric se prudce otočil a téměř spustil další příval nadávek. Když poznal Taima, ovládl se a dlouze, zhluboka si povzdechl.

„Omlouvám se,“ zamumlal. „Myslel jsem, že jste další z Gryvanových lokajů.“

„Pojďte se mnou. Ve stanu na mě čeká víno a dobře nasolené hovězí. Budu rád, když přijmete mé pozvání.“

Roaric vrhl přes rameno poslední kyselý pohled a nechal se jemně odvést pryč. Červeň na jeho tvářích pomalu bledla.

„Vím, že tím ničemu nepomůžu,“ ozval se, jako by předvídal Taimovu výčitku. „Ale zacházejí s námi s takovým pohrdáním. Ten muž nám omezil přiděly jídla, které potřebujeme pro naše zraněné. Tvrdí, že je se všemi nakládáno stejně, ale nevšiml jsem si, že by museli vojáci Haigu hladovět.“

„My můžeme nějaké zásoby postrádat,“ odvětil Taim tiše. „Nashromáždili jsme si je na cestu domů.“

„Něco takového bych se neopovážil žádat,“ namítl Roaric.

„Já vím, ale moje nabídka platí. Lannis a Kilkry drží při sobě, vzpomínáte?“

„Děkuji.“

Dál kráčeli mlčky. Cestou míjeli malý hlouček, který se shromáždil kolem dvou mužů. Váleli se v trávě a bez většího úspěchu do sebe bušili pěstmi. V zápalu boje se posunuli kus stranou a Taim s Roaricem je museli obejít. Diváci zápasníky hlasitě povzbuzovali a dožadovali se většího úsilí, snad i krve.

„Aspoň že už je to za námi,“ zabručel Taim. „Ted', když je Igryn zajat, není důvod dál bojovat.“

„To není,“ souhlasil Roaric. Téměř nervózně se zahleděl na Taima. „Ztratil jsem skoro tisícovku otcových mužů.“

„Neztratil jste je. Připravili vás o ně.“

„Přesto se stydím. Měl jsem si počínat lépe. Otec bude zděšen, až uvidí, jaká hrstka se nás vrací domů. Možná že kdyby místo mě poslal Geraina...“

„Lheanor svěřil velení vám, ne vašemu bratrovi,“ vpadl mu Taim do řeči. „Nebude vám klást za vinu to, co se stalo, a vy byste se také neměl obviňovat.“

Kdyby tady byl místo vás thanův dědic, dopadlo by to úplně stejně. Gryvan by se už o to postaral.“

„Ano, já vím. V srdci to vím. Ale jak hluboko jsme klesli! Z mé rodiny vzcházeli nejvyšší thanové a teď se musíme podřizovat vrtochům Gryvana oc Haig. Hrbíme se, klaníme a skáčeme, jak on píská. Po sto padesát let jsme stáli v čele Pravých klanů. To thanové Kilkry čelili Černé stezce, když se objevila, a udržovali soudržnost klanů, když chtěl Gyre rozmetat všechno na kusy. A Lannis víc než století chránil naše hranice proti jejich nájezdům. A co na to Gryvan? Vůbec nic. Jediné, na čem mu záleží, je nadvláda jeho Haigu.“

„Roariku...“ ozval se Taim jemně.

„Víte, že mám pravdu. Ayth a Taral jsou tak pevně připoutáni k Haigu, že už si vůbec nezasluhují označení klan. Teď, když Dargannan padl, zaměří Gryvan pozornost na nás. Jednoho dne se provolá za krále, a když ne on, tak jeho syn. Však uvidíte.“

„Nevím, co nám přinese budoucnost. A ani mě to nezajímá. Chci jen dostat své lidi bezpečně domů. A to by měla být i vaše starost. O zbytku ať rozhodnou Croesan a Lheanor. Zima je tady, Roariku. Doved'te své muže zpět k hřejícím ohnům, do teplých postelí a do náruče jejich milujících žen. Pak bude dost času se zlobit.“

Roaric nevypadal úplně přesvědčeně, ale podrobil se a mlčel. Taim byl v pokušení položit mu paži kolem ramen. Možná byl Roaric thanovým synem, ale jeho drsný hněv a uražená pýcha ještě patřily dítěti.

*

Když se snesla noc, začalo v údolí mrznout. Vzduch byl ledově ostrý. Navzdory drsnému chladu se ale v ležení oslavovalo. Skupinky mužů kolem ohňů zapomínaly na únavu, zpívaly, hulákaly a pily do němoty. Tu a tam tančily mezi vojáky ženy, které je provázely celou cestu z Vaymouthu. Od ohně k ohni a od skupinky ke skupince pobíhali psi, štěkali, honili se a kličkovali mezi lesem nohou. I když bylo ještě brzy, válely se už na zemi první osamělé postavy – muži, kteří se odpotáceli od ohně a ponořili se do opileckého spánku. Mrazivá noc si možná do rána ještě vyžádá několik životů, ušetřených na bitevních polích uplynulých týdnů.

Tímto chaosem a zmatkem si klestil cestu Taim Narran. Odmítal pokusy nechat se zatáhnout do hlučících hloučků a odstrkoval měchy s vínem, které mu nabízeli. Podobné radovánky mu nebyly neznámé. Jako mladý muž se, otřesený a vzrušený svým prvním opravdovým bojem, zúčastnil bezuzdného hýření, které následovalo po vítězné bitvě nad klanem Horin-Gyre v Údolí

kamenů. Vlastně to byla jen potyčka – pár tisíc útočníků, postrádajících podporu ostatních gyorských klanů. Přesto to byl opojný zážitek. Klan Lannis se utkal se starými nepřáteli a vyšel z tohoto zápasu vítězně.

Dnes ale Taima nezaplavovala radost ani vzrušení. Pokud vůbec něco cítil, pak to byla úleva, že je ještě naživu, a současně zdeformovaný odraz té úlevy – vina, že žije, zatímco tolik mužů, které s sebou přivedl, padlo. Byl unavený na duši i na těle.

Dorazil ke stanu Gryvana oc Haig a požádal strážného, aby ho ohlásil. Jak tam stál a přešlapoval z nohy na nohu ve snaze trochu se zahřát, ucítil, že se na něj upírají čísi oči. Kousek od něj stál Kale, napůl ponořený do stínu stanu, a nezúčastněně na něj zíral. Jejich pohledy se na okamžik setkaly. Byl to Taim, kdo nakonec odvrátil zrak.

„Přišel sis vyprosit zbytky z thanovy hostiny?“ zeptal se Kale tiše.

Taim ztuhl. Mužova slova a pohrdavý tón, jakým je vyslovil, v něm roznítla hněv. Vždy se považoval za vládce svých citů, teď ale zjistil, že se derou mezi mřížemi klece ven.

„Dej si pozor, Narrane,“ uslyšel Kalea, který jako by mu četl myšlenky. „Tvrdí se, že jsi nejlepší šermíř v údolí Glas, ale teď ses stal součástí větší hry.“

Taimem projela další vlna nenávisti. S překvapením si uvědomil, že křečovitě svírá jílec meče. Když ale zvedl oči, nejistý, co se v příští vteřině stane nebo co by měl dělat, Kale byl pryč.

Když ho konečně přivedli před nejvyššího thana, s úžasem zjistil, že v jeho nitru zavládla prázdnota. Předpokládal, že bude jen s námahou ovládat hněv, že se bude kousat do rtů, aby nepronесl slova, která se mu budou už už drát na jazyk. Ale cítil jen nekonečnou únavu, jako by slovní potyčka s Kalem vyčerpala i poslední zbytky jeho zápalu. Svým způsobem za to byl vděčný. Radil Roaricovi nan Kilkry-Haig, aby držel hněv na uzdě, a věděl, že by se měl touto radou řídit také.

Gryvan oc Haig se rozvaloval na hromadě velkých polštářů, rozložených před trůnem. V jedné ruce držel skopovou kýtu a lenivě ji okusoval, ve druhé svíral zlatý pohár. Současně pozoroval polonahou dívku, která se v tanečním rytmu kroutila a svíjela uprostřed stanu. Za thanem stáli po obou stranách trůnu hudebníci a jejich lyry a dudy vykazovaly spletitou melodii. Na sobě měli volné haleny z bílého damašku, podobné těm, jaké nosili umělci ve službách bohatých kupců z Tal Dyre. Kolem koberce, na němž dívka tančila, sedělo asi deset až patnáct osob – velitelé armády Haigu, hodnostáři Gryvanova dvora a válečníci z Taral-Haigu a Ayth-Haigu. Každý měl před sebou stříbrnou mísu s masem, chlebem a ovocem. Po Roaricovi nebylo ani vidu, ani slechu. Kilkryjští ani Lanniští nebyli na toto shromáždění přizváni.

Gryvan na okamžik odvrátil pohled od tančící dívky a mávl ohlodanou kýtou k Taimovi.

„Á, náš velitel z Lannis-Haigu,“ zakřičel tak, aby přehlušil hudbu. „Připojte se k nám.“

Taim zavrtěl hlavou. „Ne, děkuji, sire.“ Musel ustoupit kousek stranou, protože dívka v tu chvíli vtančila mezi něj a nejvyššího thana.

Gryvan na ni mávl a vyštěkl: „Nech toho! Dost už!“

Hudebníci okamžitě přestali hrát a tanečnice se posadila na okraj koberce. Taim se bez přemýšlení posunul vpřed, jako by chtěl vyplnit prázdnotu, kterou po sobě zanechala. Koberec pod jeho nohama zdobil bohatý vzor, tvořený rozevlátými spirálami květů a listoví. Tady, v divokých horách Dargannan-Haigu, představoval zvláštní, jaksi nepatřičný luxus.

„Napíjete se s námi?“ zeptal se nejvyšší than.

„Promiňte, pane, ale přišel jsem si s vámi promluvit. Netušil jsem, že máte hosty.“

„Cha!“ rozesmál se Gryvan, odložil jídlo a utřel si prsty do polštáře pod sebou. „Samozřejmě že mám hosty! Co jiného bych měl dělat během takové noci, jako je tato?“

„Přirozeně,“ odvětil Taim. Pod tolika pozornými pohledy se cítil nespůj. Věděl, že tu nemá přátele. Byla chyba sem chodit, ale od masakru u An Camanu mu to moc jasně nemyslelo. Oddíly Lannisu a Kilkry si nakonec prorazily cestu do pevnosti, ale za cenu dvou set padlých. To, co následovalo – metodické pobíjení všech zajatců – bylo stejně zbytečné jako předchozí útok. Zvláště když jen několik dní poté dorazila zpráva o Igrynově zajetí. Kdysi tak mocný than Dargannanu byl lapen v opuštěné salaši. To už ho doprovázela jen hrstka hladových, vyčerpaných válečníků.

„Dobrá tedy,“ řekl Gryvan. „Pokud se k nám nepřipojíte, řekněte nám alespoň, co máte na srdci.“

„Sire...“ začal Taim. Přerušilo ho pronikavé zasténání. Za hodujícími veliteli a dvořany ležel, schoulený na slaměné rohoži do klubíčka jako vylekané dítě, Igryn oc Dargannan-Haig. Záda měl obrácená k Taimovi a nohy přitažené k hrudi. I tak si ale Taim všiml, že má kolem hlavy omotaný špinavý obvaz. Právě v tu chvíli se ramena poraženého thana zachvěla a mohutným tělem mu projelo zachvění.

Gryvan se zadíval na vězně.

„Dokonce i náš neposlušný přítel se k nám dnes večer přidružil, jak vidíte,“ řekl posměšně.

„Nevypadá dobře,“ zamumlal Taim. Věděl, na co se dívá. Kdysi dávno se tomu říkalo Milosrdenství králů – osud pánů, kteří vztáhli ruce po trůnu a neuspěli.

„Bohužel ne,“ přitakal Gryvan. „Musel se rozloučit se zrakem, aby se mohl lépe soustředit na přemítání o vlastní pošetilosti. Řekněte mi, proč jste přišel, Narrane.“

Náhlá příkrost thanova hlasu způsobila, že Taim okamžitě zbystřil. Odkášlal si.

„Rád bych odvedl své muže domů, sire. Zítra ráno.“

Gryvan zvedl obočí. „Odcházíme za dva dny. To přece víte. Právě jsem vyslal do Vaymouthu jízdní posly, aby tam vše připravili na naše triumfální přivítání.“

Ve stanu se rozhostilo hrobové ticho. Thanovi hosté napjatě sledovali rozhovor. Taim cítil, jak rudne.

„Moji muži touží po domově, sire. Chtějí se vrátit ke svým ženám. Právě tak jako já. Zima už je tady a cesta zpět nám zabere měsíc. Vlastně spíš víc, protože s sebou budeme mít nemocné a zraněné. Počasí v Kilkry a Lannisu bude horší každým dnem, o který se opozdíme.“

„Ale co oslavy?“ zeptal se Gryvan naoko starostlivě. „Copak si vaši muži nezaslouží odpočinek a možnost uctít vítězství, o které se přičinili?“

Ta slova Taima popudila. Cítil, jak se v něm znovu vzrývá hněv, který podnítil Kale.

„Nikdo z nás nemá na oslavy ani pomyšlení,“ odvětil.

Nejvyšší than si Taima chvíli upřeně prohlížel. Zdálo se, že chce něco říct, pak ale náhle klesl zpátky do načechraných podušek.

„Nu, stejně už to nehraje žádnou roli. Běžte, pokud musíte. Odved'te si své muže, Narrane. Nebudu vám bránit.“

Taim by si nejraději hlasitě oddechl úlevou. Uklonil se thanovi a začal krok za krokem couvat.

„Děkuji, pane. Než vyjde slunce, budeme pryč.“

Otočil se a odhrnul vstupní celtovinu.

„Narrane!“ promluvil nejvyšší than za jeho zády tiše.

Taim se zastavil, v půli cesty do noci a jejího ledového objetí, a otočil se. Gryvan na něj hleděl přimhouřenýma očima.

„Kolik mužů se s vámi vrátí do Anduranu?“ zeptal se.

„Osm set, pokud počítám i ty, kteří mohou cestou zemřít,“ odvětil Taim hluše.

Gryvan zamyšleně přikývl, aniž od Taima jen na okamžik odvrátil pohled.

„Řekněte Croesanovi, že jsem se ptal, ano?“ dodal ještě.

II.

Než loď konečně najela kýlem na skalnatý břeh a zastavila se, nedokázal už Orisian vstát. Košile se mu krví lepila na tělo. V hlavě mu bušilo, jako by měl srdce v ní a ne v hrudi, a nemohl se nadechnout, protože mu tělem okamžitě projela ochromující bolest. Když se zmučeně rozkašlal, cítil, jak mu v plicích bublá hustá tekutina. Slyšel Rotha, jak vyskakuje z člunu. Holínky mu při každém pohybu skřípaly o hrubý písek.

„Musíme se dostat co nejdál od břehu,“ řekl Rothe.

Orisian se mu snažil říct, že se nemůže hýbat, ale ze rtů se mu vydralo jen nezřetelné mumlání. Byly suché a rozpraskané. Přejel si po nich jazykem, ale ústa měl také vyprahlá. Rothe ho popadl kolem pasu a zvedl ho ze dna člunu. Orisian vykřikl bolestí.

„Promiňte,“ zašeptal Rothe.

Orisian nic neviděl, jen mžítka, které se objevovaly a zase mizely v rytmu jeho tepu.

„Nic nevidím,“ zachroptěl do tmy.

Rothe neodpověděl. Jediné, co Orisian vnímal, bylo, že se pohybují. Bok měl rozpálený a vlhce lepkavý, zato do prstů se mu vkrádal otupující chlad.

„Zůstaňte se mnou!“ slyšel jakoby z velké dálky něčí zoufalý šepot. „Zůstaňte se mnou, Orisiane!“

Pak ležel na něčem hebkém, měkkém. Zrak se mu na okamžik vyjasnil. Spatřil nad sebou stromy. Nakláněly se k němu, jako by mu chtěly větvemi zahalit tvář. Nejraději by se odvrátil, ale neměl sílu. Pak se ozval podivný, ostrý zvuk. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že nějak takhle štěká liška.

„Liška,“ zamumlal. Nejraději by se rozesmál.

Ze tmy se vynořil stín. Byl to Rothe a skláněl se nad ním.

„Cože?“ zeptal se gardista.

Vzápětí Rothe uskočil. Orisian slyšel lehký vzdech, jako by vysokou trávou prosvištěl vítr, a uvědomil si, že do země narazilo něco těžkého. Přeskočily jej nějaké postavy – bledé siluety, které jako by se vůbec nedotýkaly země. Duchové, pomyslel si.

Poslední, co ucítil, než ztratil vědomí, byly ruce, které ho popadly a zvedly.

*

Srdeční horečka zanechala v Anyařině mysli temné kouty. Teď, o pět let později, už nebyly vzpomínky na přízračné sny té doby zdaleka tak živé jako

v prvních týdnech po uzdravení. Přesto se jí někdy večer nečekaně zmocňoval strach usnout – strach, že už se neprobudí, že zůstane navždy uvězněna v nelítostné zemi na hranici života a smrti, kde jsou všechny sny nočními můrami. Nikdy by ji ale ani ve snu nenapadlo, že by ji mohly horečnaté příznaky pronásledovat i v bdělém stavu. V noci Zrození zimy číhaly všude.

Když ji Kylaně prostrčil otevřenými dveřmi do obytné věže, upadla. Vyškrábala se na nohy právě včas, aby spatřila, jak se Kylaně vrhá mezi Orisiana a Inkallimy – a přichází o hlavu. Z hrdla se jí vydral přidušený výkřik. Pak ji nějaký podsaditý obchodník odtáhl od vchodu. Zabouchl dveře a zatarasil je těžkou železnou závorou. I tak k nim zvenčí stále doléhaly výkřiky a řinčení zbraní.

„Schovat!“ křičel kupec. „Musíme se schovat!“

Kolem paty schodiště se tlačilo několik vystrašených měšťanů – všichni ti, kteří se v době útoku nacházeli poblíž obytné věže. Obchodník se k nim obrátil a s rozpřaženými pažemi je začal popohánět kupředu jako stádo ovcí.

„Nahoru!“ volal.

Začali klopýtat po schodech vzhůru. Obchodník popadl Anyaru za ruku a chtěl ji táhnout s sebou. Z očí mu sálala směsice hněvu a hrůzy, která naháněla Anyare strach. Instinktivně se mu vytrhla a utekla do hodovní síně.

Byla liduprázdná. Když vypukl boj, rozprchli se sloužící do kuchyní a všude tam, kde si mysleli, že budou v bezpečí. V krbu ještě hořel oheň. Na stolech se povalovaly zbytky jídla – napůl snědené kýty, nakousnuté krajíce chleba, tu a tam ležel džbán, převrhnutý v tlačnici, jak se všichni hrnuli na nádvoří, aby jim neuniklo představení žonglérů.

Anyara se náhle zastavila. Pohled na pozůstatky přerušené hostiny se vůbec nehodil k divokému zmatku, jehož dozvuky k ní pronikaly zvenčí. Ze zamyšlení ji vytrhlo hlasité bušení na dveře věže. Nejdříve si myslela, že to jsou hosté, hledající útočiště. Už se chtěla otočit a otevřít, když tu zaslechla drsný hlas hovořící s téměř nesrozumitelným přízvukem, a po zádech jí přeběhl mráz.

Dveře jsou zavřené na závoru a pevné, nějakou dobu určitě vydrží, řekla si. Měla by si najít tmavý kout a zalézt do něj, dokud nebezpečí nepomine. Ale co když hrozba potrvá dál? Anyara umlčela tichý vnitřní hlas, který tuto otázku položil. Přesto se nedokázala schovat jako dítě. Potřebovala vidět; potrebovala vědět, co se děje. Tam venku byli otec s Orisianem, obklopeni křikem a řinčením mečů.

Zaklonila hlavu a zadívala se na velká okna síně. Byla vysoko, ale kdyby přisunula lavici a stoupla si na špičky, možná by viděla, co se na nádvoří děje. Okamžitě popadla konec nejbližší lavice a s tváří staženou soustředěním se ji chystala přetáhnout napříč místností.

Vtom jedno z oken náhle explodovalo dovnitř, jako by ho zasáhl velký kámen. Místností se rozlétly střepy a zahalily do zářivého oblaku tmavou postavou, letící vzduchem. Anyara prudce uskočila a lavice jí vypadla z rukou. Inkallim přistál na jednom z velkých jídelních stolů. Mísy a poháry s třeskotem popadaly na zem. Nahrbil se jako zvíře, přenesl váhu na bříška chodidel a rozhlédl se. Nahá předloktí měl potřísněná krví. Z masa mu trčely lesklé skleněné střepy. Upřel oči na Anyaru. Ztuhla, připravena dát se na útěk.

V okně se objevila další mohutná silueta a vzápětí seskočila do síně. První válečník využil chvíle, kdy Anyara upírala pozornost jinam, a připravil se ke skoku. Anyara se otočila na patě a rozběhla se ke dveřím. Urazila ale jen několik kroků, když ji do zad zasáhl prudký úder a vymrštil ji vpřed. Klopýtla a letěla přímo na koš s uhlím, stojící u dveří. Náraz jí vyslal do ramen vlnu pronikavé bolesti. Celá omámená ucítila palčivý žár. Koš se s zuchnutím převrátil na podlahu. Odvalila se stranou a setřásla ze zad žhavé uhlíky. I když se s ní všechno točilo, vycítila těsně nad sebou něčí přítomnost. Objevil se záblesk žlutého světla – odraz ohně na klesající čepeli. Anyara se pokusila kopnout soupeře do holeně, ten ale elegantně uskočil. Než se mohla rozmáchnout podruhé, ucítila na hrudi hrot meče. Silná ruka ji popadla za vlasy, zvedla jí hlavu a pak s ní praštila o kamennou zem. Z rány na temeni se vyřinula krev.

„Nehýbej se!“ zasyčel Inkallim.

„Pusť mě!“ vykřikla.

Inkallim jí přišpendlil ruce za záda a trhnutím ji postavil na nohy. Anyaru udeřil do nosu pach spálené kůže, krve a potu. To už se před ní objevil i druhý Inkallim a palcem a prsty jí z obou stran sevřel tvář. Otáčel jí hlavou sem a tam a pozorně si Anyaru prohlížel. Potom si odfrkl a řekl něco nesrozumitelného. Muž, který Anyaru držel, jako by byl z kamene – její divoké zmítání s ním ani nehnulo. Oba útočníci si vyměnili ještě několik dalších, velmi tichých slov, pak ji začali postrkovat ke dveřím. Zkontrolovali schodiště. Nikde se nic nepohnulo. Druhý válečník zvedl závoru a do budovy začali proudit Inkallimové. Vyrazili po schodech nahoru, v očích vražedný pohled a na čepelích krev.

Anyaru vystrčili na dvůr. Na schodech upadla a zůstala ležet na dláždění. Neodvážila se vstát z obavy, že by jí tělo okamžitě odepřelo poslušnost. Někdo ji hrubě popadl za paži a vytáhl na nohy. Přivřela oči před prudkou září, linoucí se z hořících stájí. Celé nádvoří bylo poseto mrtvolami. V tmavých kalužích krve se odrážely plameny. Kouř, uvězněný v hradebních zdech, stoupal k nebi jen pomalu a neochotně. Inkallimové vyvedli z boxů několik koní a snažili se je uklidnit. Zvířata se vzpínala a kopala, vyplašená žářem. Po kočičích hlavách tančily jejich mihotavé stíny. U úpatí vzdálené

hradební zdi byla navržena malá hromada mrtvol. V jejím středu, zhroucený a v pokleku, byl Anyařin otec. Když ho zpozorovala, jako by se jeho tělo začalo sesouvat k zemi.

„Otče!“ vykřikla. Ruce, které ji držely, zesílily stisk, až to zabolelo.

Pak se před nimi objevila skupinka Inkallimů a zakryla jí výhled. Za paže táhli Inuriana. Vedle nich kráčet jakýsi štíhlý *na'kyrim*, kterého Anyara nikdy předtím neviděla.

Kopala kolem sebe a snažila se vysmeknout. Inurian vzhledl. Z rány na hlavě mu tekla krev a zjevně se nedokázal udržet na nohou.

„Anyaro,“ zašeptal.

„Ticho!“ vyštěkl druhý *na'kyrim*.

Inuriana a Anyaru dovlekli ke koním. Z obytné věže už zase proudili Inkallimové. Pohybovali se cílevědomě, ale beze spěchu. Anyara sklouzla pohledem k oknům. Všechna byla temná. Pak je s Inurianem spoutali a přehodili napříč přes koně. Nepřátelští válečníci se vyhoupli do sedel za nimi. Poryv větru rozvířil po nádvoří jiskry a kouř, až Anyaru zaštíply oči. Kůň vystrašeně uskočil stranou a Anyara by spadla, kdyby ji včas nezachytila silná ruka.

Inkallimové se shromáždili během několika vteřin. Bylo jich méně než na začátku boje, ale ne o mnoho. Jedna ze žen vykřikovala úsečné rozkazy, kterým Anyara nerozuměla. Půltucet Inkallimů nasedl na zbývající koně a vyjel z brány. Zbytek vytvořil sevřenou formaci kolem Inuriana a Anyary a dal se do klusu.

Když se konečně ocitli na molu, ucítila Anyara ve tváři čerstvý mořský vítr. Snažila se zvednout hlavu, ale neustále jí létala nahoru a dolů v rytmu koňského kroku a nápor na šíji byl příliš velký. Podařilo se jí ale na okamžik zahlédnout město. Bylo jasně osvětlené, ovšem zdaleka ne jen pochodněmi a ohni. Zrození zimy, nýbrž i stále se rozrůstajícími požáry. Domy stály v plamenech. Přes klapot kopyt a šplíchání vody jí k uším doléhaly výkřiky a nářek. Ve městě se bojovalo.

Krátká cesta od mořského břehu vzhůru do Kolglasu byla plná potácejících se postav, divokého křiku a řinčení zbraní. Inkallimové ani na okamžik nezpomalili; klusali úzkou ulicí k náměstí a sráželi stranou každého, kdo se jim postavil do cesty. Několik příslušníků městské posádky, které upoutal zvuk boje doléhající z hradu a tenké linie kouře stoupající z jeho hradeb, se vydalo k molu, bylo jich ale příliš málo a byli příliš zaskočení, než aby dokázali obstát proti Inkallimům. Přesto byla Anyara přesvědčena, že až se vetřelci ocitnou na náměstí, budou rychle obklíčeni a rozdrzeni. Místo toho ale zabočili do postranní ulice. Několik Inkallimů se oddělilo od svých druhů, aby zdrželo pronásledovatele, a Anyara vzápětí zaslechla křik a řinčení mečů.

Čím dále od středu Kolglasu se ocitali, tím větší tma panovala. Potom projeli kolem řady hořících domků a Anyara ucítila, jak ji zaplavuje žár a jak jí kouř proniká hluboko do plic. Odvrátila tvář. Když znovu vzhlédla, zjistila, že už dojeli na samotný okraj města a vjíždí na hlavní silnici, vedoucí podél pobřeží k jihu. Aniž by si všimla nějakého znamení, skupina válečníků sjela z cesty a ponořila se do temného lesa.

Zpočátku byl les řídký a dobře prostupný, bez podrostu a houští, které tu pravidelně spásala zvířata rolníků z okolí. Postupně ale hvozd houstl a Anyaru drásaly na tvářích větve a šlahouny. Přitiskla obličej ke koňskému krku a ucítila mohutné svaly, pracující rytmicky pod kůží. V poslední chvíli, než zavřela oči a vytěsnila hrůzy noci ze smyslů, když už ne z mysli, zahlédla ještě stínové postavy, běžící podél jejich malého průvodu. Na Inkallimy byly příliš mrštné a bledé, ovšem pohybovaly se tak rychle a noční les byl tak temný, že nedokázala říct, jaká další noční můra se to objevila, aby je doprovázela na jejich útěku.

*

Ta první noc v anlanském lese jako by neměla konce. Trvalo věčnost, než konečně udělali přestávku a posadili Anyaru zpříma na koně. Pouta jí rozedřela zápěstí do krve. Byla příliš velká tma, než aby mohla cokoli kolem sebe zřetelně rozeznat. Vítr sílil a rozechvíval bezlistý baldachýn lesa nad její hlavou. Rozhlédla se po Inurianovi a spatřila jeho nahrbenou postavu na koni pár metrů opodál. Pak ji zezadu objaly mohutné paže jejího inkallimského věznitele, jeho ruce se znovu chopily otěží a pobídly koně. Vnímala, jak se jí muž tiskne hrudí k ramenům, a trochu se předklonila. Když se kůň dostal do tempa, nemohla ale jinak než opřít se celou vahou o válečníka.

Postupovali stejným krokem vpřed, prodírajíce se stále hustším lesem. Anyaře, vykukující koni přes hlavu, to připadalo, jako by putovali úplně naslepo. Ze tmy se vynořovaly siluety stromů, po těle jí chňapaly větve. Tu a tam spatřila na samém okraji zorného pole lidi, běžící kus před nimi. Soudě podle mohutné postavy byli někteří z nich Inkallimové. Ostatní, ti vzdálenější, byly ony přízračná postavy, kterých si všimla předtím, štíhlé, vysoké siluety, pohybující se neslyšně lesem. Svitlo jí, že to musí být Kirininové, že to příslušníci kmene Bílých sov provádějí Inkallimy Anlanem. Možná právě oni podpálili Kolglas, aby z města nemohla dorazit do hradu pomoc. Ta myšlenka ji bodla u srdce. Nebyla jen v rukou nepřátel svého klanu, nýbrž v rukou nepřátel své rasy.

Když baldachýnem lesa začaly pronikat první náznaky svítání, nabíraly stromy kolem nich konečně tvaru. Vynořovaly se ze tmy, zjevovaly se v pravé podobě a podstatě. Anyařiny myšlenky se toulaly vlastními cestami. Pak sebou náhle trhla, jako by právě procitla ze spánku. Zakolísala. Oči, záda, šíje, všechno ji bolelo a bála se, že každým okamžikem spadne z koně. Rozhlédla se. Putovali po úzké, téměř zarostlé pěšině. Před ní běželi v řadě jako husy Inkallimové a udržovali stálé, rovnoměrné tempo. Po Kyrininech nebylo ani stopy. Natáhla krk, aby se podívala dozadu, a spatřila několik koní a jezdců. Pak ji její strážce udeřil do tváře a přiměl otočit se zpátky.

Asi po hodině, kdy se šedivé tóny svítání proměnily v jasné denní světlo, nelítné tempo konečně trochu polevilo. Pěšina se rozšířila. Anyara cítila hluboko v kostech vyčerpání a chlad. I když se trochu oteplilo, noční mráz se jí usadil v těle a odmítal se vzdát vlády.

Pak se vedle ní objevil další kůň, a když se otočila, spatřila Inuriana, sedícího na hřebci před bojovníkem, černým od sazí a kouře. *Na'kyrim* byl bledý a ztrhaný, na čele a na tvářích stopy zaschlé krve. Anyara chtěla něco říct, pak ale raději mlčela, protože za zády uslyšela třetího koně. Když s nimi jezdec srovnal krok, všimla si, že je *na'kyrim*, kterého poprvé spatřila na hradě po skončení bojů. Byl mnohem mladší než Inurian, jeho kůže měla nezdravě bledou barvu a světlé vlasy mu zplihle visely na ramena.

Když se naklonil k Inurianovi, zračilo se mu ve tváři vzrušení, jako by v něm svítání, útěk a všichni ti bojovníci kolem rozněcovali divokou radost.

„Jmenuji se Aeglyss,“ představil se.

Inurian dál neochvějně upíral oči na stezku před sebou.

„Nevycítil jste mou přítomnost, že?“ zeptal se Aeglyss. „Ani se vám nepodařilo proniknout do mysli Inkallimů. Víte, nebyl jsem si jistý, jestli se mi podaří jejich úmysly před vámi utajit – před vámi, velkým *na'kyrimem*, který dokáže číst lidské myšlenky. Slíbil jsem havranům, že to dokážu, že jim umožním sehrát tu malou šarádu, ale v hloubi srdce jsem nebyl přesvědčen o úspěchu. Ale vidíte! Nakonec se ukázalo, že jsem silnější! Že mám větší schopnosti!“

Inurian ho stále ignoroval. Zdálo se, že se Aeglyss trochu uvolnil, protože se usadil pohodlněji do sedla a otěže držel jen volně.

„Jak jste starý?“ zeptal se po chvíli. Jeho hlas teď působil klidněji, uměřeněji.

„Dost starý na to, abych už viděl vám podobné,“ odvětil Inurian. Z hlasu mu čísel ledový chlad.

„A co jsme tedy zač?“

„Psi, kteří se považují za vlky.“

Aeglyss se zasmál. Byl to ale drsný, krutý smích.

„Kdyby nebylo mě, dávno by vás zabili, staříku. Děti Stovky nemají *na'kyrimy* zrovna v lásce. I mě tolerují jen proto, že vědí, jak jsem pro ně užitečný. Vyrval jsem vás z jejich ne právě jemných rukou. Nikdy na to nezapomeňte. Později si promluvíme, máme toho ještě spoustu k povídání.“

Na okamžik se přezíravě zahleděl na Anyaru a pak pobídl koně. Ten prudce vyrazil vpřed a zařadil se do čela kolony.

„Co je to za...“ začala Anyara, ale stisk strážcovy ruky ji přiměl, aby držela jazyk za zuby. Zahleděla se na Inuriana, který měl sotva čas přikývnout, než se koně a jezdcí opět odloučili a *na'kyrim* zmizel vpředu z dohledu.

*

Ubírali se po stezkách, které Anyara často ani nedokázala rozeznat; vinuly se zdánlivě neproniknutelným houštím. Postupovali rychle, běžící Inkallimové seřazení po stranách, koně seskupení uprostřed kolony. V průběhu dopoledne se k nim opět přidružili Kyrininové. Objevovali se a zase mizeli z dohledu, postavy míhající se po obou stranách mezi stromy bez jediného zaševelení podrostu nebo zvuku kroků. Lesem se často ozývalo volání ptáků, o kterém byla Anyara přesvědčená, že je žádní ptáci nevykluzují.

Zastavili bez sebemenšího varování, vedle lesní říčky, lemované z obou stran vrbami a olšemi. Podle sklonu slunečních paprsků Anyara usoudila, že musí být časně odpoledne. Seděli s Inurianem opření o balvany a sledovali, jak Inkallimové pijí. Pak ti z válečníků, kteří se vydávali za akrobaty, ponořili hlavu do vody a smyli si z vlasů barvu. Anyaře bůhvíproč připomínali vesničanky, peroucí prádlo u mlýnského potoka. Proud unášel dolů vířící jantarové a rudé skvrny. Pak začalo nové pečlivé barvení. Válečníci vytáhli z opasků a váčků prášek, smíchali ho s vodou do husté pasty a tu si pak vtírali do vlasů. Trvalo to nějaký čas. Když se napřímili, měli všichni, muži i ženy, lesklé černé prameny. Anyara odvrátila zrak. Vzpomněla si, že podle staré pověsti nosí Inkallimové vlasy obarvené načerno na památku ptáků, kteří kdysi doprovázeli boha zvaného Havran – smrt.

Pár Kyrininů si dřeplo vedle Aeglysse a několika dalších Inkallimů a tlumeně spolu hovořili. Anyara si nemohla pomoci a musela zadržet dech, takový dojem na ni dělala blízkost Kyrininů. Viděla je zatím jen jednou, a to mrtvé. Z lesa je přinesli vojáci, které za nimi vyslal otec, aby je zneškodnili. Kůže podivných, hroživých bytostí byla tak bledá, že vypadala až průhledná.

Znaky, které Inurian zdědil po kyrininských předcích, tu měla Anyara před očima v jejich nejčistší podobě – dlouhé, štíhlé prsty, zakončené bílými nehty; nevýrazně šedé, zneklidňující oči; jemné, ostře řezané tváře; světlé vlasy téměř světlé lesku. Dva z Kyrininů měli na tvářích tetování, které se tak často popisovalo v příbězích – tenké, modré linie, stáčející se ve velkých, prstencovitých spirálách, díky nimž připomínaly jejich obličej ze žlutou masku. Pokud se příběhy nemýlily, byla tetování něco jako odznaky cti, příslušející pouze nejdivočejším mezi Kyrininy. Teprve teď, když je spatřila jen několik kroků od sebe, ponořené do tiché konverzace, si Anyara uvědomila, jak málo mají tyto bytosti společného s lidmi. Hlavní rozdíl spočíval především v jejich chladné odtažitosti a sebejisté eleganci, v bohaté řeči těla a ve způsobu, jakým stály a pohybovaly se.

Po několika málo minutách Kyrininové vstali a vrátili se tam, odkud přišli.

„Šli se podívat, jestli nás někdo nepronásleduje,“ zabručel Inurian. Vypadal méně unaveně a ztrhaně než ráno.

„Nikoho nenajdou,“ hovořil dál, stejně tak se sebou jako s Anyarou. „Dostali jsme se příliš daleko příliš rychle. Jen jiní Kyrininové by dokázali sledovat tuto stezku a držet s námi krok.“ Kousl se do spodního rtu. „Ale kam to vlastně jdeme?“

Náhle se před nimi objevil inkallimský válečník. Podával Anyare měch z jelení kůže, plný vody. Přemohla nutkání odmítavě zavrtět hlavou. Měla žízeň a odporem by nic nezískala. Inkallim jí měch přidržel u rtu a Anyara se hltavě napila. Válečník nabídl vodu i Inurianovi, ten ho ale ignoroval.

„Že by do vo'anu Bílých sov?“ přemítal Inurian nahlas dál, když Inkallim odešel. „Nebo dokonce do Kan Dredaru?“

„Myslím, že se to dozvíme dřív, než nám bude milé,“ řekla Anyara zasmušile.

Inurian se na ni podíval, jako by si teprve teď uvědomil, že je tam také.

„To je pravda,“ zamumlal. „To je pravda.“

„Víš, kde jsme?“ zeptala se Anyara.

Inurian srahl čelo. „Nejsem si jist. Pronikali jsme stále hlouběji do Anlanu, nejdřív severním směrem, pak i na východ. V noci jsme přešli silnici z Kolglasu do Drinanu. Nedává to moc smysl, ledaže by tady chtěli strávit zimu. Nechce se mi ale věřit, že by se Inkallimové pro něco takového rozhodli. Dokonce ani s Kyrininy po boku.“

Anyara si povzdechla. Všimla si, že na ni jeden ze strážných zírá, a sklopila oči.

„Museli by být šílení, kdyby se o to pokusili,“ řekla.

„Nejsou šílení, jenom mají svoji víru,“ pravil Inurian. „A koneckonců nemají co ztratit. Neúspěch znamená smrt a oni nemohou vstoupit do světa, po kterém touží, aniž by předtím zemřeli. Náš svět nenávidí.“

„Proč jim Bílé sovy pomáhají?“

„To bych taky rád věděl,“ zamručel Inurian. „Ale myslím, že s tím má něco společného náš nepříjemný přítel Aeglyss.“

Chvíli mlčeli.

„Inuriane,“ ozvala se pak Anyara. „Můj otec...“

Zacloumal pouty, kterými byli svázaní, jako by ji chtěl obejmout. Provazy ale nepovolily.

„Je mi to moc líto, Anyaro. Snažili jsme se ho chránit, ale bylo jich na nás prostě příliš mnoho.“

„A Orisian?“

„To netuším. Dal bych cokoliv, abych mohl tomu přepadení zabránit, ale byl jsem příliš pomalý, příliš nedůvěřivý ke svým instinktům. Mé schopnosti v tomto případě selhaly. Věděl jsem, že něco není v pořádku, ale... Aeglyssovi se nějak podařilo otupit mé vnímání. Nikdy jsem netoužil po větším talentu nebo silnějším kontaktu se Sdíleným, Anyaro. Ale teď si nic nepřeji víc.“

Sklopila hlavu. Nejraději by se odvrátila, tak na ni zapůsobila jeho bolest.

„Přitom je to teprve pár dní, co jsem tvého bratra varoval, aby si nepřál věci, které se nemohou splnit,“ hlesl Inurian tiše.

Pak už seděli mlčky. Každý z nich toužil vlastním způsobem po světě, který by byl jiný než ten, ve kterém žili.

Ten večer se utábořili až dlouho po setmění, na úzké, stromy obklopené mýtině. Anyaru a Inuriana od sebe odloučili. Anyara se stočila do klubíčka a hlavu si položila na trs trávy. Zmocnil se jí smutek a zoufalství, až se skoro rozplakala, díky železné vůli se ale nakonec ovládla. Nikdo ji nesmí vidět plakat. Hrubá pokrývka, kterou přes ni přehodili, ji téměř nechránila před zimou. Domnívala se, že zimou ztuhlé prsty, odřená zápěstí, tvrdá zem, mokrá tráva a vrzání stromů jí zabrání usnout, ale byla tak vyčerpaná, že zakrátko upadla do hlubokého spánku.

Tu a tam se probírala a převrátila se na druhý bok, aby zmírnila bolest v zádech a pažích. K uším jí doléhaly podivné zvuky, filtrované závojem únavy – naříkavé volání sov, pleskání těžkých křídel vysoko nad korunami stromů a jednou i tichý, nesrozumitelný zpěv někde poblíž. Když ji časně ráno, dřív než svítání vyhnalo tmu, vzbudil kopanec, ležela přikrývka na zemi vedle ní a tělo měla tak ztuhlé a bolavé, že se skoro nemohla hýbat. Měla pocit, jako by zavřela oči teprve před chvilkou.

To ráno Inkallimové Anyaru a Inuriana přiměli, aby šli nějakou dobu pěšky. Jedna z inkallimských jezdkyň je táhla za sebou na dvou provazech. Kdykoliv se pokusili vyměnit si několik slov, šklubla prudce jejich pouty. Anyara byla tak slabá jako v prvních dnech srdeční horečky. Kromě vody nevzala od zajetí na hradě nic do úst a cítila se jako omámená. Stále znovu a znovu klopýtala a občas i padala. Jezdkyně ji pokaždé táhla hodný kus po zemi a přitahovala koni otěže až ve chvíli, kdy ji Inurian hlasitými výkřiky přiměl zastavit.

Pak se objevil Aeglyss a chvíli jim jel za zády.

„Spali jste dobře?“ zeptal se.

Inurian narovnal záda a neochvějně kráčel dál. Anyara se ohlédla přes rameno.

„Mám hlad,“ řekla.

„O tom nepochybuji,“ odvětil Aeglyss s očima stále upřenými na Inuriana.

„Ptal jsem se, jestli jste spali dobře.“

Inurian si ho dál nevšímal.

„Potřebuji se najíst,“ naléhala Anyara.

„Tvůj hlad není tak strašný,“ řekl *na'kyrim* protáhle. Jeho hlas teď zněl jemně, klidně a hluboce a zvláštním způsobem Anyaru uklidňoval. „Už není tak velký jako před chvílí. Silné děvče jako ty může putovat bez jídla ještě celé hodiny, ba dny. Soustřed' se místo toho na své kroky. Ať je jejich rytmus tvou jedinou myšlenkou. Tvé nohy jsou silné. Nevěnuj hladu pozornost.“

Anyara cítila, jak se její vnímání sebe sama lehce posunuje. Aeglyss měl pravdu – rovnoměrný rytmus kroků měl v sobě něco konejšivého. Kráčela teď jistěji, už neklopýtala. Ztrácela se v pocitu chůze a zbytek konverzace slyšela jakoby z dálky a aniž by jí pořádně rozuměla.

„Měla by teď chvíli mlčet,“ řekl Aeglyss. „Hlas byl vždycky jednou z mých silnějších stránek. Umím být velmi... přesvědčivý, ale v jejím případě jsem se ani nemusel moc namáhat.“

„Je vyčerpaná,“ vyštěkl Inurian. „A zesláblá hladem a šokem. Byl to dětinský trik. Pochybuji, že byste podobně snadno uspěl u někoho zdravého a ostražitého.“

„Ale ano, uspěl. Jsem silnější, než si myslíte. Ale aspoň jste konečně promluvil. Už jsem si myslel, že si budu povídat jen sám se sebou.“

„Jsem si jist, že by vám to nepřišlo nijak zatěžko.“

„No tak, Inuriane. Neměli bychom se hašteřit, vždyť jsme přece oba *na'kyrimové*, vy i já. Máme i tak dost nepřátel, nemusíme ještě bojovat proti sobě.“

„Já tenhle boj nezačal. A byl bych raději, kdybyste mi naše společné dědictví nepřipomínal.“

„Ale ono přece existuje,“ řekl Aeglyss naléhavě. „Zachránil jsem vám život, nebo snad ne? Zabránil jsem havranům, aby vás zabili. Tu dívku byli ochotní vzít s sebou, ale vás by na místě usmrtili – kdyby nebylo mě. Na'kyrimové musí stát při sobě, protože jiné spojence nemáme.“

„Promiňte mi, jestli vám neděkuji za záchranu před vrahy, které jste sám přivedl.“

Aeglyss podrážděně vydechl. „Toužím jen po vašem přátelství, Inuriane. Viděl jste, co dokážu. Mé pouto se Sdíleným je velmi pevné. Ale jsem ještě mladý. Stále se musím učit. Slyšel jsem, že nikdo neví o Sdíleném tolik jako vy. Někteří lidé o vás hovoří s velkou úctou. To jen kvůli vám jsem přijel do Kolglasu. Inkallimové měli spadeno na thanovu rodinu. Mně šlo o vás.“

Když Inurian neodpovídal, Aeglyss pokračoval, tiše a naléhavě: „Mohl byste mě učit. A já bych vám mohl půjčit svou sílu. Kolik znáte lidí, kteří dokázali tak úspěšně odolat vašim pokusům o čtení mysli jako já? Mohl bych nás oba pozvednout na vyšší úroveň. A mám mocné přátele. Beze mě by Bílé sovy nikdy nesouhlasily s tím, že pomohou klanům Gyre. A bez jejich pomoci by se tento podnik neuskutečnil. Horin-Gyre je mým dlužníkem. Až tohle všechno skončí, budu sám patřit k mocným. Mohl byste se na tomto vzestupu podílet.“

„Nechte mě na pokoji,“ řekl jen Inurian.

Aeglyss chvíli mlčel. „Dobrá tedy. Časem si to určitě rozmyslíte. Děvče! Anyaro!“

Anyara sebou při náhle drsném zvuku jeho hlasu trhla. S námahou zvedla těžkou hlavu. Závoj před očima, kterého si dosud nebyla vědoma, se roztrhl, pohled se jí projasnil.

„Máš hlad, děvče?“ zeptal se Aeglyss.

Pocit hladu byl rázem zpátky. Hlodal jí v útrokách silněji než dřív a vysával jí sílu z údů. Zavravorala a téměř upadla. Inurian se na ni zadíval se starostlivým a jaksi bolestným výrazem ve tváři. Pokusila se usmát, ale nebyla si jistá, zda se jí to podařilo. Odvážila se na vteřinu ohlédnout. Aeglyss byl pryč, zmizel jí z očí.

„Skoro jsem usnula,“ hlesla.

„Ne tak docela,“ odvětil Inurian pochmurně, než mu prudké trhnutí pouty připomnělo, že by bylo moudřejší mlčet.

*

Půda pod jejich nohama byla čím dál nerovnější. Překračovali malé potůčky i protáhlé, nízké hřebeny, táhnoucí se lesem. Vyhýbali se velkým

balvanům, roztroušeným po svazích. Les, směs bříz, borovic a lišejníky porostlých dubů, byl poměrně řídký. Anyara si byla jistá, že se stále nacházejí na území jejího klanu, nezahlédla ale lidi ani domácí zvířata. Pastevci se pouštěli tak hluboko do lesů jen v létě, a i to jen tehdy, když se jim nepodařilo najít pastvu blíž jejich domovů.

Někdy po poledni přece jen narazili na několik mužů z Lannis-Haigu, nebylo to ale veselé setkání. Scházeli po svahu k potoku, který Anyara slyšela bublat přes kameny někde před nimi. Když k němu dorazili, spatřila, že se tady nedávno nacházel lovecký tábor. Teď byl rozmetán, stany stržené, oheň uhašený. Tři muži, kteří ho tady přednedávnem rozbili, leželi na zemi, všichni mrtví. Když kolem nich Anyara procházela, s vytřeštěnými očima si je prohlédla. Jeden z nich ležel na zádech, ústa pootevřená, oči upřené k nebi. Byl mladý, tak šestnáctiletý. Orisianův věk. Cítila, jak se jí svírá hrdlo, a odvrátila zrak.

Nedlouho poté je opět vysadili na koně a tempo se výrazně zrychlilo. Žaludek už Anyara kručel tak vytrvale, až to skoro bolelo. Jen s námahou se bránila spánku. Pouze silné ruce inkallimského jezdce jí bránily, aby se svezla k zemi. Ospale si uvědomila, že stoupají, šplhají do nějakého kopce.

Později, jen napůl při vědomí, ucítila na tváři závan větru a na těle ruce, které ji sundávaly z koně. Klesla k zemi, neschopná pohybu. Když otevřela těžká víčka, spatřila mraky, táhnoucí po temnělé obloze. Poprvé za celou věčnost jí ve výhledu nebránily žádné větve. Nahoře, nekonečně daleko od kusu drsné země, na kterém ležela, se klidně a majestátně vznášel orel. Na chvíli na něj upřela oči a představovala si, jak se jí myšlenky vznášejí vzhůru do ticha a odlétají pryč.

Kolem ní rozbíjeli Inkallimové noční tábor. Zastavili na mýtině poblíž vrcholu hřebenu, kde se země vzdouvala nad stromy jako záda velryby, prorážející mořskou hladinu.

Pak vedle ní poklekl Aeglyss. Naklonil se, jeho tvář jí zaplnila celé zorné pole. Zírala do jeho šedých očí a nic v nich neviděla. Otočil ji a přerezal nožem pouta. Rukama jí projela náhlá bolest a žár. Kůže na zápěstích byla pryč.

„Vstaň!“ rozkázal Aeglyss a vytáhl ji na nohy.

Zapotácela se. Kolem pasu se jí ovinula paže a poskytla jí oporu. Byl to Inurian.

„Podívej se!“ vyštěkl Aeglyss.

Nechápala, co má na mysli. Ve svém stavu naprostého vyčerpání prostě jen stála a opírala se celou vahou o Inuriana. *Na'kyrimova* paže ji sevřela pevněji a držela ji zpříma. Potom ucítila na rameni hrubý Aeglyssův stisk.

„Tak se přece podívej!“ zasyčel a ukázal před sebe.

Upřela zrak do míst, kam mířila jeho paže. Les před nimi prudce klesal a dole přecházel v rovinu. Hleděla přes vrcholky anlanských stromů a točila se jí hlava. Les se táhl téměř až k obzoru, ale daleko na severu byl vidět náznak otevřené krajiny a ještě dál se velmi slabě, jen skoro jako stín, rýsovala linie vysokých hor. Byl to Car Criagar, tyčící se nad údolím Glas.

„Na co?“ Měla pocit, jako by tu otázku vyslovil někdo jiný.

Inurianova paže se kolem ní znovu pevně sevřela. Nechápala proč.

„Ten kouř,“ odvětil Aeglyss.

Podívala se znovu, pozorněji. V prostoru mezi lesem a horami stoupal k nebi černý mrak kouře. Napadlo ji, že někde u řeky musí zuřit velký požár.

„Nechápu,“ zamumlala.

„Pochopíš,“ zasmál se Aeglyss a odešel.

Zadívala se do tváře Inurianovi. Hleděl k severu, pak si povzdechl a svěsil hlavu.

„Myslím, že už vím, kam máme namířeno, Anyaro. To je Anduran. Anduran hoří.“

III.

Ve vzduchu se vznášel štiplavý zápach kouře. Vítr jej nesl od města směrem k hradu. Ze slunce zbyl bledý kotouč, skrytý za šedivým závojem. Croesan oc Lannis-Haig sledoval, jak k nebi stoupají spirály popela.

Stál na vrcholu hlavní hradní věže. Někde pod ním, v sále, se radili jeho poradci a hodnostáři. Když ucítili první kouř, přichvátali nejprve sem nahoru, odkud se jim skýtal dobrý výhled na město, Croesan je ale brzy poslal pryč. Zůstal tady sám a jako uhranutý sledoval, jak jeho město hoří. Mezi budovami tu a tam vyrážely plameny. Většinou ale vše halil neproniknutelný dým. Klokotal a vřel, takže to vypadalo, jako by mocně oddechovala sama země. Kupodivu nebylo kromě praskání plamenů a občasného hromového zahřmění, jak se sesula další budova, téměř nic slyšet. Žádné výkřiky, steny, žádný dusot nohou prchajících po dláždění. To zvláštní ticho propůjčovalo Croesanovu smutku zvláštní nádech morbidity. Měl pocit, jako by už město bylo mrtvé a teď se spalovaly jen mrtvoly.

Když předtím dorazil posel, nacházeli se právě v nové Slavnostní síni na náměstí. Croesan se cítil šťastnější než za celá poslední léta, prodchnutý lehkostí a radostným očekáváním, které bývá většinou vyhrazeno jen dětem. Do síně proudily stovky lidí. Všichni se smáli, povídali si a nedočkavě vyhlíželi začátek oslav Zrození zimy. Pak vešel kurýr a všechny jejich naděje se rázem proměnily v prach.

Ten muž jel bez zastávky celou cestu až z Tanwrye, aby je varoval před armádou pochodující Údolím kamenů, před dalším kolem krvavých bojů mezi Černou stezkou a Pravými klany. Od posledního střetu uplynulo už třicet let. Sedmnáctiletý Croesan se tehdy poprvé účastnil po boku otce a bratra skutečné bitvy. Před branami Tanwrye zahnali na útěk vojsko Horin-Gyre. Když vyslechl k smrti unaveného posla, obklopen atributy honosné hostiny, která se nikdy neuskuteční, přenesl se Croesan na chvíli do dob svého mládí. Za ty roky, které uplynuly, se nic nezměnilo. Than bude opět muset vyjet z bran Anduranu a postavit se odvěkému nepříteli svého klanu.

Od poslova příjezdu ještě neuplynula ani hodina a dvě stovky mužů – polovina městské posádky – už vypochoďovaly severní branou z města a vesnice v okolí zaplavili Croesanovi jezdci, aby povolali muže do zbraně. Za pár dní by měl than k dispozici další pultisícovku mužů, připravených vytáhnout k Tanwrye. Ale osud tomu chtěl jinak.

Uprostřed noci totiž vyhledal thana jeden z jeho gardistů. Croesan právě v nejvyšším poschodí obytné věže hovořil s Naradinem a svými veliteli. Přípravovali strategické plány, které nikdy nedostali šanci uskutečnit.

„Venku čeká nějaký rolník, mylorde,“ oznámil gardista vážně. „Nejdříve jsme ho poslali pryč, ale vrátil se a přivedl s sebou další lidi a všichni vyprávějí stejný příběh. Jinak bychom ho...“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Croesan. Jeho dobrá nálada dávno vyprchala.

V tu chvíli se ve dveřích objevil neupravený muž s rozčuchanými vlasy a řídkými vousy a snažil se protlačit do místnosti. Gardista mu zastoupil cestu.

„Černá stezka, sire!“ vykřikl rolník. „Z Anlanu proudí tisíce bojovníků. Zapalují naše usedlosti, naše domovy!“

Kolem stolu to nevěřicně zašumělo. Vzápětí thanovi gardisté rolníka doslova zvedli a vlekli ho pryč.

„Můj vlastní statek, ten na okraji lesa, je pryč, pane!“ křičel muž.

„Říkáš, že ostatní vyprávějí totéž?“ zeptal se Croesan.

Brzy nebyl důvod nevěřit. Do Anduranu se začali hrnout selští pacholci a pastevcí, dřevorubci a lovci, prchající ze zničených domů a statků. Krátce po setmění se z tichého lesa vynořila armáda a zaplavila úrodnou krajinu. Nepříteli se jakýmsi nepochopitelným způsobem podařilo zdolat divoký, neschůdný, obrovitý Anlane, překročit panství strašlivých kyřininských Bílých sov a přivést armádu pod hradby samotného Anduranu. Nemožné se stalo skutkem.

Během noci proudily do města celé rodiny, na vozech i na vychrtlých kobylách, ve snaze najít tu bezpečí. Ve tmě se ale do srdcí brzy vkradl strach. Bohatí i chudí, mocní i ubozí došli ke stejnému názoru, totiž že jejich jedinou záchranou je útěk z Anduranu. Za prvního zimního svítání zaplavil cestu na

jih do Glasbridge nepolevující proud uprchlíků. A za stejného svítání se na dohled hradebních zdí objevila nepřátelská armáda.

Od té chvíle Croesan věděl, že přinejmenším město je ztraceno. Největší baštou jeho klanu proti Černé stezce bylo odpradáвна Tanwrye; to na ně vždy spoléhali, že ubrání stezku vedoucí Údolím kamenů před nájezdníky. Hradby Anduranu byly naproti tomu v žalostném stavu a půlka jeho posádky – už tak dost zredukované požadavky Gryvana oc Haiga – navíc mířila do Tanwrye. Hrad se možná podaří ubránit; Anduran padne.

Ve stejném okamžiku si Croesan uvědomil, že on i jeho klan pozapomněli na věci, které pro ně kdysi byly samozřejmostí. Dlouhý mír zanechal v jejich kolektivní paměti hluboké díry. Zapomněli, že pokud chtějí obstát proti nesmiřitelné Černé stezce, musí jim v srdci a krvi hořet stejný oheň, jaký plápolá v srdcích seveřanů; že jejich ostražitost nesmí ani na vteřinu polevit. Croesan se o sobě domníval, že nepouští hrozbu ze zřetele. Ted', když vdechoval popel Anduranu a věděl, že polovina obyvatel města v hrůze uprchla dřív, než se nepřítel vůbec ukázal, pochopil, jak hluboce se mylil.

Thana vytrhl ze zamyšlení zvuk kroků za zády.

„Neměl byste tady tak stát, nepříteli na očích,“ pronesl Behomun Tole dar Haig. „Viděl jsem dole lučištníky.“

Croesan zavrčel: „Mají plné ruce práce se zapalováním domů.“

Behomun vedle thana chvíli mlčky stál a přes vrcholky střech hleděl kouřovým oparem do dále. „Až zaprší a ochladí se, budou litovat.“

„Nejsou hloupí,“ zabručel Croesan. „Ušetřili stodoly i spoustu domů. Vědí, co dělají.“

„Přišel jsem zjistit, zda se vrátíte k poradnímu stolu. Začíná tam panovat trochu vzrušená nálada. Vaši lidé by potřebovali silnou ruku.“

„Moji lidé, říkáte. To je zvláštní. Patří Gryvanovi, když je potřebuje na jihu, ale teď jsou moji.“

Behomun pokrčil rameny. Od chvíle, kdy začalo obléhání, začala jeho nonšalantní arogance trochu vyprchávat. „Tak jsem to nemyslel,“ řekl tiše.

„Snad. Ale tohle by se nikdy nestalo, kdyby si nejvyšší than nehleděl pořád jen jihu. Pase po bohatství Tal Dyre a Svobodného pobřeží jako liška po jehňatech. Za vlády Kilkry vysílaly ostatní klany vojáky sem, do naší země, aby ji chránily před Černou stezkou. Ted' jsou naši válečníci povolávání na jih. A tohle je výsledek – obloha potemnělá kouřem, stoupajícím z našich domovů.“

„Vám ani mně nepřísluší, abychom debatovali o správnosti nebo nesprávnosti tohoto postupu. A při vši úctě, nemám na podobný rozhovor ani náladu. Moje rodina je tady uvězněna stejně jako vaše. Co se stalo, stalo se.“

„Ovšem,“ odvětil Croesan chladně.

„Město nebylo možné bránit,“ pokračoval Behomun, jako by dokázal číst Croesanovy myšlenky. „Kdybyste se rozhodl zaujmout postavení na městských hradbách místo tady, byli bychom už nejspíš všichni mrtví.“

„To dobře vím. Přesto zemřelo příliš mnoho lidí.“

„Nemohl jste poskytnout útočiště dalším uprchlíkům. Každá chodba je doslova nacpaná rodinami. Ve stájích spí víc lidí než koní.“

Croesan přikývl. Bylo zvláštní sledovat, jak Gryvanův steward náhle postrádá chuť hádat se a přít.

„Mohl jste utéct,“ řekl a zahleděl se Behomunovi do očí.

„To je pravda, ale jsem steward thana všech thanů. Znáám svou povinnost.“ Behomun se toužebně zadíval k jihu. „Pravděpodobně jsem zvolil špatně. Teď mi nezbyvá než věřit, že vaše hradby ochrání mou ženu a děti.“

„To jsme na tom všichni stejně,“ odpověděl Croesan.

„Brzy určitě dorazí pomoc. Z Kolkyre přispěchá Lheanor nebo přijedou vaši lidé z Glasbridge a Kolglasu. Vyznavači Černé stezky neustále hlásají pokoru, ale v tomto případě přecenili své možnosti. Ve městě jich bude sotva pár tisíc. Dokud se udrží Tanwrye a my, na jih se nedostanou.“

„Ó, ano. Tuto válku prohrají. Ale můj klan už teď zaplatil za vítězství příliš vysokou cenu.“ Croesanovi přeběhl mráz po zádech. Zachvěl se. „Pojďte, půjdeme dolů. Už jsem tady stál příliš dlouho. I já mám své povinnosti.“

*

Zatímco putovali k severu, dolů z kopců a pak dál stále hlubšími lesy, Anyara se přistihla, že pozoruje záda inkallimské válečnice, krácející před ní. Nikdy by si nepomyslela, že se někdy setká s podobnou ženou. V hrůzostrašných příbězích jejího dětství hráli Inkallimové – válečníci a náboženští fanatici, kati a vrazi – velmi důležitou roli. Vědělo se o nich jen velmi málo, a tak vznikaly nejdivočejší fámy a mýty, až se nakonec pro obyvatele území za Údolím kamenů stali Inkallimové obrovitými, krvelačnými vtěleními samotné smrti.

Anyara si v duchu kladla otázku, kolik nepřátel už tato štíhlá, mrštná žena asi zabila. Klany Haigu nepovolávaly ženy do zbraně. Otec jí kdysi vyprávěl, že pro Inkallimy a vůbec všechny vyznavače Černé stezky to byla každodenní nutnost. V prvních letech vyhnanství potřebovali každého muže a ženu, aby zkrotili divoké tarbainské kmeny za Údolím kamenů a odrazili kilkryjské pronásledovatele. Ať už byly důvody jakékoliv, účast žen ve válce byla

dalším důkazem toho, jak tvrdé požadavky klade Černá stezka na své vyznavače.

Na chvíli zastavili a Anyara se posadila, opřená zády o strom. Drželi je s Inurianem odděleně. Jeden z Inkallimů jí přinesl několik sucharů a rozvázal jí ruce, aby se mohla najíst. Když odešel, otáčela rukama sem a tam a prohlížela si rudé podlitiny na zápěstích. Bolelo to, ale ne nesnesitelně.

Opřela se hlavou o kmen stromu. Zvedla zrak a spleť holých větví pozorovala těžké šedivé mraky, táhnoucí po obloze. Slibovaly déšť. Dny následující po svátku Zrození zimy bývaly v údolí Glas často bohaté na srážky. Vtom její pozornost upoutal temný stín, pohybující se větvovím nad její hlavou. Zaklonila hlavu ve snaze zjistit, co to je. V samém vrcholku koruny, téměř ukryt před jejími zraky, poskakoval z větve na větev černý pták – vrána. Na okamžik odvrátila oči, ale pak ji cosi přimělo podívat se pozorněji. A vtom si s naprostou jistotou uvědomila, že je to Idrin, Inurianova vrána. Otevřela ústa a zase je zavřela. Nevěděla, co si počít. Rozhlédla se, kde je Inurian. Seděl na zemi hodný kus od ní a díval se na ni. Tázavě zvedla obočí. Nebyla si jistá, ale měla pocit, že mu v koutku úst na okamžik probleskl úsměv. A pak na ni mrkl – tak rychle, že to téměř přehlédla – a odvrátil se.

*

Hodiny plynule přecházely jedna v druhou. Anyara ztratila představu, kde vlastně jsou. Cáry mraků zakrývaly hvězdy v noci a slunce ve dne. Trásla se zimou, všechno ji bolelo a špatně spala. Občas k ní přijel Aeglyss a provokativně si ji prohlížel. Snažila se ho ignorovat a nedívat se mu do podivných, jen zpola lidských očí.

Během dlouhých, osamělých hodin na koňském hřbetu byla vydána napospas neradostným myšlenkám a bezútěšným představám, které se jí nedařilo setřást. Té osudné noci otec ve slavnostní síni se smíchem sledoval představení žonglérů. Byl šťastný. Když zavřela oči, viděla před sebou jeho tvář. Stejně tak ale v duchu viděla jeho tělo, bezvládně opřené o hradní zeď. Orisiana na nádvoří nespátřila. Klidně tam ale mohl někde ležet.

Kdesi za jejími zády jel po stezce Inurian a jí se zmocnila touha být mu nablízku. Orisian měl s *na'kyrimem* vždycky bližší vztah než ona. Vědomí, že jí Inurian jako jediný na světě vidí až do srdce a dokáže odhalit bolest a strach, které v něm pečlivě ukrývá, ji jaksí nutily udržovat si od něj odstup. Přesto se k ní vždy choval přívětivě. Teď už jí zbýval jen on. Ze všech lidí, kteří v jejím životě hráli nějakou roli, už měla jen jeho.

Odpoledne Anyaru a Inuriana zbavili pout a nechali je konečně sedět spolu, zatímco napájeli koně v potoce. Opřela se mu hlavou o rameno. Ještě pořád potlačovala slzy, ale jeho blízkost jí svazovala hrdlo. Inurian si přestal prohlížet a třít pravé koleno a položil jí paži kolem ramen.

„Ještě chvíli vydrž,“ řekl.

„Ano. Já vím, já vím.“

„Takže sis všimla Idrina?“

Anyara se usmála. Bylo příjemné nemluvit o všech věcech, které jí trýznily mysl.

„Sleduje nás celou cestu?“ zeptala se.

„Ó, ano. Vždycky byl paličatý. Svěhlavost je typická pro všechny vrány, ale Idrin dovedl tuhle vlastnost k dokonalosti.“

„Když jsme byli malí, mysleli jsme, že se Inkallimové umí přeměňovat ve vrány,“ zašeptala.

„Možná jste zaslechli, že jim lidé říkají havrani. To vás mohlo snadno zmást. Ale není to pravda. Jedinými rasami, které uměly měnit podobu, byli Whreininové a Saolinové. Anainové vlastně žádnou skutečnou podobu nemají, takže ty nemůžeme počítat.“

„I tak jsem si myslela, že jsou Inkallimové víceméně jen povídačka pro děti,“ hlesla Anyara unaveně.

„Škoda, že nejsou.“

Potom chvíli mlčeli. Anyara cítila, jak se jí do mysli derou další strašidelné představy z dětství – pozůstatky dlouhých večerů, během nichž si s Orisianem a Farielem šeptem vyprávěli děsivé příběhy a snažili se nahnat jeden druhému strach.

„Je Aeglyss jako jeden z *na'kyrimů* dávných dob?“ zeptala se. „Těch strašlivých?“

Inurian pomalu zavrtěl hlavou.

„Ne, to si nemyslím. Všechno se to odehrálo před dávnými časy, Anyaro. Není třeba se bát událostí tak starých. Jistě, Aeglyss je silný a dokáže se ponořit hluboko do Sdíleného. Ale pochybuji, že ví, jak svých schopností využít. Je nás dnes tak málo, že jsme zapomněli téměř vše, co *na'kyrimové* kdysi znali a uměli. Už dobré tři staletí, od války Poskvrněných, se neobjevili žádní velcí mistři Sdíleného. Kromě toho byla nejspíš většina příběhů o nich zveličena strachem a tím, jak se předávaly z generace na generaci.“

„No, doufám, že žádné další příběhy už nevzniknou,“ zabručela Anyara.

„To já taky,“ odvětil Inurian. Jeho hlas zněl tak vzdáleně a vážně, že se skoro otrásla. Vycítil to a obdařil ji širokým úsměvem.

„Neboj se,“ uklidňoval ji. „Žádné další příběhy nebudou.“

Krátce poté se znovu objevili jejich vězňové a trhnutím je postavili na nohy.

*

Od chvíle, kdy Inkallimové přede dvěma hodinami rozbili tábor, bez přestání přelo. Nacházeli se na louce zarostlé drsnou trávou a lemované tenkými, štíhlými olšemi. Těch deset nebo dvanáct Kyrininů, kteří je doprovázeli i po odchodu z Anlanu, se uchýlilo pod ochranu stromů. Na větvích se choulily vrány a čekaly, až déšť ustane.

Inkallimové našelali tenké větve olší, zarazili je do země a napnuli mezi ně pláště a celtovinu, čímž vyrobili primitivní stříšky. Pak se pod ně nahrnuli, tiše si povídali, čistili si zbraně a žvýkali suchary a sušené maso. K nim popíjeli dešťovou vodu, kterou zachycovali do malých nádob. Koně uvázali na kraji lesa. Inurian a Aryana seděli s mokkými vlasy a promáčenými šaty ve vlhké trávě na louce, naprosto nechráněni. Se spoutanýma rukama i nohama pozorovali malé stádo krav, pasoucí se netečně opodál. Anduran nebyl vzdálen ani hodinu chůze. Na severu se už nezřetelně rýsovaly siluety jeho budov. Nelinul se z nich žádný kouř. Požáry musely být uhašeny.

Přistoupil k nim Aeglyss a dřep si vedle nich, naprosto netečný k přívalům deště. Inurian sklopil zrak a zadíval se na trs trávy mezi svými chodidly.

„Co se děje?“ zeptala se Anyara. „Proč jsme zastavili?“

„Máme se tu setkat s Kaninem nan Horin-Gyre,“ usmál se Aeglyss. „Je to pro nás velká čest.“

„Dědicem Horin-Gyre? Takže to jeho lidé za vším stojí? A proč se s námi nesetká v Anduranu, pod střechou?“

Aeglyss pokrčil rameny. „Kdo ví, jaké jsou pohnutky mocných tohoto světa? Prostě mi bylo sděleno, že se s námi chce setkat za branami města.“

„Zabije nás,“ zamumlala Anyara. „Nejspíš to chce udělat beze svědků.“

„Vás určitě ne, mylady,“ ujistil ji Aeglyss. „Byl velmi spokojen, když slyšel, že mu padl do rukou člen vaší rodiny. Jsem si jist, že s vámi má nějaké plány. Nebo možná jeho sestra. Kdybych si měl vybrat, koho se bát, zvolil bych ji.“

Podíval se na Inuriana, který zarytě předstíral, že jejich rozhovoru nevěnuje sebemenší pozornost.

„Samozřejmě tady s vaším přítelem to může být jiná historie. Dědic klanu ho možná bude chtít vidět mrtvého. Pokud mu to nevymluvím, přirozeně.“

Inurian zrudně vzhlédl. „Neznám žádný gyorský klan, který by proslul milosrdenstvím. A pochybuji, že někdo jako vy by to mohl změnit.“

„Někdo jako já? To já přemluvil Bílé sovy, aby poskytly jeho klanu pomoc a podporu. Kdyby proti němu Bílé sovy pozvedly oštěpy, místo aby doprovázely a krmily jeho lidi, jak by asi dokázal provést armádu Anlanem? Beze mě by ještě teď trčel před branami Anduranu. Myslím, že zjistíte, že dědic Horin-Gyre nezapomíná na přátele.“

„Bílé sovy vám za to, co jste udělal, právě nepoděkují,“ řekl Inurian.

„Co je ti do toho, Liško?“ vyštěkl Aeglyss. „Poděkují mi, až jim klan Lannis zmizí z cesty.“

Inurian se zahleděl na skupinu válečníků tísících se pod celtovinou.

„Bílé sovy pochopí, že Lannis je pořád lepší než Inkallimové nebo klany Černé stezky.“ Obrátil se zpět k Aeglyssovi. „Patřil váš otec nebo vaše matka k Bílým sovám?“

Mladý muž zaváhal, zaskočen jeho otázkou. Chvilí se zdálo, že neodpoví.

„Moje matka,“ odvětil konečně. „A můj otec náležel ke klanu Horin-Gyre, takže si dávej pozor na slova, starý muži.“

Inurian si ho chvíli prohlížel. „Je vám okolo třiceti. Musel jste se narodit krátce po bitvě u Tanwrye. Váš otec uprchl po porážce Horin-Gyre do Anlanu? Byl zajat Bílými sovami?“

Rána dopadla příliš rychle, než aby se jí mohl Inurian vyhnout. Aeglyss ho tvrdě udeřil do spánku a srazil k zemi. Anyara se na Aeglysse vrhla, ale odstrčil ji. Inurian chvíli omámeně ležel, pak se posadil. Z koutku úst mu crčela krev. Déšť ji okamžitě smýval.

Aeglyss zabodl Inurianovi prst do hrudi. Z očí mu plál chladný hněv a čelist zatínal tak, že to vypadalo, jako by měl nad kostí železnou tyč. Anyary se na okamžik zmocnil strašlivý pocit, že *na'kyrim* praskne a zalije je strašlivou, spalující zlobou a nenávistí.

„Raději byste neměl mluvit o věcech, kterým nerozumíte,“ zasyčel Aeglyss a vstal. „Počkáme a uvidíme, co má s vámi Kanin v úmyslu,“ zavolal ještě přes rameno, když kráčel zpátky k Inkallimům.

Anyara se otočila s ustaranou tváří k Inurianovi. Ten si s nuceným úsměvem odplivl.

„Jsem v pořádku. Jeho původ asi bude citlivé téma.“ Naklonil se k Anyaře. „Dávej si na něj pozor. Ať se mi stane cokoliv, drž se od něj dál. Může být mnohem nebezpečnější, než jsem si myslel.“

„Už teď z něj mám hrůzu,“ zamumlala Anyara.

Inurian zavrtěl hlavou. „Většinou jenom žvaní. V jeho nitru doutná hněv a bolest. Je jimi doslova zaplaven a otráven. Ale má větší schopnosti, než tuší. Když se rozzlobí, jako třeba teď, cítím v něm Sdílené jako bouřkový mrak. Kdyby věděl, jak svůj talent využít, mohl by toho hodně dokázat.“

„Tobě se rozhodně nic nestane,“ prohlásila Anyara s nucenou lehkostí.

Inurian se na ni usmál: „Prostě si pamatuj, že se od něj máš držet dál.“

Do Inkallimů najednou vjel život. Vstávali. Šedivou clonou deště Inurian s Anyarou s námahou rozeznali skupinu jezdců, blížících se k nim přes pole.

„To je Kanin,“ řekl Inurian. „Dědic klanu přijíždí.“

Potomek thana Horin-Gyru byl vysoký, statný muž na prahu třicítky. Husté černé vlasy měl zplihlé deštěm. Dodávalo mu to uličnický, trochu zpustlý vzhled. Kdyby Anyara nevěděla, koho má před sebou, možná by ho považovala za pohledného. Místo toho ji rozechvívala nenávist. Ze všech klanů Černé stezky představoval Horin-Gyre, obývající území na severním konci Údolí kamenů, odpradávná největší hrozbu.

Dědice klanu doprovázel tucet členů jeho tělesné stráže. Když sesedali z koní, kroužkové košile jim tiše řinčely. Aniž by věnovali jediný pohled Kyrininům mezi stromy, uvázali zvířata na kraji lesa a volně se seskupili za Kaninem nan Horin-Gyre.

Aeglyss se vydal Kaninovi vstříc. Ten ale kolem něj prošel, jako by byl vzduch. Rozhlížel se; jeho ostrý zrak klouzal po Inkallimech, opouštějících své přístřešky, a po kyrininských válečnících, škrábajících se mezi stromy na nohy, až spočinul na Inurianovi a Anyaře, usazených na mokré trávě. Rukou v dlouhé rukavici si odhrnul z tváře mokré vlasy a pozorně se na vězně zadíval.

„Kdo je ten míšenec?“ zeptal se. Měl silný hlas, prodchnutý přirozenou autoritou.

„Kennetův poradce,“ odpověděl Aeglyss horlivě. „Mysleli jsme, že by mohl být užitečný.“

Kanin přistoupil k Inurianovi a Anyaře, jeho vojáci v patách za ním. Poklekl na jedno koleno, popadl Inuriana za bradu a otočil mu hlavu tak, aby mu *na'kyrim* musel pohlédnout do očí.

„Myslím, že jsem už o vás slyšel. Inurian, že ano?“

Inurian mlčel. Kanin ho nechal na pokoji a obrátil se k Anyaře.

„Thanova neteř, nemýlím-li se,“ řekl. Koutky úst mu cukaly a z očí vyzařovalo potlačované veselí. „Půvabná kořist.“

Anyara se na něj zamračila.

„Ale zdá se, že ne v právě nejlepší náladě,“ dodal, když vstával. „Raději byste si měla rychle zvyknout na nové pořádky. Toto údolí se vrací do rukou pravoplatných majitelů.“

„Už jste se ho mnohokrát pokoušeli zmocnit a nikdy se vám to nepodařilo,“ poznamenala Anyara kousavě.

Dědic klanu se hlučně rozesmál. „Tentokrát uspějeme. Minulost bude definitivně pohřbena.“

Otočil se k Inkallimům. „Kolglas?“ zeptal se.

Jeden z válečníků vykročil vpřed. Z každého jeho pohybu vyzařovala přesnost a skrytá síla.

„Spálen do základů,“ odpověděl.

„A Kennet a jeho syn?“

„Thanův bratr je mrtev. Chlapec unikl přes vodu, ale byl zraněn. Teď už je nejspíš po smrti.“

Z Anyařiných rtů se vydralo slabé zasténání. Kanin jí nevěnoval pozornost.

„Nejspíš,“ řekl hlasem, ze kterého doslova kapal sarkasmus. „Takže dítě uniklo slavným inkallimským válečníkům. Výslovně jsem vám kladl na srdce, že rod Lannis musí být vybit nebo zajat.“

Inkallim sevřel rty do úzké čárky.

„Zodpovídáme se jen Shraevě. To ona velí našim válečníkům, ne vy.“

Oba muži se v lehkém dešti chvíli mlčky měřili. Při pohledu na ně si Anyara poprvé jasně uvědomila, že Inkallimové opravdu nejsou obyčejní válečníci. Muž hleděl na syna thana Horin-Gyre s pevnou rozhodností rovnocenného partnera. Jako by čerpal hluboko ze svého nitra sílu, která mu umožňovala rezignovat na jakoukoliv podřízenost.

Kanin se uvolnil a utřel si deštěm smáčenou tvář. „Dobrá tedy. Shraevu najdete někde u náměstí. Můžete jí povyprávět svou verzi. Naštěstí se nám aspoň podařilo obklíčit thana a jeho rodinu na hradě.“ Zachvěl se chladem, pak se usmál na Anyaru a Inuriana. „Vaše počasí je pěkně nevlídné. Měli bychom vás raději co nejrychleji dopravit do města. Vybral jsem vám skvělé ubytování.“

Otočil se na patě a chystal se opět vyskočit na koně. Potom se náhle zastavil, jako by si vzpomněl na něco bezvýznamného, co dosud unikalo jeho pozornosti. Podíval se na Aeglysse.

„Nechci, aby se Bílé sovy přibližovaly k městu, míšenče. Řekni jim, že jestli udělají ještě jediný krok, budeme je považovat za nepřátele.“

Aeglyss sebou trhnul, jako by ho někdo udeřil.

„Myslel jsem...“ hlesl.

Kanin zvedl obočí v předstíraném údivu. Když pak promluvil, zaznívalo mu z hlasu lehké opovržení.

„Nemáš snad v úmyslu se se mnou přít, že ne?“ zeptal se. „Bílé sovy mají, co chtěly. Klan Lannis je poražen. Už je nepotřebujeme.“

„Váš otec říkal...“

„Nezacházej příliš daleko, míšenče. Můj otec leží nemocen v Hakkanu a já tu vystupuji jeho jménem. Toto je teď území Horin-Gyre a nechci, aby se na něm potulovala lesní rasa. Pokud si přeješ, můžeš do Anduranu vstoupit, ale bez nich.“

„Bílé sovy budou... rozčarované,“ řekl Aeglyss. „Ostatní – mezi nimi i několik jejich vůdců – postupuje nedaleko za námi. Budou se s vámi chtít setkat a nechat si potvrdit sliby, které váš otec učinil. S jeho souhlasem jsem jim přislíbil, že osady v Anlanu lehnou popelem a že dostanou dobytek a železo.“ Anyara si všimla, že *na'kyrimův* hlas podbarvil podivný, konejšivý tón.

Kanin se náhle zamračil a rázně přistoupil k Aeglyssovi.

„Jestli budu mít jen na vteřinu pocit, že se mě snažíš omámit tím svým hlasem, míšenče, roztrhám ti lebku. Dobře vím, čeho jsi schopný. Možná jsi dokázal sladkými řečmi oklamat lesní rasu, a dokud díky tomu slouží Kyrininové mým zájmům, nic nenamítám. Ale na mě tyhle triky nezkoušej.“

Dešť zhoustl. Kanin si setřel z obočí hromadící se kapky a trochu zatřásl hlavou. Potom vrhl krátký pohled na Kyrininy, kteří je pozorovali z lesa.

„Když jsi sliboval mému otci, že získáš pro naši věc Bílé sovy, uzavřel s tebou dohodu. Ta teď vypršela. Nechci mít s tvými divochy už nic společného a odmítám se s nimi setkat. Vždyť se na ně podívej – lesní národ, oblečený do zvířecích kůží. Jestli chtějí dobytek, ať si vezmou tenhle.“ Ukázal na zvířata, pasoucí se kousek od nich. „Pokud se chtějí zbavit osad, ať to udělají sami, ale varuji tě – v případě, že spálí jedinou budovu v dosahu jednoho denního pochodu od Anduranu, zabiju tě a na ně uspořádám štvanici. Jestli jsou zklamaní, řekni jim, ať si uvědomí, že brzy budeme pány Anduranu. A že umíme být nesmiřitelnými nepřáteli.“

Aeglyss se chystal něco říct, ale Kanin se už vyšvihl do sedla.

„Mám teď na starosti mnohem důležitější věci.“ Na jednoho z gardistů po svém boku se obrátil se slovy: „Postarej se, aby nás Bílé sovy nesledovaly. A to děvče a Inuriana odved' ke mně do Anduranu.“

Po těch slovech zasadil dědic klanu koni ostruhy a prudce vyrazil vpřed. Tři strážci ho okamžitě následovali. Ostatní zůstali a hleděli na Aeglysse, který se nerozhodně rozhlížel. Inkallimové se už balili. Několik vojáků Horin-Gyre přijelo k Inurianovi a Anyaře, rozřezalo jim pouta kolem kotníků a vyzvedlo je na koně.

„Počkejte,“ vykřikl Aeglyss za mizejícím Kaninem. „Dejte mi aspoň Inuriana. K ničemu vám není.“ Nikdo mu ale nevěnoval pozornost.

Když Anyaru unášel kůň k městu, zahalenému deštěm, naposledy se ohlédl. *Na'kyrim* stál na místě, osamělá, drobná postava, a díval se za nimi. Vypadal tak ztraceně a bezmocně, že žasla, jak jí mohl někdy nahánět strach. Z lesa vycházely Bílé sovy a mířily k *na'kyrimovi*.

Mezi vránami, krčícími se v mlázi, se zvedl osamělý černý pták a líně vzlétl do deště. Několikrát mávnul křídly, otočil se a zamířil k Anduranu.

Město bylo jiné, než jak si je Anyara pamatovala. Nejkrásnější výtvar jejího klanu zpustošila divoká bouře. Většina rolnických usedlostí v bezprostředním okolí vypadala v pořádku, i když se nad nimi vznášel nádech opuštěnosti a počínajícího úpadku. Nikde ale nebyla ani stopa po lidech, v oknech nezářila světla, z komínů nestoupal kouř. Byla to pustá, opuštěná krajina.

Když vjeli do samotného Anduranu, udeřil Anyaru do nosu zápach mokrého, spáleného dřeva. Z řady domů zbylo jen holé zdivo. Na mnoha místech byly ulice zavalené troskami. Koně klopytali přes těla, která ještě nikdo neodklidil. Přes práh jednoho z domů se k Anyaře natahovala zuhelnatělá, černá paže. Z otevřeného okna visela promáčená, začouzená bílá plachta. Na zbytcích krovu sedělo káně, naklánělo hlavičku na stranu a provázelo je pohledem.

Ujížděli klikatými uličkami a postupně se přibližovali k náměstí a hradu za ním. V této části města se už žádné mrtvolky nepovalovaly. Někdo je odklidil. Ulicemi se stále proháněli psi a vrány. Mezi troskami se pohybovaly malé skupinky vojáků, hledajících trochu kořisti, která tu zbyla. Anyara ulpěla pohledem na jedné, která se lišila od ostatních. Muži na sobě měli kožichy a krátké kožené kalhoty. Rozcuchané vlasy si spletli koženými řemínky do copů. Šplhali po troskách domů jako krysy. Když je průvod míjel, na okamžik ustali v činnosti, brzy ale pokračovali v pátrání. Když na sebe volali, připomínaly Anyaře jejich drsné hlasy štěkání psů. To musí být Tarbainové, pomyslela si. Divoké kmeny ze severu, které obývaly svá území dávno předtím, než na ně vkročila Černá stezka. Pokud je Kanin vzal s sebou na jih, znamenalo to jediné – jen máloco v údolí Glasu unikne rabování a plenění.

Budovy, které kdysi lemovaly jižní stranu náměstí, zmizely, přeměněny v hromadu zčernalých trosek. Jeden z velkých požárů musel vypuknout právě zde. Pohltit dokonce i základy kupeckých domů, krámků a skladišť. Na náměstí za ruinami vládl čilý ruch. Podél jedné strany byli uvázáni koně, stráženi mrzutými hlídkami, které se před deštěm uchýlily pod převislé stříšky. Otevřené prostranství právě přecházela karavana mul, obtížených pytlí s jídlem a vaky se zbraněmi. Doprovázelo je asi třicet kopiníků v pláštích. Na západní straně náměstí, v kovárně, burácely mohutné plameny a bušila kladiva.

Na severu se nad střechami domů rýsovala, napůl skryta za dešťovou clonou, silueta hradu. Vládlo tam ticho a klid. Anyara napůl očekávala, že k ní dolehnou zvuky zuřící bitvy. Místo toho to vypadalo, že válka čeká na lepší počasí.

Kanin nan Horin-Gyre zabral největší dům z těch, které dosud stály na okraji náměstí. Patřil obchodníkovi s kožešinami, který odešel v takovém spěchu, že na zemi u jídelního stolu zapomněl i balík nejjemnějších kuních kožešin. Když byli Anyara a Inurian přivedeni dovnitř, Kanin na něm právě seděl. V místnosti s ním bylo několik vojáků s ostře řezanými tvářemi. Někteří posedávali na okraji stolu, jiní se pohodlně rozvalovali na drahocenných židlích.

Ve světnici byla také mladá žena, snad o pět let starší než Anyara. Na sobě měla lehkou vestu z jemně opracovaných kovových kroužků. Krk jí zdobil zlatý řetěz, na prstech zářily široké prsteny. Dlouhé, hladké vlasy se jí černě leskly, takže vypadaly jako prameny spleteného obsidiánu. Když se na ni Anyara podívala, spatřila v její tváři chladnou, tichou aroganci a opovržení.

„Vítejte,“ usmál se Kanin. „Jak vidíte, našel jsem si trůn.“ Prohrábl rukama tmavou kožešinu pod sebou. „Řekl bych, že má větší cenu než ten, na kterém právě sedí Croesan. Kdyby to byl můj dům, nenechával bych v něm takovou kořist.“

„Teď už je to tvůj dům,“ ozvala se žena.

„Máš pravdu, nejspíš ano.“ Kanin pohlédl na Anyaru. „Odpusťte mi, nepředstavil jsem vás. Toto je má sestra Wain. Wain, toto je Anyara, dcera zesnulého pána Kolglasu.“

Wain nan Horin-Gyre se s posměšnou úctou uklonila. Kolem prstu si otáčela prstenem, pořád dokola. „Těší mě,“ řekla.

Anyara neodpověděla. Dávala si záležet, aby z ní vyzařovala přezíravá důstojnost, i když byla promočená až na kůži a pokryta škrábanci a bahnem.

„Nevšímej si její nevychovanosti, sestřičko,“ řekl dědic klanu a vstal. „Má za sebou namáhavou cestu. Obávám se, že Inkallimové a Kyrininové nebyli takovými společníky, na jaké je běžně zvyklá.“

Ostatní přítomní se jízlivě zasmáli. Anyara se cítila zahnaná do kouta, obklopená smečkou vlků, příliš dobře živených na to, aby ji chtěli zabít, ale také příliš se kochajících na jejím utrpení, než aby ji nechali běžet. V jejím nitru se svářil strach s hněvem. Hněv zvítězil.

„Já jsem si aspoň svou společnost vybírat nemohla,“ vyštěkla. „Vy jste si dobrovolně vybral za spojence havrany, lesní rasu, a dokonce i Tarbainy. Copak se k vám nechtěl žádný jiný klan přidat? Horin-Gyre musí mít ještě méně přátel, než jsem se domnívala.“

Kanin se na ni usmál, až mu zablýskly zuby. „Zdá se, že máme přesně ty, které potřebujeme, abychom vás zlomili a porazili. A mimochodem – na hradbách Croesanova hradu jsem neviděl žádné muže z Haigu. Ve vašem údolí se nepohybuje jediný kilkryjský jezdec. Kdepak jsou vaši přátelé, mylady?“

„Na cestě,“ odsekla Anyara.

„Stejně jako ti naši,“ vmísila se do hovoru Wain. Hovořila s tichou jistotou, kterou Anyara necítila. „Gyre dorazí dříve než Haig. Nebo si myslíte, že jsme hlupáci, kteří si pošetile zahrávají s ohněm? Dlouho jsme vás sledovali. Viděli jsme, jak srdeční horečka stravuje vaše lidi, jak jsou vaši válečníci povoláni Gryvanem oc Haig na jih. Pozorovali jsme vás a čekali na správný okamžik. Ten teď nadešel.“

„Myslím, že jste hlupáci,“ vykřikla Anyara. „Zemřete tady. Ať už se jí bojíte, nebo ne, smrt...“

„Nezemřeme dřív než vy,“ přerušila ji Wain. „Ani dřív než váš otec. Báł se zemřít?“

„Dost zdvořilůstek,“ ozval se Kanin. Anyařin výbuch ho ani v nejmenším nevyvedl z klidu, zatímco ve Waininých očích jako by Anyara na okamžik spatřil hněvivý záblesk. „Dokonce ani v lepších časech si na ně moc nepotrpím. Raději zaveďte naše hosty do jejich komnat. V městském vězení. Doufám, že budou vyhovovat vašemu vkusu.“

Strážní se dali do pohybu, aby oba vězně odvedli.

„Ještě na slovíčko, než odejdete, míšenče,“ ukázal Kanin varovně prstem na Inuriana, čímž dal poprvé najevo, že si uvědomuje jeho přítomnost. „Předpokládám, že ovládáte pár triků vlastních vašemu druhu, i když si vzpomínám, že Aeglyss kdysi označil vaše schopnosti za mizerné. Přesto vás nebudeme obtěžovat přítomností stráží a spolehneme se jen na mříže a pevné zdi. Nicméně mějte na paměti, že ani na vteřinu nespouštíme z očí tady vaši mladou společnici. Jediný náznak nějakého podvodu nebo klamu a okamžitě zemře. Pokud k tomu dojde, vaše vlastní smrt bude velmi nepříjemná. Jednoho dne byste možná mohl být pro někoho užitečným darem, ale nedopust'ete se té chyby a nemyslete si, že si cením vašeho života víc než života nějakého psa.“

„To by mě nikdy ani nenapadlo,“ zabručel Inurian.

„Výborně. A nyní se obávám, že vás budu muset nechat odvést. Kdybychom se ještě někdy setkali, Anyaro, doufám, že čas strávený ve vězení vašeho strýce poněkud otupí ostrost vašeho jazyka.“

Vyzývavě se jí uklonil. O krok ustoupila, polekána jeho gestem, a vzápětí se za to tiše vyplísnila. Když ji postrkovali z místnosti, měla dojem, že zahlédla, jak Wain nan Horin-Gyre opovržlivě křiví rty.

Anduranský žalář ležel v blízkosti dlouhé, široké Cechovní ulice, která spojovala náměstí a severní městskou čtvrt' s hradem. Jak k němu s Inurianem mířili, deštěm, který byl tak nelítostný a prudký, že je bodal do hlavy, museli se neustále vyhýbat předmětům, které sem odhodili prchající obyvatelé nebo

plenící vojáci. V kalužích a stružkách se povalovala tu hadrová panenka nebo osamělá rukavice, jinde zas čepec měštky či povíjan kojence.

Do mnoha budov se před deštěm uchýlili vetřelci. Z domovních dveří hleděly na Anyaru a Inuriana zachmuřené, nepřátelské tváře. Jednou kdosi hodil z horního patra domu na Anyaru napůl snědený bochník chleba, který se jí odrazil od ramene. Klopýtala dál.

Žalář vypadal a působil jako miniaturní pevnost nebo kasárna. Anyara a Inurian prošli branou v dlouhé čelní zdi. Uvnitř se po obou stranách chodby táhly dva oddělené bloky cel. Na nově příchozí pochmurně hleděla malá, zamřížovaná okna. Ke každému bloku byly připojeny ubikace mužstva a strážnice, jen dům vězeňského velitele stál poněkud stranou. Před ním postávala skupina vojáků Horin-Gyre. Přihlíželi, jak z provizorní šibenice po straně budovy odřezávají těla dvou mladých mužů.

Anyare chvíli trvalo, než si uvědomila, že je s Inurianem odlučují. Anyaru hnali její vězňatelé do cely napravo, Inuriana nalevo.

„Inuriane!“ zvolala.

„Bud' silná!“ řekl jí. „Ještě není všemu konec.“

Anyara se zmohla na přikývnutí. Pak cítila, jak jí někdo tlačí hlavu dolů a prostrkuje ji nízkými dveřmi. Vzápětí ji pohltilo příšeří kobky.

Později, když ji hlídači hodili na tvrdou zem úzké cely, zabouchli dveře a zavřeli je na závoru, když jediným zvukem zůstaly kapky deště, dopadající dovnitř úzkým oknem vysoko ve zdi, a když už ji nemohl nikdo vidět, se konečně rozplakala.

IV.

Lheanor oc Kilkry-Haig se už nějakou chvíli přel se zmocněncem nejvyššího thana. Přitom Lagair Haldyn dar Haig nebyl nejhorší steward, se kterým musel Lheanor ve svém životě jednat. Od chvíle, kdy se stal thanem svého klanu, zastávali tento úřad už tři lidé, přičemž prostřední z nich – Pallick – byl na konci funkčního období vpravdě nesnesitelný. Dokonce i Gryvan oc Haig nakonec uznal, že jeho přítomnost v Kolkyre ničemu a nikomu neprospívá, a raději ho poslal ke dvoru Igryna oc Dargannan-Haig. Lheanora nijak zvlášť nepřekvapilo, když se později doslechl, že Igryn dal Pallicka uvrhnout do žaláře. Někdy přemítal, zda Pallickovo jmenování do úřadu stewarda v Dargannanu nebylo dobře promyšleným manévrem, jak Igryna přimět ke vzpouře. Gryvanu oc Haig ani jeho Stínové ruce by určitě nebyly podobné pletichy nepodobné – a pokud se mohlo někomu podařit paličatostí a povýšeností vyvolat povstání, pak jedině Pallickovi.

Ve srovnání s ním se Lagairovy slabé stránky omezovaly pouze na lenost a naprostý nezájem o potřeby jiných lidí. Díky tomu byla diskuse s ním velmi nevďěčným úkolem. Lheanor už byl starý a řeči ho unavovaly, a tak byl vděčný synovi a dědici Gerainovi, že se s ním o toto břímě podělil.

„Nezpochybňuji vaše právo zakročit,“ říkal právě steward. Z jakéhosi důvodu se nedíval na thana ani Geraina, ale nepřítomně zíral do ohně v krbu. „Pouze žádám, abyste neposílali celou svou armádu do údolí Glas dřív, než zjistíme, co se tam děje, to za prvé, a za druhé než nás z Vaymouthu informují o záměrech nejvyššího thana.“

„Už jsme vyslali jezdce, aby zjistili, co se děje,“ odvětil thanův dědic klidně, „ale bez ohledu na podrobnosti nemůžete popřít, že je třeba zasáhnout. Máte stejné informace jako my. Naše hranice už překročilo víc než sto lidí z Kolglasu a jeho okolí a další jsou na cestě. Kolglas byl napaden, hrad a polovina města vypáleny a Kennet nan Lannis-Haig zabít. Bílé sovy Kyrininů plení rolnické usedlosti a Inkallimové se svobodně toulají Anlanem. Inkallimové, stewarde! Pokud havrani Černé stezky bojují tak daleko na jihu, až v Kolglasu, jak můžete zpochybňovat, že nám hrozí katastrofa?“

Lagair se poškrábal na nose a svrátil čelo soustředěním.

„Jestli jsem se za celá léta něco naučil,“ řekl pak – a Lheanor v duchu zasténal, protože tuto frázi používal samolibý Lagair se železnou pravidelností – „pak to, že logické předpoklady nejsou vždy potvrzeny následnými událostmi. Přemýšlejte chvíli. Kolglas byl zákeřně přepaden, nikoli dobyt. Pokud víme, není inkallimských válečníků víc než pár tisíc, takže těžko mohou pomýšlet na to, že by vlastními silami zvládli pochod na Kolkyre. Ne, připadá mi to spíš jako projev přehnaného sebevědomí. Několika Inkallimům se podařilo proklouznout do Kolglasu a zabít thanova bratra. A teď se snaží proklouznout zpátky do Kan Dredaru, nebo kde to vlastně žijí. Přitom se jim povedlo vylákat Kyrininy z jejich děr, což je, přiznávám, překvapivé, ale sotva nebezpečné.“

Gerain to dobře skrýval, ale Lheanor viděl, že syn za pár minut ztratí trpělivost. Zpravidla si počínal klidně a vyrovnaně – alespoň ve srovnání s bratrem Roaricem – ale občas neuváženě vybuchl. Byl nejvyšší čas ukončit diskusi.

„Nu, zakrátko se určitě dozvíme celou pravdu,“ řekl Lheanor tiše.

Steward zvedl zrak a obdařil thana prázdným, nic neříkajícím úsměvem.

„Vyslal jsem nejlepší zvědy. Zítra nebo nejpozději pozítří obdržíme jejich zprávy,“ pokračoval Lheanor.

„Ano, pane,“ souhlasil Lagair. „Máte naprostou pravdu. Trocha trpělivosti nám zajisté neuškodí.“

„Existuje rozdíl mezi trpělivostí a nečinností,“ prohlásil Lheanor. „I když se zmítáme v nejistotě, stále je mou povinností chránit všemi dostupnými prostředky naše hranice a zajistit bezpečí klanu Lannis. Určitě neočekáváte, že budu nečinně přihlížet, jak jiný Pravý klan čelí... nu, čemukoliv.“

Lagair se tvářil pochybovačně, ale mlčel.

„Rád si vyslechnu názor nejvyššího thana na tyto záležitosti – bezpochyby jste již poslal do Vaymouthu podrobné zprávy – ale v mezidobí podniknu taková opatření, která považuji za moudrá a prozíravá. Mohu vás ujistit,“ pokračoval Lheanor důrazně, „že nezamýšlím vyslat celou svou armádu do údolí Glas. Dal jste jasně najevo, že byste takový krok neschvaloval – a že by jej tedy neschvaloval ani Gryvan oc Haig – ale protože by to byla tak jako tak naprostá hloupost, rád vám slíbím, že se podobného jednání zdržím.“

„Ano, výborně,“ řekl Lagair. Výraz v jeho tváři prozrazoval, že nepřikládá Lheanorovu slibu velkou váhu.

„Samozřejmě že v okamžiku, kdy dostaneme podrobné informace a ukáže se, že to není hloupost, vyšlu celou svou armádu, kamkoliv to budu považovat za nutné. Protože je koneckonců moje. Tedy alespoň ta část, která mi tady díky nejvyššímu thanovi ještě zbyla.“

*

Když steward odešel, usedli Lheanor se ženou Ilessou a synem společně k jídlu. Všichni byli zachmuření a jejich nálada se přenesla i na sloužící, kteří se pohybovali kolem stolu po špičkách a drželi se z dohledu, dokud nebyly jejich služby zapotřebí.

Klany Kilkry a Lannis spojovalo přátelství i společná historie. Před vypuknutím srdeční horečky býval Kennet nan Lannis-Haig v Kolkyre častým a vítaným hostem. Lheanor ho nikdy nepoznal tak dobře jako Croesana, ale považoval ho za čestného a spolehlivého člověka. Na rozdíl od Lagaira Haldyna a nejvyššího thana, kterému steward sloužil, Lheanora a celou jeho rodinu zpráva o Kennetově smrti velmi zarmoutila. Zvláště pokud byla pravda, že byla dílem nenáviděných klanů Černé stezky.

Gerain se nedokázal na jídlo soustředit. Jen tu a tam snědl sousto.

„Necháš mě jít?“ zeptal se.

Ilessa zvedla oči od talíře, ale pohled jejího staršího syna se upíral na Lheanora. Chvilí to vypadalo, že than jeho otázku neslyšel. Vrtal se v jídle a vraštil obočí.

„Kolik mužů bys chtěl vzít s sebou?“ zeptal se konečně.

„Jenom asi dvě nebo tři stovky,“ odpověděl Gerain okamžitě. Z jeho hlasu zaznívala nedočkavost, i když se snažil zachovat klidný tón. „Moje vlastní muže, žádné pohraniční hlídky nebo hradní stráž. Pouze moje oddíly.“

Lheanor si povzdechl a pokynul jednomu ze sluhů, aby odnesl nedojedené jídlo. Nalil si trochu vína. Ruce se mu věkem lehce třáslly, takže část vylil na stůl.

„Od Roarika stále žádné zprávy,“ zamumlal. „Jak dlouho už jsme o něm neslyšeli? Dva týdny?“

„Tři,“ odpověděla Ilessa tiše.

„Nemůžeme prostě jen sedět a čekat, ať si steward říká, co chce,“ řekl Gerain. „Snažil ses mu to vysvětlit, otče. Ze všech klanů je Lannis jediný, kterého můžeme opravdu považovat za přítele.“

„Myslíš, že to nevím?“ Than nedokázal potlačit podrážděný tón v hlase, z výrazu jeho tváře ale bylo zjevné, že toho okamžitě zalitoval. Konejšivě zvedl ruku. „V jakých dobách to žijeme! Oba moji synové se musí vystavovat smrtelnému nebezpečí. Chápeš, že je to pro mě velmi těžké.“

„Jsou to synové svého otce,“ prohlásila Ilessa. „Proto si počínají tak, jak si počínají. Kdybys byl v Gerainově věku, vyjel bys do boje jako první.“

Than jí oplatil jemný úsměv. Vzali se mladí, Lheanor a Ilessa, skoro příliš mladí na to, aby věděli, co dělají. Nikdo z nich toho ale ani na vteřinu nelitoval. Zestárlí společně v takové harmonii, že jim většina lidí mohla jen závidět.

„Já vím,“ přitakal Lheanor. V mládí mívával bujnou krev. Když byl ještě thanovým dědicem, poháněla ho stejná nedočkavost a vášeň jako teď Geraina. Když se nyní, v pokročilém věku, ohlížel zpátky, nedokázal říct, kdy přesně začala jeho mladistvý elán nahlodávat opatrnost, či snad dokonce strach. Možná ve chvíli, kdy se stal thanem.

„Netoužím po boji, ale pokud přijde, nesmíme se mu vyhýbat,“ řekl Gerain. „Nech mě jít. Možná Croesan naši pomoc nepotřebuje. Možná jediné, co pro něj budu moci udělat, bude říct mu, že sdílíme jeho zármutek nad Kennetovou smrtí. Ale pokud potřebuje naši podporu, naše kopí, byla by hanba čekat na Gryvanovo svolení, než mu ji poskytneme.“

„V naší zemi nenajdeš nikoho, snad kromě Gryvanova stewarda, kdo by s tebou nesouhlasil. To ale nemění nic na faktu, že je Gryvan nejvyšší than. Musíme postupovat opatrně, to je všechno. Já se postarám o nejvyššího thana a jeho stewarda. Ty odved své muže do Kolglasu a počínejte si tam obezřetně. Chci, aby oba moji synové příští rok živí a zdraví oslavili s rodinou svátek Zrození zimy.“

Orisian si probojovával cestu z bezvědomí, jako by procítil z tvrdého spánku. Nesli ho lesem na jakýchsi nosítkách. Jako v mlze přemýšlel, že by se měl pokusit pohnout, ale tělo ho neposlouchalo. Jeho pohled poskakoval nahoru a dolů v rytmu kroků nosičů. V zorném poli se mu objevovaly a zase mizely černobílé kmeny bříz. Viděl koberec drsné trávy, temně zeleného mechu a spadaneho listí. Koutkem oka občas zahlédl prchavý obraz krácejících postav, vysokých a bledých. Vládlo hrobové ticho. Připadal si jako ve snu. V boku cítil tlumenou, tepavou bolest. Nevzpomínal si, odkud se vzala, ale stupňovala se v palčivý oheň, který se rozhoříval a uhasínal ve stále stejném neúprosném rytmu. Propadl se zpátky do temnoty.

Když později znovu otevřel oči, stále nedokázal setřást omámení, které ho drželo ve spárech. Vzbudily ho hlasy. Viděl a slyšel, aniž by byl schopen porozumět. Vnímal zvuky připomínající hlodání veverek, krákání vran nebo šelestění listí ve větru. Nesli ho kolem podivných cibulovitých stanů. V jednom ze vchodů se krčila žena, jejíž tvář s jemnými, nezúčastněnými rysy jako by se mu snažila sdělit něco, čemu nerozuměl. Na dřevěném rámu byla napnuta zvířecí kůže. Cítil hořící dřevo. Kolem pobíhaly děti. Jako ve zlém snu nebo halucinaci na něj hleděl obrovitý obličej spletený z větví a haluzí. Viděl do země zaraženou tyč, na níž byla jedna nad druhou připevněny jelení lebky. Když je mýjel, prohlížely si ho prázdnými očními důlky, až se jeho vlastní víčka pod jejich žalostným pohledem zachvěla a on zavřel oči.

Když opět procítl, skláněl se nad ním obličej – pozorně si ho prohlížely temně šedé oči; bledá pokožka byla tak blízko, že by se jí mohl dotknout rty; na tvářích a na čele cítil čísi teplý dech. Ocítl se v příbytku, pod klenutou střechou z jelení kůže. Odněkud z velké dálky jako by k němu doléhal hlas někoho, koho zná, a křičel jeho jméno. Pak zavládlo ticho. Když ho položili na zem, znovu ztratil vědomí.

Probral se, aniž zprvu tušil, kdo vlastně je. Zamrkal a pootočil se k mdlému světlu. Ten pohyb stačil, aby mu bokem projela palčivá bolest. Stáhl tvář a divil se, co to má znamenat. Bolest se změnila v tupé bušení. Chvilí ležel klidně. Vzpomínky se mu pomalu vracely, ale byly nejasné a nedokázal rozeznat, co je pravda, co sen a co noční můra.

Hleděl na střechu podivného stanu – na široký pás zvířecí kůže napnutý na kostře z tyčí. Ležel pod kožešinami, z nichž se linulo pižmo. Znovu se pokusil otočit hlavu ke světlu, které k němu pronikalo odněkud zleva. Snažil se obrnit proti bolesti, přesto při jejím návalu zasténal. Zvedl ruku těžkou jako olovo a přitiskl si ji k boku. Měl na něm obvaz, teplý a vlhký. Vzápětí ho přepadl záchvat kašle, hrud' mu zaplavil oheň a před očima se mu roztančily mžítiky.

Viděl, jak se mu míhají pod zavřenými víčky, a vnímal, že se ho zmocňuje závrať.

Potom se ve stanu někdo objevil, položil mu chladivou dlaň na rozpálené čelo a nadzvedl kožešiny, aby si prohlédl obvázaný bok. Orisian spatřil tvář ze snů – krásnou, bledou, lemovanou žlutobílými vlasy. Hleděly z ní jasné šedé oči. Jak se ruka stahovala z jeho čela, všiml si pavoukovitých prstů zakončených dlouhými bílými nehty. Tenké rty se pohnuly.

„Lež klidně!“ ozval se hlas tak jemný a hebký, že Orisianovi připomínal závan letního větru.

Kyrininka, ozvala se jakási malá, uvažující část jeho mysli. Myšlenka ale zase rychle zmizela, neschopna probudit hlubší odezvu.

„Odpočívej,“ uslyšel její hlas a poslechl.

*

Byl tu Fariel, na místě mezi bděním a sněním. Stál na prahu stanu. Stál se z něj pohledný, téměř krásný mladý muž. Přidržel si dlouhé vlasy vzadu a naklonil se nad Orisiana.

„Pojď se mnou,“ řekl a Orisian vstal a následoval bratra ven do večerní krajiny.

Slunce stojící nízko nad obzorem zalévalo les slabou září. Stromy vrhaly na trávu ostré stíny. Motýli přeletovali ze světla do stínu a zase zpátky. Bratr na něj čekal a vztahoval k němu ruku.

„Pojďme dolů k moři,“ řekl a Orisian přikývl. Stromy stály daleko od sebe. Oba bratři zamířili vstříc vlnám. Hladina se třpytivě leskla. Stáli bok po boku a hleděli k západu. Obří sluneční kotouč se právě dotkl spodním okrajem obzoru. Vála teplá bríza.

„To je nádhera,“ hlesl Orisian a Fariel se usmál.

„Úžasné,“ řekl.

„Byl jsi dlouho pryč,“ pravil Orisian.

Bratr popadl kámen a hodil ho daleko, předaleko. Pak si utřel ruku do kazajky.

„Ne zase tak dlouho a ne tak daleko.“

„Nikdy jsem si nemyslel, že jsi daleko,“ namítl Orisian.

Začali se procházet po břehu. Ptáci nad jejich hlavami křičeli téměř lidskými hlasy o svých obavách a ztrátách.

„Chtěl bych, aby ses vrátil,“ ozval se Orisian.

„Je mi líto, ale nemohu,“ řekl Fariel, aniž se na bratra podíval.

„Jsi sám? Nebo je...“ Orisianovi selhal hlas.

Fariel se jemně usmál. „Je se mnou. I otec.“

Orisian se prudce zastavil. Díval se na týl bratrovy hlavy, dokud Fariel nezůstal po několika krocích stát a neotočil se. Orisian ucítil nevolnost kolem žaludku. Ve vzduchu křičeli a naříkali racci. Slunce na obloze dostalo unavený, rudý nádech.

„Otec?“ opakoval Orisian jako ozvěna. V koutcích očí se mu roztančily tmavé stíny. Jako by se mu vysmívaly.

Fariel ukázal na moře a tam, neskutečně blízko, stál hrad Kolglas – vypálená ruina, z jejíchž rozbitých oken se ještě kouřilo. Část zdí se zhroutila a roztržštěné brány ležící na břehu připomínaly naplavené dříví. Zatímco se Orisian díval, oddělil se z ochozu velký kamenný blok a s mohutným stříknutím rozrazil vlny. Natáhl ruce, jako by se chtěl zničené pevnosti dotknout. Točila se mu hlava. Z hloubi jeho mysli se vynořil otcův obraz. Z koutku úst mu crčela krev a z hrudi trčela rukojeť velkého nože. Orisian se téměř pozvracel.

„Zapomněl jsi,“ řekl Fariel.

Orisian svěsil hlavu. „Co mám dělat?“

„To ti neřeknu,“ odvětil bratr. „Nikdo už ti to neřekne. Musíš se rozhodnout sám.“

Orisian vzhlédl. Fariel smutně vrtěl hlavou. Jako by se vzdaloval a vznášel nad vlnami. Orisian už nedokázal rozeznat jeho rysy.

„Počkej!“ zvolal Orisian a vyskočil na nohy. „Neodcházej!“

Fariel něco řekl, ale Orisian už ho téměř neslyšel.

„Kde je Anyara?“ vykřikl Orisian.

Bratr se dál ztrácel v jasném půlkruhu zapadajícího slunce.

„Neopouštěj mě,“ hlesl Orisian.

Cítil, jak padá, hroutí se k zemi. Ponořil se do něčeho měkkého.

„Neopouštěj mě,“ zašeptal ještě jednou. Pak svět kolem něj potemněl.

*

Když se probudil, ucítil, že se někdo velmi jemně dotýká jeho tváře. Zaostřil pohled a zjistil, že se nad ním sklání mladá kyrininská žena. Voněla lesem a hřejivým teplem. Na tváři ho lechtaly hebké prameny jejích vlasů. Nehlučně pohnul rty.

„Uklidni se,“ řekla zvláštním hlasem a napřímila se. „Nejhorší už máš za sebou.“

„Nejhorší,“ opakoval.

„Pohlédl jsi smrti do tváře a vrátil ses.“

Jako na potvrzení jejích slov si uvědomil tlumenou, tepající bolest v boku. Pokusil se odhrnout kožešiny, kterými byl přikryt. Zadržela mu ruku, jemně, ale rozhodně. Ani na okamžik z něj nespustila jasné oči. Nespatřil v nich sebemenší chybičku, jedinou nedokonalost v průzračném poli, které obklopovalo její miniaturní zorničky jako prsten z leštěného pazourku. Inurianovy oči tak dokonalé nebyly – zračilo se v nich něco lidského. Orisianovi se náhle vybavovalo mnoho věcí, příliš mnoho, než aby je dokázal uchopit a uspořádat. Hrudí mu projel záchvěv paniky, jako by se tam probudil dřímající pták.

„Kde je Rothe?“ zeptal se.

„Rothe?“

„Můj tělesný strážce. Byl se mnou, když... odnesl mě do člunu.“

„Ten velký muž. Je tady. Žije.“

Pozorně si prohlížela Orisianovy rysy. Cítil na sobě její pohled a znervózněl.

„Kde je?“ zeptal se.

„Tady,“ řekla znovu.

„Chci ho vidět.“

Vstala a vztyčila se nad ním. „Počkej. Zeptám se.“

Orisian si pohladil rukou žaludek. Cítil se prázdný, částečně kvůli hladu, částečně ale také kvůli hořkým vzpomínkám, které se mu draly na mysl. Jedna z nich na chvíli upoutala jeho pozornost.

„Fariel,“ vydechl.

Už byla téměř u vchodu stanu. Otočila se a zadívala se na něj.

„Neslyšela jsem,“ řekla.

„Zdalo se mi o Farielovi,“ zamumlal.

„Tvůj bratr,“ řekla.

Orisian se chtěl zeptat, odkud zná bratrovo jméno, ale to už za ní zapadla jelení kůže, kryjící vchod.

*

Přišel Rothe a Orisian musel při pohledu na něj skrýt překvapení. Gardista vypadal jinak. Jeho obrovitá postava jako by se zmenšila. Tvář měl hubenější, oči ustarané. Teprve při pohledu na Orisiana se rozzářily. Když vcházel, všiml si Rothe štíhlých postav, postávajících venku. Nenásledovaly ale Rotha dovnitř.

Rothe položil širokou tlapu Orisianovi na rameno.

„Rád vás zase vidím,“ řekl starší muž jemně. „Bál jsem se...“

Orisian se pokusil vstát, Rothe ho ale přitiskl zpátky na lože.
„Ležte klidně. Neunavujte se.“
„Jsem v pořádku,“ bránil se Orisian.
„Snad, snad. Přesto, utržil jste ošklivou ránu a ještě se úplně nezahojila. Kdo ví, co mohli tihle lesní skrčci natropit svými léčebnými metodami za škodu.“

Orisian zatřásl na obvaz kolem těla. „Dali mi tenhle obklad.“
„Raději nechci vědět, jaké byliny na něj použili,“ ušklíbl se Rothe.
„Jak dlouho je to?“
„Sedm dní, Orisiane.“
„Sedm dní! Myslel jsem, že tak dva nebo tři. Skoro na nic si nepamatuju.“
„Sedm. A většinu z nich jsme strávili na cestě. Sem jsme dorazili teprve před třemi dny. Celou tu dobu mi nechtěli nic říct. Ani jednou jsem se na vás nesměl přijít podívat. A vzali mi meč, můj meč, který nosím půlku života.“

Orisian si na Rothových tvářích a na obočí poprvé všiml podlitin, teď už téměř vybledlých, a tenké zarudlé čáry na kořeni nosu, kde se hojila nejspíš nějaká sečná rána. Uměl si představit, jak neústupně se jeho gardista snažil k němu dostat.

„Nu, aspoň že teď jsme spolu,“ řekl.
„Spolu jako vězni v táboře Kyrininů. Snažil jsem se nás dostat do Glasbridge, opravdu jsem se snažil, ale neumím zacházet se čluny a proudy byly příliš silné. Odnesly nás do Car Anagais. Lesní rasa nás zajala téměř okamžitě po přistání.“ Po gardistově tváři přelétl utrápený výraz. „Odpusťte mi, Orisiane, že jsem vás odvedl proti vaší vůli. Neměl jsem na vybranou. Nemohl jsem vás nechat jít za otcem.“

„Jsi můj tělesný strážce a zachránil jsi mi život. To bych ti měl promíjet? Byl jsem... ach, raději toho nechme. Víš, kde teď jsme?“

„Těžko říct. Les byl celou cestu naprosto jednolitý. Řekl bych, že jsme pořád někde v Car Anagaisu. Možná na jižních svazích Car Criagaru, i když upřímně řečeno nemyslím, že jsme urazili až takovou vzdálenost.“

Orisian se na chvíli zamyslel. „Co budeme dělat?“ zeptal se pak.
„Čekat, než na tom budete trochu lépe. Doufám, že ty lidi nenapadne zabít nás dřív, než se nám naskytne příležitost k útěku.“

„Musí být z klanu Lišek,“ přemítal Orisian. „Nemají žádný důvod nám ublížit. Nejsou jako Bílé sovy...“

„Uvažování lesních obyvatel je stejně neproniknutelné jako jejich oči. Nikdy jim nevěřte, Orisiane. Musíme dávat jeden na druhého pozor.“

Orisian chtěl říct, že všechno bude v pořádku, že toto je klan Inurianova otce, ale věděl, že pro Rotha by to nepředstavovalo žádný rozdíl. Gardista bojoval celý život ve službách klanu Lannis a po celou tu dobu určovaly směr

jeho snažení jen dvě stálice – hrozba gyrských klanů na severu a nebezpečí, které představovali Kyrininové z lesů kolem údolí. Dokonce ani Orisianovi, který věděl, že Lišky a Bílé sovy nejsou zdaleka jedno a totéž, se úplně nedařilo vypudit z mysli příběhy o zmasakrovaných dřevorubcích a rodinách upálených zaživa v lesních chatrčích.

Potom se vrátila kyrininská žena. Při jejím příchodu se v Rothových očích a svalech objevilo napětí, ale neotočil se.

„Dost řečí,“ řekla. „Běžte oba ven.“

„Měl by odpočívat,“ namítl Rothe. Stále se odmítal na ženu podívat.

K Orisianovu překvapení se rozesmála melodickým, zvučným smíchem, jaký Orisian nikdy předtím neslyšel, snad jen do jisté míry u Inuriana. Rothe se zamračil.

„Odpočinku bylo dost,“ pronesla. „Je mu dobře.“

Vykročila vpřed, aby pomohla Orisianovi vstát, ale Rothe ji předešel. Objal Orisiana silnou paží a pomohl mu z lůžka a na nohy. Žena mu chtěla přidržet plášť z husté tmavé kožešiny. Rothe jí ho vytrhl a položil jej Orisianovi kolem ramen sám.

„Jste dost silný?“ zeptal se.

Orisian chvíli přemýšlel. I když si připadal slabý a křehký, necítil už téměř žádnou bolest. Jeho tělo jako by souhlasilo s Kyrininkou, že odpočinku bylo dost. Zemdlené svaly volaly po pohybu.

„Ano,“ odpověděl proto.

Stále opřen většinou váhy o Rothovu paži následoval Orisian ženu na denní světlo. Jeho oči si už odvykly, a tak je musel přimhouřit, náhlý dotek čerstvého vánku na tváři a vzduch studící na kůži mu ale připadal osvěžující jako skok do chladivé vody za horkého dne. Probralo ho to. Zamrkal, zhluboka se nadechl a trochu potřásl hlavou. Žena ho pozorovala s pobaveným úsměvem na tváři.

Ze západu na ně dopadaly průzračné sluneční paprsky. Kolem proběhl velkými skoky pes a vždycky, když se ponořil ze světla do stínu a zase zpátky, vyštěkl. Těsně za ním běžela skupinka dětí, smála se a křičela. Když si všimly Orisiana a Rotha, stojících před stanem, klopýtavě se zastavily, shlukly se k sobě a zíraly na ně. Orisian sledoval pohledem psa, který běžel dál, až zmizel mezi chýšemi.

Nacházeli se ve velkém tábořišti kyrininských Lišek. Na lesní půdě byly, kam až oko dohlédlo, rozestaveny klenuté stany z kůží a kožešin. Mezi nimi se pohybovali Kyrininové. Pobíhali tu psi a tu a tam bylo vidět kozu, jak líně uždibuje trávu nebo okusuje keř. Byl jasný, svěží zimní den a krajina působila mírumilovně.

Pak si Orisian všiml předmětu stojícího nedaleko od chatrče, ve které ležel. Byl vytvarován ze spletených větví a trávy a podepřen kostrou z tyčí. Složitě předivo spíš naznačovalo, než věrně zobrazovalo tvář. Vzpomněl si, že ji zahlédl v horečnatých snech.

„Co je to?“ zeptal se.

Žena sledovala jeho pohled, ale neodpověděla.

Kolem nich se začínali shromažďovat Kyrininové. Jako na jakési tiché vyzvání se seskupovali do půlkruhu a prohlíželi si Orisiana a Rotha. Mnozí svírali v rukou oštěpy. Rothe neklidně přešlápl. Žena něco pronesla ve svém jazyce a z davu jí odpovědělo několik krátkých pokývnutí. Přicházející dospělí zakryli dětem výhled na podivné návštěvníky jejich domova, a tak se lesem nohou znovu protlačily dopředu.

„Máš hlad?“ zeptala se žena.

Orisian přikývl. Zástup se před nimi tiše rozestoupil. Jak míjeli řady Kyrininů, zmocňoval se Orisiana nepříjemný pocit. Jako by se nakazil od Rotha. Ze všech stran se na něj upíraly pronikavé šedé oči. Tito lidé, stojící tak blízko, že by stačilo natáhnout ruku a dotknout se jich, byli jiní, než se domníval. Když o nich kdysi s otevřenými očima snil, představoval si je jako jemné, téměř křehké bytosti. Navzdory ladnosti štíhlých těl z nich ale vyzařovala síla a sebejistota. Dokonce i jejich mlčení bylo přímo hmatatelné. Orisian byl vděčný za objetí Rothovy paže, která mu poskytovala nejen oporu, ale také pocit bezpečí.

Když měli prstenec Kyrininů konečně za sebou, dovedla je žena k malému ohni. Jakási dívka nad ním na rožni opékala zajíce. Do plamenů kapal tuk, prskal a syčel. Když se přiblížili, dívka se plavnými kroky vzdálila.

„Jezte!“ řekla žena.

Orisian se posadil a zkrřížil nohy. Vůně masa v něm probudila obrovský hlad. Rothe sňal zajíce z ohně a položil ho na kámen. Utrhovali si kousky masa. Orisian hltavě jedl. Jídlo jen zřídka chutnalo tak báječně a s teplým pláštěm přes ramena a ostrým a svěžím vzduchem v plicích se poprvé od procitnutí cítil zase ve své kůži. Zastavil se až ve chvíli, kdy se zajíc proměnil v hromádku mastných kostí. Snažil se setřít tučnou šťávu z úst, ale držela pevně.

Zvedl zrak k ženě stojící vedle něj.

„Jak víš, že se můj bratr jmenoval Fariel?“ zeptal se.

Ve tváři Kyrininky se nepohnul ani sval. „Inurian o něm mluvil,“ řekla po chvíli, pak se otočila k odchodu.

„Ty znáš Inuriana?“ zavolal za ní.

Vydala se k přihlížejícímu zástupu a dala se s několika Kyrininy do řeči. Přiběhl hubený pes a chňápl po jedné z kostí. Rothe ho pohybem ruky

odehnal. Pes zlověstně zavrčel, usadil se mimo jejich dosah a upřeně se zahleděl na zbytky jídla. Orisian se zadíval do plamenů. Mnohokrát Inuriana žádal, aby ho směl doprovázet při cestách do zdejších kopců. A teď byl tady, mezi lidmi, které *na'kyrim* znal a navštěvoval. Kvůli událostem připomínajícím noční můru zabloudil do skryté části Inurianova života, na kterou byl vždycky tak zvědavý, a Inurian nebyl po jeho boku. Nic nebylo tak, jak doufal.

„Vrací se,“ zamumlal Rothe.

„Musíš se zase vrátit dovnitř,“ řekla žena.

Rothe a Orisian byli rozděleni. Nucené odloučení zbarvilo Rothovu tvář do hněvivé červeně.

„To je v pořádku,“ zavolal za ním ještě Orisian, i když si nebyl jist, zda se nemýlí. K jeho překvapení jej žena následovala do stanu a sledovala, jak se opět ukládá na lože. Posadila se k němu.

„Znáš Inuriana dobře?“ zeptal se jí Orisian.

„Musíš si zítra promluvit s In'hynyr,“ oznámila.

Orisian se zatvářil nechápavě.

„Ona je *vo'an'tyr*.“ Žena sraštila čelo ve snaze najít správná slova. „Je vůlí *vo'anu*.“

„Aha,“ odvětil Orisian netečně.

„Někteří vás chtějí poslat k vrbě.“

„Co to znamená?“

„Vzít vám život.“

„Proč?“ zeptal se.

„Jste Huaninové. Možná nejste přátelé Lišek. Někteří říkají, že byste tu neměli být.“

„Ale byli jsme sem přivedeni,“ namítl Orisian. „Nejednali jsme ze svobodné vůle.“

„Zemřel bys, kdybych tě sem nepřivedla. Potřebný lék byl tady.“

Orisian si protřel oči. Možná měl Rothe pravdu. Čeká je tady jen nebezpečí. Lesní lidé byli koneckonců divoši, jejich myšlenkové pochody se ubíraly podivnými cestami.

„*Vo'an'tyr* pro tebe pošle.“ Vstala a měla se k odchodu.

„Počkej!“ zvolal. „Budeš zítra u toho?“

Žena zavrtěla hlavou.

„Budou hovořit mým jazykem?“ zeptal se Orisian.

„In'hynyr často trávila zimu v Koldihrve.“

Orisian se na chvíli zarazil, pak pochopil. Koldihrve byla osada lidí bez pána v ústí řeky Dihrve za Car Criagarem. Měla pověst divokého, nebezpečného města, zvláště když kyrininské Lišky přezimovávaly na jeho

okraji. Bylo to jediné místo, o kterém Orisian slyšel, že tam Huaninové a Kyrininové dosud žijí bok po boku.

„To tam ses naučila tak dobře můj jazyk?“ vyzvídá Orisian.

„Dost otázek.“ Vydala se k východu.

„Tak mi aspoň řekni, jak se jmenuješ.“

„Ess'yr,“ odpověděla.

Pak zmizela a Orisian osaměl. Po několika minutách – mrtvé době, během níž se mu myšlenky divoce a chaoticky honily hlavou – zjistil, že mu ze žádného určitého, ale mnoha nejasných důvodů vhrkly do očí slzy.

*

Přišli pro něj časně ráno. Byl už vzhůru. Zvuk štěkajících psů, doléhající zvenčí, ho probudil před svítáním a zlověstné myšlenky mu zabránily znovu usnout. Když Kyrininové vešli do stanu, právě si prohlížel ránu, z níž odstranil obvaz. Našel pod ním ošklivý rudý šrám, který se ale zjevně hojil. Neměl čas přiložit si hojivý obklad zpátky na místo. Mlčenliví kyriniňští bojovníci ho vyvedli ze stanu.

Ve vzduchu se vznášela vlhkost, způsobená napůl mlhou, napůl lehkým mrholením. Za oparem tlumícím všechny zvuky se rýsovaly nezřetelné siluety vo'anu. Kráčeli částí tábora, kterou Orisian ještě nikdy neviděl, do kopce vedoucího k hájku, v němž stál stranou od ostatních osamělý stan. Před ním se nacházel pruh holé země, do níž byly zaraženy vysoké kůly. Na jednom byl upevněn sloupec jeleních lebek, na druhém bobří kožešiny a kolem třetího se vinuly větvíčky cesmíny. Poslali ho dovnitř samotného.

Ve vzduchu se vznášela nasládlá vůně bylin, tak intenzivní, jako by Orisianovi někdo přiložil na ústa a nos vlhký, voňavý šátek. Jen s námahou potlačil nutkání zvracet. Uprostřed velkého příbytku plápolal jasný oheň a kolem něj seděli Kyrininové. Když vešel, obrátily se k němu všechny zraky. Jedna ze žen vstala a natáhla k němu ruku. Ucukl před jejím dotekem. Popadla ho za rameno a zatlačila ho k zemi. Posadil se. Vzduch tu byl trochu méně dusný a Orisianovi se přestala točit hlava. Žena mu vložila do dlaní malou dřevěnou misku.

„Pij!“ poručila.

Zvedl misku k ústům. Když ochutnal horký, hořký nápoj, trhl sebou. Neodvažoval se ale misku odložit, protože neměl tušení, co je tady důležité, a co nikoliv. Někde v jeho nitru, blíž povrchu, než se mu zamlouvalo, se malý chlapec třásl strachem a osamělostí. Věděl, že nastal čas, možná poprvé, kdy nesmí tomu chlapci dovolit ovládnout část jeho mysli. Položil si misku na

kolena a rozhlédl se pohledem, v němž se, jak doufal, zračil klid a vyrovnanost.

Ve stanu bylo do půlkruhu natěsnáno asi dvacet Kyrininů. Tu a tam si na tvářích některých mužů a žen všiml jemného, složitého tetování, které mělo pravděpodobně označovat válečníky nebo velitele. Kdysi se doslechl, že za války Poskvrněných královi vojáci stahovali takto ozdobeným mrtvým kyrininským bojovníkům kůži z obličeje na důkaz toho, jak nebezpečné nepřátele zabili.

Naproti němu, za plápolajícími plameny, seděla drobná žena, starší než většina ostatních přítomných. Byla zahalena do pláště z jakéhosi hrubě tkaného materiálu s černými a modrými spirálami. Ve stříbřitých vlasech, spadajících až na ramena, se jí rýsovaly odvážně rudé prameny. Rysy měla ostré, ale vrásky v koutcích očí a úst svědčily o neúprosném běhu času. Upírala na Orisiana bezvýrazné šedé oči.

„Jsem In’hynyr. Jsem vo’an’tyr,“ pronesla tenkým, ostrým hlasem, v němž jako by se skrývala příměs železa.

Orisian přikývl. Nápoj, který před okamžikem polkl, zanechával v jeho hrdle a hrudi palčivou stopu.

„Promluvíme si,“ řekla In’hynyr.

„Jak si přejete,“ odvětil Orisian zdrženlivě. Nevěděl, co jiného by měl říct nebo jestli by měl vůbec něco říct.

„Klan Lišek má letos pět vo’anů,“ pokračovala In’hynyr. „To je dobré číslo. Místo, na kterém se právě nacházíme, je příhodné. Prosluněný svah s bohatými lesy. Můžeme tady najít dost jídla. Les je pohostinný. Rozbili jsme tu vo’an poprvé od chvíle, kdy jsem nosila na zádech první dítě. Dnes už má mnoho vlastních dětí. Lišky musely dlouho čekat na návrat. Když jsme tady měli vo’an naposledy, spatřili Huaninové z údolí naše ohně a pokusili se nás vypátrat. Vedli jsme je přes hluboká údolí a nehostinné skály. Na obou stranách byli mrtví a oni odtáhli. Ty jsi z údolí tlustých, nebo těžkých nohou?“

„Já... já jsem z Kolglasu,“ vykoktal Orisian, zaskočen podivnou otázkou. Hlas In’hynyr byl tak rytmický a uklidňující, že se jen s námahou soustředil na význam vyřčených slov.

„Proč jsi přišel do tohoto vo’anu?“ zeptala se In’hynyr.

„Byl jsem zraněn. Přinesli mě sem. Ess’yr říkala...“ Orisian se snažil pokračovat, ale In’hynyr ostře popotáhla nosem a nevšímavě hovořila dál.

„Klan Lišek věděl, že v údolí letos vypukne válka. Když se zvědové našich letních a’anů vrátili z nepřátelského území, přinesli zprávy o armádě Huaninů. Říkali, že Bílé sovy, které jsou mrchožrouty, budou po boku té armády bojovat proti lidem z údolí. Bílé sovy nemají paměť a dělají ze sebe

sluhy Huaninů. To je dobře. Budou za to trpět. Také je dobře, že v údolí zuří válka. Když se v údolí válčí, nechají nás na pokoji. Proto jsme se mohli po tolika letech vrátit do tohoto *vo'anu*."

Orisian se snažil její promluvu sledovat. Jestli Bílé sovy opravdu pomohly Inkallimům, vysvětlovalo to, jak se dostali do Kolglasu. S kyrininskými průvodci mohli havrani nepozorovaně projít Anlanem. Přesto vypadalo toto spojení podivně. Bílé sovy nebyly přáteli lidí a klany Černé stezky určitě nebyly přáteli Kyrininů.

"Toto je dobrý *vo'an*," pokračovala In'hynyr. „Vrátíme se sem i příští rok, jestli všechno půjde dobře. *A'an* Yr'vyrainů našel tebe a toho velkého muže u vody. Ess'yr, která k tomuto *a'anu* náleží, tě chtěla uzdravit a přivedla tě sem. Dovolili jsme to, protože jsme z tebe cítili smrt. Ted' ses ale uzdravil. To, že tady ty a ten velký muž pobýváte, je vážná věc. Kdysi, když byly klany ještě mladé a Město zářilo jako slunce, přišel do *vo'anu* Lišek, ležícího u nezamrzlé říčky v Údolí dubů, Huanin. Zabloudil. Dali mu jíst a poskytli mu místo na spaní. Ale byl pošetilý a říkal pošetilé věci jako dítě, které neví, kdy má mlčet. Po čase mu lidé řekli, aby odešel. A protože srdce Huaninů je horké a jejich myšlenky jako oheň, rozzlobil se. Vzal do ruky hlínu a hodil ji na *torkyr* a proklet Lišky. Za to se ho chopily a poslaly ho k vrbě. Ale to ránu nevyléčilo. Příštího léta mnoho lidí ve *vo'anu* onemocnělo a zemřelo. Plameny z *torkyru*, které Lišky nesly s sebou, byly jeho hněvem znečištěny."

"Chcete mě zabít kvůli něčemu, co se stalo před stovkami let?" zeptal se Orisian. Snažil se nedat v hlase najevo napětí, které mu svíralo žaludek.

"Ten muž byl poslán k vrbě před tisícem let a šesti měsíci," opravila ho In'hynyr. „Když vlčí rasa ještě stále vrhala stín na tento svět. Když Lišky žily blíž slunci, v pohostinnějších zemích. Ale jeho jméno nebylo zapomenuto. Známe jména lidí, kteří onoho léta zemřeli na nemoc. Nejsou zapomenuti. Stále ještě pro zpíváme. Nezapomínáme. Vy ano? Zapomínají Huaninové na minulost?"

"Ne, nezapomínáme, ale... nejsem jako ten muž. Jeho chyby... jeho pošetilost... není moje." Orisian byl bezradný. Rozhodovalo se tady na základě argumentů, kterým příliš nerozuměl. Cítil se bezmocný. Hlavou mu prolétla myšlenka, že Fariel by věděl, co dělat, co říct. I Inurian by to věděl. Bylo mu nepříjemně horko. Stěny stanu jako by na něj dotíraly ze všech stran.

"Víme, že v Huaninech může být dobro i zlo," řekla In'hynyr. „Na místě, kterému říkáte Koldihrve, vládne mezi Huaniny a Kyrininy mír. Také v lidech z údolí může být dobro. Dvě léta nazpátek vyrazil mladík z *a'anu* Taynanů na lov. Byl neopatrný a zranil ho divočák. Našel ho jeden člověk z údolí a postaral se o něj. Uzdravil ho a mladík se vrátil do svého *a'anu*. Díky tomu víme, že v lidech z údolí je dobro. Máš i ty v sobě dobro?"

„Pomohl bych někomu, kdo je zraněný,“ odvětil Orisian. „Stejně jako se Ess'yr snažila pomoci mně. Ne všichni Huaninové smýšlejí špatně o Kyrininech, stejně jako ne všichni Kyrininové smýšlejí špatně o nás. Nepřeji Liškám nic zlého.“

„Nepřeješ Liškám nic zlého,“ převalovala In'hynyr jeho slova na jazyku, jako by tak chtěla poznat jejich pravdivost. Odmlčela se a ve stanu zavládlo hrobové ticho. Orisian se rozhlížel po tvářích kolem sebe. Upíraly se na něj ale jen prázdné oči. S těmito lidmi nebylo možné navázat kontakt – prohlíželi si ho s nezúčastněností řezníka, který si vybírá ovci na porážku.

„Ess'yr nám říkala, že máš mezi svými lidmi vysoké postavení. Že jsi jedním z vládců,“ pokračovala In'hynyr.

„Ne,“ bránil se Orisian. „Vlastně ne. Můj strýc je than. Inurian je můj přítel...“

Opět to krátké odfrknutí. Přemítal, jestli je In'hynyr rozladěna. Myslel si, že by mu tu Inurianovo jméno mohlo získat sympatie. Nezdálo se ale, že by to fungovalo. Hledal něco jiného, co by se osvědčilo lépe. Možná není pravda, že by Fariel věděl, co říct, přemítal. Nemluvil s Inurianem tak často o Kyrininech jako Orisian; nikdy by ho ani nenapadlo chtít navštívit tábor Lišek, nepovažoval by to vůbec za možné. Neviděl by mezi Liškami a Bílými sovami žádný rozdíl.

„Má rodina není nepřítelem Lišek,“ řekl. „A nejsme přáteli Bílých sov.“

„Ten muž z hradu v údolí bojuje proti Bílým sovám. To je dobře. I ty ses utkal v Anlanu s nepřáteli?“

„Nebojoval jsem proti nim osobně, pokud máte na mysli toto. Válečníci z mého domova ano – když Bílé sovy útočily na naše lidi v lese. Rothe, ten muž, který je tu se mnou, proti nim bojoval. Je nepřítelem Bílých sov.“

Orisiana se opět začínala zmocňovat nevolnost – z horka, z opojného pachu ve stanu, z únavy, která se mu usadila v kostech.

„Všichni jsou proti Liškám,“ pravila In'hynyr. „Jsme malý kmen. Osmdesát *a'anů*. Bílých sov, které se rojí jako včely, je pětkrát tolik. Vaši lidé se hemží v údolí jako myši v trávě. Jsme malý kmen, ale odoláváme našim nepřátelům. Abychom se udrželi, musí být náš zrak ostrý jako zrak lišky a naše myšlenky pronikavé. Ess'yr se za tebe cítila zodpovědná a my jsme jí dovolili ti pomoci. My zase máme zodpovědnost vůči *vo'anu*. Je *vo'an* v bezpečí?“

„Přeji si jen vrátit se ke svým lidem. Neřeknu nikomu, kde je *vo'an*. Ani Rothe, pokud mu to poručím. Chceme se jen vrátit domů.“

Už nemohl dál mluvit. Za očima mu tepalo a bušilo. Hlavou se mu divoce honily všechny příběhy, které kdy o Kyrininech slyšel. Jeho pozornost si žádal každý masakr, kterého se dopustili – děti zabité v postýlkách na

rolnických usedlostech; mučení vojáků zajatých v potyčkách v lese. Stále ale ještě lpěl na myšlence, že příběhy jsou jen příběhy a nemají nic společného s ním tady a teď. Nedokázal uvěřit, že by mohl uniknout hrůzám Zrození zimy, jen aby pak byl odsouzen k smrti touto drobnou starou ženou s červenými prameny ve stříbřitých vlasech.

„Pij!“ řekla In’hynyr. Orisian na ni chvíli nechápavě hleděl, teprve pak si vzpomněl na malou dřevěnou misku se svíravým nápojem, která mu stále spočívala na kolenou. Váhavě ji pozvedl ke rtům a usrkl. Tekutina už trochu vychladla, a i když stále chutnala hořce, alespoň tak nepálila. Myšlenky se mu trochu vyjasnily. Dusné horko polevilo.

„Jakou hodnotu má tvůj slib?“ zeptala se ho In’hynyr.

Orisian se zarazil a pátral po slovech, která by mu umožnila navázat s touto ženou kontakt, jaký potřeboval.

„Zavazuje mě,“ odpověděl. „Stejně jako máte vy závazek k vo’anu a jako měla Ess’yr pocit závazku vůči mně. Můj slib je závazkem sobě samému i vám.“

„Kam půjdeš?“

„Půjdu? Já...“ Zaváhal. Kam půjde? Otec zemřel, totéž možná platilo i o Anyaře a Inurianovi. A pokud měl Rothe pravdu, byl Kolglas velmi daleko. „Vydám se nejdřív do Anduranu,“ prohlásil. „Ke strýci, thanovi. Pokud je to, co říkáte, pravda, musí moji lidé válčit proti Černé stezce a Bílým sovám. Chci být při tom.“

Někde uvnitř stanu, ukryt mezi stíny, začal někdo zpívat. Byla to tichá, monotónní píseň, tak hluboká a tlumená, že připomínala vzdálené mumlání. Orisian ani nedokázal rozeznat, jestli ji zpívá jeden hlas nebo víc. Neslyšel žádná slova. Byl to smuteční, jakoby pohřební zvuk.

„Nepřeji Liškám nic zlého,“ řekl znovu Orisian. „Nejsem váš nepřítel. Pokud vypukne válka, pak proti jiným Huaninům a proti Bílým sovám. Ne proti Liškám.“ Už ho nenapadalo nic, co by měl říct.

Dlouhou dobu mlčeli. Byla tu jen ta píseň, řinoucí se a proudící kolem něj. Sklopil oči a zíral na misku v klíně a nápoj v ní. Rychle chladl. Ke tváři mu stoupaly drobné obláčky páry.

„Nech nás o samotě,“ řekla nakonec In’hynyr.

Orisian potlačil úlevný povzdech a vyškrábal se na nohy. Jeho touha zmizet byla tak silná, že úplně ignoroval bolest v boku. Teprve když stál u východu ze stanu, zmocnily se ho opět pochybnosti.

„Bude nám tedy dovoleno opustit vo’an?“ zeptal se.

„Budeme o tom přemýšlet,“ utrousila jen In’hynyr.

VI.

Dlouhé hodiny seděl s nohama zkříženýma na prahu stanu. Dali mu plášť z kuních kožešin, z něhož se linul tak pronikavý pach, jako by je ze zvířat stáhli teprve před okamžikem. Potřeboval ho, protože vzduch byl každým dnem ostřejší.

Před dvěma týdny – před celou věčností – by pro něj byl pobyt v ležení Lišek splněným snem. Dokonce i teď, trýzněn vzpomínkou na okolnosti, které ho sem přivedly, si uvědomoval nadpozemský klid a mír, které tu panovaly. Kyrininové se pohybovali přesně a cílevědomě, dospělí i děti. I ti nejstarší z nich, křehcí, a dokonce i trochu nahrbení, si uchovávali přirozenou eleganci, kterou Orisian u svých lidí nikdy neviděl. Dospělí shovívavě pozorovali dovádění dětí, které se proháněly mezi stany, někdy se k jejich pošťuchování a honění dokonce přidávali. Orisian nezaslechl jediný hněvivý nebo vzrušený hlas.

Občas přitáhly šedivé mraky a přinesly dešťové přeháňky, většinou ale bylo nebe jasné a průzračné. Slunce vrhalo na ležení ostré stíny bezlistých stromů a rozjasňovalo trávu do téměř letní zeleně. Nad *vo'anem* štěbetala hejna malých ptáčků. Kyrininové přicházeli a odcházeli. Lovili, sbírali dříví a připravovali jídlo jako normální vesničané.

Kromě dobře známých věcí se ale často setkával s připomínkami toho, že je daleko od života, který zná a chápe. Zneklidňovala ho velká tvář z větvi, která bděla jako strážce nad srdcem *vo'anu*. Jednou nebo dvakrát zahlédl Kyrininy, jak se jí dotýkají špičkami prstů a něco mumlají. Tyče zdobené lebkami různých zvířat působily občas, za určitého světla, hrozivě. Možná nejvíc ho ale znepokojoval pohled na někoho z Lišek, jak stojí tiše mezi stany a upřeně na něj zírá. Když občas pohled opětoval, nesetkal se s žádnými rozpaky, jak by bylo v podobné situaci běžné u lidí. Vždycky to byl Orisian, kdo nakonec jako první odvrátil zrak.

Jednou nebo dvakrát denně mu bylo dovoleno strávit určitý čas s Rothem. Rothova tichá konverzace se soustředila na obavy o Orisiana a plány na útěk, jakmile budou oba dost silní. Orisian věděl, že by se bez svolení Lišek nedostali daleko; jejich bezpečí záviselo na rozumu a trpělivosti, nikoliv na útěku. Rothe si toho musel být v hloubi duše také vědom. Možná mluvil o úniku jen proto, že se domníval, že právě to potřebuje Orisian slyšet, aby si udržel optimismus. Pokud ano, provinili se oba stejnou neupřímností, protože Orisian Rothovi zamlčel své slyšení před *vo'an'tyrem*. Rothovi by nijak nepomohlo, kdyby věděl, že jejich osud je stále na vázkách. Alespoň prozatím.

Často ho navštěvovala Ess'yr. Někdy přinesla jídlo, jindy mu zkontrolovala ránu, občas přišla z důvodu, který nechápal. Začal se na její návštěvy těšit. I když se jen zřídka usmívala, vycítil z jejího chování náznak důvěry a dobré vůle. Stejně jako Inurian ale hovořila v podivných obrazech a Orisiana se někdy zmocňoval pocit, že nepochopil ani polovinu jejích slov.

Někdy odpovídala na jeho otázky. Kolik lidí má vo'an? zeptal se například; odpověděla mu, že dvě nebo tři stovky. To je sedm a'anů, které se na jaře zase rozprchnou. Kde je zbytek její rodiny? Její rodiče odešli k vrbě. Její bratr loví v Car Criagaru.

Když Orisian otázkou překročil jakousi neviditelnou hranici, prostěji ignorovala nebo odešla. Odmítala s ním diskutovat o jeho či Rothovu osudu nebo o Inurianovi. A když se zeptal na tu velkou, záhadnou tvář z větví a haluzí, která shlížela na tábor, jen lehce zavrtěla hlavou. Naučil se chovat obezřetně.

V noci ležel na lůžku, obklopen podivnými pachy a vůněmi kyrininského stanu, naslouchal cizorodým zvukům lesa a tábora a toužil po spánku. V těchto hodinách naprosté osamělosti, v sevření temnoty, marně bojoval proti vzpomínkám a obrazům, které se mu honily hlavou. Točily se kolem kolglaského hradu a svátku Zrození zimy. Ale osoba, po které toužil ze všeho nejvíc, jejíž nepřítomnost ho zraňovala víc než jiné, odešla už dávno – jeho matka Lairis. Díra, kterou zanechala v jeho životě, byla stejně velká jako vždy, rána stále stejně čerstvá. Tiskl si kožešiny kolem těla, jako by to byly její paže.

*

Když se ráno čtvrtého dne probudil a Ess'yr mu přinesla misku vodnaté polévky, vycítil, že se něco změnilo. V jejím chování se zračila lehkost, která mu předtím chyběla. Zeptal se, zda In'hynyr učinila nějaké rozhodnutí, ale Ess'yr jeho otázku ignorovala.

„Můj bratr se vrátil,“ řekla. „Navštíví tě.“

Vysoký, štíhlý lovec, kterého Ess'yr později přivedla do Orisianova příbytku, byl nejpůsobivějším Kyrininem, jakého kdy Orisian spatřil. Už jen pouhým vstupem, aniž padlo jediné slovo, dokonale ovládl celý prostor. Jeho dlouhé stříbřité vlasy zářily takřka kovovým leskem. Přísnou tvář měl ozdobenou spleťtými, tmavě červenými spirálami. Když spatřil huaninského mladíka, krčícího se na loži, zůstaly jeho kouřově šedé oči bez výrazu, koutky úst mu ale jemně zaškubaly.

„Můj bratr,“ představila ho Ess'yr. „Varryn.“
„Já jsem Orisian,“ řekl a přál si, aby mu srdce netlouklo tak divoce.
Vysoký Kyrinin naklonil hlavu a přimhouřil oči. Orisian měl pocit, že ho provrtává pohledem.
„Ulyin,“ prohlásil Varryn a vyklouzl ven na denní světlo.
Ess'yr za ním hleděla a jednou si krátce přejela bílými nehty po tváři. Orisian si odkašlal. „Co to znamená *ulyin*?“ zeptal se.
„Ptáče, ještě neopeřené. Padají z hnízda.“ Podívala se na něj. „Špatný lov,“ dodala a vydala se za bratrem.

*

Znovu spatřil Varryna odpoledne, když ho Ess'yr odvedla ze stanu k ohni, kde už čekala mísa s hustou polévkou. Když se s Ess'yr posadili vedle sebe a dali se tiše do jídla, Ess'yřin bratr se k nim přidružil. Orisian si ho koutkem oka prohlížel. Při pohledu na husté tetování zdobící Kyrininovi tvář v něm zápasila obezřetnost se zvědavostí. Konečně odložil polévku a obrátil se k Varrynovi.

„Co...“ Na okamžik zaváhal. „Co znamenají ty symboly? Na tvé tváři?“
Ess'yr promluvila dřív, než mohl bratr odpovědět. „To je *kin'thyn*. Trojnásobný. Jen velmi nemnozí mají tři jako on.“

Něco Varrynovi zašeptala. Orisiana zarazilo, jak se jí melodicky vznáší a zase klesá hlas, když hovoří svým jazykem – jako by v něm tekla říčka. Ať se ho zeptala na cokoli, Varryn souhlasně přikývl.

„Smím ti říct, jak bratr získal *kin'thyn*. Souhlasí. Chceš?“ zeptala se Orisiana.

„Ano, to bych rád.“

„První *kin'thyn* dostal ve třinácti letech.“ Z hlasu Ess'yr číšel obdiv. „Byl v bojovém oddílu tyn'vyrského *an'anu*. Pohybovali se na území Bílých sov. Pronásledovali nepřítele pět dní. Schoval se za strom a zastřelil šípem zkušeného válečníka. Druhý získal v patnácti. Bojový oddíl nepřátelského *a'anu* zaútočil a bratr v boji zblízka zabil jednoho z mužů nožem. Před třetím uplynulo mnoho let. Kyrkyn svolal bojový *a'an* a pronikl s ním údolím hluboko na nepřátelské území. U říčky narazili na rodinu a poslali je všechny k vrbě. Varryn vzal z tábora oheň. Běželi k řece, ale nepřítel se jim držel za zády jako vlčí rasa. Mnozí padli. Kyrkyn a deset dalších. Pět jich opustilo les a vrátilo se. Varryn přinesl oheň. Jen za to se uděluje třetí *kin'thyn*. Za oheň nepřítele.“

Během jejího vyprávění Varryn Orisiana upřeně, nepohnutě pozoroval. Orisian by se nejraději odvrátil. Místo toho se zeptal: „Jak je možné, že procházíte údolím do Anlanu tak snadno? Aniž by o tom měl můj klan tušení?“

Otázka mířila na Ess'yr, protože Orisian předpokládal, že mu její bratr nebude rozumět, ale Varryn odložil miskou, i když byla ještě zpola plná kouřící polévky, a vstal.

„Huaninové nevědí,“ řekl. Vydal se pryč, po několika krocích se ale zastavil a otočil. „Oči a uši jsou tlusté a pomalé. Jako vaše nohy.“

Orisian provázel odcházejícího Kyrinina pohledem.

„Varryn nemá Huaniny moc rád,“ řekla Ess'yr.

„To nemá,“ přitakal Orisian. „Ale zdá se, že nesmýšlíš jako on.“

„Nemám ráda vaši rasu. Ale Inurian o vás mluví v dobrém. O tobě.“

Orisian okamžitě zapomněl na Varryna. Ess'yr jako by na okamžik zvedla bariéru, jíž se zpravidla obrňovala proti otázkám, které jí položil.

„Ty ho znáš? Myslím Inuriana? Navštěvoval vaše ležení?“

„Viděla jsem ho, s tím velkým mužem, a znala jsem i tebe. Viděla jsem tě před třemi lety u Inuriana ve člunu. Blízko břehu. Ty jsi mě neviděl, ale on věděl, že vás pozoruji. Udělal znamení.“

„Nikdy jsme na úpatí Car Anagaisu nepřistáli,“ pronesl Orisian a rychle přemýšlel, jak by mohl co nejlépe využít ochotu Ess'yr mluvit. „Vždycky jsem se s ním chtěl vydat do lesa. Věděl jsem, že navštěvuje vaše tábory, a chtěl jsem jít s ním. Pokaždé mě odmítl.“

Ess'yr se mu zadívala do očí. „Proč jsi k nám chtěl jít? Huaninové nechodí do *vo'anu*.“

„Vím, že mnoho mých lidí nemá Kyrininy rádo. Asi se bojí, ale já se nikdy nebál. Prostě jsem... prostě jsem chtěl vidět, jak vaše tábory vypadají. Vidět, jak žijete. Těžko se to vysvětluje, ale během posledních let jsem chtěl... chtěl být jinde než doma. Na jiném, novém místě. A asi jsem taky chtěl vidět, odkud Inurian pochází a kam se na svých cestách vydává.“

„Je pro tebe důležitý.“

„To ano. V posledních letech se ke mně choval moc hezky.“

Ess'yr si odrhula vlasy z tváře. Její pohyb byl tak přirozený, tak nenucený, že Orisiana na kratičký moment naprosto uchvátil a odvedl jeho pozornost od všeho kromě té dokonale tvarované ruky a jejího nedbalého posunku. Ess'yr na pár vteřin strnula. Pak vstala, jako by dospěla k nějakému rozhodnutí.

„Pojď. Ukážu ti. Možná si to Inurian přeje.“

Vedla ho ven z *vo'anu*. Jak tak spolu tiše kráčeli, ona vpředu a on za ní, Orisiana napadlo, že by to Rothe považoval za šanci na útěk, za příležitost

přemoci Ess'yr a uprchnout. Pro Orisiana ovšem nic takového nepřipadalo v úvahu. Pochyboval, že by dokázal zvítězit nad kyrininskou ženou, a pak – nechtěl nechávat Rotha v ležení samotného. Věděl, že gardista to bude považovat za vážnou chybu, ale Orisian ho nebyl připraven opustit. Navíc tady byl pocit, že je Ess'yr zavázán. Kdyby ho nenašla a nepřivedla sem, nejspíš by už nebyl naživu.

Dorazili na místo, kde se nerovný terén vyrovnával. Půda tu byla bažinatá a zarostlá mechem a povolovala Orisianovi pod nohama. Před nimi se tyčila skupina hustě rostoucích vrb. Mezi stromy se ozývalo zurčení vody. Kousek před vrbami Ess'yr Orisiana přiměla, aby zůstal stát. Několik malých ptáčků, vyplašených jejich příchodem, zmizelo v hustém houští. Orisian se chystal něco říct, ale než tak mohl učinit, položila mu Ess'yr na rty štíhlý prst, lehký jako vánek.

„Dýchej zlehka,“ řekla. „Mluv tiše. Tohle není tvé místo. Jsi sledován.“

Orisian čekal na vysvětlení.

„Toto je *dyn hane*. Místo mrtvých. Tělo je uloženo do země s vrbovým proutkem v rukou. Když vyraší, odchází duch do Darlankynu. Když ne, zůstává. Potom patří ke *Kar'hane*, Strážcům.“

Orisian se zahleděl před sebe a mezi hustě rostoucími, pokroucenými vrbovými kmeny a větvemi objevil několik suchých, tenkých proutků – pohřebních kyrininských haluzí, které se neujaly. Při pohledu na ně si představil přízračné oči, které jej sledují. Nesčetné větve živých vrb se o sebe zpěvavě otíraly. Uvědomil si, že každý strom označuje hrob Kyrinina a proplétá své kořeny mezi jeho kostmi, uloženými v měkké půdě.

„Posláni k vrbě,“ řekla tiše Ess'yr.

Chladný hrob ve vlhké půdě u lesního potoka, pomyslel si Orisian. Dávno věděl, že na rozdíl od jeho lidu Kyrininové své mrtvé nespalují, ale pohřbívají do země. Nevzpomínal si ale, že by slyšel něco o stromech. Uvědomil si, že během svých cest s otcem nebo na lovu s Croesanem a jeho dvořany určitě podobná místa míjel. Kolik stovek mrtvých Kyrininů asi spalo věčný spánek pod kopyty jeho koně?

„*Kar'hane* ti neublízí, pokud přijdeš v dobré vůli,“ řekla, když se vydali zpět do *vo'anu*.

„A ti, kteří v dobré vůli nepřijdou?“ zeptal se Orisian.

Místo aby mu odpověděla na otázku, řekla: „Inurian má *dyn hane* rád. Nazývá jej místem pokoje. Proto jsem ti ho ukázala.“

„Děkuji.“

Když se vrátili do *vo'anu*, upřela Ess'yr pohled na tvář spletenou z větví. Jako vždycky připadala Orisianovi ponurá – jako by klubko svíjejících se hadů náhle ustrnulo na místě.

„Ptal ses, co to je. Je to...“ Ess'yr se zarazila, jako by pátrala po vhodném slově nebo výrazu, „...lapač mrtvých. *Anhyne*. Zpodobnění Anainů.“

Ve chvíli, kdy ta slova vyslovila, to Orisian uviděl. Najednou nechápal, proč ho to nenapadlo dřív. Anainové byli úplně jiní než všechny ostatní rasy – bližší bohům, jak někteří tvrdili. Pokud vůbec měli nějakou podobu, o čemž mnozí pochybovali, pak podobu dřeva, větví a listí, procitajícího k životu. Právě to se snažili Kyrininové zobrazit – těžko uchopitelnou představu zelené země, prolínající lesy a nezkrocenými místy světa.

Všechno, co Orisian o Anainech věděl, byly napůl legendy, napůl pověsti. O lidech, kteří se s některým z nich setkali, se zachovala jen hrstka příběhů a téměř všechny končily špatně. Jeden z mýtů znali ovšem všichni, Huaninové i Kyrininové. Na konci války Poskvrněných, kdy králové přemohli Tane a zlomili moc nejvýznamnějších kyrininských kmenů, se Anainové konečně odhodlali k činu. Vztyčili rozlehlý les – Hluboký hvozd – který pohltit Tane s celým jeho okolím. Stal se divokou, neproniknutelnou překážkou, která oddělila armády lidí a Kyrininů prchajících k východu. To – stejně jako obležení a dobytí Tane – konečně ukončilo krveprolití. A tady, v poklidném srdci *vo'anu*, se nacházelo zpodobnění oné strašlivé moci a shlíželo na hrající si děti a toulající se kozy.

„Co to znamená?“ zeptal se Orisian. Přistihl se, že mluví tlumeným hlasem.

Ess'yr se lehce zamračila. Na jejích obvykle nehybných rysech vypadal ten výraz podivně, jako by přes slunce přelétl pták a vrhl na její tvář letmý stín.

„Když tělo není pohřbeno do *dyn hane*, pak... duch nedojde pokoje. *Anhyne* nás hlídá. Přivolává Anainy, kteří nás stráží před nepokojnými mrtvými.“

Nepokojní mrtví, pomyslel si Orisian. To je příznačné označení. Nevěřil v duchy – aspoň ne v tom smyslu, o jakém hovořila Ess'yr – ale existovaly i jiné způsoby, jak mohli být mrtví nepokojní.

„Nevěděl jsem, že tady jsou nějakí Anainové,“ řekl.

„Zjevují se jen na několika málo místech. V Hlubokém hvozdu, jak vy říkáte. V Anlanu, kde je nepřítel. V Din Sive. Ale ne vždycky je spatříš. Prostupují zeleným světem. Nevidíš je, ale jsou tady.“

Pak už mlčela. I tak ale její slova stačila, aby v Orisianovi na celé hodiny vyvolala dojem, silnější než kdy dřív, že je sledován. I když jim měli Anainové podle Ess'yřiných slov zajišťovat ochranu, nijak netoužil usínat pod bdělým pohledem takových bájných bytostí. Té noci prahl po kamenných zdech Kolglasu, po jejich pevnosti a neměnnosti víc než za všechna uplynulá léta.

Orisiana probudily ruce, které z něj stahovaly kožešinové přikrývky, a naléhavé hlasy, které nemilosrdně protrhávaly závoj spánku, jenž mu zastíral sluch. V první chvíli se, ještě napůl spící, chtěl tělům, dotírajícím na něj ze všech stran, postavit na odpor. Bylo jich ale příliš mnoho, a tak se podvolil. Postavili ho na nohy a vystrkali ven do chladné noci. Omámeně se rozhlédl.

Před jeho stanem se shlukl velký houf Kyrininů – tak velký, že tu snad musel být každý muž, žena i dítě z *vo'an*u. Stáli mlčky a upřeně na něj zírali. Ti, kteří jej vzbudili, splynuli s davem a nechali ho, stále ještě trochu roztřeseného, samotného. Les se koupal v jasném měsíčním světle, které zalévalo bledé tváře přítomných nadpozemskou září. Zvedl zrak a vysoko na obloze spatřil velký bílý úplněk.

Rotha postrčili nešetrně vpřed, takže se ocitl vedle Orisiana. Působil mnohem čileji a ostražitěji, než jak se cítil Orisian.

„Držte se u mě,“ zabručel, napřímil se a pevně sevřel Orisianovu paži. „Nedávejte najevo strach.“

Orisian se rozhlédl po valu nehybných těl, který je obklopoval. Kromě chraplavého houkání sovy někde v lese se neozýval jediný zvuk. Zmocnil se ho neodbytný pocit, že sem s Rothem nepatří, že zabloudili a ocitli se v neskutečném světě. Něco se dělo, nebo se brzy bude dít.

„Nic neříkej,“ zašeptal Rothovi, protože si uvědomil, že v současné situaci se jeho strážce dopustí chyby snáze než on sám.

Zástup se rozestoupil, aby uvolnil místo přicházející postavě. Pod dolním lemem dlouhé kožené sukně se jí rýsovala bosá chodidla, z ramen visely pruhy kožešin. Musela to být kyrininská žena, ale tvář, která hleděla na Orisiana a Rotha, patřila lišce. Jak otáčela hlavou sem a tam, všiml si Orisian řemínků, které držely masku na místě. Byly obtočeny kolem dlouhých pramenů stříbřitých vlasů protkaných rudými pruhy, které v měsíčním světle pronikavě zářily. In'hynyr, uvědomil si Orisian. To poznání ale nijak nezmírnilo divošský účinek masky, když se k němu na okamžik otočila a upřela na něj zrak. V levé ruce držela dlouhou hůl, na níž byl připevněn tucet drobných zvířecích lebek. Jak se pohybovala, kosti do sebe narážely a chřestily. *Vo'an'tyr* se zastavila, obrátila se k oběma lidem a na několik dlouhých vteřin zavládlo napětí. Pak se prudce otočila a rozpřáhla paže. Ocitla se přímo mezi oběma cizinci a shromážděnými Kyrininy. Když začala mluvit, tlumila liščí maska její hlas, o to strašidelněji se ale nesl mýtinou. Hovořila jazykem Kyrininů, takže proud její řeči připomínal jakési zaříkadlo.

„Připrav se na všechno,“ zamumlal Orisian.

In'hynyr mluvila a všichni ji napjatě sledovali. Zatřásla holí a lebký zachrastily. Její hlas střídavě stoupal a klesal. Z úst se jí kouřilo a obláčky páry stoupaly vzhůru, jakoby přitahovány zářivým měsícem.

Liščí tvář se s výkřikem otočila a k oběma cizincům vystřelila In'hynyřina paže. Rothe sebou trhl. Orisian nehnul ani brvou. Tím, že promluvil k *vo'an'tyru*, udělal vše, co bylo v jeho silách, aby je zachránil. Věděl, že teď už nemůže budoucnost nijak ovlivnit. In'hynyr se odmlčela a zástupem proběhla vlna šepotu. Tu a tam se skláněly hlavy. Potom se začalo shromáždění nejdříve po jednotlivcích, pak po malých skupinkách rozcházet. Kyrininové mizeli, nořili se do temnoty. In'hynyr s tváří stále otočenou k Orisianovi a Rothovi o několik kroků ucouvla, pak se otočila a odcházela, osamělá, drobná postava. Zakrátko zůstala na mýtině jen Ess'yr. Stála a prohlížela si Orisiana. Ten cítil, jak Rothova ruka pouští jeho paži a jak si obrovitý muž zhluboka oddechl. Ess'yr k nim přistoupila.

„Co se stalo?“ zeptal se Orisian.

„*Vo'an'tyr* promluvila,“ řekla Ess'yr. „Smíte odejít. Zítra. Ještě další den a budete posláni k vrbě. Přijdu pro vás ráno.“

*

Za svítání se nad ležením vznášela hustá mlha. Orisian se před stanem protáhl. Po nočním shromáždění spal jen málo a neustále se převracel a házel sebou; neklidná mysl mu nedoprávala klidu.

Z mlhy se vynořil Rothe. Když přišel blíž, usmál se.

„Svoboda volá!“

Orisian mu úsměv opětoval. „Vypadá to tak.“

„Nikdy jsem si nemyslel, že z toho vyvážneme se zdravou kůží, ale podařilo se,“ pokračoval Rothe. „Budeme mít o čem vyprávět.“

Orisian se rozhlédl po *vo'anu*. Převalující se mlha tlumila všechny zvuky a zastírala postavy několika málo Kyrininů, kteří už byli vzhůru. Ve vlhkém vzduchu byl cítit kouř. Jejich pobyt v táboře Kyrininů končil klidně, nenápadně.

Objevila se Ess'yr a zvedla nad hlavu dvě hubené, už stažené veverky. „Vaše snídaně,“ řekla.

Orisian a Rothe mlčky přihlíželi, jak Ess'yr nabodává obě zvířátka na rožeň a opéká je nad ohněm. Zatímco hleděli do plamenů a čekali, přišel Varryn. Postavil se vedle nich a opřel se o dlouhý oštěp. Rothe si prohlížel kyrininského válečníka s neskrývaným nepřátelstvím.

„To je Varryn, bratr Ess'yr,“ představil ho Orisian. Rothe něco zavrčel a stočil zrak zpátky k ohni. Varryn nedal jediným pohybem najevo, že by vzal na vědomí jejich přítomnost. Dokonce i když mu Ess'yr něco pošeptala, nehnul brvou. Možná si Kyrininka všimla něčeho, co Orisian vůbec nezaregistroval, protože zachovala ledový klid.

„Kam půjdete?“ zeptala se Orisiana.

Podíval se na Rothu, protože si uvědomil, že o tom spolu ještě nemluvili. „Do Anduranu,“ odpověděl pak. „Do města v údolí.“ Gardista přikývl.

„Leží docela blízko, ne?“ zeptal se náhle Orisian Ess'yr.

„Není daleko,“ odvětila. „Doprovodíme vás na kraj lesa. Já a Varryn.“

„To nebude potřeba,“ zavrčel Rothe a zamračil se na Ess'yr.

„Bude to tak nejlepší,“ vmísil se do hovoru Varryn. „Naši lidé jsou v lese. Mohli by si myslet, že jste nepřátelé. Provrtat vás šípy jako dikobraza. Povedeme vás rychle a bezpečně.“

Rothe vypadal, že se jen s námahou ovládá. „Jsem si jist, že si poradíme,“ řekl rty tak sevřenými, že se mu slova jen s námahou drala z úst.

„Můj bratr... žertuje,“ ozvala se Ess'yr. „Ale má pravdu. Povedeme vás tak, abyste už nemohli najít náš vo'an. Povedeme vás bezpečnými cestami. A povedeme vás tak, abychom si byli jisti, že jste opravdu opustili území Lišek. Proto vo'an'tyr chce, ať jdeme s vámi. A tak to také bude.“ A to byl konec debaty.

Na Rothově tváři se usadil černý mrak a Orisian pochopil, že cestovat společně s gardistou a hrdým kyrininským válečníkem nebude žádný med.

„Připravíme se,“ prohlásila Ess'yr. „Až dojdete, přijďte na konec vo'anu. Na východní.“

Nechali Orisiana a Rothu o samotě s veverkami. Gardista si brblal pod vousy něco o tom, jak pošetilé je důvěřovat Kyrininům.

„Nemáme jinou možnost,“ zamumlal Orisian. „Nemyslím si, že by přijali naše odmítnutí s pochopením. Tak jako tak to nebude na dlouho. Snaží se jen chránit sami sebe, ubezpečit se, že sem nenajdeme cestu tak snadno.“

Orisian vycucal kost. Nepozorovaně se kolem nich shlukly děti. Když vzhlédl, zjistil, že se jich asi deset nebo víc přišlo naposledy podívat na podivné návštěvníky jejich domova. Rothe hodil zbytky jídla do ohně a vstal. Děti se přesunuly na stranu, aby mu udělaly místo.

Oba Huaninové se podle pokynů vydali na kraj tábora. Nikdo jim nevěnoval pozornost. Prošli kolem dvou starých žen, které na kamenné kovadlině louskaly ořechy. Mladá dívka napínala na rám ještě mokrou a zkrvavenou jelení kůži. Když ji míjeli, ani nevzhlédla.

Ess'yr a její bratr seděli na samém konci vo'anu, kde už stálo jen několik posledních stanů. Vedle sebe měli položená malá cestovní zavazadla společně

s oštěpy, luky a toulci plnými šípů. Před nimi stála a čekala mladička kyrininská dívka; počínala si tak trpělivě a tiše, že by to u lidského dítěte nebylo myslitelné. Sledovala, jak si Ess'yr a Varryn nechávají mezi prsty proklouzávat dlouhé kožené šňůry a v pravidelných odstupech na ně vážou uzly. Orisian nechtěl rušit hluboké soustředění malé skupinky, a tak se kousek od ní zastavil. Na zemi ležel Rothův meč. Rothe ho bez vyzvání zvedl, vytáhl z pochvy a začal si ho do posledního detailu zkoumavě prohlížet.

Oba Kyrininové dál nerušeně vázali uzel za uzlem, a než každý pevně přitáhli, navlhčili ho jemně slinami. Konečně práci téměř současně dokončili a předali šňůry dívce. Ta uchopila každou do jedné ruky a odešla.

Ess'yr se obrátila k Orisianovi. Z haleny vytáhla tenký nůž. Byl uzpůsoben pro vrhání – hladká dřevěná rukojeť postrádala příčnou část.

„To ti vězelo v těle,“ řekla a podala ho Orisianovi. „Nemáš zbraň. Vezmi si tuhle.“

Přijal jej a zasunul za opasek. Připomněl mu jeho staré zranění a na okamžik jako by jím projela bolest, ale bylo lepší mít tenhle nůž než žádný.

„Inkallimská čepel,“ hlesl Rothe téměř obdivně. „To je vzácná trofej.“

Ess'yr a Varryn beze slova vstali, posbírali si věci a zamířili do lesa. Orisian a Rothe se na sebe podívali. Rothe pokrčil rameny. Vydali se za Kyrininy, pryč z vo'anu.

Teprve po několika minutách chůze se Orisian odhodlal zeptat Ess'yr, co znamenaly ty zauzlované kožené šňůry.

„Jeden uzel je jedna myšlenka,“ vysvětlila mu. „Myslíš na lidi, na určité místo, dobu, na život. Dělá se to před cestou. Když se naše těla nevrátí, je šňůra pohřbená v *dyn hane*. Připoutá naše duše k vrbě. Nebudeme nepokojní.“

Oba Kyrininové nasadili náročné tempo. Les byl řídký, mezi skupinami stromů se táhly široké travnaté plochy. Každých pár set kroků minuli na nějakém chráněném místě prastarý dub. Protože pod jejich větvemi často změnili směr, zmocnilo se Orisiana podezření, že Kyrininové se podle nich orientují, jako by to byly značky v nějaké mapě, kterou nosí v hlavě.

„Jak daleko je to do Anduranu?“ zavolal Orisian dopředu na Kyrininy.

„Není to daleko,“ odvětila Ess'yr, aniž by se ohlédla.

Dorazili k namáhavějšímu úseku s převrácenými stromy a změtí čerstvých výhonků, které vyrazily v okolí mrtvých kmenů ze země. Varryn je vedl samotným středem houští. Pro Orisiana a Rotha nebylo snadné proklesat si cestu. Když se poškrábání a unavení konečně vynořili na opačném konci mlází, opíral se kyrininský válečník o oštěp a tvářil se, jako by už na ně čekal věky.

„Ani raněný divočák není tak hlučný,“ pronesl.

Rothe se zatvářil tak uraženě, že by se Orisian rozesmál, kdyby se nebál, že výměna názorů mezi oběma bojovníky přeroste v otevřenou potyčku. Gardista naštěstí neměl příležitost odpovědět. Varryn se po své poznámce otočil na patě a zmizel vpředu.

„Raněný divočák...“ zamumlal Rothe. „Teda že to dojde tak daleko... že budeme běhat lesem za Kyrininy jako děti... Už mi rostly vousy, když byl tenhle... divoch jenom boulí v tátových kalhotách.“

„Je to smutné,“ přitakal Orisian. „Ale měli bychom se snažit držet s nimi krok.“

A tak kráčeli za oběma Kyrininy podél jižního úbočí Car Criagaru k Anduranu.

3

Černá stezka

V dobách, kdy byl Monach oc Kilkry nejvyšší than v Kolkyre a klan Kilkry už téměř sto let vládl všem ostatním, usnula v Kilvale rybářova žena Amanath hlubokým spánkem, ze kterého se po tři dni a po tři noci neprobouzela. Její rodina se už domnívala, že se vydala na cestu do Temného spánku. Zpívali smuteční písně a mazali jí tělo olejem. Čtvrtého dne ale otevřela oči a začala hovořit. Mluvila o Zahaleném bohu, o Posledním bohu, který zůstal, když všichni jeho bratři a sestry opustili tento svět. Mluvila o Knize životů, kterou nosí při sobě a z jejích stránek jí četl příběhy – příběhy, jež vyprávěly o každém životě, který kdy byl či bude. A ty příběhy nazývala Černou stezkou, neboť vyprávěly o stezce předurčené lidem od zrození až do smrti. Mluvila o Kall, dni, kdy bude lidstvo učením černé stezky sjednoceno, kdy bohové vyslyší volání po jednotě a vrátí se, aby zničili a znovu vytvořili tento svět. A hlásala, že jen ti, kdo zachovají věrnost víře, budou znovuzrozeni v novém světě.

Učení rybářovy ženy se znelíbilo mocným. Muži nejvyššího thana ji za její slova pověsili na jasanu. Všichni thanové se báli nové víry, s výjimkou jednoho. Avann oc Gyre-Kilkry, vládce Kan Avoru, uslyšel slova Amanath a vzal si je k srdci. Shromáždil kolem sebe všechny, kteří viděli pravdu, a poskytl jim útočiště. A když vypukla válka, postavil se jeho klan ve jménu této pravdy proti všem ostatním. Avann to byl, kdo pak – když Kan Avor padl – provedl deset tisíc uprchlíků Údolím kamenů na sever. Pravda, kterou Amanath hlásala, tam mezi klany, jež vytvořil, žije do dnešních dní. Plamen hoří a neslábne.

Slyšte dobře. Toto je pravda pro ty, kdo mají uši, aby naslouchali. Odložte pýchu a odložte strach. Den vaší smrti už byl čten z Knihy Posledního boha. Existuje jen předurčená stezka. Existuje jen Černá stezka.

Z KOMENTÁŘE ANONYMNÍHO AUTORA KE KNIZE STEZKY

I.

Nad Taimem Narranem dar Lannis-Haig a jeho druhy se tyčily rozlehlé valy Vaymouthu, zalité posledními paprsky večerního slunce. Z rezidence klanu Haig se za posledních sto let stalo patrně největší město na světě. Jeho hradby sahaly do výše, jakou od dob zkázy Zářícího města Kyrininů nikdo neviděl. Jižní brána, zvaná Zlatá, byla doširoka otevřená; její obrovitá, železem pobitá křídla připoutaná řetězem dozadu. Po jedné straně postával hlouček strážných, opíral se o kopí a netečně sledoval skupinu blížících se mužů. Silnici lemovali žebráci a natahovali k válečníkům Lannis-Haig ruce. Jejich ubohé příbytky se krčily u městských zdí.

Jak se blížili, zmocňovala se Taima důvěrně známá nechuť k tomuto městu a pyšné nádheře, kterou ztělesňovalo. Nejraději by ho obešel a zamířil přes pobřežní pláň a území Ayth-Haigu dál k severu, ale několik jeho mužů bylo tak slabých, že by bez odpočinku nepřežili. Na zpáteční cestě z hor Dargannan-Haigu jich už i tak deset zemřelo. Taim byl unaven stavěním hranic na okrajích silnic a pálením mrtvých těl.

Projel branou a okamžitě ho pohltily stíny hradeb, jako by ho pozřelo nějaké gigantické zvíře. Potom mu cestu zatarasila postava. Taim v ní s pocitem chladné odevzdanosti poznal Mordyna Jeraina, kancléře nejvyššího thana. Narozen a vychován v Tal Dyre, ale dávno přijat za syna Vaymouthu, strávil Jerain po boku Gryvana oc Haig téměř dvacet let. Byl to pohledný, hnědovlasý muž s přesnými, sebejistými a uvážlivými pohyby. Břemeno moci nosil s lehkostí a jistou elegancí. Na místech, kde měli jen málo sympatií ke spleťtým intrikám haigského dvora, nazývali kancléře Stínovou rukou.

„Byl jsem informován, že přijíždíte,“ řekl Mordyn, když Taim přitáhl koni otěže.

„Samozřejmě.“

Kancléř se usmál a byl to úsměv zářivý a prázdný současně. „Vydal jsem se vám naproti, protože jsou věci, o kterých si musíme promluvit,“ prohlásil.

„Mám s sebou muže, kteří potřebují odpočinek a ošetření. Žádné jiné zájmy tady nesleduji. Mám svolení ubytovat své lidi ve zdech tohoto města. Chvilí si odpočineme a pojedeme dál.“

Mordyn přimhouřil oči a položil elegantní ruku na uzdu Taimova koně.

„Jsem kancléř klanu Haig, Narrane. Můj čas je vzácný. Nevítám poutníky u brány z čirého potěšení.“

Taimem projel záchvěv únavy a dlouho potlačovaného hněvu. Zadíval se na kancléřovu ruku a vyšívání lem jeho rukávu. Sametem se vinuly jemné zlaté nitě. Plášť byl nejspíš propašován z království Adravane, ležícím na dalekém jihu, do Dornachu a odtamtud buď přes tržiště Tal Dyre, nebo přes města na Svobodném pobřeží dál do Vaymouthu. Taková cesta musela tento kus oděvu závratně prodražit a jeho vlastnictví svědčilo o Jerainově postavení stejně výmluvně jako jeho titul. S takovým mužem nebylo radno si zahrávat, ale velká část Taimovy zdrženlivosti se už dávno vytratila na krví potřísněných stráních před An Camanem.

„A já nemluvím s kancléři pro své potěšení,“ odvětil.

Krátkým škubnutím vytrhl Mordynovi uzdu a pobídl koně vpřed. Kancléř zavrtěl hlavou jako muž čelící trucovitému dítěti. Zvedl ruku a na cestu se vyhnuly stráže. Za jejich zády se začínal sbíhat malý zástup těch, které přilákal pohled na nechvalně známého hodnostáře.

„Jste unavený, cesta musela být pro vás i vaše muže dlouhá a namáhavá,“ řekl Mordyn. „Vaše netrpělivost je pochopitelná. Nicméně musím trvat na tom, abyste si našel čas a pohovořil se mnou. Mám zprávy, které se určitě dozvíte raději dříve než později, a nechci vám je sdělovat na ulici.“

Taim zastavil koně a svěsil ramena. Vnímal, jak se na něj zezadu tlačí jeho muži, a nemusel se ani otáčet, aby cítil jejich napětí. Jediné, po čem teď toužil, bylo najít si nějaké klidné, teplé místo a upadnout do bezesného spánku. Poslední dobou ho pronásledovaly tíživé sny. Alespoň na jednu jedinou noc chtěl vypudit okolní svět ze své mysli.

Místo toho se obrátil ke kancléři a řekl: „Dobrá tedy.“

Seskočil z koně a podal otěže muži za sebou. Pak poslal svůj oddíl dál do města, zatímco sám pěšky následoval Mordyna a jeho čestnou stráž do Rudého paláce.

Palác, jedna z několika skvostných rezidencí postavených pro vládnoucí rod a vysoké hodnostáře klanu Haig, nebyl příliš daleko. Přiléhal k vnitřní straně městských hradeb a tyčil se na terase porostlé popínavou vinnou révou a keři. Do zdí byly zasazeny bloky rudého porfyru. Na širokých schodech vstupního schodiště stály stráže v nablýskaných prsních pancířích a přilbicích, na nichž vlály chocholy barvy zralého obilí.

Jak Taim kráčel vedle kancléře mramorovými síněmi, rozptylovala jeho pozornost slabá, těžká vůně, vznášející se ve vzduchu. Mohutné zdi paláce pohlcovaly všechny zvuky města. Malovaný strop podpíraly pilíře tlusté jako stoleté stromy. Když procházeli kolem bohatě vyřezávané mříže zasazené do

zdi, zahlédl za ní Taim ženské tváře, provázející ho pohledem. Měl pocit, že slyší šepot a smích.

Kancléř ho zavedl do přijímacího pokoje. Stál tam velký psací stůl z tmavého, téměř černého dřeva, zdobený zlatými lístky. Mordyn Jerain kolem něj nevšímavě prošel a ukázal na dvě pohodlná polstrovaná křesla.

„Prosím, posad'te se,“ vyzval Taima. „Mohu poslat pro něco k jídlu nebo k pití?“

Služebná, postávající mezi dvěma nehybnými strážemi lemujícími vchod, na ně upřela zrak, z něhož vyzařovala ochota a horlivost. Taim ale zavrtěl hlavou a žena odešla.

Válečník klesl do křesla a nechal se na okamžik ukolébat pohodlím a luxusem. Mnoho nechybělo a vydechl by úlevou. Jako by se najednou ocitl tisíc mil od vzpomínek na nehostinné hory Dargannan-Haigu. Mordynův hlas ho ale rychle vrátil do reality.

„Myslím, že až uslyšíte, co vám chci říct, odpustíte mi moje naléhání a nedostatek obvyklých zdvořilostí. Včera jsem se dozvěděl, že se hradu Kolglas zmocnili Inkallimové.“

V Taimově mysli se rozhostila prázdnota. Najednou nedokázal odtrhnout zrak od spirál a závitů na vyřezávané opěrce křesla. S podivnou nezúčastněností si uvědomil, že ji křečovitě svírá. Opět ho obklopila nasládlá, kořeněná vůně, kterou poprvé ucítil v mramorových síních.

„Zatím nevíme nic bližšího,“ pokračoval kancléř. „Snad jen to, že hrad byl vypálen a útočníci pravděpodobně uprchli do lesa.“

„Kennet?“ hlesl Taim. Strašně rád by věřil, že mu Mordyn lže. Nedovedl si ale představit, jaký by k tomu mohl mít důvod.

„Nemám tušení. Každým okamžikem očekávám další posly. První věděl jen to, co jsem vám už řekl.“

„Ale jak je to možné? Jak mohli proniknout až ke Kolglasu? Co Tanwrye a Anduran?“

V koutcích Mordynových očí se poprvé objevil náznak pochyb. Hned ale zmizel. „Padla zmínka o Kyrininech,“ řekl. „Vím, že to zní absurdně, ale je možné, že měli na útoku podíl. Víte stejně dobře jako já, jak snadno vznikají v dobách zmatků různé fámy, takže bych tomu nepřikládal velkou váhu. Pokud ovšem Bílé sovy opravdu pomohly Černé stezce, vysvětlovalo by to nevysvětlitelné.“

Taim neměl slov. Jen vrtěl hlavou.

„Obávám se, že tyto události mohou být předzvěstí dalších, ještě horších,“ prohlásil Mordyn. „Připadá mi nepravděpodobné, že by gyrské klany vysílaly Inkallimy tak daleko za hranice a v takovém počtu, že jsou schopni obsadit

hrad, aniž by měly dalekosáhlejší plány. Je možné, že celé údolí bude zaplaveno útočníky. Pokud už se tak nestalo.“

Taim nevěřicně zíral na kancléře. Mordyn se nedal vyvést z klidu. „Mluvím pravdu, Taime. A vy to víte. Inkallimové nedělají prázdná gesta.“

„Co...“ Taim se snažil ovládnout, udržet na uzdě záplavu emocí, které by mu mohly zakalit úsudek. „Co budete dělat?“

Mordyn povytáhl obočí. „Já? Očekávat návrat nejvyššího thana. Vyslal jsem posly na jih hned poté, co jsem obdržel tyto zprávy. Bezpochyby jste se s nimi setkal.“

„Takže čekat?“ vyštěkl Taim.

„A shromažďovat naše oddíly, jak nejrychleji to půjde. Dokonce i kdybychom tu teď měli dobře zásobenou a připravenou armádu, nedorazila by do Anduranu dřív než za tři týdny. To znamená bojovat v zimě. Pokud se k tomu odhodláme, musíme mít k dispozici síly schopné dosáhnout rychlého vítězství.“

„Lheanor nebude čekat,“ prohlásil Taim pochmurně.

„Myslím, že than Kilkry-Haig uposlechne rozkazů svého pána.“

„Nebude čekat,“ opakovat Taim. „Je opravdovým přítelem mého klanu.“

„Taime, Taime,“ řekl. „Nejopravdovějším přítelem vašeho klanu je momentálně Gryvan oc Haig. Může Croesanovi přispěchat na pomoc s dvaceti či třiceti tisíci muži. Ano, chvíli to potrvá, ale Gyre bude litovat své rozpínavosti.“

„Gyre je mi naprosto lhostejný,“ zamumlal Taim. „Záleží mi jen na Lannisu... Lannis-Haigu... a na mém thanovi.“

„Přirozeně,“ odvětil kancléř. „To chápu. Jen vám radím, abyste nepropadal obavám dřív, než budeme mít podrobnější informace. Možná se nakonec ukáže, že to byl pouhý nájezd. A váš klan už koneckonců dosáhl nad Černou stezkou v minulosti mnoha skvělých vítězství. Pomoc nejvyššího thana nebo Lheanora možná vůbec nebude zapotřebí.“

„Možná ne. A určitě bychom ji nepotřebovali, kdybych nebyl se svými dvěma tisíci muži povolán nejvyšším thanem na jih.“

Mordyn Jerain se chápavě usmál.

„Váš postoj je pochopitelný, ale víte, že nebyla jiná možnost. Nejvyšší than nemohl tolerovat Igrynovu otevřenou vzpouru. Právě klany by ztratily význam, kdyby nedržely pospolu tváří v tvář rebelii ve vlastních řadách. Bylo důležité, aby každý klan přispěl svou měrou k Igrynově porážce. Nejen důležité – naprosto nezbytné. Žijeme v nebezpečných časech. Pokud nepřátelé uvidí naši nesvornost, nebudou váhat zaútočit.“

„Naším největším nepřítelem je Černá stezka,“ zabručel Taim. „A vždycky byla. Můj klan na to nezapomněl. Ani Kilkry-Haig. Právě klany by mohly

snáze držet pospolu, kdyby sdílely tento názor, místo aby trávily veškerý čas sněním o bohatství, kterého by se mohly zmocnit na Svobodném pobřeží, v Tal Dyre, nebo dokonce v Dornachu.“

Decentní odkašlání odvedlo pozornost obou mužů ke dveřím. Žena, která tam stála, byla tak krásná, že Taim na okamžik zapomněl dýchat. Na ramena jí spadaly husté, havraní vlasy. Hedvábné šaty, které měla na sobě, jí seděly tak dokonale, že by si je nebylo možné představit na žádné jiné ženě. Uši, krk a zápěstí měla ozdobené takovým množstvím zlata, že by dokázalo naprosto uchvátit i člověka mnohem chamtivějšího než Taim. Připadalo mu, jako by ta plná vůně vznášející se v paláci lpěla i na ní, protože když vstoupila do místnosti, vnesla s sebou její závan.

Poznal ji okamžitě – Tara Jerain, kancléřova choť. Viděl ji jet po Mordynově boku během slavnostní přehlídky armády, kterou nejvyšší than uspořádal před odchodem na jih. Byl to nezapomenutelný pohled.

„Ach, Taime, toto je má žena Tara,“ představil ji Mordyn a vyskočil na nohy.

Taim vstal a pozdravil ji hlubokou úklonou. „Je mi ctí, že se s vámi mohu seznámit, mylady.“

„Nápodobně,“ odvětila Tara hlasem stejně zářivým jako její šperky. „Je mi líto, že se nesetkáváme ve šťastnější den.“

Taim byl poněkud překvapen, že kancléřova žena tak otevřeně naráží na příčinu jeho neklidu, pak si ale vzpomněl na všechny pověsti a fámy, které tuto ženu obklopovaly. Nebylo jich málo a všechny svědčily o tom, že má – svým vlastním způsobem – stejnou moc jako její manžel. Byla ženou hodnou Stínové ruky a nejspíš věděla o událostech na severu právě tolik jako Mordyn.

„Požádal jsem Taru, aby se k nám připojila a postarala se, aby vašim mužům ve městě nic nechybělo,“ řekl kancléř. „Může pro ně obstarat cokoli.“

„Přesně tak,“ přitakala Tara. „Jídlo, pití, lékařskou péči. Řekněte mi, co vaši muži potřebují, veliteli Narrane, a budou to mít.“

„O jejich potřeby bude postaráno,“ řekl Taim s lehkou rozladěností v hlase. Nemohl se ubránit pocitu, že je propouštěn – jemně, účastně, ale přesto rozhodně.

Kancléřova žena lehce přikývla. Víčka se jí na okamžik zachvěla, jako by se jich dotkl lehký vánek. „Jak si přejete,“ řekla.

„Tak si tady alespoň na chvíli odpočiňte,“ navrhl Mordyn. „Nechám vám připravit pokoj.“

Taim se otočil ke kancléři. V posledním okamžiku se mu podařilo ovládnout hněv.

„Děkuji, ale mé potřeby jsou skromné. Odpočinu si se svými muži a připravíme se na cestu do Kolkyre. A do Anduranu.“

„Nepočkáte tedy na návrat nejvyššího thana?“ zeptala se Tara nevinně. „Určitě nebude dál než dva nebo tři denní pochody odtud.“

Taim se usmál. Žádala si to zdvořilost, i když měl důležitější věci na srdci. Musí se dostat co nejrychleji na sever.

„Musím jít, mylady,“ řekl. „Mé místo je po boku mého thana. A také po boku mé ženy, kterou bych velmi rád zase viděl.“

*

Anduran a Glasbridge, dvě největší města Taimova klanu, vypadaly ve srovnání s velikostí Vaymouthu a početností jeho obyvatel jako pouhé vesnice. Lidé se hemžili po ulicích jako hejna ryb v pevně zatažené rybářské síti. Kancléř nabídl Taimovi koně a doprovod, ale ten odmítl. Znal cestu ke kasárnám poměrně dobře a toužil se konečně zbavit tíživé starostlivosti Mordyna Jeraina a jeho lidí. Teď, když se prodíral zástupy, ovšem jeho sebejistota pomalu mizela. I když už navštívil hlavní město klanů Haigu dvakrát, jeho drsná vitalita a velikost ho stále mátly.

Na jeho smysly dotíraly podivné pachy a zvuky: koření a byliny, které nepoznával; hudba provozovaná na nástrojích, které na severu neznali; tu a tam hlaholení cizích jazyků – zvláštní hantýrka obchodníků z Tal Dyre nebo drsně znějící podoba jeho vlastního jazyka, která se stále ještě používala ve vzdálených částech území klanu Ayth-Haig. Lidé do něj strkali a vráželi, ale věděl, že nemá smysl si stěžovat.

Taim žasl nad tím, jak život nerušeně pokračuje v celé své chaotické vitalitě. Jeho vlastní svět se po Jerainových zprávách otřásl v základech, v těchto ulicích ale vládl všední den. Daleko na severních hranicích jeho vlasti nejspíš umírali muži – muži, které dobře znal z doby strávené v opevněném Tanwrye. Tady kupci nabízeli zboží a měšťané se věnovali svým záležitostem, jako by se nic nestalo. Bylo mu z nich zle.

Kasárna ležela v samém středu města. Byla to dlouhá procházka. Konečně se za vzdálenými střechami vynořil altány a rohovými věžemi zdobený Měsíční palác, kde se svou rodinou žil a odkud vládl Gryvan oc Haig. Za poslední zatáčkou dav trochu prořídil, protože ulice tu přecházela v prostorné náměstí. Na jeho opačném konci stála ponurá a mohutná městská kasárna. Na otevřeném prostranství před nimi postávali komedianti a předváděli vděčným skupinkám diváků žonglérské a kouzelnické kousky. Jedním z nich byl i tanečník na řeřavém uhlí, jehož olivová pokožka a pestrý harlekýnský oděv

prozrazovaly, že se do Vaymouthu zatoulal z Ostrovů kostí v Dornachské říši. Mezi jeho příznivci byl i malý, drobný mužík, který se točil sem a tam nebo poskakoval z nohy na nohu, až za ním vlály hadry, které měl na sobě.

„Neopustili nás,“ křičel k nebi. „Je to lež. Viděl jsem je na vlastní oči. Stále nad námi bdí. Na ulici v Drandaru jsem potkal Strážce brány. Stvořitele! Toulal jsem se Zahalenými lesy a spatřil Divocha, jak si pochutnává na jelenovi, kterého složil.“

Blázen, pomyslel si Taim. Kdysi by za takhle slova skončil pod katovou sekyrou. Když rybářova ženy z Kilvale začala hlásat učení Černé stezky, počínal si Monach oc Kilkry naprosto nemilosrdně. Přesvědčen, že takové kacířství přinese jen utrpení a chaos, zůstal neúprosný dokonce i ve chvíli, kdy spor přerostl v občanskou válku. Dnes už nikdo podobnému volání nenaslouchal, nikdo mu tady, v Gryvanově městě, nevěnoval sebemenší pozornost. Kdysi bylo jediným smyslem existence klanů zajistit stabilitu a řád. Koneckonců vznikly jako odpověď na chaos Bouřlivých let, které následovaly po pádu království Aygl. Dnes, aspoň to tak Taimovi připadalo, sloužily klany jinému účelu – měly podporovat ambice klanu Haig.

Taim prošel branou kasáren, nevšímavý k nevlídným pohledům stráží. Svě muže našel v síni v nejvzdálenějším koutě rozlehlého labyrintu obytných budov, dvorů a zbrojnic. V tu chvíli na něj plnou vahou dolehlo břemeno jeho postavení a zpráv, které přinášel. Z očí a držení těla svých mužů vyčetl vyčerpání. Šaty měli po dlouhé cestě zabláčené a roztrhané. Na opačném konci síně leželi na slavnících zranění a nemocní. Nemohl jim nabídnout odpočinek ani útěchu, kterou si zasloužili, jen dlouhou cestu domů a možná ještě větší bitvu než tu, kterou nedávno vybojovali.

Nakonec to nebylo tak těžké. Taim mohl být hrdý na jejich chmurné odhodlání, ale navzdory vší únavě tu noc dobře nespál.

II.

Anyařina cela v Anduranu byla studená a nepohodlná. K jídlu dostávala jen řídkou kaši, v níž plavalo několik ubohých kousků našedlého chleba. Přinášeli ji strážní, mezi nimi i ženy, kteří nepronesli jediné slovo. Jen stáli a dívali se, jak jí. Cítila jejich opovržení a někdy i něco silnějšího – téměř nenávist. Zlobilo ji to. Byla thanovou neteří, uvězněnou vetřelci ve svém vlastním domově. To ona měla právo nenávidět, ne její věznitelé. Její hněv ale přetekl jen jednou, když hodila misku k nohám strážného a zasypala ho urážkami. Podíval se na holínky potřísněné kaší a pak ji hřbetem ruky uhodil. Vykřikla a popadla se za nos v marné snaze zastavit krev, která z něj

vytryskla. Udeřil ji znovu, tentokrát do spánku, až klesla k zemi. Potom vzal prázdnou misku a odnesl ji. Závora za ním s hlasitým třesknutím zapadla. Po tomto incidentu držela Anyara své pocity na uzdě.

V noci toužila po spánku, který jí nabízel únik. Přicházel ale jen neochotně. Ležela na starém slamníku, který jí dali, stočená do klubíčka jako červ v kamenných útrokách obrovské bestie, která ji pozřela. Ve stavu vyčerpání se jí hlavou honila Černá stezka. Její učení jí připadalo bezúčelné. Představa, že jsou život i smrt, která jej ukončí, předurčeny už od okamžiku zrození, se jí zdála odpudivá, ale její současná bezmocnost jako by byla hořkým potvrzením této víry. Všechny síly, které za posledních pět let nabrala, jí teď byly k ničemu. Jiní rozhodnou o její kruté smrti a ona s tím nemůže vůbec nic dělat.

Vzpomínala, jak kdysi dávno, ve světě, který jí teď připadal jako pouhý sen, seděla otci na kolenou v síni kolglaského hradu a naslouchala jeho vyprávění o starých bitvách. Jako mladý muž bojoval Kennet po boku otce a bratra proti válečníkům Černé stezky u Tanwrye. Zatímco jí šeptal do ucha příběh onoho dne, ozýval se z jeho tichého hlasu pochmurný respekt k nepříteli. Oddíl Inkallimů nezúčastněně přihlížel, jak je armáda Horin-Gyre před branami Tanwrye obklíčena a zničena. Někteří tvrdili, že tak havrani chtěli potrestat Horin-Gyre za domýšlivost, jiní, že nejvyšší than Gyre útok zakázal a Horin-Gyre jen sklídl plody své neposlušnosti. Přesto, zamumlal tehdy Kennet, neprojevili obklíčení ani náznak strachu a bojovali dál, hodinu za hodinou, až do hořkého konce.

Lairis Kenneta plísnila, že u jídla vypráví malé holčičce takové příběhy, ale ten ji pokáral: „Musí znát svého nepřítele.“

I když jí to teď bylo málo platné, Anyara znala nepřítele a věděla, jak umí být ve své nenávisti nemilosrdný a houževnatý.

*

Vysokým, úzkým oknem cely viděla Anyara jen kousek oblohy. Zatažena těžkými mraky poskytovala jen málo útěchy. Někdy slyšela bubnovat do střechy kapky deště a přemítala, jak konejšivý by mohl být jejich dotek, jen kdyby se mohla na chvíli projít venku. Hodiny se nekonečně vlekly. V posledních letech si vytvořila silné bariéry proti strachu a bolesti, proti srdeční horečce, smrti i utrpení svého otce. Teď byly tyto bariéry vystaveny těžké zkoušce.

Většina strážných hlasitě dusala, takže je slyšela dlouho předtím, než dorazili ke dveřím její cely. Když proto po třech nebo čtyřech dnech věznění

zaslechla lehčí kroky, zvedla jí už samotná změna ve zdrcující jednotvárnosti náladu. Když spatřila, kdo prochází dveřmi, její radost ale okamžitě vyprchala. Byla to Wain, sestra dědice Horin-Gyre. Její dlouhé vlasy byly o něco méně zářivé, šaty více poznamenané špínou a sazemi, než když ji Anyara viděla naposledy, pohled mladé ženy ale neztratil nic ze své tvrdosti, ze svého pohrdání.

Když spatřila Anyaru, která jen s námahou odolala nutkání vstát a upravit si šaty a vlasy, ušklíbala se. Doba, kdy mohla dívka předstírat, že je víc než jen prostýdlá, hladová a rozcuchaná zajatkyně, pominuly.

„Tyto zdi patrně nikdy nehostily tak urozeného hosta,“ řekla Wain.

„Co chcete?“

„Proč tak ostře? Vězení se vám snad nezamlouvá?“ Wain popadla Anyaru za zápěstí a s okázalým zájmem si začala prohlížet její dlaně a prsty.

„Jste taková křehotinka, vidíte?“ posmívala se. „Na severu byste nepřečkala jedinou zimu. Zdá se, že křehké ženy rodí křehké muže, jinak by nebylo možné porazit váš klan tak snadno.“

Anyara vytrhla ruku z jejího sevření a zlostně se na Wain zadívala.

„Ještě nejsme poraženi. Croesan si nedá pokoj, dokud nedostane vaši i Kaninovu hlavu.“

Wain se zasmála a zálibně si pohladila zlatý řetěz kolem krku.

„Vaše starost o naše hlavy je dojemná,“ řekla. „Ale budoucnosti se nebojím. V den mého zrození přečetl Zahalený bůh ze své knihy příběh mého života a stanovil tak i jeho konec. Moje nohy krácejí po Černé stezce a žádné vaše toužebné přání je z této cesty neodchýlí. Ostatně, to vaše smrt je předznamenána pro tento čas a místo, ne moje. Přišla jsem vám sdělit, že jsme do hradu vystřelili šípy se zprávami. Napsali jsme vašemu strýci, že jste v naší moci a že s námi musí vyjednávat, pokud vás nechce vidět staženou z kůže před svými hradbami.“ Odmlčela se, aby zjistila, jak Anyara zareaguje, když ale nehnula brvou, pokračovala: „Co myslíte? Jak křehcí jsou muži Lannis-Haigu?“

„Vůbec nejsou křehcí,“ řekla Anyara a doufala, že se jí podařilo nedat v hlase najevo strach. Věděla, že k něčemu podobnému může dojít – proč by ji jinak nechávali naživu – ale zatím se jí dařilo držet podobné úvahy na uzdě. Vždycky je naděje, přesvědčovala se ne příliš úspěšně. Jen vyznavači Černé stezky věří, že události mají jediný směr.

„Nu, možná máte pravdu,“ připustila Wain. „Vaše škoda. Aspoň se můžete odebrat na věčný odpočinek s vědomím, že vás bude Croesan do temnoty brzy následovat. Váš skvělý than se už ve svém hradu dlouho neudrží. Tato země bude opět naše.“

„Nikdy nebyla vaše. Chcete asi říct, že bude patřit Gyre. Slyšela jsem, že před útekem na sever sestával rod Horinů v Glasbridge ze samých rváčů a banditů. Aspoň že Gyre pochází z linie pravých thanů, ačkoliv ztratili právo na titul, když...“

Wain k Anyaře náhle přikročila a ta v očekávání úderu ucouvla. Wain sevřela pravici v pěst a zadívala se na své prsty, jako by přemýšlela, jakou škodu mohou napáchat prsteny, které ji zdobily. Zdálo se, že si útok rozmyslela, protože se krátce zasmála. Zamyšleně začala otáčet jedním z prstů.

„Takže trocha kuráže vám ještě přece jen zůstala,“ řekla. „Je pravda, že vládnout tu bude Ragnor oc Gyre, ale bude to můj klan, můj bratr, kdo mu vrátí trůn. Ovšem trůn je pouhý prostředek, nikoliv cíl. Proč to nechcete pochopit? Budeme vládnout, jen abychom mohli šířit světlo pravé víry. Až se to světlo rozzáří v každém srdci, bohové se k nám vrátí.“

„Necháváte se unést. Dokud Anduran stojí, nepostoupíte vpřed ani o krok. A Tanwrye určitě také ještě nekapitulovalo.“ Anyara viděla sokyni na očích, že má pravdu. A také v nich četla hrozbu, takže raději nepokračovala.

„Taková jistota,“ posmívala se Wain. „Taková drzost myslet si, že sebepevnější hradby mohou obstát, pokud je psáno, že padnou. Myslíte si, že všechny vaše touhy, všechno vaše pachtění v tomto zkaženém světě, dokážou nějak změnit tok osudu? Bohové chtějí, abychom se podobné pýchy zbavili, než se vrátí. Černá stezka je tu od toho, aby nás naučila pokoře. Kdyby byli naši předkové skromnější, bohové by nás nikdy neopustili.“

Opět se začala přibližovat a Anyara před ní ustupovala, dokud neucítila za zády zeď. Wain jí přišpendlila paže k chladnému kameni. Anyara cítila její strašnou sílu, projevující se nejen železným stiskem rukou, ale i ledovým klidem jejího pohledu. Přemítala, proč Wain vlastně přišla. Určitě se za tím neskrývala jen touha Anyaru vystrašit nebo se jí vysmívat. Možná byla zvědavá, jak se tato křehká dívka z Kolglasu vypořádává se zjetím nebo chtěla podrobit zkoušce pevnost vlastní víry tváří v tvář Anyařinu odmítání.

„Černá stezka zvítězí,“ prohlásila, „protože je pravdivá. Jakmile dokončí vítězné tažení, bohové se vrátí a obnoví svět. Nemůžete proti tomu nic dělat. Jste předurčení k zániku.“

Náhle Anyaru pustila a otočila se k ní zády. Bez jediného dalšího slova odešla. Anyara si masírovala předloktí v místech, kde ji Wain držela. Věděla, že tam bude mít modřiny. To ale byla nejmenší starost. Strýc určitě neřekne jedině slovo, aby ji ušetřil péče kata Horin-Gyre. Nemohl, protože Anyařin život byl ničím ve srovnání s přežitím klanu samotného.

Na hradě zatím nevypukla žádná epidemie. Alespoň za to mohli být obležení vděční. Měli ale málo jídla. Nepřátelský úder je zasáhl s takovou rychlostí, že neměli čas dopravit z velkých skladišť v Anduranu potraviny. Kdyby bylo třeba živit jen samotnou hradní posádku, vydrželi by několik týdnů; když se přiblížil nepřítel, zaplavili ovšem hrad uprchlíci v počtu dvojnásobně převyšujícím vojáky. Na nádvoří, ve stájích i ve velkých síních obytné věže se choulili lidé kolem toho mála majetku, které se jim podařilo zachránit. Matky kojily děti přímo na chodbách. Příděly jídla byly velmi skrovné, aby vydrželi co nejdéle. Hladové děti plačtivě nařikaly, dospělí byli nervózní a mohli každým okamžikem vybuchnout hněvem.

Hradní brány byly uzavřeny až v poslední možnou chvíli, když už přední voj Horin-Gyre překonal městské hradby a pronikl do Anduranu. Ze zoufalého křiku těch, kteří zůstali venku, Croesanovi přesto téměř puklo srdce.

Thanovy naděje pomalu vyprchávaly. Pokud z Kolglasu nebo Glasbridge poslali pomoc, měla by už dorazit. Měl-li být k sobě upřímný, musel si přiznat, že i s takovou podporou by mohl sotva přivodit obrát situace. Taim Narran odtáhl s hlavním jádrem vojska na jih. Nejpočetnější a nejlepší oddíly, které poté Lannis-Haigu zbyly, chránily severní hranice a teď nejspíš uvízly v Tanwrye. Pokud mu opravdu mohl někdo přispěchat na pomoc, pak Kolkyre a Lheanor oc Kilkry-Haig. Croesan věděl, že pokud to bude jen trochu možné, starý than dorazí. Ode dne, kdy se stal Sirian thanem, spojovalo Kilkry a Lannis úzké přátelství. Všechno bylo otázkou času. Vojsko Černé stezky, které obsadilo Anduran, nedisponovalo obléhacími stroji, kterými by mohlo prorazit hradní bránu nebo hradby. Tak těžká zařízení by se nepřítelům nikdy nepodařilo přepravit přes Anlane. Pokud pomoc dorazí dřív, než si stroje postaví nebo než dojdou na hradě zásoby, možná bude možné svést před branami pevnosti bitvu.

Kolem krku visela thanovi pečeť Lannis-Haigu. Zvedl ji a přidržel u očí. Byl na ní zachycen hrad Kolglas, odkud vzešel jeho rod. Přemítal, zda je jeho bratr opravdu mrtvý, jak se tvrdilo ve zprávě Kanina nan Horin-Gyre. Možné to bylo. Skutečnost, že Kennet ještě do Anduranu nedorazil, znamenala, že mu v tom muselo něco zabránit; také bylo těžké si představit, jak by mohl nepřítel zajmout Anyaru – jak se také tvrdilo ve zprávě doručené šípem – jinak než přes otcovu mrtvolu.

Croesan si nechal padnout pečeť zpět na prsa a rozhlédl se. Audienční síň nikdy nebyla vyzdobena slavnostněji. Od trůnu k vyleštěným kopím na kance, vějířovitě rozvěšeným na stěnách, se táhly zlaté stužky. Prapory Anduranu,

Kolglasu, Glasbridge, Targlasu a Tanwrye, pěti měst spadajících pod jeho vládu, zdobily girlandy zelených větví. Na podlaze ležel rudý běhoun protkaný zlatými nitěmi.

Právě v této síni převzal kdysi Croesan řetěz s pečeti. Stalo se tak jen několik hodin po smrti jeho otce, který se několik měsíců předtím vrátil ve zdraví z bitvy v Údolí kamenů, jen aby se vzápětí stal obětí horečky. Teď byly v nádherném sále přítomny tři generace rodu Lannis. Croesanův pohled spočinul na synovi a snaše. Naradin a Eilan byli oděni do prostých bílých rouch, sahajících až k zemi. Chlapeček v Eilanině náručí byl zavinut do krémového povijanu. Za nimi se shromáždila skupinka hodnostářů a dvořanů. Za normálních okolností by jich tu bylo mnohem více. Z každé rodiny, těšící se vysokému postavení a dobrému jménu, by byl vyslán jeden zástupce, aby se zúčastnil slavnostního obřadu.

Vedle thana stála na podstavci z dubového dřeva stříbrná mísa s vodou. Před ní čekal Athol Kintyne, mistr ceremoniář klanu Lannis-Haig. Šedivé vlasy a vousy, schýlená ramena a hluboké vrásky ve tváři mu propůjčovaly auru zralé moudrosti. Jeho povinnosti, o které se dělil s tuctem nižších ceremoniářů, byly úzce spjaty s minulostí i samou podstatou života klanu. Jednou z nich bylo i Pojmenování novorozenat. Zpravidla se konalo krátce před uplynutím třetího měsíce života dítěte. Z důvodů, které se nikdo neodvážil zpochybňovat, měl thanův vnuk dostat jméno už před dovršením prvního měsíce věku.

„Měli bychom začít,“ zamumlal Croesan.

Naradin a Eilan přistoupili ke stříbrné míse a poklonili se mistru ceremoniáři.

„Kdo je to dítě?“ zeptal se Athol.

Byla to Eilan, kdo odpověděl: „Je synem Eilan, dcery Clachana a Dimayne, a Naradina, syna Croesana a Liann.“

Athol přikývl. „Umyjte ho,“ vyzval je.

Naradin a Eilan společně odstranili povijan a ponořili chlapečka do mísy s vodou. Počínali si velmi šetrně. Když ho Naradin držel a Eilan nabírala dlaněmi vodu a kropila mu hlavičku, nevydal ani hlásek. Potom ho Naradin znovu zvedl a Athol mu podal nový, neposkvrněný kus nejčistšího bílého saténu, do kterého novorozeně zavinuli.

„Kdo je to dítě?“ zeptal se ceremoniář znovu.

Eilan na okamžik zaváhala, než jasným a pevným hlasem odpověděla: „Jmenuje se Croesan nan Lannis-Haig.“

Naradin vrhl pohled na otce. Na tváři starého muže pohrával smutný úsměv. Nebyl si toho vědom. Zamrkal. Oči se mu zalily slzami.

Athol přistoupil k novorozenci a ovázal mu kolem zápěstí tenkou stužku.

„Vítej mezi námi, Croesane nan Lannis-Haig, synu Naradina a Eilan. Dělej svému jménu čest.“

Přítomní tlumeně zatleskali. Mistr ceremoniář se napřímil a usmál se na oba rodiče: „Dobře zvolené jméno.“

„Taky bychom řekli,“ odvětila Eilan s úsměvem.

„Ještě jedna věc,“ řekl Naradin a obrátil se k otci. „Thane, je mým přáním a mou vůlí složit místo mého syna přísahu krví.“

Croesan povytáhl obočí. „To je neobvyklé...“ Vrhhl tázavý pohled na Athola.

„Ale samozřejmě možné,“ potvrdil ceremoniář. „Za určitých okolností je dovoleno, aby jeden člověk zastoupil druhého.“ Na okamžik se zarazil a tváří se mu mihl záchvěv nejistoty. „Pokud... pokud je pravděpodobné, že dotyčný zemře dřív, než dosáhne věku, aby tak mohl učinit sám.“

Eilan hladila dítě po tváři. Skláněla se nad ním, jako by pro ni kromě něj nic jiného neexistovalo. „Náš syn má jméno,“ řekla, aniž zvedla zrak. „Ale v takových dobách jako ty dnešní to není pro thanova vnuka dost. Nebylo by správné, aby zemřel se jménem, ale bez pána.“

Croesan si povzdechl. Ústa se mu chvěla a na okamžik to vypadalo, že nebude schopen řeči.

„Dobrá tedy,“ prohlásil zastřeným hlasem. „Je to zbytečné, protože dítěti se nic nestane, ale pokud si to jeho rodiče přejí... Athole, přijmeš od mého vnuka přísahu klanu. Naradin ho zastoupí.“

„Polož dítě na podlahu, thanův dědici, a poklekni vedle něj,“ řekl Athol.

Naradin uposlechl pokyny. Bílý satén se odrážel od temně červeného koberce. Than pevně stisknul rty a odvrátil se, aby se vypořádal s city, které jím v tu chvíli zmítaly. Dítě vydávalo tiché, neartikulované zvuky. Mávalo ve vzduchu ručkama, jako by se snažilo chytit poletující smítka, která ostatní nemohli vidět.

Athol vykročil vpřed a zaujal místo mezi thanem a Naradinem. Pak promluvil hlubokým, neosobním hlasem.

„Ve jménu Siriana a Powlla, Anvara, Gahana a Tavana, thanů, kteří byli; Croesana oc Lannis-Haig, thana, který nyní jest; a thanů, kteří přijdou – slyšte všichni, jak bude složena přísaha. Jsem than a klan, minulost a budoucnost, a tento život je navždy svázán s mým. Slyšte, abyste mohli dosvědčit.“

Natáhl k Naradinovi dlaň. „Máš čepel?“ Naradin beze slova vytáhl z pouzdra u opasku krátký nůž se širokou čepelí a rukojetí vyřezávanou z paroží. Držadlem napřed jej podal ceremoniáři. Athol zvedl nůž a zkoumavě si ho prohlédl.

„Je ta čepel čerstvě vykovaná? Nepotřísněná krví? Nepoznamenaná?“ zeptal se a Naradin slavnostně potvrdil, že ano.

„Jakým právem mluvíš za přísahajícího?“
 „Je to můj syn,“ odvětil Naradin.
 „Pak je to v pořádku.“ Athol poklekl na jedno koleno vedle dítěte. Přiložil ostří nože k boubelaté ruce malého Croesana.
 „Stvrdíš tuto přísahu svou krví?“ zeptal se Athol.
 „Ano,“ promluvil Naradin jménem dítěte.
 „Touto přísahou je tvůj život svázán s mým,“ zanotoval ceremoniář.
 „Slovo thana Lannis-Haigu je tvým zákonem a rozkazem stejně jako slovo, které pronáší otec k dítěti. Tvůj život patří klanu Lannis-Haig.“
 Jemně nařízl kůži na ruce dítěte. Vytryskla krupěj krve. Na tváři malého Croesana se objevil výraz uraženého údivu. Popotáhl a už už se chystal začít vzlykat. Athol smočil špičku nože v jeho krvi a palcem ji rozetřel po čepeli.
 „Zaslibuješ svůj život klanu Lannis-Haig?“ zeptal se Athol a Naradin tiše přikývl.
 „Skláníš se před thanem, který je ztělesněním klanu Lannis-Haig?“
 „Ano,“ odvětil Naradin.
 „Necht’ nic nevstoupí mezi tebe a tuto přísahu,“ prohlásil Athol přísně.
 „Nadřazuj ji nad všechny ostatní závazky. Klan tě bude podporovat a pomáhat ti. Ty budeš podporovat klan. Slož přísahu!“
 Naradin se zhluboka nadechl a začal: „Mluvím jménem Croesana nan Lannis-Haig, syna Naradinova a Eilan. Svou krví zaslibuji život Lannis-Haigu. Slovo thanovo je mým zákonem a rozkazem, je jádrem a oporou mého života. Nepřítel klanu je mým nepřítelem. Můj nepřítel je nepřítelem klanu. Až do smrti.“
 Athol se předklonil a položil zakrvácený nůž chlapci na nahou hrud’.
 „Až do smrti,“ pronesl a odvrátil se.
 Naradin zvedl syna do náruče. Dítě už plakalo. Eilan k němu přistoupila a obvázala mu zraněnou ruku. Když ho políbila na čelo, stékaly jí po tvářích slzy. Pak převzal vnuka than Croesan. Položil si jeho hlavičku do mohutné dlaně a zadíval se mu do tváře, stažené vzrůstající nelibostí.
 „Šš, šš!“ šeptal than. „Klan ti bude oporou, malý Croesane. Klan ti bude oporou.“
 Vložil do těch slov veškerou svou víru, celé srdce, i když věděl, že jsou jen částí ujednání. Klan nepomůže dceři jeho bratra, uvězněné kdesi ve městě, které před dávnými lety vybudoval Sirian. Vlastníma rukama přidržel nad plamenem lampy zmačkanou zprávu od nepřátel a pozoroval, jak Anyařin život pohlcuje oheň. Neměl jinou volbu, stejně jako ji neměl ve chvíli, kdy musel před vlastními lidmi zavřít brány hradu, protože nepřítel už byl příliš blízko. Ano, klan byl svým lidem oporou. Někdy po nich ale také žádal věci,

které by zlomily i nejtvrďší srdce – a Croesanovo srdce nikdy nebylo z nejtvrďšího materiálu.

*

Anyara objevila na zdi cely vyškrábané značky. Když po nich přejela konečky prstů, usoudila, že sloužily k počítání dní – tucet krátkých, mělkých čar vyrytých do kamene jedním z předchozích obyvatel žaláře.

Její vlastní dny plynuly mučivě pomalu; každá minuta se táhla donekonečna, jako by se chtěla vysmívat její bezmoci. Přesto se přistihla, že si přeje, aby čas ubíhal ještě pomaleji, aby byl pozdržen okamžik, kdy její naděje definitivně pohasne. Každé ráno se probouzela napůl s očekáváním, že si pro ni přijdou a odvedou ji na popravu.

Občas se odrážela od země, skákala do výšky a cloumala mřížemi v maličkém okně. Nehnuly se ani o píd'. Pokoušela se zapříst hovor s jedním ze strážných, který se jí zdál trochu přístupnější než ostatní. Nevěnoval jejím pokusům o kontakt sebemenší pozornost, a jako by dokonce ani nezaregistroval, že ho obdaruje svými nejzářivějšími úsměvy a svůdně si pohrává s lemem potrhané sukně. Půl dne předstírala nemoc v naději, že ji odvedou na nějaké méně strážné místo. Zatínala prsty do slamníku, držela se za břicho a napodobovala steny, které slýchávala v Kolglasu u rodících služebných. Když přišla strážná a zeptala se, co se děje, tvářila se, že není schopna odpovědět. Žena ji popadla za vlasy, zaklonila jí hlavu, chvíli si prohlížela její tvář, pak si pohrdavě odfrkla a odešla. Když uplynulo několik hodin a nikdo další se neobjevil, vzdala to.

Uplynulo tolik času, že už téměř začínala věřit, že ji nakonec přece jen nezabijí. Bránila se tomu. Potřebovala silnou naději založenou na skutečnosti, nikoliv na iluzi, že svět přes noc změní tvář a stane se milosrdným a shovívavým. Bude se muset postarat sama o sebe. Jako ostatně vždycky.

III.

Na hlavním náměstí Anduranu měla být popravena rodina – matka, otec a dva chlapci. Kanin nan Horin-Gyre přišel, aby se stal svědkem exekuce. Odsouzenec se snažili ukrýt před jednou z Kaninových hord jídlo. Několik špatně položených prken v podlaze ale prozradilo skrýš, ve které schraňovali pár pytlíků mouky a sušené maso, a to znamenalo rozsudek smrti. Nikdo nepochybňoval rozkaz, že kromě rodičů musí zemřít i děti. Severní klany se

držely nezvratné logiky – pokud je třeba připravit někoho o život, musí s ním zemřít všichni, kdo by jej mohli v budoucnu pomstít. Přesto Kanin alespoň nařídil, aby jejich smrt byla rychlá. Budou se zavázanýma očima přinuceni pokleknout na dláždění a ostrým nožem jim budou podřezána hrdla. Krutost by nijak nezvýšila závažnost poselství, které měla jejich smrt vyslat ostatním.

Nebyl to trucovitý vzdor obyčejných lidí, co dědici Horin-Gyre kazilo náladu. Zlobilo ho pomyšlení, že stojí tady venku, na dešti, a sleduje, jak ti lidé umírají, zatímco jeho skuteční nepřátelé v klidu vyčkávají za pevnými hradbami. Když se se svou armádou prodíral zdánlivě nekonečnou anlanskou divočinou, doufal, že osud k němu bude milostivý. Že v tuto dobu už bude hlava thana Lannisu nabodnuta na kopí nad vstupem do hradu. Místo toho čelil perspektivě únavného obléhání, při němž mu bude čas stejným nepřítelem jako vojáci na hradbách anduranského hradu. Snažil se pokorně přijmout běh osudu, jak mu nařizovala víra, ale bylo to těžké.

Tato válka byla od samého začátku zoufalým podnikem, vedeným v naději, že osud přeje odvážným. Pohraniční pevnost Tanwrye byla příliš tvrdou překážkou, než aby se dala snadno zdolat, jak se o tom ostatně Horin-Gyre přesvědčil v minulosti na vlastní kůži už mnohokrát, a tak když se v pevnosti Hakkan objevil míšenec Aeglyss a slíbil Horin-Gyre, že by mohl zajistit pomoc kyrininských Bílých sov, vycítil Kaninův otec Angain příležitost. I když Kanin pohlížel na potomky křížení Huaninů a Kyrininů jen s odporem a pohrdáním – a Aeglyss se ukázal být už od počátku obzvláště nechutným a vypočítavým představitelem svého druhu – dokonce i jeho nadchla šance, kterou jim *na'kyrim* nabídl, totiž propašovat celou armádu Horin-Gyre Anlanem hluboko na nepřátelské území a tím zbavit Tanwrye veškeré důležitosti. Než se Kanin narodil, v dobách, kdy byl Angain sám teprve thanovým dědicem, byli u Tanwrye zmasakrováni armádou Lannis-Haigu nejlepší válečníci Horin-Gyre. Padl tam i Angainův mladší bratr, zatímco Angain ležel upoután na lůžko po zranění, které utrpěl při lovu na medvěda. Když tedy Aeglyss nabídl thanovi možnost otevřít jeho armádě cestu do srdce Lannis-Haigu, poskytl mu tím nejen příležitost k pomstě, ale i k vyléčení starých ran.

V samém středu náměstí četl jeden z Kaninových gardistů rozsudek. Neměl příliš mnoho posluchačů. Kromě dědice Horin-Gyre a několika jeho tělesných strážců bylo mezi přihlížejícími jen pár skupinek vojáků, zimomřivě se halících do plášťů, a asi tucet obyvatel města, které vyvlekli z jejich domovů, aby sledovali exekuci. Byli to samí chudí lidé, oblečení do roztrhaných hadrů. Klopili oči k zemi a tvářili se, že je dění odehrávající se před nimi vůbec nezajímá. Kanin ale věděl, že roznesou svědectví o výkonu práva Horin-Gyre mezi nemnoha obyvateli Anduranu, kteří tu ještě zbyli.

Ostatní klany Černé stezky se Angainovu návrhu nejprve vysmívaly, v neposlední řadě proto, že jim spojení s kyrininským klanem připadalo odpudivé. A i když nakonec Angain přece jen získal jejich zdráhavý souhlas, poskytly gyrské klany sotva tisíc mečů, a i ty pouze k fingovanému útoku na Tanwrye. Nejvyšší than přislíbil, že pošle další, pokud se ukáže, že je osud Angainovu podniku nakloněn. Z jeho chování bylo ovšem zřejmé, že takový vývoj nepovažuje za pravděpodobný. Přihlásila se také asi stovka Inkallimů se Shraevou v čele. Jejich přítomnost vyvolávala v Kaninovi lehkou nevolnost. Inkallimové tenkrát u Tanwrye zradili jeho rodinu, když z pahorku nečinně přihlíželi, jak jsou vojáci Horin-Gyre masakrováni. Nevěřil jim. Byla to ovšem Shraeve, kdo přišel s myšlenkou, že by neměl zemřít jen than, ale celý vládnoucí rod Lannis-Haigu, a kdo poskytl dobrovolníky pro útok na Kolglas. Aeglyss zase zajistil pomoc Bílých sov. Ať Kanin pohrdal *na'kyrimem* sebevíc, jeho užitečnost byla neoddiskutovatelná. Bez zásob a průvodců, které jim lesní rasa poskytla, by polovina jeho vojáků patrně zahynula už při průchodu Anlanem; druhá půlka by nejspíš našla smrt v šarvátkách s nepřátelsky naladěnými Bílými sovami.

Pár dní předtím, než armáda vyrazila na pochod, si osud ještě jednou krutě pohrál s Horin-Gyre. Z Angaina začal pomalu vyprchávat život. Síly mu docházely a ani veškeré vypětí vůle nestačilo, aby se mohl postavit do čela výpravy. Takže když nastal čas odejít, poklekli Kanin a jeho sestra Wain u otcova lůžka, zahaleného pachem nemoci, a přísahali, že skončí s Lannis-Haigem místo něj.

Popravčí svázali obětem vlasy dozadu. Jeden z chlapců – soudě podle výšky ten mladší – zápasil se strachem. Rty se mu chvěly a hrdlo stahovalo přiškrcenými vzlyky. Kanin to viděl, ale nevnímal. Myšlenky se mu toulaly kdesi daleko.

Byli tak blízko úspěchu. Útok vedený Údolím kamenů uvěznil většinu bojových sil Lannis-Haigu na severu. Hrad Kolglas byl vypálen a thanův bratr zabit. Samotné město Anduran padlo až žalostně snadno. Ale přesto to nestačilo. Hrad odolával a than čekal v jeho pevných zdech na příchod spojenců. Kdyby došlo k útoku na Tanwrye o několik hodin dřív nebo kdyby Kanin vyrazil z Anlanu o jediný den později, možná by v Anduranu nezůstal jediný voják, který by mohl bránit pevnost. Croesan by byl zaskočen nechráněný na silnici mezi svým hlavním městem a Tanwrye. To byl záměr, to byla naděje. Na takových jemných maličkostech se projevovala vůle osudu.

Na náměstí se čepele prokousaly masem. K zemi se zhroutila čtyři těla. Odsouzenci kopali nohama a trhavě pohybovali hlavou, ale čím dál pomaleji a pomaleji. Po dláždění se rozlévala krev, protékala rýhami mezi kočičími

hlavami a vytvářela bizarní obrazce. Kanin obrátil koně a pobídl ho ke kupcovu domu, kde se s Wain usadili.

Wain, jeho druhá polovička. Jeho silnější polovička, myslel si někdy. Velmi dobře věděl, že většina vojáků, kterým společně velí, z ní má mnohem větší strach než z něj. Zápal, s nímž Wain vyznávala učení Černé stezky, s nímž věřila v klan, byl maják, který jim všem ukazoval směr. Ten oheň hořel i v Kaninově hrudi, ve Wain byl ale prodchnut tak nespoutanou vášní, že jeho světlo mohlo oslepit.

Angain se často snažil přesvědčit syna, aby se oženil. Ale žádná z nevěst, které mu byly nabídnuty – ať už to byly neodbytné dcery bohatých pozemkových vlastníků nebo závrtně krásná neteř Orinna oc Wyn-Gyre – se nemohla měřit s jeho sestrou. Kanin si nedokázal představit, že by se oženil, dokud nenajde ženu, kterou by mohl srovnat s Wain a která by při tomto srovnání obstála se ctí.

Wain našel nahoře v místnosti, jež patrně bývala velkou ložnicí. Kupec, který tu žil se svou rodinou, musel být velmi zdatný obchodník, protože dům byl zařízený lépe než jakýkoliv, který Kanin viděl ve své vlasti, snad s výjimkou obydlí thana a jeho rodiny. Stěny byly obloženy dřevěným táflováním, do něhož byly vyřezány lovecké motivy. V ozdobných železných stojanech plápolaly svíce. Podlahu pokrývaly vlčí a medvědí kožešiny. Našli je v podkroví, spolu s tucty dalších, které tady zapomněla nebo prostě zanechala prchající rodina.

Wain seděla u dlouhého, úzkého stolu, na jehož desku položila naleštěný štít. Hřebenem z paroží si česala vlasy a dělala grimasy na svůj zdeformovaný obraz.

„Hotovo?“ zeptala se, aniž se ohlédla.

„Hotovo. I když bych je raději použil při zesilování městských hradeb.“

„Čtyři páry rukou navíc už město na útok o moc lépe nepřipraví,“ poznamenala Wain. „Čtyři podřezaná hrdla můžou přinést větší úspěchy při zabavování potravin.“

„To je pravda.“ Kanin si unaveně rozepjal koženou kazajku a hodil ji na zem. Tenkou košili, kterou nosil pod ní, měl úplně promočenou.

„Nechám rozdělat oheň,“ řekla sestra.

Prošel pokojem a vzal jí hřeben z rukou. „Za chvíli. Ukaž, pomůžu ti. Nebo si ještě vyškubeš všechny vlasy.“

Několik minut jen tiše stál a důkladně a metodicky jí pročesával pramen za pramenem. Soustředění, které tato činnost vyžadovala, odvádělo jeho pozornost od pochmurných myšlenek. Měla nádherné vlasy, dokonce i teď, když byly špinavé a zakudlené. Byly cítit kouřem, špínou a potem.

„Pracovala jsi?“ zeptal se.

„Se staviteli strojů. Máme tady tolik dříví i provazů, že bychom mohli postavit stovku válečných mechanismů. Chybí nám ale šikovné ruce. V lese jsme ztratili několik našich nejschopnějších lidí. I tak jim už za několik dní vrazíme zbytky toho jejich skvostného města do chřtánu.“

„Dalších několik dní. A pak týden, než se nám podaří prolomit bránu nebo hradby. Nebo snad dva týdny? Nebo šest? Máme vůbec tolik času, Wain?“

Pokrčila rameny. Když se Kanin zadíval na její ruce složené v klíně, všiml si, že si pohrává s prsteny. Usmál se. Ten zvyk měla odnepaměti. S dokonalou jasností si dokázal vybavit, jak jako malá, nezkrotná a svéhlavá holčička sedávala v noční košili na posteli a dělala totéž – otáčela prstenem na ruce, stále dokola. Dělávala to hlavně tehdy, když její mysl pracovala na plné obrátky – jako by se její myšlenky pohybovaly s takovou razancí, že se potřebovaly projevit i navenek. Už dávno přestala tento svůj zvyk vnímat, a když ji na to Kanin upozornil – což někdy s předstíranou nevinností činil – vrhla na něj tak otrávený pohled, že se musel smát. Připomnělo mu to také, jak se jako mladičká dívka uměla zatvářet smrtelně vážně, když si všimla něčeho, co uráželo její dětský smysl pro spravedlnost.

„Strážní mi hlásili, že ses šla včera podívat na naše zajatce,“ řekl, aby potlačil pokušení ji škádlit.

„Ano, šla.“

„A?“

„Ta dívka je silnější, než jsem si myslela. Není zdaleka tak křehká jako většina z nich. Samozřejmě se bojí, jako všichni. Žijí ve strachu.“

„Co míšenec?“

Wainin odraz na štítě prozradil její naprostý nezájem o *na'kyrima*. „Myslím, že od chvíle, kdy jsme ho zavřeli, nepronesl jediné slovo. Strážní se mu klidí z cesty. Měli bychom ho zabít a skoncovat to.“

Trpělivost nikdy nebyla Waininou silnou stránkou. Když byli ještě děti, byla to vždycky ona, kdo si vysloužil pokárání, třeba za to, že na lovu příliš brzy vypustila psy nebo že se vydala na led dřív, než dospělí usoudili, že je dost silný, aby ji unesl. Kanin věděl, že nečinnost je pro ni těžká. Právě kvůli ní šla trápit to zajaté děvče. A kvůli ní také nemilosrdně poháněla dělníky, kteří stavěli obléhací stroje.

„Nikdy nevíš, kdy může být dokonce i krysa užitečná,“ prohlásil Kanin. „Podívej se na Aeglysse. Posloužil svému účelu. Ale uvidíme. Necháme obránce hradu ještě chvíli podusit a pak je přimějeme přihlížet, jak účtujeme s tou dívkou. Možná bychom mohli míšence zabít současně s ní.“

Waininy ruce konečně strnuly na znamení, že dospěla ke stejnému závěru. Jejich pohledy se střetly. Wain byla rozrušená.

„Už to nebude trvat dlouho,“ řekla Wain. „Cítím to v kostech. Stezka se stočí, tím či oním směrem. Co myslíš, povede nás ke světlu, nebo do temnoty?“

„To se ukáže, Wain. To se ukáže. Bud' dostaneme my pomoc ze severu, nebo Croesan z jihu. Osud je jako kůň, který se nedá ovládat naší vůlí. Můžeme se jenom snažit udržet v sedle.“

„Ano, máš pravdu,“ řekla s neochvějnou jistotou v hlase, kterou tak dobře znal. „Přesto říkám, že se něco stane. Dobrého, nebo zlého.“

Vtom se ve dveřích objevil mohutný, svalnatý muž – Igris, velitel Kaninových gardistů. Mlčky čekal a strnule hleděl před sebe. Kanin odložil hřeben.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Ten míšenec žádá o slyšení. Říkali jsme mu, že na něj nemáte čas.“ Muž měl hluboký a silný hlas.

„Správně,“ řekl Kanin. Wain vstala a začala si zapínat opasek s mečem.

„Ale je neoblomný,“ prohlásil Igris. „Stále čeká venku. Žádá, aby mu bylo dovoleno promluvit si s tím druhým míšencem, se zajatcem z Kolglasu. Snažil se dokonce dostat do žaláře. Strážní ho odehnali.“

Kanin si podrážděně povzdychl. „Takže tě vyslal jako svého posla, že?“

Gardista se poprvé zahleděl na pána. Jeho tvář zůstala bez výrazu, v očích se mu ale kmitl záchvěv pochyb.

„Je možné, že tě očaroval hlasem?“ zeptal se Kanin. „Že tě omámil, když ti přednášel prosbu?“

„Ne, mylorde. To si nemyslím.“

„V takovém případě bys asi opravdu nemyslel, že? Co říkáš, Wain? Není na čase zbavit se Aeglysse?“

Jeho sestra přejela palcem po ostří meče.

„Je tím Kennetovým krotkým míšencem posedlý. Jen ať si promluví. To nemůže být na škodu. Alespoň bude Aeglyss chvíli zticha.“

*

Ve Sdíleném mohl Inurian dojít klidu. Když se obrnil proti smyslovým vjemům, které na něj dotíraly, a uzavřel mysl před světem, který ho obklopoval, mohl se ponořit do hlubokých vrstev mlčení a temnoty. Mohl se rozplynout. Byl to pocit, jehož pochopení bylo vyhrazeno jen jiným *na'kyrimům* a i mezi nimi jen nemnohým. Čas ztrácel v těchto propastných hlubinách význam a mysl mohla najít útěchu. Byly to chvíle oddechu, které během věznění v Anduranu zoufale potřeboval.

Pátou noc v žaláři ulehl na podlahu. Potlačil vnímání chladu a kamenů pod sebou. Vypudil z mysli drsné hlasy, doléhající k němu ze dvora, a šeptání pramínek dešťové vody, stékající po stěnách cely. Jeho dech se stal mělkým a nabral rovnoměrný rytmus transu. Myšlenky se od něj vzdalovaly jako víry v lodní brázdě. Jeho mysl se utlumila a proměnila v kouř. Splynul s tisíci, s tisíci tisíci. Byl Huaninem, Kyrininem, dokonce i veselým Saolinem. Vychutnával si rychlý běh kyrininského lovce, cítil milující úžas každé huaninské matky, pozorující své dítě, bezstarostný jásot Saolina měnícího podobu.

Dokonce i Whreininové zanechali stopy ve věčnosti Sdíleného. I když už vlčí plémě dávno vymizelo, kráčelo kdysi po tomto světě a Sdílené na to nikdy nezapomnělo. Inurian vnímal divokou krutost vlčího plemene, které nakonec dohnalo Poskvrněné rasy k tomu, aby je pronásledovaly až do úplného vyhlazení, ale v tomto vnímání nebyl obsažen žádný soud. Sdílené zahrnovalo všechny věci a neznalo pojmy dobrý a zlý, správný a špatný. Bylo prostou existencí nebo vzpomínkou na ni.

Jen Anainové leželi za hranicí Inurianova chápání. Byli také přítomni, jako ostatní – vnímal jejich nesmírnost, nekonečnost – ale jejich podstata byla tak odlišná, že ji ani *na'kyrim* nemohl pochopit nebo zakusit.

Inurian mizel, rozplýval se v beztvaré jednotě, ležící za hranicemi myšlení a života. Odevzdal se tímto způsobem Sdílenému už mnohokrát, tentokrát ale byla jeho zkušenost čímsi narušována. Něco se dožadovalo jeho pozornosti, nechťelo ho nechat ponořit se do očistného rozptýlení osobnosti. Jako by se poslední slabounká vlákna jeho mysli o něco zadrhla a nemohla se osvobodit. Chvilí proti zbytkům svého já bojoval. Pouta ale sílila. Pocit navracejícího se vědomí byl téměř fyzický. Rmoutilo ho, že mu byl odepřen únik. Když se prodíral zpátky k sobě samému, cítil, jak se k němu přibližuje to, co mu zabránilo v útěku – jak ho zahaluje neklidný stín a nese s sebou ostrý pach špatnosti. Narušoval dokonalost Sdíleného stejně, jako narušuje padající kapka vody klidnou hladinu jezírka.

Otevřel oči a zjistil, že před ním stojí Aeglyss.

„Nejsem si jistý, co jste právě dělal, ale rád bych se to naučil,“ řekl Aeglyss tiše. Na bledých, tenkých rtech mu pohrával jemný úsměv.

Inurian vstal a promasíroval si bolavé pravé koleno. Kvůli dlouhému putování Anlanem a vlhkosti a chladu v ubohé cele si kloub vzpomněl na dávný dramatický pád na drsných svazích Car Anagaisu. Inurian se snažil nedat najevo překvapení a úlek a chladně opětoval návštěvníkův pohled. Bylo mu jasné, že právě Aeglyss byl zdrojem náhlého narušení Sdíleného; naznačovalo to mnoho o jeho eventuální moci a schopnostech a zasévalo do Inurianova srdce semínko strachu.

„Copak si nemůžeme ani promluvit?“ naléhal Aeglyss. „Chci se od vás jen učit. Potřebuji vaši pomoc, vaše vedení, abych ovládl síly, o kterých vím, že je mám.“

Přistoupil k Inurianovi o kousek blíž. „Máme stejné zájmy. Tihle lidé vás bez mrknutí oka zabijí. Snažím se vás hájit už od chvíle, kdy jsme sem dorazili.“

„To je lež,“ prohlásil Inurian klidně.

„Ach, takže jsem vzbudil váš zájem aspoň natolik, abyste se mi pokoušel hrabat v hlavě. Co tam vidíte? Mohl bych se před vámi uzavřít, jako jsem to udělal v Kolglasu, ale není třeba. Určitě už víte, že vám nechci uškodit.“

„Nepotřebuji Sdílené, abych věděl, že nejste můj přítel,“ odvětil Inurian. Byla to pravda jen částečně. Nebyl ale ochoten ani slůvkem naznačit, jak zneklidňující věci vycítil v mladíkově nitru. Aeglysem zmítal takový hněv a zášť, že Inurian cítil jejich pachut' téměř na jazyku.

„Pokud odmítáte mé přátelství, tak mě aspoň využijte,“ vyštěkl Aeglyss. „Doufal jsem, že se od vás dočkám lepšího zacházení, ale byla to chyba. *Na'kyrimové* mnou pohrdají stejně jako příslušníci jiných ras. Proč byste měl být zrovna vy výjimka?“

Inurian sebou jen s vypětím vůle netrhl, když ucítil náhlý přívál ostré bolesti, která z Aeglysse při jeho výbuchu vytryskla. Konečně pochopil, co se skrývá pod všemi Aeglyssovými zběsilými emocemi – pod zahořklostí vězela bolest, hluboce zakořeněné utrpení, nesmírné a osamělé.

„Pomozte mi, protože i já vám můžu pomoci,“ naléhal Aeglyss. „Nemohu vás donutit – vím, že na to nemám dost sil, aspoň prozatím – ale když mi pomůžete pochopit, čeho jsem schopen, budete z toho mít stejný užitek jako já. Víím, že můžu se Sdíleným provádět věci, o jakých se celá léta nikomu ani nesnilo. Víím to!“

Inurian si mladíka pozorně prohlížel. Bylo mu ho téměř líto. Téměř.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Nemohu vám pomoci.“

Na kratičký okamžik vzplál v Aeglyssových šedivých očích strašlivý hněv. Inurian si nemohl pomoci, musel se odvrátit. Když se opět přiměl setkat s mladíkem pohledem, hněv byl pryč.

„Možná bychom si o tom mohli promluvit jindy,“ řekl Aeglyss.

Pak se otočil, zabouchl za sebou dveře a zavřel je na závoru.

*

Hodinu nebo dvě po svítání vyšly Děti Stovky na anduranské náměstí. Kanin tam zrovna dával dohromady skupinu vojáků *Horin-Gyre*, kteří měli

vyrazit do jižní části údolí. Anduran sám možná kapituloval rychle, ale na venkově stále propukaly nepokoje, které mu dělaly starosti. Do města se trousily hloučky přeživších z menší šarvátky u Targlasu, v půli cesty mezi Anduranem a Tanwrye. Horin-Gyre zvítězil a patrně zlomil chuť tamějších obyvatel na odpor, ztratil ale třicet lidí, které mohl Kanin jen těžko postrádat.

Už poránu v mizerné náladě Kanin sledoval, jak Inkallimové zaujímají tréninková postavení. Každé ráno předváděli před ocelovými zraky své velitelky Shraeve složitě a přesně provedené, takřka rituální souboje.

Shraeve stála v nehybném pozoru a přihlížela, jak o sebe třeskají první čepele. Byla to vysoká žena, štíhlá a statná. Dlouhé vlasy, obarvené jako všichni Inkallimové na černo, měla svázané dozadu. Na zádech se jí křížily dva meče. Kanin ještě nikdy neviděl, že by je tasila, věděl ale, že takový počín by byl smrtící. Smrtonosnost byla jediným smyslem existence inkallimských Válečníků. I když jich ze stovky, která s nimi vyrazila na dlouhý pochod anlanským lesem, zbývalo už jen asi osmdesát – nepočítaje v to zhruba tucet inkallimských Lovců, kteří se uplatňovali jinde než na bojišti – osmdesát Inkallimů vydalo za přinejmenším dvě stovky obyčejných vojáků, spíš ale za víc. Podléhali ovšem výlučně velení Shraevy. Kanin jim nemohl přikázat, kdy a kde uplatnit své schopnosti, o nic víc, než mohl řídit pohyb mraků na obloze. Ani se o to nesnažil – spoléhat se na věrnost Inkallimů jeho věci by bylo jako věřit v oddanost dávno vyhynulého vlčího plemene.

Wain mu položila ruku na rameno a přetrhla tak nit jeho chmurných myšlenek.

„Pojď odtud,“ řekla. „Nadešel čas naší zkoušky.“

Tázavě se na ni podíval.

„Naši zvědové zjistili, že se mezi Glasbridge a Kolglasem shromáždila armáda. Blíží se z jihu.“

„Tak brzy?“ podivil se Kanin. „Doufal jsem, že... no, to je teď jedno. Kolik jich je?“

„Prý asi tři nebo čtyři tisíce. Předvoj tvoří jezdci Kilkry-Haig.“

To byla tvrdá rána. Lannis sám si Kanin troufal porazit. Armáda posílená hrdými jezdci z Kilkry představovala ovšem mnohem tvrdší oříšek. Čekal je teď úplně jiný boj než všechny šarvátky, které až dosud podstupovali v různých částech údolí. V nejlepším případě mohl dědic Horin-Gyre čelit nepříteli se stejným počtem vojáků, jako měl on, stovky jeho mužů ale musely setrvat v postavení kolem hradu, aby se snad Croesan nepokusil o výpad. Co bylo horší, třetinu Kaninových bojových sil tvořili Tarbainové, které kilkryjská kavalerie jednoduše zadupe do země. Shraeve a její Inkallimové by možná mohli převážet jazýček na vahách na jeho stranu, přičilo se mu ale žádat ji o pomoc.

„To bude opravdu těžká zkouška,“ zabručel.

„Měli bychom poslat pro Aeglysse,“ řekla Wain. Když si všimla pochyb v Kaninově tváři, lehce zavrtěla hlavou: „Ještě se nevzdal naděje, že si získá naši přízeň. Toho bychom měli využít. Možná se mu podaří přesvědčit Bílé sovy, aby se ještě jednou zapojily do boje. Nejspíš to nevyjde, ale proč to nezkusit. Pokud uspěje, můžeme s ním i s jeho lesními přáteli naložit stejně jako předtím. Když selže, nic se nezmění.“

Kanin se ušklíbl: „Opravdu jsme v tak zoufalé situaci? Chtěli jsme tuhle věc provést společně, pro našeho otce. Pro klan. Nechci ji... poskvřnit. Co ostatně zmůže jeden *na'kyrim* a pár lesních divochů proti celé armádě?“

Pokrčila rameny. „Netuším. Ale nestojí to za pokus? Nemám ho o nic raději než ty, ale pokud nám osud určí, že Aeglyss bude naší zbraní proti nepříteli, pak jí bude. Volba není na nás.“

„Předpokládám, že když nic, budou Kyrininové aspoň dobří lučištníci.“ Kanin se podíval přes rameno na Inkallimy. Meče se jim v časném ranním slunci leskly a blyštěly. Všiml si, že ho Shraeve pozoruje. Ignorovala své vojáky a zírala přímo na dědice Horin-Gyre.

Odvrátil se. „Dobrá tedy. Promluvíme si s Aeglysem. Pokud se mu podaří ještě jednou získat Bílé sovy pro naši věc, znamená to, že má mnohem větší schopnosti, než jsem si myslel. Ale jak říkáš, za zkoušku to stojí.“

IV.

Z řad armády, se kterou Kanin a Wain vytáhli z Anduranu, se neozýval žádný jásot ani zpěv. Nad sevřenými oddíly vojáků se vznášelo ponuré ticho. Ve tvářích mužů a žen Horin-Gyre se zračila neochvějná rozhodnost. Tarbainští odvedenci, kteří rozmnožili jejich řady, vypadali mnohem nervózněji. Mohutná bitva na otevřeném poli proti silnému protivníkovi nebyla druhem válčení, pro který by se domorodci z chladného severu dobrovolně rozhodli. V hloubi srdce nepřestali být lupiči a nájezdníky.

I když se Kanin a jeho sestra dohadovali o nejmoudřejším postupu skoro hodinu, výsledek byl v zásadě předem jasný – oba věděli, že se nemohou vrátit na sever. Kdyby tak učinili, Croesan a Lheanor oc Kilkry-Haig by spojili síly a vydali se za nimi. Když zůstanou a budou bojovat, mohou stále ještě zvítězit – za předpokladu, že jim osud bude nakloněn. A pokud bude tohoto vítězství opravdu dosaženo, existuje reálná naděje, že hrad Anduran padne dřív, než stihnou nepřátelé zorganizovat další záchrannou akci. Wain rezolutně souhlasila s tím, co Kaninovi napovídal instinkt – je třeba bojovat, pokoušet osud, a to na otevřeném bojišti, daleko od města, aby Croesan

nemohl zasáhnout. Příběh o směřování jejich Stezky byl vyprávěn už dávno. Nemohli mu uniknout, jen čelit.

K armádě se pod vedením Shraeve přidali i Inkallimové. Kanin je o to nežádal. Stejně jako v jiných věcech se i tentokrát rozhodli po svém. Než vyrazili, obarvili si vlasy. Byly teď zase leskle černé jako čerstvý dehet. To nejspíš znamenalo, že se chystají bojovat.

Pod nebesy ztěžklými mraky a za drobného deště minuli Grive. V městečku jako by se zastavil všechn život – z komínů se nekouřilo, ulice zely prázdnotou a okna domů byla zavřená. Většina obyvatel uprchla, zbytek se skrýval. Krajina tu byla rovinatá, jen tu a tam zbrázděná úzkými příkopy a posetá skupinkami vrb a olší. Opuštěné krávy nešťastně bučely. Kanin vyčlenil oddíl vojáků, aby je sehnal dohromady a odvedl do Anduranu. Nad mršinami ukrytými před jejich zraky kroužila hejna vran, luňáků a káňat. Brzy se nacpete k prasknutí, pomyslel si Kanin.

Ještě nebyli daleko za Grivem, když se vrátili Kaninovi zvědové. Hlásili, že nepřítel je vzdálen několik hodin cesty od Kaninovy armády a postupuje podél jižního břehu Glaských mokřadů. Kanin vybral místo, kde musel útok na jeho vojsko vést přes bažinatý, obtížně schůdný terén zarostlý trávou, a seskupil síly. Příkopy na severu a jihu zabrání všem pokusům zaskočit jeho oddíly z boku. Krvavý, nepříjemný boj vedený čelně a zbavený možnosti jakéhokoliv manévrování a taktizování se mu zdál být nejlepší šancí na vítězství. Asi dvě stovky jezdců utvořily spolu se členy jeho tělesné stráže zadní voj. Inkallimové se rozmístili po Kaninově pravici, za hlavní linií, a přikrčili se v trávě. Kanin si jich nevšímal. Nesníží se k tomu, aby se ptal Shraevy na její úmysly.

S tak malým množstvím jezdců se dědic Horin-Gyre nemohl odvážit zaútočit. Příliš mnoho koní, kteří s ním vyrazili z Hakkanu, už zemřelo nebo nakrmilo v Anlanu hladové. Mohl jen čekat a doufat, že se kopí, odvaha a bažinatá půda úspěšně vypořádají s útokem, který musel nevyhnutelně přijít. Jestli se Aeglyssovi nějak podaří přesvědčit alespoň pár Bílých sov, aby se zapojily do boje, může jim to pomoci, ale Kanin se v duchu připravil na to, že *na'kyrim* neuspěje. Aeglyss už byl pryč víc než den a čas se krátil. Nebylo to ostatně překvapivé – i když *na'kyrim* velmi dobře ovládal umění přemluvit a oklamat svým jen napůl lidským hlasem jiné bytosti, Kanin nikdy vážně nevěřil, že by se mu podařilo přimět lesní rasu, aby se znovu dala do služeb Černé stezky. Aeglyssova vášnivá ochota se o to přesto pokusit byla až trapná. Míšenec jako by se s dojemným zoufalstvím toužil někam začlenit.

Po Kaninově pravici se v dálce nad rovinatými Glaskými mokřady tyčila jakási černá masa. Mohl to být jen Kan Avor, potopené město, které kdysi bývalo domovem klanu Gyre a teď se jako uvězněný milenec snažilo i na

vzdálenost mnoha a mnoha mil promlouvat k srdci každého severana. Bude víc než symbolické vyzvat osud tady, na dohled zhroutených věží. A tak blízko Grive – domova Tegrika, jehož stovka mužů bránila po celý den Údolí kamenů před kilkryjskými klany, aby mohl lid Černé stezky uprchnout na sever do bezpečí. To Inkallimové se sice nazývali Děťmi Stovky, ale z Tegricova příkladu mohl čerpat inspiraci každý bojovník. Tady a teď se Kanin postaví nepříteli.

*

Daleko od Anduranu, za závratně vysokými vrcholky a vzdouvajícími se ledovci Tan Dihrinu, se na svahy obklopující hrad Hakkan pozvolna snášel sních. V průběhu noci se poprvé po týdnu utišil řezavý severní vítr a ranní sních se mohl pomalu usazovat na zamrzlé půdě Horin-Gyre.

Jak Ragnor oc Gyre, nejvyšší than klanů Černé stezky, kráčel ke vchodu do katakomb, skřípal mu zmrzlý sních pod nohama. Lem pláště ze sobolí kožešiny vlekl po zemi a rozvířoval jím sněhový poprašek, podobně jako koště víří prach. Za ním se seřadili členové domácnosti Angaina oc Horin-Gyre. Uprostřed smutečního průvodu pochodovali tělesní strážci zesnulého thana se zahaleným tělem svého pána na ramenou. Kromě vrzání kroků a zvonění zvonů z hradu pod nimi a ze všech okolních skalních útesů se neozýval jediný zvuk. Nízko visící, těžké mraky zachytávaly vyzvánění v údolí a vrhaly zpět ozvěnu za ozvěnou, až se zdálo, že vzduch vibruje.

Nejvyšší than vyšplhal po příkré cestě, vedoucí k ústí tunelu. Zíralo na něj jako doupe obrovité horské příšery. Uvnitř hořely pochodně a osvětlovaly chodbu vedoucí k pohřební komoře, kde se Angain přidruží k těm, kteří již putovali touto cestou před ním. Ragnor dovnitř nevstoupil. Postavil se vedle vchodu a uvolnil místo nosičům, kteří se oddělili od průvodu a vešli do tunelu. Angainova vdova Vana, oděná do hermelínu vyhrazeného vdovám, je následovala. Prošla kolem nejvyššího thana, aniž by mu věnovala jediný pohled. Vedle ní kráčel nejstarší lovecký pes jejího zesnulého manžela – šedivý ohař, který věrně bděl u thanova lože během jeho posledních dnů. Pohyboval se pomalu a ztěžka.

Za Vanou pak už vkročila do katakomb jen jakási postava zahalená do širokého šedého pláště s kapucí, kterou si stáhla hluboko do tváře. Byl to Theor, První z inkallimských Strážců tradic. Jeho roucho se nijak neodlišovalo od oděvu nejobyčejnějšího Inkallima v prvních letech existence víry. Nic na Theorovi nenaznačovalo, že moc, kterou disponuje, je svým způsobem stejně velká jako moc nejvyššího thana.

Zbytek Angainovy domácnosti zůstal stát kousek od Ragnora. Sněžení houstlo. Nikdo nemluvil. Zvony zvonily a zvonily, vzdáleně a slavnostně. Ragnor čekal.

Jako první se vynořila Angainova tělesná stráž, která právě vykonala poslední povinnost. Krátce poté následovali Vana a Theor. Jak kráčeli vzhůru chodbou, zhasínali postupně pochodně na stěnách, takže se za jejich zády rozlévala temnota a pohlcovala mrtvého thana. Když se Vana přiblížila, nejvyšší than se jí uklonil a podal jí ruku. Jejich prsty se na okamžik dotkly. Pes po Vanině boku zvedl zrak a upřel na Ragnora netečné oči.

„Odpočívá v pokoji, mylady,“ řekl than. „Šťastný muž, který mohl nechat tento nehostinný svět za zády.“

Upřeně hleděl na hřbet Vaniny ruky. Před dávnými lety, než se zasnoubila, se ji snažil získat pro sebe. Byla to tehdy nádherná, domýšlivá dívka a odmítla ho. Vyžadovalo to odvahu, protože Ragnorova prchlivost bývala pověstná. Ted' svíral v dlani její ruku a divil se, jak je malá a vrásčitá.

„Vskutku šťastný,“ řekla. „Opět se s ním shledám. Těším se na to.“ Její hlas nebyl zdaleka tak křehký jako její ruka. Ta dívka, kterou si Ragnor pamatoval, v ní stále ještě dřímala. Přešla k ostatním, kteří se kolem ní okamžitě shlukli.

Vůdce inkallimských Strážců zaujal místo vedle Ragnora. Společně přihlíželi, jak se členové průvodu dělí o sladkosti a rozdávají si pohárky s obilnou pálenkou. Hovor sílil, tu a tam se ozval téměř neslyšný smích. Známi teď Vaně vyprávěli příběhy z prvního života jejího manžela a vyslovovali přání všeho nejlepšího do toho druhého. V zemích Černé stezky nebyla smrt důvodem k přílišnému zármutku. Zvony v údolí jeden po druhém utichaly.

Theor si odhrnul kapuci a odkryl zářivé, stříbrošedé vlasy. Rty, téměř skryté v krátce střiženém vousu, měl skoro černé od dlouholetého žvýkání věšteckého kořene. Jeho pokožka už dávno zapomněla na mládí a ochable mu visela z lícních kostí. Jen oči si uchovaly vitalitu. Byly jasné a zářivé a slušely by i tváři o třicet let mladší.

Skřípavý zvuk těžce naloženého vozu odvedl Theorovu pozornost k cestě vedoucí dnem údolí. Dva koně, bičovaní skupinou Tarbainů, se ze všech sil snažili táhnout po nerovném terénu plochý povoz. Na jeho korbě stála klec a v ní se kolébal mohutný medvěd. Protáhlým, hlubokým bručením dával najevo potlačovaný hněv a zlobu.

„Ten je bezpochyby určen pro hrad Hakkan,“ povzdechl si Theor a lehce potřásl hlavou.

„Odsuzujete to?“ zeptal se Ragnor, oči upřené na zvíře v kleci.

„Štvanice na medvěda při příležitosti pánovy smrti je pozůstatek tarbainské víry z doby dávno předtím, než jsme přišli. Medvěd býval symbol jejich náčelníků. Může snad inkallimský Strážce schvalovat převzetí tohoto obyčeje jedním z čelních rodů Černé stezky?“

Jedno z kol najelo do hluboké brázdy a vůz se mohutně zakolébal. Medvěd hlasitě zařval. Jeho tarbainští strážci se na něj rozkřičeli a zabouchali oštěpy do mříží.

„Dnes už to nic neznamená,“ prohlásil Ragnor. „Je to jen kratochvíle hodovníků zapíjejících pánovu smrt. A taky dobrý sport. Viděl jste psy, které tady chovají, První? Jsou strašliví. Ti by se mohli měřit i s bestii, které používají vaši inkallimští Lovci. Přesto bych řekl, že jich ten medvěd vezme několik s sebou, než ho dostanou.“

Inkallimovy tmavé rty se pohrdavě zvlínily. „Ať už má tradice jakékoliv klady, přesto je špatná. Angain odešel, aby čekal na znovuzrození v lepším světě. Neodebral se k nějaké hoře sřežené duchy medvědů. Máme dost starostí, abychom vyvedli Tarbainy z temnoty jejich nevědomosti i bez našich thanů, kteří praktikují jejich rituály.“

Ragnor si odfrkl: „Teď jsme všichni Tarbainové, Theore.“

Theor se na nejvyššího thana zlostně zamračil: „V mém rodě krev Tarbainů nekoluje. Ani ve vašem.“

„Když to říkáte, Strážce tradic. V tom případě jsou ale naše rody jediné neposkvrněné na celém severu. Ale je to opravdu tak důležité? Fane a Wyn, dokonce i můj vlastní klan, mají ve svých řadách mnoho tarbainských následovníků. Také v mé tělesné strážci je spousta tarbainských míšenců. A víte stejně dobře jako já, že muž, kterého jsme právě uložili k odpočinku, kéž práchniví a nikdy neprocitne,“ Ragnor viděl, ale ignoroval, jak sebou Theor při tom rčení škubl odporem, „v sobě měl jejich divokosti víc než dost. Tvrdí se, že jeho babička nebyla příliš vybíravá. V každém případě, pokud bychom neměli dost čerstvé krve, kterou bychom mohli obnovovat tu svou, už dávno bychom plodili bláznů a idioty. Když se někdy podívám na potomky svých leníků, mám dokonce pocit, že jí nebylo dost.“

Theor se chystal něco namítnout, ale změnil názor a místo toho se opět zadíval na medvěda.

„Možná máte pravdu,“ řekl nakonec. „Tak jako tak už nezbývá mnoho Tarbainů, kteří by před vámi nepoklekali. Většina je Spasena.“

„To ano.“ Ragnor vytáhl z hloubi těžkého pláště polní láhev a odzátkoval ji. Zhluboka se napil a spokojeně si otřel rty. Nabídl i Theorovi, ten ale odmítl.

„Vaše škoda,“ zamumlal nejvyšší than. „Tahle věc skvěle chrání před mrazem. Doprovodíte mě kousek? I když se už všichni nemůžou dočkat

smuteční hostiny, neodvází se vrátit do hradu dřív, než se vydáme na cestu my. A přece jen nechci, aby si tu uhnali omrzliny.“

Kráčeli bok po boku, pán gyrských klanů a pán Inkallimů, a ostatní je následovali jako dobře vycvičení vojáci. Gardisté se postarali, aby truchlící udržovali od thana uctivý odstup, takže se oba urození pánové mohli těšit potřebnému soukromí. Dole na úpatí svahu ujížděl medvěd ve své kleci stejným směrem – k hradu, kde ho čekal krvavý konec.

„Byl jste chvíli v katakombách s Vanou,“ pronesl nejvyšší than zamyšleně.

„Trochu jsme si promluvili,“ řekl Theor. „Chtěla znát můj názor na to, zda byl její manžel dost oddaný učení Černé stezky, aby si vysloužil znovuzrození v novém světě.“

„Nemůžu říct, že bych Angainova odchodu nějak zvlášť litoval,“ prohlásil Ragnor. „Ten chlap měl mizerný charakter.“

„Ve svém srdci byl hluboce věrný Stezce.“

„To je pravda. Tak na něj!“ Nejvyšší than si dopřál další pořádný doušek posilujícího nápoje. Ve vlasech se mu usazoval sníh, tál a stékal mu po čele. „Vybral si špatný čas na umírání, zrovna teď, když jeho děti dole na jihu podnikají to šílené tažení.“

„Činí to, co jim přikazuje osud,“ poznamenal Theor. „Ale máte pravdu. Pro nás pro všechny by bylo jednodušší, kdyby than ještě nějaký čas žil, nebo kdyby aspoň Kanin zůstal v Hakkanu.“

„Ještě že je tam s nimi ta vaše malá válečnice,“ zasmál se Ragnor tiše. „To je, panečku, ženská! Co bych za to dal, kdybych mohl mít pár jí podobných ve své tělesné stráži!“

„Shraeve je... prostě svá,“ zamumlal Theor. „Jakmile se pro něco rozhodne, není snadné jí to rozmluvit. Věřila, že Kolglas může padnout. Když si někdo tak vášnivě přeje vyzkoušet přízeň osudu, mělo by mu to být umožněno. Ovšem já se do záležitostí inkallimských Válečníků raději nepletu, to je Nyveovo pole působnosti.“

„Nu, ve Shraeve si Nyve vycvičil nelítostného havrana. Wain jí ale může být zdatným protějškem. Je mi ubohého Croesana líto. Mít Shraeve a Wain za nepřátele a Gryvana oc Haig za spojence je stejné jako být napaden vlky a snažit se jim ujet na oslovi.“ Posledním douškem vyprázdnil láhev a odhodil ji mezi kameny, kde se roztříštila. Pak si zimomřivě vyhrnul límec: „Dnes večer bude pořádná zima. Až vyjdou hvězdy, mraky nejspíš odtáhnou.“

Chvíli kráčeli mlčky. Kára s medvědem opět uvízla a Ragnor upřel pohled dolů na Tarbainy, jak se snaží vyprostit zaklesnuté kolo a drsně klejí. Vůz se houpal tam a zpátky. Koňské zadky se pod úderu bičů barvily krví. Ragnor si znechuceně odfrkl.

„Tihle lidé nemají ani tušení, jak zacházet s koňmi.“

„Dokud jsme nepřišli, žádné neměli. Povězte mi – co myslíte, že se stane, pokud se Wain a Kanin z výpravy nevrátí?“

„Ach, chcete si vyměnit informace? Nu, proč ne. Moji špehové hlásí, že na území klanu Horin si už brousí zuby mrchožrouti z Gavenu. Lakkan si prý deset let odkládal výtěžky ze svých stříbrných dolů, aby mi je mohl nabídnout v případě, že Angainovy děti zemřou. Co vám pošeptali do ucha inkallimští Lovci?“

Strážce tradic pokrčil rameny: „Něco podobného. Ovšem po území Horinu touží i Orinn oc Wyn-Gyre. Určitě nebude nečinně přihlížet, jak padá Lakkanovi do klína. Angain by vám posloužil lépe, kdyby měl větší rodinu, nebo kdyby aspoň držel dědice v bezpečí.“

„V tomto bodě mě zklamaly spíš jeho děti,“ poznamenal Ragnor s úsměvem. „Kanin je až příliš fixovaný na sestru a Wain je nakloněna žadatelům o svou ruku asi stejně jako ten medvěd tam dole svým věznilům. Neustále se snažíme lidu vysvětlovat, že je jeho povinností plodit děti, a přitom ti dva neváhají sami dávat špatný příklad. Horin byl vždycky klan, který víc problémů dělal, než řešil. Nijak zvlášť by mě nezarmoutilo, kdyby zanikl, i kdyby to znamenalo, že si Gaven a Wyn půjdou po krku.“

„Stejně jako by nezarmoutilo Gryvana oc Haig, kdyby vymřel Lannis,“ prohlásil Theor kousavě.

„Opravdu si to myslíte?“

„Váš otec Inkallimům vždy plně důvěřoval. Mezi ním a mým předchůdcem neexistovaly tajnosti. Já si ovšem nemohu být jist vašimi pohnutkami, pokud jde o tuto válku.“

„Když jsme o ní s Angainem hovořili, byli přítomni i havrani. Pokud si dobře vzpomínám, při jedné příležitosti dokonce i sám Nyve. Poskytl nám mnoho cenných postřehů o obranném systému Tanwrye.“

První z inkallimských Strážců se zachmuřil: „Samozřejmě nepochybuji, že byl Angain do všech vašich záměrů do detailů zasvěcen. Nicméně pokud si dobře vzpomínám, měl váš otec tu a tam v záloze plány, o kterých se k uším níže postavených thanů nic nedoneslo. V takových případech se obracel právě na Inkallimy. Určitě si vzpomenete, že tak učinil například tehdy, když potřeboval dát Horin-Gyre za vyučenou.“

„Samozřejmě že si vzpomínám,“ pronesl nejvyšší than mírně. „Horin-Gyre byl tenkrát ještě vzpurnější než dnes. Ovšem pokud mě podezíráte, že vám něco zatajuji, klidně to řekněte. Inkallimští Strážci tradic se vždy těšili právu hovořit naprosto svobodně.“

„Z ničeho vás neobviňuji. Jsem si jist, že ať plánujete a připravujete cokoli, snažíte se sloužit Černé stezce. Posilovat víru, ne ji oslabovat. A už vůbec ne pomáhat jejím nepřítelům.“

Ragnor se prudce zastavil. Theor se po několika krocích otočil a zahleděl se na nejvyššího thana. Gardisté a celý smuteční průvod za jejich zády také zůstali šouravě stát, zaskočení náhlou změnou situace. Neozvaly se ale žádné tázavé ani protestující hlasy. Zástup prostě stál v padajícím sněhu a trpělivě čekal. Když Ragnor konečně promluvil, hovořil tak tiše, aby ho mohl slyšet jen Theor, jeho hlas byl ale zřetelný a ledově chladný.

„Z ničeho mě neobviňujete, ale možná mi vyhrožujete. Zabil bych každého, kdo by se odvážil naznačit, že jakýkoliv můj čin oslabuje naši víru. Každého s výjimkou inkallimského Strážce, který má v těchto záležitostech výsadní postavení.“

První ze Strážců se usmál.

„Toto výsadní postavení se ovšem vztahuje pouze na záležitosti víry,“ pokračoval Ragnor.

„Samozřejmě. Ale nechápejte mě špatně, nejvyšší thane. Neobviňuji vás ani vám nevyhrožuji. Přeji si jen, aby mezi Gyre a Inkallimy neexistovala tajemství. Gyrský klan a Inkallimové představují kořeny a větve Černé stezky. V minulosti se našemu učení dostávalo záchrany nebo obnovy jen díky tomu, že jsme znovu a znovu jednali ruku v ruce. Cokoliv, co by mohlo této jednotě uškodit, je proto zdrojem mého znepokojení.“

„Ano. Jste ochránce víry a...“

Slova nejvyššího thana byla přerušena náhlou změnou výkřiků a praskajících dřeva. Když se s Theorem otočili, spatřili, že se jeden z tažných koní splašil a postavil na zadní. Jeho druh vyrazil vpřed a pootočil vůz. Uvzlé kolo se uvolnilo a zavadilo o skálu. Kára se naklonila. Medvěd se rozhněvaně napřímil. Domorodci vztekla zaječeli. Ragnor si o vteřinu dříve než oni uvědomil, co se nevyhnutelně stane, a zamumlal: „Ti hlupáci!“

Klec začala klouzat po nakloněné korbě vozu a medvěd odvrávoral na stranu. Pomalu, ale s ohlušujícím rámusem a nezadržitelně, se vůz a klec překotily. Křik Tarbainů zesílil. Oba tažní koně se v panice vzpínali a tahali popruhy. Medvěd zařval, osvobodil se z rozbité klece a napřímil se do plné výšky. Muži se dali na útěk. Jeden z nich byl ale o zlomek vteřiny pomalejší a medvěd ho několika skoky dostihl. Jediným mávnutím tlapy srazil nebožáka k zemi a sevřel mu čelistmi hlavu. Lomcoval kořistí sem a tam tak dlouho, dokud Tarbainův vaz s hlasitým prasknutím, které dolehlo až nahoru ke smutečnímu průvodu, konečně nepovolil. Protože ostatní domorodci mezitím utekli, medvěd chvíli postál nad bezduchým tělem, potom se otočil a zadíval se nahoru na svah na zástup truchlících.

„Myslím, že je na čase něco podniknout,“ zabručel Ragnor. Kývl na tělesné strážce. Ti se oddělili od smutečních hostů a chopili se kuší. Medvěd

se otrásl a udělal několik kroků k nim. Pak se s hlasitým řevem znovu postavil na zadní.

„Nádherný kus!“ zamumlal nejvyšší than. Několik gardistů pokleklo, ostatní se seřadili za nimi. Do drážek nasadili šípy. Medvěd se spustil na všechny čtyři a velkými skoky se rozběhl přímo k nim. Ještě jednou se napřímil a vztekle zabručel. Angainův lovecký pes se zuřivě rozštěkal, jako by si myslel, že má mrtvého pána stále ještě po boku.

Tucet kuší zazpívalo vražednou píseň a jejich střely se zavrtaly medvědovi do hrudi. Zapotácel se, dopadl na přední tlapy, udělal ještě několik potácivých kroků a pak klesl k zemi. Mohutný bok se mu ztěžka zvedal a trhaně dýchal. Jeden z tělesných strážců tasil meč a vydal se dolů, aby zasadil medvědovi poslední ránu.

„Skvostné zvíře, nemyslíte?“ obrátil se Ragnor k inkallimskému Strážci. „Čelí smrti tak nebojácně, jak to dokáže jen pravý vyznavač našeho učení.“

„Nebojácně, nebo hloupě,“ poznamenal Theor roztržitě. Ani na okamžik nespouštěl oči z medvěda, kterému voják právě probodával mečem krk. Jeho tvář se lehce zachmuřila.

„Nakonec je dobře, že nepřikládáte starým tarbainským symbolům váhu,“ řekl Ragnor. „Podobné události by se daly vykládat jako špatné znamení – jako předzvěst smrti významného vládce, měnících se časů nebo něčeho jiného, podobně nesmyslného.“ Po těch slovech se obrátil na patě a zamířil k Hakkanu. Celou cestu se tiše usmíval pod vousy.

Inkallimský Strážce tradic ho nenásledoval hned. Sledoval, jak gardista přejíždí čepelí meče medvědovým hustým kožichem, aby očistil krev. Když se nakonec vydal za nejvyšším thanem, tvářil se zamyšleně. Znovu si stáhl šedivou kapuci roucha hluboko do tváře, aby se ochránil před živly. Sněžení neustále houstlo.

*

Z vlhké mlhy se vylouppla černá čára. Víc než tři tisíce, odhadoval Kanin, když se nepřátelské oddíly seřadily proti jeho mužům. Někteří vypadali jako prostí lidé – farmáři, rybáři a vesničané, posbírání ze všech koutů jihu. Mnozí ale byli válečníci. Bojové linie od sebe nebyly vzdáleny příliš daleko, takže i navzdory vzduchu těžkému jako olovo doléhaly ke Kaninovi z nepřátelských řad výkřiky, dusání koní a řinčení postrojů. Viděl několik zplihlých praporů, nedokázal je ale ani zdaleka všechny identifikovat. Uprostřed zástupu jezdců trčela k nebi korouhev se znakem Kilcry-Haig. Kanin si odfrkl a setřásl si

z vlasů kapky deště. Zahleděl se na Wain. Seděla na koni kousek od něj, obklopena asi půltuctem tělesných strážců.

„Zdá se, že dostaneme šanci vydobýt si jméno,“ řekl Kanin. „To je dědic kilkryjského thana, nemýlím-li se?“

Jeho sestra se ušklíbla. „O to bude naše vítězství sladší.“

„Musíme doufat, že je nám osud nakloněn,“ zamumlal Kanin.

Čekání bylo mučivé. Déšť polevil, ale mokré šaty se dál nemilosrdně lepily na tělo. Kanin cítil, jak mu v sedle tuhnou svaly. Tarbainové před ním vypadali nervózně. Přeshlapovali, něco si mumlali a pokřikovali na sebe ve svém barbarském jazyce. Kanin se rozjel podél jejich linie a přísně si každého změřil. Válečníci Horin-Gyre, rozmístění mezi Tarbainy, stáli naproti tomu na svých místech klidně a tiše. Někteří strnule zírali před sebe a tiše si pro sebe šeptali. Kanin se přistihl, že se mu rty samy od sebe pohnuly a bezmyšlenkovitě pronášejí tichá slova: „Mé nohy kráčí po Stezce. Následuji ji beze strachu. Neznám pýchu.“ Znovu a znovu, pořád dokola. Pokud budou vyslovována s opravdu hlubokým přesvědčením, Zahalený bůh je zaslechne a milostivě vyslyší. A pokud bude to přesvědčení v srdci i v okamžiku smrti, přijme padlé k sobě, aby odpočívali, dokud nenadejde chvíle obnovit svět.

Po zhruba hodině konečně nastal pohyb. Z řad nepřátelské armády se vynořili jezdci a začali se řadit na levém křídle. Každou minutou jejich počet dramaticky narůstal – sto, dvě stě, pořád dál a dál. Současně s nimi se vpřed pohnuli lukostřelci. Postoupili tak daleko, aby měli nepřitele na dostřel, a zaklekli. Kanin cítil, jak se mu zrychluje tep a zmocňuje se ho úleva. Konečně se mu dostane odpovědi. Ať se stane cokoliv, bude to lepší než čekání.

Pak k nebi vyrazily vysokým oblouky šípy a vzápětí se začaly snášet dolů. Některé dopadaly příliš blízko, jiné se odrážely od štítů, další se zavrtávaly do stehů a hrudí. Ten tupý zvuk, provázející náraz střely do měkkého masa, byl naprosto jedinečný. Když se ozvaly první výkřiky a Kaninův kůň ucítil v nozdách pach bitvy, neklidně přešlápl. Jeho pán ho polaskal po šíji. Následovala druhá salva šípů a vzápětí třetí.

„Nasad' proti jezdcům víc kušostřelců,“ zakřičel Kanin na sestru. Přikývla a odcválala. Několik hlasitých rozkazů a kušostřelci se rozběhli doprava, aby zaujali postavení přímo proti kilkryjským jezdcům. Už byl nejvyšší čas, protože nad hlavami jezdců zaduněl bojový pokřik, zaduněly rohy a kavalisté pobídli koně na bojiště. Přiletěla další sprška šípů. Jeden z nich se zatoulal daleko za první linii a zasáhl tarbainského vojáka, stojícího těsně vedle Kanina. Se zděšeným výrazem ve tváři vrhl na velitele poslední pohled a zemřel.

Jezdci zpočátku přitahovali zvířatům otěže, takže postupovali vpřed jen pomalu. Pak zrychlovali a zrychlovali, až nakonec hnali koně tryskem. Kopyta duněla, k nebi vylétávaly hroudy hlíny. Zem i vzduch rozechvívalo burácení stále prudšího útoku. Ten zvuk našel odezvu i v Kaninově nitru. Hrud' se mu zachvěla přívalem pocitů, mezi nimiž zvítězila divoká touha po boji, prudké vzrušení nad tím, co bude nevyhnutelně následovat. Útočící jezdce uvítala salva šípů. Koně se hroutili k zemi, zarývali se do měkké půdy a shazovali pány přímo pod kopyta koní za sebou. Kušostřelci ustoupili, aby znovu nabili zbraně. Podél celé čelní linie se zaleskla kopí. Když se obránci a útočníci konečně srazili, znělo to, jako by neartikulovaně vykřiklo tisíc hrdel.

Řada kopiníků ale nebyla dost hustá na to, aby zastavila všechny jezdce. Útok se valil dál, mezi pěšáky. Během několika vteřin zavládl na pravém křídle naprostý chaos. Jezdci kolem sebe divoce sekali meči, zatímco se jejich koně brodili v bahně a klopýtali přes těla. Tarbainové už začínali v hrůze ustupovat, přesouvat se za Kaninovy pozice. Hloučky válečníků Horin-Gyre dosud odolávaly, ze všech stran obklíčeny kilkryjskými jezdci. Kopiníci a šermíři se pokoušeli zasáhnout nepřátelské koně, zatímco kušostřelci se snažili sestřelit ze sedel jejich pány. Křik lidí i zvířat splynul v jedinou strašlivou kakofonii.

Kanin přehlédl jediným pohledem ubohé zbytky bojové linie. Kam až oko dohlédlo, Tarbainové kolísali a po celých skupinách vyklízeli pozice. Oddíly Horin-Gyre se je marně pokoušely zastavit. Ostatně, byly to samy gyrské klany, kdo Tarbainy kdysi naučil bát se útoků kavalerie. Na rozdíl od válečníků Černé stezky s jejich kroužkovými košilemi se navíc mohli před stále se snášejícími šípy chránit jen malými proutěnými štíty. Kanin zaklel.

Vtom k němu přicválala Wain. Tvář měla zamazanou špínou, v očích jí ale plálo vzrušení.

„Brzy nám rozdrť křídlo,“ zakřičela ve snaze přehlušit bojovou vřavu.

„Jed' až na konec naší bojové linie,“ vykřikl thanův dědic a ukázal doleva. „Snaž se udržet ty divochy na místě. Já budu bránit pravou stranu.“

Kanin obrátil koně. Za jeho zády čekali ve strnulých, tichých řadách jeho gardisté, nejlepší válečníci klanu Horin-Gyre. Igris, jejich velitel, s kamennou tváří jemně hladil po šíji svého hřebce, oči nehnutě upřené na Kanina. Za tělesnými strážci stáli Kaninovi drahocenní, nepočetní kavaleristé a netrpělivě hleděli na svého velitele. Toužili po krvi, a jak se to vojákům Černé stezky uprostřed prudké bitvy často stávalo, bylo jim jedno, zda to bude krev nepřítele, či jejich vlastní. Osud si dnes vyžádá mnoho lidských životů; ti, kdo padnou, jen vyslyší volání, jež zaznělo už při jejich narození.

„Za mnou!“ vykřikl Kanin a vyrazil vstříc bitvě zuřící na pravém křídle. Když se ponořil do bojové vřavy, zaplavil ho pocit divoké svobody. Teď byl jen jedním z mnoha. Pokud padne, bude to dobrý způsob, jak ukončit první život. Jezdci Horin-Gyre vpadli mezi kilkryjské kavalery a díky počáteční prudkosti útoku postupovali stále dál a dál. Kůň narážel do koně, čepel do čepele. Vzduchem svištěly šípy z kuší. Dlouhé minuty vnímal Kanin jen krev, zmatek a smrt. Pak si náhle uvědomil, že před sebou nemá žádného nepřítele. Kilkryjští jezdci ujížděli zpět ke svým liniím. Pěšáci se oddělovali od malých skupinek a vrhali se na zraněné a ze sedla vyhozené nepřátele. Kanin prudce zastavil koně a rozhlédl se. Země se černala těly. Tu a tam se snažil zmrzačený kůň vyhrabat z bláta. Ozývalo se zoufalé volání o pomoc. Kanin by se nejraději nahlas rozesmál.

Obrátil koně a rozjel se k čekající Wain. Jeho jezdci ho s jásotem následovali. Mnoho jich padlo. Těm, kteří přežili, to ale bylo jedno.

„Co teď?“ zeptala se Wain.

„Počkej chvíli,“ požádal ji. Srdce mu bušilo a tvář měl uzardělou. Snažil se ovládnout a potlačit divokou lačnost po krvi, která se ho během boje zmocnila. Zadíval se k nepřátelským řadám, a to mu pomohlo se vzpamatovat. Bylo jich stále ještě příliš mnoho. Ukáznění kilkryjští jezdci se právě přeskupovali a lučištníci pokračovali v metodické, neúnavné práci. Ke středu nepřátelské linie se stahovaly oddíly kopiníků.

„Tak blízko,“ zamumlal.

Wain se na něj tázavě zadívala.

„Můžeme jenom zůstat a bojovat,“ prohlásil.

„Tarbainové se pro tuhle práci nehodí o nic víc než kozy,“ zabručela Wain.

Znovu se ozval pokřik a zaznělo volání rohů. Na opačné straně bojiště se dávaly do pohybu řady vojáků, jedna za druhou. Odněkud se ozývalo dunění bubnu.

„Tak tedy vpřed. Uvidíme, co nám osud přinese!“ vykřikla Wain a odcválala.

Armáda Lannisu a Kilkry postupovala po bažinatém terénu. Zvlášť uprostřed bitevního pole se vojákům šlo velmi těžko. Muži klopýtali, bořili se do mokré půdy, jejich řady kolísaly. Nepřátelská kavalerie znovu zaútočila, kopyta koní rvala zem na kusy. Kanin jí v čele svých jezdců vyjel vstříc. Mezi přibližujícími se liniemi svištěly šípy z luků i kuší. Praporec Glasbridge upadl na zem, byl ale okamžitě znovu vztyčen.

Na posledních metrech se daly obě armády do běhu a vzápětí na sebe narazily se strašlivým řevem, který rozechvíval vzduch. Při prvním divokém kontaktu to chvíli vypadalo, že se linie Horin-Gyre okamžitě prolomí, ale vydržela. Tak tak.

Kanin sekal mečem po každém, kdo se ocitl v jeho dosahu. Chtěl najít Geraina, dědice Kilkry-Haig, jehož korouhev předtím zahlédl, v bitevní vřavě ale neměl šanci. Od ramene chráněného kroužkovou zbrojí se mu odrazil šíp. Přihrčil se před svištícím mečem a tál jeho majitele do stehna. Čepel projela kůží a na Kaninově rukavici přistála sprška krve. Pak jeho kůň klopýtl a odnesl ho několik vrávoravých kroků stranou. Konečně se zvířeti znovu podařilo získat rovnováhu.

Kanin se narovnal a rozhlédl. Jeho válečníci byli v menšině, a i když dávali nepříteli pořádně zabrat, bylo jen otázkou času, než podlehnou. Ještě ve chvíli, kdy o tom přemýšlel, projelo masou bojujících mohutné zachvění, jako by se na ně odněkud přivalila vlna. Otočil se a spatřil Inkallimy, jak se jako černá bouře probíjejí řadami vojáků. Ve středu hurikánu bojovala Shraeve a meče se jí míhaly jako světlo. Odstrčila jednoho z Tarbainů, přihrčila se a vrhla se na kilkryjského jezdce, aby ho srazila ze sedla. Muž zemřel s rozříznutým břichem dřív, než dopadl na zem. Vzápětí se Shraeve prudce otočila kolem své osy a přetřela dalšímu koni šlachy na nohou.

Žádný z mužů, kteří v tu chvíli zápasili na bojišti, nikdy neviděl Děti Stovky bojovat – snad s výjimkou hrstky těch, kteří byli v Kolglasu tu noc během svátku Zrození zimy. Teď je spatřili na vlastní oči. Inkallimové skákali, vířili a vyrývali krvavou brázdu v nepřátelských řadách s lehkostí ptáků, razících si cestu bouřlivými vzdušnými víry. Během prvních několika minut masakru, kdy se havrani přesunuli z říše bájí a legend do skutečnosti a kosili čepelemi jednoho muže za druhým, odhodlání kilkryjských a lanniských mužů, kteří jim čelili, zakolísalo, pohaslo a rozplynulo se. Nejprve jeden, pak tucet a nakonec celá stovka se jich otočila a rozběhla zpátky tam, odkud přišli. V zoufalé snaze uniknout ušlapávali své druhy k smrti. Někteří jezdci Horin-Gyre, nadšení zvratem štěstěny, vyrazili za nepřáteli. Také Tarbainové se vrhli vpřed, lační teď, když spatřili nepříteli paty, po svém podílu na masakru.

V okamžiku, kdy byl odpor soků zlomen, ukončili Inkallimové boj. Jejich hněv byl chladný, kontrolovaný. Kanin kolem sebe s křikem shromáždil všechny své vojáky, kteří byli ochotni ho poslouchat. Věděl stejně dobře jako Shraeve a její lidé, že bitva ještě není zdaleka vyhraná. Křídlo bylo možná zachráněno, většina bitevní linie ale připomínala vzdouvající se vír. Nepřátelští lučištníci, lhostejní k tomu, jaký cíl si jejich šípy najdou, dál zasypávali bojiště salvami střel. Střed horin-gyrských pozic se hroutil. Už to nebyli jen Tarbainové, kdo kolísal.

Ke Kaninovi se přidali všichni jeho zbývající gardisté a také dalších asi čtyřicet nebo padesát vojáků. Přejel po nich pohledem, zvedl meč, beze slova pobídl koně a vyrazil do míst, kde byl boj nejlítější. Inkallimové zaujali místo

po jeho pravici a levici. Celý svět se vměstnal mezi dva nádechy. Krev a bláto splynuly v jedinou masu; vzduchem se nesl neartikulovaný řev bitvy a pohlcoval každý jiný zvuk. Těla se na sebe vrhala, aby byla vzápětí rozsekána, probodnuta, polámána. Padlí byli nohama živých zašlapáváni do rozbředlé půdy.

Náhle se Kanin ocitl na volnějším úseku bez jediného nepřítele před sebou. V hluboké koňské šlápěji ležela utátnutá ruka. Kousek od ní se povalovalo zlomené, odhozené kopí. Kaninova hrud' se divoce zvedala a klesala, v plicích ho páliło. Věděl, že má na tváři krev, protože cítil její pachut' na rtech, neměl ale tušení, komu patří. Jeho kůň se trásl a chvěl. Pak se u něj náhle objevila Wain a něco křičela. Svrátil čelo. Viděl, jak pohybuje rty, z úst jako by jí ale vycházel jen křik umírajících a řinkot čepelí.

„Podívej!“ uslyšel konečně. „Tam, z lesa...“

Ukazovala kamsi mečem a on tím směrem stočil zrak. To, co spatřil, jako by se nejprve vzpíralo jeho chápání. Za bitevním polem se vynořili další válečníci. Blížili se k nim přes rovinaté louky na jihu, kde byla ještě pořád tráva a nebe a ticho. Kráčeli bez praporů, bez koní, jako neuspořádaná masa – dvě či tři stovky bojovníků, zachovávajících hrobové mlčení.

„Co to...?“ zeptal se Kanin udiveně.

„Kyrinové!“ vykřikla Wain. „Bílé sovy!“

Pochopil, že má pravdu. Dokonce i v mdlém světle, které toho dne panovalo, a na vzdálenost, jež je dělila, viděl, že před sebou nemá lidskou armádu. Byl to neobvyklý pohled. Tvrdilo se, že několik velkých kyrininských kmenů, žijících daleko na východě a na jihu, je ještě stále ochotno vést otevřené bitvy. Kanin by ale nikdy nevěřil, že se k něčemu podobnému propůjčí i Bílé sovy. A že tak učiní kvůli Černé stezce – ať už vědomě, či nikoliv – ho naplňovalo divokým nadšením.

Muži z Kilkry a Lannisu se na to dívali úplně jinak. Viděli nového nepřítele, čítajícího několik stovek bojovníků, jak jim vpadá do boku a ohrožuje jejich zadní řady. Zmocnila se jich nejistota a rychle se šířila. Někteří se snažili vymanit ze šarvátky, kterou právě sváděli, a čelit nové hrozbě. Lučištníci, kteří se dosud drželi dál od bitevního pole, náhle vycítili svou zranitelnost a začali kolísat. Vojáci Horin-Gyre vnímali jen to, že nepřítel náhle váhá. S novou nadějí a energií v žilách se vrhli vpřed.

Bílé sovy se hodný kus od bojiště zastavily. Stovky luků se tiše napjaly. Do vzduchu se vysokým obloukem vznesla sprška šípů. Další salva následovala dřív, než první projektily dopadly. Šípy se jako příval snesly na lanniské lučištníky a zadní voj.

Shraeve a její Inkallimové si mezitím dál razili cestu řadami nepřátel.

„Vpřed! Vpřed!“ vykřikl Kanin. Po jeho boku se vrhl do útoku i Igris.

Během několika minut se dosud rovnocenný boj změnil v drtivou porážku obou Pravých klanů. Ve stále hlubším bahně klopýtaly a padaly desítky mužů – válečníků z Kolglasu, Glasbridge a Killcry; obyvatel měst i venkova, kteří vytáhli pro svůj klan do boje. Jejich bezduchá těla se vršila na loukách a polích jako kupy chlévské mrvy, která jen čeká, až bude zaorána do země. Ti, kteří přežili, prchali v divoké panice na jih, v patách kavalerii Horin-Gyre. Gerain nan Killcry-Haig zemřel, nikým nepoznán, pod mohutným válečným ořem, kterému čísi obratné ruce rozřízly břicho a přetřaly podkolenní šlachy.

*

Po bojišti pobíhaly skupinky Tarbainů, okrádaly padlé a dobýjely raněné. Kanin sledoval, jak jsou jeho vlastní zranění a mrtví odnášeni z bitevního pole. Bylo mezi nimi mnoho tarbainských domorodců. Sténali a svíjeli se bolestí. Stejně jako všechny ostatní klany Černé stezky musel si i Horin-Gyre území na severu na těchto divokých domorodcích v minulosti tvrdě vybojovat. V Kaninových očích byli jen o málo lepší než Kyrininové. Většina jich teď patřila mezi Spasené, jejichž oči se otevřely pravdě Černé stezky, podle toho, jaký účinek na ně měla zranění a bolest, ale Kanin pochopil, jak nehluboko v nich dosud nová víra zakořenila. Naproti tomu jeho vlastní lidé, válečníci Horin-Gyre, snášeli utrpení mlčky. Kanina těšilo, jak statečně se vypořádávají se svým osudem. Sílu k tomu jim dodávalo poznání pravé podstaty světa a její přijetí. Ti, jejichž zranění byla příliš vážná, se brzy setkají s Léčitelovou čepelí – úzkým nožem vytvarovaným tak, aby projel mezi žebry přímo do srdce; nosil jej u sebe každý ranhojič Černé stezky. Důstojně a radostně se vydají k novému životu v obrozeném světě.

Wain přišla, aby ho odvedla od zraněných. Bylo s ní několik mužů. Každý měl přes rameno přehozený vyboulený pytel. Sbírali do něj hlavy, které se později budou vystřelovat za hradby anduranského hradu.

Od chvíle, kdy bitva skončila, se Kyrininové nepohnuli. Teď se od jejich hlavního houfu konečně oddělila malá skupina a zamířila mezi mrtvými těly k vůdcům Horin-Gyre. Byl to asi tucet bojovníků s tvářemi zdobenými rozmáchlým, spirálovitým tetováním. V jejich středu kráčela vysoká, neozbrojená postava. Kaninovi chvíli trvalo, než poznal, kdo to je. Wain byla o zlomek vteřiny rychlejší.

„Aeglyss,“ zamumlala.

Když Kyrininové míjeli skupinky vojáků Horin-Gyre, střetávali se s jejich nepřátelskými pohledy. Nevěnovali jim sebemenší pozornost. Zato na

Aeglyssově tváři spatřil Kanin pobavený výraz. Když k němu *na'kyrim* přistoupil, změnil se v lehký úsměv.

„Nezdá se, že byste mě moc rád viděl,“ řekl Aeglyss dřív, než mohl Kanin promluvit. „Doufal jsem ve vřelejší přijetí.“

„Jsem překvapen, to je vše.“

Aeglyss se po těch slovech krátce, ostře zasmál. „O tom nepochybuji. Jen doufám, že příjemně.“

Kanin se zamračil. Podlézavý, patolízalský míšenec ze včerejška jako by nikdy neexistoval. Teď vyzařovala z Aeglysse arogance a sebejistota, snad se dokonce považoval za hrdinu. Byl nepředvídatelný a nevypočitatelný jako dítě.

„Měl byste mi poděkovat,“ řekl Aeglyss a rozmáchl se k bojišti. „Kdybychom ve správnou chvíli nedorazili, nejspíš by váš boj dopadl úplně jinak.“

Kanin sledoval jeho gesto očima. Viděl těla mužů, žen i koní; rozrytou, zbrzděnou zem, zbavenou poslední stopy zeleně; Tarbainy přecházející sem a tam ve snaze najít kořist. Teď, když se objevil Aeglyss, mu to náhle připadalo ošklivé. „Nejspíš ano,“ zabručel.

„To je velmi mírně řečeno,“ prohlásil Aeglyss hlasem, ze kterého kapal sarkasmus. Než mu ale na to stihl Kanin něco říct, zvedl konejšivě ruku.

„Nehádejme se,“ prohlásil. „Naše vítězství nás sjednocuje. Bylo by ostudné pokazit si takovou chvíli.“

„Souhlasím,“ přitakal Kanin.

„Teď už vás nebudu déle obtěžovat,“ pokračoval Aeglyss, „snad se nám naskytne více času promluvit si, až se vrátíme do Anduranu.“

V *na'kyrimových* posledních slovech se vznášel stříbřitý, konejšivý podtón. O Kanina jako by se pokoušela závrať, takže na okamžik zavřel oči. Když je zase otevřel, Aeglyss se už otočil a vracel se spolu se svým doprovodem k Bílým sovám.

„Počkej,“ vykřikl za ním Kanin.

„Budeme vás následovat do města, dědici Horin-Gyre,“ odpověděl Aeglyss, aniž se otočil. „Tam vás navštívím.“

Thanův dědic se upřeně díval za *na'kyrimem* a jeho nelidskými druhy.

„Vypadá to, že si myslí, že teď bude naším oblíbencem,“ poznamenala Wain vedle něj. Znělo to skoro pobaveně.

Kanin zakroutil hlavou. „Ten chlap je šílený.“

Mistři cechů přinášeli thanovi všech thanů dary. Do Velké síně Měsíčního paláce ve Vaymouthu bez ustání proudili nosiči a pokládali je před Gryvanův trůn. Takový byl zvyk už od chvíle, kdy Haig vystřídal v čele klanů Kilkry – nejvyššímu thanovi, vracejícímu se z vítězné bitvy, skládaly cechy hold v poděkování za to, že obnovil mír a prosperitu.

Předchozího dne se v ulicích shromáždili prostí obyvatelé Vaymouthu, aby pozdravili Gryvana oc Haig během jeho triumfální cesty od Zlaté brány do Paláce. Trvala dvě hodiny – takový vládl v ulicích nával, tak velká byla touha lidí radostně uvítat vracející se armádu s průvodem zajatců v závěsu. Teď nastal čas, kdy měli místo obyčejných mužů a žen Gryvanovi složit poklonu mocní.

V přítomnosti celého dvora předali zbrojíři Gryvanovi píky a řemdihy prokládané zlatem a platněři přilbici z masivního stříbra. Vinaři před něj položili džbány nejlepšího vína z Taral-Haigu a kožešníci kožešinu z obrovitého ledního medvěda. Jeden po druhém vzdalo thanovi poctu všech šestnáct cechů a Gryvan oc Haig poděkoval za každý dar milostivým pokývnutím a úsměvem.

Kousek za jeho trůnem stál Mordyn Jerain a nezúčastněně sledoval dění před sebou. Také Stínová ruka přijal v uplynulých dnech od některých cechů dary – především od těch, které se nejživěji zajímaly o osudy nyní osiřelého klanu Dargannan-Haig. Dargannan byl mladý klan, bez tradic a minulosti, která by mu mohla být v dobách krize oporou, a Igryn neměl syna. Jakmile byl zajat, vypukl mezi jeho příbuznými boj o moc. Po každém daru následoval šeptem pronesený návrh, jak by mohla být v Dargannanu obnovena stabilita či kdo z Igrynovy rozvětvené rodiny by mohl nejlépe nahradit padlého vládce. Navzdory veškeré poníženosti a pokoře, kterou stavěli cechovní mistři na odiv, jejich pýcha rok od roku rostla. Mordyn cítil, že možná brzy nastane čas, kdy bude zapotřebí jim připomenout, že nejvyšší than ve svých rukou stále ještě třímá větší moc.

Na schodech vedoucích k trůnu seděla živá připomínka této thanovy moci. Igryn, padlý than Dargannanu, byl už jen slepou karikaturou dřívějšího já. Vlasy a vousy měl zastřižené a učesané, na sobě nový oděv a prázdné oční jamky zakryté černou hedvábnou páskou, aby se mohl objevit mezi nejurozenějšími dvořany. Nechali ho ovšem sedět na studených mramorových schodech jako dítě nebo blázna.

Mordyn nepředpokládal, že by cechovní mistry vyvedl z rovnováhy pohled na Igrynovo ponížení. Bezpochyby se domnívali, že jejich metody jsou tak delikátní, jejich ambice tak úzce zaměřené, že by se nikdy nemohli od thana

dočkat podobně násilné reakce. Když Gryvan nechal Igryna oslepit, měl na mysli jiné publikum – Igrynova nástupce a thany Lannisu a Kilkry, i když posledně jmenovaní teď měli vlastních starostí víc než dost. Nejvyšší than měl vždy slabost pro neotesaná gesta. Kdyby byl Mordyn v divokém Dargannan-Haigu s ním, zabránil by mu v tom. Náhle oživení tradice Milosrdenství králů narýsovalo příliš výraznou spojnicí mezi Gryvanem a dávno mrtvými monarchy Dun Ayglu. Bylo by lepší Igryna rovnou zabít.

Kancléř sledoval, jak se ke Gryvanovu trůnu přiblížil sluha oděný do roucha zlatníků, poklekl, položil na zem balíček vázaný v sametu a rozbalil jej. Objevil se náhrdelník spletený z jako vlas tenkých zlatých vláken. Sluha ho zvedl, aby předvedl jeho výjimečnou krásu shromážděnému dvoru, pak jej s úctou položil zpět na vrstvu sametu.

Mordyn potlačil úsměv a vzhlédl. V zástupu lemujícím stěny síně byla i Tara. Kancléře se zmocnil známý úžas nad tím, že je milován ženou tak mimořádné krásy a schopností. Po tolika letech manželství se stále zdráhal uvěřit, že ho opravdu potkalo tak neuvěřitelné štěstí. Přesto teď nehleděl na Taru, ale na nenápadné krůpěje zlata visící jí z ušních lalůčků. Dvě noci tomu je do Tařiných rukou osobně doručil Lammain, mistr zlatníků, a vyjádřil při tom naději, že v nadcházející slavnostní den budou ženě její krásy vhodnou ozdobou. Později, když Mordyn a Lammain usedli v jednom ze soukromých pokojů Rudého paláce nad poháry aromatického vína, jal se cechovní mistr nahlas přemítat, zda by nebyl Gann nan Dargannan-Haig, Igrynův bratranec, vhodným kandidátem na thana. Mordyn Ganna znal jako hulvátského chlubila, kterému zlatníci celá léta tajně plní kapsy. Nejspíš ho teď už doslova vlastnili. Kopce Dargannan-Haigu byly na mnoha místech protkány zlatými žilami a pomyšlení, že by tomuto území mohl vládnout jim nakloněný than, se zlatníkům určitě zamlouvalo.

Mordyn se postaral, aby cechovní mistr odešel s pocitem, že mu zlaté náušnice získaly cenného příznivce. Gann se nikdy thanem nestane – a Lammain to už mezitím nejspíš také pochopil – ale snad bude možné najít pro něj nějaký dvorský úřad, který zlatníkům umožní těžít z jejich investice. Alespoň než kancléř zjistí, jak hluboko už v Dargannan-Haigu zaťali spáry.

Gryvan a jeho žena Abeh, usazení bok po boku na vyvýšených trůnech, vypadali skvostně. Gryvanův karmínový plášť zastiňoval krásou každé roucho v sále a přitahoval ke svému majiteli pohledy všech přítomných. Abeh neměla jako vždy dost rozumu ani chuti skrývat nadšení, které se jí při pohledu na všechnu pompu a přepych zmocňovalo. Kdykoliv měl Mordyn možnost při podobných příležitostech thanovu ženu sledovat, vzpomněl si bezděčně na svini s požitkem se rochnící v blátě.

Těsně pod trůnem stál Aertan oc Taral-Haig, obklopený svými pozornými stoupenci. Than Taralu trávil ve Vaymouthu téměř tolik času jako ve svém domovském městě Drandaru. Většinu letošního léta strávil zabydlený v jednom z křídel Měsíčního paláce, kde trpělivě čekal na Gryvanův návrat z tažení. Nijak ho nelákalo vyměnit pohodlí Vaymouthu za horké podnebí ve vyprahlém srdci Taral-Haigu, kde ho navíc nekonečnými spory neustále obtěžovali drobní šlechtici, kteří zaplavili zemi jako houby po dešti. Aspoň jeden than, se kterým si nemusíme dělat starosti, pomyslel si Mordyn. Aertanova lojalita bude nezpochybnitelná tak dlouho, dokud mu bude zdrojem pohodlí a bohatství. Hodný kus od něj, na samém kraji zástupu, se krčil Roaric nan Kilkry-Haig, jako by si přál být úplně někde jinde. Dokonce i na tu vzdálenost si Mordyn, zvyklý číst v lidech jako v otevřené knize, všiml nenávisti, která vyzařovala mladému muži z očí. Byla to ovšem bezmocná nenávist, alespoň dokud byl Roaricův otec Lheanor vázán ke Gryvanovi slibem poslušnosti, a Mordyn jí proto nevěnoval velkou pozornost.

Podstatně blíž k thanovi Taralu stála mnohem problematičtější osobnost – Alem T'anarch, vyslanec království Dornach. S bleďými vlasy svázanými dozadu a výrazným diamantem připevněným na límci černého pláště představoval exotický, znepokojivý zjev. Navzdory T'anarchovým vytrvalým žádostem o audienci se Gryvan od návratu odmítal s vyslancem setkat byť jen na okamžik. Nijak nezastrašen thanovým odmítavým postojem poslal T'anarch Gryvanovi písemnou nótu, v níž žádal, aby byly vyplaceny kompenzace rodinám zhruba dvou set dornachských žoldáků, které Gryvan během tažení zajal a nechal popraviti. Byl to skandální požadavek a Mordynovi připadal spíš jako druh mocenské hry, která by se mohla snadno vymknout z ruky. Pokud se území Haigu nepřestane rozšiřovat směrem k bohatým oblastem na jihu, bude válka s Dornachem nevyhnutelná, čas na válčení ale ještě nenazrál.

Dar zlatníků byl poslední. Zazněly rohy. Jejich zvuk se v kamenné síni stříbřitě odrážel sem a tam. Diváci začali proudit ke dveřím, líná řeka samolibé shovívavosti a domýšlivosti.

*

Když se Mordyn toho večera odebral ke Gryvanovi, našel ho ve skvělé náladě. Z thanova dechu bylo cítit červené víno, které popíjel se svými syny, zatímco v jedné z dlouhých, vysokých, terasovitých zahrad po straně paláce cvičili lovecké orly. Mordyn si jen zřídka našel čas jak pro thanova dědice Aewulta, tak pro jeho mladšího bratra Stravana. Ani jeden z nich nezdědil po

otci přímočarou touhu po moci, což z nich v kancléřových očích činilo žalostné následníky Gryvanova trůnu a bídné uskutečňovatele jeho plánů. Nebo plánů Mordynových. Than všech thanů je ovšem miloval, a tak si kancléř nechával svůj názor raději pro sebe. Koneckonců, ještě byl čas. Možná jednou některý z nich dozraje tak, aby byl schopen udržovat pomalou lavinu nadvlády Haigu v pohybu.

Než Mordyn tiše přešel trávník a přidružil se ke Gryvanovi, odběhli chlapci hledat nějakou živější zábavu. Nejvyšší than stál na okraji terasy a shlížel dolů na město. V uctivé vzdálenosti od něj čekala skupina lovců s velkými hnědými orly na zápěstích. Byl mezi nimi i Gryvanův gardista Kale. Spolu s ptáky bedlivě sledoval nově příchozího, jak zaujímá místo po Gryvanově boku. Mordyn už byl v thanových službách tak dlouho, že dokázal vycítit i nejjemnější hnutí mysli svého pána, aniž by mezi nimi padlo jediné slovo. Pravda, Gryvanova mysl se jen zřídka ubírala subtilními cestami. Teď kancléř neomylně vytušil, že je than ve výborné náladě.

V hloubi pod nimi se tísnily tisíce domů, protkané úzkými uličkami, nad nimiž se vznášelo neutuchající zurčení pulzujícího života. Tu a tam se mezi Měsíčním palácem a městskými hradbami na horizontu tyčily velké, osamělé budovy připomínající ostrovy v temném, rozbouřeném moři. Mordyn mezi nimi v dálce zahlédl i svůj Rudý palác, jehož porfyrové stěny tlumeně zářily v posledních paprscích slunce a kde na něj čekala Tara. Viděl i další významné domy: palác thanova dědice, v němž Aewult pořádal hostiny toho druhu, jakému se Mordyn raději vyhýbal; Bílý palác s mramorovou fasádou, kam se uchýlovala Abeh s celou svou domácností pokaždé, když byl nejvyšší than delší dobu mimo město; sídlo klenotnického cechu, které bylo teprve letos v létě opatřeno věží vyšší než kterákoliv jiná ve Vaymouthu – s výjimkou věže Měsíčního paláce samozřejmě. Ta budova na okamžik upoutala Mordynovu pozornost. Byla nepříjemnou připomínkou jeho dřívějších úvah o vzestupu cechů. Nedovolil ale, aby ho podobné myšlenky rozptylovaly příliš dlouho. Dnes večer si musel s nejvyšším thanem promluvit o jiných věcech.

„To je pohled, že, Mordyne?“ vydechl Gryvan.

„To tedy ano,“ přitakal kancléř tiše.

„Když jsem byl dítě, ležely ve zdech Vaymouthu prázdné plochy dost velké na to, aby na nich mohli závodit koně. Bylo tu tolik sadů, že si z nich mohlo během sezóny každé dítě odnést jablko. To všechno zmizelo, proměnilo se v domy, dílny a tržiště.“

Z Gryvanova hlasu nezněl stesk, spíš uctivý úžas.

„Upoutali jsme pozornost celého světa, ty a já,“ pokračoval. „Vybudovali jsme místo, které přitahuje život. Myslíš, že Dun Aygl někdy skýtal takový pohled?“

„Ne,“ odpověděl Mordyn a dal si pozor, aby jeho hlas zněl zamyšleně. „Určitě ne takový jako Vaymouth.“

„Králové Ayglu padli, protože ustrnuli. Příliš dlouho nevytvořili nic nového. Přestali zastiňovat urozené poddané svou stále vzrůstající slávou.“

To se dá sotva považovat za přesné zhodnocení příčin zániku ayglské dynastie, pomyslel si Mordyn. Padla, protože se vyčerpala na bojištích války Poskvrněných, protože došlo k úpadku dolování ve Far Dyne a protože se poslední král dynastie hodný toho jména změnil v loutku ovládanou *na'kyrimem* Orlanem. Přesto neviděl důvod, proč nenechat nejvyššího thana jeho opileckým fantaziím. I v tomto stavu totiž Gryvan naslouchal spíše moudrým radám svého poradce než hlasu vína.

„Mocní nesmí nikdy ustrnout, pokud chtějí být úspěšní,“ pokračoval Gryvan. „Musí stále kráčet vpřed. Jih mě volá. Ach, je to svůdné volání. Příští nebo přespříští rok, než příliš zestárnu pro takovou zkoušku, musíme změřit síly s královstvím Dornach. Jak skvělé dědictví bych zanechal synovi, kdyby se nám podařilo pokořit to hnízdo zlodějů a prodejných žoldáků!“

Mordyn se nemohl ubránit pocitu, že nejvyšší than velmi podceňuje daň, kterou si na něm vybírají míjející léta. Z uplynulého tažení se nezotavoval ani zdaleka tak rychle jako kdysi. Ještě pořád vypadal ztrhaně a pod očima mu seděla únava, která tam nebyla, když vyjel válčit proti Igrynovi oc Dargannan-Haig. A tažení proti Dornachu by bylo mnohem náročnějším podnikem.

„To je pravda,“ přitakal Mordyn. „Ale aby podobná výprava uspěla, musíme nejprve plně zpacifikovat Dargannan.“

Gryvan odvrátil zrak od překrásného panoramatu před sebou. Vrhł na kancléře jízlivý úsměv a poznamenal:

„Jsi vždycky tak praktický muž!“

„Vaši vizi samozřejmě sdílím,“ prohlásil Mordyn a pomyslel si: Žádný z tvých plánů by tě nikdy nenapadl, kdybych ti ho předtím nenašeptal. „Ale naše úspěchy příštích let závisí na tom, co podnikneme zítra, příští týden, příští měsíc.“

Gryvan ho poklepal po rameně a usmál se: „Já vím, já vím. Připomínáš mi to dost často na to, abych nezapomněl. Brzy vybereme Igrynova dědice, i když musím přiznat, že jsem v pokušení nechat Igryново krvežíznivé příbuzenstvo, ať se ještě chvíli trhá na kusy. Myslím, že to nemůže škodit, dokud máme v Dargannanu tisícovku mužů, kterou jsem tam zanechal.“

Mordyn přikývl. Usoudil, že nastala správná chvíle vyjádřit obavy, které ho trápily už několik dní.

„I když je šance na získání jihu dozajista velmi lákavá, myslím, mylorde, že bychom měli věnovat pozornost i událostem na severu.“

Nejvyšší than nebyl natolik opilý, aby při těch slovech nepovytláhl obočí a nezažíval se na Mordyna ledovým pohledem.

„Domníval jsem se, že odtud nám žádné nebezpečí nehrozí, Mordyne. Než jsem vyrazil na jih, tak jsme se přece shodli, že cokoliv, co se v údolí Glas stane, nehraje z dlouhodobého hlediska významnější roli.“

„Samozřejmě,“ odvětil Mordyn s klidem, který už příliš necítil. „Gyre si přeje, aby se klan Horin vyčerpал, úplně stejně, jako si my přejeme oslabit Lannis. Ragnor oc Gyre určitě nepřispěchá Horin-Gyre na pomoc.“

Kancléř tomu stále věřil. Stejně jako nejvyšší than vždycky věděl, že jakmile Croesanovi odvedou nejlepší válečníky, může toho nepřítel využít k útoku na údolí Glas. Byl si ovšem jistý, že Ragnor oc Gyre nebude v takovém případě postupovat se stoprocentním nasazením. Mordyn měl mezi klany Černé stezky několik velmi cenných špehů, takže byl o tamní situaci poměrně dobře informován. A co bylo ještě důležitější, měl slovo samotného thana Gyre. Kdyby se Gryvanovi a Ragnorovi poddaní dozvěděli, že si oba muži v posledních letech vyměňují zprávy, vyvolalo by to pravděpodobně na obou stranách okamžitou vzpouru, zvláště kdyby byl znám jejich obsah. Nezazněly v nich sice žádné sliby a nebyly dány žádné záruky, určitá dohoda ale existovala – Gryvan nebude napadat pevnosti Černé stezky, pokud Ragnor projeví stejnou ohleduplnost k baštám Pravých klanů. Jestliže dojde k bojům mezi jim podřízenými klany – Lannis a Horin byly nasnadě, i když to ani jeden z nejvyšších thanů otevřeně neřekl – Gryvan ani Ragnor nepřipustí, aby situace přerostla v totální válku či aby se jejich poddaní zmocňovali nových území. Otevřená válka nebyla v ničím zájmu. Dokud budou obě strany dodržovat tuto dohodu, nezpůsobí nedávné šarvátky žádné větší škody. Jediné, co může utrpět, bude pýcha Lannisu.

Teprve v posledních dnech narušil Mordynovu jistotu stín pochybností. Z Anduranu nedorazily od Behomuna Tolea vůbec žádné zprávy a poslední sdělení od Lagaira, stewarda v Kolkyre, obsahovalo nedoložené zvěsti o tom, že je hlavní město Lannis-Haigu obleženo. Kancléř nebyl na podobná překvapení zvyklý, a tak ho zprávy vylekaly. Vzhledem k mohutnosti opevnění na severních hranicích Lannis-Haigu mu bylo naprostou záhadou, jak se mohla armáda Horin-Gyre tak rychle ocitnout u Anduranu. Nejhorší možnost – že se klany Černé stezky nakonec přece jen spojily k útoku a Tanwrye jednoduše rozdrtily – nechtěl před Gryvanem vůbec zmiňovat; nicméně bylo třeba podniknout jistá předběžná opatření. Pokud k tomu totiž

opravdu došlo, znamenalo to, že se Ragnor oc Gyre zbláznil. Musel vědět, že klany Haigu dříve nebo později porazí i sebesilnější armádu, kterou je Černá stezka schopna poslat na jih, za Údolí kamenů.

„Takže pokud se nebojíš, že si z nás Ragnor udělal blázny, z čeho máš strach?“ zeptal se ho nejvyšší than.

„Musím připustit, že oddíly Horin-Gyre zjevně postupují mnohem rychleji, než jsem – než jsme my všichni – považovali za možné,“ prohlásil Mordyn se vši pokorou, jaké byl schopen. „To mi ale velké vrásky nedělá. Pořád máme dost času se s nimi vypořádat. Ne, starosti mi dělá hlavně Kilkry-Haig.“ V tomto prohlášení bylo podle Mordynova názoru dost pravdy na to, aby mohlo Gryvana přesvědčit. „Nejsem si jist, že váš rozkaz dokáže Lheanora dost dlouho zdržet od toho, aby se zapojil do bojů. Není v našem zájmu, aby dosáhl nějakého skvělého vítězství. Navíc pokud se zaplete do dění dřív, než sestavíme vojsko, může se celá věc zbytečně protáhnout. Výsledek bude stejný, jen dojde k většímu... plýtvání.“

„Plýtvání,“ opakoval nejvyšší than. „A ty nenávidíš plýtvání, že, Mordyne? Nu, nezmínil by ses o této záležitosti, kdybys už neměl připraveno řešení. Mluv tedy.“

„Připomeneme Lheanorovi, že musí počkat na příchod oddílů ostatních klanů, než vyrazí do boje. A pošleme napřed pár mužů, abychom ho uklidnili, že s celou záležitostí spěcháme. Několik stovek by mělo stačit.“

Gryvan přikývl. „To nebude problém.“

„A možná bychom měli uspíšit shromažďování našich jednotek,“ pokračoval Mordyn. „Pokud je Anduran opravdu obležen, další zdržení nám nijak neprospěje. Pohled na Černou stezku bušící mu na dveře určitě přiměl Croesana k zamyšlení. Pokud si už neuvědomil, že je v jeho nejlepším zájmu udržet si vaši přízeň, neuvědomí si to nikdy.“

Gryvan se otočil a znovu se zahleděl na Vaymouth. Rychle se stmívalo a město se začínalo propadat do tmy. Po sídelním městě Haigu vytryskovaly krůpěje světla, jak obyvatelé zapalovali pochodně, svíce a lucerny. Nejvyšší than si zívá a promnul si unaveně tvář.

„Udělej to,“ rozhodl. „Můžeme využít muže, které jsem přivedl z Dargannan-Haigu. Ještě se nestihli rozejít. Mocní musí stále kráčet vpřed, snad si ale mezi dvěma okamžiky triumfu mohou dopřát i trochu času na odpočinek.“

Gryvan se zasmál vlastním slovům a Mordyn, spokojený s výsledkem večerního úsilí, se k němu přidal.

*

Kancléř se rozjel zpět do svého paláce, obklopen z obou stran strážemi ve skvostných uniformách. Před nimi postupovali dva nosiči pochodní a razili jim cestu zalidněnými ulicemi. Některé části Vaymouthu vypadaly za tmy mnohem živější než ve dne. Během uplynulého léta se rozmohla móda nočních trhů, a i když večery už dávno nebyly příjemně vlahé, někde se stále ještě prodávalo.

Při příjezdu kancléřovy skupiny se nepokojné davy více či méně ochotně rozestupovaly. Dokonce i ti, kteří Mordyna neznali, mohli podle jeho oděvu a doprovodu snadno uhádnout, že se jedná o významného muže. Pro syna obchodníka se stavebním dřívím to byla vsutku závratná kariéra, ale Mordyn Jerain nebyl koneckonců nikdy příliš podobný bratrům. Jako mladý chlapec v Tal Dyre, v dobách, kdy pro něj byl Vaymouth jen dalším z mnoha cizokrajných měst, se mezi vrstevníky netěšil přílišné oblibě. Chápal, že jim musel připadat jako dost arogantní dítě – chytřejší než většina z nich, a dokonce i v mladém věku už instinktivně přesvědčený o svých velkých možnostech. Vlastně si na to ale příliš nevzpomínal. Jako by jeho dětství prožil někdo jiný, spojený s jeho současným já jen nejtenčími vlákny. Pud sebezáchovy ho přiměl osvojit si umění manipulace s lidmi, které mu přišlo naprosto přirozené. Než ve čtrnácti letech s rodiči a sourozenci z ostrova definitivně odešel, měl mezi ostatními dětmi více spojenců než nepřátel a ti, kteří o něm hovořili hanlivě, se brzy dočkali výprasku.

Rád si o sobě myslel, že ve chvíli, kdy spatřil Vaymouth, okamžitě pochopil, že se do Tal Dyre nikdy nevrátí. V těch dobách byl ostrov obchodníků pro Vaymouth stále soupeřem, alespoň v bohatství, ovšem hlavní město Haigu bylo tak obrovité a pulzovalo tak drsným životem, že ctižádostivého mladého muže rázem okouzlo. Zatímco se jeho otec dřel, aby vybudoval ve Vaymouthu firmu, začal se Mordyn seznamovat se životem a taji města. Otcí pravděpodobně lámalo srdce pomyšlení, že jeho syn zanevřel na taldyrenské kořeny a stal se nižším úředníkem na dvoře thanů Haigu. Pravděpodobně, protože s jistotou to kancléř nevěděl – od té doby, co jeho rodina před mnoha lety opustila město a vrátila se do Tal Dyre, ji už nikdy nespatriil. A jeho kontakty v Tal Dyre rychle pochopily, že jej nemají zprávami o příbuzných obtěžovat.

Rudým palácem se linula vůně hřebíčku, napuštěného medem. Koření bylo rozloženo na mřížkách košů na oheň. Šlo o jeden z mnoha požiteků kancléřovy milované ženy, které jí nedokázal manžel odmítnout. Hedvábnými závěsy na oknech ložnice si pohrával lehký vítr. Z venkovní terasy pronikalo k Mordynovým uším dusání strážcových okovaných bot. Ten zvuk mu byl tak dobře známý, že ho téměř nevnímal a nijak ho nerozptyloval od jeho činnosti. Mordyn přesnými pohyby prstů vtíral do pokožky na Tařiných ramenou

vonný olej. Pocit pružné kůže klouzající pod jeho dotečky ho téměř hypnotizoval. Zhluboka se nadechl a vychutnával si bohatou směs vůní – hřebíčku, oleje, Tary. Ten okamžik byl tak dokonalý, tak úchvatný, že se s ním nemohlo nic měřit.

Když ji lehce políbil na šíji, ucítil na rtech olej. Slastně zavzdychala. Přejel jí jazykem po kůži.

„Viděla jsem tě, jak se na mě ráno ve Velké síni díváš,“ zašeptala.

„Jak bych se mohl nedívat?“ zeptal se.

Rozlil jí po těle víc oleje a začal jí masírovat krk. Maličko předklonila hlavu a odhrnula si vlasy.

„Musíš být unavený,“ řekla.

„Prozatím ne.“

„Dal ti Gryvan, cos chtěl?“

„Ó, ano. Ale zase jsem toho po něm tolik nežádal. Jen rozumné rozhodnutí.“

„Takže na severu brzy vypukne válka? Ženy u dvora cvrlikají jako vrabci, už dlouho nebyly ničím tak vzrušené. Boj proti Černé stezce je mnohem... tradičnější než potírání nějakého rebelujícího thana. Nic jim neokoření život tolik jako přesuny armád sem a tam a zprávy o vzdálených vítězstvích.“

„Vzdálená vítězství jsou ta nejlepší,“ řekl Mordyn tiše. Přitiskl jí ucho k zádům a snažil se zaslechnout bušení jejího srdce. „Ještě jedno nebo dvě a budeme mít nejoblíbenějšího thana v dějinách Haigu.“ Uslyšel ho. Měl dojem, jako by jejich srdce tloukla ve stejném rytmu.

„Ano,“ přitakala a otočila se, aby ho objala. „Drž od nás krev a boj co nejdál! Ať se můžeme zabývat příjemnějšími věcmi.“

VI.

V Anduranu táhla skupina mezků přes náměstí velký katapult. Stroj vypadal jako cizokrajná, hranatá příšera, narušující řád města.

„Stěhují nahoru druhý stroj,“ poznamenal Kanin. Wain mu hleděla přes rameno. Stáli u vysokého okna v zrekvírovaném domě.

„Doufejme, že tentokrát odvedli lepší práci než u toho prvního,“ řekla Wain. Vrhací rameno prvního katapultu, který chtěli použít k ostřelování hradeb, prasklo ve chvíli, kdy je napjali. Muž, který přehlédl trhlinu ve dřevě, přišel za opomenutí o polovinu kůže na zádech.

„Jak dlouho bude trvat, než budeme připraveni?“ zeptal se Kanin.

„Ráno bychom měli mít tři nebo čtyři katapulty,“ odpověděla Wain. Kanin ji znal dobře a všiml si odstínu zklamání v jejím hlase.

„Myslíš, že to nebude stačit?“ zeptal se naléhavě.

„Kdo ví? Vítězství u Grive nám získalo trochu času, ale ne moc. Možná že obránci vyjdou dobrovolně ven, až jim začneme střílet za hradby hlavy. Nejspíš už trpí hladem a nemocemi. Naše vyhlídky by byly ovšem lepší, kdyby byl prostředek léta.“

„Snad,“ souhlasil Kanin. Teď, když nadšení z vítězné bitvy pomalu vyprchávalo, si začínali s Wain plně uvědomovat, jak velmi zranitelné je jejich postavení. Zakrátko se v údolí objeví další armády. Vojsku obléhajícímu Tanwrye poslali zprávu s rozkazem, aby se část oddílů přesunula na jih. Možná to půjde, možná také ne – lanniská posádka pevnosti jistě podnikne výpad při sebemenším náznaku slabosti. Další poslové zamířili ještě dál, až do Kan Dredaru. Budou žádat Ragnora oc Gyre, aby uvedl do pohybu vlastní mohutnou armádu, protože díky odvaze Horin-Gyre je na dosah bohatá kořist. Kanin ovšem neměl tušení, zda nejvyšší than jeho prosbu vyslyší.

Ze zamyšlení ho vytrhl zmatek dole na náměstí. Skupina Tarbainů přes ně právě hnala vola. Zvíře se vzpouzelo, bučelo a snažilo se osvobodit. Domorodci ho vzrušeně pobízeli oštěpy a křičeli jeden přes druhého. Na bocích zvířete se objevila krev.

„Co to má znamenat?“ vyštěkl Kanin. „Igrisi!“

Gardista okamžitě vstoupil a přikročil k oknu.

„Zjisti, kde to zvíře vzali,“ rozkázal mu thanův dědic. „Pokud pochází z nějakého statku v dosahu jedné hodiny pěší chůze od městských zdí, nech je zbičovat. Vědí přece, že všechen majetek pocházející z bezprostřední blízkosti města musí být odevzdán a zapsán do seznamů. Nebo snad ne?“

„Vědí, ale Tarbainové jsou jako děti. Nic si nezapamatují.“

„Co je mi po tom?“ vybuchl Kanin. „Nepotřebuju, abys mi říkal, že jsou jako děti. Potřebuju, abys zajistil plnění mých rozkazů.“

Hněv zaznívající z Kaninova hlasu gardistu přiměl, aby se napřímil a nasadil výraz strnulé poslušnosti. Kanin se už už chystal říct něco, čím by zmírnil příkrost svých slov, nakonec si to ale rozmyslel.

Igris odešel. Kanin slyšel, jak schází po schodech a křičí. Bylo přirozenou povahou hněvu, že je rychle přenášen na podřízené, a to v mnohem silnější podobě. Až Igris dorazí na náměstí, přejde Tarbainy smích.

„Tarbainové budou brzy nezvladatelní,“ poznamenala Wain. „Už se rozprchlí po celém údolí. Téměř všichni divocí už odešli. Dokonce i někteří Spasení.“

„Nech je jít. Věděli jsme, že k tomu dojde. Aspoň budou mít Lannis a Kilkry starosti navíc. Ovšem město a statky v jeho nejbližším okolí musí

živit armádu. Kdyby nám dal Gyre všechny meče, o které jsme žádali, nemuseli bychom spoléhat na tyhle barbary.“

Mezitím se dole na náměstí objevil Igris, doprovázený dvěma muži, a namířil si to přímo k Tarbainům. Začal jim hlasitě nadávat a oni mu opláceli stejnou mincí, mávajíce při tom oštěpy. Vůl, ušetřený drsné pozornosti vězňů, zůstal tiše stát a svěsil hlavu, jako by mezi nehostinným dlážděním hledal trsy trávy.

„Vrátím se k hradu,“ oznámila Wain.

Kanin přikývl. Když opouštěla místnost, ani se neotočil. Místo toho sledoval, jak Igris sráží hřbetem ruky jednoho z domorodců na zem. Vypukla divoká bitka. Vůl odkráčel pryč.

*

Na cimbuřích hradu Anduranu přecházely postavy. Wain je dokázala z bezpečné pozorovatelný v jednom z domů naproti hradeb jen tak tak rozeznat, protože světlo bylo příliš slabé. Její vojáci měli ze svého stanoviště lepší výhled. Zpoza primitivních hliněných valů a do země zaražených proutěných štítů vylétlo k nebi několik střel z kuší. Stíny na hradbách okamžitě zmizely. Wain neměla tušení, zda byl někdo zasažen. Už téměř hodinu sledovala hrad a čekala na příjezd obléhacího stroje.

Tiše zaklela a vydala se zpátky do centra Anduranu. Cestou lhostejně mýjela skupinky unavených, rozedraných vojáků. Zdlouhavé obléhání podrobovalo Waininu trpělivost těžké zkoušce. Věděla, že musí přijmout vše, co jí osud přichystá, a také tak učíní. Ale víra umožňovala, ba dokonce přikazovala doufat. Někdy mohlo být dosaženo i naprosto nepravděpodobných vítězství, protože jediné, co bylo podstatné, byly příběhy vyprávěné Posledním bohem, a ty málokdy braly ohled na to, co se zdá smrtelníkům možné, a co nikoliv. Příchod Aeglysse a Bílých sov to jasně dokazoval.

Ze zamyšlení ji vytrhlo zachrchlání jakéhosi invalidy. V řadách armády Horin-Gyre se začínaly objevovat neklamně známky nemoci. Ve vlhku a špíně rány rychle hnisaly. Na ulicích číhala horečka i třesavka. Nejslabší byli zabíjeni dřív, než se dostali do města. Desítky mužů zemřely při cestě Anlanem. Teď je čeká další oddělování zrna od plev.

Náladu obléhatelů nijak nezlepšovala ani přítomnost obrovské kyrininské armády, která rozbila ležení za polorozpadlými městskými hradbami. Navzdory jejich podílu na úspěšné bitvě Kyrininům nikdo nevěřil ani tak úplně nechápal, co je v takovém počtu vylákalo z bezpečí lesa. Wain

rozčilovalo, že v jejich čele opět vidí Aeglysse. Její bratr se odmítl s *na'kyrimem* setkat a trval na tom, aby Bílé sovy zůstaly minimálně na dostřel luku od města.

Wain bratrovo pohrdání *na'kyrimy* sdílela. Už jejich samotná existence byla příznakem svévolné lhostejnosti k přirozenému řádu světa, která kdysi přiváděla bohy k zoufalství. Přesto se nemohla zbavit pocitu, že Aeglyss představuje něco naprosto zvláštního. Už více než jednou dokázal svou cenu. Kanin to možná odmítal akceptovat, ale osud někdy používá při spřádání svých plánů nejsilnější prostředky.

Konečně katapult našla. Ležel na ulici před žalářem jako mořská příšera, vyvržená na nehostinný břeh. Jedna z náprav se zlomila a řemeslníci se ji právě snažili opravit. Když spatřili Wain přicházet, sklonili se horečně nad prací a snažili se předstihnout jeden druhého v úsilí. Několik minut sledovala opravy. Předák skupiny po ní nepřestával vrhat vystrašené pohledy. Všichni byli napjatí, neustále čekali na její zuřivý výbuch. Žádný nepřišel. Ve skutečnosti už Wain totiž nevěřila, že by obléhací stroje mohly být klíčem k tomuto zámku. Nechala muže pracovat a pokračovala v cestě.

Vydala se k městským hradbám. Vyšplhala na zbytky polorozpadlých zdí a zahleděla se přes pole do krajiny. Stany i ohně Kyrininů byly jako vždy na místě, v ležení vládlo obvyklé ticho. Chvíli stála a dívala se. Neměla tušení, co vlastně hledá. Nebylo tu nic, co by už neviděla předtím.

Zadívala se dolů na kameny pod nohama. Kdysi bývaly velkými stavebními bloky, které jako šupiny pancíře chránily město. Teď už byly zvětřelé, polorozpadlé a po staletích služby na nejlepší cestě rozpadnout se v prach. Čas a osud nebraly ohledy na plány a úmysly ubohých smrtelníků.

„Wain!“

Tichý hlas vedle ní ji tak vylekal, že na uvolněných kamenech téměř ztratila rovnováhu. Jeho ruka okamžitě vystřelila vpřed, sevřela jí paži nad loktem a přidržela ji. Vytrhla se mu.

„Nedotýkejte se mě, míšenče,“ zasyčela.

„Jak si přejete,“ řekl Aeglyss klidně. Zadíval se k ležení Bílých sov. „Pozorovala jste tábor. Co tam vidíte?“

„Divochy.“ Jeho blízkost jí naháněla husí kůži.

„Totéž by řekli i oni o vás. Je chybou vidět vždy jen to, co je zjevné na první pohled.“

Měla obrovskou chuť odvrátit se od něj, od jeho šedivých očí a mrtvolně bledé kůže. Ale jeho hlas ji spoutával.

„Proč mě vy a váš bratr neustále odmítáte?“ Opět jí sevřel paži, ale tentokrát se neodtáhla. „Jen vám chci pomoci dosáhnout toho, po čem tak toužíte.“

„A po čem si myslíte, že toužím?“ zeptala se upjatě.

„Po stejných věcech jako váš otec a váš bratr – po pomstě za minulé porážky, po vítězství Černé stezky, po počtách pro váš klan. Po konci tohoto světa. Po Kallu. Ale ve vás ten oheň hoří prudčeji než v ostatních, Wain. Cítím jej ve vás. Jako byste si v prsou nosila slunce.“

Opatrně uvolnila paži z jeho sevření a o krok poodstoupila. V životě se nikoho nebála, ale v případě tohoto *na'kyrima* tomu byla velmi blízko. I když by mu nejspíš mohla během vteřiny zlomit zápěstí nebo i vaz, nějaká její část věřila, že to ona je slabší. A jeho neochvějný pohled a klidný, uchvacující hlas jí navíc napovídaly, že by jí snad opravdu byl schopen dát to, po čem prahne. Je v něm víc, než se zdá, nabádala se. Může ti svým hlasem poplést myšlenky a zatemnit mysl.

„Ustupujete přede mnou,“ konstatoval. „Bojíte se mě snad?“

„Vás ne,“ řekla. „Ale nedůvěřuji vašemu hlasu. Co chcete?“

„Promluvte s Kaninem. Přesvědčte ho, aby mi opět věnoval přízeň. Přesvědčte ho, aby mi dovolil vám pomoci, jak jen to půjde.“

Zaváhala. Váhání jí bylo právě tak málo vlastní jako strach.

„Splnil jsem, co jsem slíbil,“ šeptal Aeglyss. „Získal jsem Bílé sovy pro vaši věc. Váš otec věřil, že vám pomohu. Naučte se mi také důvěřovat, Wain. Naučte to svého bratra.“

Ve Wain vzrůstalo strašné napětí, svíralo jí žaludek i ramena, divoce bušilo ve spáncích. Nedokázala to snést.

„Dobrá tedy,“ řekla, aniž by přesně tušila proč. „Promluvím si s bratrem. Přijďte za námi zítra ráno. V síni na náměstí pořádáme poradou.“ Chystala se slézt z hradeb.

„Počkejte!“ zvolal a ona se přistihla, že se k němu otáčí. „Proč mnou tak pohrdáte, Wain?“ Jeho hlas teď zněl jinak. Jako by se v něm ozývala nějaká niterná potřeba. Odmítla tomu věřit.

„Jste, jaký jste,“ pravila. „A já jsem, jaká jsem. Nepohrdám vámi, ale nepatříte k Černé stezce. A nepatříte ani k mé rase.“

„Můj otec ano. Kolovala mu v žilách stejná krev jako vám. To by mělo mít nějaký význam. Ale nemá, že? Alespoň ne pro vás. Nevím, čím jsem si zasloužil vaše – a Kaninovo – opovržení. Dělal jsem jen to, co jste si přáli. Toužil jsem pouze po vaší přízni.“

„Jen hlupáci hledají příčiny,“ pronesla Wain tiše. „Co bylo, co je a co bude, je jedno a totéž. Věci se dějí, protože musí. To je Stezka.“

„Začnete na mě pohlížet jinýma očima, když vám dám, co chcete?“ Usmál se a ten úsměv jí otrásl. „Opravdu vám připadám tak hrozný? Protože vy mi připadáte nádherná. Jste jiná než ostatní. Chci jen, abyste mi věřila a dovolila mi být součástí tohoto podniku.“

Dýchala mělce, roztřeseně. Natáhl k ní ruku. Měla pocit, jako by stála na vysokém útesu a svět pod ní kamsi mizel. Pak spatřila jeho nehty se skvrnami a připomněla si, kým a čím Aeglyss je. Prudce se otočila a několika skoky se přenesla po velkých kamenných blocích dolů na ulici. Měla pocit, že ještě zaslechla jeho tiché: „Prosím...“

Musela se přimět, aby městem neběžela. A také, aby se neotočila, protože v zádech stále cítila jeho oči propalující ji jako dva uhlíky.

*

Inurian ho tentokrát vůbec neslyšel vcházet. Vycítil ale jeho přítomnost a to stačilo, aby se probudil. Bylo to jako lehký závan dechu v týle, jako kámen vržený do Sdíleného. Otočil se na druhý bok. Aeglyss seděl přitištěný zády ke zdi a pažemi si objímal kolena přitažená k hrudi. Tvář měl skrytou ve stínu. Vládlo ticho, jaké nastává jen v nejhlubší noci, když celý svět a všichni jeho obyvatelé odpočívají. Inurian neřekl jediné slovo. Pozoroval návštěvníka a čekal.

Aeglyss začal hovořit: „Nikdy jsem se nedozvěděl otcovo jméno. Zabili ho dřív, než jsem se narodil, jakmile zjistili, že mě matka nosí v lůně. Nikdy mi neřekla, co s ním udělali, ale Bílé sovy umějí být kruté. Zvláště k zajatému Huaninovi, který se opovážil učinit z jedné z nich svou milenku... No, klidně mohli zabít i ji. Nebo mě, ještě než jsem se mohl poprvé nadechnout.“

Inurian se neodvážil pohnout. Cítil, jak sebou *na'kyrimovy* emoce zmítají sem a tam jako had v ohni.

„Když mi bylo... kolik? Šest? Osm? Jedno z dětí – dívka... jak že se jmenovala? Už si nepamatuju... Neustále mě pronásledovala a mučila. Bílé sovy nezacházejí s lidmi jako vy nebo já o nic líp než Huaninové. Jednoho dne toho bylo na mne příliš. Řekl jsem jí, aby vytáhla z opasku nůž, který používala ke stahování zvěřiny. Řekl jsem jí... vrazila si ho do dlaně. Tehdy jsem poprvé pochopil, že existuje Sdílené, pochopil jsem, proč se mě bojí. Uvěznili mě. Nejspíš mě chtěli zabít, ale objevila se moje matka, rozřízla stěnu stanu a odnesla mě pryč. Utekli jsme do lesa, jen ona a já. Víte, co to pro lesní rasu znamená opustit *vo'an*, odejít ven do zimy?“

Náhle se drsně rozesmál a trhl hlavou dozadu, až se žuchnutím narazil týlem do kamenné zdi. „Samozřejmě že víte, co to znamená. Přesně víte, o čem mluvím, vidíte? Tak či tak, tehdy byla obzvláště krutá zima, doba naprosto nevhodná k tomu, aby ji člověk trávil sám hluboko v Anlanu. Přesto se mé matce podařilo udržet mě naživu. Byla to silná žena. A krásná. Nejkrásnější Kyrininka, jakou jste kdy viděl. Pamatuji si, jak jsem se až po

pás brodil závějemi. Někdy byly tak vysoké, že mě matka musela nést na zádech. Pamatuji si, že jsme se skrývali, celé dny. Opustili jsme území Bílých slov a vydali se do země Hadího klanu a pak ještě dál. A pořád jsme se skrývali. Dovedete si to představit? Někdy stále cítím ten chlad, dokonce i když vedle mě hoří oheň. Nedokážu se zahřát. Byla to dlouhá doba strávená stále v pohybu, o hladu a o samotě.“

Inurian viděl, jak se Aeglyssovi třesou ruce.

„Jednou přišla bouře, horší než všechny předchozí,“ pokračoval Aeglyss. „Ráno zůstala matka jednoduše ležet, oči zavřené. Neprobudila se, ať jsem s ní trásl sebevíc. Lehl jsem si k ní a vklouzl jí do náruče. Věděl jsem... cítil jsem, že kdybych dokázal využít své schopnosti a najít cestu ke Sdílenému, mohl bych ji zachránit. Bylo to jako vidět na dosah světlo, které zmizí, jakmile k němu vztáhnete ruce. Věděl jsem, že se ve Sdíleném skrývá hřejivé teplo, ale nevěděl jsem, jak ho využít. Nikdo mě to nenaučil. Matka tedy zemřela a já čekal na konec. Místo toho přišli... oni. Utekla dost daleko, víte. Vydržela... dost dlouho. Našli mě ležet vedle ní a odvedli mě s sebou do močálů.“

Aeglyss se opět odmlčel. Poprvé zvedl zrak a podíval se na Inuriana. Měsíční světlo bylo příliš slabé, aby starší muž dokázal lépe rozeznat jeho rysy. Přesto si všiml na sinalé tváři druhého *na'kyrima* utrápeného, ztrhaného výrazu. Zamrazilo ho.

„Tehdy jsem poprvé zaslechl vaše jméno, víte?“ řekl Aeglyss. „Ti hlupáci, posedávající ve svých stanech a chýších, mi vyprávěli, že víte o Sdíleném víc než kdokoli jiný, i když vaše schopnost využít ho není nijak zvlášť silná. Tehdy jsem o tom nepřemýšlel. Teprve když jsem o mnoho let později přibyl do Hakkanu a hovořil tam o Kolglasu, vzpomněl jsem si na vás. Cha! Člověk by skoro uvěřil v Černou stezku, že? A teď jsme tady, vy a já, znalosti a moc Sdílené využít. Dvě poloviny něčeho potenciálně velmi jedinečného. Dva vyvolení. Musíte se stát mým průvodcem hlubinami Sdíleného. Cítím ji v sobě, tu... šíří, jen se k ní nemohu dostat, neumím ji využít. Chápete?“

Inurian cítil mladíkovu dychtivost, touhu. Něco v Aeglyssovi se lámalo – nebo se to možná zlomilo už velmi dávno.

„Nemohu vám pomoci,“ pravil Inurian. „Už jsem vám to řekl jednou.“

„Nemůžete?“ vykřikl Aeglyss a vyskočil na nohy. Jeho hlas švihl jako bič. Inurian měl pocit, jako by mu po kůži pobíhaly tisíce hmyzích nohou. Možná teď zemřu, pomyslel si. Teď, v této cele, beze svědků.

Aeglyss se opřel o zeď. Jedna ruka mu volně visela podél těla. Druhou tiskl ke kameni, prsty roztažené, takže připomínala obrovitého, nehybného pavouka. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas opět docela klidně. „Dokážete nahlédnout do lidského nitra.“

„Někdy mohu... zaslechnout nevyřčené,“ pronesl Inurian opatrně.

„Co vidíte v mém nitru?“ zeptal se Aeglyss.

Inurian na okamžik zavřel oči. Ležel naprosto nehybně, upřeně sledován Aeglysem. Vnímal, jak ho do boku tlačí tvrdá, studená podlaha cely. Soustředil se na ten pocit, snažil se vytěsnit temnotu, která se mu drala do mysli.

Aeglyss se hoře usmál. „Bojíte se. Každý se mě bojí. A vždycky tomu tak bylo. Bílé sovy mě chtěly zabít; z Dyrkyrnonu mě vykázali. Dokonce i ty mrchy z Černé stezky, kterým jsem dopomohl na práh velikosti a slávy, ze mě mají strach. Ať pro ně udělám cokoli, nevpustí mě mezi sebe. Vím to.“

Vědět není totéž jako v hloubi srdce věřit, pomyslel si Inurian. Ať Aeglyss říkal cokoli, naděje, touha, že bude někým přijat, v něm byla tak mocná, že ho usvědčovala ze lži hned ve chvíli, kdy ta slova vypustil z úst. Stále prahl po uznání vůdců Horin-Gyre. Jeho potřeba někam patřit, kamkoli, byla pro Inuriana až bolestně citelná.

„Ten strach jim dává zabrat,“ pokračoval Aeglyss. „Přitom ani přesně neví, čeho se vlastně bojí. Ale já už se nenechám odbýt! Nikdy! Vy, především vy, se ode mě nesmíte odvrátit.“ Zachvěl se a zkrřížil paže na prsou. Lehce se kymácel. „Kdo byl největší mezi *na'kyrimy*? Dorthyn, který vyhnal Whreininy z jihu? Minon Mučitel? Orlan Kralopoutač?“

„Všichni byli svým způsobem mocní,“ zamumlal Inurian. „Jejich moc ovšem nepřinesla světu nic dobrého. V každém případě přeceňujete své síly, pokud se s nimi srovnáváte.“

„Mohl byste mě naučit tomu, co uměli,“ řekl Aeglyss. Pak už neadresně pokračoval: „Spoutat svou mocí krále...“ Otrásl se. „Myslím... myslím, že už takhle nemohu dál. Myslím, že se zblázním. Nebo možná zemřu. Pomůžete mi, Inuriane?“

Když Inurian neodpověděl, Aeglyss se otočil, jako by se chystal k odchodu. Inurian se lehce nadzvedl.

„Kdybych mohl, pomohl bych vám, Aeglyssi.“

Aeglyss strnul. Stál tam, hlavu skloněnou, prsty zaťaté do ramen.

„Nejen kvůli vám,“ pokračoval Inurian, „ale i kvůli tomu, co byste mohl dokázat. Ale je příliš pozdě. Vaše srdce, vaše úmysly jsou příliš... zkažené. I já jsem poznal v životě velmi málo lásky, Aeglyssi. Všichni příslušníci našeho druhu vědí, co to znamená být obávaný, být odmítaný. Je mi líto, že jste toho musel tolik vytrpět, ale vaše bolest vás nemusela nutně dovést až tam, kde teď jste. Nemusela vás dovést až sem.“

„Tak mi pomozte,“ naléhal Aeglyss. „Neodmítejte mě. Prosím, jste jediný, kdo mě může pochopit. Dám vám všechno, co si budete přát.“

„Opravdu jste neviděl ve Sdíleném nic jiného než moc? Způsob, jak podrobit ostatní své vůli?“

„Mluvíte o moci, jako by to bylo něco zlého. Vidím ve Sdíleném sílu, která mi byla dána do vínku, a jiným odepřena. Jen blázen by se otočil k takovému dobrodiní zády. Co jiného bych v něm měl podle vašeho názoru vidět?“

„Že je všechno navzájem propojeno, že je sjednoceno. Pokud užijete Sdílené k tomu, abyste ublížil ostatním, ublížíte i sobě.“

„Všechno je sjednoceno! Všechno je sjednoceno! Ne, to si nemyslím. Všechno je nenávisť, strach, bolest. Pokud se mě ostatní budou snažit zranit – a určitě budou, jako se snažili vždycky – mám snad tiše držet a nebránit se jejich úderům?“

„V tom případě je mi líto. Nemohu vás naučit vidět to, co vidím já, nemohu zahojit vaše rány. Nevyužil byste mé znalosti k ničemu dobrému.“

Inurian se natáhl na podlahu a zavřel oči. Cítil, že tam Aeglyss stále stojí, vnímal jeho tíživou přítomnost.

„Budu čekat a doufat, že změníte názor, Inuriane,“ vydechl Aeglyss. „Ale nebudu čekat dlouho. To tedy určitě ne.“

Pak odešel.

Inurianovi se dlouho nedařilo usnout. Ležel a zíral do stropu. Z jakéhosi důvodu ho ze všeho, co bylo řečeno, znepokojovala především jména, která Aeglyss vyslovil: Dorthyn, Minon a Orlan Kralopoutač, posledně jmenovaný ten nejvíce obávaný ze všech. Ve své době disponovali obrovskou mocí, doslova řídili běh světa.

Na'kyrimové byli v současnosti jen stín toho, čím bývali, když byl svět mladší, a Inurianovi vždycky připadalo, že je to tak správně. Moc velkých *na'kyrimů* dávných dob vzbuzovala v těch, kteří ji nemohli pochopit, Kyrininech i Huaninech, odpor a strach. Co bylo horší, zkazila i samotné *na'kyrimy*, kteří se jí dali omámit. Z mnohých se stala oka krvavých hurikánů. K takové společnosti se chtěl Aeglyss přičlenit – Inurian o tom ani na okamžik nepochyboval. Pokud by někdy získal moc, po které tak bažil, vrhl by tento zkažený mladý *na'kyrim*, hořící hněvem a bolestí, na svět dlouhý stín. Inurian cítil, jak se strašlivé hrůzy dějin opět přibližují, jak číhají, až se budou moci vrhnout na svět.

Inurian dobře věděl, jaké to je být všemi odmítán, být vyhoštěn z obou světů, ze kterých vzešel. Všichni lidé na světě byli vydědenci, všichni toužili po nových jistotách, které by nahradily ty, jež odešly spolu bohy, nikdo z nich tu ale nestál s tak prázdnými rukama jako *na'kyrimové*, kteří neměli žádnou vlast, národ, žádné děti. V Kennetovi nan Lannis-Haig ovšem Inurian našel člověka, který se mohl podívat na *na'kyrima* a vidět za šedýma očima, jež mu

pohled opětovaly, bytost sobě rovnou. S ním našel také rodinu, kterou mohl milovat místo té, již nikdy nebude mít: Kenneta a Lairis, jejichž vzájemná oddanost vždy zalévala studené síně Kolglasu hřejivým teplem; Fariela, báječného Fariela, který využíval svých schopností a talentu se skromností neodpovídající jeho mládí; Anyaru, jež nedokázala skrýt před Inurianovým vnitřním zrakem věci, které tak úspěšně tajila před jinými. A Orisiana. Chlapce, jenž vyrůstal v bratrově stínu, jen aby mu pak zlomilo srdce, že ten stín zmizel a on se ocitl na ostrém, prudkém světle. Miloval každého z nich, Orisiana ale nejvíce.

A nakonec je všechny zklamal. Lairis a Fariela odvezli na Pohřebiště, Kennet nalezl v boji smrt, která mu patrně připadala jako vysvobození. Orisian byl nejspíš stále ještě naživu – Inurian by určitě poznal, kdyby zemřel – ale *na'kyrim* mu momentálně nemohl pomoci. Zbývala jen Anyara. Pokud zůstane sám živ, musí najít způsob, jak ji ochránit.

Za oknem cely se ozvalo pleskání křídel. Vstal a podíval se nahoru. Nedosáhl až k oknu a vidět z něj mohl jen noční oblohu. Pak uslyšel tiché, chraptivé zakrákání vrány. Smutně se usmál a zase si lehl.

*

Spal neklidně. Kamenné desky, na kterých ležel, byly tvrdé a tenká pokrývka ho nedokázala ochránit před chladem. Nakonec ho ale probudilo něco mnohem méně hmatatelného a konkrétního – ve snu ho volal vzdálený hlas. Zakryl si oči rukama a nastražil uši do šera, které ho obklopovalo. Do cely pronikalo vysokým oknem mdlé světlo svítání. Kromě škrábání krysích drápků a bubnování lehkého deštíku na střechu se neozýval jediný zvuk. Obrátil se na bok a vstal. Očima stále zalepenýma spánkem se rozhlédl, zprvu ale nic neviděl. Pak jeho pozornost upoutalo slabounké zavlnění vzduchu na opačné straně cely.

Sledoval, jak se z nicoty vynořuje postava. Byla příliš mlhavá a zcela příliš temná, než aby byly vidět detaily, ale dokázal rozeznat, že se před ním zhmotňuje žena. Déšť venku sílil, bubnoval na střechu stále hlasitěji.

„Myslel jsem, že jsi možná mrtvá,“ řekl Inurian.

„Pochybují, že sis na mě vůbec vzpomněl,“ zazněla téměř neslyšná odpověď – jako by promluvily samy stěny. Inurian něco nesrozumitelně zabručel a promnul si bolavá ramena.

„Taky jsem se nějaký čas nenamáhala na tebe myslet,“ pokračoval ženský hlas. „Než jsem teď o tebe prakticky zakopla.“

„No, nemůžu říct, že tě nerad vidím, Yvane.“

Kobkou na vteřinu zaševalil závan smíchu, pak ustal: „Tak milá slova jsem ani nečekala.“

Inurian podrážděně zamával rukou, i když věděl, že ho návštěvnice nemůže vidět. Alespoň ne způsobem, jakým vidí oči.

„Tedy není čas oživovat staré spory,“ prohlásil. „Přišla ses sem podívat, protože jsi ve Sdíleném vycítila narušení.“

„Vím, že jsi to nezpůsobil ty. Ledaže by ses hodně změnil od chvíle, kdy jsem tě viděla naposledy?“ V jejích slovech se opět vznášel víc než jen nádech konfrontace.

„Yvane, prosím. Nebudu se s tebou hádat.“

Chvíli bylo ticho, pak zazněla nevýrazná odpověď: „Dobrá tedy.“

„Je tady někdo další. To jeho jsi vycítila. Jmenuje se Aeglyss. Je mladý, velmi nezkušený, ale Sdílené v něm koluje velmi silně. Možná silněji než v komkoliv za dlouhá léta.“

„Vážně?“ Z jejího hlasu zaznívala nedůvěra.

„Opravdu,“ trval na svém Inurian. „Hádali jsme se. To jeho hněv narušuje Sdílené. Je tak plný nenávisti a zášti, že už v něm nezbývá místo pro jiné city. Znáš mé schopnosti. Říkám ti o něm pravdu.“

„Co dělá v Kolglasu?“

„Nejsem v Kolglasu,“ odpověděl Inurian unaveně. „Jsem v Anduranu. Zajala mě Černá stezka.“

„Černá stezka? Copak Anduran padl?“

„Moc už k tomu nechybí.“

„Hmm. Nějak to nebere konce, vid’? Ti tvoji skvělí Huaninové neustále hledají příležitost, jak se brodit v krvi svých bližních. Jak ses vlastně dostal do těch lapálií? Co ten ubohý starý náčelníček, který tě nechal pod svou střechou?“

„Ach, Yvane,“ povzdechl si Inurian. „Prosím.“

Vyčerpaně sklonil hlavu. Obraz jeho návštěvnice se zavlnil, jako by ho rozechvěl vánek, ačkoliv se vzduch v cele ani nepohnul.

„Jsi tedy uvězněný?“ zeptala se.

„Ano, Yvane. Pokud se z toho nedostanu živý, měli by se v Highfastu o Aeglyssovi dozvědět. Možná dokonce i v Dyrkyrnonu. Myslím, že tam nějakou dobu žil. Tvrdí, že jej odtamtud vyhnali. Pokud bude dál pokračovat po stezce, po které se vydal, možná ho budou muset Highfast nebo Dyrkyrnon vykázat do patřičných mezí.“

Chvíli trvalo, než zazněla odpověď: „Touží po krveprolití. Gyre, Haig, Lannis, všichni. Už od kolébky sní o pomstě za zločin, spáchaný ve vzdálené minulosti. Otec zabil otce, a tak musí syn zabít syna. Nebere to konce. Nech je jejich krutým hrám. *Na’kyrimovi* nikdo nepoděkuje, pokud do nich zasáhne.“

„Aeglyss už do nich zasáhl,“ prohlásil Inurian s očima sklopenýma k zemi. „Gyre si možná myslí, že je loutka v jejich rukou, ale pochybuji, že vědí, s kým si zahrávají.“

Když Yvane neodpověděla, zvedl Inurian zrak v domněnání, že ho opustila. Její silueta tam ale stále byla, nezřetelný mráček, z jehož nitra vyzařovalo bledé světlo.

„Mrzelo by mě, kdybys... zemřel,“ řekla tiše.

„To mě taky.“

„Možná bych se na něj měla jít podívat,“ řekla. V tu chvíli se začala bledá postava vytrácet.

„Ne,“ zasyčel Inurian a vztáhl k ní ruku. „Jen ho vyplašíš. Je nebezpečný, Yvane!“

Ale už byla pryč a on znovu osaměl.

Dlouho seděl bez hnutí. Pak vytáhl z jedné boty tkaničku, zavřel oči a začal dělat uzly. Vázal jeden malý, pevně utažený uzlík za druhým, po celé délce, a každý pečlivě ohmatával konečky prstů. Venku pomalu svítalo.

*

Klan Horin-Gyre uspořádal válečnou poradu ve stejné síni, kterou dal Croesan oc Lannis-Haig připravit pro svátek Zrození zimy. Vysoká místnost byla obrazem zkázy. Stoly a židle byly převrácené, všechny ozdoby stržené. Uprostřed stál jediný obrovitý stůl, kolem nějž se shromáždil asi tucet lidí.

Kanin nan Horin-Gyre seděl ve velkém vyřezávaném křesle, určeném původně Croesanovi. Meč měl položený na stole před sebou. Po jeho levici zaujala místo Wain, po pravici velitel tělesné stráže Igris. Nechyběla ani Shraeve, oděná do kyrysu z vyztužené černé kůže, připomínajícího krunýř bojovného brouka, a všichni velitelé Kaninovy armády. Na konci stolu seděl tarbainský náčelník, starý, hubený muž v kabátci lemovaném medvědí kožešinou, řádně prožranou moly. Vypadal, jako by se chystal každou chvíli usnout. Kousek stranou od ostatních usedl na židli *na'kyrim* Aeglyss. Byl tu jen díky naléhání Kaninovy sestry a thanův dědic mu nedovolil zaujmout místo u stolu.

„Musíme zaútočit,“ říkala právě Wain. Oči jí plály vnitřním přesvědčením. „Nemáme dost času, abychom tu mohli jen tak nečinně posedávat a čekat, až nám hrad spadne do klína. Musíme natáhnout ruce a vzít si ho.“

Nezdálo se, že by byl někdo ochoten jí odporovat, i když Kanin věděl, že zdaleka ne všichni tento názor sdílejí. Sám měl pochybnosti.

„Dorazili dnes ráno od zvědů čerstvé zprávy?“ zeptal se.

Jeden z válečníků zakroutil hlavou. „Kolem Grive a Hráze se potloukají bandy statkářů a vesničanů, ale po nepřátelské armádě zatím není ani stopy. Budou si ještě chvíli lízat rány, které jsme jim zasadili u Grive.“

„Ale jenom tak dlouho, dokud se neobjeví pár tisíc killkryjských jezdců,“ zamumlala Wain. „A co potom? Nemůžeme jim čelit jen s Tarbainy a lesní rasou.“

Vrhla hněvivý pohled na tarbainského náčelníka na konci stolu. Usmál se na ni úsměvem, v němž chyběla spousta zubů, a neřekl nic.

„Ještě nevíme, jak dlouho bude trvat, než nám dorazí pomoc ze severu,“ řekl Kanin. „Tanwrye dosud nepadlo a v nejbližších dnech – nebo týdnech – asi ani nepadne. Není možné dobýt ho frontálním útokem, alespoň pokud Ragnor oc Gyre nezmění názor a nevyšle tam celou armádu. Obléhatelé nám možná budou schopni poslat pár set kopí, ale určitě ne víc, alespoň prozatím.“

Obrátil se k drobnému, štíhlému muži vedle Shraeve.

„Canneku, co víme o síle hradní posádky?“

Muž vzhlédl. Byl oblečený do nenápadných šatů z měkké jelenice. Tvář měl všední, bez výraznějších rysů. Na ulici by bylo velmi snadné kolem něj projít, aniž by si ho člověk všiml – kdyby neměl ke každému předloktí připevněn dlouhý nůž v pouzdře. Byl velitelem desítky inkallimských Lovců, kteří doprovázeli Kaninovu armádu. Lovci měli vlastní způsoby, jak získávat informace, a i když Kanin nijak netoužil zjistit, v čem přesně spočívají, rád z nich těžil.

„No, samozřejmě si nemůže být zcela jistí,“ prohlásil Cannek s jemným, odzbrojujícím úsměvem. „Vyptávali jsme se mnoha obyvatel města, ale s takovým materiálem se pracuje bídne. Prostí lidé totiž nevěnují pozornost důležitým věcem, jako jsou zásoby potravin nebo síla hradní posádky, víte?“

Kanin přikývl tak trpělivě, jak jen dokázal. Lovci byli nejméně početná ze tří skupin Inkallimů, které dohromady tvořily Děti Stovky – jak Strážci, tak Válečníci je předčili počtem i důležitostí – ale právě o nich kolovaly nejdivočejší a nejtemnější historky. Ať už Cannek tvrdil cokoli, určitě se nespolehal jen na informace získané od vězňů. Lovci měli mezi klany Černé stezky, a – pokud pověsti nelhaly – dokonce i mezi takzvanými Pravými klany desítky, možná stovky placených informátorů z řad prostých lidí. Pokud mohl někdo ze shromážděných vědět, co a kdo se skrývá za hradbami hradu Anduranu, byl to právě Cannek.

Inkallim smetl vlas, který se mu usadil na hřbetě ruky.

„Můžeme si být ovšem docela jistí tím, že trpí nedostatkem potravin,“ pokračoval Cannek. „Pokud jde o počty, jsme odkázáni jen na dohady. Mnoho vojáků tam nebude. Ale kolik mužů prošlo hradními branami v několika posledních hodinách, než byly uzavřeny? Těžko říct.“

Kanin sraštil čelo, ale rychle opět nasadil uvolněný výraz. Nebylo by moudré dávat najevo nespokojenost. Spor s inkallimskými Lovci mohl způsobit jen problémy. Přesto se nedokázal ubránit dojmu, že Cannek by mohl být sdílnější, kdyby chtěl.

„Možná byste měl popravit pod hradbami tu lanniskou dívku, jak jste hrozil,“ navrhl Cannek.

„To by nebylo k ničemu,“ odvětil Kanin. „Prozatím je nám užitečnější žít. Vzhledem k tomu, že nám její bratr v Kolglasu unikl,“ vrhl pohled na Shraeve, která ho ale ignorovala, „s ním možná budeme nuceni zakrátko vyjednávat. V takovém případě by nám mohla Anyara posloužit jako velmi cenný předmět smlouvání.“

Kaninovu pozornost upoutalo tiché zaškrábání nohy židle o kamennou podlahu, které se mu ozvalo kousek za zády. Aeglyss se nakláněl dopředu, jako by se snažil překlenout mezeru, jež ho dělila od ostatních. Kanin chtěl odmítnout Wainin návrh, aby se míšenec směl účastnit porady, ale přesvědčovala ho tak vytrvale, až ustoupil. Neochvějně vyjadřovala víru, že by jim ještě mohl být užitečný, a Kanin proti tomu neměl silnější argument, než svou nechuť k tomu muži.

„Není podstatné, zda hrad brání padesát nebo pět set mečů,“ prohlásila Wain. „Jsme v rukou osudu už od chvíle, kdy jsme vytáhli z Hakkanu. Proč bychom si měli teď počínat jinak? Ať uspějeme, nebo selžeme, prožijeme své životní příběhy předznamenané Zahaleným bohem pokorně a s odvahou.“

Je si vždycky tak jistá, pomyslel si Kanin. Vždycky první, kdo pokouší osud. Kdybychom se dokázali všichni tak ochotně podřídit Stezce, zaplavily by naše armády jako nezastavitelný příval Kilkry i Haig, možná dokonce i království na jihu. Kdybychom byli všichni tak neochvějní ve víře jako Wain, možná by Kall přišel už před lety.

„Někdo tady je.“

Ta slova byla nečekaná, tak vytržená z kontextu, že zprvu nikdo netušil, odkud se vzala. Potom se začaly všechny zraky, jeden po druhém, obracet k Aeglyssovi. *Na'kyrim* seděl vzpřímeně na židli, oči přimhouřené soustředěním. Hlavu nakláněl na stranu, jako by se snažil zaslechnout nejtišší šepot. Potom se zahleděl ke stropním trámům, k nejdlehlším koutům síně.

„Nezvaný host,“ zamumlal.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Kanin.

„Pšt!“ zasyčel Aeglyss.

Thanův dědic vytřeštil oči a vyskočil na nohy.

„Nemysli si, že...“ začal, ale odmlčel se, když *na'kyrim* náhle sraštil tvář a také se vrávoravě postavil. Síní se rozlehl neklidný šepot. Aeglyss si přitiskl ruku ke spánku a udělal několik klopýtavých kroků ke dveřím.

„Hledá mě,“ zamumlal. Bylo patrné, že si sotva uvědomuje přítomnost Kanina a ostatních. Náhle se zastavil a zahleděl se k podstavci trůnu na opačném konci síně. Rozesmál se, ale znělo to křečovitě. „To je od tebe chytré, ať jsi, kdo jsi. Jako kouř... žena, pokud dobře vidím.“

Kanin se zadíval směrem, kterým Aeglyss hleděl, ale nic neviděl. Stupínek byl prázdný, pokrytý jen prachem a otrhanou výzdobou. Igris vstal a vykročil vpřed. Tázavě se zadíval na dědice klanu.

„To je obdivuhodná schopnost,“ řekl Aeglyss a udělal krok k podestě trůnu. „Rád bych se ten trik od vás naučil, jestli se někdy potkáme, mylady. Ale teď ne. Ať jste kdokoliv, nepřipustím, abyste mi hleděla přes rameno.“

Ruce se mu chvěly, jako by chtěly uchopit to, co jejich pán viděl na podestě – ať už to bylo cokoliv. Ramena mu ztuhla a čelist se napjala soustředěným úsilím.

„Jděte pryč!“ zasyčel mezi zuby. „Táhněte!“

„Přišel o rozum,“ zašeptal Igris do ucha Kaninovi. „Dovolte mi, ať ho zabiju.“

Kanin váhal. Měl sto chutí vyhovět gardistově žádosti, jakási morbidní fascinace mu v tom ale bránila. Než mohl něco říct, Aeglyss najednou vykřikl, zhroutil se k zemi a zůstal nehybně ležet. Na tváři měl krev – prokousl si spodní ret.

Mnoho mil odtud, uprostřed starodávných ruin vysoko na zasněžených vrcholcích Car Criagaru, vyrazila jakási žena pronikavý, bolestný výkřik. Trval jen vteřinu či dvě a pak odumřel, zanikl ve větru, prohánějícím se nad horami.

V hlavní síni Anduranu zíral Kanin na bezvědomou postavu na podlaze.

„Pozoruhodné,“ zabručel Cannek.

Kanin zamrkal.

„Odneste ho,“ poručil jednomu z velitelů, který stál nejbližší. „Vraťte ho jeho kyrininským přátelům, nebo ho odneste do nějakého brlohu. Je mi to fuk.“

Když Aeglysse odtáhli, znovu zaujal své místo.

„Jak říkala moje sestra...“ začal.

„Věřím, že je možné hrad dobýt,“ prohlásila tiše Shraeve.

Kanin se na ni překvapeně podíval. Nepředpokládal, že by ji porada nějak zvlášť zajímala, protože až dosud neproněsla jediné slovo.

„Může vás to stát většinu mužů, kteří vám zbývají, ale pokud neuspějete, stejně vám k ničemu nebudou,“ pokračovala Inkallimka. „A pokud zvítězíte... nu, kdo ví, co se pak může stát?“

„Jsem téhož názoru,“ přitakala Wain. Kanin se na ni podíval a viděl, jak si měří Shraeve chladným pohledem. Nebylo těžké uhodnout, že se obě ženy

nemají rády. Možná si byly až příliš podobné, než aby se cítily dobře ve společnosti té druhé. Podstatné ovšem bylo, že byly stejně rozhodné, stejně nesmiřitelné. Pokud se obě domnívaly, že je třeba na hrad zaútočit, Kanin už věděl, jak porada dopadne.

VII.

Cesta lesem ve společnosti Kyrininů byla pro Orisiana jako zjevení. Často vyřázel na lov, ať už se strýcem a jeho doprovodem, nebo sám, jen s jestřábem na rameni. A dříve, v dětství, si nezřídka hrával s Fariem a Anyarou na okraji rozlehlých lesů kolem Kolglasu nebo jezdil s otcem na návštěvu k Drinanovi or Stryne hluboko do hvozdů. To ale neměnilo nic na tom, že jeho srdce patřilo otevřené pobřežní krajině a rovinatému Glaskému údolí.

Podobně na tom byla většina příslušníků lanniského klanu. Dokonce i když rolníci pásli v příhodném ročním období dobytek hluboko v Anlanu a dřevorubci chovali obzvlášť mohutné koně, kteří pak odtud dopravovali do anduranských dílen dříví, nebyl les místo, kde by se cítili doma. Představoval divočinu, kterou je třeba vymýtit a proměnit v úrodnou půdu, nebo zdroj potravy, dříví a krmiva, které je možno získávat jen s krajní obezřetností.

Ted', když postupoval za Ess'yr a Varrynem, Orisian pochopil, že je možné na les pohlížet i jinými očima. Nebylo to jen tím, že se Kyrininové pohybovali krajinou, kde nebyly žádné cesty, s jistotou a rychle; Orisian především spatřil věci, které předtím nezahlédl ani koutkem oka. Když se Ess'yr poprvé zastavila uprostřed pohybu a zvedla hlavu stejně, jako by to učinila vysoká, aby vzápětí pokračovala v cestě, zaskočilo ho to. Když se stalo podruhé, uvědomil si, že Kyrininka vidí, slyší a cítí věci, které jsou mimo možnosti jeho vnímání.

V okamžiku, kdy to pochopil, pro něj les náhle získal novou tvář. Ptáci, kteří mu se skřehotáním prolétávali nad hlavou, jako by volali jméno, které nedokázal zachytit. Stromy připomínaly lidské postavy strnulé uprostřed jakéhosi křečovitého pohybu. Během druhého dne cesty, když dorazili na kraj neproniknutelné změti ostružiní a mladých stromků, oba Kyrininové náhle ztuhli, ponořili se do nehybnosti tak hluboké, že to bylo děsivé. Také Orisian a Rothe zůstali stát. Ess'yr a Varryn si dřepili na bobek a pokynuli oběma lidem, aby udělali totéž.

Čekali celou věčnost. Orisianovi tuhly svaly na nohou a v ráně na boku mu bušilo. Přímo hořel touhou zeptat se, co se děje, a uvědomoval si, že pokud ho současná situace rozčiluje, Rothe je na tom mnohonásobně hůř. Gardista

musel být nepříčetný při pomýšlení, že je vydán na milost a nemilost vrtochům Kyrininů.

Konečně se odněkud zepředu ozvalo zašustění a ostrý praskot větve, lámající se pod těžkými kroky. Lesem se pohybovalo mohutné zvíře; šplhalo do svahu a razilo si cestu houštím. Zvuky se ozývaly několik minut. Pak konečně odezněly, jak se zvíře vzdálilo z doslechu. I poté ale ještě zůstali Kyrininové dlouho nehnuté a tiše sedět. Konečně Varryn vstal, a aniž by se ohlédl, pokračoval v cestě, jako by se nic nestalo.

„Medvěd. Vítr nám byl nakloněn,“ řekla Ess’yr.

Od té chvíle se nedokázal Orisian zbavit dojmu, že je chlupatý kolos zpovzdálí sleduje, že na ně ta temná, nevypočitatelná bytost někde nahoře číhá.

*

Když usedli k odpočinku, provedli to tak, aby měli Kyrininové a Huaninové od sebe určitý odstup. Rothe podezíravě číchal k jídlu, které jim Ess’yr nabídla. Byly to malé proužky vláknitého sušeného masa, tak vyschlé a staré, že byly téměř černé, a hrst velkých semen, která Orisian neznal. Když jedno rozdrtil mezi zuby, mělo ostrou, oříškovou chuť. Rothe se mezitím ostražitě zakousl do roztřepeného okraje masa. Tvářil se otráveně, když se mu ale konečně podařilo kousek vláknité hmoty utrhnout, dal se do pomalého žvýkání.

„Dal bych hodně za pečené kančí žebírko,“ zabručel Rothe, když se snažil nehtem vyrýpnout kousky masa, které mu uvízly mezi zuby.

„Možná až dorazíme do Anduranu,“ řekl Orisian.

„To by bylo fajn,“ přitakal Rothe. „A mít tak lavici, na které by se dalo sedět místo na mokré trávě, a teplou postel na konci dne!“

„Netušil jsem, že máš tak rád pohodlí,“ usmál se Orisian.

„Je jen rozumné, když člověk chce být s příchodem zimy jinde než pod hvězdami. Už jsem si užil dost kamenů místo polštáře a stromů místo střechy. Jak člověk stárne, ztrácí pro podobné věci pochopení. Ale máte pravdu, neměl bych prahnout po pohodlí. Koneckonců nás na konci cesty nečeká žádné hodování a vyspávání!“

„To tedy ne,“ zabručel Orisian. Tak nebo tak putovali nevyhnutelně vstříc válce, něčemu, na co se necítil být připraven, něčemu, o čem si nebyl jistý, zda se s tím dokáže vypořádat se ctí. Ovšem současně jakási jeho část věděla, že jen válka může dát smysl hrůzám, které se odehrály během svátku Zrození zimy. Orisiana se zmocnil naprosto neznámý pocit – touha smýt krev krví.

Usadil se mu v hlubinách mysli jako tasemnice. Téměř před sebou viděl Inuriana, jak nesouhlasně vrtí hlavou.

Rothe vycítil jeho zasmušilost a chláholivě ho poplácal po rameni. Od mozolnatých, drsných rukou to bylo skoro jako pohlazení.

„Zvládneme to, Orisiane, uvidíte. Klan je silný. A já vám budu stát po boku, ať se stane cokoliv.“

„V tom případě budu ve větším bezpečí než kdokoliv jiný v údolí.“

„Samozřejmě. Zabil jsem Inkallima. Něco takového o sobě nemůže říct dokonce ani Taim Narran.“

Rothe byl pro Orisiana zdrojem síly. Pouze v jediném ohledu mu gardistova přítomnost ztěžovala situaci – mezi ním a Varrynem neustále vládlo napětí. Rothova zloba, ba zuřivost nad tím, že musí kráčet v Kyrininových šlépějích, neustále bublala těsně pod povrchem. Projevovala se v jeho strnulé čelisti a způsobu, jakým se někdy bezmyšlenkovitě tahal za vousy, když hleděl před sebe.

Bylo jasné, že mu Varryn nechce situaci ulehčit. Vybíral směr cesty bez ohledu na menší hbitost i obratnost lidí a nikdy nevysvětloval nic z toho, co dělal. Dokonce i Orisianovi, který instinktivně, i když s jistou obezřelostí oběma Kyrininům důvěřoval, připadal Varryn chladný a arogantní. A jeho tetování, *kin'thyn*, které mu vířilo po tváři jako tančící modré světlušky, dojem nijak neumenšovalo. I když cítil výčitky za svou neloajalitu, nemohl se Orisian ubránit podezření, že dokonce ani Rothe by se nemohl s Kyrininem měřit, alespoň ne na jeho půdě. Možná právě to byl jeden z důvodů, proč se k sobě oba muži tak chovali – jako válečníci instinktivně odhadovali sílu protivníka a v duchu sváděli souboje, aby zjistili, kdo by z nich vyšel jako vítěz. Varrynova arogance mohla vyplývat z vědomí, že to on zvítězil, nejen ve své, ale i v Rothově mysli.

Několikrát, když uklouzl na kluzkém mechu nebo zlomil nohou větev, zaslechl Orisian Varrynovo tiché: „*Ulyin*“. Jednou to uslyšel i Rothe.

„Co myslíš, že to jeho *ulyin* znamená?“ zeptal se Orisiana zachmuřeně.

„Nemám tušení,“ lhal Orisian. „Nejspíš ,dávej pozor‘.“

*

Jak tak postupovali po úbočí hor stále dál a dál, bylo někdy těžké uvěřit, že se pořád nacházejí na území, které prohlašoval Orisianův strýc za své. Jednou nebo dvakrát narazili na stezku, která byla příliš hrubá a viditelná, než aby mohla být dílem Kyrininů. Varryn jim nikdy nedovolil se po ní vydat. Někdy také objevili mýtinu, na které našli stopy po pasoucím se dobytku nebo

zahlédli jizvy, které v krajině zanechalo tábořiště dřevorubců či lovců. Nic z toho, čím se jeho lidé na lesu provinili, nepřipadalo Orisianovi trvalé. Nespatřil nic, co by čas nezahojil.

Vzpomněl si na tvář Anaina, který střežil In'hynyřin vo'an. Ess'yr tvrdila, že jsou Anainové stále přítomni, i když se nikomu neukazují. Uvědomil si, že pozoruje mihotavé stíny a větve, zmítané větrem. Že sebou trhá, když zpoza stromů vyletí hejno holubů. Že ho rozechvěje štěkání lišek za soumraku.

Jeho neklid jen posilovaly drobné rituály, které Ess'yr a Varryn praktikovali. Nikdy nerozdělali oheň, dokud se úplně nesetmělo, a i tehdy jen malý a obklopený primitivní zástěnou z větví, která měla tlumit světlo. Když bratr večer vytřepal z nosiče z březové kůry ještě žhavé uhlíky z předešlého večera, našla Ess'yr v okolí plochý kámen, položila ho vedle nového ohniště a umístila na něj pár kousků jídla. Téměř neslyšně zamumlala několik slov. Jakmile skončila, sklonil se nad jídlem Varryn a zašeptal totéž zaklínadlo. Když ráno pokračovali v cestě, nechávali obětované jídlo na místě.

Orisian váhal, zda se Ess'yr zeptat, co její počínání znamená. Musel zvědavost skrývat velmi bídne, protože třetího večera se Kyrininka posadila vedle něj k ohni.

„Jídlo je pro nepokojné mrtvé. Ty, co chodí. Není tu žádný *anhyne*, který by nás strážil. Pokud některý z nepokojných v noci přijde, vezme si jídlo. Nás nechá být.“

„Nepokojní mrtví,“ opakoval Orisian jako ozvěna. Měl pocit, jako by se temnota za hranicí slabého světla ohně čeřila. Nepohřbení mrtví.

„Bojíte se mrtvých,“ zamumlal.

„Nebojíme. Litujeme je. Jen ty, kteří nemají klid.“

Orisian si nebyl jistý, jak se k Ess'yr chovat. Cítil, že je v jeho přítomnosti méně uvolněná, než když ještě byli ve vo'anu. Možná za to mohla Varrynova přítomnost nebo skutečnost, že už nebyla jeho léčitelkou, nýbrž strážkyní, průvodkyní a ozbrojeným doprovodem. Na rozdíl od Varryna se mu ale nevysmívala. Stále s Orisianem mluvila a vysvětlovala mu různé věci, i když už ne s tak přirozenou lehkostí jako v ležení. Mnohem častěji než bratr také zůstávala stát a čekala na něj i Rotha, pokud se opozdili.

Dorazili k potůčku, který bublal mezi mechem porostlými skálami. Voda v prohlubni vytvářela malou tůňku, než posbírala dost sil a mohla se valit dál, dolů do údolí. Zatímco Varryn a Rothe mlčky seděli, Ess'yr odvedla Orisiana k okraji tůně a přiměla ho, aby si klekl. Učinil tak s velkou opatrností. Snažil se chránit si bok; rána ho během uplynulého dne znovu rozbolela.

Ess'yr si vyhrnula rukáv jelenicové kazajky a odhalila bledé, svalnaté předloktí. Orisian sledoval, jak si protahuje dlouhé prsty. Pak ponořila ruku do vody tak jemně, že téměř nerozčeřila hladinu. Když sahala pod okraj břehu,

nedívala se na vodu ani na svou paži, ale na Orisiana. Nedokázal od jejích šedých očí odtrhnout zrak.

Její tvář nic neprozrazovala – žádné očekávání, žádné soustředění. Byla stejně nehybná jako hladina. Potom se její ruka znovu vynořila a třímala malou, lesklou rybku. Byl to horský pstruh s boky posetými rudými tečkami. Orisian se zasmál a také na Ess'yřině tváři na okamžik zazářil úsměv, jako by se jí dotklo slunce.

„Teď ty,“ řekla.

Poslechl a ponořil ruku do vody. Pohyboval jí podél břehu, cítil pod prsty klouzat písčité dno i kamínky. Potom se dotkl něčeho živého, studeného a hladkého. Sevřel dlaň tak obezřetně, jak jen byl schopen, a začal ruku vytahovat. Jakmile ale ryba ucítila závan vzduchu nad hladinou, mrskla sebou, vyklouzla mu ze sevření a zmizela.

Jeho rozčarování bylo víc než patrné. Ess'yr se zase usmála.

Už žádnou další rybu nechytili, takže si museli chudý úlovek rozdělit. I tak to ale bylo nejlepší jídlo, které od odchodu z *vo'anu* okusili.

*

Rothe si prohlížel ránu na Orisianově boku a špulil rty. Orisian ležel na zemi, kabátec vyhrnutý.

„Jak to vypadá?“ zeptal se.

Rothe vyhybavě pokrčil rameny. „Podstatné je, jestli ji pořád cítíte.“

„Není to tak zlé. Někdy mě v ní lechtá. Je zahojená?“

„Brzy bude, pokud budete opatrný. Pořád je zarudlá.“ Přičichl k obvazu, napuštěnému hojivou masťou, který před okamžikem z rány sundal. „Přesto bych rád věděl, co vám to na ni dávají.“

„Ať je to cokoliv, pomáhá to.“

Rothe zavrčel a napřímil se.

Orisian si stáhl kabátec a opatrně se posadil. Svalová tkáň kolem rány byla stále velmi citlivá. „Jsem si jistý, že vědí, co dělají,“ prohlásil. „Všechny léky, které má Inurian, jsou přece taky kyrininské. A nikdy nikomu neuškodily, nebo snad ano?“

„To ne. Ale taky se mu nepodařilo vyléčit všechny, kteří za ním přišli,“ řekl Rothe.

„To je možné. Tohle ale fungovalo.“

Rothe se zamračil na obklad, který držel v ruce. Orisian se zadíval směrem, kde nad nimi na svahu seděla Ess'yr. Byla k nim otočená zády. Nic nenamítala, když se Rothe chystal obvaz sundat, dál už ale neprojevila

sebemenší zájem. Varryn před chvílí někam zmizel – na výzvědy nebo na lov. Jako vždy nepovažoval za nutné vysvětlovat, co má v plánu.

Rothe se naklonil k Orisianovi a upřel na něj vážný pohled.

„Měli bychom odejít,“ zašeptal. „Zmizet. Už nejsme jejich zajatci, ať si myslí, co chtějí.“

Orisian zavrtěl hlavou, ale Rothe naléhal dál. „Ztrácíme příliš mnoho času. Anduran už určitě nebude daleko. Když se vydáme rovnou dolů z kopce, musíme být za hodinu nebo dvě v údolí. Orisiane, tihle Kyrininové nejsou naši přátelé. Nepotřebujeme je.“

Orisian vrhl nervózní pohled na Ess'yr, zda nezaslechla Rothova slova. Ani se nehnula.

„Mají nás doprovodit, Rothe. Rád bych postupoval rychleji, kdyby to šlo, ale vo'an'tyr jim nařídila, aby šli s námi, aby se postarali, že jsme opustili jejich území. Nenechají nás jen tak odejít.“

„Nepotřebujeme jejich svolení,“ zasyčel Rothe naléhavě. „A tohle není jejich území. Je naše – vaše. Ted' nadešla naše chvíle. Jste téměř vyléčený. Její bratr tu není. Sama si s námi oběma neporadí.“

Orisian vrhl další ustaraný pohled na Ess'yr. Hlavu i šíji držela stejně uvolněně a nehybně jako vždy. Všiml si ale, že její pravá ruka spočívá na oštěpu, který měla položený vedle sebe, a nemohl si vzpomenout, zda tam ležela i předtím. Náhle ho přepadl strach – jako by na ně jen pár kroků do budoucnosti cíhalo strašlivé nebezpečí.

„Ne, Rothe,“ řekl tiše, ale rozhodně. „Ne. Nech toho. Zůstaneme s nimi.“

Když ta slova vyslovil, připadala mu podivná a nešikovná. Věděl proč – nikdy předtím Rothovi takto nerozkazoval. Nikdy nemusel. Gardista zamrkal a Orisian v jeho očích na kratičký okamžik zahlédl chuť pokračovat v diskuzi. Pak zmizela. Válečnickova tvář se uvolnila.

„Jak si přejete,“ řekl a Orisian v jeho hlase nezaslechl jedinou stopu rozladění nebo nesouhlasu.

Krátce poté se Varryn vrátil a tiše usedl vedle sestry. Vzápětí se na ně snesl liják. Přihnal se ze severu a téměř půl hodiny zaléval les proudy vody a bubnoval do stromů. Když ustal, setřáslí ze sebe oba Kyrininové vodu jako zvířata. Ess'yr se předklonila, takže před ní dlouhé vlasy visely jako opona, a prohrábla si je štíhlými prsty. Orisian sledoval, jak si z pramenů vymačkává krůpěje vody.

*

Tělo mrtvého chlapce leželo tam, kde upadlo, s jednou paží ohnutou a přišpendlenou pod trupem. Rothe mu položil ruku na rameno a přetočil ho na záda. Údy se líně pohnuly. Smrt sevřela dítě do spárů zjevně teprve nedávno, posmrtná ztuhlost ještě nenastala. Orisian na okamžik spatřil jeho ošklivě zřízenou tvář – popraskanou kůži, kousky zubů a kostí, spoustu krve. Pak si Rothe klekl a zaclonil mu výhled.

Nešťastník měl nohy navlečené do kamaší z nebarvené vlny a obuté do hrubých kožených bot. Byl to oděv chudáka – nejspíš pasáčka nebo zálesáka. Mrtvola ležela v malé prohlubni. Skláněly se nad ní stromy. Tráva byla po nedávném dešti mokrá a zářivě zelená.

Oba Kyrininové zůstali stát pár kroků za Orisianem a Rothem a opřeli se o oštěpy. Dívali se, jak gardista zatlačuje dítěti oči. Musel si pak očistit ruku o travu. Znovu chlapce otočil, aby skryl jeho znetvořenou tvář.

„Není dlouho mrtvý,“ poznamenal gardista. Vstal. Vypadá unaveně, pomyslel si Orisian.

Nemohli být dál než den cesty od Anduranu, v kotlině mezi kopci, které jim zakrývaly pohled na Glaské údolí. V posledních hodinách procházeli částmi lesa, které nesly výrazné stopy lesní pastvy. Většina stromů byla mladá a útlá; z těch, jež mohly poskytnout dobré stavební dříví, zbyly jen pařezy.

„Tohle měl v ráně,“ řekl Rothe a natáhl k Orisianovi ruku. Na dlani mu ležel tenký kousek rohoviny, seřezaný do úzké špičky.

„Co je to?“ zeptal se Orisian.

„Tarbainové ze severu je zasazují do kyjů. Právě ti ho zabili – Tarbainové.“ Vrhл pohled na Ess'yr a Varryna. „Jsou to divoši. Moc lidského v nich není.“

„Tarbainové,“ opakoval Orisian tiše. „To je zlé, že?“

Rothe přikývl a odhodil rohovinový odštěpek. Zmizel v trávě, jako by nikdy neexistoval.

„Ano,“ řekl. „Jestli se Tarbainové potloukají tak daleko na jihu, je to zlé. Mohli se sem dostat jen s armádou Černé stezky. Nikdy bych tomu nevěřil, kdybych to neviděl na vlastní oči.“

„Měli bychom se postarat o tělo,“ poznamenal Orisian.

„Ti, kteří mu to udělali, nemohou být daleko. Není bezpečné se tu zdržovat.“

Orisian se zahleděl na mrtvého chlapce. Po životě, který z něj vyprchal, už nebylo ani památky. Tělo připomínalo beztvarou masu. Bylo obtížné si představit, že v něm kdysi sídlila duše. Podobný konec pravděpodobně potkal i celou Orisianovu rodinu – zcela určitě Fariela a Lairis, nejspíš i Kenneta a Anyaru. Všechny. Orisian chtěl odvrátit zrak, ale nedokázal odtrhnout oči

od záplaty na zadní části chlapcovy kazajky, kde někdo pečlivě vyspravil starou díru.

„Kolik myslíš, že mu bylo?“

„Nejsem si jistý,“ zamumlal Rothe.

„Tak kolik?“ opakoval Orisian a vnímal podivnou naléhavost ve svém hlase – skoro jako by mluvil někdo jiný.

„Možná dvanáct, třináct.“

„Měli bychom najít ty, kteří mu to udělali,“ prohlásil Orisian.

„Nemyslím, že...“ začal Rothe.

Orisian ukázal k okraji prohlubně. Tráva tam byla pošlapaná. „Dokonce i já vidím stopy,“ řekl.

„Bylo by lepší nechat to být a vydat se do Anduranu,“ naléhal Rothe.

„Ne. Ten chlapec tady venku určitě nebyl sám. Jeho rodina, domov, nemůže být daleko. Možná ho rodiče hledají.“

„Spíš jsou dávno mrtví, Tarbainové si pochutnávají na jejich srdcích a čekají na nás.“

Orisian upřeně hleděl na gardistu. Rothe jeho pohled opětoval. Jeho tvář byla naprosto klidná, pevná.

„V tom případě je zabijeme,“ prohlásil Orisian. „Vydám se po chlapcově stopě, ať je to moudré, či nikoli. Jsou to naši lidé. Mám jen nevšimavě projít kolem?“

Rothe si prohrábl vousy.

„Udělám to, Rothe. Jsem thanův synovec,“ řekl Orisian tiše. Nikdy předtím nevěřil, že by jej strýcovo postavení nějak odlišovalo od krajanů, alespoň ne ve svém srdci; možná tomu tak ale přece jen bylo.

Strážce si Orisiana chvíli měřil, pak si klekl a začal zkoumat půdu. Orisian vrhl pohled na Ess'yr. Ani se s bratrem nehnuli. Nejevili o dění kolem sebe téměř žádný zájem.

„Najdeme rodinu chlapce,“ řekl jim Orisian. Ess'yr lehce přikývla. Neměl tušení, co to znamená, kromě toho, že rozuměla jeho slovům.

„Byli tři nebo čtyři,“ pravil Rothe. „Srazili ho k zemi a ubili kyji a oštěpy. Opravdu si uvědomujete, Orisiane, že když nás zahlédnou, budeme je muset zabít? Všechny, pokud to bude možné. Jediný z nich uteče, a může přivést posily.“

„Samozřejmě.“ Orisian vnímal podivný chlad, čišící z jeho vlastního hlasu.

Rothe vstal a postavil se čelem k Ess'yr a Varrynovi. Když promluvil, byla jeho slova stále určena Orisianovi.

„Máte jen nůž. Ti, kteří to udělali, se možná nepotloukají po okolí sami. Nejspíš budeme potřebovat pomoc.“

Orisian se podíval na Kyrininy. Oba upírali oči na něj, ne na Rotha.

„Ess'yr, jestli dojde k boji, budeme možná potřebovat vaši pomoc. Prosím...“

Byl to Varryn, kdo odpověděl: „Nemáme tady nepřátele.“

„Možná ne. Pochopím, když s námi nepůjdete. Ale pokud Tarbainové pronikli až tak daleko, mohou se dostat ještě dál. Zabijí Kyrininy se stejně klidným srdcem jako Huaniny.“

„Půjdeme,“ prohlásila Ess'yr. „Máme vás dovést na okraj lesa. Ještě tam nejsme.“

Když vyrazili po stopě, kterou zanechal chlapec a jeho pronásledovatelé, Rothe Orisianovi zašeptal: „Jsem váš tělesný strážce a je mou povinností vás chránit. Pokud budou problémy, držte se zpátky. Když bude třeba bojovat, nedávejte najevo strach. Ať se stane cokoliv, neutíkejte. Tarbainové jsou nebezpeční, ale taky zbabělí. Připomínají vlky – rychle stáhnou ocas, pokud dospějí k názoru, že máte ostřejší zuby než oni. Pokud budete nějakému čelit, vyceňte je na něj. A doufejme, že naši přátelé vědí, jak používat ty své luky.“

*

Chlapec se nedostal daleko. Přeskočil malý potok, proběhl pod větvemi obrovitého dubu, kterého z jakéhosi důvodu sekyra ušetřila, a překonal mýtinu, jež musela být na jaře poseta květinami. Kousek.

Leželi ve vlhké trávě na malé vyvýšenině a dívali se mezi stromy dolů na budovu, vzdálenou jen několik kroků. Byl to druh obydlí, v jakém žily stovky prostých Lannisanů – čtvercová stavba ze dřeva a kamene, ke které přiléhal dřevník. Pod převislou stříškou visely lovecké pasti. Před dřevníkem se vršila hromada neposekaných polen, jako by z chaty mohl každým okamžikem vyjít muž se sekyrou a začít je štípat. Mohl být stejně dobře uhlířem, lovcem kožešin i včelařem s úly někde opodál.

Vstupní dveře visely v pantech nakřivo a z chaty se ozývaly hlasy, které určitě nepatřily Lannisanovi a jeho rodině. Byly drsné, hrubé a hovořily jazykem, který Orisian nikdy předtím neslyšel. Mladík byl napjatý jako struna. Když stál nad tělem v proláclině, byl si jistý, že právě toto je třeba udělat – krátký okamžik průzračné jasnosti, kdy se věci zdály být pro jednou prosté a jednoduché. Teď, když musel čelit důsledkům svého rozhodnutí, si už tak jistý nebyl. Rothe měl samozřejmě pravdu. Bylo by lepší se do toho nemíchat. Ale Orisian byl thanovým synovcem a lidé, kteří tady žili, patřili k jeho klanu, ke společenství, jemuž přísahal věrnost. Nepřítel klanu byl jeho nepřítelem. Pokud měla mít tato slova vůbec nějaký význam, pak dozajista právě tento.

V tu chvíli se z chaty vynořila postava. Byl to muž, ale úplně jiný než všichni, které kdy Orisian viděl. Byl vysoký a hubený, takže připomínal vychrtlého psa; rozčuchané vlasy měl mastné a špinavé. Lem kožešinové kazajky si posílal desítkami úlomků kostí, čímž vytvořil značně morbidní ozdobu. Paže měl nahé až na kožené pásky, jednu na zápěstí, druhou těsně pod ramenem. Přes rameno si přehodil velmi nebezpečně vyhlížející zbraň – mohutný kyj, z jehož hlavice trčelo pět nebo šest obrovitých ostnů.

Muž zůstal stát před chatou. Odplivl si a poškrábal se na tváři. Rozhlédl se, a i když přešel očima po místě, kde ležel Orisian se svými druhy, nezahlédl je. Byl uvolněný, bezstarostný.

Potom se znovu vrátil dovnitř. Z nitra chaty se opět ozval sbor hlasů, tak hlučných a pronikavých, že to znělo jako hádka. Rothe se stáhl z vrcholku vyvýšeniny. Když si byli i ostatní jisti, že je z chaty nemůže nikdo zahlédnout, seskupili se k poradě.

„Těžko říct, kolik jich tam je,“ řekl Rothe. „Ale nezdá se, že víc než čtyři nebo pět.“

„Po chlapcově rodině není ani vidu, ani slechu,“ poznamenal Orisian. „Myslíš, že by mohli být uvnitř?“

Rothe pokrčil rameny. „Pokud ano, jsou mrtví. Tarbainové neberou zajatce, Orisiane. Nejspíš tu chvíli zůstanou, snědí a vypijí, co zvládnou, a všechno ostatní pak odnesou s sebou.“

„A nejspíš provedou totéž další rodině, na kterou narazí, že?“

„Možná. Teď, když jsme tady, musím připustit, že bych je taky rád viděl mrtvé. Potřebujeme je ale vylákat ven. Pokud vpadneme dovnitř, nedá se dopředu odhadnout, z koho bude potrava pro mrchožrouty – jestli z nich, nebo z nás.“

Varryn sestře něco pošeptal. Přikývla. Varryn se přikrčil a rozběhl se nahoru k hřebeni kopce. Ess'yr vytáhla z toulce šíp a uhladila rty jeho opeřený konec. Byl to jemný, téměř smyslný pohyb. Rothe zneklidněl.

„Co to má znamenat?“ zasyčel.

„Musí být pod nebesy, že? Abyste je mohli zabít?“ zeptala se Ess'yr. Nečekala na odpověď a místo toho se začala plížit zpátky k místu, odkud pozorovali chatu.

Rothe tasil meč, podíval se s povytaženým obočím na Orisiana a pak ji následoval.

Hlasy se ztišily. Na mýtině kolem chaty zavládl klid. V nejvyšších větvích stromů se proháněl lehký větřík. Zavadil i o poškozené dveře a ty na jediném pantu zaskřípaly. Orisian si uvědomil, že zadržuje dech.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Rothe znovu. Pomalu se ho zmocňoval hněv.

Ess'yr ukázala před sebe. U nejbližší stěny chaty se krčil Varryn. Ess'yr poklekla na jedno koleno a přiložila k těživě šíp. Rothe podrážděně zavrčel, ale také se lehce nadzvedl a pozdvihl meč. Inkallimský nůž stále vězel Orisianovi za opaskem. Nahmatal prsty jeho rukojet'. Když poklekl, jeho bok zaprotestoval a Orisian sebou lehce trhl.

Varryn se napřímil a vydal se vpřed. Luk měl stále přehozený přes rameno a také oštěp nesl jen zlehka. Udělal dvacet kroků do prostoru před chatou.

„Takhle bych to nedělal,“ zabručel Rothe.

Varryn vrhl lehký pohled k nim. Ess'yr natáhla tětívu. Varryn udělal několik kroků stranou a postavil se tak, aby na něj bylo otevřenými dveřmi vidět. Opřel se o oštěp a čekal.

„Nezapomeňte, že se máte držet zpátky,“ zašeptal Rothe Orisianovi do ucha.

Z nitra chaty se ozvaly vzrušené výkřiky. Varryn se tryskem rozběhl k Orisianovi a ostatním. Tarbainové se vyhrnuli za ním, křičeli a samým spěchem o sebe téměř zakopávali. Viděli jen jednoho prchajícího Kyrinina, vydali se tedy za ním. Bylo jich šest. Cenili zuby a mávali kyji a oštěpy.

Šíp zasáhl posledního Tarbaina přímo do hrudi dřív, než Orisian vůbec zaznamenal, že ho Ess'yr namířila a vypustila. Divoch klopýtl a padl k zemi. Rothe vyskočil, rozběhl se vpřed a křičel jako šílený: „Lannis! Lannis!“

Vzduchem prosvištěl další šíp a tentokrát trefil rameno dalšího Tarbaina. Síla nárazu mužem pootočila, ale neupadl. Orisian vstal a vytáhl z opasku nůž. Dva Tarbainové zpomalili, protože si uvědomili, že nečelí pouze jednomu protivníkovi. Další dva se ale řítili dál, příliš zuřiví, než aby se starali, co se kolem nich děje. Varryn se zastavil uprostřed svahu a otočil se k nim čelem. První Tarbain, který k němu doběhl, byl ten, jehož předtím zahlédl před chatou. Rozmáchl se kyjem posázeným trny. Kyrinin se přikrčil a vrazil mu oštěp do břicha. Zbraň pronikla kožešinovou kazajkou i masem a v dolní části zad zase vyrazila ven. Varryn nechal oštěp i s tělem spadnout na zem a druhého Tarbaina přivítal pořádným kopancem do kolene. Potom oba muži klesli k zemi a snažili se jeden druhého sevřít tak, aby získali výhodu.

Tarbain, kterého Ess'yr zasáhla do ramene, se dal na útěk. Kyrininka ho vyřídila dalším šípem přímo mezi lopatky. Rothe si vzal na starost poslední dva protivníky. Jednoho srazil na záda už pouhou silou útoku. Druhý strnul, nerozhodný, zda má bojovat, nebo vzít nohy na ramena. Právě ve chvíli, kdy na něj Ess'yr namířila, jí praskla tětíva a projektil se poroučel k zemi. Tarbain vzhlédl. Na chvíli hleděl přímo na Kyrininku, pak se rozhodl a s namířeným oštěpem vyrazil k Ess'yr a Orisianovi. Ess'yr upustila luk a sehnula se pro

oštěp. Orisian o krok ustoupil. Barbar mu nevěnoval jediný pohled; klidně mohl být neviditelný.

Ess'yr skočila po Tarbainovi. Ten klopýtl stranou, klouzal chvíli po mokré trávě a nakonec zůstal stát. Vzápětí se na něj jako sokol snesla násada Ess'yřina oštěpu a zasáhla ho do kříže. Zasténal, ale byl silný a úder ho nevyvedl z rovnováhy. Naznačil útok a Ess'yr o krok couvla. Tarbain vyrazil podivný zvuk, napůl zavrčení, napůl zasténání. Začal házet hlavou sem a tam; proužky kůže, které měl zapletené do vlasů, šustily a šelestily. Orisian se na něj vrhl.

Jeho útok přišel zezadu a trochu ze strany, takže jej Tarbain zaregistroval až na poslední chvíli. Rozmáchl se oštěpem jako kosou. Orisian se přihrčil a zasadil soupeři ránu pěstí přímo do žaludku. Ten zavravoral, ale udržel se na nohou a Orisianovi se nepodařilo natočit nůž tak, aby jej mohl zasáhnout. Vtom se ozval tupý úder, následovaný nervy drásajícím výkřikem – Ess'yr proklála barbarovi stehno oštěpem. Vytryskla krev – v takovém množství, že Orisian něco podobného viděl, jen když podřezávali hrdlo ovcím. Tarbain se pokusil otočit, ale klopýtl. Orisian na něj skočil a vší silou mu vrazil nůž do hrudi. Rána byla vedena tak mocně, že mu nůž vyklouzl z ruky. Všude byla krev – na Orisianových prstech, na noži, na oblečení. Čepel pevně vězela v ráně. V Orisianově hlavě se ozývalo hučení, možná i křik, zatemňovalo mu mysl a na mohutné vlně hněvu a žalu ho odnášelo od jeho vlastního já. Znovu sevřel nůž, vytrhl ho z mužovy hrudi a bodl, pak zase a zase.

Tarbain se už nehýbal. Stále vydával podivné zvuky, byly ale tišší a tišší. Tráva kolem něj temněla krví. Ess'yr se tryskem rozběhla k chatě. Orisian nechtěl zůstat o samotě s umírajícím mužem, a tak se vydal za ní.

Rothe svého muže zabil. Varrynovi se podařilo přišpendlit soupeře k zemi a posadit se mu na hrud'. Než k němu stačili ostatní doběhnout, vytrhl z toulce šíp a provrtal jím barbarovi hrdlo. Tarbain, kterého zasáhla Ess'yr jako prvního, se po čtyřech plazil k chatě. Brebentil něco ve svém nesrozumitelném jazyce. I když slova nedávala smysl, nebylo možné přeslechnout hrůzu, která z nich zaznívala. Rothe k němu přistoupil a přitiskl mu hrot meče k šíji. Orisian odvrátil zrak.

V chatě našli chlapcova otce, matku a dvě sestry. Všichni byli mrtví.

*

Později usedl Orisian na trávu kousek od chaty a zahleděl se do lesa. Když se díval tím směrem, vypadalo všechno normálně, jako by se vůbec nic

nepřihodilo. Stromy vyhlížely pořád stejně. Lišejník na jejich kmenech se nezměnil.

V rukou svíral nůž. Rothe mu pro něj došel a umyl ho v kbelíku s vodou, který našli uvnitř obydlí hned vedle dveří. Orisian se očistil od krve, jak to jen šlo. Pochyboval ale, že skvrny na kazajce někdy úplně zmizí.

Gardista přišel a posadil se vedle něj.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

„Není to totéž jako při tréninku, vid’?“ hlesl Orisian.

„To není. Ale vedl jste si dobře. Nedal jste najevo strach a zůstal jste naživu. Co chtít víc?“

Ess’yr stála opodál a zkusmo napínala novou třetivu, kterou před chvílí připevnila na luk. Orisian na ni ukázal.

„Vlastně ho zabila ona. Z té rány na stehně prýštilo tolik krve, že by rychle vykrvácel.“ Sotva slova dořekl, zarazil se. Ať už měl pravdu, nebo ne, podivného pocitu kolem žaludku se nezbavil.

„Nejspíš. Ale to vy jste se postaral, aby už nevstal. To je důležité, Orisiane. Nechávejte práci nedokončenou a jednoho dne to budete vy, kdo bude umírat.“

„Myslel jsem, že se teď budu cítit líp,“ řekl Orisian.

„Líp?“

„Doufal jsem, že nějak vyvážím ty hrůzy, které se staly při svátku Zrození zimy. Otcovu smrt.“

„Ale nefunguje to.“

„Ne.“

„Je to začátek. Jenom začátek. Muži, které jsme zabili, byli nepřátelé našeho klanu.“

Orisian si už ale nebyl jistý, zda může jakékoliv zabíjení vyrovnat staré účty. To, co se právě stalo, jako by nemělo s Kolglasem vůbec nic společného. A i kdyby se to ještě tisíckrát opakovalo, Orisian už nikdy nedostane šanci říct otcí, jak moc ho má rád. Ess’yr vypustila šíp. Zabodl se do kmene břízy a silou nárazu se rozechvěl.

„Vypadá to, že přece jen ví, jak zacházet s lukem, vid’?“ poznamenal Orisian.

„To teda určitě ví.“

*

Tarbainy nechali napospas mrchožroutům. Chlapce přinesli a spolu se zbytkem rodiny uložili do mělkého hrobu před jejich domovem. Bylo to

ubohé rozloučení, v rozporu s tradicemi klanu, ale pohřební hranice nepřípadala v úvahu – neměli tušení, kdo se potlouká kolem a mohl by zahlédnout kouř. Dobře se najedli a vzali s sebou tolik jídla, kolik mohli unést. Orisian z toho měl nedobrý pocit.

„Když ho tady necháme, sežerou ho krysy,“ řekl Rothe. „Udělalí jsme pro tu rodinu všechno, co bylo v našich silách. Jsem si jist, že by nic nenamítali.“

Celé odpoledne pokračovali v cestě mlčky. Když se začalo stmívat, dorazili na kraj lesa a konečně před sebou spatřili Glaské údolí – zvlněnou pahorkatinu bez stromů, která postupně přecházela v úrodnou rovinu, připomínající velký koberec sešitý z kousků různých odstínů zeleně. Byla poseta usedlostmi a tu a tam se pásł dobytek, celek ale vypadal podivně mrtvě. Nespatřili žádné lidi ani kouř stoupající z komínů. Orisiana na okamžik přepadla zlá předtucha. Ve srovnání s touto otevřenou, nechráněnou krajinou mu les najednou připadal jako bezpečné, spolehlivé útočiště.

Anduran ležel v samém středu údolí, v ohybu ospale tekoucí řeky Glas, východně od místa, kde se právě nacházeli. Hladina řeky ještě stále jemně zářila, i když už slunce téměř zmizelo za obzorem. Těsně u břehu se tyčil hrad Anduran. Město, které měl strážit, leželo jižně od něj, tmavá skvrna na tváři údolí. Orisiana navzdory veškerému očekávání nezalila vlna úlevy.

Vedle něj se objevil Rothe.

„Co myslíš?“ zeptal se Orisian.

Rothe soustředěně sražil čelo a přešel přimhouřenýma očima po krajině.

„Tábor,“ ozvala se Ess'yr. „Tam.“

Rothe a Orisian se zadívali směrem, kterým ukazovala. Mladík měl pocit, že vidí, co měla Ess'yr na mysli – nevýraznou, bledou skvrnu a v jejím středu tmavý bod, nedaleko od Anduranu. Vypadalo to jako stany, soustředěné kolem velkého statku. Ale ať ta skvrna představovala cokoli, Orisian si byl jist, že ji neviděl, když před spoustou dní s Rothem Anduran opouštěli.

„Co to je?“ zamumlal Rothe.

„Nepřítel,“ odpověděla Ess'yr.

„Bílé sovy,“ dodal její bratr a poprvé se v jeho hlasu ozvaly emoce. Vyslovil ta slova, jako by se zakousl do něčeho odporného.

Rothe se skoro rozesmál. „Bílé sovy? Musely by jich být stovky! A v samém středu údolí, na dohled Anduranu? Zbláznil ses.“

„Ne,“ prohlásila Ess'yr lakonicky.

„To není možné,“ trval na svém Rothe. „Už přítomnost Inkallimů v Kolglasu a Tarbainů tady je velmi podivná – ale Bílé sovy u Anduranu?“

Orisian se zamračil. „Mysleli jsme, že je nemožné, aby se Inkallimové dostali do Kolglasu, ale dokázali to. Bílé sovy jim pomohly. Alespoň In'hynyr to tvrdila.“

Varryn si dřep. Nevěnoval už jejich rozhovoru sebemenší pozornost; místo toho upřeně zíral na tábor na dně údolí. Orisian se otočil k Ess'yr.

„Jsi si jistá?“

„Ano,“ odvětila.

Rothe si podrážděně odfrkl, ale Orisian si ho nevšímal.

„Kolik?“ zeptal se Ess'yr.

„Mnoho.“

„No, vracet se nebudeme. Prostě budeme postupovat opatrně dál a uvidíme.“

„Počkej na tmu,“ nabádala ho Ess'yr. „Půjdem také. Musíme vědět, co nepřítel dělá. Vidíme i tehdy, když vy už jste slepí.“

VIII.

Rameno katapultu vystřelilo vpřed a nad hradby Anduranu se vznesl ohnivý oblouk. Vzduchem se rozlehlo syčení, následované tlumeným žuchnutím, jak sud s hořícím olejem a smůlou dopadl do pevnosti. Vojáci, skrývající se za primitivními valy naproti hradu, propukli v jásot a hlasitým voláním povzbuzovali muže, kteří připravovali katapult k dalšímu výstřelu. Do bojů byly nasazeny celkem tři vrhače a všechny už byly dlouhou dobu v pilné práci, takže celou oblast neprodyšně zahalil kouř a pach jejich projektilů. Obránci hradu se chvíli pokoušeli zasáhnout obsluhu šípy, ale příliš velká vzdálenost neumožňovala přesný zásah, navíc nepřítel chránili štítonoši. Teď, když se den chýlil ke konci, už zůstávaly hořící sudy, kameny a utáté hlavy bez odpovědi.

*

V ulicích a domech naproti hradbám vládl tichý ruch. Uličkami proklouzávaly skupinky vojáků, chodidla obalená hadry, a shromažďovaly se v opuštěných domech a hospodách. Jejich velitelé umlčovali každý pokus o konverzaci vražednými pohledy. Válečníci s sebou nenesli pochodně, takže v houstnoucí temnotě klopýtali, padali a tlumeně kleli. Mezi muži kolovaly poháry s pálenkou, pro každého ale jen doušek. Někteří vojáci spali, jiní zůstávali vzhůru. Někteří si ve tmě šeptali: „Mé nohy kráčí po Stezce. Mé nohy kráčí po Stezce.“ A katapulty po celou noc dál udržovaly dunivý rytmus a vysílaly k černé obloze stuhý narudlého zlata.

V posledních hodinách před svítáním se výrazně ochladilo. První denní světlo s sebou přineslo ledovou zimu. Kolem vrcholů Car Criagaru na severu se kupila mračna. Muži na hradbách se třásli a shlíželi dolů na město, nořící se postupně ze tmy. Katapulty utichly, veškerý pohyb kolem nich ustal. Tu a tam se v Anduranu rozzářilo podivné světlo. Někde se s hlasitým praskotem zřítily k zemi ohořelé trámy domu.

Byla to poklidná scéna – pokud jste se nepodívali pozorněji. Mezi zátarasý a nízkými hliněnými valy, navršenými pod hradbami, se tísnily zástupy Tarbainů, mnohem početnější než kdykoliv předtím. Tiskli se k zemi a využívali každý úkryt. Z hradeb se na ně sneslo několik šípů, dokud nepřišel spěšný rozkaz jimi šetřit. Mezi domy naproti hradnímu opevnění se pohybovaly postavy. Nebylo jich mnoho, ale přesouvaly se rychle a účelně. Když se hradní hlídky zahleděly dolů, spatřily kopí a další podobné tyčové zbraně. A také další nepřátele, krčící se ve stínu převislých střech. Černá stezka shromáždila všechny bojové síly.

Hradem se jako oheň začaly šířit výkřiky. „Útočí na hradby,“ křičeli někteří. „Pokusí se prolomit bránu,“ volali jiní. Většina ale jen hlasitě vybízela: „Do zbraně! Do zbraně!“

Vojáci a rolníci, gardisté i měšťané popadali každou zbraň, která se jim dostala do rukou, a spěchali na hradby. Byli hladoví a promrzlí. Byli vyčerpaní, protože ostřelování nedovolilo mnohým zamhouřit oko. Ale běželi na ochoz a ujišťovali se navzájem, že dnes udělí Černé stezce krvavou lekci.

Croesan a Naradin, than a jeho dědic, stáli bok po boku na cimbuří vstupní budovy. Odvážili se na ponuru scénu pod sebou pohlédnout jen krátce.

„Ztrácejí trpělivost,“ zabručel Naradin. „To je škoda.“

Croesan si povzdechl. Na sobě měl nablýskanou kroužkovou zbroj a na paži zavěšený stříbrný štít.

„Neprodáme kůži lacino,“ prohlásil than.

Naradin se rozhlédl po hradním nádvoří. Většina dřevěných staveb u obytné věže – stáje, kovárna, seník – se proměnila díky nepřetržitému nočnímu ostřelování ve vypálené trosky. Právě v této chvíli vzplál další oheň – hranice, na níž měla být spálena těla lidí i koní a hlavy, vrhané do pevnosti katapulty. Samotná hradní věž odolala, i když nesla stopy několika zásahů. V noci vypukl v jednom z vyšších poschodí požár, byl ale rychle uhašen. Naradin klouzal pohledem dál, po hradbách vpravo a vlevo od vstupní budovy. Polovina z těch, kteří se tam shromáždili, aby je bránili, vůbec nebyli vojáci. Byli to měšťané, kteří uvízli v pevnosti a nezbylo jim než se chopit zbraní – vyčerpaní, úzkostí naplnění lidé.

„Mít dvě stovky vycvičených kopiníků, byli bychom neporazitelní,“ poznamenal thanův dědic.

„No, bohužel je nemáme,“ odvětil Croesan pevně. „Takže se musíme spolehnout na odvahu těch, kteří tu jsou s námi. Pokud podlehneme, budeme pomstěni – Lheanorem nebo Kennetem, pokud žije. Taimem Narranem. Nejdříve se ale zkusme postarat o to, aby jejich pomsty vůbec nebylo zapotřebí. Náš klan dosud žije.“

Naradin přikývl.

„Běž do hradní věže,“ poručil mu Croesan. „Počkej tam se svou tělesnou stráží a se všemi muži, které se ti podaří uvnitř najít. Postarej se, aby se Eilan a dítěti nic nestalo. Já si vezmu na starost nádvoří a ochozy. Až tohle všechno skončí, opět se setkáme.“

Naradin sevřel otce v náručí. Stáli spolu v objetí několik vteřin, pak se odloučili a vydali se každý svou cestou.

*

Urostlí muži pomalu natočili ramena katapultů do výchozí pozice a přivlekli koše s kamením a sutí. Kanin nan Horin-Gyre stál u ústí uličky na dohled hradní brány, chráněn před šípy převislou střechou. Muž stojící u nejbližšího katapultů, nějakých dvacet kroků od Kaninova stanoviště, se napjatě podíval na velitele. Ten přikývl a tři stroje se s hromovým zaduněním opět probudily k životu.

Kanin se otočil k hubenému muži vedle sebe, v jehož chrupu zely povážlivé díry.

„Dejte se do toho,“ rozkázal mu.

Tarbainský náčelník si ho nepřátelsky změřil a zkřivil rty, jako by chystal něco zlostně namítnout. Pak ale sklonil šedou hlavu a udělal jediný dlouhý krok vpřed. Zhluboka se nadechl, rozpřáhl paže a ze všech sil, které jeho starým plicím zbývaly, zakřičel – byl to výkřik beze slov.

Stovky Tarbainů, choulících se za valy, vstaly jako jeden muž a odpověděly mu divokým pokřikem. Podobní klokotající mase se rozběhli k hradbám, v rukou dlouhé útočné žebříky, které se klátily sem a tam jako větve unášené rozbouřenou řekou. Mnozí padli a jejich kamarádi je odstrčili stranou nebo přes ně prostě přeběhli. Z ochozů se snesl déšť šípů a kamení. Velké kameny vrhané katapulty se odrážely od zdí a dopadaly mezi barbary. Přesto se útočníkům podařilo dopravit žebříky až k hradbám a opřít je o ně.

Zatímco Tarbainové šplhali vzhůru jako mravenci na vysokou skálu, prodral se řadami vojáků oddíl asi třiceti mužů – Kaninových nejlepších

válečníků – a zamířil k bráně. Bojovníci před sebou tlačili beranidlo posazené na kolech – silný, rovný kmen dubu, jehož konec byl zesílen železem. Než jej konečně nasměrovali proti mohutným prknům, z nichž byla hradní brána sbíta, padlo jich už dvanáct za obět' krupobití kamenů a šípů. Zezadu ale okamžitě přiskočili další, aby zaujali jejich místo.

Na ochozech se mezitím rozpoutal krvavý boj zblízka. Tarbainové s křikem padali ze žebříků, přímo do řad svých druhů. Mnohým se ale podařilo proniknout až na cimbuří, kde jim zatarasili cestu starci, chlapci i ženy, mávající a sekající klacky, kyji, sekylami a kuchyňskými noži. Zabíjeli a sami byli zabíjeni.

Na hradby přispěchal i Croesan, obklopený tělesnou stráží. Gardisté se protlačili dopředu a začali kolem sebe máchat dlouhými meči, proti kterým neměli Tarbainové jinou ochranu než kazajky z kuních a rysích kožešin. Mrtvých přibývalo. Zranění sténali a svíjeli se pod nohama stále nových a nových bojovníků. Croesan přiskočil k jednomu ze žebříků a s hněvivým výkřikem vrazil meč do muže, který po něm šplhal. Jeho gardisté vzápětí odstrčili žebřík tyčemi a ten se skácel. Pod jejich nohama bušilo do hradní brány beranidlo.

Than si setřel z řas krůpěje krve a rozhlédl se. Stále se bojovalo, ale obránci hradu měli navrch. Tarbainům se nikde nepodařilo vytvořit předpolí. Do hradebního výčnělku těsně vedle thana udeřil velký kámen, vymrštil se vzhůru a dopadl na nádvoří. Croesan se zadíval dolů na obléhatele a zjistil, že jeho lidem nebude dopřána ani jediná chvíle oddechu. V jeho zorném poli se totiž právě objevila bojová formace válečníků Horin-Gyre – kopiníci vpředu, vojáci s meči a sekylami za nimi. Z hradebních úseků, které dosud nebyly napadeny Tarbainy, se na ně snesla nepřítel sprška šípů. Zvuk praskajícího dřeva napovídal, že hradní brána pomalu povoluje. U paty obranných zdí se rojila armáda Černé stezky. Žebříků přibývalo. Croesan se odvrátil. Vzápětí mu nad hlavou prosvištěly šípy z kuší. Jeden z nich proklál přilbici jeho gardistovi. Muž padl mrtev k zemi.

Pak hradní brána povolila. Válečníci Horin-Gyre odstrčili rozbitá prkna stranou a nahrnuli se do vzniklého průlomu a vzápětí i do chodby za ním. Cestu jim zatarasila další, vnitřní brána. Vteřinu poté je v příšeří vstupní budovy zasypaly šípy, vystřelované z výklenků a střílen. Desítky útočníků padly. Přitáhli beranidlo. Jeho kola drtila raněné i mrtvé.

Tarbainům na hradbách došly síly. Ti, kteří nezemřeli, se dali na ústup. Ale jejich útok splnil účel. Vojáci Černé stezky v kroužkových zbrojích, kteří teď šplhali po žebřících, aby zaujali jejich místo, narazili na mnohem méně početné, a navíc vyčerpané obránce. Croesan shromáždil gardisty a všechny muže, které mohl sehnat, na nádvoří naproti vnitřní bráně. Když zvedl oči

k ochozům, mohl uhádnout, jak tento den skončí. Černá stezka zaplatí za dobytí Anduranu vysokou cenu, ale hrad bude její. Bylo jich příliš mnoho. Ať v srdcích lanniských mužů a žen hořela sebevětší odvaha a rozhodnost, nemohla vyvážit početní převahu nepřítele. Vnitřní brána se otřásla. Když do ní beranidlo znovu narazilo, zavířily vzduchem třísky a prach.

„Lannis!“ vykřikl than a zvedl nad hlavu meč i štít.

„Lannis!“ zvolal znovu a muži kolem něj jeho pokřik opakovali.

Pak vnitřní brána povolila. Croesan se vyřítil vstříc válečníkům Černé stezky.

Ve stínu vstupní budovy, v chodbě spojující obě brány i kolem opuštěného beranidla, se bitva změnila v naprostý chaos. Kopí narážela do štítů, byla odrážena stranou, lámala se či pronikala do masa. Tělo se vrhalo proti tělu. Nože vylétaly z pouzder a zuřivě bodaly a sekaly do změtí nohou a těl. Přední linie útočníků byla jejich kamarády ve zbrani nemilosrdně tlačena vpřed. Obránci Lannis-Haigu pomalu ustupovali. Na nádvoří se vynořily propletené skupinky bojovníků.

Z hradní věže vyrazil s oddílem mužů Naradin, dědic klanu. Společně vyryli do řad útočníků krvavou brázdou a probíjeli se až k thanovi. Croesana zasáhl do tváře hrot oštěpu a zanechal za sebou krvavou rýhu. Srazil zbraň stranou a zabil ženu, která ránu zasadila. Naradin klopýtl, ztratil rovnováhu a současně mu o štít zabušila drtivá rána sekyrou. Síla nárazu mu zlomila ruku, podařilo se mu ale mečem zasáhnout soupeře do zápěstí. Vzduchem proletěla ruka, ještě stále třímající zbraň. Útok Horin-Gyre zakolísal. Dláždění bylo kluzké krví. Mrtví tvořili hromady, připomínající větrem naváté listí. Bojovníci se smekali, klopýtali přes padlé a sami umírali. Válečníci Lannis-Haigu úspěšně vzdorovali přívalu.

V samém srdci bitvy Croesan křičel: „Ke mně! Ke mně!“ Ponořil meč hluboko do boku svého soka. Čepel uvízla mezi žebry, a když muž klesl k zemi, thanovi se ji nedařilo vyprostit. Klel a cloumal zbraní, ve stejném okamžiku mu ale na rameno dopadl meč, přerazil mu kost a zakousl se do masa. Croesan padl na kolena a sňal ruku z jílce, aby se pokusil znovu najít ztracenou rovnováhu. Jeho gardisté okamžitě proklouzli před něj, aby jej chránili, jak nejlépe mohli. Naradin se snažil otce zdravou rukou zvednout. Vtom se z ochozů snesl šíp a zasáhl thanova dědice do hrdla. Přitiskl si ruku ke krku, klopýtl a padl k zemi. Ostatní pomohli Croesanovi na nohy. Stále nedokázal uvolnit čepel, a tak popadl zbraň jednoho z pomocníků a nechal ze zmrzačené paže sklouznout štít. Rozhlížel se po synovi, ale nemohl ho najít.

Přibíhali další a další čerství útočníci. Byli mezi nimi Inkallimové a také Wain a Kanin se svými strážci. Chaos na nádvoří ještě zesílil. Gardisté vytvořili kolem Croesana kruh, o který se nepřátelé otírali jako mořské vlny.

Strážci jeden po druhém umírali, až Croesana, thana Lannis-Haigu, nakonec obklíčil tucet pěšáků klanu Horin-Gyre. Zasadili mu mnoho ran.

Armáda Černé stezky zaplavila hrad jako smečka divokých psů. Na schodištích a chodbách probíhaly mlčenlivé, zoufalé zápasy. V kuchyních i síních hynuli pod ranami mečů muži, ženy i děti. Dveře obytné věže podlehly divokým úderům. Dobytelé bojovali o každý schod a ve všech poschodích vyháněli z úkrytů ty, kteří tam našli útočiště. Byla to Wain nan Horin-Gyre, kdo nakonec se skupinou vojáků dorazil jako první k malým dveřím na vrcholu točitého schodiště a vylomil je. Před očima jim vyvstala komnata s holými kamennými stěnami i podlahou. V prosté dřevěné židli vedle postele seděla Eilan nan Lannis-Haig, chovala v náručí syna Croesana a pevně hleděla na vetřelce. Když se na okamžik zastavili, položila chlapečka na lože, jemně a beze spěchu.

„Jste žena thanova dědice?“ vyjela na ni Wain.

Eilan mlčela. Wain pozvedla meč zbrocený krví a prošla místností. Eilan zdvihla krátký meč položený vedle židle a postavila se jí čelem.

Když bylo po všem, utřela Wain nan Horin-Gyre čepel zbraně do bělostných prostěradel.

*

Dědic Horin-Gyre stál uprostřed hradního nádvoří. Báł se, aby se mu netřásl ruce, tak silné emoce jím zmítaly. Bitva skončila téměř před hodinou, ještě stále ale třímál v ruce meč a na rameně měl zavěšený štít. Po zádech mu stékaly potůčky potu. Musel zamrkat, aby se zbavil slz, krve a kdovíčeho ještě, co mu kalilo zrak. Za opaskem měl zastrčenou malou skleněnou lahvičku. Obsahovala prach – prach z anduranského hradu, posbíraný a zapečetěný tak, aby mohl být odeslán na sever jako dar otci.

Wain se připojila k bratrovi.

Kanin k ní napřáhl ruku, dlaní dolů. „Podívej. Nechvěje se, že ne? Sám to nedokážu posoudit. Jsi na tom stejně?“

Wain se na něj usmála. Nejraději by se opřel o její silná ramena, ulevil unaveným nohám. Všechno napětí, veškerá divoká naděje posledních týdnů, se z něj odplavilo jako při odlivu a vzalo s sebou i jeho sílu, aby ho zanechala ve stavu radostného vyčerpání. Země byla poseta těly. Mrtvoly zatarasily i hradní bránu. Z doutnajícího dřeva stále stoupal kouř. Obránci hradu se ukázali být slabší, než se Kanin původně domníval, přesto zaplatila jeho armáda za vítězství vysokou cenu. Přinejmenším třetina vojáků tu teď ležela mrtvá. Byl v tom nádech velkoleposti.

„Dosáhli jsme toho mnohem víc, než jsme vůbec doufali,“ prohlásila Wain. „Osud s námi musí mít velké plány, když nám dopřává taková vítězství.“

Kanin přitakal. Jeho myšlenky ale dnes dlely spíše u otce než u Černé stezky. Angain o tomto dni snil léta. Kanin a Wain teď jeho sny proměnili ve skutečnosti. Ať se v nejbližší době stane cokoliv, nebude to důležité.

„Dnes večer budeme hodovat v síních nepřátel!“ zvolala Wain.

„Ano. A také vyšleme posly na sever. Náš otec se zaraduje a Ragnor oc Gyre pochopí, co všechno je možné dosáhnout. Určitě nám konečně pošle posily. Nemůže odmítnout příležitost vyhlásit vládu nad územím, které jsme pro něj dobyli.“

„Snad. A taky bychom měli poslat hlavu Croesana a jeho syna do Tanwrye. Ať obránci pochopí, že than Lannis-Haigu je poražen. Mohlo by to trochu nahodit jejich naděje. Taky jsme v hradní věži zabili Gryvanova stewarda. Schovával se s rodinou v kuchyni. Jeho hlava by mohla představovat další skvělý dárek.“

„Nařídím Igrisovi, aby se o to postaral.“ Kanin konečně zasunul meč do pochvy. Sundal i štít a opřel si ho o nohy. Protáhl si prsty na ruce, ve které hodiny třímал zbraň. „Nech dnes večer přivést na hostinu to děvče z Kolglasu – Anyaru. Určitě jí jen prospěje vidět zkázu svého klanu.“

Zvedl oči k hradní věži. „Měli bychom si tam zabrat pár pokojů,“ pronesl. Pak téměř mimochodem dodal: „Necháme dnes večer přivést i Kennetova *na'kyrima*. Aeglyss pro něj má očividně slabost. Myslím, že je to dobrý důvod s Inurianem skoncovat.“

*

Dlouhotrvající hluk, provázející pád pevnosti, dolehl až do Anyařiny ponuré cely. Ještě prohloubil její strach, i když netušila, co přesně je jeho příčinou. Sedla si na podlahu, přitiskla se zády k tvrdé zdi a zakryla si uši. Vřava bitvy díky tomu odezněla, ale prázdnotu, kterou po sobě zanechala, zaplnily tísnivé představy. S povzdechem nechala ruce zase klesnout. Vítr k ní teď přinášel hlasy – křik zraněných a sténání umírajících.

Změť zvuků jako by nebrala konce. Když nakonec přece jen ustala, bylo ticho ještě tíživější. Bitva skončila – alespoň to Anyara pochopila.

*

Válečníci, kteří o několik hodin později pro Anyaru přišli, nebyli prostí vojáci. Vyzařovala z nich arogance a jejich těžké kožené kabátce poseté jemnými kroužky připomínaly spíš parádní uniformy než bojový oděv. Na zádech měli připevněné kulaté štíty. Možná to byla čestná stráž dědiců Horin-Gyre nebo slavnostně vyparáděná garda.

Vyvlekli ji z cely, provedli chodbou a vystrkali ven na vězeňský dvůr. Už se téměř setmělo. Jen na okamžik si Anyara mohla vychutnat vytoužený pocit volné oblohy nad hlavou, protože ji hned vedli dál. Dvůr byl plný lidí pospíchajících sem a tam. Anyara měla pocit, že mezi nimi zahlédla i zajatce – vystrašené tváře obklopené vojáky Černé stezky. Cely se rychle plnily. Potom si všimla, že k ní postrkují Inuriana. Ušklíbl se a řekl: „Nejsou to právě nejlepší hostitelé, jaké znám.“

Muži se zařadili mezi ně, takže Anyara neměla možnost odpovědět. Vzápětí je vyvedli z vězeňského komplexu do ulic Anduranu. Okamžitě zamířili k hradu. Anyaru zabořilo u srdce, když jí odtamtud dolehl k uším zvuk bouřlivých oslav. Poslední jiskřička naděje, kterou chovala, pohasla. Minuli vesele halekající skupinku vojáků. Jeden z nich za sebou vlekl dlouhý pruh látky – jemný závěs, který odněkud strhl. Další měl kolem krku pověšený ozdobný řetěz, symbol jakéhosi hradního úředníka. Strážé eskortující Anyaru a Inuriana odstrčily vězně stranou a nechaly slavicí vojáky projít.

Zepředu se ozval další povyk a Anyara spatřila muže, vlekoucí po ulici naříkající šenkýřku. Odvrátila zrak. Jeden z vězňů ji postrčil a pokračovali v cestě. Procházeli právě Ulicí řemeslníků. Kdysi elegantní domy, které ji lemovaly, byly zpustlé a zanedbané jako průvod chudých truchlících. Čím víc se přibližovali k volnému prostranství před hradem, tím chmurnější pocity se Anyary zmocňovaly. Neměla tušení, co ji v pevnosti čeká, a ani to nechtěla vědět.

Na ulici vedoucí k hradu se vyhnuli další vojáci. Mávali pochodněmi a poskakovali jako šílení. Byli jiní než všichni, které Anyara dosud spatřila. Tito Tarbainové vypadali, jako by patřili spíš někam do jeskyně nebo do chatrče z větví. Někteří byli do pasu nazí, trup pomazaný popelem a prachem. Když je vojáci Horin-Gyre míjeli, barbaři na ně pokřikovali, nedočkali se ale odpovědi. Byli opilí, omámení ze směsi pálenky, rabování a radosti, že unikli smrti.

Zakalený pohled jednoho z Tarbainů náhodou padl na Anyaru. Sklopila zrak, ale bylo pozdě. Ucítla na paži pevný stisk a někdo ji začal táhnout pryč od jejích strážců. Vojáci Horin-Gyre se obrátili proti Tarbainům. Jeden z nich naplocho udeřil mečem barbara, který se pokoušel odvléct Anyaru. Nálada mezi oběma skupinami byla čím dál napjatější. Došlo na strkanici a to, co

začalo jako drsný žert, se rychle změnilo v potyčku. Jeden z vojáků se postavil před Anyaru, aby ji chránil před dalšími útoky. Muži se prali a váleli po zemi. Jiní se je snažili od sebe odtrhnout. Anyara měla co dělat, aby se udržela na nohou. Někteří Tarbainové hrozivě mávali kyji a noži. Když pronikavý výkřik jednoho z vojáků zvěstoval zásah, odhodili přívrženci Černé stezky veškeré zábrany. Rozpoutala se divoká mela.

Anyara se otočila, aby zjistila, kde je Inurian. *Na'kyrim* stál vedle válečnice, která se plně soustředila na zápasící druhy, a právě jí vytahoval z opasku nůž. Anyařin vylekaný pohled upozornil ženu na hrozící nebezpečí. Prudce se otočila a chtěla Inuriana zadržet, ten byl ale rychlejší. Zabořil jí čepel do hrdla. Žena klesla k zemi a nůž vyklouzl Inurianovi z ruky.

Anyara přeskočila padlou válečnici. Inurian ji prostrkal dveřmi vyhořelého domu.

„Poběž!“ vydechl. Překlopýtali přes zuhelnatělé trámy v předsíni a trosky zříceného schodiště. Za zády se jim ozvaly poplašné výkřiky. Inurian se vrhl proti dveřím, jen volně visícím v pantech, a vzápětí se společně vyřítili do úzké, potemnělé uličky. *Na'kyrim* pevně držel Anyaru za zápěstí, takže jí nezbývalo než ho následovat, když prudce zabočil vpravo, uběhl několik kroků po dláždění z kočičích hlav a zmizel v dalších dveřích. Hlasy pronásledovatelů jako by se ozývaly z bezprostřední blízkosti. Otevřené okno je zavedlo do dalšího průchodu. Zápach rozkladu naznačoval, že někde poblíž musí být opuštěná jatka. Po zemi se rozprchávaly drobné stíny, jak se před nimi dávaly krysy na útěk.

Inurian zakryl Anyaře rukou ústa a přitiskl ji k zemi, do temného stínu, který se vytvořil v koutě mezi stěnou a podlahou. Neklidně se zavrtěla, ale zašeptal jí do ucha: „Ticho!“

Slyšela jeho hluboký, pravidelný dech. Hluk vydávaný pronásledovateli zesílil. Do dláždění bušila chodidla, ozývaly se tlumené kletby a vzrušený hovor. Někteří lovci odběhli. Jiní se přiblížili, tentokrát mnohem tišeji. Dveře domů se s hlasitým boucháním otvíraly, jak vojáci nahlíželi do budov lemujících uličku.

Anyara pevně zavřela oči, jako by tím nějak mohla zatemnit zrak lidí, kteří je hledali. Inurian po jejím boku byl nehybný jako mrtvola. Někdo poblíž cosi zakřičel. Pak se pronásledovatelé otočili k odchodu, jejich hlasy postupně mizely, kroky odeznívaly v noční tmě. Inurian si zhluboka oddechl a Anyara otevřela oči. *Na'kyrim* se napřímil a vykoukl do uličky.

„Rychle!“ zašeptal. „Určitě si budou ještě chvíli myslet, že jsme před nimi. Musíme se pokusit dostat z města. Nevím, jestli tu jsou nějakí inkallimští Lovci, ale pokud ano, nebudeme schopni se schovat ani před nimi, ani před jejich psy. Potřebujeme se dostat za městské zdi.“

Hnali se bočními ulicemi Anduranu, ode dveří ke dveřím, ze stínu do stínu, těmi nejtemnějšími místy. Tam, kde budovy nahradily vypálené ruiny, klopýtali přes trosky a suť, hledali útočiště ve škvírách a skulinách. Dvakrát je téměř dostaly pátrací skupiny křižující město. Pokaždé se přikrčili, jak jen to šlo, a zadrželi dech, dokud pronásledovatelé nepřešli.

Minuty se vlekly donekonečna, zatímco se pomalu přibližovali k západnímu okraji Anduranu. Jednou zaslechli z nevelké vzdálenosti štěkot psů. Podívali se na sebe. Možná to nic neznamenalo, ale oba napadlo totéž – inkallimští Lovci byli přinejmenším stejně nebezpeční jako jejich bojující druhové. Inkallimové sloužící v řadách Lovců, vrazi a mučitelé, lovci a stopaři, údajně tvořili elitu mezi elitou. Pokud vás Lovci jednou zařadili na seznam obětí, neměl váš život větší hodnotu než slib Whreinina.

„Musíme přes řeku,“ prohlásil Inurian. „Pokud se nám podaří dostat do lesa, můžeme využít kyrininské stezky a aspoň na čas setřást pronásledovatele.“

Anyara beze slova přikývla. Zнала Anduran dobře, ale ve tmě, s nepřítelem v patách a s tolika budovami zničenými ohněm a bojem, se orientovala jen velmi obtížně. Zdálo se ale, že Inurian přesně ví, kudy jít. Následovala ho bez váhání – věděla, že se může spolehnout na jeho instinkty.

Dorazili do míst, kde se městské hradby už povážlivě rozpadaly. Několik napjatých vteřin se krčili přede dveřmi jednoho z domů, natahovali uši a rozhlíželi se, zda nespatří hlídky. Kromě tichých hlasů kdesi daleko za nimi se ale neozýval jediný zvuk. S pomocí úponků břečťanu, které se zmocnily zdíva, vyšplhali do půli opevnění, protáhli se mezerou, která tam byla, a skutáleli se do příkopu za hradbami. Anyara by se nejraději nahlas rozesmála, tak se jí ulevilo, že unikli. Inurian okamžitě vyskočil na nohy a zadíval se do noci.

„Drž se u mě,“ nařídil jí, a než se zmohla na odpověď, vyrazil z příkopu a rozběhl se do polí.

Měsíční světlo tu bylo jasnější, protože chyběly budovy, které by mohly vrhat stín. Keře, stromy, stodoly a vzdálené rolnické usedlosti se ve svitu měsíce proměňovaly v temné siluety, které působily výhružně a děsivě. Dlouho se v polích brodili odvodňovacími příkopy, plnými vody. Když z nich konečně vylezli, měla Anyara nohy zmrzlé na kost a na tělo se jí lepila roztrhaná sukně. Právě se chystala zeptat, zda by si nemohli chvíli odpočinout, když se Inurian přikrčil a pokynul jí, aby učinila totéž.

„Vidíš?“ zeptal se a ukázal přes rovinatá pole. Anyara zprvu nechápala, co má na mysli, pak si ale ve tmě všimla drobných žlutých svítících bodů.

„Kyrininské ohně, řekl bych,“ zamumlal Inurian. „Bílé sovy na válečné výpravě a je jich spousta.“ Otočil se k Anyare a naléhavě jí pošeptal: „Svět se

musel převrátit vzhůru nohama, když se odvážili v takovém počtu vyrazit z lesů. Za to vděčíme Aeglyssovi. Představuje stejnou hrozbu jako Černá stezka, Anyaro! Ještě větší, protože je nevyrovnaný a nevypočitatelný. Nikdy na to nezapomeň!“

„Nezapomenu,“ zašeptala zaraženě.

„Ještě jedna věc,“ pokračoval Inurian. Vtiskl jí něco do dlaně. „Vím, že je to hloupost, ale chtěl bych, aby sis to vzala!“

Sevřela v dlaní tkaničku s uzlíky.

„Jestli se mi něco stane a tobě se naskytne příležitost, pohři ji do vlhké země a zasad' nad ni vrbový proutek. Uděláš to pro mě?“

Anyara přikývla. Měla chuť se ho zeptat, co to znamená, ale v danou chvíli jí to nepřipadalo jako vhodná otázka.

„Co budeme dělat?“ zeptala se místo toho.

„Zamíříme k řece. Myslím... ach, kéž bych si mohl být jistý. Ale nemohu. Možná je za řekou někdo, kdo nám pomůže. Myslím, že ji... cítím.“ V *na'kyrimově* hlasu se ozývala melancholie, téměř bolest. „Opravdu nevím. Ale tak jako tak si musíme pospíšet. Jestli za námi pošlou Bílé sovy, budeme potřebovat velký náskok, abychom jim unikli.“

„V tom případě bychom měli raději pokračovat v cestě!“ prohlásila Anyara s rozhodností, kterou necítila. Inurian jí stiskl rameno.

„Máš pravdu. Drž se u mě a buď zticha.“

Inurian, který ji vedl přes úrodná pole, připadal Anyaře cizí. Možná se k životu probudila jeho kyriminská část, během let strávených v Kolglasu dokonale skrytá. Jeho kroky byly opatrné, ale hbité, pohyby neslyšné. Dokázal najít příkopy, živé ploty, ba dokonce nejmenší prohlubně i tam, kde Anyara na zdánlivě rovné půdě vůbec nic neviděla. Když zůstal stát, splynul se šedí a černotou noci tak dokonale, že by Anyara přísahala, že je sama. Snažila se ztišit bušící srdce a vnitřní hlas, který ji ponoukal k divokému, bezhlavému útěku. Jediné, co mohla dělat, bylo soustředit se na Inuriana a následovat ho.

Náhle se ze tmy ozvalo ostré zaštekání. Anyara věděla, že je to jen liška, ale přesto ji zamrazilo. Když obcházeli malý lesík, nalepila se jí na nohy bahnitá půda, takže upadla a zabořila se rukama hluboko do vlhké země. Ve chvíli, kdy se škrábala na nohy, se z větvi zvedlo hejno holubů. Inurian jí sevřel paži.

„Musíme utíkat k řece,“ zasyčel. Jeho hlas zněl tak naléhavě, že se jí sevřelo hrdlo.

„Proč?“ vydechla. „Kvůli ptákům?“ Ale Inurian už vyrazil a zmizel ve tmě. Rozběhla se za ním, protože při pomýšlení, že by ho ztratila z dohledu, ji přepadla hrůza.

Byl to těžký, děsivý úprk. Každý kopeček a proláklina, každý skrytý příkop, kořen a keř, se měnily v past. Anyara ztratila pojem o směru i vzdálenosti. Běžela vpřed, dech se jí krátil a srdce chtělo vyskočit z hrudi.

Propletli se kopřivami. Tráva teď byla vyšší a chňapala je za kotníky. Jakýsi podvědomý vjem, náznak zvuku nebo vůně, Anyaře prozradil, že jsou u Glasu, ještě dřív, než řeku spatřila.

Břeh byl porostlý nízkými keři a úzkým prahem vysokého rákosí. Za ním se v měsíčním světle zrcadlila říční hladina. Zastavili se a ohlédli, naslouchali. Noc byla dokonale tichá.

„Budeme plavat,“ rozhodl Inurian, téměř bez dechu. Anyara se stísněně zadívala na mlčenlivý, temný tok, ale na přemýšlení nebyl čas. Inurian ji už táhl k vodě.

„Plav šikmo po proudu!“ zasyčel jí do ucha a odrazil se od břehu. Následovala ho. Ledová voda ji sevřela v objetí; kůže náhle připomínala tvrdý pancíř. Strhával ji proud. Inurian jako by se vzdaloval. Zmocňovala se jí panika. Snažila se soustředit na tempa, udržet si navzdory těžknoucím šatům a neúprosnému proudu rytmus. Konečně se před ní ze tmy opět vynořilo rákosí. Popadla ji bledá ruka. Inurian jí pomohl z vody. S námahou se přebrodila bahnem na břehu a vyčerpaně klesla do trávy.

„Nemáme čas odpočívat,“ napomenul ji Inurian a přiměl ji vstát.

Odvážila se ohlédnout, ale nic nespatriila.

„Musíme si pospíšet,“ naléhal dál Inurian. „Musíme běžet.“

„Blíží se?“ zeptala se Anyara, když se rozběhla za ním, pryč od břehu řeky.

„Myslím, že je tady. Že ji můžu najít.“

Uběhli méně než padesát kroků. Anyara upadla. Inurian jí pomohl vstát. Zaslechla jemný náraz. Pak Inurian vydal tichý, překvapený vzdech a klesl na kolena. Ruka mu sjela z Anyařina ramene a dál dolů po paži.

„Je mi líto,“ zamumlal.

Popadla ho a snažila se ho podepřít. Rozhlédla se. Pořád nic neviděla. Když jí ruka sklouzla na Inurianovu kazajku, ucítila dřík šípu, ponořený hluboko do *na'kyrimových* zad. Nejraději by vykřikla zoufalstvím. Inurian byl příliš těžký, nedokázala ho zvednout.

„Vstávej!“ křičela na něj. „Vstávej, Inuriane! Musíme pokračovat!“

Něco zaslechla – tiché šplouchnutí, jako by někdo vklouzl do vody.

Inurian přece jen vstal a opřel se o ni. Hlava mu malátně visela. Anyara ho postrčila kupředu a jejich klopýtavá cesta přes pole začala. Neměla tušení, kam jdou, věděla ale, že se nesmí přestat pohybovat. Když se zastaví, zemřou. Jak prosté.

„Je blízko,“ řekl Inurian slabě a zašeptal jméno, které Anyara nezaslechla.

„Nezastavuj se,“ zapřísahala ho Anyara. Byl čím dál těžší. Anyara si nebyla jistá, jak dlouho ho ještě udrží.

Otočila se a zahlédla je. Kyrininové přicházeli, vynořovali se z temné noci. Udělala další krok. Nezastavuj se, nabádala se.

Téměř vykřikla, když pár kroků před ní povstaly ze země dva stíny – muž a žena. Kyrininové, ne lidé. Bílé sovy, pomyslela si. Nějak se jim podařilo nás předběhnout a počítat si tu na nás. Celý příval dojmů a pocitů jí ale našeptával, že cosi nesouhlasí. Jejich šaty měly jiný střih a vzhled než oděv Bílých sov, který vídala v Anlanu. Jejich oči, stejně jako luky, k jejichž tětívám už byly přiloženy šípy, nemířily na Anyara a Inuriana, nýbrž na jejich pronásledovatele.

„K zemi!“ zašeptala žena. Anyara se vrhla na zem a strhla s sebou i Inuriana. V tu chvíli začaly létat oběma směry šípy. Kyrininové vyrazili vstříc útočníkům. Vtom zaslechla, že se k ní blíží někdo další.

„Anyaro?“ zeptal se kdosi. Slyšela ten hlas, ale nemohla uvěřit vlastním uším. Zvedla oči. Kolem právě probíhal s obnaženým mečem v ruce obrovitý muž a za ním spěchala menší postava. Vykřikla úlevou a vstala, aby Orisiana objala.

IX.

Ruce Kanina nan Horin-Gyre, které se ještě nedávno chvěly radostným úžasem nad vítězstvím, které vybojoval, se teď třáslы zlostí. Snažil se ovládnout. V tuto chvíli měl být v hradní síni; všichni tam měli být, oslavovat zničení nepřátel víry a velebit den, kdy Černá stezka konečně získala zpět území, které kdysi náleželo Avannovi oc Gyre. Hodovat v síních Anduranu znamenalo naplnit naděje Tegrika a jeho stovky mužů, kteří se obětovali cestou do mrazivého exilu; naděje celých generací věrných; a nejvíc ze všeho pak naděje Kaninova otce. Na základech, které dnešního dne položili, měly být utvořeny nové, ještě větší touhy a naděje. Nebyl by to konec jejich cesty ke Kallu, ale velký krok na stezce, která nakonec povede k nadvládě pravé víry a zničení tohoto a vytvoření nového světa.

Místo toho... místo toho Kanin stál a hleděl na nervózní válečníci před sebou. Patřila k jeho nejlepším gardistům, proto ji pověřil úkolem dovést Anyaru a *na'kyrima* ze žaláře do hradu. Nebylo to daleko – záležitost pouhých několika minut.

„Zadrželi jste ty Tarbainy?“ zeptal se. Cedil slova mezi stisknutými zuby jen s námahou.

„Dva jsme zabili. Zbytek zajali.“ Hovořila tiše, se sklopenýma očima.

„Za svítání chci vidět jejich hlavy napíchnuté na kopí nad vstupem do žaláře,“ zasyčel Kanin. „Ale o to ať se postarají jiní. Ty jsi... propuštěna. Z mé osobní gardy, z mé armády. Poputuješ zpátky do Hakkanu, poklekneš před mou matkou a řekneš jí, že jsem ti nařídil, abys jí sloužila jako pokojská a pradena.“

Žena nepotřebovala, aby ji někdo vyzýval k odchodu. Tiše vycouvala z místnosti.

Kanin ztěžka usedl na židli. V malé komnatě v samém srdci hradní věže, kde se nyní nacházel, nezbylo mnoho nábytku. Většina byla odklizená, zbyl jen stůl a jediná židle. Dědic klanu praštil pěstí do stolu, moc se mu ale neulevilo. Neklidně znovu vyskočil na nohy. Slíbil otci, že zničí klan Lannis, nebo zemře. Teď z něj nějaká dívka – a hloupost vlastních lidí – udělala lháře.

„Kde je Cannek?“ obrátil se na Igrise, který stál tiše v rohu. Žena, která Kanina zklamala, podléhala jeho rozkazům a Igris to věděl stejně dobře jako Kanin.

Velitel inkallimských Lovců vstoupil do místnosti dřív, než Kanin dořekl jeho jméno. Pokud se Igrisovi ulevilo, že může zůstat zticha, nedal to najevo.

„Přál jste si mě vidět?“ zeptal se Cannek. Rychle se rozhlédl po pokoji, a když spatřil jedinou židli a Kanina neklidně přecházejícího sem a tam, zůstal stát.

„Nasaďte na jejich stopu každého stopaře a každého psa, kterého máte. Najděte je!“

„Ano. Pátrání probíhá už v této chvíli. Nedostanou se daleko. Dívka a *na'kyrim* inkallimským Lovcům určitě neuniknou.“

„Shraeve mi předtím také tvrdila, že z Kolglasu neuteče jediný člen rodu Lannis, ale jednomu se to přesto podařilo. Říkali mi, že chlapec byl smrtelně zraněn, ale nejsou schopni mi ukázat jeho tělo. Postarejte se, aby byli Lovci úspěšnější, Canneku. Chci vidět tělo té dívky.“

Hořkost v Kaninově hlase nevyvedla Inkallima z klidu. Usmál se, jemně a smířlivě.

„Pokud nám bude osud nakloněn,“ zamumlal. „Možná byste rád věděl, že mnohé Bílé sovy už vyrazily na cestu. Rychle vyklízejí tábor. Desítky jich míří k řece. I když upřímně řečeno nevím, proč najednou takový spěch. Jsou výborní stopaři. To by nám mohlo pomoci.“

Kanin přestal přecházet a zadíval se na Inkallima.

„Lesní rasa!“ vyštěkl. „Nechci, aby se do toho míchala. Není to její věc!“

Cannek rozpráhl paže v bezmocném gestu. Hroty nožů na jeho předloktí namířily kamsi do prázdna.

„Nejsem si jist, zda jim v tom dokážete zabránit, leda byste použil sílu. Jak jsem řekl, jsou už na cestě. A... no, nejsem rád poslem špatných zpráv, ale ten váš *na'kyrim*, který předvedl v síni takové divadlo – je s nimi.“

„Aeglyss není můj *na'kyrim*,“ vykřikl Kanin. „Myslel jsem, že leží v posteli.“

„To taky ležel,“ přitakal Cannek. „Myslím, že o něj Kyrininové pečovali. Nicméně teď se zdá, že se už uzdravil. Alespoň natolik, aby se s nimi mohl dát do pronásledování uprchlíků.“

Kanin odkopl židli přes celou místnost. Cannek to sledoval s nic neříkajícím výrazem ve tváři.

„Chce toho druhého *na'kyrima*,“ řekl Kanin. „Já chci dívku. Pokud se vám Aeglyss připlete do cesty, zabijte ho.“

*

Orisian se opřel o kmen mohutného dubu. Zápasil s nutkáním zvracet. V ráňě na boku mu bušilo tak, že se bál, zda se znovu neotevřela. Bolest a naprosté vyčerpání, které se ho zmocnilo, mu způsobovaly jednu vlnu nevolnosti za druhou. Nikdy v životě neběžel tak rychle a tak daleko.

Jejich útěk od řeky byl nesmírně namáhavý. Varryn nasadil rychlé tempo. Ve tváři se mu nepohnul ani sval, ale Orisian věděl, že ho jejich pomalost rozčiluje. Nedalo se s tím ale nic dělat. Ani za nejlepších podmínek se žádný člověk nemohl měřit s Kyrininem, pokud šlo o noční vidění či běh temnotou. A ideální podmínky zdaleka neměli. Orisiana zpomalovalo nezhojené zranění na boku, Anyara už byla unavená, a co bylo nejpodstatnější, Rothe musel nést v náručí Inuriana.

Boj u řeky netrval dlouho. Ess'yr a Varryn se s Rothem v závěsu ztratili ve tmě. Orisian objímal Anyaru. Ve stejném okamžiku, kdy si všiml Inuriana, ležícího bezvládně na zemi, k němu dolehly nezřetelné zvuky zápasu. Ozvaly se prudké údery, tlumené výkřiky a sténání, pak nastalo strašidelné, tíživé ticho. Rothe se objevil jako první. Pátravě se otáčel vpravo a vlevo, v ruce neposkvrněný meč.

„Nenašel jsem je,“ zamumlal. „Moc velká tma.“

Vzápětí se vrátila Ess'yr a její bratr. Něco si šeptali, pak Ess'yr ostře přikývla.

„Do lesa,“ řekla. Působila nepřítomně, jako by se jí myšlenky toulaly bůhvídkde. „Jeden unikl. Brzy dorazí mnoho oštěpů.“

„Musíme se dostat do Anduranu...“ začal Orisian, ale Varryn mu vpadl do řeči: „Zemřete.“

„V Anduranu už není kámen na kameni,“ prohlásila Anyara a tím diskuse skončila.

Rothe předstoupil, aby vzal Inuriana do náruče, protože bylo jasné, že nedokáže ani stát, natož běžet. Ess'yr zlomila dřík šípů, který mu trčel ze zad. Inurian zasténal. Orisiana při tom zvuku zalila strašlivá prázdnota.

„Neměli bychom šíp vytáhnout?“ zeptala se Anyara.

„Ted' ne,“ odvětil Varryn, než Orisian stihl odpovědět. Vzápětí vyrazil a zmizel ve tmě.

Orisian se držel co nejbližší Anyary. Toužil si se sestrou promluvit, zeptat se jí, jak se jí vedlo od té strašné noci v Kolglasu, ale neměli ani vteřinu, aby popadli dech. Mohl jen být po jejím boku, dát jí najevo, že je tu pro ni.

Ted', když stál na okraji lesa, celý udýchaný a bolavý, měl co dělat, aby se vůbec udržel na nohou. Varryn a Ess'yr postávali vedle sebe a upřeně hleděli směrem, odkud přišli. Anyara se natáhla k patě nejbližšího stromu, opřela si hlavu o jeho drsnou kůru a těžce, namáhavě oddychovala. Rothe položil Inuriana do trávy a seděl si vedle něj. Mohutný gardista se krčil a hrbil, paže mu ochable visely. Orisian k němu doklopýtal a poklekl vedle něj.

„Jsi v pořádku?“ podařilo se mu zasípat.

Rothe přitakal. Dokonce i v lesním šeru Orisian viděl, jak se mu namáhavě zvedají a klesají ramena, jak se snaží popadnout dech.

„A Inurian?“ zeptal se Orisian.

„Ještě žije,“ odvětil Rothe. „Ale je těžce zraněný. Je mi líto.“

Náhly třepotavý zvuk a rychle se přibližující stín vylekal Orisiana tak, že vykřikl. Ze stromů se snesla černočerná silueta a hlučně přistála na zemi. Také Rothe sebou trhl, ale když uslyšel pronikavé zakrákání, dal se do unaveného smíchu.

„To je ta prokletá vrána,“ zabručel.

Anyara vstala a přistoupila k nim. „Idrin. To je Idrin. Celou cestu nás sledoval.“

A pak, když se na nebi objevil první příslib denního světla, jim vyprávěla, co je s Inurianem potkalo. Rothe, Orisian ani oba Kyrininové, kteří přišli a dřepili si na bobek, aby si poslechli její příběh, nepronесли jedině slovo, když hovořila o Inkallimech a Bílých sovách, o *na'kyrimovi* Aeglyssovi a dědici Horin-Gyre Kaninovi. Když skončila, povyprávěl jí Orisian o jejich osudech.

Chvilí bylo ticho. Ess'yr si dřepěla vedle Inuriana a položila mu ruku na tvář. Všichni viděli, že *na'kyrim* má tvář staženou bolestí a že mu z ní vyprchala všechna barva. Sípavě dýchal. Ess'yřin dotek byl výjimečně něžný. Na vždy tak poklidné, nehnuté tváři Kyrininky se usadil podivný výraz. Byla to zvláštní scéna – Kyrininka a zraněný *na'kyrim*, holé stromy všude kolem a jako noc černá vrána stojící vedle svého pána, to vše zalito mdlým,

truchlivým ranním světlem – a Orisiana při tom pohledu z jakéhosi nejasného důvodu rozbolelo srdce. Odvrátil se.

Varryn vstal. Když se zahleděl na sestru, objevil se pod jeho hustým tetováním ustaraný výraz.

„Musíme jít,“ řekl. „Ztrácíme čas.“

„Možná nás nepronásledují,“ ozval se Orisian. Doufal, že se mu podaří urvat ještě několik vteřin oddechu.

Ess'yr odpověděla místo bratra, aniž zvedla zrak od Inurianovy bledé tváře: „Zabili jsme tři z nich. Přijdou.“

„Půjdem výš,“ oznámil jim Varryn. „Pak za sluncem. Zpátky do vo'anu.“

„Počkej!“ vyštěkl Orisian. Cítil, jak mu v náhlém záchvatu hněvu hoří tváře. Byl unavený a aspoň jednou nechtěl slepě poslouchat Varrynovy rozkazy. „Potřebujeme přemýšlet. Rothe, měli bychom zamířit do Glasbridge, ne?“

„Nemáme jinou možnost, pokud Anduran padl.“

„Mohli bychom se pokusit dostat k silnici.“

„Možná později. Prozatím bude lepší držet se pod ochranou stromů, dokud nebudeme víc na jihu. Pokud se nám podaří dostat se dost blízko k Sirianově Hrázi, mohli bychom odtamtud doběhnout k silnici. Určitě se Hráze ještě nezemocnili, nebo ano?“ Zadíval se tázavě na Anyaru. Ta pokrčila rameny.

„Dobrá tedy,“ prohlásil Orisian. Vyhýbal se Varrynovu pohledu, protože měl obavy, že kdyby se mu podíval do očí, mohl by ve svém rozhodnutí zakolísat. „Uděláme to tak. Do té doby zůstaneme pohromadě. Co bude s Inurianem? Můžeme vyjmout ten šíp?“

„Nech ho tak,“ ozvala se Ess'yr tiše, ale rozhodně. „Jestli s ním pohneš, zemře.“

Orisianova průbojnost zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Podíval se na Ess'yr a všiml si, jak rukou spočívá na Inurianově hrudi, jako by matka bděla nad nemocným dítětem.

„Rothe, uneseš ho ještě?“ zeptal se tiše a strážce přikývl.

*

Varryn a Ess'yr ukazovali cestu – jako vždycky. Někdy běželi, jindy zpomalili a postupovali dlouhými kroky. Většinu doby stoupali vzhůru. Orisian si toho všiml a pochopil, že se tím pádem vzdalují od Sirianovy Hráze, ale nic neříkal. Potřeboval veškerou energii na pouhý pohyb vpřed. Kromě toho považoval za rozumné položit mezi sebe a pronásledovatele co nejvíc nerovného terénu. Možná v tom nakonec nebude žádný rozdíl –

gardisté jeho otce říkali, že Bílé sovy dokážou sledovat i stopu zanechanou poletujícím listím – ale i sebemenší naděje byla lepší než žádná.

Orisianovi velmi rychle docházely síly a viděl, že i Anyara se už vleče jen s krajním vypětím vůle. Rothe dýchal stále namáhavěji a namáhavěji, jako by z něj každý krok vysával kyslík. Navzdory tomu pokračovali v cestě.

Někdy po poledni začali postupovat přímo přes kopce. Méně to zatěžovalo svaly, ale byli už tak vyčerpaní, že každý krok byl zrádný. Kluzká tráva, skryté kořeny i nerovná půda klamaly unavené oči, mátly vyčerpané nohy. Orisian a Anyara několikrát téměř upadli, když jim podklouzly nohy. Dokonce i Rothe, obtížený Inurianem v bezvědomí, párkrát klopýtl a zapotácel se jako opilý námořník, vždycky ale znovu získal rovnováhu.

Konečně, když už se Orisian, Anyara i Rothe sotva vlekli, udělali oba Kyrininové přestávku u paty naklánějícího se stromu. Tři lidé padli na zem a natáhli se. Orisian si nebyl jist, zda ještě někdy dokáže vstát. Když zvedl zrak, přelétal mu právě v zorném poli Idrin a usedal na převislou větev. Velký černý pták naklonil hlavičku a zahleděl se na žalostné postavičky ležící na zemi pod ním.

„Jen hodina. Ne víc,“ řekl Varryn.

To, do čeho se Orisian takřka vzápětí ponořil, nebyl spánek, ale spíš mráкотy. Mysl se mu zakalila a zmocnil se ho pocit, jako by se vznášel na říčních vlnách, které jím pohupují sem a tam. Čas plynul. Slyšel Idrinovo krákání a v jeho snovém stavu mu ten zvuk zněl jako vzdálené volání člověka. Měl pocit, že z dálky slyší otce.

Nakonec ho probudilo Inurianovo sténání. Rozhlédl se. Anyara ležela v trávě, stále ponořená do hlubokého spánku. Dokonce i Rothe podlehl únavě, mohutná hrud' se mu zvedala a klesala v jedinečném rytmu dřímoty. Inurian se za celou dobu nepohnul. Ze rtů mu splývaly neurčité, nesouvislé zvuky. Nejvíce ovšem Orisiana upoutal pohled na Ess'yr. Opět seděla vedle Inuriana. Hleděla mu do tváře a hladila mu čelo. Něco šeptala. Náhle zvedla zrak a setkala se s Orisianovým pohledem. Ani na okamžik neustala v mumlání. V jejích očích se nezračilo obviňování ani výčitka, přesto Orisian zrozpačitěl, téměř se zastyděl. Znovu zavřel oči. Ve vztahu mezi Inurianem a Ess'yr bylo něco, co si žádalo soukromí.

*

Když se Orisian probudil, promrzlý a zmatený, chvíli nechápal, proč ho přivítala zamračená obloha, a ne kamenný strop Kolglasu, a proč leží na tvrdé zemi, a ne ve své posteli. Celý bolavý se zvedl a pak si vzpomněl.

Anyara, Rothe i Ess'yr byli také vzhůru. Všichni seděli vedle Inuriana. Nad nimi poskakoval z větve na větev Idrin. Téměř dřív, než Orisian stačil zaznamenat Varrynovu nepřítomnost, se Kyrinin vynořil z lesa. Krátce kývl na sestru, která okamžitě mrštně vstala a zvedla luk.

„Vrátíme se,“ oznámil Varryn ostatním. „Nepřítel je dole a před námi. Jsme příliš pomalí.“

„Vracíme se?“ vydechla Anyara nevěřicně.

Varryn si jí nevšímal. „Půjdeme výš.“

Rothe zasténal. „To je šílenství. Nemůžeme přece šplhat věčně vzhůru. Do Glasbridge musí vést nějaká cesta.“ Orisian poprvé v životě zaslechl v gardistově hlase malomyslnost. Mohl jen tušit, kolik sil ho stálo donést Inuriana tak daleko.

Nastal krátký, napjatý okamžik, kdy na sebe oba válečníci zírali, aniž by byl kdokoliv z nich ochoten odvrátit zrak jako první. Přerušilo ho náhlé Idrinovo zakrákání, pak se vrána snesla z vyvýšeného stanoviště a přistála vedle svého pána. Inurian se zavrtěl a cosi sípavě zamumlal. Ess'yr u něj byla jako první. Orisian jí ustaraně nakukoval přes rameno, jak kontroluje *na'kyrimův* puls na krční tepně. Inurian otevřel šedé oči. Chvilí těkal pohledem kolem dokola, jako by netušil, kde je. Když spočinul zrakem na Ess'yr a Orisianovi, zahrál mu na bledých rtech slabý úsměv.

„Je mi zima,“ zašeptal.

„Nemáme kožešiny,“ řekla Ess'yr a odtáhla ruku od Inurianova hrdla.

„Odpuštěno,“ zamumlal Inurian.

Idrin přihopkal blíž a zobl Inuriana do rukávu kazajky.

„Ty,“ vydechl Inurian. „Vždycky se potloukáš někde poblíž.“ Uhladil vráně lesklá pírka na šíji. „Vrat' se domů, příteli. Zpět k bratrům.“

Velký černý pták chvíli tázavě hleděl na *na'kyrima* a nakláněl hlavičku sem a tam. Pak se bez varování vymrštil do vzduchu a několika mocnými mávnutími křídel vyrazil vzhůru do korun stromů a pak dál, k šedé, nekonečné obloze, až zmizel kdesi na jihu. Ess'yr zašeptala něco ve svém jazyce a Inurian v odpověď lehce potřásl hlavou. Zavřel oči. Když promluvil, naprosto tím Orisiana zaskočil.

„Byl jsem si jist, že jsi naživu, Orisiane. Jsem rád, že jsem se projednou nemýlil.“

„Nikdy se nemýlíš,“ prohlásil Orisian. Obával se, že se mu zlomí hlas.

Na *na'kyrimově* tváři se po jeho slovech opět objevil úsměv, stále ale neotevřel oči. „Je tu s tebou i Anyara?“ zeptal se.

„Jsem tady,“ odvětila.

„To je dobře.“

Orisian viděl, že Ess'yr položila Inurianovi na ruku svou dlaň. Nestiskla ji, jen se jí lehce dotýkala. Nebylo možné uhádnout, zda Inurian dotek vnímá.

„Řekněte mi, kde jsme,“ požádal Inurian.

Orisian předpokládal, že mu některý z Kyrininů odpoví, ale zdálo se, že Ess'yr sotva dýchá a Varryn, který se držel opodál, upřeně hleděl ke ztichlému lesu. Nedal nijak najevo, že by Inuriana slyšel.

„Jsme na jižním okraji Car Criagaru,“ řekl Orisian. „Rothe je tu taky. Nesl tě.“

„Poděkuj mu za mě,“ zašeptal Inurian. Orisian vrhl pohled na tělesného strážce a ten přikývl na znamení, že slyšel.

„Kam máme namířeno?“ zeptal se Inurian.

Orisian zaváhal. Ale Varryn, ani Ess'yr se zjevně nechystali *na'kyrimovi* na otázky odpovídat.

„Chceme dolů ke Glasbridge. Pronásledují nás Bílé sovy, ale Varryn říká, že...“

Inurian znovu otevřel oči a zvedl hlavu. „Varryn?“ otázel se.

„Ano,“ přitakal Orisian. „Ess'yřin bratr.“ Ale Inurian ho už neposlouchal. Chvilí se rozhlížel, pak mu pohled padl na vysokého kyrininského válečníka, který k nim stál obrácen zády. Zjevně věděl, kdo Varryn je, ale jeho výraz nic neprozrazoval. S bolestnou grimasou nechal hlavu zase klesnout.

„Jste v dobrých rukou,“ vydechl nevýrazným tónem.

„Říká, že Bílé sovy jsou teď před námi. Chce se vydat výš, dál od údolí,“ pokračoval Orisian.

Zprvu se domníval, že ho Inurian neslyšel nebo že opět ztratil vědomí. O vteřinu později se ale na něj upřely *na'kyrimovy* šedé oči. Zračilo se v nich sdělení, které Orisian nedokázal rozluštit. Trvalo to ale jen vteřinu, pak Inurian oslovil Ess'yr. Řekl jí něco jazykem Lišek. Ess'yr při jeho slovech ztuhla a odtáhla dlaň z Inurianovy ruky. Varryn se k nim otočil. Orisian si uvědomil, že padlo rozhodnutí. Ať Inurian řekl cokoli, změnil svými slovy budoucnost Kyrininů.

„Následuj je,“ řekl Inurian Orisianovi. „Vědí, kam jít.“

Během okamžiku se opět vydali na cestu.

*

Šplhali stále výš a výš a vzduch se s každou uplynulou hodinou ochlazoval. Už neběželi – Rothe byl u konce se silami. Kyrininové je ale tentokrát nepobízeli ke spěchu – jako by už rychlost nebyla podstatná.

Dorazili k řece, mnohem větší než kterákoliv z těch, jež až dosud překračovali, a vydali se vzhůru proti proudu. Orisianovi připadala okolní krajina povědomá. Poprvé od chvíle, kdy zahájili divoký úprk, měl pocit, že by to tu měl znát.

„To musí být Sněžná řeka,“ ozvala se Anyara.

Měla pravdu. Z Car Criagaru v těchto místech nevytékal žádný jiný vodní tok.

„To musí. Jenom nechápu, co tu děláme.“

Jejich rozhovor vytrhl Rotha z otupělého vyčerpání. Zvedl hlavu a rozhlédl se, aniž by zpomalil.

„Je to Sněžná řeka,“ ozval se. „A pokud půjdeme dál, ocitneme se v pasti.“

Orisian si okamžitě uvědomil, co má gardista na mysli. Nikdy ji neviděl na vlastní oči, ale strýcovi lovci často mluvili o roklině, kterou Sněžná řeka protéká na horním toku. Na horním konci byla rokle velmi úzká, s kolmými stěnami, a končila skalním stupněm, ze kterého se řeka řítí v podobě mohutného vodopádu. Lovci mu říkali Sarnův skok a tvrdili, že je prokletý. Jen málokdo se tam odvážil. Když člověk dorazil k vodopádu, nezbývalo mu než se otočit a vrátit stejnou cestou, kterou přišel. Už teď kolem nich vytvářela krajina skalní hřebeny, připomínající pytlákovy sítě.

„Ess'yr!“ zavolal Orisian. „Neprojdeme tudy. Nedostaneme se za vodopád!“

Ignorovala ho.

Inurian něco zamumlal. Rothe zpomalil a zahleděl se na *na'kyrima* ve své náruči, jako by byl překvapen, že ještě žije.

„Důvěřuj jí,“ zašeptal Inurian.

*

Když se konečně zastavili, tyčila se nad nimi skaliska. Sněžná řeka se tu zakusovala hluboko do kamene. Usadili se vedle ní k odpočinku a napili se. Odněkud shora k nim doléhalo nepřetržité hučení padající vody. Vodopád byl prozatím ukryt za ohybem rokle.

„A co teď?“ zeptal se Rothe.

Orisian zíral na hustý shluk vrb, ležící mezi nimi a vodopádem. Stromy pokrývaly dno rokle. Nebylo možné je obejít. Věděl, co jsou zač.

„Půjdeme dál,“ obrátila se Ess'yr k Rothovi. „Nebudou nás sledovat.“

„Není kam jít,“ zavrčel Rothe. „Tohle místo je prokleté. Sarnovi nepřineslo štěstí. Ani nikomu jinému. Proč by nás neměli sledovat a chytit u vodopádu do pasti?“

Ess'yr se k němu otočila zády.

„To je *dyn hane*,“ vysvětlil Orisian. „Pohřebiště. Musí být velmi staré a už dlouho opuštěné. Ve stromech žijí mrtví Kyrininové.“

Gardista se zatvářil pochybovačně. „A to má Bílé sovy zastavit? Fajn, ale co budeme dělat, až dorazíme k vodopádu? Poletíme? Stačí jim jenom počkat. Není odtud úniku, Orisiane.“

„Ale je,“ ozval se Varryn.

Orisiana se zmocnila neblahá předtucha. Kyrininův tón nepřipouštěl odpor. Rozhodnutí padlo už dávno. Teď se dostali k jeho podstatě.

Inurian ležel na zemi. Zvedl se na jednom lokti a kývnutím k sobě přivolal Orisiana.

„Poslouchej mě, Orisiane. V horách nad námi leží staré rozpadlé město. Slyšel jsi o něm?“

„O Criagar Vyne? Ano, slyšel.“

„Ess'yr vám ukáže cestu. Žije tam jedna žena, *na'kyrimka* Yvane. Poskytne vám útočiště. Nemyslím si, že se Bílé sovy odváží tak hluboko na území Lišek. Snad platí totéž i o Černé stezce.“ Přiložil si ruku na ústa a rozkašlal se trýznivým kašlem. Když ruku opět odtáhl, měl na dlani krev.

„Ale my se potřebujeme dostat do Glasbridge nebo do Kolglasu. Musíme...“ Orisian zmlkl, protože Inurian mu sevřel paži jako ve svěráku.

„Ne, Orisiane,“ zachrčel. „Přemýšlej! Bílé sovy by vás během pár hodin dopadly. Nejste v údolí, jste v lese. A to je království Kyrininů.“ Inurian upřel na Orisiana šedé oči. Hořely vnitřním ohněm, jaký v nich Orisian ještě nikdy nespasil. „Anduran padl, Tanwrye možná také. Glasbridge bude další na řadě. Dostaň Anyaru do bezpečí! Yvane vás může dovést do Koldihrve, kde se nalodíte. Budete oba zachráněni!“

Orisian cítil, jak se mu do očí hrnou slzy. Téměř neposlouchal, co mu Inurian říká. „Půjdeš s námi!“ prohlásil vzdorovitě, nedokázal ale zabránit, aby se mu netřásl hlas.

Inurian zavřel oči. „Ne,“ hlesl. Sil mu znatelně ubývalo. Pustil Orisianovu paži.

„Ano!“ vykřikl Orisian a přitáhl Inuriana k sobě. Ostatní se při jeho náhlém výbuchu otočili. Ess'yr přistoupila k Inurianovi a ten jí cosi zašeptal v jazyce Lišek. Kyrininka se sklonila a sundala Orisianovy ruce z *na'kyrima*.

„Nemůže jít,“ prohlásila klidně.

Orisian ji odstrčil. „Půjde s námi!“ křičel. Díval se z jednoho na druhého. „Půjde s námi!“ zvolal znovu.

Anyara tiše plakala, slzy jí zanechávaly stopy na zaprášené, umazané tváři. Ess'yr a Varryn neříkali nic. Neochvějně čelili Orisianovu pohledu. Jen Rothe se odvrátil a sklonil hlavu.

„Rothe,“ obrátil se k němu Orisian. „Donesl jsi ho až sem.“

Rothe si odkašlal a neklidně trhl hlavou, jako by se chtěl zbavit tíživých myšlenek.

„Zůstane tady,“ řekla Ess’yr. „Nemůžeme ho nést. Výstup...“

„Výstup?“ vykřikl Orisian, poháněný jakýmsi hlubokým instinktem k tomu, aby si vybil hněv na Ess’yr. „Proč jsme se vydali touhle cestou, když jsi věděla, že ho nebudeme schopni vzít s sebou? Měli jsme jít jinudy.“

Bolest, kterou spatřil v Ess’yřině jemné, obvykle lhostejné tváři, ho zaskočila. Jeho hněv vyprchal. Kyrininka mlčela.

„On ví,“ řekl Varryn. „Byl to jeho nápad. Není jiné cesty.“

Orisian svěsil hlavu. Podobnou drtivou bezmoc cítil v životě jen jednou, před pěti lety, když hleděl za lodí s černými plachtami, jak míří z Kolglasu k Pohřebišti, na palubě těla zavinutá do bílých prostěradel.

„Měli jste mi to říct,“ řekl zlomeným hlasem. V tu chvíli ucítil na ruce letmý dotek. Po kůži mu přejely Inurianovy dlouhé prsty.

„Tiše, Orisiane,“ zamumlal *na’kyrim*. Víčka se mu chvěla. „Bud’ tiše,“ vydechl znovu. „Bud’ silný. Trochu si tu odpočinu. Vy musíte pokračovat v cestě.“

„Nenechám tě tady,“ zasténal Orisian.

„Necháš, protože tě o to prosím. Vždycky jsi mi důvěřoval, a musíš i tentokrát. Aeglyss si pro mě jde. Slyším ho, ve své mysli. Proto jsem s vámi dorazil až sem – abych ho přilákal na místo, odkud už nebude moci dál. Jeho Kyrininové nepůjdou dobrovolně za *dyn hane* a neučiní tak ani Aeglyss, pokud budu v jeho rukou. Ale vy musíte pokračovat. Mohou přijít další – Horin-Gyre, nebo jiní, ještě horší nepřátelé. Toto je na chvíli zdrží. Nesmíte otálet.“

Orisian potřásl hlavou.

„Kde je Ess’yr?“ zeptal se Inurian. Kyrininka vykročila vpřed a poklekla vedle něj.

Orisian jejich rozhovoru nerozuměl. Hovořili tiše, stoupající a klesající řečí Lišek. Navíc byla mladíkova mysl příliš otupělá, než aby je dokázal sledovat. Nemohl odtrhnout zrak od Inurianovy jemné, elegantní ruky, stále spočívající vedle té jeho. Vycítil z Inurianova tónu, že se Ess’yr na něco ptá. Neodpověděla mu hned. Varryn přistoupil blíž a něco vyštěkl. Zlobil se. Ess’yr odpověděla a její bratr se otočil na patě a vydal se k *dyn hane*. Inurian se usmíval. Ess’yr se sklonila a vtiskla mu na rty polibek.

„Jdi,“ zašeptal Inurian.

Orisianovi chvíli trvalo, než pochopil, že rozkaz je určen jemu. Znovu zavrtěl hlavou.

„Odved' ho, Rothe!“ řekl Inurian. Ess'yr vstala a odcházela. Ramena měla strnulá, jako by se musela k odchodu nutit.

Rothe popadl Orisiana za paži. „Pojďte pryč!“

Anyara poklekla a objala *na'kyrima*. „Sbohem,“ zašeptala, pak vstala a vydala se za Kyrininkou.

„Orisiane!“ naléhal Rothe, ale Orisian setřásl jeho ruku a sevřel Inuriana v náručí jako předtím jeho sestra. Cítil, jak se Inurianův hrudník zvedá a zase klesá, slyšel jeho přerývaný dech.

„Jdi,“ zašeptal mu Inurian do ucha. „Je blízko. Jdi, Orisiane. Nezapomenu na tebe.“

„Ještě se shledáme,“ řekl Orisian a dovolil Rothovi, aby ho jemně vytáhl na nohy a odvedl pryč.

X.

Les jemně, klidně vydechoval. Větve se lehce kolébaly v mírném vánku. Sova, usazená vysoko v koruně dubu, pátravě zamžourala do hlubiny pod sebou, kde se lehkým krokem mihly postavy. Na skalnatém pahorku náhle zvedl hlavu černý medvěd, který tu pátral v trávou zarostlé puklině po hmyzu, a zavětril do všech stran, až ucítil to, co hledal. Podrážděně zabručel, slezl dolů a odkolébal se. Postavy se bleskově vynořily z lesa, dlouhými skoky proběhly kolem pahorku a hned poté zase zmizely. Myši se při téměř neslyšném zvuku kroků, křižujících jejich království, rychle schovaly v trávě. Ze stromu se snesl suchý list, ušetřený dosud podzimním větrem, a hned zase vystoupal vzhůru, rozvířen nohama běžící postavy. Teprve poté definitivně klesl k zemi.

Inurian stál u řeky. *Dyn hane* měl za zády. K uším mu doléhalo hučení vodopádu. Zimní slunce se prodralo mraky a ozařovalo vrcholky skalisek. Ze vzduchu zmizela hořká vůně. Je to nádherné, pomyslel si. Zima byla vždycky jeho oblíbené roční období.

Před vnitřním zrakem mu vytanula tvář. Patřila Ess'yr. Zračilo se v ní víc bolesti, než dokázal snést. Vypudil ji z mysli a zadíval se ke ztichlému lesu dole po proudu. Čekal. Netušil, jak dlouho už.

Jak podivné je dospět k takovému konci, pomyslel si. Ještě jsem se životem nezučtoval. Opravdu může všechno tak snadno skončit? Samozřejmě že může, řekl si. Život je stezka utkaná z tisíců drobných náhod, na jejichž křižovatkách se protínají nesčetné další životy. Jeden *na'kyrim* bez domova kdysi narazil na hradě u moře na dobrého člověka. Potom na jiného, kterého stravoval hněv a zahořklost. Horečkou zmítaná žena zasela před dávnými lety

semena nové víry a její překroucená slova ještě po dlouhých letech švala thana proti thanovi. A pak tu byl šíp ve tmě. Jeden jediný šíp.

Viděl siluety, míhající se mezi stromy. Jejich příchod neohlašoval jediný zvuk. Věděl, co to znamená. Objevovaly se nejprve jednotlivě, pak po skupinkách, až ho náhle v širokém půlkruhu obklopovali Kyrininové. A kromě tekoucí vody se stále nic neozývalo.

Inurian se lehce zapotácel. Vyškrábat se předtím na nohy ho stálo obrovské úsilí. I když už bolest téměř pominula, vypětí v něm něco zlomilo. Měl pocit, jako by se od něj myšlenky odpoutávaly a stoupaly někam vzhůru. Zadržoval je jen s velkou námahou. Vzhlédl. Nebe bylo čistě modré. Světlo se vyznačovalo takovou jasností a průzračností, že měl pocit, jako by mohl dohlédnout až na sám konec světa – kdyby jen nebylo místo, na kterém se nacházel, tak tísněno skalami. Chvilí jako by stoupal modrému nekonečnu vstříc. Pak se vzpamatoval a zadíval se zpátky na mýtinu.

Na hnědém koni tam seděl Aeglyss. Prodral se před Kyrininy a díval se přímo na Inuriana. Hřebec ztěžka dýchal a neklidně rozrýval kopyty měkkou, vlhkou zem.

Aeglyss seskočil ze sedla a podal otěže jednomu z Kyrininů. Polaskal koně po šíji a vykročil vpřed, přímo k Inurianovi.

„Vypadáte unaveně,“ poznamenal a maličko naklonil hlavu na stranu.

„Jsem unavený,“ přitakal Inurian. V mysli mu ta slova rezonovala naprosto jasně, když je ale vyslovil, zněla v zimním zvuku nezřetelně a nevýrazně.

Aeglyss si sundal jezdecké rukavice, zasunul si je za opasek a protáhl si prsty. Kůň za jeho zády stále ještě přešlapoval a potřásal hlavou.

„Umíráte?“ zeptal se.

Inurian na vteřinu zavřel oči. „Ano,“ odvětil.

„Vraťte se se mnou. Bílé sovy mají dobré ranhojiče. Možná se nám podaří udržet vás naživu.“

Inurian zavrtěl hlavou, opatrně, aby se ho nezmocnila závrať. „Ne.“

„Ale to je hloupé,“ namítl Aeglyss. „Proč zemřít tak zbytečně? Vraťte se se mnou. Naučte mě, co umíte. Zůstaňte se mnou.“

Inurian mlčel. Něco mu stoupalo ze žaludku vzhůru do hrudi. Nohy, ještě před chvílí tak těžké, jako by teď nic nevážily. Vnímal jemný tlukot vlastního srdce.

„Neopouštějte mě,“ řekl Aeglyss tiše. „Potřebuji vás. Prosím.“ Jeho hlas zněl prosebně, téměř zarmouceně. Inurianovi ho bylo v tom okamžiku líto.

„Nemohu zůstat,“ řekl. Snažil se soustředit na tvář před sebou. Aeglyss měl bělmo očí protkáno sítí jemných červených žilek. Kůže jako by patřila mrtvole. Dolní ret hyzdila ošklivá rána. Byly tu i další, mnohem hlubší, které dokázal vycítit jen Inurian.

„Přecenil jste své možnosti, že?“ zeptal se. „Pokoušel jste se dosáhnout něčeho, co téměř přesahovalo vaše síly.“

Aeglyss odmítavě mávl rukou, Inurian ale z jeho gesta vycítil potlačovaný hněv.

„Nějaká žena mě špehovala, tajně poslouchala. Vyhnal jsem ji.“ Zahleděl se Inurianovi přes rameno. „To bylo chytré postavit nám do cesty *dyn hane*. Koho to napadlo? Bílé sovy touží po krvi Lišek, ale tohle je zastaví. Prozatím. Ovšem to není tak podstatné. Přišel jsem si pro vás.“

„Já možná umírám,“ pronesl Inurian, „ale vaše nemoc je závažnější. Zničí vás. Určitě to víte.“ Rozkašlal se a vzadu v ústech ucítil slanou tekutinu. Hrdlo mu hořelo.

„Prosím!“ zašeptal znovu Aeglyss a tentokrát zněl jeho hlas jako pohlazení. Inurian cítil, jak mu protějšek sahá temnými prsty do mysli a pokouší se mu vnutit svou vůli. Toužil Aeglyssovi vyhovět, zbavit se utrpení, znovu přilnout k životu. Takhle to funguje, pomyslel si a zavrtěl hlavou.

„Nemáte dost síly, abyste mi vnutil svou vůli. Nebo aspoň potřebné schopnosti.“

Aeglyss dlouho stál, stejně nehybný jako jeho kyrininští příznivci, a jen se díval. Inurian zamžikal. Zrak mu postupně cosi zatemňovalo, plíživě jako mlha, až viděl jen Aeglyssův obličej. Spatřil v něm starý hněv a hlad, ale z jeho očí a způsobu, jak krčil čelo, vyzařoval také údiv a bolest jako u dítěte, které nechápe, zač je trestáno.

„Poslední příležitost,“ řekl Aeglyss. „Odpustím vám všechny urážky, pokud teď se mnou odejdete. Buďte mým učitelem.“

„Ne.“

Aeglyss se otočil na patě a odcházel. Inuriana se zmocnila podivná úleva.

„Počkejte, Aeglyssi!“ zvolal.

Aeglyss se ohlédl.

„Dříve nebo později vás zabijí,“ řekl Inurian. „Bílé sovy, příznivci Černé stezky nebo některý z klanů Haigu. Myslíte, že s nimi můžete hrát ty jejich hry. Ale to se mýlíte. Nebudou vás mít rádi, ať se budete snažit být jedním z nich sebevíc.“

Aeglyss vytrhl nejbližšímu Kyrininovi z ruky oštěp. Zuby měl zlostně zaťaté, tvář staženou hněvem. Vykročil k Inurianovi a vrazil mu zbraň do břicha.

„Už žádné hry, malý muži,“ zasyčel.

Inurian se zhroutil. Aeglyss ho s pomocí oštěpu nadzvedl.

„Kdysi jste mě nazval psem, který se domnívá, že je vlk. Řekněte mi, Inuriane, čím jsem teď? Psem, nebo vlkem?“

„Máte psí srdce.“

„Možná. Ale bije mnohem silněji než vaše.“

„Zvolil jsem si,“ zamumlal Inurian a cítil, jak mu s těmi slovy mizí poslední zbytky sil a ztrácejí se v ostrém vzduchu. Vzdát se bylo mnohem snazší, než očekával.

Aeglyss mu plivl do tváře a pustil oštěp. Inurian padl na bok. Aeglyss od něj odstoupil.

„Je mi líto,“ zašeptal Inurian.

„Skončete to!“ pronesl Aeglyss jazykem Bílých sov. V jeho slovech se vznášela síla Sdíleného a dodávala jim moc, které se Kyrininové nemohli vzepřít. Vyřítili se vpřed, obklopili Inuriana a ten okamžitě zmizel pod jejich dusajícím nohama a bodajícími oštěpy. Aeglyss řádění Kyrininů chvíli sledoval, pak se vrátil ke svému koni. Vyrazil divoký výkřik plný bolesti či zloby a vyhoupl se do sedla.

Skloněn hluboce nad šíjí zvířete ujížděl pryč. Ani se neohlédl. Kyrininové ho následovali a brzy je všechny pohltil les. Zkrvavené tělo *na'kyrima* z hradu Kolglas zůstalo ležet na mokré trávě, vydáno napospas mrchožroutům. Vzduchem se neslo hučení vodopádu.

4

Car Criagar

Z nebetyčných výšin Tan Dihrinu – Hor světa – vybíhají řetězce menších vrcholů, podobné pažím, rozprostírajícím se po zemi. Z nich nejdelší je Car Criagar. Méně divoký než Car Dine na severu, stále ale drsný a nehostinný, tvoří Car Criagar mohutný val, táhnoucí se mezi údolími Dihrve a Glas. Zatímco níže položené svahy pokrývají lesy, ve vyšších polohách se rozkládají jen větrem bičovaná vřesoviště a kamenitě pláň. Ani v létě nemizí sníh z úbočí a strání, které nikdy nespátří slunce. S příchodem dalšího ročního období a delších nocí zavane z Tan Dihrinu, střechy světa, ledový dech a vrcholy Car Criagaru zmizí ve sněhu a bouřích. I na tomto pochmurném, tklivém místě, nepřátelském životu, ale najdeme trosky prastarých měst a pevností. Tvrdí se, že bývaly domovem lidí, kteří tu žili a odtud vládli dlouho předtím, než bohové opustili tento svět.

Museli to být silní lidé, odhodlanější a schopnější, než jsme my dnes, když postavili v této pustině tak skvělá díla. Kyrininové, tuláci či lovci z údolí Glas, kteří do těchto opuštěných sídel zavítají v dnešních dobách, sem přicházejí jen jako poutníci a lupiči. Nedůvěřují jim a po návratu vyprávějí příběhy o strašidlech a příšerách, které je tu pronásledovaly. Možná má ale jejich neklid a strach hlubší kořeny. Možná nechtějí, aby se jim připomínalo, jak hluboko klesli ve srovnání s předky, žijícími v záři bohů.

Z HALLANTYROVA PUTOVÁNÍ

Dun Aygl byl městem vzpomínek v kameni a mramoru. Ležel na okraji vysoko položených pastvin a vřesovišť Ayth-Haigu a býval sídlem králů Ayglu, od prvního z nich, Abbana, až po posledního, Lerra, krále-chlapce, který se stal v In'Vay obětí vražedného spiknutí. Ve městě se stále nacházely paláce – pamětníci ničení a požárů, které provázely úpadek království a Bouřlivá léta poté – ale byly už jen stínem staré slávy, stejně jako vzala za své moc i bohatství thanů Aythu, kteří tomuto území nyní vládli. Bývalá nádhera královské rezidence, stále patrná na rozpadajících se budovách, mozaikách a freskách, skrytých v bujícím plevelu a houštích, obcházela město jako strašidlo a zdůrazňovala atmosféru zanedbanosti a rozkladu, která se tu vznášela. Na nádvořích a v zahradách, ve kterých kdysi odpočívali králové, vládnoucí území od Údolí slz až ke Zlaté zátce, se proháněly smečky divokých psů. Pod střechami, kde se v pradávných dobách rozléhaly slavnostní fanfáry, teď nalézali útočiště jen žebráci a zloději, chudáci a zločinci.

Pouze jediný palác zůstal nedotčen – podlouhlá, nízkými hradbami obehnaná rezidence na severním okraji města, kde trávil své dny o samotě a v opilosti than Ranal oc Ayth-Haig. Jeho sídlo se jmenovalo Bann Ilin, většinou mu ale říkali Ochmelkův palác. Klan Ayth postihl hluboký úpadek ve srovnání s dobami, kdy se vyznačoval vlivem a vznešeností. Celý sled zhýralých a marnotratných vládců jej přivedl až do jeho současného stavu servilní podřízenosti thanům Haigu. Dokonce i Ranalova vláda nad vlastním územím byla spíše iluzorní. V Aythu žilo mnoho těch, kteří ji uznávali jen teoreticky – ať už to byli urození šlechtici v Asger Tan a Ist Norr na dalekém pobřeží, lupiči a zlatokopové žijící v pustých horách Far Dyne, nebo oddíly vojáků Haigu, které střežily hlavní silnice.

Do tohoto upadajícího města vjel v čele zástupu vyčerpaných mužů Taim Narran dar Lannis-Haig. Jeho vojsko se řádně ztenčilo. Nemocné, zesláblé válečníky nechali ve Vaymouthu, pod bdělým dohledem jednoho z mála tamějších kupců, jejichž kořeny sahaly do údolí Glas. Při cestě na západ podél pobřeží Nar Vay a dál Dramainem až do Dun Aygl už sice nikdo nezemřel, namáhavé putování si ale vybralo daň. Jídlo jim téměř došlo, takže žili z toho, co se jim podařilo koupit nebo směnit s rolníky a obchodníky, na které cestou narazili. Taim byl tak rád, že nechal území Haigu za zády, že ho potěšil dokonce i pohled na pochmurný, rozpadající se Dun Aygl. Jejich příjezd sem navíc znamenal, že se blíží k vlídnějším a pohostinnějším oblastem – ještě několik dní cesty a dorazí do Kilvale na jižní hranici Kilkry-Haig. Tam si konečně mohli být jistí, že naleznou skutečné spojence.

Nejprve si ale museli odpočinout. Po více než tři staletí se v Dun Ayglu každoročně konal velký koňský trh. Stáje a kůlny byly po většinu roku prázdné, a tak mohly posloužit jako útočiště Taimovým vojákům i koním, jakmile se Taim dohodl na ceně se strážcem trhu, nižším úředníkem z cechu železářů. V Dun Ayglu už měly sídla pouze dva cechy – vinaři a právě železáři. Ostatní gildovní domy během let přesunuli, nejprve do Kolkyre, když ostatním klanům vládl Kilkry, a posléze do Vaymouthu, když nadvládu získal Haig. Cechy se vždy držely poblíž centra moci, stejně jako se mrchožrouti drží v patách ustupující armádě. Ty, které v Dun Ayglu zůstaly, vládly městu přinejmenším stejnou měrou jako than. Když Taim ubytoval muže, vydal se do sídla obchodníků s vlnou. Jeho otec kdysi býval členem tohoto cechu, a tak předpokládal, že zde dostane informace, které potřeboval.

Mohutná budova, postavená kousek od ulice, měla sloupový vchod. Ze svého místa na schodech natahovala k Taimovi ruku žebračka, tvář znetvořenou královskou hnilobou. Tuto chorobu považovali někteří lidé za prokletí, které na poddané uvrhl v okamžiku smrti poslední monarcha Ayglu.

Taim sklouzl pohledem po fasádě, kterou pokrývala impozantní mozaiková výzdoba. Kdysi musela zářit barvami, dnes ale byla už jen stínem své slávy. Když kráčel mezi sloupy a pak dál otevřeným portálem, shlížely na něj kamenné tváře. Prošel krátkou chodbou, pak mu cestu zatarasily dveře z tepaného železa. Za nimi spatřil zahradu a v jejím středu polorozbořenou fontánu.

Nedůvěřivý strážce ho vpustil dovnitř a přikázal mu, aby čekal, dokud nedorazí úředník, pro kterého poslal. Když se dotýčný objevil, netvářil se příliš vstřícně. Teprve po dlouhém váhání se uvolil, že půjde vyhledat nadřízeného, se kterým by si Taim mohl promluvit.

Taim se posadil na zvětralou kamennou lavičku vedle fontány a zadíval se na tenký pramínek vody, tryskající z úst ryby. Čas už dávno zvítězil nad uměním kameníka, který ji kdysi vytvořil. Socha byla zvětralá a oprýskaná. Když se Taim rozhlédl, viděl, že o zahradu stále někdo pečuje, zima ji ale oloupila o veškerou krásu. Všude viděl jen holou hlínu, hnědé stonky, hromady spadaneho listí a pár řídkých zelených keřů. Zahrada zaujímala střed rozlehlého čtyřúhelníkového dvora, jehož obvod lemovalo kryté sloupořadí. Celé místo působilo velmi ospale.

Nakonec vyslali k rozhovoru s Taimem sekretáře představeného cechu. Byl to tělnatý muž s kulatou tváří z Drandaru, který se tvářil, že je Lannis-Haigu velmi příznivě nakloněn. Neopomenul se zmínit, že několikrát navštívil Anduran.

„Váš than, všichni vaši thanové, náš cech v údolí Glas vždy podporoval.“

„Obchod s vlnou je nedílnou součástí života mého klanu. Odpradáva.“

„Žijeme v těžkých časech,“ zabručel sekretář. „Z takových zmatků nevzejde nic dobrého.“

„Víte, co se děje? Cestou z Vaymouthu se k nám moc zpráv nedoneslo.“

Sekretář zneklidněl. Sešpulil rty a setřel z lavičky prach. „Není obvyklé, aby byly informace získané cechem volně šířeny dál,“ řekl, ale když viděl zklamání na Taimově tváři, rychle pokračoval, „ale váš otec byl, jak říkáte, naším členem a stejné informace byste si mohl klidně opatřit i jinde. Myslím, že stejně nevíme nic, co by nebylo známo i za těmito zdmi.“

„Budu vděčný za jakékoliv zprávy,“ řekl Taim.

„Samozřejmě, samozřejmě. To je pochopitelné. Bohužel se obávám, že vám nemohu sdělit nic, co by zmírnilo vaše obavy. Poslední, co se nám doneslo, byla zpráva o bitvě, která proběhla někde mezi Anduranem a Glasbridgem. Padl tam Gerain nan Kilkry-Haig a mnoho dalších. Černá stezka zvítězila. Anduran je obležen.“

Taimovi maličko poklesla ramena. „To je zlá novina. Gerain byl skvělý muž. Jeho smrt jistě zlomí jeho otci srdce. Jak se ale mohlo všechno seběhnout tak rychle? Jak vůbec mohlo k obležení Anduranu dojít?“

Sekretář nervózně pokrčil rameny. „Je velmi obtížné rozlišit fámy od skutečnosti. Z vaší země proudí mnoho divokých historek. O barbarech zpoza Tan Dihrinu, kteří jedí lidské maso, o kyrininské armádě plenící údolí. Slyšel jsem, i když se tomu zdráhám uvěřit, že Inkallimové a Kyrininové společně napadli Kolglas. Havrani proklouzli do hradu a skupina Bílých sov zaútočila na město.“

Taim Narran se sklíčeně zahleděl na vlastní ruce. Měl tam být, po Croesanově boku.

„Mrzí mě to,“ prohlásil sekretář. „Ale sám víte, že v tak neklidných časech strach a fantazie jen bují. Možná to nakonec nebude tak zlé.“

„I kdyby byly ty historky jen zpola pravdivé...“ Taim myšlenku nedokončil. Koneckonců, co mohl říct. Sekretář si odkašlal a naklonil se k němu.

„Z Vaymouthu došla zpráva, že je svolávána nová mohutná armáda. Část se jí má sejít zde, část v Drandaru. Větší síla nakonec zvítězí. A převaha je na straně Haigu, ne Gyre.“

„Do té doby se moje vlast změní v pustinu. Kdyby stál nejvyšší than od počátku při mém klanu a při Kilkry-Haig, místo aby se snažil rozšířit vládu na jih, tohle by se nikdy nestalo.“

Litoval svých slov už ve chvíli, kdy je vypouštěl z úst. Cechy měly v této zemi větší moc než v jeho domově, byly více zapleteny do přediva vlády a vlivu. Ačkoliv vinaři nebyli známi jako zvlášť velcí příznivci Haigu, bylo od

něj velmi unáhlené mluvit špatně o thanovi všech thanů, zvlášť když nevěděl, komu a kdy se jeho slova donesou.

Sekretář se na Taima zahleděl s neproniknutelným výrazem ve tváři.

„Je pravda, že dal nejvyšší than oslepit Igryna?“ zeptal se pak tiše.

„Ano, je to pravda. Milosrdenství králů.“

Sekretář pomalu přikývl. Na chvíli se zamyslel, pak se zhluboka nadechl a řekl: „Jediný, při kom Gryvan oc Haig stojí, je Stínová ruka. Mít ty dva v dnešních těžkých časech za spojení není žádná výhra. Je svolávána armáda, ale po silnicích se nepřesouvají žádné větší oddíly. Proč si myslíte, že tomu tak je? Slyšel jsem o muži, veliteli haigských lučištníků, který si pustil pusu na špacír v nedaleké hospodě. Prohlašoval, že žádný pochod na sever nebude, dokud váš klan definitivně nezmizí z povrchu zemského. Říkal, že v údolí Glas už nepovládnu žádní lanniští thanové.“ Sekretář potřásl hlavou a kradmo se rozhlédl. „Určitě jen fáma, ale podobnou jsem tu ještě nikdy neslyšel.“

„To ne,“ zamumlal Taim.

„Měl bych se vrátit k povinnostem. Mám schůzku se správcem našeho chudobince. Práce cechu nikdy nekončí.“

„To rád věřím,“ odvětil Taim. „Děkuji, jsem vám velmi zavázán.“

*

Taim zamyšleně kráčet zpět ulicemi Dun Ayglu. Když se před mnoha měsíci vydával na jih, slíbil ženě, že se jí vrátí. Teď se vracel, ale možná už bylo pro ni i pro všechny ostatní pozdě. Obával se, že vede muže domů jen proto, aby vzápětí našli smrt na bojištích v údolí Glas. Alespoň to ale bylo vhodnější místo k ponoření se do Temného spánku než hory Dargannan-Haigu, kde ztratili tolik kamarádů, a klany Černé stezky byly soupeřem mnohem více hodným sebeobětování. Pokud ovšem mluvil cechovní sekretář pravdu – a instinkt Taimovi napovídal, že ano – bude potřeba zúčtovat i s Haigem. Jedno bylo Taimovi jasné – ať se v příštích týdnech a měsících stane cokoliv, nepozná už klid a mír. Jeho zbývající dny na zemi budou poznamenány krví.

II.

Dyn hane je pohltit a denní světlo bylo nahrazeno příšeřím a stíny. Orisian klopýtal omámeně a nevěřicně vpřed. Chtěl křičet, přimět všechny k návratu.

Tohle bylo špatně. Nikdy se to nemělo stát. Ale Rothe se mu držel v patách a zastavit se nemohli. Museli pokračovat v cestě.

Do tváře ho šlehaly tenké větévky. Stromy se na ně tlačily ze všech stran. Místem mrtvých nevedla žádná stezka. Orisian ucítil něco na tváři a ohnal se rukou v domnění, že je to hmyz – jen aby vzápětí zjistil, že mu tečou slzy.

Náhle se vynořili z vrbového háje. Přímo před nimi se tyčila příkrá skála a těsně vedle ní se z výšky řítíl do vířící tůně Sarnův skok a na všechny strany rozstříkával spršky vody. Orisian vzhlédl a ucítil na kůži studený dotek tisíců kapek.

„Měli bychom se vrátit,“ zašeptal. Kvůli zurčení vodopádu ho zaslechl jen Rothe.

„Bylo to moc ošklivé zranění, Orisiane. Nemohli jsme pro něj nic udělat. Snad se o něj postarají.“

Orisian zíral na skalisko. Bylo protkáno trhlinami a puklinami. Vodopád lemovaly trsy mechu a kapradí, zahalené mraky vodní tříště. Jinak tu nerostlo nic. Na úpatí strmé skalní stěny ležely balvany.

Ess'yr začala šplhat. Držela se při tom trhliny, která vedla podél vodopádu šikmo vzhůru. Než ji Varryn následoval, kývl na Huaniny, aby se vydali za ním.

Orisian a Anyara zaváhali, ale Rothe tiše řekl: „Musíme jít. Zpátky nemůžeme. Nezbývá nám než jim věřit.“

Ve chvíli, kdy Orisian odlepil nohy od země, zalil ho pocit nezměrné osamělosti. Cítil se jako maličký brouk, snažící se vyšplhat na věž. Všechny myšlenky mu vytěsnil řev Sarnova skoku a skála, kterou cítil pod konečky prstů. Kdyby teď spadl, nic by to neznamenal. Svět se od něj už vzdálil. Byly tu jen velké plochy – skála, které se držel, průzračná klenba nebes nad hlavou – a kromě nich nic, jen prázdnota. Slyšel v mysli její hlas. Možná to bylo hřmění vodopádu, možná ne.

Trhlina byla mělká. Orisian zvedl oči a spatřil, že Varryn a Ess'yr lezou dál. Následoval je prostě jen proto, že se jeho tělo pohybovalo samočinně dál. Kyrininové vyšplhali na nebezpečně úzkou římsu, která narušovala povrch skály. Když se na ni vyhoupl i Orisian, posouvali se po ní už pomalu dál, stále blíž a blíž k padající vodní mase. Vzápětí je obklopila vodní tříšť a zmizeli mu z dohledu. Napřímil se, připraven vydat se za nimi, a poprvé se odvážil ohlédnout přes rameno. Viděl klenbu *dyn hane*, rozprostírající se nad roklinou. Vodopád sesílal na koruny stromů mraky vodní tříště, které se leskly a zářily v podzimmím slunci. Na okamžik se zapotácel, zachycen vírem hlubiny. Vzápětí se začal pomalu sunout podél skalní stěny dál, za oběma Kyrininy.

Ess'yr a Varryn se protáhli úzkou, svislou skulinou, asi jedenapůlkrát vyšší než člověk. Sněžná řeka se řítí vzduchem jen kousek od nich.

„Pojď,“ ozval se ze štěrbiny hlas a Orisian se protáhl dovnitř skály.

Kyrininové na něj čekali. V matném světle spatřil Orisian úzký, stísněný prostor. Dál do nitra hory stoupaly příkré schody, vytesané do kamene. Z hloubi schodiště jako by mu vstříc vanul zlovlný dech. Tiskl mu na tvář lepkavé prsty a do plic vysílal vlhké úponky. Dolehl na něj pach stovky nehybných let.

Krátce poté dovnitř vstoupili i Anyara s Rothem. Varryn se vydal po schodech vzhůru. Ess'yr ho následovala, za ní Orisian, který okamžitě poznal, co znamená skutečná tma. Kráčeli za sebou jako husy. Orisian se pohyboval jako omámený; nohy ho čím dál víc bolely, ale jaksi vzdáleně, nedůležitě. Cítil pod nohama hladký povrch kamenů, vychozených za staletí užívání. Za sebou i před sebou slyšel kroky ostatních. V temném tunelu, černém jako bezhvězdá noc, mu před očima tančily barevné vzory. Nemohl si je prohlédnout, protože jakmile se na ně soustředil, rozplývaly se a mizely. Ve svém podivném stavu si kladl otázku, zda by nezahlédl Temný spánek, kdyby se mu podařilo jeden z těch prchavých dojmů zachytit. Možná na něj čekal na konci skalní šachty, kterou právě lezl vzhůru. Klopýtl a jen tak tak nespádl.

„Orisiane!“ vyštěkl Rothe za jeho zády. „Jděte dál, nezastavujte se!“

Mladík učinil další krok do tmy a tvary zmizely.

„Nezůstávejte stát!“ volala Ess'yr shora.

Nezůstávej stát, pomyslel si Orisian a náhle se vzpamatoval. Cítil, že mu srdce buší rychleji a zaplavuje ho strach. Natáhl ruce a dotkl se stěn. Chladný kámen mu poskytl oporu, ukázal mu, že svět stále existuje, i když ho nevidí. Stoupal výš a výš, schod za schodem. Čas se nekonečně vlekl. Orisianovy nohy se proměnily ve slabounké hůlčičky, sužované bolestí. Myslel na otce, na bratra a na matku, a v příští vteřině zapomínal, nač myslel. Chvilí měl dojem, jako by vedle něj kráčet Inurian. Ten pocit ale odezněl. Inurian byl minulostí, to věděl. Všichni byli minulostí, kromě Anyary a Rotha. Oprostil se od všeho jako člun, který se utrhl z kotviště a teď se nechává unášet proudem vstříc nekonečnému oceánu.

Nakonec dospěl k bodu, kdy si naprosto jasně a zřetelně uvědomil, že už nemůže dál. Potřeboval dopřát nohám odpočinek, počkat, až poleví palčivá bolest v plicích. Pak, bez varování, přišel konec. Schody zmizely a Orisian vyklopýtal do rovné chodby. Ess'yr a její bratr stáli těsně vedle sebe a čekali na ostatní. Viděl je. Vpředu zahlédl útržek bílého denního světla, které ho bodlo do očí jako nůž z bílého ohně. Oloupen o mechanický rytmus, který ho dosud držel na nohou, se svezl podél skalní stěny ke studené zemi. Anyara

přišla a usedla vedle něj. Rothe se udržel na nohou, ale držel se za stehna, předkláněl se a lapal po dechu.

Ess'yr se zahleděla do černé tůně, ze které právě vylezli.

„Nesledují nás,“ prohlásila.

„Myslím, že o to šlo,“ zasípal Rothe.

Varryn šel dál. Na okamžik se jako silueta rýsoval v otvoru, pak vykročil ven.

„Pojďte,“ zvolal.

Ess'yr vyrazila první. Orisian se z posledních sil vyškrábal na nohy a spolu s Anyarou a Rothem následovali Kyrininku ven. Denní světlo bylo ostré. Do tváře je udeřil poryv studeného vzduchu. Mlčky si prohlíželi krajinu, rozprostírající se před nimi. Vynořili se uprostřed změti balvanů, které zakrývaly přístup ke schodišti. Před jejich zraky se rozkládalo pusté údolí, táhnoucí se mezi skalnatými hřebeny vzhůru k horám. Jejich vrcholy se ztrácely v hustých mracích. Kolem skalních bloků a trsů ostré trávy se údolím prodírala úzká, divoká Sněžná řeka a mířila k okraji vodopádu, který hučel opodál.

„Taková pustina!“ zamumlala Anyara.

Vál silný vítr s nádechem mrazivého ostří, ale Orisian zhluboka dýchal, aby vypudil z hrudi zatuchlý, vyčpělý vzduch ze schodištní šachty. Hlava se mu točila a kůže brněla, jako by mu krev teprve začínala znovu kolovat v těle.

Varryn se rozhlédl a ukázal k malé prohlubni v zemi. „Odpočiňte si. Na chvíli.“

Posadili se na zem. Orisian škubal drsnou travu kolem sebe. Varryn cosi pošeptal Ess'yr do ucha. Nechala ho stát a vydala se pomalu k řece. Dlouho klečela na břehu. Orisian od ní nedokázal odtrhnout oči. Rozvázala si řemínky kazajky a svlékla se. Nahá záda měla bílá a dokonalá, při každém pohybu se jí pod kůží rýsovaly svaly a kosti. Nabírala si vodu do dlaní a polévala si tvář a hlavu. Voda jí v pramíncích stékala po zádech a smáčela vlasy.

Orisian sledoval, jak se Ess'yr předklání a noří nejprve tvář, pak celou hlavu do řeky. Její drobné, bílé prsy se otíraly o hladinu. Pak se náhle napřímila a trhla hlavou, až se na všechny strany rozlétly kapky vody. Přitiskla si ruce na tvář. Všechno to vypadalo jako projev hlubokého žalu.

„Byl její milenec,“ uslyšel Orisian Anyaru vedle sebe.

„To chápu,“ vyštěkl. „Nejsem hlupák.“

Zahanben svým výbuchem okamžitě sestru objal. Položila mu hlavu na rameno. Když se Ess'yr vrátila od řeky, měla zarudlé oči, ale působila až děsivě klidně.

„Musíme dál,“ prohlásila.

„Už nemůžu,“ hlesla Anyara.

„I tak,“ zašeptala Ess'yr. Sehnula se pro malé zavazadlo, popadla luk a oštěp a vydala se k severu, do divočiny.

Orisian vstal. Varryn už kráčel za sestrou. Mladý Huanin za ním pár vteřin hleděl.

„Anyaro, Rothe, poslouchajte mě!“ obrátil se na své druhy. „Ať se od této chvíle stane cokoliv, nenecháme už nikoho na holičkách.“ Zadíval se na jednoho, pak na druhého. „Rozumíte? Už bylo dost obětí. Tohle je náš boj, ne jejich.“ Ukázal na Varryna. „Volba je na nás. A já nenechám nikoho bez pomoci.“

Nejprve Anyara, pak i Rothe přikývli. Orisian spatřil v sestřiných očích lehké překvapení. Už nejsem bratr, kterého znávala, uvědomil si. Už nejsem tak docela ten, koho jsem znával.

„Tak pojďme,“ nařídil.

„Nejdřív si naplníme měchy,“ ozval se Rothe.

Voda Sněžné řeky byla ledově studená.

*

Plahočili se přes trsy trávy a vřes stále dál a dál, výš a výš. Snažili se držet řeky. Občas museli poněkud odbočit a obejít bažinaté úseky, vždycky se ale vraceli k proudící vodě. Lehce přšelo. Teplota rychle klesala a dešťové kapky se poznenáhlu měnily v mokrý sníh. Na šatech se jim objevovaly bílé vločky, mrknutím oka ale zase mizely. Svahy údolí byly čím dál strmější a pod tenkou vrstvou trávy se začínaly rýsovat balvany a obdélníky holé skály. Slunce se skrývalo za jednolitým pásem šedých mraků, které tlumily zvuky i světlo. I to málo místní vegetace nabývalo postupně mdlých odstínů skal a oblaků.

Každý z nich byl ztracen ve vlastních myšlenkách. Orisianovy nohy kráčely jakoby samy od sebe, zatímco jejich majitel se stáhl do koutku své mysli, kde se snažil zapomenout na všechno, co ho v poslední době potkalo. Bylo to místo, které důvěrně znal, totéž zákoutí, do kterého se uchýlil poté, co mu srdeční horečka rozervala život na kusy. Ale fakt, že už tu kdysi byl, mu situaci nijak neulehčoval. Znovu a znovu si říkal, že Inurian možná není mrtvý. Na okamžik odlepil oči od země. Před ním kráčela Ess'yr a chvěla se po celém těle. Po podivné rituální koupeli v řece jí musí být strašlivá zima, pomyslel si. Věděl ale, že by nebylo moudré navrhopvat přestávku.

Když dorazili k širokému pásu mechu a rákosí, kde Sněžná řeka pramenila, nezbylo jim než vyšplhat do výše položené, nechráněné oblasti. Čím výš se prodírali, tím ostřejší byl vítr. Déšť se sněhem téměř vodorovně bičoval úbočí. Museli se předklonit, aby odolali jeho náporům a neztratili půdu pod nohama.

Z kopce trčely velké skalnaté vyvýšeniny. Připomínaly hlavy gigantických bytostí, které se snažily prodrat z nitra země a při tom zkameněly.

Když se konečně dostali na vrchol hřebene, přivítala je vichřice. Orisian zvedl ruku, aby si zastínil oči. To, co spatřil, bylo téměř stejně znepokojivé jako dorážející vítr – Car Criagar ukazoval pravou tvář. Kam až skrz mokré sněh a nízko visící mraky dohlédl, rozprostíraly se holé svahy hor a k nebi trčela hustá zmeť vrcholů, pokrytých bělavými vrstvami sněhu a ledu. Varryn zamířil přímo k nim, do nehostinného srdce Car Criagaru.

*

Snažili se co nejdéle držet v závětrí hřebene, ale ve vyšších polohách bylo čím dál obtížnější najít cestu mezi vyčnívajícími, mrazem rozpukanými skalisky, a tak museli často uhýbat na otevřené prostranství. Tady jimi lomcoval vítr, takže klopýtali a padali a do krve si rozdírali ruce o ostré kameny. Rozlehlé, sutí pokryté stráně se nebezpečně svažovaly. Mračna se odlepovala od vrcholků a odploovala do nekonečných dálav oblohy. Neměli vhodné oblečení ani dost sil na podobnou bitvu se živly, ale Varryn je nemilosrdně vedl dál a výš.

Konečně se hřeben rozšířil a přešel v úbočí hory. Krajina stoupala v širokém oblouku, přerušovaném jen tu a tam stružkami a žulovými balvany. Vítr smetal z vyvýšenin sněh a v pruzích ho rozprostíral po svahu. Varryn se na okamžik zastavil, pak se otočil k vichřici zády a vydal se dál po stráně hory.

Světlo začínalo pomalu mizet. Varryn zůstal stát vedle mohutného balvanu, který se povaloval na zemi jako hračka odhozená dítětem nějakého obra. Dolní částí kamene probíhala šikmá trhlina. Kyrinin na ni mlčky ukázal.

„Snad si vážně nemyslíte, že tady strávíme noc?“ zeptal se Rothe nevěřícně. „Ta zima nás zabije.“

„Vítr zabíjí první,“ odvětila Ess’yr místo bratra. „Toto je útočiště. Budeme se tisknout k sobě, zahřívat se.“

„Bez ohně?“ podivila se Anyara.

Varryn místo odpovědi zvedl březovou miskou, ve které nosil uhlíky. Zbýl z nich jen vychladlý popel.

„Stejně tady asi není nic, co bychom mohli spálit,“ zabručela Anyara.

Vtiskli se do nehostinného příbytku. I když byla trhlina širší a hlubší, než se zprvu zdálo, neposkytovala dost místa k tomu, aby si mohli lehnout. Mohli se jen trochu opírat o kámen. Skalní masa nad hlavou vzbuzovala v Orisianovi nepříjemný pocit, že by jej mohla ve spánku rozdrtit. Na druhou stranu silně

pochyboval, že by mohl na takovém místě být jen na vteřinu zamhouřit oko. Těla jeho druhů téměř beze zbytku zaplňovala prostor a nepropouštěla dovnitř ani paprsek světla. Varryn se vtlačil do pukliny jako poslední.

„To je noční můra,“ zašeptala Anyara.

Byla to nejdelší noc v Orisianově životě. Pět uprchlíků se tísnilo v úzké skulině a třásl se v ledovém chladu, který polevil teprve k ránu. Ovšem Ess'yr měla pravdu – teplo k sobě se choulících těl zahánělo vražedný mráz. Během nekonečně se vlekcoucích hodin Orisian cítil, jak se k němu Ess'yr tiskne – rameny, boky, stehny. Jednou nebo dvakrát měl dojem, že ho po tváři pohladil její teplý dech, a i když ve tmě nic neviděl, představoval si, že by stačilo jen naklonit hlavu a mohl by se dotknout jejího obličeje.

Zdálo se, že uplynula věčnost, než mraky prosáklo první mdlé světlo. Orisian vyklopýtal ven a zasténal bolestí, kterou mu způsobovaly ztuhlé klouby. Vítr utichl. Všechny vrcholy pohlcovala beztvará šedá mračna, ale Orisian přesto cítil za závojem oblaků jejich impozantní přítomnost. Třel a masíroval si zdřevěnělými rukama nohy a belhal se kolem jako stařec. Ostatní vypadali stejně vyčerpaně a zmláceně jako on, snad kromě Varryna. Ten se zdál být stejně čilý a odpočínutý, jako by spal v dokonalém pohodlí.

„Jak daleko ještě musíme jít?“ zeptal se Orisian.

„Hodiny,“ odpověděl Varryn.

*

Druhého dne k nim bylo počasí poněkud milosrdnější. Téměř nefoukal vítr, takže pro změnu zápasili s vlhkými cáry mraků, převalujícími se po úbočích. V takových okamžicích neviděli dál než na nějakých dvacet, třicet kroků.

Ponořen ve stíněném světě, se zrakem a sluchem otupeným, si Orisian zřetelněji než dříve uvědomoval všechny nástrahy neznámé krajiny. Odvažovalo se sem jen málo jeho krajanů. A zvláště v tomto ročním období by se tak vysoko do Car Criagaru vydal jen naprostý šílenec. Velký řetězec hor měl špatnou pověst, jednak kvůli obyvatelům – Kyrininům toulajícím se lesy a velkým medvědům číhajícím v nejdivočejších zákoutích – jednak kvůli sobě samému. A pak tady byly trosky – zbytky měst postavených v dobách, kdy nad světem bděli bohové. Vyprávěly se příběhy o dobrodruzích, kteří se vydali pátrat po pokladech z dávných dob a našli jen smrt v té či oné podobě. Někdy je zabily hory, někdy skryté jámy a padající zdi trosek, jindy divoká zvířata.

Orisian nedokázal říct, jak dalekou cestu toho dne urazili. Odpoledne se počasí obrátilo proti nim. Opět začalo foukat a to, co vypadalo jako lehké sněžení, se rychle změnilo v prudkou sněhovou bouři, která je hrozila pohltit. Vyšplhali na vyvýšením a na jejím vrcholku se zastavili. Vítr jim cloumal šaty a bral dech. Ze všech stran je bičoval sněh. Orisian se zachvěl a sklonil hlavu.

„Tam!“ vykřikla Ess’yr hlasitě, aby přehlušila vytí větru.

Pod nimi se na rozlehlé rovině rozkládalo město. Na jeho okraji čněla obrovská skála, jejíž vrchol se ztrácel v bouři. Od jejího úpatí se rozbíhala široká síť pobořených hradeb, ulic a rozpadajících se domů – Criagar Vyne. Zchátralé a zpustlé, tísněné horami a rozbouřenou oblohou, vzbuzovalo město dojem, jako by se k povrchu prodralo kamenné nitro země, aby zavzpomínalo na to, co se tu kdysi nacházelo. Byl to pohled tak pochmurný, že Orisianovo nitro zalil lehký nával hrůzy.

„Kdo mohl žít na takovém místě?“ žasl Rothe.

„Huaninové, kdysi,“ odvětila Ess’yr. „A teď *na’kyrimové*.“

Varryn už kráčet dál, sestupoval k ruinám. Ess’yr se vydala za ním. Anyara se nervózně podívala na Orisiana.

„Aspoň tady najdeme útočiště před nepohodou,“ řekl Orisian a zaclonil si rukou oči před dotírajícím sněhem.

*

Highfast. Uvelebený na vrcholu mohutného skalnatého kopce, střežený strmými srázy pod sebou stejně bezpečně jako vlastními silnými valy, představoval nejnedobytnější pevnost, jakou klan Kilkry zdědil po králích Ayglu. Vystavěl ji Marain Kameník a už to mu zajistilo větší slávu než monarchům, kteří jí kdysi veleli. Úkolem pevnosti, jejíž výstavba si vyžádala deset let a víc než stovku lidských životů, vyhaslých na příkrých srázích a úzkých stezkách Karkyrských hor, bylo chránit starodávnou silnici. Pak se běh dějin změnil. Během Bouřlivých let následujících po pádu království přestala být silnice používána. Highfast se stal zapomenutou pevností, ukrytou hluboko v opuštěných horách. Během jeho dlouhé existence se pod hradbami mnohokrát odehrála krvavá jatka, pro současné obyvatele ale představoval ostrůvek klidu a míru.

Skalnatý vrchol, na kterém Highfast trůnil, nesloužil jen jako základ, na kterém spočívaly hradby a věže. Marainovi dělníci se zakousli hluboko do nitra hory a vyhloubili rozlehlou síť chodeb a místností. V místech, kde byly srázy obzvlášť příkré a neohrožitelné útokem, se tunely prodíraly skrz povrch

hory až ven. Vznikala tak okna a závratně vysoké plošiny, poskytující výhled na hlubokou propast dole. Těmito otvory ve skále nepronikalo do pevnosti jen řídké světlo, ale také vítr, který kolem vrcholu neustále vál. Někdy se labyrint chodeb rozechvíval proudícím vzduchem tak, že připomínal plíce živého obra.

Tento zvuk, téměř příliš slabý dokonce i pro její *na'kyrimské* uši, Cerys, Vyvolenou, zpravidla uklidňoval. Žila v prostorách Highfastu už skoro padesát let a znala všechny jeho nálady. Jeho neměnnost a důvěrná známost poskytovaly jejímu životu pevnou oporu. Cítila se tu v bezpečí.

Ted' stála na vysokém balkónu a shlížela dolů do scriptoria, připomínajícího rozlehlou jeskyni. Ve světle pronikajícím dovnitř vysokými, úzkými okny se asi tucet *na'kyrimů* skláněl nad rukopisy a knihami, které překládali, přepisovali nebo restaurovali. Kromě sténání větru ve skále, skřípání brků a kratičkého zašustění otáčené stránky vládlo naprosté ticho. V minulých letech by pohled na tento výjev, ve kterém se nerozlučitelně prolínalo ticho a píle, spolehlivě uklidnil každý náznak neklidu, rozechvívajíc Cerysinu hrud'.

Dnes pro ni ale nebylo zdaleka tak snadné utišit vířící myšlenky a ve tvářích některých svých druhů, zvláště těch, jejichž pouto ke Sdílenému bylo obzvlášť silné, četla, že není sama. V očích se jim zračila stejná bolestná nejistota, jakou cítila ve svém srdci. Sémě nejistoty bylo zaseto včera, kdy zcela náhle a s jistotou pocítila, že jeden z nich – jeden z Probuzených – už není přítomen ve Sdíleném jako živá bytost, nýbrž jen jako vzpomínka. A ačkoliv si nemohla být jistá, kdo to je, tušila to.

Uhladila píruka velké černé vráně, sedící na zábradlí balkónu.

„Můžeš mi říct, že to není pravda, zlatíčko?“ zašeptala ptákovi. Upřel na ni korálkovité oči a Cerys se usmála. „Ne, asi nemůžeš.“

Posel, hubený, vytáhlý *na'kyrim*, který si neustále třel ruce, jako by si je chtěl očistit od tuše, ji našel, jak zamyšleně, strnule hledí na shrbené písaře pod sebou.

„Vyvolená!“ zašeptal, jako by se bál, že naruší soustředění pracovníků, „Snící promluvil.“

Tyn z Kilvale, Snící, ležel už třicet let v komnatě vysoko v obytné věži Highfastu. Mladí *na'kyrimové* o něj pečovali, ošetřovali mu proleženiny, obraceli ho a omývali. Často to byl první úkol, který nováčci po příchodu do Highfastu dostali. Učil je trpělivosti a vytrvalosti. A posvátné úctě ke Sdílenému, neboť Tynův spánek nebyl ničím jiným než postupným odvracením se od světa a ponořením se do nekonečného oceánu onoho nepochopitelného místa. Snící snil, ale vlastním způsobem.

Bděli nad ním i jiní. Jejich úkol byl ale zvláštnější – jeden po druhém se střídali u spícího *na'kyrima*, pozorovali ho a čekali. Ve svém stále se

prohlubujícím spánku se Tyn vydával po stezkách naprosto neznámých těm, kteří dosud dleli v hmotném světě, a něco z toho, co tam objevil, občas nezřetelně splynulo z jeho suchých, rozpraskaných rtů. Právě na ta slova jeho strážci čekali, neboť pocházela z nejhlubších, nejvzdálenějších zákoutí Sdíleného – byly to poklady z jiného světa vyvržené na břeh jeho ložnice. Jak léta plynula, hovořil Snící stále méně a méně. Teď se už jen zřídka vynořoval z hlubokého spánku natolik, aby mohly být zaznamenány nějaké fragmenty.

Cerys příliš nepřekvapilo, že jeden z těch vzácných okamžiků nadešel právě nyní. Inurian strávil v mladších letech u Tynova lože mnoho hodin. Následovala posla po točitých schodech vzhůru do Tynovy komnaty a útroby jí svírala zlá předtucha. Pokud se její obavy potvrdí, přinese jí to jen bolest.

Ke své úlevě našla Tyna ponořeného ve stejně hlubokém spánku jako obvykle. Jeho pečovatelé se ze všech sil snažili, aby vypadal co nejzdravěji. Někdo, kdo by na něm spočinul pohledem poprvé a neznal jeho minulost ani budoucnost, by se mohl snadno domnívat, že stojí před starým mužem, který usnul teprve před několika okamžiky. Ti lépe informovaní ale viděli neomylné stopy dlouhého, pomalého vzdalování se od světa. Pokožka napínající se přes lící kosti měla barvu slonoviny. Řídké stříbřité vlasy spočívaly na polštáři jako spadlá pavučina mrtvého pavouka. Pod pokrývkou se rýsovalo vychrtlé tělo.

Nebyl to věk, co způsobilo takové změny na těle Snícího. Bylo mu sedmdesát let – ne tak mnoho na *na'kyrima*. Ale Sdílené ho stále víc vzdalovalo od jeho tělesné schránky a on ji den za dnem postupně svlékal, jako had svléká kůži. Každých pár měsíců přicházel Amonyn a kladl mu ruce na hrud' ve snaze odvrátit pomalý rozklad jeho tělesné podoby. Setkání léčitelské vyčerpávala a jen zřídka měla větší účinek. V Dyrkyrnonu nebo někde v temném srdci Adravanu snad žil *na'kyrim*, který by dokázal překonat Amonynovy léčitelské schopnosti, ale ani v jeho silách by nebylo přemoci to, co Tyna stravovalo. Tynova nejvýznamnější část se přestala zajímat o svět, v němž jeho tělo spalo, a bez tohoto zájmu, o který by se mohl opřít, pro něj ani Amonyn nemohl udělat mnoho.

Vedle Tynovy postele seděl písař a listoval poznámkami. Když Vyvolená vešla, povstal. Vypadal jako člověk, který by si nejraději s někým vyměnil místo.

„Vyvolená,“ zašeptal. „Myslím, že mám všechno, ale hovořil jen krátce... a velmi rychle.“

„A o čem?“ zeptala se Cerys. Naklonil se nad křehkou postavou na lůžku. Pod téměř průhlednými víčky koulel Tyn očima sem a tam, takže to vypadalo, jako by se pod hedvábným šátkem hemžili brouci. Co asi vidí, přemítala. Uvědomuje si vůbec, že my ostatní jsme pořád tady, ve vnějším světě?

„Hovořil velmi... velmi zmateně, Vyvolená,“ řekl písař. „Možná tomu ale porozumíte lépe než já...“

Podal jí listy pergamentu. Přijala je, aniž by na ně pohlédla.

„To nejpodstatnější?“ zeptala se naléhavě.

„Myslím, že se zmiňoval o Inurianovi. Snad... snad o smrti, Vyvolená. Inurianově smrti. Ale taky o něčem... někom jiném. O muži, i když Snící o něm mluvil, jako by to byla bestie... bestie s temným srdcem, která se volně potuluje Sdíleným.“

Cerys přikývla. Přesně to očekávala. Tynova slova byla jen zřídka zcela jasná – jak by také mohla, když se toulal tak daleko a tak podivným územím – ale toto poselství bylo dostatečně srozumitelné a odpovídalo tomu, co jí Sdílené našeptávalo. Inurian tedy odešel. Určitě nebude jediná, koho jeho ztráta v Highfastu hluboce zasáhne. Ale co zbytek sdělení? O tom druhém muži? Cerys měla neodbytný, zřetelný pocit, že se ve vzduchu vznáší změna. Probuzený *na'kyrim* jen zřídka kdy ignoruje své instinkty a ty její jí našeptávaly, že pokud změna opravdu nastane, rozhodně nebude příjemná.

S obočím starostlivě svraštěným se vydala hledat Olyna. Od chvíle, kdy Inurian opustil Highfast, se na chovatele vran obracela ve všech záležitostech, které nějak souvisely s hlubinami Sdíleného.

*

Jak se Orisian a jeho druhové přibližovali k ruinám, vyvstávaly jim před očima čím dál zřetelněji jednotlivé detaily. Většina trosek nebyla vyšších než člověk. Na některých místech zbyla ze zástavby jen divoká změť kamenů, mezi nimiž se hromadil sníh, tu a tam se ale mezi záplavou sutí rýsovaly hrubé obrysy zdí, dveří a místností. Když dorazili k pobožené městské zdi, protlačili se trhlinou do mrtvých ulic za ní. Vítr okamžitě trochu ztratil na síle. Orisian si zimomřivě promnul tvář. Ztratil v ní veškerý cit. Rothe položil ruku na mohutný blok kamene. Jeho tmavý, starodávný povrch byl porostlý lišejníkem.

„Kdysi to musely být obrovské stavby,“ poznamenal a podíval se na Orisiana.

Opatrně postupovali ruinami města. Našlapovali tak obezřetně, jako by kráčeli po tělesných ostatcích jeho dávno mrtvých obyvatel. Ess'yr a Varryn byli napjatí jako lesní zvěř, která zvětřila lovce. Všichni se instinktivně trochu přikrčili, aby se jejich siluety nerýsovaly na pozadí nebe. Kolem hvízdal vítr. Denní světlo brzy zmizí. Představa, že noc co nevidět zahálí pláštěm tyto trosky, byla velmi znepokojivá.

Před nimi se otevřel volnější prostor. Sníh se tu vršil v celých závějích. Na jeho prahu se zastavili. Když se Orisian podíval z jednoho na druhého, s úlevou zaznamenal, že neklid nezmítá pouze jím. Dokonce i Ess'yr a Varryn vypadali tady, daleko od bezpečného útočiště lesů, znepokojeně. V krátkých, úsečných větách si cosi šeptali.

„Mohli bychom se tu toulat hodiny,“ poznamenal Rothe. „Měli bychom si najít místo, kde přechkáme noc.“

„Souhlasím,“ přitakal Varryn.

Přístřeší našli v rohu pobořeného malého domku. Vítr ani sníh sem nedokázaly proniknout. Snědli několik kousků sušeného masa a napili se z měchů, které už byly skoro prázdné. Pak se s výjimkou Varryna schoulili těsně k sobě. Kyrinin seděl vzpřímeně, opřený o zeď.

„Vezmu si první hlídku,“ řekl mu Rothe. Varryn nejdřív nezareagoval, pak lehce přikývl.

Orisian, přitisknutý k sestře, cítil, jak ho Anyara bere za ruku. Netušil, zda se tak snaží uklidnit sebe nebo jeho, ale pevně ji stiskl. V útrokách mu hlodal hlad. Když zavřel oči, představoval spánek vzdálenou naději.

Náhle se mu do mysli vkradl obraz Ess'yřiných nahých, bělostných zad. Neklidně se zavrtěl. Pak před sebou v duchu spatřil Inuriana, samotného na mýtině, kde ho nechali. Orisian kdysi viděl umírat svou matku. Byl svědkem toho, jak naposledy chroptivě vydechla a z očí se jí během vteřiny vytratil život. Teď měl pocit, jako by světlo vyprchávalo z Inurianových šedých očí. Podvědomě sevřel sestřinu ruku pevněji.

„Spi,“ zašeptala.

Kéž by mohl.

Ve tmě oné noci vítr bez přestání sténal a kvílel v troskách města. Postupně přestalo sněžit, a jak plynuly hodiny, čím dál víc se ochlazovalo. Orisian slyšel, jak Varryn vstává a přebírá po Rothovi hlídku. Oba válečníci spolu neprohodili jedině slovo.

*

Ráno se obtížně prodíralo mraky a závojem mlhy, bylo kalné a mdlé. Vítr se utišil, ale nebesa dál připomínala šedý oceán, který splýval s tenkou sněhovou pokrývkou na úbočích a vrcholcích hor. Na západě se nad městem tyčila skaliska a střežila jeho klid stejně, jako kdysi bděla nad ulicemi kypícími životem. Pětice poutníků klidně mohla být na světě docela sama.

Anyara si protáhla paže a nohy. „Už se nikdy nezahřeju,“ prohlásila.

Ess'yr rozdělila hrst lískových oříšků. Zatímco je na kamenech louskali, nabral si Varryn do dlaní trochu sněhu, roztřel si ho po tváři a vytřel si jím oči. Pak usedli v malém kroužku a potichu jedli.

„Co teď budeme dělat?“ zeptala se nakonec Anyara.

„Hledat *na'kyrimku*, o které mluvil Inurian,“ odpověděl Orisian.

„Pokud tady vůbec je,“ ozval se Rothe sklíčeně.

„Je tu,“ vmísil se do hovoru Varryn.

„Ale slova umírajícího...“ Rothe se zarazil a podíval se na Orisiana.
„Promiňte.“

Orisian se slabě usmál. „Inurian si byl jist, že ji tady najdeme.“

„Podíváme se po ní. Musí tady být nějaké stopy,“ řekla Ess'yr.

„Proč prostě nezakřičíme? Uslyší nás tu na míle,“ navrhla Anyara.

„A ostatní také,“ ozval se Varryn trochu opovržlivě. Pak obrátil pozornost ke tkaničce na jedné ze svých jelenicových bot, která se rozvázala.

Ess'yr otevřela váček, který měla na opasku, a vytáhla z něj jakési nahnědlé kousky. Dala po jednom Orisianovi, Anyarě a Rothovi a zbytek vrátila do váčku. „Žvýkejte, ale nepolykejte,“ řekla. „Je to kořen *huurynu*.“

Rothe si podezíravě prohlížel nevábne vyhlížející kus scvrklého kořene, který mu ležel na dlani. Anyara si jej už mezitím vložila do úst a energicky žvýkala. Orisian ji po kratičkém zaváhání napodobil a gardista nakonec učinil po okázalém zdráhání totéž. V okamžiku, kdy se Orisian zakousl, ucítil v ústech hořkost. Chuť kořene mu připomněla nápoj, který dostal v In'hynyřině stanu, ale nebyl si úplně jist, zda je to opravdu totéž. Nejprve nic necítil, pak se mu za očima rozlil podivný, nejasný pocit. Z rukou a nohou jako by mu trochu vyprchal chlad, únava se zmírnila. Přesunul si jazykem kořen na stranu a držel ho tam mezi čelistí a rtem. Z ostrých šťáv ho pálily dásně.

Metodicky postupovali ruinami. Oba Kyrininové upírali oči k zemi a tu a tam se sklonili, aby si prohlédli sníh, kameny nebo hlínu pod nohama. Pokaždé rychle pokračovali dál. Kdyby nebylo drsných skalisek tyčících se nad městem, Orisian by se v mdlém světle a se sluncem skrytým za hradbou mraků rychle ztratil. Z výšky se snášely chomáče sněhu. V jednu chvíli Orisian zahlédl na pozadí skal dvojici velkých černých ptáků. Brzy se mu ale jejich siluety na tmavém pozadí ztratily. Žádnou další stopu života nespatriil.

Postupem času, když si jejich oči zvykly na strukturu pobořených zdí, začalo jim město odhalovat svá tajemství. Našli pozůstatky pekárny. Její zdi téměř zmizely, v koutě ale zůstala popraskaná pec. Narazili na kus ulice, několik kroků dokonale zachovalého dláždění, které vypadalo, jako by se ho nikdy nedotkla lidská noha. Jinde zbyly z budov beztvaré hromady cihel

a kamenů, zčernalých dávným požárem. Varryn vyprostil ze skuliny mezi dvěma kameny kousek porézní kosti.

„Lebka. Huaninská,“ řekl.

Prošli bezmála polovinu města, aniž by narazili na cokoliv, co by naznačovalo, že tu nejsou sami. Povzbuzující účinky *huurynu* po několika hodinách vyprchaly a do těla se jim opět vkradl mráz. Síly ubývaly; nálada a oči ochabovaly. Dokonce i Ess'yr a Varryn zpomalili a ztichli. Našli si místo k odpočinku. K jídlu už jim zbývalo jen posledních pár kousků sucharů a Ess'yr nenabídla ani další *huury*n. Orisian měl strašlivou žízeň a lačně hltal vodu z měchu, dokud mu ho Ess'yr jemně neodtáhla od úst.

„Pomalů a jen trochu,“ řekla.

„Omlouvám se,“ zamumlal Orisian, i když v jejím hlase nebyla ani stopa po výčitce.

Rothe si mohutnými prsty masíroval levé lýtko.

„Jak dlouho v tom ještě budeme pokračovat?“ zeptal se nikoho určitého. „Mohli bychom tohle místo prohledávat celý život a nic nenajít. Měli bychom poslechnout Anyaru, zakládat ohně a křičet z plných plic, abychom přilákali pozornost té ženy.“

Varryn, který seděl kousek dál od ostatních, si lehce odfrkl a prohrábl si rukou vlasy, ale neřekl ani slovo.

„Varryn mluvil pravdu,“ ozvala se Ess'yr. „Je možné, že nám je nepřítel stále v patách. A pokud budeme hluční, možná ta žena odejde. Lišky říkají, že je šílená. Nechce žádné návštěvníky.“

„Stejně už v tom nebude velký rozdíl, jestli uteče a schová se,“ zabručel Rothe. „S touhle rychlostí se stejně proměníme v kus ledu dřív, než ji najdeme.“

„Chlapec a dívka tu nezemřou. Přisahal jsem.“

„Přisahala jsi?“ vyštěkl Rothe nevěřičně. „Přisahala jsi? Dal bych za Orisiana život. On ani Anyara nepotřebují, aby je chránili nějakí Kyrininové...“

„Dost, dost už!“ rozpřáhl Orisian paže. „Jsem si jist, že se tě Ess'yr nechtěla dotknout, Rothe! A Ess'yr, nevím, co jsi...“

Všiml si, že mu ani jeden z Kyrininů nevěnuje pozornost. Jako jeden muž zvedli hlavu, tvář staženou soustředěním.

„Co se děje?“ zeptala se Anyara, ale Varryn ji utišil přísným pohledem. Pod hustou sítí tetování se mu zračil zasmušilý a napjatý výraz. Ess'yr položila bratrovi ruku na paži.

„Zvuk,“ zašeptala.

Rothe se přikrčil a sevřel jílec meče. Orisian se snažil ztuhlými, vlhkými prsty nahnát čepel za opaskem.

„Kde?“ zasyčel Rothe.

„Blíží se,“ zazněla Ess'yřina přidušená odpověď.

Anyara neklidně přešlápla. Varryn se pootočil a vyslal pomocí prstů sestře stručný signál. Ess'yr přikývla a popadla oštěp. Varryn pomalu vstal. Sotva se vyškrábal na nohy, hned se zase přikrčil a cosi zasyčel mezi zuby.

Zpoza pobožené zdi se vynořila postava. Byla to žena, navlečená v kůži, tvář skoro skrytou pod kožešinovou kapucí. Zastavila se a přejela po nich pohledem.

„Jste hluchí,“ řekla. Hlas měla drsný a hrubý, jako by se jí do něj zakousl mráz z hor a poškodil ho stejně jako zdivo ztraceného města. Když ji ale Orisian uslyšel promluvit, okamžitě poznal stejně zpěvavý tón, jakým hovořil i Inurian. *Na'kyrimka*, uvědomil si.

Ess'yr cosi opatrně řekla svým jazykem. Žena krátce přikývla.

„Yvane,“ vydechla Ess'yr a v jejím obvykle tak klidném a vyrovnaném hlase zněla úleva.

„Hluční a hloupí! Utábořit se tady venku v takovém počasí!“ prohlásila Yvane, která mezitím snadno přešla z kyrininského jazyka do huaninského.

„Inurian nám říkal, že se máme vydat sem,“ ozval se Orisian. „Říkal, že nám pomůžete.“

Stará *na'kyrimka* si ho na okamžik změřila pohledem, který v něm vzbudil obavy, že přijít sem byla strašná chyba. Pak se otočila na patě a odcházela.

„Tak tedy pojďte,“ vyštěkla ještě. „Můžu vám dát jídlo a oheň. Ale nepokládejte to za nic víc než za krátkou pomoc lidem v nouzi.“

III.

Nyve, První z inkallimských Válečníků, měl jen jedno ucho. Tam, kde mělo být druhé, zela dlouhá jizva s prohlubní uprostřed. Každý Inkallim znal jeho příběh. Když byl Nyve ještě mladý, čerstvě přijatý do řad inkallimských Válečníků nejnižších hodností, byl jedním z pětice mužů, která měla zajistit ozbrojený doprovod skupině Strážců tradic, putujících z Kan Dredaru do Effenu, zapadlého města na území Wyn-Gyre. Uprostřed rozeklané krajiny východně od Effenu narazili na početnou bandu divokých tarbainských lovců, pocházejících z kmene dosud nepodrobeného gyrskými klany a nespaseného pravou vírou. Tarbainové pravděpodobně neměli tušení, na jaké válečníky narazili, a tak zaútočili. Měli s sebou mnoho loveckých psů a jeden z nich Nyveovi ukousl ucho. Nyve mu za to zlomil vaz. Z celé skupiny přežil právě jen Nyve a dva Strážci tradic. Všude kolem nich se válely desítky mrtvol Tarbainů.

Pokračovali dál do Effenu a tam pak Nyve kolem sebe shromáždil padesát mužů z města. Byl mladý, ale byl jedním z Děti Stovky a v očích mu plál oheň, takže se mu nikdo neodvážil vzepřít. Zavedl je na místo boje a odtud se pak vydali po stopách tarbainských lovců zpátky k místu, ze kterého nepřátelé původně vyrazili. Druhého dne večer našli tarbainskou vesnici. Vypálili ji a Nyve osobně utlal hlavu náčelníkovi, jehož čelo zdobila koruna z lebek, a poslal ji do Effenu. Pak se vrátil, naprosto sám, do Kan Dredaru.

Ted' bylo Nyveovi pětadesát a chodil shrbeně. Prsty se mu věkem zkroutily, klouby otekly a ztuhly. Už pěknou řádku let v nich nedokázal sevřít meč, přesto se ho nikdo nepokusil z místa Prvního sesadit. Mysl, která v jeho chátrajícím těle sídlila, byla totiž stále čilá a nepoznamenaná věkem. Theor, První ze Strážců tradic, měl Nyvea rád. Důvěřoval mu. Společně stoupali mezi Inkallimy po hodnotním žebříčku a stali se Prvními v odstupu několika málo měsíců.

Ted' společně seděli v Nyveových komnatách u mísy kvašeného mléka. Byl to *narqan*, tarbainský nápoj, přejatý před dávnými lety některým ze severních klanů. Stovky let už sloužil jako tradiční uvítací nápoj inkallimských Válečníků. Nyve musel držet pohár mezi pokroucenými kotníky prstů. Zkušeným pohybem jej postavil, olízl si rty a pozoroval Theora, jak vyprazdňuje číši.

„Dobrá práce,“ řekl Nyve, když Theor spolkl poslední doušek. „Pijete to jako jeden z nás. Určitě líp než dřív.“

Theor se přátelsky usklíbl. Neměl *narqan* právě v oblibě, ale byl tu host a měl v úmyslu ctít zvyky hostitele.

„Pro muže je dobré, když občas musí překonávat nechut',“ usmál se Nyve.

„Jako vždy jsem vám vděčný, že jste mi poskytl příležitost k sebezdokonalení. Co vaše klouby?“

Nyve sklopil oči a začal si prohlížet své ruce, jako by patřily někomu jinému. „V tomto ročním období nejsou nikdy v nejlepší kondici. Myslím, že do nich zalézá vlhko a chlad, i když se zdá, že mi to nikdo nevěří. Jako bych to neuměl posoudit nejlíp. Kdo jiný by měl vědět, jak se mým starým kostem daří, když ne já?“

Mladý služebník přišel odnést prázdné nádoby a okamžitě se zase vzdálil. Nyve za ním chvíli hleděl. „To je bratranec Lakkana oc Gaven-Gyre z druhého kolena. Nebo třetího? Jmenuje se Calum. Řekl bych, že je tady jistá rodinná podoba, nemyslíte?“

„Chorobná ctižádost a domýšlivost nejsou obvykle viditelné pouhým okem. Vždycky jsou přesvědčení, že pro ně bude dobré mít jednoho ze svých mezi námi,“ usmál se Theor. „Rádi se domnívají, že existují vazby, které dokonce ani my nemůžeme přetnout.“

„Máte pravdu. Myslím, že se jeho rodiče zhrozili, když jim sdělil, že chce podstoupit výcvik. Lakkan naléhal, aby jeho přání vyhověli – samozřejmě mu při tom vůbec nešlo o chlapce, ale jen o to, aby tu měl své oči a uši. Calum vypadá nadějně. Možná se jednoho dne dokonce připojí k Válečníkům.“

„Jsem si jist, že jej držíte ve své blízkosti.“

„Samozřejmě. Nechtěl bych Lakkanovi přidělovat starosti. A taky trochu lépe spím, když vím, co provádí. Jen pro případ, chápete.“

Zvenku k nim dolehlo řinčení zbraní – uchazeči nastupovali na dvoře k tréninku. Nyve naklonil hlavu na stranu a zaposlouchal se. Po tváři se mu mihl spokojený výraz, jako by v něm zvuk vyvolal příjemnou vzpomínku.

„Dostal jste z jihu nějaké zprávy?“ zeptal se Theor.

„Od vítězství u Grive nic nového. Upřímně řečeno, nečekal jsem, že se jim bude tak dlouho dařit. Kniha je Kaninovi zjevně nakloněnější, než jsem si myslel.“

„Víra mu dodává sílu.“

„Víra a Bílé sovy. Shraeve tvrdí, že by už nejspíš byli všichni mrtví, kdyby se neobjevil ten míšenec se stovkou Kyrininů za zády. Tak mě napadá, jestli jsme *na'kyrimovi* neměli věnovat větší pozornost, když byl v Hakkanu a tohle všechno se plánovalo.“

Theor přitakal. Totéž ho napadlo, když si vyslechl poslední zprávy o dění v údolí Glas. „Domnívali jsme se, že o něm víme všechno, co potřebujeme. Naši Lovci ho pozorně sledovali. Zjistili, že mluví ze spánku a často o samotě přemýšlí. Došli k závěru, že ho ovládají zahořklost a dětské naděje a touhy. Ovšem pokud mu stačí zavolat a Bílé sovy mu jsou okamžitě k službám, je možné, že ho podcenili.“

„Asi ano. Zdá se, že je osud Kaninovu podniku v mnoha ohledech nakloněn. Řekl bych, že Shraeve začíná věřit, že je čekají další úspěchy.“

„Ano, přesně tak jsem její poslední zprávu pochopil i já.“ Theor nechal v hlase zaznít pochybnosti.

„Myslíte, že se mýlí?“ zeptal se Nyve.

„A vy?“

První z Válečníků se usmál. Zuby měl zažloutlé a opotřebované. „Jestli chcete projednávat záležitosti Válečníků, možná bych měl nechat poslat pro další *narqan*, starý příteli.“

Theor zvedl ruce v předstíraném zděšení. „Není třeba vyhrožovat.“

„Shraeve nám už od počátku poskytuje velmi cenné služby,“ řekl Nyve. „A v tomhle mém starém těle už stejně není dost energie, abych ji dokázal zastavit. Jakmile se doslechla, co Horin-Gyre plánuje, nedala se zadržet. Nepatří k lidem, kteří se dají odradit těžkostmi. Její Stezka je stezkou námahy a touhy po boji. Ale proč ne?“

„Proč ne?“ opakoval Theor jako ozvěna a přikývl. Věděl, že Nyve by mohl jediným tichým slovem Shraeve její plány odejít na jih a zmocnit se Kolglasu překazit, ale velitel Válečníků měl dobré důvody, proč jí ponechat volnou ruku – inkallimští Válečníci se už dlouhá léta neutkali se starými nepřáteli za Údolím kamenů a Nyve potřeboval spolehlivé uši a oči, aby ho informovaly o událostech a o podivném spojení Horin-Gyru s Bílými sovami.

„Ale stejně. Kaninovi se možná dosud lepilo štěstí na paty, ale jestli chce vítězně postoupit dál, bude ho potřebovat hotový příval,“ povzdechl si Nyve.

„Tento názor zjevně zastává i nejvyšší than. Mluvil jsem s ním na Angainově pohřbu. Byl jako vždycky skoupý na slovo, dal ale jasně najevo, že nehodlá svou podporu Horin-Gyre přehánět.“

Nyve si přešel kotníky prstů po jizvě na hlavě.

„Pořád svědčí,“ zabručel. „Člověk by řekl, že už...“ Nechal myšlenku nedokončenou a s očekáváním se zahleděl na Theora. Jako všichni staří známí v tu chvíli oba pochopili, že právě dospěli k jádru rozhovoru.

„Dělá mi starosti, že v posledních několika letech přináší všechno naše opatrné úsilí posílit vztahy mezi Gyre a Inkallimy tak hubené ovoce,“ prohlásil Theor téměř nenuceně.

V tu chvíli ohlásilo skřípání dveří, že se vrací Calum s tácem plným jídla.

„Teď ne,“ řekl Nyve, aniž by se ohlédl. Když byli zase sami, stiskl rty. „Pochopil jsem správně, že se domníváte, že nastal čas na méně jemné metody?“ zeptal se tiše.

Theor lehce pokrčil rameny. „Možná jsem na stará kolena příliš podezíravý a pesimistický. Nebo příliš lpím na minulosti. Když ještě vládl Ragnorův otec, bez porady se mnou se nerozhodl skoro ani pro barvu lůžkovin.“

„To je pravda. Bylo to sice poněkud únavné, ale plnilo to účel.“

„Samozřejmě,“ pronesl Theor poněkud pevněji. „Víra vyžaduje pevnou ruku, která by ji udržovala, silný pilíř, jenž by podpíral střechu, pod níž mohou všichni nalézt útočiště. Potřebuje klan Gyre. Možná ale Ragnor na rozdíl od otce zapomněl, že také Gyre potřebuje víru.“

„Pochybujete o jeho horlivosti,“ konstatoval Nyve.

„Obávám se, že nesleduje situaci dost... bedlivě. I když Ragnorův otec nemohl Horin-Gyre vystát, určitě by věnoval Kaninovým úspěchům mnohem větší pozornost než jeho syn. Tomu jde hlavně o to štvát proti sobě jednotlivé klany a posilovat moc a vládu. A nechová se tak poprvé. Všichni vládci mají přirozeně sklon učinit ze svého vládnutí cíl, nikoliv pouhý prostředek. Podívejte se na Gryvana oc Haig. Ale my bychom si měli počínat jinak. Nejvyšší than Gyre nemůže být pouze nejvyšším thanem Gyre. Musí být především válečníkem a strážcem Černé stezky.“

„Dokonce i na stará kolena ve vás plane oheň,“ usmál se Nyve.

„Jsem První ze Strážců tradic. Nemohu jinak.“

Nyve přikývl. „Myslím, že na obzoru je nějaký návrh.“

„Ragnorova nečinnost je pro mě záhadou. Velkou. Vypadá to, že nejvyššímu thanovi jde víc o zničení Horin-Gyre než o to, aby se jeho klan vrátil na své náležité místo v Kan Avoru. Představte si to – po více než sto letech konečně svádí armáda Černé stezky vítězné bitvy jižně od Údolí kamenů a nejvyšší than Gyre je k jejím úspěchům v nejlepším případě netečný. Ať byl Ragnor zpočátku sebeskeptičtější, Kaninova vítězství by měla alespoň upoutat jeho pozornost.“

„Žijeme v podivných časech, souhlasím.“

„Příliš podivných, než aby za tím nebylo víc. Rád bych věděl, co si náš than opravdu myslí a jaké temné pohnutky za jeho váháním stojí. Nebyl mimochodem jediný, s kým jsem během Angainova pohřbu mluvil. Když jsem pobýval v katakombách o samotě s Angainovou chotí Vanou, svěřila se mi, že má zajatce – jednoho z poslů nejvyššího thana, který byl přistižen, jak se tajně pokouší přejít hranice Horin-Gyre.“

Nyve zvedl prošedivělé obočí. I když už znal Theora velmi dlouho, Strážce tradic ho stále dokázal překvapit.

„Horin-Gyre zatýká posly nejvyššího thana?“ zeptal se.

„Jen toho jednoho. Vzbudil jejich podezření. Stejně jako později já si kladli otázku, kam má namířeno. Proč potřebuje Ragnor posílat zprávy za hranice území ovládaného Černou stezkou? Ten muž to odmítá prozradit a poselství, které nesl, je zašifrované. Vanini lidé je nedokážou přečíst.“

„To, že jeden z klanů vězní kurýra Gyre, není jen podivné, ale přímo nebezpečné,“ řekl První z Válečníků. „Stojí jako fakt, že o tom víme a neupozorníme na tuto skutečnost Ragnora. Protože přesně to máte v plánu, že? Neupozornit ho.“

„Jsme Inkallimové. Víra je pro nás vždy na prvním místě. Před všemi dalšími záležitostmi. Pokud hrozí našemu učení nebezpečí, musíme o tom vědět. Vana je stejného názoru, ale není schopna nic zjistit. Proto navrhl, že vydá posla i s jeho zprávou nám. Respektive Lovcům.“

„Mluvil jste o tom s Avenn?“ zeptal se Nyve. V jeho hlase zněly pochybnosti. Ani jednoho z nich nebylo třeba upozorňovat na fakt, že ať byl účel jeho mise jakýkoliv, posel výslech vedený Lovci určitě nepřežije.

Theor zavrtěl hlavou. „A nikdy s ní o tom nepromluví, pokud nejdřív nezískám váš souhlas. Vždyť to víte.“

„Musím se ještě napít *narqanu*,“ řekl Nyve a ostře zaťukal na stůl. „Kde je ten kluk, když ho potřebuju?“

Zamyšleně se podíval na Theora. „Dovolíte, abych si to promyslel?“ zeptal se ho.

„Jak dlouho si budete přát,“ odvětil Theor.

Nyve se začal opět usmívat. Kdyby nebylo té ošklivé jizvy, vypadal by jako bodrý stařík, který si užívá poklidného života. „Už je to dávno, co se dostaly do pohybu takové události. Cítím se skoro zase mladý.“

*

Theor vyšel ven skrytými bočními dvířky, ležícími mimo dohled tréninkových dvorů a zbrojářských dílen. Prošel sloupořadím až na konec výcvikového prostoru inkallimských Válečníků a pokračoval dál bránou ve vnější zdi. Tam na něj čekali sluhové s nosítky – dokud nezavládne pořádný mráz, bude cesta přes kopec k posvátnému okrsku Strážců pro nohy Prvního příliš bahnitá a nevhodná.

Ta trocha sněhu, která v noci napadala, už téměř zmizela, ale ve vzduchu viselo další sněžení. Z nosítek dohlédl Theor přes zalesněná úbočí až ke Kan Dredaru. Sídlní město Ragnora oc Gyre se rozprostíralo na rovině, černohnědá, téměř beztvará zmeť dřevěných domů, seskupených kolem několika kamenných budov – kasáren městské stráže, tržnice a pevnosti nejvyššího thana. Byl to klidný obrázek. Theor ze zkušenosti věděl, že města nejlépe vypadají z dálky; při bližším pohledu se zpravidla objevovala špína a nenasytnost. Nad domy se jako vždy vznášeli luňáci a kánata. Theor si všiml, že si ptáci město mezi sebou rozdělili a každý líně krouží nad uličkami, spadajícími do jeho revíru.

Jeho pozornost upoutal světlý raneček ležící vedle cesty. Zahlédl šedavou, skvrnitou kůži – novorozenec. Když se narodilo slabé nebo postižené dítě, rodina ho občas odložila do lesů nebo na svahy kopců, aby je vystavila zkoušce osudu. Nejvyšší than tento zvyk už dávno postavil mimo zákon, protože cestu na sever zvládlo jen deset tisíc lidí a každý potenciální válečník byl příliš cenný, než aby bylo možné dávat jeho život takto v sázku. Někteří věřící ovšem viděli v této praxi boží soud. Většinou se matka po jednom, dvou dnech vrátila, a pokud bůh Knihy dítě ušetřil, rodina je opět přijala a pečovala o ně, jak nejlépe šlo. Toto dítě ovšem dorazilo na konec Stezky.

Theor se pohodlně opřel do nosítek. Pokud bude chtít vyjadřovat pochybnosti o počínání Ragnora oc Gyre, bude si muset počínat velmi opatrně. Především musí získat na svou stranu Nyvea a Avenn. Inkallimští Válečníci a Lovci sice podléhali mnohem starším Strážcům tradic, to ale neznamenalo, že budou Theora slepě poslouchat. Jednota Inkallimů byla

velmi důležitá, když klanu Gyre chyběla rozhodnost. V takových časech – a za půldruhého století v exilu za Tan Dihrinem už jednou či dvakrát něco podobného zažili – bylo na Inkallimech, aby pevně třímali otěže v rukou.

Urazili zhruba dvě třetiny cesty zpátky do síní Strážců tradic, když Theorovi sluhové náhle zpomalili. Za jejich zády se ozývalo pleskání nohou, běžících rozbředlým bahnem.

„Co se děje?“ zeptal se Theor s nádechem nezájmu v hlase.

„Nějaký chlapec,“ odvětil jeden z nosičů. „Podle vzhledu novic inkallimských Válečníků.“

Theor zkrřížil paže na prsou, aby se alespoň trochu chránil proti chladu, a čekal.

Okamžitě posla poznal – byl to vzdálený bratranec Lakkana oc Gyre, Calum. Zpráva tedy přicházela přímo z Nyveových komnat. Chlapec sotva popadal dech, tváře mu hořely a šaty měl umazané od bláta. Jeho vzrušení bylo patrné na první pohled.

„První,“ vyrazil ze sebe. „Posílá mě mistr Nyve. Řekl mi, že se mám pokusit zastihnout vás ještě na cestě.“

„V tom případě jsi uspěl, mladý muži.“

„Říkal, že byste to měl být vy, kdo předá tuto zprávu Strážcům jako první.“

„Oč jde?“

„Krátko poté, co jste odešel, přiletěl pták s poselstvím. Anduran padl, První. Město i hrad jsou v rukou Horin-Gyre.“

Theor si dával úzkostlivý pozor, aby nedal najevo překvapení, které se ho zmocnilo.

„A mistr Nyve říkal, že vám mám říct...“ Calum svažtil čelo soustředěním, „...že teď bude o těch záležitostech přemýšlet rychleji.“ Zjevně ho potěšilo, že si dokázal Nyveova slova vybavit tak přesně. „Je to velký den, že, První? Bůh Knihy se na nás usmívá.“

„To tedy ano,“ přitakal Theor. „Řekni pánovi, že sdílím jeho nadšení. A pokus se zvládnout cestu zpátky ještě rychleji než cestu sem.“

Calum se letmo uklonil a odběhl. Theor se za ním díval. Chlapec uklouzl a plácl sebou na zem. Bláto vystříklo na všechny strany. Calum ale okamžitě vyskočil a pádil dál. Z vlasů mu odlétávaly kousky hlíny.

Theor pokračoval v cestě a přemítal o překvapivé zprávě. Události se vyvíjely rychleji a dramatičtěji, než pokládal za možné. Nyve měl pravdu – brzy musí padnout rozhodnutí. A nesmí zapomenout poblahopřát Nyveovi k jeho stále neutuchajícímu smyslu pro humor. Zvlášť ho potěšila představa, jak jeden z urozených členů rodu Gaven-Gyre chvátá cestou necestou, aby mu

podal zprávu o slávě a úspěchu Horin-Gyre. Kdyby to Lakkan věděl, plival by žluč do svého drahokamy vykládaného poháru.

*

Na údolí Glas se snášel soumrak a zahaloval krajinu šedými a modrými stíny. Kanin nan Horin-Gyre pozoroval končící den z horního patra hradní věže. Pod nohama se mu rozprostíralo město a za ním se přes úrodná pole a louky táhla k jihu silnice. Bílé sovy zažehly ohně. Jeho oči stále znovu a znovu sklouzávaly k oranžovým bodům venku v krajině. Stálá přítomnost Kyrininů na území, které nyní patřilo klanům Gyre, byla pro Kanina hořkým zklamáním, ale nedokázal se přimět poslat pryč tolik válečníků, ochotných bojovat za zájmy Černé stezky.

Po návratu od vodopádu na Sněžné řece se Aeglyss skrýval uvnitř kyrininského ležení. Jeden z Kaninových strážných, který viděl Aeglyssovu skupinu přecházet most přes řeku Glas, hlásil, že se Aeglyss kymácel v sedle, téměř jako by byl zraněn, i když po krvi nebylo ani stopy. Ze rtů mu splývaly podivné zvuky, jaké vydává člověk blouznící horečkou, a hlava mu visela tak nízko, že nebylo možné zahlédnout jeho tvář.

Jakmile se Kanin doslechl o míšencově návratu, okamžitě vyslal do kyrininského tábora posly. Všichni se vrátili s prázdnýma rukama, protože Bílé sovy je nepustily dál. Jedinou informaci obdrželi od jednoho z kyrininských válečníků, který téměř nemluvil jejich jazykem. Řekl jim – a oni pak ve stejném smyslu zpravili Kanina – že *na'kyrim* z Kolglasu je mrtev, ale ostatní – tři Huaninové a dvě Lišky – uprchli dál do hor. Ta zpráva na okamžik vzbudila Kaninův hořký hněv a zklamání. Život ani smrt druhého míšence ho nezajímaly; ovšem to, že lanniská dívka, patrně poslední ze svého rodu, unikla, už bylo něco jiného. Slib, který dal otci – že se nevrátí, dokud nebude celá nenáviděná rodina uvržena do temnoty – byl slibem muže, kterého už Kanin před příchodem Kallu patrně nespátří. Byla to čestná, odvážná přísaha, již se zavazoval přijmout jakýkoliv osud, který mu Černá stezka připraví. A teď dívka zmizela. Aeglyss se už od samého počátku zajímal jen o druhého *na'kyrima*, takže si nechal dívku klidně proklouznout mezi prsty – a tím i mezi Kaninovými.

Jakýsi pátý smysl přiměl thanova dědice, aby se odvrátil od okna. Ve dveřích stála Shraeve. Za ní vykukoval Igris a čekal na pánovo znamení. Kanin ho potřesením hlavy propustil. Mlčky ukázal k jedné ze židlí stojících u dlouhého stolu, ale Shraeve nabídku ignorovala.

„Vaše sestra mi prozradila, že budete tady,“ začala Inkallimka.

„Prohlížím si naše nové panství,“ prohlásil Kanin se suchým úsměvem. Posadil se na židli. Jeho otec mu vždycky vysvětloval, že sedět, zatímco váš protějšek stojí, je projevem silnější pozice. Kanin si ale nedělal iluze, že by tím právě Shraeve vyvedl z míry.

Rozhlédla se po místnosti. Na stěnách svítily v místech, kde kdysi kámen pokrývaly gobelíny, velké vybledlé obdélníky. Shraeve na nich na okamžik ulpěla pohledem.

„Ty tapiserie se sem nehodily. Nechal jsem je spálit,“ zabručel Kanin.

Inkallimka kolem něj prošla a postavila se na místo, kde ještě před chvílí postával on. Pak se zahleděla dolů na potměňlou scénérii. Na zádech se jí rýsovaly zkřížené meče.

„Podle kyrininských měřítek je to skutečná armáda,“ zamumlala. „Spočítala jsem oštěpy...“

„Něco přes tři sta,“ vpadl jí do řeči Kanin. „Udělal jsem totéž. A co má být? To, co je podle jejich měřítek armáda, je podle našich pouhá horda nájezdníků.“

„Podle měřítek Kilkry nebo Haigu také,“ řekla a otočila se k němu.

Kanin zvedl obočí. Měl mizernou náladu už dlouho předtím, než do jeho rozjímání vpadla Shraeve.

„Bojíte se síly nepřátel?“ zeptal se. Pokud doufal, že ji tím urazí, byl zklamán.

„Jen děti a nevěřící se bojí. Není třeba se strachovat, že usnete...“

„...neboť víte, že se znovu probudíte. Já vím, Shraeve.“

„Spočítal jste oštěpy Bílých sov,“ pokračovala. „Přemýšlel jste také nad společníky toho lanniského děvčete?“

Ta otázka Kanina zaskočila. Zjevně právě kvůli ní za ním Shraeve přišla. Nevěděl, co říct.

„Pět jich uniklo dál do hor,“ řekla Shraeve. „Dívka, další dva lidé a dva Kyrininové. Zvláštní kombinace, nemyslíte?“

Kanin podrážděně pokrčil rameny. „Žijeme v podivných časech. Mám důležitější věci, se kterými si musím lámat hlavu. Ale rád bych věděl, jak se k vám ta informace donesla. Sám jsem si ji vyslechl teprve včera. Máte dobré uši nebo mnoho očí.“

Shraeve se otočila zpátky k oknu a pronesla do večerního vzduchu: „Kyrininové jsou dobří stopaři. Skoro stejně dobří jako inkallimští Lovci. Cannek se jednoho z nich zeptal na stopu.“

Kanin zavrčel: „A přežil ten nešťastník jeho vyptávání? Pokud se Lovci chystají poštvat Kyrininy proti nám, rád bych se to včas dozvěděl.“

Shraeve jeho otázku ignorovala. „Dva Kyrininové, muž a žena. Muž vyšší a statnější, než je pro jeho rasu typické. Tři lidé. Jedním z nich je samozřejmě

ta dívka, kterou chcete dostat. Další je muž, velmi statný, velmi silný. Nejspíš voják. Třetí byl prý mnohem drobnější chlapík. Mladý, skoro ještě dítě. Když běžel, šetřil si bok.“

Kanin pochopil, co má na mysli, dřív než dodala: „Kennetův syn unikl z Kolglasu s naším nožem v boku. Jeho tělesný strážce ho nesl v náručí.“

„Chápu,“ procedil Kanin mezi zuby. Cítil, jak se ho znovu zmocňuje hněv, i když se ho snažil potlačit. Přemítal, zda mu ho Shraeve vyčte z planoucí tváře. „Vidím, že je čas, abych si promluvil s *na'kyrimem*, ať už se mu návštěvy zamlouvají, nebo ne.“

„Myslela jsem si to,“ přikývla Inkallimka tiše. „Ráno?“

*

Kanin vyjel z hradu s Igrisem po jednom boku, se Shraeve po druhém a s deseti gardisty za zády. Koním štekali u nohou psi. Smečky opuštěných, zdivočelých vořechů, kteří teď obývali město, se staly pro obyvatele skutečnou metlou. Živili se mršinami, které objevili v liduprázdných, vypálených oblastech, a s každou uplynulou nocí se odvažovali blíž a blíž ke strážním ohňům vojáků. Kradli drahocenné jídlo, a jednoho nemocného dokonce napadli ve spánku. Kanin nařídil, aby je zabíjeli, jakmile se ukáží, ale teď eskortě tento rozkaz splnit nedovolil. Dnešního rána neměl náladu na rozptylování.

Projeli kolem žaláře. Nad jeho vchodem byl vystaven půltucet hlav, do kterých klovali ptáci. Byli to Tarbainové, kteří opileckým zásahem umožnili uniknout lanniské dívce. Většina barbarů, které s sebou přivedl na jih, byla rozptýlena po celém údolí, ale Kanin se o jejich řádění nestaral, pokud se nepletli pod nohy jeho zásobovacím a výzvědným oddílům. V Anduranu samém ovšem platila jiná pravidla a pár Tarbainů, kteří tu zůstali, se muselo po Anyařině útěku rychle naučit, že nedisciplinovanost se nebude tolerovat.

Jezdci přejeli hlavní náměstí. Kovárna, která přečkala bouřlivé dny, byla centrem neustávající práce. V těsných řadách se kolem ní tísnili koně. Z venkova bylo přivedeno každé zvíře schopné sloužit ve válce a mnoho z nich potřebovalo nové kování. Bylo mezi nimi i pár obrovitých lanniských tažných koní. Pro nasazení v bitvě byli k ničemu – nesnesli by na zádech jezdce – ale o to tvrději měli pracovat při přepravě materiálu na opravu poškozených městských hradeb.

Jeli dál, částí města, kterou zničil oheň. Kanin zahlédl krysu, pobíhající mezi ohořelými trámy. Ať se stane cokoliv, Lannis-Haig byl pokořen,

pomyslel si s uspokojením. V troskách jeho sídelního města řádí krysy. Ovšem to stále nestačilo. Slíbil otci i sobě víc.

Na okraji města pracovala pod dohledem stráží Horin-Gyre skupina otrhaných dělníků na opravě hradeb – obyvatel města přinucených sloužit dobyvatelům. Po celém obvodu Anduranu se podobné houfy snažily napravit nedbalost posledních let. Kdyby na Kanina zaútočily klany Haigu, mohly sehrát opravené hradby důležitou roli. Snad by mu dokonce získaly dost času, než by přišla pomoc. Krátce po pádu hradu poslal na sever do Hakkanu zprávu. Věděl, že Shraeve vyslala jezdce i ptáky se stejnou informací k představeným Inkallimů do Kan Dredaru. Tím či oním způsobem se Ragnor oc Gyre dozví, že Horin-Gyre dosáhl nemožného. Jistě ho to konečně vytrhne z nečinnosti.

Když projížděl kolem dělníků, obrátilo se k němu několik zachmuřených tváří. Pravděpodobně věděli, s kým mají tu čest. Kanin měl pocit, že v některých pohledech zahlédl nenávist a nezlomnou domýšlivost. Zvrácenost jejich tichého vzdoru, který projevovali poté, co téměř nehnuli prstem pro obranu města, Kanina rozzlobila. Kdyby neměl důležitější starosti, dal by zastavit a potrestat ty, kteří na něj hleděli nejvyzývavěji. Takto jenom jeden ze strážců vyštěkl rozkaz a dělníci se vrátili k práci.

Vyjeli ven do polí. Jak se blížili k záplavě stanů z jelení kůže, které Bílé sovy vztyčily, všiml si Kanin, že v ležení pobývá mnohem víc než tři sta válečníků, které mu naposledy hlásili zvědové. Myšlenka, že Aeglyss má tolik příznivců, thanova dědice znepokojila.

Cestou ke středu tábora je upřeně sledovaly páry šedých očí. Aeglysse našli na dvoře velkého statku. Částečně opevněná usedlost, postavená ve stylu oblíbeném mezi zámožnými majiteli půdy v Anduranu, byla středobodem, kolem kterého Kyrininové postupně nastavěli další a další stany. Domácí zvířectvo uteklo nebo bylo odvedeno Kaninovými zásobovacími oddíly. Minimálně na jedno zvíře ale zapomněli, protože Aeglyss seděl se skupinou příznivců pod dřevěným rámem, na němž visela z kůže stažená a vyvržená mrtvola krávy. Kam se Kanin podíval, viděl Kyrininy, jak dřepí na bobku, zatímco jim jejich druhové dlouhými, obarvenými hroty tetují na tváře složité ornamenty. Miniaturní krůpěje krve se mísily s tmavomodrými spirálami a vlnkami. Když se návštěvníci přiblížili, Aeglyss vstal.

„Co to dělají?“ zeptal se Kanin a znechuceně se rozhlédl.

Aeglyss sledoval jeho pohled. „*Kin'thyny*. Ted' už není cesta zpátky.“ V koutku úst mu pohrával neveselý úsměv. „Ale tomu samozřejmě nemůžete rozumět. Díváte se na úrodu, jejíž sémě jsme společně zaseli. Chystá se válka proti Liškám, větší než za mnoho posledních generací.“

Kanin nevěřícně zíral na *na'kyrima*. „Válka proti Liškám?“ vykřikl.

Zdalo se, že na Aeglysse neudělal Kaninův hněv dojem. „Jste svědkem strašlivého příběhu, který se začíná právě teď odvíjet. Tito válečníci přijímají poctu dřív, než si ji zasloužili. Žádný z těch, kteří jsou nyní tetováni, se nesmí vrátit z území Lišek, dokud neprolije krev nepřítele. Od doby, kdy vznikly klany, se do války nikdy nevydalo tolik mužů. Rozpoutáváme bouři.“

Kanin strnule seskočil ze sedla. Jen silou vůle se přiměl pustit otěže a udělat krok k Aeglyssovi. Něco v Kaninově chování nebo pohybu způsobilo, že *na'kyrim* lehce svraštil obočí.

„Lišky zabily u řeky tři Bílé sovy,“ pokračoval Aeglyss. „Za to musí zaplatit. Přesvědčil jsem Kyrininy, že je třeba využít toho, že máme tolik oštěpů pohromadě, a zasadit Liškám úder, na který nikdy nezapomenou.“

„A vy si myslíte, že mě cokoliv z toho zajímá?“ zasyčel Kanin.

„Nu... Bílé sovy by se tu nemohly shromáždit v takovém počtu, kdybyste nedobyl Anduran a...“

Kanin udělal další, tentokrát delší krok vpřed. Aeglyss zmlkl. Dědic klanu si nejasně uvědomoval, že se kolem nich rozhostilo ticho. Kyrininové k nim otáčeli hlavy, upírali na ně zraky.

„Vaši divoši by měli pochodovat k jihu. Měli by být v Anlanu, aby mohli z boku zaútočit na každého, kdo by se nás pokusil napadnout. A ne zmizet někde v Car Criagaru, aby si vyřizovali staré účty s Liškama,“ řekl Kanin.

„Synovi gyorských klanů nepřísluší, aby znevažoval důležitost vyřizování starých účtů,“ zamumlal Aeglyss, ale nejistota v hlase oslabila ostří jeho slov.

Aniž by na vteřinu spustil *na'kyrima* z očí, opsal Kanin paží oblouk. Po tomto znamení se za jeho zády dali do pohybu koně. Jeho gardisté se za ním seskupovali do volného půlkruhu.

„Co se stalo u vodopádu?“ zeptal se.

Aeglyss sklopil zrak, jen na okamžik, ale Kaninovi to stačilo, aby věděl, že bude následovat lež nebo přinejlepším polopravda.

„Inurian zemřel. Ostatní – nevíme. Našli jsme Inuriana samotného. Jeho společníci zmizeli nahoře v horách.“

„Jací společníci?“ naléhal Kanin. Udělal další krok k míšenci. Bílé sovy, které k nim seděly nejbližší, vstaly. Tvářily se jako klidní, nezáúčastnění pozorovatelé, ale Kanin si nemohl být jistý. Aeglyss kousíček ucouvl. Zády téměř zavadil o zavěšenou kravskou mršinu.

„Ukončil jste pronásledování, jakmile vám míšenec padl do rukou, že?“ zeptal se Kanin. „Byl tam chlapec? Kennetův syn, z Kolglasu?“

Aeglyss rozpřáhl ruce. „Nemám tušení.“ Jeho hlas na okamžik Kanina omámil. Pronikl mu do hlavy a na vteřinu tichým šepotem uhasil všechny ohně, které tam plály. „Byli tam další lidé, ale nevím, jestli byl mezi nimi i chlapec. Chtěl jsem pokračovat v cestě, ale Bílé sovy odmítly.“

Kanin se nedokázal pohnout. Myšlenky se mu točily v líných kruzích. Všechn hněv, který ho spaloval, byl zapomenut a dokázal myslet na jediné – ano, samozřejmě.

„Pochybuj, že by se Bílé sovy rozhodly k návratu, pokud byste nesouhlasil,“ ozval se hlas Shraevy, ostrý, přesný, ledový.

Prodral se až ke Kaninovi a rozehnal mraky, které obklopovaly jeho mysl. Udeřil Aeglysse hřbetem ruky do tváře a vložil do rány všechnu svou znovu se rozhořivající zuřivost. *Na'kyrim* narazil zády do kravské mrtvoly a udělal několik vrávoravých kroků stranou. Pak těžce padl k zemi. Vzápětí se převrátil na záda a zvedl ruce, jako by se chtěl bránit před dalšími údery. Na rtech měl krev.

Kanin se vydal pro meč.

„Pane,“ řekl Igris jemně, ale naléhavě.

Kanin vzhlédl a spatřil, že je obklopuje stále se rozrůstající zástup Bílých sov. Kyrininové mlčky přistupovali blíž a blíž. Polovina z nich měla na tvářích čerstvé tetování; na bledé kůži se mísila krev s barvou.

„Asi není nejlepší nápad Kyrininy takhle pokoušet,“ ozvala se Shraeve. „Nevíme, jak na Aeglysse pohlíží.“ Inkallimka zůstala uvolněně sedět na koni, ruce lehce opřené o šíji zvířete. Obdařila Kanina lehkým, trochu pokřiveným úsměvem.

Dědic klanu zaklel a nechal meč na pokoji. Napřímil se a rozkřikl se přes celý dvůr: „Skončil jsem s ním. Už pro mě nic neznamená, stejně jako pro mě nic neznamenají sliby, které vám dal. Pokud je učinil mým jménem, lhal.“

Aeglyss u jeho nohou sténal, ze zakrvácených úst mu vycházela zkomolená, nesrozumitelná slova.

„Je to pes,“ křičel Kanin. „Míně než pes. Rozumíte? Kdo tady mluví mým jazykem? Kdo je vaším mluvčím?“

Kyrininové se ani nehnu. Dál upírali šedé oči na Kanina, ale nikdo z nich neodpověděl. V nehybných, nelidských zracích se jim nemihl ani náznak pochopení nebo zájmu.

„Psi!“ zařval Kanin a vyšvihl se do sedla.

*

Do Anduranu se vraceli mlčky. Nad zemí těžce visela nebesa. Kanin cítil ponurou náladu, která se zmocnila vojáků, jež ho doprovázeli. Litoval, že se přestal ovládat, zvláště kvůli někomu, jako je Aeglyss. Ale ztráta Anyary a teď nejspíš i jejího bratra ho zasáhla. A míšenec se odvážil pohrávat si s jeho myšlenkami... to bylo nepříjemné.

Nakonec se obrátil ke Shraevě a proti svému nejlepšímu vědomí prohlásil: „Měl jsem se ho zbavit už dávno.“

„Možná.“

Její zjevná lhostejnost v něm nakrátko znovu rozpálila stále doutnající uhlíky hněvu: „K tomuhle by vůbec nedošlo, kdyby vaši havrani udělali svou práci v Kolglasu pořádně.“

„Nebo kdyby vaši skvělí vojáci dokázali bez problémů eskortovat mladičkou dívku ze žaláře do hradu.“

Kanin se zarazil dřív, než odpověděl něco ostrého. I kdyby mu to přineslo okamžitou úlevu, vyměňovat si urážky se Shraeve by mu příliš neprospělo. Byl thanovým synem, ale dokonce ani to ho nemohlo uchránit před inkallimskou čepelí. Zabily v uplynulých letech už víc než dost urozených a mocných. Vždy v zájmu víry, samozřejmě.

*

Kanin našel Canneka v hradních stájích, kam inkallimští Lovci ubytovali psy. Cannek spolu se dvěma druhy dřepěl na slámě a krmil mohutné bestie kusy masa. Kanin s námahou potlačil instinktivní ostražitost, která se ho při pohledu na zvířata zmocnila. Psi inkallimských Lovců byli trénováni ke stopování a zabíjení lidí téměř stejně nemilosrdně jako jejich pánové. Kanin byl doma svědkem toho, jak desítka Lovců přepadla i se psy tarbainskou vesnici, aby se pomstila za krádež dobytka. Byl to pohled, který by dokázal vystrašit i nejtvrďšího bojovníka.

Když se thanův dědic přiblížil, Cannek vzhlédl. Zastrčil prsty pod obojek nejbližšího psa a poškrábal ho na mohutném krku. Zvíře upřelo na Kanina prázdné oči a z jeho hrdla se vydralo hluboké zavrčení.

„Nic vám neudělá,“ řekl Inkallim.

„Chci vědět, jak pokračujete v pátrání po lanniském děvčeti,“ řekl Kanin.

Cannek vstal. Kolena mu při tom znepokojivě zapraskala. Smetl si slámu z kožených kalhot.

„Nemám nové zprávy. Ale nemusíte se znepokojovat. Hledají ji dva z mých nejlepších mužů. Nevzdají se tak snadno jako Bílé sovy.“

Kanin zavrčel a úsečně prohlásil: „Pokud jde o klan Lannis-Haig, začínám pomalu nedůvěřovat jakýmkoliv slibům.“

„Opravdu? Váš rozhovor v kyrininském ležení nedopadl podle vašich představ?“

„Jsem si jist, že Shraeve vám poskytne podrobný popis událostí, jestli ji o to požádáte. Kam vede stopa od vodopádu na Sněžné řece?“

Cannek pokrčil rameny. „Vzhůru do Car Criagaru. To je vše, co vím, a víc, než vědět potřebuji. Jak jsem řekl, stopu sledují naši nejlepší lidé. Nevrátí se, dokud kořist nezabijí.“

Dva psi se na sebe náhle s divokým vrčením vrhli a zakousli se do sebe. Kanin bezděčně o půl kroku ucouvl.

„Mohu vám ještě nějak pomoci?“ zeptal se Cannek.

Kanin mlčky zavrtěl hlavou a odešel. Rozhodl se a důsledky tohoto rozhodnutí už nemělo smysl dál odkládat. Po mnoha dnech neustálého napětí a nedostatku spánku byl unavený, ale věděl, že odpočinku se prozatím nedočká. Pokud měli Kennetovi potomci namířeno do Koldihrve – a kam jinam by se měli vydat s inkallimskými Lovci za zády a s Bílými sovami zaplavujícími se zbraněmi v rukou lesy Car Criagaru – získalo toto město klíčový význam. Kanin o něm věděl jen to, že leží u vstupu do Údolí slz a že je to ubohé hnízdo obývané lidmi bez pána a Kyrininy. Leželo ovšem na pobřeží a tudíž mělo lodě. Útěk po vodě byl podle Kanina jediný způsob, jak by mu mohly lanniské krysy vyklouznout. Byl proto pevně rozhodnut dorazit do Koldihrve před nimi.

Věděl, že je to unáhlené rozhodnutí, ale připadalo mu správnější než většina těch, která v posledních dnech učinil. Navzdory úspěchům, kterých tady na jihu dosáhli, navzdory vítězstvím v Kolglasu, Grive a Anduranu měl pocit, jako by se mu věci vymykaly z rukou. Kontrolu nad Aeglysem a Bílými sovami ztratil zcela určitě – pokud ji vůbec kdy měl. Inkallimové chováním připomínali spíš pobavené diváky. A žádné z území, kterých se s Wain zmocnili, nemohli dlouhodobě udržet, pokud jim ostatní klany Černé stezky nepřijdou na pomoc.

Jediná věc, která mu připadala jasná a nezpochybnitelná, jediná záležitost, do které se mohl okamžitě pustit, byly nevyrovnané účty s rodinou Croesana oc Lannis-Haig. Pokud se mu podaří vyhladit thanův rod, žádná z budoucích událostí už ho o toto vítězství nepřipraví. A uspěje tam, kde Inkallimové selhali. Inkallimům, kteří se cítili tak nadřazení, proklouzl v Kolglasu mezi prsty pouhý mládeneček. Pokud právě Kanin jejich chybu napraví, alespoň trochu se jim pomstí za zradu, které se před mnoha lety dopustili na klanu Horin-Gyre v bitvě v Údolí kamenů.

*

Wain dorazila, právě když se Kanin s veliteli radil o posledních opatřeních, která měla jeho oddíl zajistit potřebnou výzbroj a zásoby. Něco v její tváři ho

přimělo, aby muže propustil dřív, než se Wain chopí slova. Usedla na židli vedle něj.

„Dorazili poslové,“ oznámila s očima sklopenýma k desce stolu. „Tanwrye stále odolává, ale území mezi pevností a Anduranem máme pod kontrolou. Obláhatelé nám mohou přenechat část mužů – během dne by měla dorazit stovka jezdců, za další dva nebo tři dvakrát tolik kopiníků. Většinou našich vlastních, jen málo z Gyre.“

„To jsou dobré zprávy...“

„Poslové přinesli i jiné,“ vpadla mu do řeči. „Náš otec... zemřel v první den zimy.“

Kanin svěsil hlavu. Věděl, že tento okamžik jednou přijde – už se s otcem rozloučil – ale přesto ho novina zastihla nepřipraveného, jak to v takových případech bývá. Znamenalo to, že uplyne mnoho času, než otce opět spatří. Než se tak stane, bude muset být tento svět zničen a zrodit se nový.

A bylo něco špatného na tom vidět v otcově smrti znamení? Životy mužů a žen neznamenal v mohutném toku osudu nic, přesto bylo možné rozeznat v jejich společném působení jistý vzorec, význam. Nic se nedělo náhodou. Zpráva o otcově smrti dorazila v předvečer výpravy, která měla dokončit to, co bylo započato jeho jménem. To muselo něco znamenat.

Wain ho pozorně sledovala. „Teď jsi than ty,“ zašeptala. „Nevydávej se do Car Criagaru. Tvé místo je zde.“

„Ne, Wain. Nebo bys ze mě chtěla udělat lháře? Až se s otcem opět shledám v novém světě, nechci, aby první věc, kterou ode mě na počátku druhého života uslyší, byla, že jsem nesplnil slib, který jsem mu dal. Když chlapec a dívka nezemřou, přijdeme o všechno, co nám teď patří. Ostatní možná zapomenou, ale pokud zůstane naživu být jediný člen Croesanova rodu, nikdy nepoleví v úsilí získat tuto zem zpátky. Than a klan jsou jedno. To přece víš.“

„Měl bys být slavnostně prohlášen za thana,“ řekla. „Musíme...“

„Až se vrátím. Dřív ne.“ Tentokrát byl neústupnější. „Nebudu pryč dlouho. A víš stejně dobře jako já, že moje přítomnost tady není vlastně zapotřebí. Vedeš armádu stejně jako já. Pokud budeš muset v mé nepřítomnosti čelit nebezpečí, účast nebo neúčast má a mých padesáti mužů na poměru sil moc nezmění. Vždycky jsme oba věděli, že nemáme šanci uspět, pokud nám ostatní klany nepřispěchají na pomoc. Pokud tohle všechno nakonec bude k ničemu, budiž, ale nechci se vydat do nicoty, dokud se aspoň nepokusím skoncovat s Lannis-Haigem.“

Uchopil křehkou lahvičku s prachem z Anduranu, která ležela před ním na stole, a podal ji sestře.

„Chtěl jsem ji poslat otci. Pošli ji Ragnorovi oc Gyre. Vzkaž mu, že Horin-Gyre pro něj vybojoval údolí Glas a očekává, že si přijde převzít dědictví.“
Lehce se usmála a jemně ho políbila na čelo.

IV.

„Takže Inurian je mrtev,“ pronesla Yvane, když si nechala povyprávět, co se přihodilo.

„Nejsme si jistí,“ hlesl Orisian.

„Myslím, že to víte stejně dobře jako já,“ řekla *na'kyrimka*. „A já to vím jistě.“ Zírala do ohně a prohrabávala ho kusem dřeva. Do vzduchu sršely žhavé jiskry.

Jeskyň ležela na konci krátké stoly. Byla ze všech stran uzavřená a teplá. Bez Yvane, která jim ukázala cestu, by ji nejspíš vůbec nenašli. Stařena je dovedla k úpatí skal, které se tyčily nad městem. Po změti obrovských balvanů vyšplhali až k plošině, ukryté hluboko ve stínu příkré skalní stěny. Tady se nacházel úzký vchod do tunelu, který vedl do říše Yvane.

Zatímco vyprávěli o svých osudech, *na'kyrimka* jim uvařila odvar z bylin. Nechali ho kolovat a každý si dopřál několik posilujících doušků. Mezi nimi a vchodem do jeskyně praskal oheň. Na stěnách byly neuměle namalovány postavy. Po kameni se míhaly abstraktní tvary zvířat i lidí, oživené mihotavým světlem ohně. U vchodu hvízdal vítr.

Když Orisian došel k názoru, že jeho počínání zůstane nepovšimnuto, prohlédl si opatrně hostitelku. Yvane měla tytéž zpola kyrininské rysy, které pozoroval i na Inurianovi, jen její oči byly ještě méně lidské. Ruce a prsty měla právě tak dlouhé a štíhlé jako Ess'yr. Tu a tam se na nich rýsovaly mozoly, dědictví těžkých let strávených v horách Car Criagaru. Čas poznamenal i její tvář. Pokožku měla ošlehanou větrem a drsnější, než by u *na'kyrima* očekával. Krátké vlasy měly typický kyrininský lesk, byly ale hnědé s nádechem do zrzava – odstín, který mohla zdědit jen po huaninském otci. Kdyby byla člověk, Orisian by ji považoval za padesátnici, protože ale byla *na'kyrimka*, věděl, že musí být starší.

„Držte se na této straně ohně,“ radila. „Kouř odchází vstupní štolou. Kromě toho vás plameny ochrání před nevídanými návštěvníky.“

„Jakými návštěvníky?“ zpozorněl Rothe.

„Huaniny, Kyrininy, zvířaty. Medvědy.“ Obdařila gardistu strohým úsměvem. Zazářil jí na rtech jen na okamžik a hned zase zmizel. „V zimě se tady toulají medvědi a hledají mršiny. V létě přicházejí vaši lidé z údolí –

lovci pokladů a kluci, kteří si myslí, že jsou chlapi, protože jim už v rozkroku raší chlupy. Nechají se zastrašit snáze než zvířata.“

„Všichni takoví nejsme,“ zabručel Rothe.

Yvane nedala najevo, že ho slyšela. Dál se hrabala v ohni.

„Inurian říkal, že nám pomůžete bezpečně se odtud dostat,“ ozvala se Anyara.

Na *'kyrimka* se tiše zasmála: „Vy Huaninové máte pořád naspěch.“ Ukázala doutnajícím klackem na Ess'yr a Varryna. „Podívejte se na své kyrininské přátele. Jsou to dokonalí hosté, tiší, klidní, skoupí na slovo, dokud se hostitel a návštěvník navzájem neodhadnou.“

„Nechtěla jsem vás urazit,“ řekla Anyara tónem, ve kterém se mísila kajícnost s lehkým podrážděním.

Yvane pokrčila rameny. „Neurazila jste mě. Někteří Kyrininové jsou taky mizerní návštěvníci. Na to, že se považují za děti Boha, který se smál, umí být občas pěkní mrzouti.“

Ve tvářích Ess'yr a Varryna se nepohnul ani sval.

„Řekla bych, že se tady vaši liščí přátelé necítí úplně příjemně,“ přemítala Yvane nahlas. „Vyprávějí si o mně u ohňů různé bláznivé historky. Třeba že mluvím s mrtvými a tak.“

Orisian nedokázal říct, zda jsou tady vítáni, či nikoli. Yvane pronášela všechna slova naprosto nenuceným tónem, skrývalo se v nich ale neurčité ostří.

„To žijete tady? Myslím v jeskyni?“ zeptal se. Yvane se rozhlédla, jako by si poprvé pořádně všimla svého okolí.

„Už nějakou dobu jsem tady nebyla. Stejně jste měli namířeno tímto směrem, nejspíš byste ten úkryt našli sami.“

„Sledovala jste nás,“ konstatoval Orisian.

„Víceméně,“ přitakala Yvane. „Když jsem ucítila, že Inurian zemřel, tušila jsem, že můj klid nebude trvat dlouho. Intuice, jestli chcete. Nebo Sdílené, pokud dáváte přednost této verzi. Musím připustit, že jste mnohem podivnější skupinka, než jsem předpokládala. Pohled na Lannisany a Lišky putující pospolu není právě obvyklý. Vlastně je mnohem vzácnější než podívaná na klidnou hladinu mysu Ztroskotanců.“

Odmělčela se. Po chvíli už doléhalo ticho na skupinu tak těžce, že by stálo velkou námahu ho prolomit. Orisianovi připadalo vítanější než hovor, který před chvílí vedli. Oheň syčel a praskal. Vítr burácel.

Orisianovi klesla hlava. Bylo obtížné zůstat vzhůru. Ještě jednou se vytrhl z dřímoty a ospale se rozhlédl. Anyara byla opřená o Rothovo rameno a spala. Ess'yr a Varryn usnuli vsedě, zády opření o skálu. Jen Rothe se paličatě bránil spánku a upíral vyčerpané oči na *na'kyrimku*, která ignorovala jeho pohled,

natažená na zemi vedle ohně. Víc už Orisian neviděl, ale jak usínal, bleskla mu hlavou myšlenka, jak dlouho asi Rothe vydrží držet stráž.

*

Když se Orisian probudil, oheň už téměř dohořel. Z venkovního světa pronikaly do jeskyně paprsky denního světla. Olízl si rty. V noci mu vyschly a popraskaly. Vpravo od něj ležely na zemi dvě postavy, schoulené do klubíčka – Rothe a Anyara. Rozhlížel se po Kyrininech, ale nebylo po nich ani vidu, ani slechu. Také Yvane zmizela ze svého místa u ohně. V prvních okamžicích mezi spánkem a bděním na něj neodbytně dotírala myšlenka, že něco chybí. Teprve když se vyškrábal na nohy, uvědomil si, že utichlo jednotvárné, vytrvalé hvízdání větru. Trochu vrávoravě se vypoťácel ven.

Dokonce i bez větru mu studený vzduch vernal slzy do očí, dosud slepených spánkem. Bylo časně ráno. Žasl, že spal tak hluboce a dlouho. Před ním se rozprostíralo rozpadlé město, masa holých kamenů vyčnívajících z rovnoměrné vrstvy bílého sněhu, který v noci napadal.

Trhl sebou, když se pod okrajem plošiny náhle objevila mezi mohutnými balvany Ess'yr a chystala se vyšvihnout nahoru. Podal jí ruku a vytáhl ji k sobě. Byla lehká jako pírko; její ruka měkce spočívala v jeho.

„Spal jsi dobře?“ zeptala se a Orisian přikývl.

„Kde je Yvane?“ zeptal se.

Ess'yr si odfrkla: „Zmizela hned za svítání.“

„A Varryn?“

„Na lovu. Ve sněhu jsou zaječí stopy.“

„Asi bude nejlepší, když počkáme, až se Yvane a tvůj bratr vrátí,“ navrhl Orisian.

A tak čekali. Rothe a Anyara se vzbudili, prochladlí, rozmrzeli a hladoví. Pod pytlou v rohu jeskyně objevili narovnané suché dříví a Rothovi se podařilo oživit oheň. Schoulili se kolem něj.

Ess'yr neměla stání. Stále znovu a znovu vstávala a vycházela ven. Vždycky, když se vrátila, neusedla k ohni, jen kolem něj kroužila a prohlížela si hrubě načrtnuté postavy na stěnách. Když se jí Orisian zeptal, co se děje, zamumlala něco, čemu nerozuměl. Dospěl k názoru, že stísněná jeskyně představuje pro Kyrininku příliš velký protiklad k lesům a životu pod širým nebem, na který byla zvyklá a milovala jej.

Asi po hodině nebo dvou se objevil Varryn a v ruce držel bílého zajíce. Hodil zkrvavenou kořist na zem a ušklíbl se. S letmým gestem směrem k očím se otočil na patě a okamžitě zase vyšel ven.

„Vít je moc slabý, nevyžene kouř,“ oznámil Rothe.

Orisian si po jeho slovech uvědomil, že ho pálí a slzí mu oči. Po chvíli se proto přesunul ven na široký skalní převis, usedl se zkříženýma nohama a schoulil se ve snaze udržet tělesné teplo. Po Varrynovi nebylo ani stopy. Rothe přišel a usedl vedle něj. Statný muž mu chtěl očividně něco říct, ale nedokázal se k tomu přimět.

„Kde může být Yvane?“ zeptal se Orisian.

„Asi bude lepší nestrkat moc nos do záležitostí lidí jako ona,“ pravil Rothe. „Je spíš Kyrininka než člověk.“

„Myslím, že je nám přátelsky nakloněná,“ řekl Orisian jemně. „Inurian byl přesvědčen, že nám pomůže.“

„Chcete se tedy vydat do Koldihrve?“ zeptal se Rothe.

„Inurian nám to radil.“

„Vím, že jste ho měl moc rád, Orisiane, a určitě je moudré vzít jeho slova v úvahu, ale jste si opravdu jistý, že je to správná cesta? Ne, že bych Inurianovi nevěřil nebo zpochybňoval jeho moudrost. Vím, že rozuměl věcem, o kterých my nemáme ani tušení.“

Stárnoucí válečník se na okamžik zadíval chlapci do očí a Orisian z jeho pohledu zřetelně vyčetl lásku a starostlivost, vznášející se těsně pod povrchem. Všiml si také, že se v Rothových vousech objevily šedivé prameny, které tam před několika týdny ještě nebyly.

„Orisiane...“ Rothe si musel odkašlat. „Orisiane, je možné, že teď jste than vy. Domnívám se, že je to dokonce velmi pravděpodobné.“

Vyjádřil tak myšlenku, kterou se Orisian paličatě snažil ignorovat už od chvíle, kdy mu Anyara vyprávěla, co se v Anduranu přihodilo. Věděl, že jednou bude muset této skutečnosti čelit, doufal ale, že mu bude dopřáno víc času.

„Doufejme, že se mýlíš,“ zamumlal a sklopil oči. Vzpomněl si na Fariela. Z bratra by byl výborný than. Ale ne, je třeba se proti podobným úvahám obrnit. Nijak mu nepomůžou. Nemá smysl představovat si svět, který nikdy nebude existovat.

„Samozřejmě, samozřejmě,“ pospíšil si Rothe s ujištěním. „Možná jsou Croesan nebo Naradin, či dokonce chlapeček stále naživu. Ale možná také ne.“

„To vím stejně dobře jako ty, Rothe.“

„Jistě. Mrzí mě to,“ řekl strážce.

Orisian stiskl Rothovi paži. „Jenom prostě strašně nechci být thanem.“

„To je pochopitelné. Jen blázen by si myslel, že je snadnější přísahu přijmout než ji dát.“

Snad, pomyslel si Orisian. Ale kdo čelil těžšímu úkolu – Kylane, který složil přísahu, jež ho nakonec stála život, nebo já, kterého se týkala?

Usmál se na gardistu. „Měl jsem dojem, že ses chystal odložit meč, než se tohle všechno semlelo. Mám pravdu?“

Rothe se ošil jako muž, kterému někdo připomene hloupost, již provedl v dětství.

„Napadlo mě to,“ přiznal. „Mít farmu podobnou té, na které jsem vyrostl. Odpočívát, strávit poslední léta v poklidu.“ Náhle mu hlas ztvrdnul. „Ale ta myšlenka už je minulostí, Orisiane. Nepochybujte o tom ani vteřinu. Neopustil bych vás, ani kdybyste se mě snažil zahnat kameny. Aspoň dokud mám sílu zvednout meč.“

Orisian se usmál. „Ach, to dobře vím, Rothe.“

Chvilí oba mlčeli. Z jeskyně se k nim linula lákavá vůně pečeného masa.

„Co tedy myslíš, že bych měl udělat?“ zeptal se nakonec Orisian.

„Půjdu s vámi, kamkoliv se vydáte, ale kdybych si mohl vybrat, šel bych do Glasbridge. Pokud jste nový than, lidé se k vám budou chtít přidat. Musíte být s nimi a být zdrojem jejich síly. A pokud měla Anyara pravdu, když tvrdila, že naše nepřátele vede Horin-Gyre, určitě zamíří útočníci tam. Mají tam kořeny. Budou se chtít Glasbridge zmocnit.“

Orisian svěsil hlavu. Věděl, že ho Rothe bude následovat, kamkoliv ho povede, a že položí život za cokoli, co Orisian uzná za vhodné. Jako předtím Kylane. A – strašná představa – jak by jistě ochotně učinili i další, pokud je opravdu thanem klanu.

„Mé srdce mi radí totéž,“ řekl tiše. „Ale Inurian byl pevně přesvědčen, že Koldihrve je naše jediná šance. Nemyslím, že by Ess’yr s Varrynem souhlasili vydat se sem, kdyby...“

Náhle ho vyrušil jakýsi zvuk. Objevila se Yvane a nesla velký balík kožešin svázaných provázkem. Orisian s Rothem vstali. Výraz na tváři *na’kyrimky* vystrašil dokonce i Rotha.

„Cítím kouř,“ vyštěkla.

„Rozdělali jsme oheň,“ řekl Orisian. Yvane hodila kožešiny na zem a přidusala k nim tak rozčileně, že oba Huaninové couvli.

„Copak jste se úplně zbláznili?“ zeptala se ostře. „Nenapadlo vás, že se tu dříví shání trochu složitěji než ve vašich pohodlných hradech?“

Rozmáchla se rukou po zasněžené, hornaté krajině. „Nebo tady vidíte nějaké stromy?“

Orisian se rozhlédl. Rothe udělal totéž. Yvane si podrážděně odfrkla a vyrazila do chodby. Rothe a Orisian se na sebe se zvednutým obočím podívali. Vzápětí uslyšeli rozzlobený příval slov, kterými *na’kyrimka* zahrnula Ess’yr a Varryna.

„Lidi jako ona není dobré rozzlobit,“ povzdechl si Rothe a nafoukl tváře. Orisian zamyšleně přikývl, ale jeho pozornost se už upínala jinam. Prohlížel si hromádku kožešin, které Yvane pohodila u vstupu do jeskyně. Zimomřivě si promnul paže.

„Myslíš, že ty kožešiny jsou pro nás?“ přemítal.

„V to upřímně doufám,“ odpověděl Rothe. „Ale raději počkáme, až nám to Yvane potvrdí.“

*

Jakmile se *na'kyrimka* trochu uklidnila, s elegancí a přívětivostí muly napadené včelami připustila, že kožešiny jsou opravdu určeny pro návštěvníky. Všichni se do nich okamžitě zabalili. Orisian se posadil k ohni, sledoval, jak se zajíc peče nad plameny, a poprvé po dlouhé době měl pocit, že mu tělo zaplavuje trocha skutečného tepla. Yvane váhavě svolila, aby nechali oheň hořet, protože když se vrátila, zvíře se už peklo. S nadšením ho zhltili, naprosto nevšímaví k mastnotě, která jim stékala po bradách, a ke kouři, jenž je štípal do očí. Ess'yr rozlomila stehenní kost a vysála morek. V jednom z Yvaniných hliněných hrnců roztopili sněh a uhasili žízeň.

Poté se Ess'yr vydala hledat bratra. Orisian si nedokázal představit, že by si o něj dělala starosti, spíš se zase chtěla ocitnout pod širým nebem. Rothe trval na tom, že bude venku držet hlídku, a tak Orisian a Anyara s *na'kyrimkou* osaměli. Tělesný strážce zjevně došel k názoru, že i když umí být Yvane drsná a neomalená, nepředstavuje pro jeho chráněnce hrozbu.

Orisian chvíli váhal, bál se Yvanina ostrého jazyka, ale pak usoudil, že není čas brát ohledy na její špatnou náladu.

„Inurian říkal, že nám pomůžete. Chtěl, abychom se vydali do Koldihrve. Tvrdil, že nás tam můžete dostat,“ začal tiše.

Yvane si utřela ústa do rukávu. Nejdřív to vypadalo, že ho vůbec nevnímá, pak se ale opřela o stěnu jeskyně, natáhla si pohodlně nohy a pozorně si Orisiana změřila.

„A proč vlastně chcete do Koldihrve?“ zeptala se. „Nežije tam zrovna moc přátel vašeho klanu.“

„Chceme si najít loď. Byl to Inurianův nápad...“ Odmlčel se.

„Ale zjevně ne váš,“ zabručela Yvane.

Orisian lehce, nejistě pokrčil rameny. Měl pocit, že se zpochybňováním Inurianových pokynů dopouští na starém příteli takřka zrady.

„Já... nevím si rady,“ řekl. „Nejdřív jsem si myslel, že bychom se mohli vydat rovnou do Glasbridge nebo do Sirianovy Hráze, do údolí. Ale Inurian, Ess'yr i Varryn byli zjevně přesvědčeni, že bychom se tam nedostali živí.“

Yvane prohrábla klackem skomírající oheň a uhlíky se znovu rozhořely.

„Taky si nemyslím, že byste uspěli. Pokud považuje Liška s trojnásobným *kin'thynem* za moudřejší uprchnout nahoru do hor, je vysoce pravděpodobné, že byste zemřeli, pokud byste neposlechli. Víš, mezi Liškami takových moc není – nositelů trojitého tetování myslím. Ovšem Lišky nikdy nebyly velký klan...“

„Ale tady zůstat nemůžeme,“ vpadla jí Anyara do řeči.

Na'kyrimka na znamení nespokojenosti povytáhla obočí a ostře si ji změřila.

„Chci říct,“ pokračovala neochvějně Anyara, „že pokud se nemůžeme dostat do Glasbridge po zemi, nemáme jinou volbu než pokračovat do Koldihry a pokusit se tam najít loď.“

„Mysl bystrá jako břitva,“ zamumlala si Yvane pro sebe a obrátila pozornost zpět k ohni.

Anyara se do hostitelky zabodla pohledem. Orisian jí naznačil, aby držela jazyk za zuby.

„Inurian se mě už jednou pokoušel do vašich záležitostí zatáhnout,“ řekla Yvane náhle. Možná ale pořád mluvila pro sebe. „Chtěl, abych... abych provedla něco s tím Aeglysem. Nejspíš proto vás sem ke mně poslal. Protože když máte ty dvě Lišky, které se o vás starají, moji pomoc vlastně nepotřebujete.“

„Aeglyss?“ zeptala se Anyara překvapeně. „Vy jste o něm s Inurianem mluvila?“

Yvane přikývla. „Když byl v Anduranu. Zašla jsem se na Aeglyse podívat. Nebyl to nejlepší nápad. Kdyby byl schopen správně usměrnit svou nevyčvičenou sílu... Ještě pořád mě po tom zážitku bolí hlava.“

„Aeglyss je ten, kdo nás pronásleduje. Nebo alespoň jeden z nich,“ řekl Orisian. „Dokonce i kdyby nezabil Inuriana vlastníma rukama, měl na jeho smrti lví podíl.“

Yvane zabručela něco nesrozumitelného. Pak řekla: „Inurian neříkal nic o tom, že bych se měla postarat o jeho zbloudilé sirotky. Měla jsem jenom varovat Highfast, to je všechno. Přimět je, aby si vzali Aeglyse na starost.“

„Myslela jsem, že Highfast je pevnost,“ podivila se Anyara.

„To je,“ přitakala Yvane. „Říká se, že nebyla nikdy dobytá, a já tomu ráda věřím. Kyrininové ji oblehli během války Poskvrněných, vaši lidé v Bouřlivých letech a pak znovu za válek s Černou stezkou, ale přestála všechno víc než dobře. Skrývá se za tím ale něco víc. Vojáci, kteří tam zůstali,

jsou spíš pro okrasu. Úplně první than Kilkry světil pevnost *na'kyrimum*, co hledali místo, kde by se ukryli. Pokud vím, ukrývají se tam dodnes, nebo alespoň jejich potomci. Mnoho lidí o tom ovšem neví.“

Těžce si povzdechla. „Je tam spousta chytrých lidí, ale nemohou poskytnout zdaleka tolik odpovědí, kolik si myslí. Jejich vědění je stejně zatuchlé jako knihy, které střeží, a polovina jejich rozhovorů dává asi takový smysl jako krákání jejich vran. Zavřít se s tolika slovy a tolikerým věděním vyžaduje určité povahové rysy. Inurian ani já jsme tam dlouho nevydrželi. Což je svým způsobem škoda, protože pobyt v Highfastu může být velmi... uklidňující.“

„A Inurian se domníval, že by si dokázali s Aeglysem poradit?“ zeptal se Orisian.

„Inurian měl vždycky sklon myslet si o lidech to nejlepší. Řekla bych, že předpokládal, že obyvatelé Highfastu pomohou napravit škody, které Aeglyss napáchal, jenom proto, že je *na'kyrim* stejně jako oni. Zjevně byl přesvědčen, že tenhle Aeglyss je – nebo by mohl být – pozoruhodným mladým mužem, nadaným výjimečnými schopnostmi.“

Anyara si neodpustila tichý komentář, ale dala si pozor, aby na sebe neupoutala nežádoucí pozornost.

„Pokud měl Inurian pravdu,“ pokračovala Yvane, „je možné, že se Aeglysovi mohou postavit opravdu jen *na'kyrimové* z Highfastu.“ V očích se jí objevil skelný pohled a hlas se ztišil, jako by se jí myšlenky zatoulaly někam daleko. „Nebo z Dyrkynonu... říkal přece, že tam možná žil, ne?“ Sklopila hlavu.

„Z Dyrkynonu?“ zeptal se Orisian.

Yvane vzhledla, jakoby překvapená, že není sama.

„Dyrkynonu,“ opravila ho. „Ano. Další útočiště lidí, jako jsem já. Není to ovšem stejné místo jako Highfast. Jsou *na'kyrimové* a *na'kyrimové*. Když je to popadne, dokážou být ti z Dyrkynonu nepříjemnější než medvěd s trnem v tlapě.“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Na Anyařině tváři se zračila netrpělivost.

„I kdybyste právě naznačila správný směr...“ začala, vzápětí ji ale umlčelo Yvanino chraptivé odkašlání.

„Omluvte mě,“ řekla *na'kyrimka*. „Zdejší vlhko a chlad mi někdy tíživě doléhají na prsa. Zvláště když se snažím přemýšlet.“

Upadli do napjatého mlčení. Orisian a Anyara se po sobě neklidně podívali.

„Měl ještě pořád tu vránu? Co se s ní stalo?“ zeptala se Yvane.

„S Idrinem? Poslal ho pryč. Myslím, že mu říkal, ať se vrátí domů,“ odpověděl Orisian.

Yvane přikývla, jako by jí Orisian jen potvrdil to, co už dávno věděla. „V tom případě už budou v Highfastu vědět, že je mrtev.“

Dlouho seděla ponořena v myšlenkách a Orisian ani Anyara se ji neodvážili vyrušit. Orisian klouzal pohledem po křivolakých stěnách jeskyně. Prohlížel si namalované postavy – lidi a zvířata – načrtnuté jednoduchými, silnými tahy. Byla to hrubá práce, ale hodila se ke světlu ohně. Snad pocházela ze starodávného, jednoduchého světa.

„Víte něco o Nebeských poutnících?“ zeptala se náhle Yvane.

„Nikdy jsem o nich neslyšel,“ zavrtěl Orisian hlavou.

„Pch, neexistuje lepší důkaz paličaté pošetilosti vašeho lidu. Doufám, že aspoň víte, že podle starých bájí byla jedním z prvních hříchů, kterým se První rasa provinila proti bohům, krádež ohně ze střechy světa? Takže, v raných dobách Království existovali lidé, kteří se domnívali, že mohou přesvědčit bohy k návratu, když jako kající zopakují cestu ke střechě světa. To byli Nebeští poutníci. Cestou do Tan Dihrinu jich tudy prošly desítky. Tato víra se ovšem příliš neuchytila – což je těžko překvapivé, když vezmeme v úvahu, že většina jejich vyznavačů v horách bídne zahynula.“

„A cestou namalovali tyhle kresby,“ řekl Orisian.

„Myslím, že ano. Nedávají mi moc smysl, ale smysluplné jednání nepatřilo k největším přednostem Nebeských poutníků.“

„Neměla byste se mrtvým posmívat,“ utrousila Anyara. „Jsem si jistá, že dělali jen to, co považovali za správné.“

K Orisianovu úžasu se Yvane zarazila.

„Snad máš pravdu,“ řekla. „Vidím, že tě Inurian poznamenal. Často mě huboval, že nemám dost pochopení pro slabosti Huaninů – a Kyrininů. Říkal mi, že než začnu lidem vyčítat jejich chyby, měla bych se nejdřív zbavit vlastních.“ Lehce se usmála, jakoby potěšená tou vzpomínkou.

Do jeskyně náhle vpadl Rothe. Přinesl s sebou sněhové vločky a chlad venkovního světa, na jehož existenci už Orisian skoro zapomněl. Strážce se tvářil vážně.

„Pojďte,“ řekl. „Myslím, že jsem někoho viděl. Mladší oči možná uvidí víc než moje.“

Orisian a Anyara se s ním vydali ven. Yvane se nehnula ze svého místa u ohně; dál tiše prohrabávala uhlíky. S každým dalším krokem krátkou chodbou se ozývalo vytí větru blíž a blíž. Když se vynořili na plošinu před jeskyní, naskytl se jim pohled na nebesa zahalená beztvarymi šedými mračky a na vzduch plný poletujícího sněhu. Na jihu a na západě halila hřebeny mlha. Orisian zvedl ruku, aby si chránil tvář.

„Kde jsi je viděl?“ zeptal se Rotha.

Gardista ukázal směrem, kterým při útěku od Sarnova skoku přišli.

„Tam na obzoru,“ vykřikl. „Měl jsem dojem, že někdo leze po hřebenu. Tak jako předtím my.“

Orisian a Anyara se tam zahleděli, přímo do chřtánu Car Criagaru s jeho mrazivým dechem. Bylo to marné počínání – krajinu pohltila mračna.

„Je to marné,“ řekl Rothe.

Orisian souhlasně pokýval hlavou. Když se vrátili k jeskyni, zadíval se tázavě na Rotha. „Viděl jsi Ess’yr nebo Varryna?“

Gardista jen zavrtěl hlavou.

*

Čekání bylo pro Orisiana utrpením. Ess’yr a jejímu bratrovi nejspíš vděčil za život. Nebyla to ale jen vděčnost, proč toužil, aby se hlavně Ess’yr v pořádku vrátila – s jistotou toho, kdo už utrpěl nejednu ztrátu, věděl, že kdyby ji teď ztratil, přišel by i o podstatnou část sil, jež mu ještě zbývaly. Anyara a Rothe, každý ponořený ve vlastních myšlenkách, zírali do pohasínajících uhlíků. Yvane vypadala, jako by usnula vsedě.

Pak Ess’yr a Varryn vešli a skoro bezstarostně si otřepali z vlasů a ramen snůh. Úleva vymrštila Orisiana na nohy.

„Báli jsme se, že máte potíže,“ vyhrkl. „Rothe někoho zahlédl na hřebeni za městem.“

Varryn vrhl na gardistu krátký pohled, odložil oštěp a luk, tiše si sedl na bobek a začal se probírat šípy v toulci. Uhlazoval jim letky a zkusmo ohmatával hroty.

„Huaninové,“ prohodila Ess’yr, když si stírala roztopený snůh z čela.

„Viděli jste je?“ zeptal se Rothe.

Ess’yr téměř neznatelně přikývla. „Viděli, z dálky. Nejspíš jsou jen dva. Mají psy.“

„Psy,“ opakoval Orisian jako ozvěna. „Takže lovci?“

Anyara se u ohně neklidně zavrtěla. „Možná,“ zamumlala. „Ale možná to nejsou jen tak obyčejní lovci, ale inkallimští Lovci. Když jsme utíkali z Anduranu, Inurian si kvůli nim dělal starosti. Možná se na jih s Horin-Gyre nevydali jen inkallimští Válečníci.“

Rothe zasténal. Orisian věděl, že i jemu se na tváři musí zračit stejné znepokojení, jaké zaznívalo z Anyařiných slov.

„Opravdu by nás ti Lovci sledovali celou cestu až sem?“ zeptal se.

„Zapomínáte, že jste možná than našeho klanu,“ přerušil ho Rothe. „Už to je dostatečný důvod k tomu, aby nás pronásledovali třeba až na konec světa, pokud si to vezmou do hlavy. A dokonce i kdyby netušili, že jste tady s námi,

vědí, že je tu Anyara. Možná si myslí, že je poslední žijící člen rodiny vašeho strýce. Nezapomeňte, Orisiane – naši lidé možná postupem času ztratili svou tvrdost, ale klany Černé stezky nikoli. Budou bojovat až do konce, ať už je konec jakýkoliv.“

„No, ať je to kdokoliv, soudě podle vytí větru je tam venku nic příjemného nečeká,“ ozvala se Yvane.

Orisian se podíval na *na'kyrimku*. Vypadala dokonale čilá a svěží.

„Ať je to kdokoliv, nemůžeme tady zůstat,“ řekl Orisian tiše. „Jakmile se počasí zlepší, musíme pokračovat v cestě. Ať už s námi půjdete, nebo ne.“

Yvane mu chvíli opětovně pohled, pak pokrčila rameny.

„Našli jsme trochu jídla,“ prohlásila Ess'yr. Z kožené tobolky vytáhla hrst scvrklých plodů a trs čehosi nevábne zeleného a vyložila všechno na kámen. Tři lidé se na úlovek zachmuřeně zahleděli. Anyařin žaludek žalostně zakručel. Yvane vytáhla z kapsy pár lískových oříšků a sušených hub a přidala je k hubené sbírce. Nebylo toho mnoho – sotva dost na to, aby ošálili hlad. Zatímco jedli, hučení bouře zesílilo.

Po jídle Varryn vstal a znovu popadl zbraně.

„Někdo musí hlídat,“ řekl rozhodně a zmizel z dosahu světla, vrhaného ohněm.

V.

Gryvan oc Haig řádl způsobem, jaký v Měsíčním paláci už měsíce nikdo nezažil. Řítil se kamennými chodbami a zahrnoval urážkami každého sluhu, který měl tu smůlu, že se mu připlétl do cesty. Za nejvyšším thanem kráčel dlouhými kroky Kale a za ním kancléř Mordyn Jerain a Gryvanův syn Aewult. Mordyn si všiml výrazu lehkého uspokojení na Aewultově tváři. Mladý muž měl rád chvíle, kdy náhle vzplanuly vášně, a Gryvan předváděl, že ještě pořád umí lidem nahnat pořádný strach. Jestli jednou přijde den, kdy Aewult usedne místo svého otce na trůn, nebudou ho mít lidé rádi ani tolik jako Gryvana, přemítal Mordyn. Ale mnozí budou mít důvod se ho bát.

Nejvyšší than rozrazil dveře soukromých komnat a vrazil dovnitř. Sluhové, kteří tam připravovali Gryvanovi šaty na blížící se setkání s vyslancem Dornachu, vylekaně a se salvou nadávek za zády utekli. Gryvan za nimi zabouchl dveře.

„Co se to vlastně děje?“ vykřikl than všech thanů s tváří rudou hněvem. „Očekávám tvé vysvětlení, kancléři.“

Mordyn se zhluboka nadechl a nasadil klidný, upřímný výraz. Znal Gryvana dost dlouho na to, aby věděl, že tenhle nával vzteku pomine stejně

rychle, jako začal. Kale, jako vždycky naprosto lhostejný k emocím básníků kolem něj, se přesunul k oknu, aby se ujistil, že tam nikdo tajně neposlouchá na balkóně.

„Se kterou z těch záležitostí byste chtěl začít, pane?“ zeptal se Mordyn. Doufal a očekával, že Gryvana mnohem víc rozrušila zpráva, kterou mu krátce předtím sám přednesl, než ta, již nešťastnou shodou okolností doručil takřka ve stejné chvíli posel od stewarda z Kolkyre. Pro první problém měl kancléř připraveno řešení; druhý byl mnohem složitější.

„S těmi zlatníky, s těmi zlatníky,“ zavrčel Gryvan. Ztěžka klesl na bytelnou židli. Aewult zamířil k malému stolku, kam Gryvanovi sloužící krátce předtím nachystali pro pána malé občerstvení. Thanův dědic líně sklouzl pohledem po míse s jablky a hroznovým vínem.

„Jak si přejete, pane,“ zamumlal Mordyn. Opatrně si složil ruce na břicho a snažil se vypadat co nejuvolněji. „Sleduji tuto záležitost už delší dobu, takže můžeme bez problémů zareagovat na současný vývoj událostí. Jak jsem vysvětloval předtím, než dorazila zpráva od Lagaira Haldyna, Gann nan Dargannan-Haig si tajně počíhal na nevlastního bratra a zákeřně jej zabil. Všechno toto soupeření uvnitř dargannanského klanu je pro nás v zásadě užitečné, protože jej oslabuje, možná už ale pominul čas, kdy můžeme stát nečinně stranou a pozorovat, jak se na sebe jeho členové vrhají. S každým dnem je totiž pravděpodobnější, že pokud ponecháme Dargannanu volnou ruku, dostane se nakonec do jeho čela Gann.“

„Ano, ano,“ řekl Gryvan. Jeho hněv začínal pomalu vyprchávat. Obočí měl dál svrašťené, ale když si naléval ze džbánu víno, nechvěly se mu už ruce. „Ale teď mi říkáš, že zlatníci mají Ganna pod kontrolou. Zjevně to víš už nějakou dobu, ale nepovažoval jsi za nutné se se mnou o tuto informaci podělit.“

„Gann je zbabělec,“ prohlásil Aewult nenuceně, pusou plnou jablka. „Během Igrynovy vzpoury se skrýval na jednom z ostrovů.“

„Není hoden stát se thanem, dokonce ani kdyby nebyl loutkou v rukou cechů,“ souhlasil Mordyn.

„Ale on je jejich loutkou,“ vyštěkl Gryvan. „A to mě znepokojuje. Je mi jedno, kdo vládne Dargannanu, dokud zná své místo. Není mi ale jedno, že si zlatníci osobují právo pokoušet se dosazovat thany.“

„To je pravda,“ přitakal kancléř. „Cechy se vždycky zajímaly o počínání thanů a nikdy neváhaly obětovat peníze na podporu jejich zájmů. V tomto případě ale zašli dál. Víím s naprostou jistotou, že zlatníci naplnili kapsy nejen Gannovi samotnému, ale také zaplatili věno jeho sestře, jeho novorozenému synovi věnovali jeden ze svých domů a – jak musím s politováním konstatovat – uplatili naše vlastní výběrčí daní, aby přehlédli jisté soukromé

obchody, které Gann uzavřel s kupci z Tal Dyre. Domnívám se – i když jistě to nevím – že také poskytly hotovost k naverbování banditů ze Svobodného pobřeží, které si Gann najal k zabití nevlastního bratra. Zavázali si Ganna tak, že je nepravděpodobné, že by někdy mohl být víc než jen jejich lokajem.“

Gryvan si hlučně usrkl vína. Pak postavil pohár zpátky na stůl tak prudce, až obsah vystříkl. Setřepal si z ruky několik rudých kapek.

„Ze všech cechů jsem učinil boháče. Od chvíle, kdy Haig přejal od Kilkry vládu nad klany, nepanoval nikdy takový blahobyt jako nyní. A cechy z něj sklidily víc než náležitý podíl.“

„Jsou nevděční,“ souhlasil thanův syn. Mordyn se úmyslně vyhýbal jeho pohledu. Aewult vycítil ve vzduchu možné krveprolití a intriky, a to ho vždycky vzrušovalo. Gryvan byl schopen se ovládat; pro Aewulta byl krvavý způsob výkonu moci často nikoli pouhým prostředkem, ale i cílem.

„Nevděk bych byl ochoten tolerovat,“ zabručel nejvyšší than. „Ale pokud cechy kříží mé plány, zacházejí příliš daleko. Musíme učinit z Dargannanu spolehlivý, podrobený a poslušný klan. Žádné z území, po kterých toužíme – Svobodné pobřeží, Tal Dyre ani Dornach – nezískáme, pokud nebudeme mít v Dargannanu pevnou oporu. Ať už bude novým thanem kdokoliv, dosadím jej já, nikoliv cechy.“

„Mám návrh,“ oznámil Mordyn.

Nejvyšší than stroze přikývl. Uklidnil se už natolik, že byl schopen poslouchat.

„Rozvaha je v tomto případě prvořadá. Nebylo by žádoucí vyvolat se zlatníky konflikt. Je pro nás důležité s nimi dobře vycházet a se všemi ostatními cechy také, ale musí pochopit, kde leží v této hře hranice jejich moci. Proto necháme zmizet jejich figurku ze šachovnice. Pokud to provedeme tak, aby naše angažovanost v této věci nebyla příliš zřejmá, budou nás podezírat, ale nebudou mít jistotu. Zjistil jsem, že právě nejistota je v podobných případech nejlepším výsledkem. Nutí k akci, aniž by vyprovokovala otevřené nepřátelství.“

Slyšel, jak si Aewult pohrdavě odfrkl. Nevšímal si toho. Teď, a snad i v nejbližších letech, záleželo rozhodnutí na Gryvanovi. Nejvyšší than se podíval na syna.

„Zajdi za Alemem T'anarchem,“ nařídil mu. „Vyříd' mu, že se jeho audience poněkud opozdí. A taky mu řekni, že zpoždění není výrazem nedostatku respektu ke slovu království Dornach.“

„Nebude tomu věřit,“ řekl Aewult.

„To samozřejmě ani neočekávám,“ vyštěkl Gryvan. „Jdi už!“

Thanův dědic odhodil napůl sněžené jablko k míse a odcházel. Minul ale a ovoce se rozprsklo na podlaze.

„Dobrá tedy,“ řekl Gryvan. „Udělej v této věci vše, co pokládáš za vhodné. Zbav nás Ganna a já budu spoléhat na tvůj úsudek, že si z toho zlatníci vyvodí správný závěr.“

„Postarám se, aby tak učinili,“ prohlásil Mordyn a lehce se uklonil.

„A co Lannis-Haig?“ zeptal se Gryvan. To byl druhý důvod Gryvanova krátkého výbuchu hněvu, pro Mordyna Jeraina ovšem mnohem větší zdroj znepokojení a obav než malicherné intriky zlatníků. Potřásl hlavou způsobem, ve kterém se v přesně vypočítaném poměru mísila lítost i lehká nejistota. Věděl, že vypadat v této záležitosti přespríliš sebejistě by nebylo na místě.

„Je pozoruhodné, že Anduran padl tak rychle, pane. Samozřejmě pokud jsou zprávy Lagaira Haldyna přesné. Je ovšem nepravděpodobné, že by se mohl v něčem tak... zásadním mylit.“

„Tak pozoruhodné?“ V Gryvanově hlase se stále vznášel nádech hrozby. Jeho hněv dosud zcela nevyprchal. „Myslím, že je to víc než pozoruhodné. Nikdy bych nesouhlasil s jakýmkoliv písemnými kontakty s Ragnorem oc Gyre, kdybych tušil, že nás má v úmyslu napadnout. I když je s Lannis-Haigem těžké pořízení, údolí Glas je stále součástí mého panství. Nepřenechám ho klanům Gyre.“

„Samozřejmě že ne,“ pronesl Mordyn rozhodně. Ať byl vývoj událostí na severu jakkoliv nejasný, o tomto kancléři nepochyboval. „Abych řekl pravdu, nejvyšší thane, netuším, zda nás Ragnor celou tu dobu tahal za nos, nebo jestli měl Horin-Gyre jen obrovské štěstí. Nicméně, ať jsme si s Ragnorem vyměnili v minulosti jakékoliv zprávy, jsem si jistý, že nastal čas jednat. Černá stezka musí být odražena zpět za Údolí kamenů dřív, než se v údolí Glas pevně usadí.“

„Přirozeně. Naše armáda je připravena. Povede ji Aewult osobně.“

Mordyn potlačil záchvěv znepokojení. Poslat thanova dědice v čele vojska na sever by určitě nedoporučil. Žádný z klanů neměl Aewulta nan Haig příliš v lásce, ale Kilkry a Lannis ho doslova nenáviděly. Teď ovšem nebyla správná chvíle zpochybňovat Gryvanovo rozhodnutí. Kancléř věděl, že už dost pokoušel thanovu trpělivost tím, že ho zavčas neinformoval o intrikách zlatníků a že nebyl schopen správně předpovědět pád Lannis-Haigu.

Couvl o krok, oči upřené na dlážděnou podlahu thanovy komnaty. Živě si pamatoval, jak před deseti lety dlaždice pokládali. Gryvan povolal nejlepší řemeslníky z Taral-Haigu a koupil nejdražší materiál, který mohly keramické dílny ve Vaymouthu nabídnout. Pastevce by taková podlaha stála výdělek za tři životy.

„Postarám se o záležitost Ganna nan Dargannan-Haig hned dnes večer, pokud mě už nebudete potřebovat,“ zamumlal Mordyn.

„Jdi,“ souhlasil Gryvan. „Alespoň tuhle mouchu můžeme bez problémů rozplácnout.“

*

Ve Vaymouthu bylo jen málo lidí, kvůli kterým by se Stínová ruka vydal v noci do městských ulic. Za normálních okolností to ani nebylo třeba – lidé chodili za ním, ať už do jednoho nebo do druhého paláce. Ale s Torquentinem to bylo jiné. Kvůli němu se kancléř haigských klanů zahalil do otrhaného pláště s kapucí a vydal se na výlet. Nic z toho, co chtěl Torquentinovi říct, nemohlo být svěřeno prostředníkovi a Torquentine sám přijít nemohl.

Kancléř krácel vykřičenými ulicemi přímo do srdce Popelné jámy, nejpochybnější ze všech městských čtvrtí. Obezřetně se rozhlížel a napodoboval šouravý krok člověka příliš starého a nemocného, než aby stál za pozornost kapsářům a městským lupičům. Z dálky ho sledovali dva spolehliví muži – nikoliv strážé náležející mu coby kancléři, nýbrž lidé, které si sám najal. Kdyby hrozilo nebezpečí, mohli zasáhnout, i tak ale bylo riskantní procházet po setmění těmito ulicemi. Mordyn dosud podnikl podobnou cestu jen několikrát.

Dorazil k úzké křižovatce a zůstal stát. Dal rukou smluvený signál a jeho strážci zmizeli ve tmě. Přešel ulici. Budova, ke které se šoural, vypadala nenápadně – jen další mizerně postavený dům v dlouhé řadě jemu podobných. Když ale Mordyn zatukal na dveře, cítil jejich pevnost a odolnost. Žádná obyčejná chatrč nemá dveře ze silného dubu, zevnitř zpevněné železnými pásy a zatarasené těžkou závorou. Torquentine si cenil soukromí.

Mordyn trpělivě čekal na odezvu. Věděl, že je pozorován, že byl tajnými hlídkami sledován už od chvíle, kdy se k tomuto místo přiblížil na sto kroků. Pochyboval, že by dotyční věděli, s kým mají tu čest, ale stejně tak si nemyslel, že ho považují jen za dalšího vetchého žebráka. To, že jeho převleku nedůvěřovali, nebylo podstatné. Mnozí z těch, kteří za Torquentinem přicházeli, měli dobrý důvod skrývat tvář.

Dveře otevřela vychrtlá žena. Sinalou tvář měla znetvořenou královskou hnilobou. Část nosu jí chyběla a tváře hyzdily rudé skvrny. Mordyn vždycky považoval Torquentinovo rozhodnutí zaměstnat takovou vrátnou za velmi prozíravé. Pověry nebo prostě jen znechucení při pohledu na ni mohly odstrašit nejednoho nezvaného návštěvníka.

„Je tvůj pán doma, Magrayn?“ zeptal se kancléř. Byl to spíš zvyk než skutečný dotaz – Margraynin pán domov nikdy neopouštěl.

Žena ustoupila ke straně a kývnutím mu naznačila, aby vstoupil. Znal pravidla, takže když zavírala dveře, nepostoupil za práh dál než o krok. Čekaly na něj ještě jedny zavřené dveře a jen Magrayn mu mohla dát svolení pokračovat.

„Odhalte tvář,“ řekla. Hlas měla nezřetelný a trhaný. Hniloba jí pronikla až do hrdla.

Kanclér si odhrnul kapuci a zadíval se jí do očí.

„Doufám, že vzhled odpovídá hlasu,“ usmál se.

Magrayn něco zabručela a třikrát zaklepala na vnitřní dveře.

„Otevřete,“ zvolala a Mordynovi bylo umožněno vstoupit do Torquentinova doupěte. Muži s drsnými tvářemi ho prohledali a vzali mu nůž. Pak ho odvedli dolů do sklepa.

Muže, kterého přišel Mordyn navštívit, by někteří jistě označili za stvůru, ale Stínová ruka věděl, že podobné úvahy jsou k ničemu. Torquentine byl především užitečný. Haig protkávala víc než jen jedna mocenská síť a Torquentine stál v srdci té, která se vyhýbala dennímu světlu a bedlivému pohledu pozorných očí. Slovo zamumlané v pijáckém brlohu na nábřeží Kolkýre i zašeptané v návalu vášně do ucha děvky v Dun Ayglu si mohlo najít cestu až sem k Torquentinovi. Do jeho kapes plynula tajnými kanály značná část nezákonných zisků pašeráků, zlodějů, lichvářů a nájemných vrahů z celého území Haigu. Byl pavouk uprostřed rozsáhlé, téměř neviditelné sítě. Ovšem pavouk značně ztučnělý masem svých obětí.

Kanclér vstoupil do místnosti, v níž Torquentine ležel na velké hromadě podušek. Ten člověk byl obrovský. Široké šaty zahalovaly tělo, které muselo vážit minimálně tolik jako tři normálně rostlí muži. Pokožka tváře mu v lalocích visela dolů. Jedno oko bylo pryč a přes prázdný důlek se od nosu až ke spánku táhla zubatá jizva. Ze zdravého oka, upírajícího se na kancléře, vyzařovala inteligence. Mordyn často přemítal, že Torquentinova obrovitost splňuje minimálně jeden účel – člověk měl sklon považovat muže jeho rozměrů za přihlouplého, slabého nebo pošetilého. Takový předpoklad mohl ovšem v případě jednání s Torquentinem představovat osudnou chybu. Pokud kanclér věděl, ve Vaymouthu bylo jen velmi málo lidí podobně nebezpečných jako on.

„Kancléři,“ pronesl Torquentine chraplavě. „Jak nečekané potěšení. Už je to nějakou dobu, co Stínová ruka naposledy poctil můj dům svou návštěvou.“

„Víc než rok,“ přitakal Mordyn a posadil se na mistrovsky čalouněnou lavici, představující jediný kus nábytku v místnosti. Vedle ní ležely misky s aromatickými bylinami a květy. Jejich vůně se mísila s pachem kouře, který stoupal z blikotajících olejových lamp. Přesto nedokázaly zakrýt slabý

zápach, vznášející se ve vzduchu. Mordyn se zvědavě zadíval na materiál pokrývající lavici.

„Nový?“ zeptal se.

„Ano,“ zasípal hostitel. „Předešlý vzor mě už unavoval. A byl příliš ošoupaný zadky velké spousty prosebníků.“

„Vyřizování proseb bývalo úkolem chrámů, které jsme kdysi dávno zrušili,“ řekl Mordyn.

„Tedy žadatelů, pokud se vám to zamlouvá víc,“ usmál se Torquentine. „Ale když bohové opustí svůj lid, musí si ten najít něco jiného, co by mohl uctívat. Je naší přirozeností budovat si chrámy na nejpodivnějších místech, i když je už neobývají bohové.“

„Koříme se tam pouhým smrtelníkům,“ přitakal Mordyn. „Nicméně doufám, že ke mně chováte větší náklonnost než k pouhému prosebníkovi před oltářem.“

„Náklonnost je drahocenná komodita, kterou by muž neměl příliš plýtvat. K čemu by vám mé skromné sympatie ostatně byly, vážený kancléři? Těšíte se lásce mocných a urozených, která vás může zahřívat u srdce, kdyby vychládalo. Stejně je možné, že nové polstrování bylo zapláceno vašimi penězi. Můžete s ním nakládat tak drsně, jak si jen přejete.“

„Nemohu se zdržet dlouho,“ řekl Mordyn. „Potřebuji s vámi projednat důležitou věc.“

Torquentine zvedl s přehnaným zármutkem tlustou paži: „Takový spěch. Ještě jsem ani neměl příležitost nabídnout vám malé občerstvení!“

Mordyn potlačil úsměv. Torquentine měl rád zvuk vlastního hlasu a přesvědčivě sehrával úlohu kašpara.

„Mám pro vás malý úkol, Torquentine. Nic obtížného pro muže vašich kvalit.“

„Hořím zvědavostí,“ prohodil Torquentine s předstíranou lhostejností.

„Gann nan Dargannan-Haig. Igrynův bratranec. Znáte ho?“

„Osobně ne, ale už jsem o něm hodně slyšel. Hlupák, jako většina jeho rodiny. Myš se ctižádostí krysy. Tráví příliš mnoho času pitím a dováděním s děvkami. Uhnal si snad každou nemoc, kterou je na tomhle světě možné dostat. Myslí si o sobě, že má předpoklady stát se thanem, a samozřejmě netuší, že je jen loutka v rukou zlatníků. Ale to už jistě víte, kancléři.“

„Ano, vím,“ přisvědčil Mordyn. „Nicméně shrnul jste to dokonale. Nuže, dospěl jsem k názoru, že i když tento muž žil až dosud naprosto bezcenným životem, měl by dostat šanci napravit to tím, že alespoň zemře užitečnou smrtí. Nechci vám samozřejmě mluvit do řemesla, ale co takhle nějaká hospodská rvačka? Nebo smrt v důsledku přílišného holdování požitkům v bordelu?“

Torquentine téměř neznatelně přimhouřil oči. Bylo to jen letmé gesto, ale Mordyna potěšilo, že hostitele zaskočil. Dosud požádal Torquentina o odstranění člověka jen jednou, a to v případě prostého muže, majitele nevěstince, který se pokoušel vydírat jednoho z Mordynových úředníků. Gannan Dargannan-Haig byl obětí z úplně jiného soudku.

Udeřit na někoho, kdo jednak pocházel z vládnoucího rodu (byť momentálně v nemilosti), jednak byl ovládán jedním z nejmocnějších cechů, byl velmi odvážný tah, ale kancléř byl přesvědčen, že se mu riziko vyplatí. Dokonce i kdyby zlatníci věřili, že Gannova smrt byla pouze výsledkem nešťastné náhody, zkříží jim to plány. Pár slov utroušených na správných místech se ovšem postará o to, aby kancléře podezírali, ale nemohli mu nic dokázat. Pokud je mistr cechu Lammain alespoň z poloviny tak chytrý, jak se Mordyn domníval, určitě pochopí, že se mu dostalo varování.

„Nic příliš obtížného, říkáte?“ přemítal Torquentine nahlas. „Nicméně žádáte dost.“

Mordyn neodpověděl. Věděl, že Torquentine jeho žádost neodmítne. Těšit se kancléřově ochraně bylo příliš velkým lákadlem a Torquentinovy prsty byly dost dlouhé a skryté na to, aby tento čin nevystavil Torquentina přímému riziku.

„Dobrá tedy,“ souhlasil Torquentine. „Postarám se o nešťastného Ganna. Svět stejně jeho ztrátou příliš neutrpí. Jen si to představte – leží teď nejspíš ukojen v náručí nějaké ženy a zdají se mu příjemné a klidné sny, zatímco my tady plánujeme jeho vraždu.“

Torquentine se odmlčel, víčko se mu zachvělo a napůl zavřelo. Po chvíli si povzdechl a vzpamatoval se.

„Osud umí být velmi vrtkavý,“ zamručel. „Smím na oplátku doufat ve vaši přízeň? A snad v něco víc než jen obvyklý plat? To, co požadujete, není maličkost.“

Kancléř tázvavě zvedl obočí. Pravidla, podle kterých s Torquentinem hráli, byla pevně stanovená. Jen velmi nerad by se od nich odchyloval.

„Gann koneckonců není jen pouliční pobuda,“ usmál se Torquentine. „Zhasnout mu svíčku bude vyžadovat opatrnost, plánování. Bude to složitá záležitost.“

„Co chcete, Torquentine?“ zeptal se Mordyn s nádechem podrážděnosti v hlase.

Obr na poduškách na oplátku povytáhl obočí. Jizva na jeho tváři se nebezpečně napnula.

„Abych řekl pravdu, ještě nevím. Možná bychom mohli odložit odpověď na tuto otázku až do doby, kdy bude víc nasnadě. Myslím, že nějaká možnost se určitě najde. Většinou to tak bývá.“

„Snažíte se ze mě udělat svého dlužníka, Torquentine,“ konstatoval kancléř klidně.

„No tak, nemluvme tady o dluhu. Uzavíráme obchod, vy a já. Problém je jen v tom, že váš závazek zůstane chvíli poněkud... neurčitý.“

„Dohodnuto,“ řekl Mordyn a vstal. Nelíbilo se mu, že dal muži jako Torquentine slib, který otvíral takové možnosti, ale neměl teď čas přít se kvůli drobnostem. Byl koneckonců Stínová ruka a sliby bylo možné vždycky porušit. „Měl bych se vrátit. Žena na mě už čeká.“

„Ach, božská Tara. Proslulý vzor dokonalosti. Nedovedete si představit, jak mě mrzí, že jsem odkázán pouze na popis její krásy a že jsem ji nikdy nemohl spatřit na vlastní oči.“ Torquentine si povzdechl, pohladil si mohutné břicho a sklouzl rozmrzelým pohledem po stěnách pokoje. „Představa, že jsem už tak dlouho uvězněn v tomhle sklepě, a to jen kvůli své nezřízené lásce k jídlu!“

Pouhá zmínka o milované manželce, pronesená ústy tohoto člověka, naplnila Mordyna odporem a nechutí. Obrátil se k odchodu. Ve dveřích ho ovšem zastavilo náhlé vnuknutí.

„Máte nějaké zprávy z území Lannis-Haigu?“ zeptal se.

„Lannis-Haig, Lannis-Haig... To jsou ti barbaři ze severu, že? Nemají žádné pochopení pro jemnější stránky života. Jaké zprávy vás zajímají?“

„Cokoliv, co se vám doneslo k vašim obrovitým uším,“ zamumlal Mordyn. Za normálních okolností by se na podobné věci neptal, a také už své otázky částečně litoval. Torquentine byl spíš odborník na tlachy trhovců a šeptandu zlodějů a lupičů. Mordyn měl zpravidla jiné způsoby, jak sledovat běh závažných událostí. V tomto případě ovšem nefungovaly zdaleka tak dobře, jak by si přál, a on už byl unaven neustálými překvapivými zprávami z údolí Glas.

„Řekl bych, že nemohu nabídnout mnoho, co by se už nedoneslo k vašim rozměrným uším,“ řekl Torquentine. „A většina z toho jsou pouhé dohady. V údolí opět vládne Černá stezka – samozřejmě pouze do doby, než si náš vážený than uráčí protáhnout svaly, jak by vám řekl každý věrný poddaný. Lheanor se skrývá ve své věži v Kolkyre a oplakává synovu smrt. Někteří tvrdí, že také Croesan padl a další lidé padli do zajetí.“

„A zbytek Croesanovy rodiny? Jsou mrtví?“

Torquentine pokrčil rameny. To gesto stálo za vidění, protože se při něm otřásla celá hora masa.

„Skoro všichni. Ach, co ještě jsem to slyšel? Ano, už vím. Kennet, ten senilní vládce Kolglasu – jeho tělo bylo nalezeno, když havrani a Kyrininové odtáhli z hradu, ale těla jeho dětí ne. Už jsem zapomněl jejich jména.“

„Orisian a Anyara,“ řekl Mordyn nepřítomně.

„Ach ano. Není po nich ani stopy, i když podle toho, co jsem slyšel, byla polovina těl pěkně ohořelá, takže kdo ví.“

Když kancléř odešel, Torquentine seděl hodnou chvíli naprosto tiše a nehnutě a vraštil zpoceně obočí. Konečně zatahal za hedvábný provaz, visící ze stropu. Nahoře v budově se rozezvučel zvonek a přiměl Magrayn sestoupit do sklepa. Torquentine jí pokynul, aby přistoupila blíž, a pak jí položil ruku na znetvořenou tvář.

„Sladká Magrayn,“ usmál se a přejel jí tlustým prstem nebezpečně blízko rány, která jí postupně rozežrala nos. Magrayn jeho úsměv opětovala.

„Rozhod’ za mě sítě, lásko,“ řekl Torquentine. „Chci vědět, co se stalo s každým členem rodu Lannis-Haig. Kancléře to zjevně velmi zajímá – a kam směřuje kancléřova zvědavost, čeká často i zisk.“

*

Když se kancléř vracel potměnými uličkami a průchody, s tělesnými strážci za zády, honily se mu myšlenky divoce hlavou. Neurčitý instinkt, zrozený z mnoha let pečlivého sledování náznaků, mu napovídal, že se schyluje k bouři. Události začínaly být čím dál chaotičtější, čím dál nepředvídatelnější. Takové časy mohly skýtat bezpočet vítaných příležitostí k vzestupu, jen zřídka ale prospívaly nervové soustavě. Lannis-Haig neměl padnout tak rychle. A co se stalo s Kennetovými dětmi, pokud nezemřely s otcem v Kolglasu? Osiřelý chlapec snažící se zachránit alespoň zbytky toho, co zůstalo z klanu Lannis, mohl záležitosti nepříjemně zkomplikovat. Aewult byl možná schopen postavit se s hrudí nadýmající se pýchou do čela armády, ale podobně ožehavá situace byla nad jeho síly.

Mordyn se snažil obavy zaplašit. Prozatím se nedalo říct nic určitého. Všechno se určitě brzy vyjasní. Přesto se nedokázal zbavit neblahé předtuchy. Toužil se vrhnout do náruče své ženy, najít útěchu v jejích dobře známých, opojných půvabech. Protáhl krok a rychle pospíchal zpět do Rudého paláce.

VI.

Ráno v Car Criagaru bylo jasné, svěží a průzračné, a jako by se snažilo předstírat, že tady nikdy žádný den ani nezačal jinak. Celou noc řádil na vrcholcích hor vítr a zasypával je sněhem. Bouře se ale před svítáním vyčerpala, utišena blížícím se východem slunce.

Orisian stál na široké plošině před vchodem do Yvanina úkrytu a prohlížel si krajinu posetou ruinami. Za dní, jako byl tento, muselo kdysi skýtat město obklopené horami a nekonečnou modrou oblohou nádherný pohled. Ať už byli jeho obyvatelé kdokoliv, toto nádherné spojení nebes a skal na ně jistě dělalo nesmazatelný dojem.

Vedle Orisiana dřepěl Rothe a snažil se naostřit si meč brouskem, který mu dala Yvane. Tu a tam prokládal usilovnou práci téměř neslyšnými nadávkami, proklínajícími to, jak je pracovní nástroj malý. Varryn a Ess'yr dole opatrně zkoumali nejbližší trosky. Během dlouhých hodin strávených v jeskyni nebylo po vetřelcích ani stopy, ale Kyrininy to zjevně neuklidnilo. Navzdory jejich mlčenlivosti a zdrženlivosti Orisian nepochyboval, že nechají toto místo za zády stejně rádi jako všichni ostatní. Jedinou otázkou zůstávalo, zda se k nim Yvane přidá. *Na'kyrimka* ráno odešla se slibem, že se vrátí a přinese zásoby na cestu.

Anyara si stoupla vedle Orisiana.

„Zvláštní místo,“ řekla.

Orisian přitakal: „Je úžasné. Kéž by tady mohl být Inurian s námi a vidět to. Jsem si jist, že by nám mohl o městě hodně povědět.“

„Ano,“ řekla Anyara jemně. Zadívala se na ruce, volně sepraté na břiše. „Moc mi chybí. Víím, že jsem s ním nikdy netrávila tolik času jako ty, ale po Zrození zimy... staral se o mě, jak nejlépe dovedl.“

„To dělal vždycky. Staral se o tebe, o otce i o mě, i když různými způsoby. Myslíš si, že víš, jak je pro tebe ten či onen člověk důležitý, ale opravdu to pochopíš až ve chvíli, kdy odejde.“ Bezútesně zakroutil hlavou. „Víš, domníval jsem se, že ho dobře znám. Ale Ess'yr, Highfast, Yvane...mám pocit, že o něm víím méně než před měsícem.“

„Víš to nejdůležitější – že tě měl rád. Že měl rád nás všechny.“

Orisian přimhouřil oči a zadíval se do dálky.

„Nabádal mě, abych si nepřál věci, které se nemohou splnit, ale jak to mám udělat? Kdybych mohl, všechno bych změnil, všechno až do chvíle... Chtěl bych zase vidět otce. Takového, jaký byl, když byli ještě naživu matka a Fariel. Je špatné přát si něco takového?“

Anyara ho objala kolem ramen. Žal byl pro oba velmi nebezpečným územím, na které nebylo radno vydávat se společně. Orisian se vždycky bál, že pokud on nebo sestra dají najevo jen o trochu víc bolu, který tak úzkostlivě skrývají, už se jim nepodaří zadržet jeho další příval.

„Bojím se, Orisiane.“

Nepamatoval si, že by Anyara někdy něco podobného přiznala. Horečka ji přivedla až na samotný pokraj Temného spánku; jednou se skoro utopila v kolglaském prístavu; ještě předtím ji zahlédl, jak za městem padá

z vysokého stromu a cestou proráží a láme větve. Ale nikdy nehovořila o strachu. Už v raném mládí se naučil, se stejnou jistotou, jako že na podzim padá listí, že strach nemá s Anyarou nic společného. Teď to přesvědčení vypadalo jako další z dětských pověr, kterých je třeba se zbavit.

„Čeho se bojíš?“ zeptal se.

Anyara se skoro rozesmála. „Vyber si. Smrti. Samoty. Ty, já, Rothe – máme teď už jen jeden druhého.“

„Zůstaneme spolu. Ale nesmíme přestat doufat, že možná přežili i další.“

„Promluvil jsi jako skutečný than,“ řekla. Ostře se na ni podíval. Na rtech jí pohrával smutný úsměv. „A tím taky teď jsi, nebo snad ne?“

„Ach, Anyaro, doufám, že ne.“

Pevně ho k sobě přitiskla, zase ta dobře známá starší sestra.

„Pokud ano, bude z tebe dobrý than,“ ujistila ho.

Vymanil se z jejího objetí a zadíval se na ni. „Dobrý, nebo ne, budu muset úřad převzít. Všechna má přání jsou jen přání. Nic z toho, co se teď děje, bych si nevybral – nikdo z nás – ale jsme tady. Pokud už nikdo jiný nezbývá, budu muset udělat vše, co je v mých silách.“

Vzala jeho ruce do svých a chvíli tak spolu stáli, bratr a sestra, bok po boku, a dívali se na pustinu, v níž pod zimním sluncem tiše spočívaly ruiny zaniklého města.

*

Když se Yvane vrátila, přinesla jídlo, zabalené do malých balíčků z kůže, poutnické hole a kožešinové pásy, které si měli omotat kolem holínek.

„Lepší než nic,“ prohodila, když všechno odložila u svých nohou na hromadu.

„Půjdete s námi?“ zeptal se Orisian.

„Ano, ano. Aspoň část cesty. Nebo možná až do Koldihrve.“

„To jsem rád.“

Na *kyrimka* se krátce zasmála a pak se na něj ostře zadívala.

„To bys neměl, protože kdybys měl pro takové věci cit, pochopil bys, že je to špatné znamení.“

Trpělivě čekal na vysvětlení.

„Nevím, co Lišky objevily,“ řekla Yvane a nedbale mávla k Ess'yr a Varrynovi, kteří dole stále prohledávali trosky, „ale viděla jsem dost, abych pochopila, že by bylo moudré se odtud na nějakou dobu vypařit. V čerstvém sněhu jsou stopy psů – pořádně velkých – a lidí. V noci se tady určitě někdo

potloukal. A vzhledem k tomu, že ti lidé pokračovali v cestě navzdory bouři, musí to myslet zatraceně vážně.“

Orisian se nervózně zahleděl na město. Nikde se nic nepohnulo. Rozbořené zdi a rozpadávající se kameny dál tiše ležely pod sněhovou pokrývkou.

„Ať je tam venku kdokoliv, když tady zůstanu, možná půjdou dál po vaší stopě, ale možná taky ne. A dokonce i kdyby se za vámi vydali, hrozí, že by mě předtím vyčenichali v jedné z mých skrýší. I když si velmi cením samoty, nejsem hloupá. Raději to risknu s vámi.“

Orisian přisvědčil.

„Samozřejmě, pokud byste se bez pozvání neobjevili, mohla jsem si dál užívat poklidný, nerušený život,“ dodala Yvane ostře.

„Nezvaní návštěvníci, kteří zavítali do mého domova, mě stáli mnohem víc než my vás,“ vyštěkl Orisian, slezl z plošiny a vydal se k Ess'yr. Pod nohama mu vrzal čerstvý sněh. Kyrininka seděla na bobku vedle hromady stavebních kamenů a klouzala jemnými prsty po jejich zvětralém, lišejníkem porostlém povrchu. Orisian se postavil vedle ní, na okamžik zaskočen odleskem zimního slunce v jejích vlasech.

„Pes,“ zamumlala. Otočila hlavu a zadívala se na něj jasně šedýma očima. Ukázala mu špičku prstu a on na něm zahlédl chumáč krátkých, hustých chlupů.

„Yvane říkála, že se v noci potloukali mezi ruinami. Půjde s námi,“ řekl Orisian.

„Raději vyrazíme,“ odvětila Ess'yr a jediným plynulým pohybem vstala. „Nemůžeme se před nimi skrýt, takže bude lepší být v otevřené krajině. Uvidíme je přicházet.“

*

Vydali se za Yvane podél úpatí skalisek k severu. Všichni byli napjatí a ostražití. Dokonce i Yvane jako by se v troskách města necítila dobře. Poprvé v životě toužil Orisian cítit u boku tíhu meče nebo jiné zbraně, která by mu poskytovala větší ochranu než malý nůž za opaskem.

Když opouštěli Criagar Vyne, s výjimkou krákání vran vysoko nad jejich hlavami vládlo naprosté ticho. Zahalení do kožešin a vybavení poutnickými holemi, které jim věnovala Yvane, byli tentokrát připraveni na pustou, zasněženou krajinu mnohem lépe. I když opustili závětrí skal a vítr vál silněji, nebyla jim téměř zima.

V den, jaký byl tento, jasný a průzračný, skýtaly hory nádherný pohled. Orisian měl dojem, jako by Car Criagar spal a nabíral nové síly, aby odolal další bouři, která se přibližuje z Tan Dihrinu. Obklopovaly je vysoké vrcholy, tu a tam přerušované skalními římsami a věžemi. Ticho bylo tak dokonalé, že bylo snadné se domnívat, že jsou jedinými živými bytostmi, které na tuto stezku za bezpočet uplynulých let vkročily. Jak postupovali dál k severu, cítili ve vzduchu nepředstavitelné stárí a trpělivou netečnost hor.

Když nechali zaniklé město hodný kus za zády, vrátila se alespoň Kyrininům lepší nálada. Otevřené svahy nenabízely příležitost k zákeřnému útoku. Přesto se Varryn čas od času zastavoval a ohlížel se směrem, odkud přišli. V časném odpoledni si trochu odpočinuli a mlčky se podělili o jídlo a vodu. Slunce je téměř hřálo do tváří, ale jeho příjemné doteky netrvaly dlouho. Na blankytné obloze se objevily cáry mraků, a když nastal čas poohlédnout se po vhodném tábořišti na noc, ponořil se Car Criagar opět do tlumené šedi, kterou jako by přitahoval. Alespoň nesněžilo ani nepršelo, a když jim Yvane ukázala jeskyni ve svahu hory, mohli doufat, že stráví příjemnější noc než v mnoha předchozích případech.

Yvane věděla, co dělá, když zvolila právě tuto jeskyni. Vložila ruku do trhliny pod zvětralým skalním blokem a vylovila z ní pytel plný palivového dříví.

„Raději žádný oheň!“ nabádal Varryn.

Yvane vysypala pytel a navršila dřevo.

„Klidně si mrzni, jestli chceš,“ odvětila. „Ale já zimu nenávidím. Pokud nás někdo sleduje, určitě ví, kde jsme, ať s ohněm, nebo bez něj.“

Potom už většinou mlčeli a zamyšleně zírali do ohně, který rozdělali. Snášela se noc a okrajovala jim svět na stále se zmenšující kruh kolem ohně.

Když se ukládali ke spánku, vylekal je zvuk, děsivý jako tříštění skla v temnotě – krátké zavytí. Pár vteřin poté se ozvala odpověď. Oba psi se zdáli být daleko, ale nebylo to možné říct s určitostí.

„Možná budeme za oheň ještě vděční,“ prohodila Yvane. Vytí mezitím odeznělo a na poutníky se sneslo zneklidňující ticho.

Poslední, co Orisian spatřil, než upadl do neklidného spánku, byl Varryn, sedící v záři ohně, ostražitý, záda vzpřímená, tvář otočenou do tmy a ruce položené na luku a oštěpu.

*

Ráno seděl Varryn přesně tam, kde ho Orisian zahlédl naposledy, jako by mezitím uplynul jen kratičký okamžik. Počasí se výrazně zhoršilo. Yvane si

vyměnila s Varrynem několik slov v jazyce Lišek, ale s nikým dalším nemluvila. Za jiných okolností by Orisian rád věděl, co si říkali – teď mu to připadalo zbytečné. Museli pokračovat v cestě, i kdyby měli v patách celou hordu Inkallimů.

Mířili dolů, pryč od nejvyšších vrcholů, ale Car Criagar je nechtěl propustit, aniž by jim naposledy ukázal pravou tvář. Provázely je nízko visící mraky, prudký vítr a mokrá sněh. Čím dále k severu postupovali a čím víc se vzdalovali od středu masivu, tím jednodušší byla horská úbočí. Dramaticky vyhlížející skály a suťové stráně nejvyšších poloh nahradily velké, fádňí sněhové plochy.

Orisian se ocitl vedle Yvane.

„Jak daleko je to ještě do Koldihry?“ zeptal se. Razit si cestu čím dál hlubším sněhem bylo velmi obtížné a Orisian zápasil s dechem, ale neutuchající ticho hor na něj začínalo tíživě doléhat.

„Už moc ne,“ odpověděla *na'kyrimka*.

„To je kyrininská odpověď,“ poznamenal Orisian.

„Kam vlastně chcete jít? Myslím, až dorazíte do Koldihry? Co podniknete?“

„Pokud se nám podaří najít v Koldihry loď, vydáme se do Glasbridge nebo do Kolglasu. Musím bojovat proti Černé stezce, obnovit vládu svého klanu. Už mě nebaví pořád utíkat a skrývat se,“ řekl Orisian. A ztrácet lidi, které miluji, dodal v duchu.

„Dej si pozor, abys nezahalil pomstu do krásnějších šatů, než si zaslouží. Člověk nemůže vždycky získat zpět to, co ztratil. Na tvém místě bych to ani nezkoušela. Zklamání dokáže udělat s lidmi podivné věci.“

„Nechápete to. Černá stezka zničila můj domov, mou rodinu. Zabrala naši zem. Přisahal jsem, že budu bránit svůj klan proti všem nepřátelům.“

„Kdo si myslíš, že tvé činy sleduje?“ zeptala se Yvane podrážděně. „Dnes už nejsou žádní bohové, pokud kdy vůbec nějakí byli, takže ti tvými soudci nebudou. Bojíš se mrtvých? To bych přenechala Kyrininům. A co budeš dělat, až zabiješ všechny ty, kteří zabili tvé blízké? Sedět a čekat, až se jednoho dne u tvého lože objeví s nožem v ruce děti tvých obětí? Krev za krev, život za život po celé věky. Takovou budoucnost připravuješ sobě a své rodině? Přemýšlej, o kolik by mohl být svět šťastnější, kdyby lidé usilovali raději o uznání svých dětí než předků.“

„A co mám tedy podle vás dělat?“ zeptal se Orisian. „Utéct? Schovat se někde v jeskyni?“ V hlase mu zazníval hněv.

„Abych pravdu řekla, je mi to celkem jedno,“ povzdechla si Yvane. „Všichni vaši thanové a urození válečníci se domnívají, že to oni ovlivňují veškeré dění, že činí důležitá rozhodnutí. Někdy mají pravdu, často se ovšem

mýlí. Život má vlastní cesty, své náhody a zvraty osudu, které ovlivňují velké pány stejně jako prostý lid. Ať si naplánuješ cokoliv, může se ti to naprosto vymknout z rukou. Měl bys ale vždycky vědět, proč činíš to, co činíš. Už mě dávno omrzeli lidé, kteří tráví veškerý čas tím, že vyhrabávají staré nenávisti, aby je mohli znovu využít k vlastním účelům. Minulost je jako červ v srdci přítomnosti. Ničí ho.“

Orisian sklopil zrak a chvíli pozoroval své nohy, brodící se sněhem.

„Netoužím po pomstě,“ řekl. Ochutnal ji, když mu tenkrát vystříkla na ruce Tarbainova krev. Pomsta nedokázala utišit bolest trýznící mu nitro ani přivést zpátky ty, kteří zemřeli. Dokonce ani nezachránila dřevorubcovu rodinu. „Chci... s tím skoncovat. Chci vidět změněnou budoucnost, ne minulost. Jestli mi můžete říct, jak zastavit to, co se právě děje... jak to zastavit, aniž bych musel proti Černé stezce pozvednout meč, rád si vás vyslechnu. Ale myslím, že nemůžete. Vím stejně dobře jako vy, že mrtvé už k životu nic neprobudí, ale to není totéž jako přát si, aby nezemřeli. Jak bych si to mohl nepřát, když jsem ty lidi miloval?“

Yvane se smutně usmála. „To opravdu nemůžeš. Nikdo to po tobě nemůže chtít.“ Zadívala se vzhůru k lhostejné obloze. „Musíme si odpustit, pokud jsme mrtvé v něčem zklamali. A musíme odpustit i jim, pokud nás v něčem zklamali oni. Zvláště tím, že zemřeli.“

Orisian cítil, jak se mu svírá hrdlo. Na okamžik musel zavřít oči. Dál pokračovali v cestě mlčky.

*

Kráčeli už celé hodiny, když se Rothe náhle zastavil. Orisian sledoval strážcův pohled a pochopil proč. Vysoko za nimi, na hřebeni, který překročili méně než před hodinou, rozvířoval vítr sníh a vytvářel tančící závoje, mezi nimiž probleskovala nezřetelná postava. Objevovala se a zase mizela, podle toho, jak ji zastíraly mraky a sníh. Orisian přimhouřil oči. Mohl to být jen skalní výběžek, ale ne... silueta se pohybovala. Na hřebeni stál vysoký muž s velkým psem po boku.

„To je inkallimský Lovec,“ zamumlal Rothe. „Musí být.“

Yvane se začala brodit sněhem sahajícím po kotníky o poznání rychleji.

„Nezastavujte se,“ zakřičela přes rameno. „Ke stromům už to není daleko. Pokoušet se skrýt tady nemá smysl.“

Pospíchali za ní šikmo dolů z kopce. Rothe tasil meč. Na úbočí se snesl nízký mrak a zahalil je do vlhké, šedivé mlhy. Opět sami si uprostřed ní namáhavě razili cestu sněhovými závějemí. Svým způsobem teď bylo horší

vědět, co je za nimi, ale nemoci Lovce zahlédnout. Stále zrychlovali krok. Pohledy přes rameno byly čím dál častější a naléhavější, ale neprozrazovaly nic.

„Opatrně, opatrně!“ bručel Rothe stejně tak pro sebe jako pro ostatní. Mlha tlumila jeho hlas.

„Rychleji,“ volala Yvane a natahovala krok. Sníh je brzdil, lepil se jim na nohy, jako by nechtěl, aby opustili jeho hájemství. Orisian přemýšlel, jak dlouho takové tempo ještě vydrží. Nejraději by se rozběhl, ale věděl, že by ho to jen vyčerpalo. Bez přemýšlení vytáhl nůž z pochvy.

„Dostihli nás!“ zvolala Ess'yr. Otočili se s Varrynem ve stejném okamžiku, uskočili stranou a pozvedli oštěpy.

„Mlha se rozplývá,“ řekl Rothe a v tu chvíli se přihnala bestie.

Orisian měl jen vteřinu na to, aby si uvědomil, co vidí – mohutného psa, silného a divokého jako kanec. Vynořil se z mlhy, v patách rozvířený sníh. Ess'yr stála nejbliž a pes se hnal přímo na ni. Trochu poklesla v bocích a zapřela nohy. Varryn neudělal jediný pohyb, aby sestře pomohl – upřeně se díval nahoru na kopec, do míst, odkud se pes objevil.

Zvíře skočilo. Ess'yr se zhoupla stranou a odrazila ho násadou oštěpu. Pes klouzal chvíli po svahu a zanechával za sebou hlubokou brázdu.

„Ustup!“ zakřičel Orisian na Anyaru.

Rothe se vrhl vpřed, popadl Anyaru za rameno a odstrčil ji stranou právě v okamžiku, kdy se pes vydrápal na nohy. Na to, že je tak velký, je až příliš mrštný, příliš rychlý, pomyslel si Orisian. Rothe máchl mečem. Pes před čepelí uskočil, znovu získal rovnováhu a skočil na Rotha – to vše v mžiku oka.

Varryn něco vykřikl v jazyce Lišek. Orisian se na něj podíval právě včas, aby viděl, jak Kyrinin malinko sklání hlavu a uhýbá před střelou z kuše, která vyrazila z mlžného oparu, aby v něm vzápětí zase zmizela. Pak Varryn upustil oštěp a strhl z ramene luk.

Rothe křičel vztekem nebo bolestí. Zmítal se na zemi, psovy čelisti zaklesnuté v zápěstí. Jeho meč byl pryč, odletěl během divokého zápasu a lomcování. Také Anyara křičela a bušila do psa poutnickou holí. Nárazy dřeva o kost naznačovaly, že nejednou zasáhla cíl, ale bestie rány pomíjela, jako býk nedbá komářích štípnutí. Orisian se vrhl s nožem v ruce zvířeti na záda. Cítil sílu jeho šíje, jak zmítalo hlavou dopředu a dozadu, vnímal jeho zatuchlou, hustou srst. Zarážel mu nůž mezi žebra, znovu a znovu, dokud bezvládně nekleslo.

Potom zvedl v otupělém překvapení zrak a spatřil inkallimského Lovce – dokonce o zlomek vteřiny dříve než Kyrinin. Muž se vynořil v plné rychlosti

z mlhy, mířil sněhem přímo k Ess'yr a mával holí, opatřenou na obou koncích čepelemi.

Na Orisianových rtech se začalo formovat varování, ale myšlenka ani hlas nemohly udržet krok s prudkostí Inkallimova útoku. Ess'yr, i když naprosto zaskočena, dokázala včas pozvednout oštěp. Inkallim prudce zabočil stranou, aniž zpomalil. Hrot oštěpu mu sklouzl po boku, zachytil se v jeho kožené kazajce a otočil ho kolem jeho osy. Současně ale Inkallimova zbraň opsala široký kruh, rychleji, než dokázalo oko sledovat. Ess'yr byla mrštnější než kterýkoliv člověk, přesto to nestačilo – rána ji zasáhla těsně pod hrudní kosti, vymrštila do vzduchu jako dětskou panenku a odhodila několik metrů stranou do sněhu, kde zůstala bezvládně ležet.

Rothe prudce vyskočil na nohy a přitom ze sebe setřásl Orisiana i psí tělo. Pevně si sevřel krví zbrocené zápěstí a vrávoravě vykročil k Inkallimovi.

Varryn zasyčel – byl to nelidský, ostrý zvuk. Inkallim otočil hlavu. Kyrinin stál jako socha, v dokonale klidné pozici lovce – dech zadržovaný, nohy pevně zapřené, tětíva natažená, pírka šípu lehce se dotýkající tváře. Inkallim se pohnul. Šíp vyletěl. Ve zlomku vteřiny urazil vzdálenost mezi Kyrininem a člověkem a zabořil se Inkallimovi do obličeje. Varryn se rozběhl k Ess'yr už ve chvíli, kdy mu tětíva vyklouzla z ruky.

„Můj meč!“ vykřikl Rothe.

„Nikde ho nevidím,“ uslyšel Orisian Anyaru.

Inkallimský Lovce se vrávoravě otočil zpátky ke gardistovi. Ze zkrvavené tváře mu trčel Varrynův šíp, pevně zaražený v kosti. Po mužově tváři se rozlil šílený, děsivý úšklebek. Také z úst mu prýštila krev. Orisian vymrštil nůž. Neměl ve vrhání praxi, ale nůž byl k němu určen a neomylně se zabodl Inkallimovi do hrudi.

Rothe natáhl k Anyaře nezraněnou ruku.

„Tvou hůl,“ řekl.

Mlčky mu ji podala. Inkallim se pokusil zvednout svou zbraň, ale veškerá jeho síla i ladnost pohybů zmizela. Kymácel se sem a tam a bezmocně sledoval, jak se k němu Rothe blíží a zasazuje mu drtivou ránu do spánku. Padl k zemi, tváří do sněhu. Nohy mu lehce pošukávaly.

„Nechte ho, nechte ho!“ křičela Yvane. Už opět pádila z kopce. „Nebyl sám!“

Varryn si hodil na rameno svůj i sestřin luk a vzal Ess'yr do náruče. Ruce i nohy jí bezvládně visely. Popadl oštěp a rozběhl se za Yvane.

Rothe nemotorně šátral ve sněhu. Krev tekoucí mu z ran zanechávala na neposkvrněné běli rudé stopy.

„Kde je můj meč?“ křičel žalostně.

„Nech ho být!“ zvolal Orisian a snažil se gardistu odtáhnout za ruku pryč. Rothe se chvíli vzpíral.

„Rothe! Udělej, co říkám. Nech ho být!“ Dokonce i v Orisianových uších zněl ten rozkaz ostře.

„Musíme jít!“ vykřikla Yvane přes rameno.

Dlouhými skoky se hnali sněhem. Rothe se držel vzadu, i když už neměl kromě nože nic, čím by mohl Orisiana a Anyaru chránit.

Jejich útěk byl divoký, nekontrolovaný, ale útok, kterého se obávali, nikdy nepřišel. Když se vynořili z objetí mlhy, uviděli před sebou v dálce temnou linii stromů. Sněhu ubývalo, zem byla rovnější.

Ačkoliv Orisian nemohl téměř ani vteřinu odtrhnout oči od míst, kam měl vést jeho další krok, uvědomoval si skvostné panorama, které se před nimi rozprostíralo. Ocitli se na severním úbočí Car Criagaru a pod nimi se rozkládalo údolí Dihrve. Za rozlehlou plání, jako zvětšený odraz hor za jejich zády, se tyčily obrovité vrcholy Car Dine.

Když dorazili k prvním slabým stromům, Yvane jim konečně dopřála chvíli oddechu. Dokonce i Varryn těžce dýchal, když poklekl, aby opatrně položil Ess'yr na zem. Sklonil se nad sestrou a poslouchal její dech, tvář pod děsivým tetováním staženou obavami. Opatrně ji přejel konečky prstů po boku, aby zjistil rozsah zranění. Pak se posadil a jemně odhrnul Ess'yr z čela prameny vlasů.

„Jak je jí?“ zafuněl Orisian.

„Zlomená žebra. Tady,“ řekl Varryn a ukázal na vlastní hrud'.

„Na to bude nejlepší kořen *lammanu*,“ pronesla Yvane nepřítomně. Se zamhouřenýma očima hleděla zpátky na svah, po kterém přišli. „Ale teď nemáme čas ho hledat.“

Rothe stál vedle ní a také si bedlivě prohlížel stráň nad nimi. Vzdálené závoje mraků, které stále zahalovaly hory, představovaly neproniknutelnou zeď. Nikde se nic nepohnulo.

„Možná přeruší pronásledování, když jsme prolili krev jednoho z nich,“ řekl.

„Možná,“ zamumlala Yvane. „Dovolíš *na'kyrimce*, aby ti ovázala to zápěstí?“

Rothe přitakal. Zatímco Yvane šátrala kdesi hluboko ve svém oděvu po něčem, čím by mu ránu obvázála, otočil se a zadíval se na Varryna. „Máš skvělou mušku,“ řekl.

„Kyrininskou mušku,“ zazněla Varrynova strohá odpověď, ale po chvíli jako by ho vlastní příkrost zamrzela, protože zvedl ke gardistovi zrak a dodal. „Tak skvělou zas ne. Mířil jsem na oko.“

„Přesto to byl dobrý pokus,“ odvětil Rothe. „Ten šíp nám ušetřil spoustu potíží.“

Varryn pokrčil rameny. Nebylo to ale zdaleka tak chladné gesto, jaká si vyměňovali kdysi. Odpočívali jen minutu, dvě, pak pokračovali mnohem opatrněji v sestupu. Ess'yr se probrala, tvář staženou bolestí a bělejší než kdykoliv předtím. Belhala se lesem a Varryn ji podpíral.

Zdejší hvozdy byly jiné než ty, které znali z údolí Glas. Dominovaly jim borovice. Většinou byly nízké a ohnuté zimou a větrem, ale na některých místech rostly tak hustě, že tvořily černé stíny. Země byla pokryta hnědým jehličím a drsnou trávou. Tu a tam se kvůli kamenům nebo skalám pod nimi draly na povrch kořeny stromů. Cizokrajná atmosféra, která tu vládla, se dobře hodila ke starým příběhům o divokých Kyrininech, ostražitých Anainech, či dokonce vlčích Whreininech.

Ocitli se v zemi, kterou se toulali pouze lidé bez pána, kde přísaha klanu nebo záležitosti Lannisu a Horinu nehrály sebemenší roli. Víc než kdykoliv předtím jsme v rukou našich nečlověčích druhů, pomyslel si Orisian. Toto je jejich země.

*

V houstnoucím šeru rozbili mezi stromy tábor. Varryn rozdělal na úpatí skalního bloku oheň a pak, jakmile se Ess'yr usadila k plamenům, beze slova vysvětlení zmizel v lese. Orisian předpokládal, že se vydal hledat kořen, který by ulevil jeho sestře od bolesti.

Několik metrů od ležení se tyčilo velké spící mraveniště, oblá hromada borovicového jehličí, zvedající se ze země. Yvane si k němu dřepa na bobek a začala v něm šťárat tenkou větvíčkou. Ten pohled byl Orisianovi podivně povědomý. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil proč – když byl naposledy sám s Inurianem, hledal *na'kyrim* poblíž kolglaského hradu podobným způsobem ježovky.

„Co to děláte?“ zeptal se, stejně jako se tehdy zeptal Inuriana.

„Odvádím mysl od našich problémů. Mravenci jsou dobrá potrava, když máš dost velký hlad.“ Při pohledu na jeho mimovolnou grimasu se usmála. „I když takový hlad asi ještě nemáme.“ Odložila větev a trochu ztuhle vstala.

„Už dlouho jsem si tak neprotáhla nohy,“ zabručela. V hlase jí znělo lehké podráždění. Vadila jí vlastní slabost.

„Ty moje si už na běh zvykají,“ řekl.

„No, snad už budeme mít klid,“ řekla Yvane, když ho vedla zpátky k ohni.

„Doufejme, že zbytek cesty do Koldihrve už budeme moci jít.“

Rothe seděl na kameni, na stehně obnažený nůž, a zíral do ohně. Orisian k němu pocítil nával soucitu. Pro Rotha bude utrpením nemít meč a nebýt tedy schopen – alespoň podle jeho názoru – řádně Orisiana chránit. Také Orisian přišel o inkallimskou čepel – nechal ji v hrudi jejich pronásledovatele.

Anyara seděla opřená zády o kmen stromu a dřímala, přikrytá oděvem z kousků kožešin jako přikrývkou. Hlava jí klesla na prsa a tu a tam ze spánku něco zamumlala.

„Všichni si musíme odpočinout,“ řekla Yvane jemně.

Orisian se natáhl u ohně. Věděl, že by se měl bát toho, co by se v noci mohlo stát. Zdálo se ale, že je na strach příliš unavený, protože začal za zvuku praskajících plamenů velmi rychle usínat.

Pozdě v noci ho na okamžik probral k mráкотné bdělosti jakýsi zvuk. Oheň stále hořel a oslepoval ho, takže nic neviděl. Ze tmy mu k uším doléhaly tlumené hlasy. Než se ho mohla zmocnit panika, poznal je – byli to Rothe a Varryn, ponoření do konverzace. Pár vteřin před tím, než opět usnul, si uvědomil, že se právě stal svědkem malého zázraku.

*

Procitli do deště. Bylo ponuré ráno. Oheň rychle vyhasl. Varryn nahnul nohou na uhlíky hlínu a pak je rozšlápl. Jak postupovali lesem, déšť stále sílil, pořád to ale bylo lepší než sních a ostrý vítr, kterým čelili předtím. Našli horský potůček a napili se. Ess'yr se nemohla sehnout, a tak Varryn nabíral vodu dlaněmi a zvedal ji sestře k ústům. Orisian si dokázal představit, jakou bolest jí musí způsobovat každý krok. Rána v jeho boku se stále tu a tam ozývala, ne přímo bolestivě, ale nepříjemným pnutím. Když teď viděl Ess'yr zápolit se zraněním, o to intenzivněji si uvědomoval, jak ladně se předtím pohybovala. Už dlouho téměř nevnímal její elegantní držení těla a přesnost pohybů; nyní, když byly pryč, bila jejich nepřítomnost do očí jako u ptáka, který nemůže létat.

Kolem poledne déšť polevil a na pozvolnějším svahu postupovali vpřed snadněji. Konečně nastala chvíle, kdy se stráž přestala svažovat úplně, a poprvé po době, která jim připadala nekonečná, se jim pod nohama a před očima objevila rovná půda. Anyara si ulehčeně oddechla, a dokonce ani Rothe nedokázal úplně potlačit úsměv.

„Vítejte v údolí Dihrve,“ řekla Yvane. „Někteří ho nazývají Údolím slz, ale nás tady snad čekají veselejší časy.“

Varryn si vyměnil několik slov s Ess'yr. Vypadalo to, že se na něčem shodli.

„Poblíž je vo'an,“ řekla Ess'yr. „Hodinu nebo dvě odtud. Můžeme si tam odpočinout.“

Nikdo nic nenamítal, i když Orisian si všiml na Anyařině tváři překvapeného, dokonce snad šokovaného výrazu. Bylo snadné zapomenout, že nikdy nebyla tam, kde on.

„Bude to v pořádku,“ řekl jí a pokusil se na ni přesvědčivě usmát.

*

Nad vlhkou zemí se skláněly letité vrby. Stromy byly všechny zhruba stejně staré a rostly příliš řídce, než aby mohlo jít o *dyn hane*, přesto se ale nad tímto místem vznášela přízračná, podivná atmosféra. Jako by žilo vlastním životem, který teď Orisian a ostatní narušili jako nezvaní hosté. Všude kolem ležely padlé stromy, porostlé mechem a lišejníkem, a pomalu se nořily do země.

Zastavili se na mýtině a posadili se na kopeček, který alespoň trochu připomínal suchou zem.

„Jsme blízko,“ řekla Ess'yr. Hovořila sípavě, každé slovo jako by jí způsobovalo bolest. Orisian se zachvěl soucitem. „Půjdeme do vo'anu a požádáme, abyste mohli vstoupit. Počkejte tady.“

„Ubezpečte se, že tentokrát nebudou žádné dohady, jestli nás poslat k vrbě, nebo ne,“ řekl Orisian tiše.

„Jistě,“ přitakala Ess'yr.

„Nechte nám tu aspoň oštěp,“ řekl Rothe Varrynovi. „Kromě mého nože a poutnických holí nemáme žádné zbraně.“

Jeho slova jako by se po Kyrininovi jen svezla. Zmizel spolu s Ess'yr k severu a nechal ostatní, aby seděli a sledovali mraky, uhánějící jim nad hlavou. V houští kolem nich poskakovali drobní hnědí ptáčci.

„Jsme si jistí, že je to bezpečné?“ zeptala se Anyara.

„Ne tak docela,“ odpověděl Rothe dřív, než se Orisian stihl nadechnout.

„Nepřivedli by nás sem, kdyby to bylo nebezpečné,“ namítl Orisian.

„To je pravda,“ ozvala se Yvane tiše. „Domnívají se, že jsme Lovce setřásli, alespoň prozatím, jinak by nás tu nenechali samotné. Ess'yr by vás rozhodně nevystavila nebezpečí.“ Zadívala se z Orisiana na Anyaru. „Víte, co znamená *ra'tyn*? Přísaha, kterou složila?“

Orisian nechápavě svraštil čelo. Slovo *ra'tyn* mu bylo vágně povědomé, ale nedokázal si vzpomenout, kdy ho slyšel. Pak si uvědomil, že se o něm zmínil Inurian při rozhovoru s Ess'yr, když ležel u Sarnova skoku. A krátce

předtím, než je v Criagar Vyne objevila Yvane, hovořila Ess'yr o tom, že složila jakousi přísahu. Úplně na to zapomněl.

„Myslela jsem si, že to nebudete vědět,“ přemítala Yvane nahlas. „Sama vám to určitě neřekla. Slyšela jsem je, jak se o tom bavili – nebo spíš hádali – v troskách města. V každém případě můžete být klidní, Ess'yr by vás nikdy vědomě neohrozila.“

„Ale nemůžou mluvit za ty lesní skrčky v táboře,“ zamumlal Rothe.

„V údolí Dihrve to funguje trochu jinak,“ vysvětlovala Yvane. „Huaninové a Kyrininové si tady většinu země rozdělili. Vládne mezi nimi mír, poněkud drsný, ale přesto mír, takže vám dám radu, nebo spíš dvě. Nemluvte tady moc o ‚lesních skrčkách‘. Tak se označují nepřátelé, a jak jsem řekla, v Dihrve to funguje trochu jinak. Za druhé, žádný Kyrinin by se dobrovolně neodloučil od svého oštěpu nebo luku, když se pohybuje mimo tábor. Když ho k tomu Huanin vyzve... Varryna zdobí úplný *kin'thyn* a nedostal ho za to, že by se ostýchal prolévat krev. Musí tě mít rád, jinak by ti dal svůj oštěp hrotem napřed.“

Rothe se po jejích slovech ponořil do ponurého mlčení. Kdysi by určitě něco utrousil o kyrininské pýše, pomyslel si Orisian.

Čas utíkal. Najedli se a napili. Orisian a Anyara dřímali. Pak se mezi stromy na západě ozvalo zašustění. Rothe vyskočil na nohy, dýku v ruce. Na několik vteřin všichni ztuhli a pozorně naslouchali. Vzápětí se ozvalo ostré zaštěkání a zvuk zvířete pádícího lesem.

„Bažinný jelen,“ řekla Yvane.

Varryn se vrátil sám. Nebyl pryč déle než dvě hodiny.

„Pojďte,“ řekl jen.

*

Byl to úplně jiný *vo'an*, než jaký Orisian navštívil předtím. Když se vynořili z hustého lesa, ocitli se na břehu jezera lemovaného hustými trsy rákosí. Zimní ležení se rozprostíralo na plošinách a dřevěných molech postavených na kulech a sahajících přes bažinatý břeh až do vody. Na nich stálo mnoho chatrčí ze zvířecích kůží napnutých na dřevěných rámech. Představovaly mnohem trvalejší stavby než klenuté stany, které Orisian spatřil v táboře In'hynyr. Na okrajích plošin byly uvázány vory, na nichž stály přístřešky, ze kterých se linula silná vůně udících se ryb. Celé ležení působilo velmi usedle, jako by tu už bylo mnoho let. Žilo zde patrně dvakrát víc Kyrininů než ve *vo'anu* na jižním úbočí Car Criagaru. Několik dětí zůstalo

stát a prohlíželo si zvláštní skupinu, kterou Varryn vedl k jedné z plošin, většina dospělých je ale ignorovala.

Varryn je dovedl k chatrči nad vodou.

„Tady spěte,“ řekl. „Promluvím s *vo'an'tyr*.“

„Kde je *Ess'yr*?“ zeptal se Orisian. „Je v pořádku?“

Varryn přikývl. „Bude odpočívat. Všichni si odpočiňte.“

„A zítra?“

„Bude zítra.“ Varryn téměř neznatelně pokrčil rameny. „Tady se vám nic nestane.“

VII.

Bojovníci Černé stezky zabrali starou hospodu v Sirianově Hrázi. Personál byl mrtvý nebo na útěku, jako všichni ostatní obyvatelé vesnice. Shraevini Inkallimové postavili stráž ke sklepům s pivem a vínem, část zásob jídla ale dali k dispozici. V horké, přeplněné místnosti, kde kdysi odpočívali a hasili žízeň unavení poutníci, se teď tlačili válečníci a vzrušeně hovořili a pokřikovali. Nálada byla dobrá dokonce i bez pití – téměř všichni přítomní byli svědky pádu Anduranu a toto vítězství je stále opojovalo.

Jejich pochod údolím probíhal bez problémů, dokud nedorazili do Sirianovy Hráze samotné. Těsně před vesnicí porazili na hlavu dvě stě lanniských mužů – různorodou směsicí vojáků i prostých obyvatel – a učinili tak pouze silou vlastních zbraní. Kyrininové zmizeli, aby vedli válku proti Liškám; téměř všichni Tarbainové se rozptýlili, aby drancovali vesnice a rolnické usedlosti; *na'kyrima* Aeglysse nikdo nespatriil od chvíle, kdy se s ním Kanin utkal v ležení Bílých sov před Anduranem. Vedli teď čestnější boj, klan proti klanu, který jim víc vyhovoval.

Navzdory všudypřítomné tlačenci bylo kolem jednoho stolu místo. Byl to nejlepší stůl, poblíž hořícího krbu. Seděli tam Wain, Shraeve a Cannek a mlčky jedli. Od chvíle, kdy se Kanin vydal do Car Criagaru, stály Wain a Shraeve v centru pozornosti, byly ohniskem síly své armády, zdrojem její sebedůvěry. A tak si všichni udržovali od sestry nového thana Horin-Gyre a statečné válečnice Inkallimů uctivý odstup. Canneka si téměř nevšímal, což mu jen vyhovovalo.

Shraeve metodicky a bez nadšení pojídala chléb a maso před sebou. Jeden z jejích Inkallimů přišel a postavil na stůl džbán vína.

„Myslela jsem, že bychom si mohli dopřát malou oslavu,“ odpověděla Shraeve na Wainin tázavý pohled. „Zaslouží si ji.“

Z kuchyně vycházeli Inkallimové a roznášeli po místnosti podobné džbány. Vítaly je nadšené výkřiky a volání, které otřásaly střešními trámy. Cannek sebou při tom výbuchu veselí trhl.

„Dohodli jsme se, že budeme držet víno pod zámkem,“ řekla Wain.

Shraeve se ledově usmála: „Není ho tolik, aby způsobilo potíže, a vojáci bojovali statečně. Zaslouží si ho, nemyslíte?“

Wain se rozhlédla a všimla si, že se žádný z Inkallimů nepřidal k hostině, o které se jejich velitelka domnívala, že si ji zaslouží. Od chvíle, kdy Kanin odjel, si Shraeve počínala mnohem rázněji. Do té doby se spokojovala s tím, že má absolutní moc nad svými Inkallimy; teď nacházela způsoby, jak rozhodit sítě dál, jako by chtěla otestovat Waininu trpělivost. Jednou to bude muset Wain řešit, dnes večer ale na to nebyla správná chvíle.

Cannek odstrčil talíř, na kterém zůstala polovina jídla netknutá. Dopil pohár vína a vstal.

„Přenechám vás, milé dámy, vaši konverzaci,“ usmál se. „Dnes večer mám ještě práci. Musíme prozkoumat silnici do Glasbridge.“

„Už jsem tím směrem vyslala tucet zvěďů,“ zamumlala Wain.

Cannek pokrčil rameny. „My, inkallimští Lovci, se rádi cítíme užiteční,“ řekl lehkým tónem. „Určitě byste nechtěla, abychom se tady jen tak nečinně potloukali, že ne?“

Když její inkallimský druh odešel, odložila Shraeve kuřecí stehno, které právě okusovala, a přitiskla si na rty plátěný ubrousek. Na látce zůstaly mastné skvrny.

„Lovce je nejlepší nechat dělat to, co chtějí,“ zabručela. „I když jsou vaši zvědové určitě výborní, Cannekovi jsou lepší. Kdyby byla v ovesném poli jediná myš, Lovci by ji našli.“

„Přesto mi nemohou říct, kam se poděl Aeglyss, že? Nebo snad nechtějí?“

Shraeve lhostejně pokrčila rameny. Nedívala se na Wain, místo toho líně klouzala pohledem po davu, tísnícím se v hospodě. Teď, když teklo víno a pivo, začínaly tváře rudnout a hlasy sílit.

„Unikl nám všem,“ řekla Inkallimka. „Kyrininové jsou tak mazaní, že podrobí těžké zkoušce dokonce i schopnosti Inkallimů. Ale je to vůbec důležité? Váš bratr jasně řekl, že mu Aeglyss ani Bílé sovy už k ničemu nejsou.“

„Důležité to opravdu není,“ odvětila Wain. Dávala si pozor, aby zachovala klidný, nevzrušený tón. Ve skutečnosti ji Aeglyssovo zmizení – a s ním i konec spojení mezi Horin-Gyre a Bílými sovami, byť bylo spíše iluzorní – zneklidňovalo. Její otec v Aeglyssovi vždy viděl pouhý klíč, který mu měl otevřít dveře k Lannis-Haigu a jenž měl být odhozen ve chvíli, kdy přestane být užitečný. Teď, když se průlom opravdu podařil, se ale Wain domnívala, že

by bylo lepší Aeglysse zabít než ho nechat někde se potulovat mimo dohled a kontrolu. I když prokázal užitečnost, ukázalo se také, že je nevypočitatelný, možná dokonce i nebezpečný.

„Jen mě mrzí, že nevíme, kde je a co dělá,“ řekla. „Nechtěla bych, aby se nečekaně objevil a strkal nos do našich záležitostí.“

Shraeve se náhle mrazivě usmála. „Černá stezka nerozlišuje, co je správné a špatné, jen sleduje nevyhnutelný směr. To víte stejně dobře jako já.“ Pak už nic dalšího nepronesla.

Wain se nedlouho poté odebrala do svého pokoje. Večer se nevyvíjel úplně tak, jak čekala, ale to ji příliš nezneklidňovalo. Černá stezka vždy sledovala vlastní kurs a často rozčarovala ty, kteří po ní kráčeli. Pochopit to a přijmout bylo základem víry. A přece... navzdory nečekaným úspěchům posledních týdnů necítila Wain žádnou zvláštní radost a nadšení. Až příliš mnoho věcí vrhalo na její mysl malé stíny – Kanin, který se vydal vstříc osudu v Car Criagaru; Aeglyss a Bílé sovy, kteří se vymkli kontrole; Inkallimové sledující všechno chladnými očima. Wain si už nebyla jistá, že se účastní stejné války, kterou její mrtvý otec rozpoutal.

*

Hluboko v srdci lesa, který Huaninové nazývali Anlane, ale ježž oni znali jako *Antyryn Hyr* – Údolí tisíce stromů – se na holé mýtině zastavila malá skupinka Bílých sov. Už dva dny a dvě noci kráčeli Kyrininové po jedné z Prvních stezek, jež na úsvitu Pěti ras vytvořil Bůh, který se smál. Od chvíle, kdy opustili město v údolí, si nedopřáli odpočinek – nespali, jedli za pochodu, ani na vteřinu nezmírnili nemilosrdné, vytrvalé tempo pochodu k jihu, skrz lesy, které byly jejich domovem.

Pouze jedna z Huaninek se jim dokázala přilepit na paty, když opouštěli údolí. Zabili ji i jejího psa druhého dne. Nebylo by správné, aby někdo z Huaninů sledoval, kam jdou. Vysvlékli ji a nechali pod otevřeným nebem, kde ji mrchožrouti rychle objeví.

Na'kyrim zůstával po celou dobu spoutaný. Ruce mu svázali za zády a ústa zacpali roubíkem, protože věděli, jak svůdný má hlas. Lži, které pronášel, měly schopnost oklamat posluchačovu mysl. Sliby, které činil, naplňovaly srdce touhou, ale byly stejně pomíjivé jako rosa lesknoucí se na pavučině. Právě kvůli jeho nesplněným slibům a nenaplněným nadějím ho přivedli až sem, zatímco jejich bratři a sestry pronásledovali nepřítele v horách za údolím. Každý z přítomných by se samozřejmě raději spolu s nimi účastnil války proti Liškám, protože věděli, že tato válka bude jiná než všechny, které

vedli předtím. Nenávidění Huaninové vládli v údolí stovky let a vytvořili mezi Bílými sovami a Liškami takovou bariéru, že ji dokázaly překonat jen malé útočné oddíly. Teď, když kmeny Huaninů zápasily mezi sebou, se brána konečně otevřela. Huaninové Černé stezky možná porušovali slovo a byli stejně nedůvěryhodní jako všichni ostatní příslušníci jejich rasy, ale aspoň umožnili stovkám Bílých sov projít údolím na území nepřítele. Jejich oštěpy teď probodnou srdce Lišek a smočí se v jejich krvi.

To ovšem neměnilo nic na faktu, že všechny přísliby přátelství, spojenectví a výhod, které *na'kyrim* před mnoha měsíci Bílým sovám jménem Huaninů učinil, roztály jako sníh v období rozkvétajících pupat. Válečníci na vlastní oči viděli, jak velitel Huaninů *na'kyrima* srazil k zemi, jak mu spílal a odepřel mu účast na válečných poradách i důvěru. Kde zůstal dobytek a železo, které jim bylo slibováno? Proč ještě pořád stály huaninské vesnice a chatrče na půdě, kterou si lidé pro sebe urvali na severních úbočích *Antyryn Hyru*? Proč se velitelé Huaninů nakonec obrátili proti Bílým sovám, jež jim poskytly pomoc? Za to všechno se musí *na'kyrim* zodpovídat. Byl synem matky-Bílé sovy. Uzavřeli s ním čestnou dohodu a neochvějně ji dodržovali, jako by byl jedním z nich. Musí nést za porušení této dohody zodpovědnost.

Byli teď den cesty od cíle. První stezka, po které kráčeli a jež byla viditelná jen očím Bílých sov, je zavede přímo do rozlehlé zalesněné kotliny a pak dál, napříč bažinatou nížinou pod klenbou stromů až do samého srdce jejich klanu, nejstaršího a největšího *vo'anu* Bílých sov. Tábor ležel na pozvolném, jižním úbočí údolí porostlého duby a jasanu. Každou zimu se tam po mnoho generací shromažďovaly stovky Kyrininů, aby tu přečkaly mrazivé měsíce. Jejich stany bývaly roztroušené po svahu, napůl skryté pod prastarými stromy, které je chránily a střežily.

Hlas Bílých sov byl patrně jako vždy mezi prvními, kdo do ležení dorazili. Velký klenutý stan, tvořený mnoha vrstvami zvířecích kůží a sloužící Hlasu jako zimní útočiště, je už určitě dávno vztyčen a tvoří středobod společenství, které se bude v průběhu dnů a týdnů neustále rozrůstat. Hlas v něm spal, jedl a pronášel rozhodnutí. Naslouchal zpěvům, zpívaným na volném prostranstvím před stanem, a přihlížel, jak *kakyrinové* vyrábějí tyče ověšené kostmi a z lískových a vrbových větví splétají *anhylene*. Když snil, hovořili s ním šepem předků, kteří vždy věděli, kde se Hlas zdržuje. Někdy si, prodchnut moudrostí předků, nasadil pláštěnku z bílých per a masku a procházel se jako cizokrajná bytost mezi svým lidem. Koncem zimy, až vyraší pupeny černého jasanu, možná dojde k tomu, že bude zvolen nový Hlas klanu, ale tím se nic nezmění. Rok poté bude Hlas, ať nový nebo starý, opět v údolí, ve stejném stanu, na stejném místě.

A právě k Hlasu se rozhodli *na'kyrima* dopravit. S ním Aeglyss jménem Huaninů Černé stezky hovořil. Jemu učinil falešné sliby. Proto nad ním také Hlas vynese rozsudek.

*

Wain otevřela okno a vyklonila se do kalného, chladného rána. Do vydýchané místnosti pronikl závan čerstvého vzduchu a Huaninka se zachvěla. Špatně spala, rušena jak vlastní neklidnou myslí, tak hlukem, který k ní nahoru pronikal z hospody.

Na dvoře se hemžili vojáci a čistili si zbraně, hřebelcovali koně, běhali kolem kotlů plných kouřící polévky nebo prostě pospávali. Někteří postávali v tichých skupinkách, paže zkřížené na prsou, a přešlapovali, aby se zahřáli. Několik jich mělo na sobě pláště nebo kabáty, které ukořistili v Anduranu. Díky tomu vypadali nesourodě, rozedraně.

Mezi shromážděnými procházela Shraeve s hrstkou havranů. Ze svého vyvýšeného stanoviště Wain viděla neklidné i ostré pohledy, které Inkallimy provázely. Když se přiblížili k vojákům, hovory utichaly, aby se opět rozhořely, jakmile prošli.

Shraeve zvedla zrak a kývla na Wain. Jsem thanova sestra, a přesto si Děti Stovky myslí, že jsou mi rovny, pomyslela si Wain. Nebo dokonce nadřazený. Odešla od okna. Na stolku u paty postele stála mísa s ledovou vodou. Ponořila do ní tvář a zahнала poslední zbytky spánku.

*

Když sešla dolů, Shraeve zrovna přihazovala polena do ohně, který hořel celou noc. Wain se rozhlédla po svých velitelích, spatřila ale jen dva, jak mlčky pojídají ovesnou kaši.

„Cannek před rozedněním poslal zprávu,“ řekla Shraeve. Strčila špičkou boty do přiloženého dříví tak prudce, že se do komína i na dlažbu rozletěly jiskry.

„Opravdu?“ zeptala se Wain a podrážděně se rozhlížela po něčem k jídlu. Když nic nespátřila, vyštěkla na sedící válečníky Horin-Gyre: „Přineste mi chléb!“

Jeden z mužů vstal a zmizel v kuchyni.

„Ano,“ přitakala Shraeve. „Na okraji Glasbridge se shromáždilo další vojsko. Zbytky vojáků Lannis-Haigu a polovina bojeschopných mužů z města. Nejspíš dost na to, aby prověřili naše síly.“

Wain vrhla podrážděný pohled na velitele, který se vynořil z kuchyně s tácem chleba a sýra. Vyrhla mu jej z rukou.

„Kde jsou moji zvědové?“ vyjela na vylekaného muže. „Proč nemám žádné zprávy? Běž a najdi někoho, kdo mi bude schopen říct, kde je jim konec.“

Voják bez váhání odešel, zatímco jeho druh se sklonil nad mísou kaše ještě níž v naději, že unikne hněvu thanovy sestry.

„Řeknou vám totéž, co mi sdělil Cannek,“ řekla Shraeve.

„A proč mi to nesdělil sám?“ zeptala se Wain.

„Přišla jsem vám to říci já. Co záleží na tom, kdo vám podá zprávy?“

Wain se posadila a začala si utrhávat kousky chleba. Neměla ráda chléb z údolí Glas. Nedal se srovnat s hutnými, drsnými bochníky, jaké se pekly severně od Údolí kamenů. Shraeve se bez vyzvání posadila naproti ní. Meče, které měla přehozené přes záda, se rýsovaly na okraji Wainina zorného pole jako dvě vztyčené pěsti.

„Dobrá tedy,“ řekla Wain. „Kolik jich je?“

„Nejsme si jisti, ale Cannek se domnívá, že tisíc lanniských vojáků a přinejmenším stejně tolik obyvatel města. A pár set válečníků z Kilkry-Haigu – všichni, kdo přežili bitvu u Grive, a hrstka nově příchozích.“

Wain začala otáčet širokým zlatým prstenem na prostředníčku levé ruky. Čelo vraštila soustředěním; na jídlo dočista zapomněla.

„Méně, než s kolika jsme se utkali u Grive,“ přemítala. „Ale nás je teď taky mnohem méně.“

V okolí Sirianovy Hráze měla nějakých tisíc vojáků, které mohla postavit do pole. Další zhruba tři stovky byly v Anduranu a musely tam zůstat, aby zajistily obranu města a hradu. Víc než tisíc mužů stále obléhalo Tanwrye, spolu se stovkami dalších z ostatních klanů Černé stezky. Nebudou jim moci přijít na pomoc, dokud se tvrdošíjná posádka města nevzdá. Takže čelit hrozbě, která dorazí po silnici z Glasbridge, ať bude jakákoliv, může s nanejvýš tisíci meči a se zhruba padesáti Shraevinými Inkallimy, kteří zůstali naživu a schopni udržet zbraň. Kdyby Ragnor oc Gyre vyslyšel jejich volání o pomoc, kdyby poslal na jih alespoň zlomek svých sil... ale věřící Černé stezky nesmějí hrát na kdyby.

„Můžeme se jim postavit tady stejně dobře jako kdekoliv jinde,“ prohlásila Wain. „Pokud se uchýlíme do Anduranu, pouze pozdržíme věci do doby, než shromáždí dost mužů, aby nás tam mohli rozdrtit.“

„To je pravda,“ přitakala Shraeve. Pak se naklonila dopředu a ztišila hlas. „Možná ale můžeme doufat ve víc, než jen že se ubráníme. Neprahne vaše srdce po Glasbridge? Je to poslední velké město Lannis-Haigu. Když se ho

zmocníme, zaženeme nepřátele zpátky ke Kolglasu. Byli bychom pány celého údolí, od Údolí kamenů až k moři.“

„Samozřejmě že se ho toužím zmocnit. Byl to domov mých předků.“

Shraeve se opět opřela do židle. „Pokud budeme ochotni obětovat pár životů, může být vaše touha ukojena.“

Wain si povzdechla. „Řekněte mi, co přesně máte na mysli, Shraeve. Příliš mi kručí v žaludku, než abych chtěla chodit kolem horké kaše.“

*

Kolem hospody hnali Inkallimové čtyři koně. Byla to statná zvířata, ale zabláčená a ustrašená po ranách, které jim havrani biči zasadili. Wain ovšem nesledovala Děti Stovky, nýbrž vlastní vojáky, kteří podivný průvod mlčky pozorovali. Ať už Inkallimové našli koně kdekoliv – bezpochyby na nějaké farmě v okolí Sirianovy Hráze – věděli, jak udělat ze svého příchodu podívanou. Hnali zvířata napříč vesnicí, samým středem armády Černé stezky, jejíž válečníci provázeli každý jejich krok zvědavýma očima. Za zvířaty couraly po zemi řetězy, ukořistěné v kovárně u hospody, a vyrývaly do rozbředlé silnice brázdy.

Dav sledoval Inkallimy a jejich koně až na samotný okraj vsi. Inkallimové pokračovali dál, k bažinám, ležícím na úpatí hráze samotné. K Wain přistoupila Shraeve.

„Tohle si budou naši lidé pamatovat až do konce svých dní,“ zamumlala.

Wain neodpověděla. Věděla, co Shraeve tímto divadlem sledovala. Přihlížející vojáci si měli pamatovat především to, že nastávající události budou dílem Inkallimů. Stanou se dalším zářivým důkazem jejich neochvějně věrnosti a víry, dalším příběhem v pokladnici mýtů, které o Dětech Stovky kolovaly.

Venku, v místech, kde byla půda obzvlášť bažinatá a kde propusti a roury převáděly vodu nad mohutnou přehradou a skrz ni do znovuzrozené řeky Glas, se někteří Inkallimové zastavili a obrátili k návratu. S neklidnými koňmi jich zůstalo jen šest. Jeden z nich vyšplhal nahoru na hráz a chvíli tam stál a hleděl k severu. Vítr mu čechral havraní vlasy. Wain si uměla představit, jaký pohled se mu naskytl – na velké masy líně tekoucí vody a daleko vzadu, v dnešním zamračeném dni až na samé hranici viditelnosti, snad i na rozbořené zbytky Kan Avoru, hrdě se tyčící z jezera. Když se Inkallim dost vynadíval, sestoupil zpátky dolů ke koním a velké dílo započalo.

Inkallimové odhrnuli lopatami a krumpáči zeminu a drny z čelní stěny přehrady a připoutali řetězy k velkým kmenům, které hráz podpíraly. Pak

bičovali koně tak dlouho, dokud se zvířata ze všech sil neopřela do postražků a nezačala stavbu bořit. Jak míjel čas, některé diváky pohled omrzela a odešli. Kone ovšem dřeli dál a ani Inkallimové neochabovali. U úpatí hráze se válely kameny a trámy. Voda prosakovala a sahala havranům postupně až po kolena. Minula hodina, pak druhá.

Ten zvuk se ozýval nejprve jen potichu, a až postupně nabýval na síle – syčení, vření, burácení, ohlušující hřmění. Wain připomínal sněhovou lavinu, řítící se po vzdáleném svahu hory. Ze svažité přehradní zdi odlétaly oblázky a hroudy hlíny. Hrází protékaly prameny vody; připomínaly krev prýstící z mnoha drobných ran. Čtyři statní koně začali zděšeně ržát a zoufale se snažili vymanit z řetězů. Jednomu se to podařilo a dal se na úprk, až mu pod kopyty stříkala voda. Šest Inkallimů stálo a upřeně hledělo k Sirianově Hrázi. Jeden se otočil k Wain, Shraeve a zhruba dvacítkou zbývajících diváků a zvedl paži v tichém pozdravu.

A pak všechny myšlenky, všechny vjemy, pohltit ohlušující řev, jak se Sirianova hráz definitivně trhala na kusy. Zlom začínal v samotných základech přehrady a odtud se šířil dál. Do vzduchu létaly balvany a kaskády vody, vzhůru stoupaly mraky vodní tříště. Hráz se rozlomila v půli a řeka, po více než století zbavena pout, se divoce provalila průlomem, strhla koně i Inkallimy a řítila se jako příval ke Glasbridgi a dál k moři.

5

Údolí slz

Jen málo příběhů vypráví o dobách, kdy Huaninové a Kyrininové, Whreininové a Saolinové ještě neobývali tento svět, o dobách, kdy po tváři země kráčela jen Jedna rasa, než pak povstala proti bohům a byla zničena. Jeden z nich, dosud přežívající na některých místech v živé paměti, hovoří o tom, proč se údolí Dihrve začalo nazývat Údolím slz.

Harigaig od ústí řeky Dihrve vlastnil stádo skvostného dobyteka. Jednoho dne, když se páslo na březích řeky, je právě střežila jeho dcera. Pod hřejivými paprsky slunce se uložila k odpočinku a tichý hlas vody ji ukolébal ke spánku. Pak z vln povstal Dunkane, Harigaigův nepřítel ze severu. Přišel podél řeky od jejího pramene v horách a podařilo se mu tajně proniknout až do srdce Harigaigových pozemků. A právě on propůjčil vodě její konejšivý hlas.

Dunkane ukradl dobytek a hnál ho k severu. Když Harigaig odhalil krádež, popadl hůl a kyj a jal se zloděje pronásledovat. Dunkane za sebou dobře zastíral stopy, ale Harigaig znal mnoho kouzel, protože v dětství putoval s divokými lovci. Hovořil s kameny a stromy a vodami a ty mu prozrazovaly, kterou cestou se nepřítel ubírá. Konečně našel svůj dobytek v údolí Tan Dihrin, kde na něm právě Dunkane hodoval. Sokové se proměnili v obry a vrhli se na sebe. Skaliska a balvany se pod jejich nohama tříštily a pukaly. Po celý den a noc zápasili v horách, až druhého dne za svítání rozbil Harigaig Dunkanovi hlavu holí a zabil ho. Osvobodil dobytek a obrátil se zpět k jihu, ale utrpěl těžká zranění a cestou z něj začal vyprchávat život.

V tu chvíli jej našla jeho rodina, jež se vydala po jeho stopách – žena a tři dcery, které se jednoho dne stanou nevěstami Strážců bran. Zvedly ho a nesly horami a údolím k jihu a celou cestu plakaly, neboť viděly, že

nepřežije. Když dorazily k moři, Harigaig už byl mrtev. Odnosly jeho tělo k mysu a hodily je do vln, kde zkamenělo a proměnilo se v ostrov zvaný Il Dromnone, což v dávno zapomenutém jazyce, známém už jen vypravěčům příběhů, znamená Ostrov žalu. A slz prolitých Harigaigovou ženou a dcerami bylo tolik, že daly vzniknout údolí, kterým jej nesly, velkým jezerům a tůňm, jež tam jsou dosud. A tak dostalo údolí Dihrve své pravé jméno.

Z PRVNÍ LEGENDY; ZAZNAMENÁNO QUENQUANEM PROSTÝM

I.

V samém srdci Kolkyre, na pahorku obklopeném baštami s cimbuřím, se tyčí Věž trůnů. Tato ponurá, šedivá kamenná stavba dominuje městu, které se rozprostírá kolem ní. Po dvě stě padesát let byla sídlem thanů Kilkry, kteří většinu té doby vládli z jejích komnat a poradních místností nejen Kilkry samotnému, ale také všem klanům. Centrum moci se nyní přeneslo do Vaymouthu, ale věži její jméno zůstalo a v jejích zdech stále dleli thanové.

Věž trůnů byla prastará už v Bouřlivých letech, kdy ji budoucí první than Kilkry Grey Kulkain učinil svým sídlem a pevností. Byla vybudována ještě předtím, než povstalo království Aygl, ba dokonce dřív, než byli vyvražděni poslední Whreininové a svět opustili bohové. Pod rušnými ulicemi Kolkyre leželo starší sídlo, jehož rozbořené zdi a podivně dlážděné silnice se tu a tam draly na povrch. Ovšem Věž trůnů byla jediným dílem prvních budovatelů města, které přežilo neporušené. Pro některé byla její strohá dokonalost důkazem jejího nelidského původu a šeptem ji nazývali Věží První rasy. V očích jiných byla domovem neznámého lidského krále, který panoval dlouho před rodem Aygl a jehož vláda a království dávno upadly v zapomenutí. Další tlumeně hovořili o neznámém *na'kyrimském* šlechtici, který ji postavil pouze prostřednictvím moci Sdíleného.

Z malého, zamřížovaného okna vysoko na západní straně věže dohlédl Taim Narran přes město až ke zpěněnému moři za ním. Vítr tvořil v Anaronově zátocě mohutné vlny a hnál je proti dokům a nábřežím Kolkyre. Nad tmavými vodami plachtily v povětří v širokých obloucích šedobílí racci. Byli daleko a hluboko pod Taimovým vyvýšeným stanovištěm. Stát tak vzdálen a stranou od běhu událostí naplňovalo Taima zvláštním klidem a mírem. Navštívil Kolkyre už mnohokrát předtím a až do dneška mu jeho rušnost a živost – jaksí lidštější a důvěrnější než chaos ve Vaymouthu – přinášely potěšení. Tentokrát si ovšem nejvíc ze všeho přál být v klidu, sám

a daleko od všeho. Zhluboka dýchal a vychutnával si vůni moře, vznášející se ve vzduchu.

Mohutné zakašlání ho přimělo odvrátit se od panoramatu před sebou. Lheanor, stárnoucí than Kilkry, ztěžka usedl do křesla a jal se ho pozorovat. Tvář mu lemovaly dlouhé šedé vlasy. Rty si utíral kapesníkem.

„Odpusťte,“ řekl Lheanor. „Nechtěl jsem narušit vaše rozjímání. Sem nahoru je to dlouhý výstup a moje stará kostra protestuje.“

Taim s úsměvem potřásl hlavou a ukázal k oknu: „Nádherný výhled.“

„To ano. Můj otec tady trávil hodiny. Býval pak trochu zasmušilý. Asi to bylo tím množstvím času na přemýšlení, řekl bych. Připomínalo mu to, co ztratil.“

„Ano,“ povzdechl si Taim. „Minulost musí na toto místo doléhat tíživě.“

„Doléhá snad někde lehce?“ zabručel Lheanor.

„V dnešních dobách nikoli.“

„Člověk se dobře posuzuje podle toho, co cítí, když hledí na svět z velké výšky,“ řekl than. „Co cítíte vy?“

„Nic dobrého. Dnes ne. Ale i tak je to nádherný pohled.“

Usadil se do menšího křesla po thanově boku. Chvilí nemluvili. Taim zavřel oči a odpočíval. Už dlouho na to neměl čas.

„Je mi líto, že jsme se znovu nesetkali za příznivějších okolností,“ slyšel Lheanora. Otevřel oči a zahleděl se na starého muže. „Bylo už dost smutné vidět vás na Gryvanův rozkaz táhnout k jihu. Myslel jsem, že váš návrat, a Roaricův, bude veselejší.“

„To já také,“ řekl Taim. „Roaric ale nemůže být daleko za mnou. Časy jsou možná temné, ale aspoň on se vrátí domů.“

„Vrátí se do chudšího domova, než jaký opustil. Když odcházel na jih, měl ještě bratra.“ Taim odvrátil zrak. Lheanorův žal byl příliš bolestný. Prosakoval z jeho hlasu, byl cítit z jeho slov. „A co váš domov, Taime? Můj klan zklamal vašeho pána i vás.“

„Ne,“ protestoval Taim. „Jste jediní skuteční přátelé, které máme. Chyba není na vaší straně. Vinu nese někdo jiný.“

Lheanor sraštil obočí. „Vina, ano. Někdo by měl nést odpovědnost za všechny pohromy a ztráty. Ale vina naše mrtvé nevzkřísí. Anduran padl, polovina Kolglasu vyhořela, Glasbridge je v ohrožení. Nepřítel už týdně svírá Tanwrye v obležení. I když se obránci stále drží, nemůžeme jim nijak pomoci. Stejně jako vašemu thanovi a celé jeho rodině.“

Taim stiskl rty a sklonil hlavu. „Já vím. Dorazil jsem příliš pozdě.“

„Nesmysl,“ zabručel Lheanor. „Dohnal jste sebe i své muže na samou hranici vyčerpání, abyste se sem dostali. A i kdybyste přišli dřív, jen byste se

stali dalšími těly mezi těmi, která už ohlodávají vrány. Odpusťte mi ta drsná slova. Víím, že vaše rodina je stále někde v údolí.“

„Nemáte důvod žádat mě o odpuštění,“ bránil se Taim. „Váš syn položil u Grive život. Zaplatil jste už za přátelství s naším klanem strašlivou cenu. Ale... když jsem odjížděl na jih, přestěhovala se moje žena Jaen k rodině naší dcery do Glasbridge.“

Than si povzdechl: „To jsem nevěděl. Raději bych se dnešních dob vůbec nedožil.“

V jeho unavených očích se zračí taková prázdnota, pomyslel si Taim. Čeká nás to všechny? Budeme taky tak sklíčení, oloupení o všechno?

„Snažím se neztrácet naději, že někdo z nich stále žije,“ pokračoval Lheanor. „Možná Naradin, když ne Croesan. Snad dokonce i to dítě. Ale srdce mi říká, že je to pošetilá naděje. Ti psi z Černé stezky odvádějí důkladnou práci. Víím, že jste miloval Croesana jako sebe sama.“

„Víc. Byl lepším mužem, než jsem já.“

„Jedním z nejlepších. Bude mi chybět. Často jsme tady spolu seděli a rozmlouvali.“

„O čem?“

„O čem tak staří muži hovořívají. O našich rodinách. O sklizni, loveckých psech, ceně kožešin a vlny. Nebyl tak starý jako já, takže když jsem mluvil o bolestech a tělesných trýzních, mohl jen naslouchat. Ale šlo mu to dobře.“ Lheanor se hořce usmál. „Ovšem probírali jsme i závažnější věci. Domnívali jsme se, že pokud budeme muset bojovat, pak proti pýše a lačnosti Gryvana a jeho Stínové ruky. Mysleli jsme, že jejich daně a ambice představují větší hrozbu než válka na severu, alespoň v nejbližších letech. Doufali jsme, že zemřeme v posteli.“

„Ambice nejvyššího thana mohou v konečném důsledku představovat větší nebezpečí,“ konstatoval Taim. „Cestou jsem slyšel různé zvěsti.“

Than Kilcry nedal najevo, že by ho Taimova slova překvapila. Prohlížel si ruce, složené v klíně. Jejich pokožka byla svraštělá, vybledlá věkem a poznamenaná stařeckými skvrnami. Zamyšleně je přitiskl konečky prstů k sobě.

„Přikládat velkou váhu šeptandě může být nebezpečné,“ pronesl, aniž by zvedl zrak. „Určitě bych jí ale věřil víc než klanu Haig. Lagair, Gryvanův zdejší steward, mi v posledních dnech neustále číhá za zády. Jeho projevy znepokojení a útěchy jsou stejně duté jako starý, vykotlaný dub. Pomoc z jihu přichází jen velmi liknavě, prozatím dorazilo sotva víc než sto nebo dvě stě mužů. Tvrdí se, že se ve Vaymouthu konečně shromažďuje velké vojsko, ale kde bylo, když můj syn čelil Černé stezce? Měl jsem s Gerainem poslat každý

meč, který jsem měl k dispozici. Možná nastal čas, abych se dal s vojáky na pochod sám.“

Teprve v tu chvíli zvedl zrak a setkal se s Taimovým zasmušilým pohledem. Pak pokračoval: „Můj pán ve Vaymouthu mi to ovšem zakázal. Zakázal mi pomstít smrt mého vlastního syna. Nařídil mi, abych počkal na jeho oddíly. A já se bojím, Taime. Than by neměl něco takového přiznat, ale já se opravdu bojím. Naším nepřátelům se nějak podařilo získat na svou stranu Kyrininy, a pokud se vydám do Anduranu, jak mi radí srdce, co bude s vesnicemi, s lidmi v mém vlastním pohraničí? Jak se mohlo stát, Taime, že Černá stezka a lesní rasa stojí společně proti nám? Nikdy bych to nepovažoval za možné.“

„Ani já ne,“ přiznal Taim. „Ale nepovažoval bych za možné nic z toho, co se stalo.“ Krátce, ostře potřásl hlavou, jakoby stále překvapen uplynulými událostmi. „Myslel jsem, že boj v Dargannanu bude můj poslední. Myslel jsem, že se vrátím domů a už nikdy neopustím ženu.“

Úzké dveře se skřípavě otevřely a do místnosti vstoupila s tácem koláčků Ilessa, Lheanorova žena. Nabídla Taimovi. Válečník zvedl oči a slabě se na ni usmál. Nosila svá léta s grácií, obdařena zvláštní krásou, kterou stárí někdy ženy odmění.

„Nejsem zvyklý, aby mě obsluhovala thanova choť,“ řekl, když si bral pečivo. Usmála se. V očích se jí zračil soucit, v zestárlé tváři úchvatná jemnost. Taim znal Lheanora a Ilessu většinu dospělých let a věděl, že jejich city k němu i ke Croesanovi a ostatním jsou vřelé a hluboké. Dost silné dokonce i na to, aby se projevíly navzdory jejich vlastnímu bezbřehému žalu.

„A já nejsem zvyklá obsluhovat,“ řekla Ilessa. „Ale myslela jsem si, že bude lepší, když vás vyruším já. Je po vás sháňka. Ptal se po vás steward nejvyššího thana. Zdá se, že se domnívá, že si toho máte spolu hodně co říct.“

Taim se ušklíbl. „Lagair může počkat. Nemám teď sílu dohadovat se s jedním z Gryvanových lokajů. Mohl bych říct něco, čeho bych později litoval.“

„Řekla jsem mu, že nevím, kde jste,“ řekla Ilessa. Odložila tác a uhladila si šaty.

„Upřímně řečeno, vím sotva sám, kde jsem,“ zamumlal Taim.

„Jak dlouho s námi zůstanete? Navštívila jsem ráno vaše muže. Jsou vyčerpání.“

Jedna Taimova část by tady, v této vysoko položené místnosti, zůstala nejraději celé týdny, sama, jen s oblohou, větrem a racky. Tato část byla ale už dávno zatlačena do pozadí vojákovým smyslem pro povinnost.

„Jen den nebo dva, mylady,“ pronesl s téměř omluvným úsměvem. „Víte, že musíme pokračovat do Glasbridge. Ať mě i mé muže čeká cokoliv, nemůžeme odpočívat. Ještě ne.“

II.

Anyara vystrčila hlavu z chatrče a zjistila, že na ni venku netrpělivě čeká skupinka kyrininských dětí. Upřeně se na ni zadívaly, drobné, bledé a neškodné. Když se objevila Anyařina rozčuchaná hlava, jedno nebo dvě z mladších se schovaly za záda starších kamarádů. Když vylezla na dřevěnou plošinu, aby si protáhla tělo a vyhnala spánek z údů, děti kousek couvly a pak se znovu seskupily. Za jejich zády pádlovala žena v malém kulatém člunu z pevně napnutých zvířecích kůží. Anyara pozorovala, jak plavidlo lehce klouže podél rákosí. Z podrostu vyrazilo hejno drobných ptáčků a s křikem odletělo. Jezero bylo klidné jako zrcadlo. Nad vodou visely cáry mlhy a zakrývaly pohled na protilehlý břeh. Celá scénérie působila až strašidelně krásně a mírumilovně.

Anyara neměla tušení, co může od *vo'anu* očekávat. I teď, po celonočním neklidném spánku, si stále nebyla jistá. Jako všichni její krajané slýchávala i ona příběhy o tom, jak Kyrininové po celé dny i noci nechávají hořet velikánské ohně, či o tom, že si jejich děti vůbec nehrají a místo toho se bez ustání cvičí v zacházení s vražedným lukem a oštěpem. Nebo jak jejich stařeny pojídají mrtvé. Byla v pokušení zůstat v chatrči, kterou jí přidělili, a skrýt se před všemi neznámými zvuky, pachy a výjevy, které ji čekaly venku. Tohle byli koneckonců Kyrininové, rasa, jejíž příslušníci zabili během let celou řadu jejích lidí. Nicméně hluboce věřila, že strach – stejně jako žal či bolest – musí být přemožen, pokud nemá člověka opanovat. Nechtěla, aby si Orisian – a zvláště Yvane – mysleli, že jí toto místo nahání hrůzu. A tak se vydala sama na procházku *vo'anem* a přiměla se držet hlavu vzhůru a rozhlížet se kolem sebe.

Spatřila mladou ženu, možná v jejím věku, i když těžko říct, jak zručně kuchá kostěným nožem rybu. Pak minula dvojici mužů, bosých a opírajících se o oštěpy, kteří si ji prohlíželi zpoza změti modrého tetování. Slyšela zpěvavě hlasy a odněkud z dálky pravidelné dunění malého bubínku. Cítila kouř z malých ohnišť, pekoucí se maso a sytý pach zvířecích kůží, natažených přes spoustu přístřešků.

Kromě zvědavých dětí si jí téměř nikdo nevšímal. Necítila se ohrožená, ale ani zvláště příjemně či v naprostém bezpečí. Nedokázala toto místo pochopit, jako díky původu pochopila Kolglas, Anduran, ba dokonce i Kolkyre, byť

posledně zmiňované město navštívila jen několikrát. Kyrininové věděli, že sem nepatří, stejně dobře jako ona. Mlčeli, když se ocitla tak blízko, že by mohla slyšet, co si povídají. Jejich nezájem o ni byl stejně záměrný a promyšlený, jako by se na ni upřeně dívali.

Když konečně dorazila na kraj osady, kde poslední plošina hraničila s řekou, zmocnila se jí úleva. Sestoupila na zem a trochu se prošla po břehu. Děti ji nenásledovaly. Z mělké vody trčelo rákosí, a jak se břeh lehce stácel, zakrývalo jí postupně výhled na vo'an. Kdyby k bledému nebi nestoupaly sloupy kouře, mohla by si namlouvat, že je sama v nedotčené přírodě. Našla místo, kde rákosí poněkud ustupovalo, posadila se na kámen a zadívala se přes dokonale nehybnou hladinu do dálky.

Zatímco seděla, ranní mlha se pomalu rozpouštěla a odkrývala Anyaře výhled na vysoké vrcholy Car Dine na severu. Teď konečně vnímala, že se nachází na pomezí, na hranici dvou světů. Za Car Criagarem, odkud přišli, se rozkládal skutečný svět, svět měst a trhů a lidí. V opačném směru, za Car Dine, leželo něco dočista jiného – hrůzu nahánějící kyrininský kmen Velkých medvědů; Din Sive, nejstarší hvozd světa, plný temných stínů; a Tan Dihrin, dotýkající se nebes. Mezi tímto klidným jezerem a mysem Ztroskotanců, ležícím na severu, nesčetné dny cesty odtud, pravděpodobně nebyla jediná lidská vesnice nebo usedlost. Uprostřed nekonečně rozlehlé země a nebes si náhle připadala strašně malá a zranitelná.

Něco podobného cítila naposledy před pěti lety, když se vymanila ze spárů horečky a probudila se do světa bez matky a bez staršího bratra. Celé měsíce si připadala hrozně zranitelná, polapená mezi trýznivým horečnatým spánkem a budoucností, na které nebylo téměř nic povědomého. Nakonec pocit překonala, stejně jako žal, který ji téměř přemohl. Teď byly její síly podrobovány další zkoušce. Musela být statečná, a nejen kvůli sobě. Ostatně ani tenkrát, po horečce, nebojovala jen kvůli sobě, ale i kvůli Orisianovi.

Rychle se vyškrábala na nohy. Impulzivně popadla malý kámen a hodila ho do vody. Několik vteřin pozorovala kruhy, šířící se kolem místa, kam dopadl, pak se obrátila a zamířila zpátky do vo'anu.

*

Našla Orisiana a Rotha, jak sedí na kraji plošiny před chatrčí a klátí holýma nohama nad vodou. Ten pohled byl tak nemístný – pravděpodobnějším než jednoho z Pravých klanů sedící se svým gardistou uprostřed kyrininského ležení tak uvolněně, jako by byli na kolglaském molu – že se Anyara téměř rozesmála.

„Co je nového?“ zeptala se.
 „Nic,“ odpověděl Orisian. „Varyn se na nás přišel podívat, ale vrátil se k Ess'yr, ať je kdekoliv. Čekáme na zprávy.“
 Anyara se posadila vedle nich.
 „Kde je Yvane?“
 „Odešla,“ zavrčel Rothe. „Sama. Neřekla kam.“
 Orisian se vrtal v prasklině prkna. „Jsem si jist, že se brzy vrátí,“ řekl.
 „Důvěřujeme jí hodně na to, že ji moc neznáme,“ poznamenala Anyara.
 „To je pravda,“ přitakal Rothe. „A Kyrininům taky.“ Anyařinu ostrému uchu to znělo spíš jako stížnost z pouhého návyku než z opravdového přesvědčení. A nenazval Kyrininy lesními skrčky.
 Orisian se nedal vyvést z klidu. „Inurian nás k ní poslal. Vždycky jsem mu důvěřoval. Teď s tím nepřestanu.“ Zadíval se na sestru. „Stejně, máme jinou možnost? Potřebujeme tady venku pomoc. Byli bychom dávno mrtví, kdybychom byli odkázáni jen sami na sebe.“
 Odmlčeli se. Anyara důvěřovala bratrovu úsudku – alespoň většinou. Dospívání mezi muži, mezi válečníky, mohlo dívku s otevřenými očima naučit mnoho a Anyara takové oči měla. Přemýšlela, jestli si Orisian uvědomuje, jak zvláště se někdy dívá na Ess'yr. Možná vůbec netuší, že ji pozorně sleduje způsobem, který Anyara okamžitě poznala. V uplynulých dvou, třech letech si všimla, že se na ni někdy muži také tak dívají.
 Ten pohled byl ovšem u Orisiana něco nového. Jeho zájem o Jiennu, dceru kupce z Kolglasu, byl trapně nápadný, ale byl to jen neurčitý, ustrašený druh fascinace. Ve způsobu, jakým pozoroval Ess'yr, už nic dětského nebylo. Anyaře to dělalo starosti. Podobné spojení by bylo pro většinu jejích krajanů naprosto nemyslitelné, ale Ess'yřina cizokrajnost nebylo to, co Anyaru rmoutilo nejvíc. Zneklidňovaly ji spíš obavy o Orisianovy city. Ess'yr byla příliš tvrdá, vzdálená světu, který znal, než aby mohla být bezpečným objektem lásky jejího mladšího bratra. A byla Inurianovou milenkou. To je řeka s nebezpečnými proudy, přemítala. Orisian by měl mít dost rozumu, aby se v ní nepokoušel plavat.
 Viděla na bratrovi změny. Vždycky byl přemýšlivý, schopný vidět nebo představovat si věci, které ona nechápala. Ale Anyara byla od chvíle, kdy matka a bratr zemřeli, zase silnější, alespoň navenek. Do té doby zářila Farielova hvězda. Teď si okolnosti žádaly po Orisianovi něco nového a v odpověď na toto volání možná v sobě začínal její bratr odhalovat netušené vlastnosti, které v něm byly do té doby skryté. Možná z něj bude dobrý than – když bude žít dost dlouho. Přesto v něm Anyara stále viděla chlapce, kterého kdysi honila nahoru a dolů po schodištích Kolglasu, a nebyla si vůbec jistá,

jestli ten chlapec dokáže zasadit Ess'yr do hlavolamu, kterým se stal jeho život.

*

Varryn pro ně přišel asi o hodinu později. Beze slova jim pokynul, aby ho následovali do srdce vo'anu. Tam, na volném prostranství obklopeném kůly, zdobenými lebkami, klečela Ess'yr. Kousek stranou se nacházela velká, podivná tvář spletená z vrbových větví.

„To je lapač duší,“ zašeptal Orisian, když si všiml, že si ji Anyara prohlíží. „Kyrininové si myslí, že je chrání před duchy zemřelých. Má to být jeden z Anainů.“

Anyaru to zneklidnilo. Skutečnost, že Kyrininové vzývají tak zlověstná stvoření jako Anainové, byla příliš zjevnou připomínkou propasti, jež obě rasy od sebe dělila.

„Zůstaňte tady,“ nařídil jim Varryn.

Bez dalšího vysvětlování poklekl vedle sestry. Zvedl miskou z jelení kůže, ve které byla jakási tmavá, lepkavá tekutina. Ess'yr měla zavřené oči a klidnou tvář – téměř jako by spala. Varryn ponořil do tekutiny dlouhou, tenkou jehlu a máčel ji v ní tak dlouho, až nasákla.

Anyara nechápavě sraštila čelo.

„Kin'thyn,“ vysvětlil Orisian. „Zabila svého prvního nepřítele.“

Anyara protáhla obličej, když spatřila, jak Varryn odkládá miskou a posunuje se blíž k sestře, namočenou jehlu připravenou.

„Bude ji tetovat?“ zeptala se téměř nevěřícně.

Tvář Ess'yr sebou jen lehce cukla, když jí jehla propíchla pokožku. Varryn vytvářel spletené linie a zanechával za sebou korálky krve a barviva. Obrázec pomalu nabýval tvaru. Na celém procesu bylo něco děsivě fascinujícího. Mezi klany Haigu by bylo podobné zjizvení ženy naprosto nepřípustné, tady je ovšem prováděli jako výraz respektu a úcty. Anyara přemítala, co si asi Orisian myslí o tomhle zohyzdění Ess'yřiny dokonalé tváře. Když se na něj podívala, tvářil se tak uchváceně, že si vůbec nebyla jistá, zda to opravdu považuje za újmu.

Trvalo to skoro hodinu. Varryn ani na okamžik nezaváhal; Ess'yr neotevřela oči ani nevydala jediný zvuk. Krev tekla, kin'thyn se rozvíjel a vlnil na kůži. Kyrininové, kteří šli kolem, se někdy na chvíli zastavili a přihlíželi, jen málokdy se ale zdrželi dlouho. I když děti projevovaly větší zájem, i jich postupem času ubývalo. Konečně se Varryn posadil a odložil

jehlu i miskou. Popadl kousek látky a opatrně, lehkými doteky očistil Ess'yr tvář.

Kyrininka otevřela oči. Krátkým pokývnutím bratrovi poděkovala a vstala. Pak se zadívala do míst, kde stáli Orisian, Anyara a Rothe a řekla: „Děkuji vám.“

„Za co?“ zeptal se Orisian.

„Za to, že jste mě dovedli ke *kin'thynu*.“

Z nesčetných drobných ranek jí stále prýštila krev. Její tvář vypadala, jako by byla rozdrásána v nějakém strašlivém boji. Anyara téměř odvrátila zrak. Místo toho to ale byla Ess'yr, kdo se otočil a odcházel. Varryn ji okamžitě následoval. Orisian se za nimi díval.

„To tedy máte štěstí,“ pronesla jim Yvane za zády kapku hlasitěji, než bylo nutné. Všichni tři se prudce otočili.

„Jak dlouho tady stojíte?“ zeptala se Anyara, když se Yvane se špatně skrývaným uspokojením usmála.

„Ach, dlouho ne. Jak jsem řekla, máte štěstí. Jen velmi málo Huaninů dnes může být svědky tetování *kin'thynu*. Možná jsem ale měla spíš říct, že jste byli poctěni.“

Anyara si v tu chvíli uvědomila, že rukou něco svírá v kapse. Chvíli to ohmatávala konečky prstů, a když si uvědomila, co to je, okamžitě ji zalil pocit viny. Opatrně vytáhla krátký provázek s uzlíky a podržela ho v dlani.

Orisian si toho nevšiml, ale Yvane ano.

„Kde jsi k tomu přišla?“ zeptala se *na'kyrimka*. Orisian sklopil oči k Anyařině dlani.

„Zapomněla jsem,“ řekla Anyara. „Dal mi to Inurian, když jsme unikli z Anduranu. Říkal...“

„...říkal, že se to má pohřbít,“ dokončil za ni Orisian.

„Mrzí mě to,“ řekla Anyara a opakovala: „Zapomněla jsem.“

Orisian lehce potřásl hlavou a vzal provázek mezi palec a ukazováček. Když jeden uzlík otočil, zračila se mu ve tváři prázdnota.

„To... tohle Kyrininové dělají, když se obávají, že jejich tělo nebude řádně pohřbeno.“

Zvedl provázek a setkal se s Anyařiným pohledem.

„Je to jeho život. Každý uzlík je kouskem jeho života.“

„Jak to víš?“ zeptala se Anyara tiše.

„Ess'yr a její bratr dělali totéž, když jsme opouštěli jejich *vo'an*.“

„Měli bychom to tedy pohřbít?“

Orisian hned neodpověděl. Svíral provázek, jako by to byl jemný, vzácný šperk. Anyara nedovedla říct proč, ale jeho výraz jí v tu chvíli připomněl otce.

„Měli bychom to dát Ess'yr,“ zašeptal Orisian. „Myslím, že byl určen pro ni. Ona už bude vědět, co s ním.“

„Určitě myslel i na tebe, když vázal některý z těch uzlů,“ řekla mu Yvane. Její hlas zněl tentokrát jemně, obezřetně. „Uzlíky mohou vyjadřovat události nebo city. Nebo lidi. Jsem si jistá, že tě do některého z nich zahrnul.“

„Možná. Rád bych ale věděl, co představuje každý z nich. Na co myslel, když je vázal.“ Podržel provázek za jeden konec, takže volně visel dolů.

„I kdyby byl naživu, neřekl by ti, co znamenají,“ řekla Yvane. „Je to velmi soukromá záležitost. Rozhovor se smrtí.“

„Zanesu to Ess'yr,“ řekl Orisian.

„Ne,“ pronesla Yvane stále mírně, ale rozhodně. „Dal provázek Anyaře. To je v těchto věcech velmi důležité. To ona by jej měla dát Ess'yr k pohřbení, pokud právě to považuje za nejlepší.“

Orisian podal provázek Anyaře. Ta jej přijala a úhledně svinula v dlani.

„Ukážeš mi, kde je Ess'yr?“ zeptala se *na'kyrimky* a ta přikývla.

Prošly mlčky *vo'anem*. Nebylo to daleko. Varryn stál venku před nízkou chatrčí. Viděl je přicházet, ale od vchodu neodstoupil.

„Bud' zdvořilá,“ zamumlala Yvane, přičemž zamaskovala pohyb rtů tím, že se poškrábala na nose.

„Varryne, je tu Ess'yr?“ zeptala se Anyara.

„Odpočívá,“ odpověděl válečník.

„Můžu s ní mluvit? Něco pro ni mám.“

„Ted' ne. Odpočívá.“

„Je to důležité,“ naléhala Anyara. „Myslím, že se bude chtít se mnou setkat.“

Varryn se nepohnul. Připomínal Anyaře tělesné strážce, kteří během významné slavnosti stávali po thanově boku, strnulí důležitostí své role. Nechtěla mu ukazovat provázek – domnívala se, že ho Inurian určil jen Ess'yr – ale vypadalo to, že to bude jediný způsob, jak získat k Ess'yr přístup. Otevřela dlaň a ukázala mu svinutou šňůrku.

„To je od Inuriana,“ řekla. „Ess'yr by to měla dostat.“

A pak viděla, jak se po Varrynově tváři mihl výraz. Trval krátce a válečnickova tvář působila příliš cizokrajně, než aby ho dokázala rozluštit. Snad to bylo podráždění, snad bolest. Varryn vteřinu nebo dvě mlčky zíral na provázek, pak odvrátil zrak. Právě když se nadechovala, aby se ho zeptala znovu, dal se do pohybu. Lehké pošťouchnutí do zad od Yvane jí naznačilo, že nemá čekat na další pozvání. Přikrčila se a vešla do chatrče.

Uvnitř panovalo šero. Zem pokrývaly tmavé kožešiny a zvířecí kůže. Z dřevěné kostry stavby visela šedá ptačí pera. Ess'yr ležela na zemi. Anyara si k ní dřepala. I když ubohé světlo skrývalo to nejhorší, na tváři Kyrininky byly

dobře patrné vířivé stopy jehly i ošklivě podrážděná kůže. Ze zraněného obličej se na Anyaru zaměřily šedivé oči.

Anyara jí podala provázek.

„Je Inurianův,“ řekla. „Orisian si myslí... já si myslím, že bys ho měla dostat. Abys ho... pohřbila.“

Ess'yr si sedla. Opatrně si při tom chránila zraněná žebra. Vzala provázek. Téměř se na něj nepodívala, ale pevně ho sevřela v dlani.

„Děkuji,“ zašeptala tak tiše, že ji Anyara skoro neslyšela.

Jako by mezi nimi zůstalo mnoho nevyřčeného. Anyara neviděla v Ess'yřině tváři žádné emoce, ale neuniklo jí, že Kyrininka křečovitě zatíná nehty do dlaně a kotníky má bílé. Anyara na pár vteřin zaváhala. Přála si, aby jí tato žena byla méně cizí, aby spolu mohly sdílet víc než jen ztrátu. Potom vstala a obrátila se k odchodu. Když dorazila ke vchodu, něco ji napadlo.

„Mohl by jít Orisian s tebou? Myslím, až ho půjdeš pohřbít? Inurian pro něj hodně znamenal. Mohlo by mu to pomoci.“

Ess'yr zvedla zrak. Oči Kyrininky a Huaninky se setkaly a na okamžik v nich zazářilo vzájemné pochopení. Trvalo ale jen zlomek sekundy.

„Ne,“ řekla Ess'yr. „Není to určeno pro huaninské oči. Není to... dovoleno.“

Anyara přikývla a vyšla ven do denního světla. Měla pocit, že za sebou zaslechla Ess'yřino: „Mrzí mě to.“

*

„Díky, že ses zeptala,“ bylo všechno, co jí Orisian řekl, když mu o tom vyprávěla. Nezdálo se, že by ho Ess'yřino odmítnutí překvapilo nebo zranilo. Možná věděl, co může očekávat, koneckonců poznal Kyrininy lépe než ona.

Yvane zůstala s nimi. Seděla se zkříženýma nohama před chatrčí a vyspravovala si lem kazajky jehlou a nití, které si vypůjčila od hostitelů. Byla ponořená do práce a počínání Anyary a ostatních věnovala minimální pozornost. Orisian byl zasmušilý a Anyara pokládala za nejlepší přenechat ho jeho myšlenkám. Zdřímla si v chatě.

Když se probudila, v mnohem lepší kondici než za všechny předchozí dny, Orisian a Rothe právě šermovali venku na plošině holemi. Kyrininské děti se znovu shlukly, aby sledovaly jejich podivné počínání. Yvane je pozorovala také, na tváři lehce posměšný výraz, který si podle Anyařina názoru nasazovala až příliš často.

Orisian bojoval velmi usilovně. Na čele se mu perlil pot. Anyara věděla, kolik úsilí ho podobné věci vždycky stály. Ted' se ale soustředil na svůj úkol mnohem horlivěji než před Zrozením zimy.

Tréninkový zápas skončil a Rothe poklepal soupeři uznale na rameno.

„Dobré,“ řekl. „Tedy, lepší. Co váš bok?“

„Moc jsem ho nevnímal.“

„Zato já ano. Trochu ho šetříte. Vychyluje vás to z rovnováhy. Ale to přejde.“

„A tvoje ruka?“ zeptal se Orisian a kývl na obvaz kolem Rothova zápěstí.

„Bolí. Ale nepřekáží mi to.“

„Mohl bys mě taky učit?“ zeptala se Anyara Rotha.

Očekávala, že gardista její žádost okamžitě odmítne. Vojáci Lannis-Haigu neučili ženy bojovat, dokonce – možná obzvlášť ne – ani tehdy, když byly sestrou thana. Místo toho se Rothe skoro smutně usmál.

„Možná. Ale není to práce vhodná pro dámu.“

„Během posledních několika týdnů jsem narazila na jednoho nebo dva lidi, kteří se nemohli dočkat, až mě zabijí. Nechtěla bych pro ně být tak snadná kořist, kdybychom se znovu setkali.“

Rothe přikývl. „Nůž by byl pro vás vhodnější než meč. Nebo možná krátká čepel z Dornachu. Snad až odtud odejdeme, pokud o to budete pořád stát.“

Anyara si všimla, že se gardista při posledních slovech zadíval na Orisiana. Čeká na jeho souhlas, domyslela si. Můj bratr je than. Budu potřebovat čas, než si na to zvyknu.

„Meče jsou výborná věc, ale nevyřeší všechny problémy,“ ozvala se Yvane. Znovu se dala do šití, s námahou protahovala kostěnou jehlu nepoddajnou kůží.

„Všechny ne, ale některé ano,“ odvětil Rothe.

„Proti *na'kyrimům*, kteří žili před dávnými časy, čepele k ničemu nebyly.“

„Dobře mířená střela z kuše vždycky pomůže,“ zabručel Rothe.

Yvane si pohrdavě odfrkla. „Dorthynovi Vlkobijci rozerval poslední Whreinin z kmene Rudých čelistí hrdlo. Dorthyn si položil ruce na ránu, přitiskl k sobě její okraje a zranění se okamžitě zacelilo. Pak Whreinina rozpáral od krku po břicho. To není žádná povídačka, to je pravda. K čemu by ti tady byla střela z kuše? A když jsem kdysi byla v Highfastu, četla jsem příběh o Minonovi Mučiteli. Pokud byl pravdivý – a netvrdím, že nutně byl – nebyl Minon ničím, dokud mu lidé nezlámali kosti a netrýznili ho noži. Teprve strašná bolest otevřela stavidla jeho moci. K čemu je čepel, když z tvého soka učiní mnohem větší hrozbu?“

Rothe vrhl na *na'kyrimku* temný pohled a zmizel v chatrči.

„Na pořádnou slovní potyčku mu chybí výdrž,“ poznamenala Yvane.

„Nemyslíte si, že je Aeglyss jako Dorthyn nebo Minon, že ne?“ zeptala se Anyara. „Nikdy jsem ho neviděla dělat nic... mocného.“

„Ne, to si nemyslím,“ připustila Yvane, aniž zvedla oči od práce. „Ale uděláte dobře, když nezapomenete, že není jako vy. Inurian v něm viděl dost, aby to vzbudilo jeho obavy. Mám strach, že vy Huaninové si už nepamatujete, jaké to je mít mezi sebou opravdu mocné *na'kyrimy*. Jediná síla, kterou dnes uznáváte, je síla mečů a thanů a truhlic s penězi. Copak jste opravdu zapomněli, jak vypadal svět před válkou Poskvrněných?“

„Vím, že tenkrát byli *na'kyrimové* velmi mocní, pokud máte na mysli tohle,“ odvětila Anyara ostře.

„V království Aygl byla polovina šlechticů *na'kyrimy*. Ach, bylo to už velmi dávno, v dobách, kdy bylo království ještě mladé a bytostí jako já existovaly stovky a stovky. Ale je to pravda. *Na'kyrimové* pochodovali v čele armád. Uměli využít sílu Sdíleného ke všemu, co chtěli. Formovali svět podle své vůle.“

„Ale teď už to tak není,“ pronesl Orisian tiše. Yvane zvedla zrak, ale Orisian hleděl na jezero.

„Není,“ přiznala *na'kyrimka*. „Je nás málo a pozbyli jsme tajných znalostí a schopností oněch dnů.“

Jakási kyrininská žena jim přinesla jídlo. Položila na zem misky s dušenou rybou a beze slova odešla. Také děti zmizely. Stravovací návyky hostů je zajímaly mnohem méně než jejich hra s holemi.

Když se začalo stmívat, uchýlili se všichni do chatrče. Orisian byl čím dál neklidnější.

„Nemůžeme tady ztrácet čas,“ řekl Yvane. „Musíme pokračovat v cestě.“

„Zítřka,“ souhlasila *na'kyrimka*.

„Půjde Ess'yr s námi?“ zeptala se Anyara. Podle výrazu na Orisianově tváři poznala, že o tom ještě nepřemýšlel.

Yvane ale zjevně ano, protože řekla: „Nejsem si jistá. Nejspíš ano. Myslím, že se cítí povinována dopravit vás bezpečně aspoň do Koldihrve. S Varrynem nevím. Nedošel by až sem, kdyby Ess'yr nedala Inurianovi slib.“

„Ra'tyn?“ zeptal se Orisian a Yvane přikývla.

„Ess'yr slíbila Inurianovi, že dostane tebe a tvou sestru do bezpečí. Byl to slib vyžádaný a také složený s vědomím toho, že Inurian umírá. To je v očích Kyrininů velmi vážná věc. Ess'yr je slovem vázána, Varryn nikoli – myslím, že ho Ess'yřin slib víc než překvapil. Ale možná bude chtít zůstat se sestrou.“

Orisian vypadal zamyšleně. Anyara přemítala, jak se bude cítit, až se jednou – a ten okamžik nevyhnutelně nastane – bude muset s Ess'yr rozloučit. Možná o tom právě přemýšlel i on sám.

„Budeme si s nimi muset zítra ráno promluvit,“ řekl nakonec Orisian.
„Sdělit jim, že pokračujeme v cestě. Je na nich, co udělají.“

*

Příštího rána na ně před chatrčí čekalo jídlo. Anyara si uvědomila, že za celou dobu, co jsou tady, s nimi kromě Ess'yr a Varryna nikdo nemluvil. Ubytování měli připraveno, Kyrininové jim nosili jídlo a odnášeli jeho zbytky, ale nikdo jim neřekl ani slovo – sotva se na ně podívali. Děti byly jediné, kdo bral jejich přítomnost ve *vo'anu* otevřeně na vědomí.

Jakmile dojedli, Yvane vstala. „Podívám se, jestli pro nás neseženu jídlo na cestu. A najdu Ess'yr.“

„Půjdu taky,“ řekl Orisian. Rothe by nenechal jít Orisiana samotného a Anyara nechtěla jen tak nečinně posedávat – a tak šli všichni.

Ve *vo'anu* panovalo ticho. Ráno bylo kalné a ve vzduchu se vznášela jakási nehybnost, jako by údolí čekalo na změnu počasí, která ho konečně probudí k životu. Vydali se do srdce ležení, až dorazili na místo, kde stály u lapače duší kůly ověšené lebkami. Kolem bylo velmi málo Kyrininů, a když se Anyara se svými druhy přiblížila, ani jeden z nich nezvedl oči od práce.

Pak klid narušil příval aktivity. Mezi chatrčemi se objevil Varryn. Za ním kráčeli další kyrininští válečníci a po jeho boku se belhala Ess'yr. Anyara si všimla, jak se po Orisianově tváři mihl při pohledu na ni soucitný výraz.

„Ach ne, tohle nevypadá jako veselá skupinka,“ zašeptala Yvane.

Varryn se kolem nich doslova přehnal. „Jdeme,“ řekl jen.

Ess'yr se na okamžik zastavila, ve tváři neproniknutelný výraz.

„Stále nás loví jako zvěř,“ řekla. „Objevil se další muž se psem.“ Ukázala zpátky k velkému masivu Car Criagaru.

„Tak si ulovme my jeho,“ vybuchl Rothe. „V táboře musí být aspoň stovka válečníků. Můžeme...“

Ess'yr jen zavrtěla hlavou a vydala se za bratrem.

Anyara se zadívala na hlouček Kyrininů, který si je teď mlčky měřil. Poprvé cítila hrozbu.

„Tak pojďme,“ řekla Yvane a vydala se zpátky směrem, odkud přišli.

Orisian a Anyara pospíchali za ní. Rothe se na chvíli zdržel, aby se ujistil, že Lišky nejdou za nimi.

„Nemá smysl odporovat, už se zjevně rozhodli,“ řekla Yvane. „Asi se nechtějí zamíchat do sporů mezi Huaniny. Nejspíš nás viní z toho, že jsme jim přivedli cizí lidi až na práh domova. Prostě jsme jejich pohostinnost už vyčerpali.“

III.

Orisian zjistil, že se Údolí slz velmi liší od jeho domova. Bylo poseto polorozpadlými rolnickými usedlostmi. Vypadaly menší a primitivnější než ty, které znal z údolí řeky Glas, a stály mezi neudržovanými poli. Půda tu byla vlhká a těžká, se spoustou malých mokřin a trsů rákosí. Pasoucí se dobytek působil apaticky a mrzutě.

Tu a tam míjeli cestou k moři ruiny opuštěných farem. Z většiny zbyla jen suť, občas ale narazili na neporušené vnější zdi domů, porostlé mechem a popínavými rostlinami. Kdysi tady žilo víc lidí, mnohem víc, pomyslel si Orisian.

Příležitostně spatřili osamělého pastevce, jak doprovází dobytek a švihá ho bičem po zadcích. Jednou jim cestu zkřížil lovec, který vedl poníka, na jehož zádech byl naložený vyvržený jelen. Objevil se nějakých sto kroků před nimi, zastavil se a zadíval se na okamžik jejich směrem. Měl trochu divnou, statnou postavu, která se téměř ztrácela pod mohutným kožichem, do něhož byl zahalený. Rothe zvedl ruku na pozdrav, ale muž neodpověděl a pokračoval v cestě k chatrči kus odtud u řeky.

Utábořili se u malého hájku. Varryn nasbíral dříví na podpal a už za chvíli měli rozdělaný oheň. Ess'yr opatrně ulehla na zem. Několik prvních hodin poté, co opustili *vo'an*, se pohybovala bez problémů, s téměř stejnou mrštnou elegancí, která jí byla vlastní před zraněním. Jak den ubíhal, její krok se ale krátil a nabýval na strnulosti.

Mezi stromy se vynořila Yvane a v umouněných rukou svírala podivné, kulovité předměty. Když spatřila udivený výraz na tváři Orisiana a Anyary, usmála se a řekla: „Zemní skopové. Nikdy jste ho neviděli?“

Anyara a Orisian potřásli hlavami, ale Rothe tiše mlaskl jazykem.

„Houby, které rostou pod povrchem. Když jsem byl ještě dítě, byly v Targlasu velmi žádané. Můj otec mě brávil s sebou, když na ně chodil do lesa. Ale dneska už je asi nikdo nesbírá,“ řekl.

„No, v téhle části světa je pořád považujeme za dobré jídlo,“ řekla Yvane. „Lišky je dokonce mají za lahůdku. Máte štěstí, že vám naservíruju takovou dobrotu.“

Nakrájela s Varrynem houby na tenké plátky a každý z nich na chvíli podrželi nad ohněm, než jej poslali dál. Houby chutnaly dobře – po mase a lehce zemitě.

*

Když pokračovali v cestě dolů ke Koldihrve, zeptal se Orisian Yvane na rozbořené farmy, rozeseté po krajině.

„Kdysi tady žilo víc lidí a půda je lépe živila,“ řekla.

„To mi došlo,“ odfrkl Orisian kousavě.

Na *kyrimka* ho obdařila jízlivým pohledem. „Že bys ztratil trochu z té své uhlazenosti!? No, to nemůže být na škodu, pokud to nepřeženeš. Každopádně – před válkou Poskvrněných patřila tato oblast Aygllu. Po pádu království přestala být zdejší půda v Bouřlivých letech obdělávána a už to tak zůstalo.“

Minuli desítku Kyrininů, kteří nejspíš mířili do *vo'anu* na břehu jezera. Varryn si s nimi vyměnil několik tichých slov. Z jejich pohledů se dalo usuzovat, že předmětem rozhovoru byla Ess'yr. Jeden z poutníků vytáhl z kazajky malý balíček a z něj svazeček bylin. Varryn kývnutím poděkoval a Kyrininové pokračovali v cestě.

Když v časném odpoledni usedli na chvíli k odpočinku, ohřál Varryn nad malým ohněm vodu, přihodil do ní byliny a nechal je vařit. Z nádoby se linul ostrý, téměř štiplavý pach. Jakmile Ess'yr odvar vypila, bledost z tváře jí trochu ustoupila a mohla snadněji chodit.

Ten večer, když se kousek od pěšiny ukládali ke spánku, přišel Orisian k Ess'yr a posadil se vedle ní. Zdálo se, že jim nikdo nevěnuje pozornost. Tiše se jí zeptal: „Co tvá žebra?“

Přezíravě mávla rukou: „To nic,“ řekla. „Pořád žiju.“

Její tetování bylo stále zanícené, nevsáknuté úplně do kůže. Bylo mnohem řidší než bratrovo. Kolem lící kosti se jí vinula spirála a v koutcích očí tvořilo barvivo vějířovitý vzor. Vypadalo to skoro krásně. První *kin'thyn*, přemítal Orisian. Pokud znovu někoho zabije, přibudou další.

„Inurian vždycky jako by měl lék na každou nemoc,“ poznamenal Orisian. „Řekl bych, že používal stejné medikamenty jako vy. Naučil se to od vás, od Lišek?“

Ess'yr jen přikývla. Dívala se teď na něj klidným, uhrančivým očima.

„Poslal jsi svou sestru za mnou. Udělals dobře,“ řekla.

Orisian věděl, co má na mysli – provázek Inurianova života.

„Byl to nápad Yvane. Měl jsem pocit, že má pravdu.“

„Myslí ti to mnohem bystřeji než většině tvých krajanů,“ poznamenala a nájemných rtech jí zahrál lehounký, jemný úsměv.

Orisian cítil, jak mu začínají hořet tváře. Poprvé po mnoha dnech zahlédl kousek staré Ess'yr, kterou znal, než dorazili k Anduranu – tu, jež v něm viděla Orisiana, ne jen nějakého dalšího Huanina. Její ruka ležela kousíček od jeho, prsty se opíraly o poddajný mech.

„Pohřbila jsi to v *dyn hane*?“ zeptal se Orisian.

Nastala kratičká odmlka. Každý, kdo by ji pozoroval méně upřeně než Orisian, by přehlédł jemné zacukání v očních koutcích. V tu chvíli se jí chtěl Orisian dotknout, utěšit ji, ale neudělal to.

„Ne,“ řekla. „Byl *na'kyrim*. Jen jedna jeho polovina v sobě měla krev pravých lidí. Ale našla jsem místo. Uřízla jsem dobrou vrbovou větev. Až zima skončí, zazelená se.“

„Ty jsi... jak dlouho jsi ho znala?“ zeptal se Orisian.

Na okamžik se zamyslela a Orisian se už bál, že neodpoví. Že – jako tak často, když se jí zeptal na něco, nač nechtěla reagovat – jeho otázku prostě přeslechne. Ale odpověděla:

„Pět let. Navštívil můj *vo'an*. Spatřila jsem ho, ale nemluvila jsem s ním až do příštího léta. Vrátil se.“

„A...“ Orisian potlačil nutkání si odkašlat. „Milovala jsi ho?“

„Moc,“ utrousila Ess'yr jen, jako by se jí zeptal, jestli se jí líbí jejich tábořiště. Neměl tušení, zda ji otázkou neurazil.

„Byl ke mně hodný,“ poznamenal Orisian. „Vždycky. Kdyby nebylo jeho, cítil bych se velmi osaměle po... po horečce. Mohl jsem si s ním kdykoliv promluvit, o čemkoliv. Bude mi moc chybět.“

K jeho překvapení se znovu usmála. Spletité linie na její tváři se při tom téměř elegantně zavlnily.

„Měl tě moc rád,“ řekla. Hovořila tak jemně, tak ohleduplně k jeho citům, že sebral odvahu k dalšímu kroku.

„Co ti říkal, tam u vodopádu? Varryn se pak rozzlobil. Slyšel jsem slovo *,ra'tyn'* a znělo to důležitě. Mělo to něco společného se mnou?“

Sklopila oči a Orisian pochopil, že zašel příliš daleko. Nedala najevo hněv a neodtáhla se, ale náhle cítil, že se mezi nimi rozevřela propast. Už nebyla Ess'yr, kterou trochu znal. Stala se Kyrininkou, již neznal takřka vůbec.

„O tom se nemluví,“ řekla a odvrátila se. O jejím zranění při tom pohybu svědčila jen lehká strnulost. Orisian pochopil, že tím je rozhovor u konce.

Chvíli ještě seděl na místě a zápasil s podrážděním. Cítil se kvůli ní jako dítě. Věděl, že to tak nezamýšlela, přesto ho to zasáhlo. Ještě víc ho ale rozladily vlastní chyby. Musí přece existovat nějaký klíč, obrat nebo způsob chování, který mu chybí a jenž by mu k ní otevřel cestu. Nedařilo se mu překlenout propast, která je rozdělovala. Přesto – kdyby se ho někdo zeptal, proč se tak trápí, proč se tak touží s Ess'yr sblížit, nedokázal by to vysvětlit.

*

Ráno, když se probudili, zjistili, že je Yvane stále ještě zabalena do pokrývek a mělce, přerývaně dýchá. Rothe, který si vzal poslední hlídku, tvrdil, že to tak trvá už nejméně půl hodiny. Neprobudila se, ani když jí Orisian váhavě zatřásl ramenem. Dlouhé minuty nad ní nerozhodně postávali.

„Měli bychom dojít k řece pro vodu...“ říkal právě Rothe, když se Yvane konečně probudila, posadila se a zadívala se na okolostojící.

„Na co všichni tak zíráte?“ zeptala se trochu omámeně.

Okamžitě se dali do uklízení prostého tábořiště a podělili se o trochu jídla. Teprve když se znovu ocitli na cestě a probíjeli se bažinatým terénem, kde rákosí téměř blokovalo stezku, přidal se Orisian k Yvane, aby se jí zeptal, co se stalo.

„Navštívila jsem Koldihrve, jako jsem navštívila Inuriana v Anduranu,“ vysvětlovala. „Abych zjistila, jestli nás tam vůbec přijmou. To hnízdo toho nemůže nabídnout moc, ale Hammarn nám aspoň poskytne střechu nad hlavou. Bojím se, že jsem ho skoro vyděsila k smrti. Už je to dlouho, co mě takhle viděl. Asi na to zapomněl. Jeho hlava je děravější než potrhaná síť.“

Očividně viděla nebo vycítila, že Orisiana trápí pochyby, protože se na něj usmála.

„Nedělej si starosti. Hammarn je jenom starý, roztržitý *na'kyrim*. Někdy je trochu... divný, ale má srdce na pravém místě. Je to přítel a návštěva ho velmi potěší. Což se o většině ostatních obyvatel Koldihrve rozhodně říct nedá.“

Orisiana nelákala představa, že se ocitnou ve městě plném tuláků a lidí bez pána. Tušil, že je tam nečeká vřelé přijetí. Na druhou stranu se ale těšil, že spatří místo, kde žijí Huaninové a Kyrininové mírumilovně bok po boku. Nevěděl o žádném jiném, kde by něco takového bylo v dnešní době možné. Předtím o tom nepřemýšlel, ale teď si uvědomil, že tam musí žít i *na'kyrimové*, a to vědomí mu trochu zrychlilo tep. Inurian a Yvane byli jedinými *na'kyrimy*, které kdy poznal. Dalšího zahlédl jen na vteřinu v Kolglasu během svátku Zrození zimy – Aeglysse.

„Yvane, nevíte, jestli Inurian pocházel z Koldihrve?“ zeptal se. „Vím, že jeho otec patřil ke klanu Lišek, ale nikdy jsem nezjistil, kde vyrostl.“

„Ne, nepocházel,“ odvětila Yvane tiše. „Narodil se v letním *a'anu* v Car Anagais. Jeho matka...“ na okamžik se odmlčela a podívala se na něj. „Raději toho necháme. Není to nejveselejší příběh. Kromě toho, nemyslíš, že by ti o tom vyprávěl sám, kdyby chtěl, abys to věděl?“

Orisian sklopil zrak k rozbředlé půdě ubíhající mu pod nohama.

„Možná,“ připustil. „A možná mi jednoho dne chtěl vyprávět o spoustě věcí. Řekl bych, že mě chtěl vzít s sebou do lesa. Snad dokonce už příští léto.“

„Možná máš pravdu,“ řekla Yvane. „Nemyslím, že by tam někdy chtěl vzít nějakého Huanina, ale tebe... ano, možná ano.“

Pak ztichla a dál pokračovali mlčky. Z nízko visících, nekonečných mraků se začaly snášet sněhové vločky. Nad hlavou jim proletělo hejno hus, připomínající tlusté šípky vystřelené z kuše. Nahoře v lesích na okraji Car Criagaru zatroubil jelen. Byl to žalostný zvuk. V některých legendách se pravilo, že když bohové opouštěli svět, všechny bytosti plakaly – s výjimkou Huaninů a Kyrininů, kteří byli příčinou jejich odchodu.

Tentokrát zmizelo do nenávratna něco jiného, přemítal Orisian. Kéž je nám tato noc vřelou vzpomínkou, kéž je zárodkem nového života. To byla slova, která jeho otec vyslovil během večera, kdy si připomínali svátek Zrození zimy – jako to činil každý rok, kam až Orisianova paměť sahala. Ale tentokrát nebylo ve vzpomínkách na Zrození zimy nic hřejivého. Na hradu Kolglas nebylo zaseto žádné semě – nebo alespoň ne dobré. Až přijde jaro, rozpučí se nad světem změněným k nepoznání.

*

Dorazili k opuštěné stodole a chvíli si v ní odpočinuli. Sněžení se změnilo v občasnou plískanici. Střechu budovy tvořil jen krov; jeho práchnivějící trámy připomínaly žebra napůl zetlelé zdechliny, vyvržené na břeh rozbouřenými vodami.

Yvane dřímala, zahalená do kožešinové kazajky. Rothe s Anyarou jedli. Varryn nanášel na stále zarudlé tetování na sestřině tváři hojivý balzám a něco si spolu šeptali. Orisian neměl klid – neustále přecházel stodolou sem a tam. Stavba nenesla stopy ohně, bouře ani jiného násilného poškození. Jako tolik jiných opuštěných hospodářských budov, které minuli při cestě údolím, se stala obětí zanedbání, nikoliv náhlé katastrofy.

Orisian vyšplhal do díry ve zdi. Kameny byly porostlé krunýřem šedozeleného lišejníku. Mladík po něm přejel prsty, zkoumal jeho miniaturní spletitou texturu. Pak prudce zafoukal vítr a vrhl mu do tváře ledovou směs deště se sněhem. Orisian se zašklebil odporem a odvrátil tvář.

„Nevystrkujte hlavu!“ zvolal Rothe. „Nevíme, kdo nás zrovna pozoruje!“

Orisian sestoupil o krok níž, pak ho ale něco přimělo, aby se ještě jednou zadíval ven. Nějakých dvacet kroků od stodoly spatřil skupinu postav – byli to kyrininští válečníci. Mlčky na něj hleděli, tváře hustě pokryté *kin'thyny*. Obě strany na několik okamžiků strnuly, bičované sněhem a deštěm. Pak se vedle Orisiana nehlučně vynořil Varryn a prosmýkl se ven. Orisian ho pozoroval, jak hovoří s nově příchozími.

„Co se děje?“ zeptal se za Orisianovými zády Rothe. Mladík ale mohl jen pokrčit rameny.

Po několika minutách zmizeli válečníci v okolních houštinách a Varryn se vrátil. Krácel odhodlaně, skoro spěchal.

„Co je?“ zeptal se Orisian, ale Kyrinin ho ignoroval a šel si promluvit s Ess'yr. Jejich jazyk byl nesrozumitelný, výrazy na tvářích ale hovořily za vše. V očích jim zaplála jiskra, tón řeči zněl naléhavě. Yvane se zavrtěla a Orisian ji viděl víc a víc vraštit čelo.

Varryn a Ess'yr zjevně dospěli k rozhodnutí, protože se začali kvapně připravovat k odchodu.

„Nepočkáme, až se zlepší počasí?“ zeptala se Anyara a dala si záležet, aby skryla zvědavost.

„Ne,“ řekla Ess'yr. „Rychle odejdeme.“

„Co se děje?“ zeptal se Orisian.

„Nepřítel se blíží.“

Všichni pospíchali za oběma Kyrininy, kteří mezitím vyrazili ze stodoly. Yvane se tvářila zamyšleně.

„Inkallimové?“ zeptal se Orisian, ale Yvane zavrtěla hlavou.

„Vypadá to, že v horách zuří válka. Není to obyčejný přepad – na sever se přihnaly stovky Bílých sov. Nikdy jsem neslyšela, že bych jich na území Lišek vpadlo tolik. Takhle Kyrininové bitvy nesvádějí, aspoň ne v současnosti. Raději se vždycky příkradou v malých skupinách.“

„Míří tedy sem?“

„Pravděpodobně. U Koldihrve leží největší *vo'an* Lišek. Pokud mají Bílé sovy spadeno na krev úhlavních nepřátel, přepadnou ho. A o jejich krvelačnosti se nedá pochybovat, když jich vytáhla do boje taková armáda. Smrdí to. Jako všechno ostatní. Jestli brzy nebudete na lodi mířící na jih, možná nakonec nepoplujete nikam.“

*

Když obešli olšový lesík a konečně se dostali na dohled k moři, naskytl se jim zvláštní pohled. Široké ústí řeky Dihrve lemovaly dvě naprosto rozdílné osady. Na severním břehu se pod ochranou primitivní přehrady rozkládala chaotická změť domů a hrubých stavení – Koldihrve, město svobodných lidí. Na jižním stál *vo'an*, do dálky se táhnoucí záplava stanů a chatrčí, mnohem větší, než Orisian očekával. Obě sídliště spojovala dřevěná lávka na kůlech, vedoucí nad řekou. Vypadalo to jako výjev z dávné minulosti, z dob před válkou Poskvrněných, kdy měly obě rasy společného víc než jen nedůvěru a hořkost.

A ještě mnohem nečekanější, ale nanejvýš vítaný pohled se jim naskýtal za zchátralými střechami Koldihry – pohled na vysoké stěžně námořních lodí, kotvících v ústí řeky.

*

Cerys, Vyvolená Highfastu, ohmatala prsty lem prostého hnědého roucha. Byl roztřepený. Bude ho muset brzy vyspravit, jako už mnohokrát předtím. Jen velmi málo *na'kyrimů* v Highfastu by Vyvolené odepřelo nový oděv, ale Cerys chtěla jít ostatním příkladem. Than Kilkry-Haigu stále každoročně posílal malý obnos v mincích a menší dary se daly očekávat také od Kenneta nan Lannis-Haig – Inurianovou zásluhou, samozřejmě – či od jednoho nebo dvou vládců ze severního pohraničí Taral-Haigu. Veškeré příjmy ovšem plynuly na jídlo a materiál potřebný pro sepisování kronik a opisování dokumentů. Na takový přepych jako nové oblečení toho zbývalo velmi málo. Když stál v čele klanů kilkryjský than, byla situace snazší. Teď musel Lheanor oc Kilkry-Haig posílat stále větší daně na jih do Vaymouthu – na utajené počínání v Highfastu mu toho tolik nezbývalo.

Vyvolená si nechala lem šatů vyklouznout z prstů. Připustila, aby ji plané úvahy odvedly od naléhavých záležitostí současnosti. Jemně sáhla do Sdíleného a nechala smysly plout s jeho proudy. Vycítila přítomnost těch, které hledala – konkláve se už sešlo v místnosti, sousedící s jejími komnatami tady v hradní věži.

Vyhlídka na zasedání ji netěšila. V Highfastu zavládl neklid, lidé byli popudliví a podráždění. V posledních dnech kolovalo příliš mnoho zvěstí. Možná alespoň těm učiní dnešní zasedání přítrž.

Pověsila si na krk úřední řetěz. Byl velmi jednoduchý, tvořený nezdobenými železnými články, jak se slušelo na symbol spíše služby než nadřazenosti. Být zvolena do čela konkláve pozvedalo Cerys nad ostatní jen do té míry, aby mohlo břemeno povinnosti zachovat Highfast a jeho nashromážděné vědění o to tíživěji dopadnout na její ramena. Váha řetězu Vyvolenou vyčerpávala a kromě oficiálních příležitostí jako ta dnešní jej nenosila.

Když vstoupila do zasedací síně, tiché rozhovory umlkly a všechny zraky se stočily k ní. Usmála se s větší rozhodností, než jakou cítila. Přítomno bylo pět dalších *na'kyrimů*. Většinu z nich by označila za přátele, to ale nijak nesnižovalo napětí, které v místnosti vládlo. Cerys zaujala místo v čele stolu a nalila si pohár vody. Někdo jí podal podnos s řádně propečeným chlebem a ona si kousek utrhla a spolkla. Tento malý obřad sahal dvě a půl století

nazpátek do prvních dnů konkláve v Highfastu. Říkalo se jím, že je třeba nejprve utišit hlad a žízeň, aby účastníky rokování nemohly rozptylovat při nadcházejících jednáních. Cerys neměla v těchto dnech právě chuť k jídlu, ale staré zvyklosti bylo třeba respektovat.

„Vzal si každý jídlo a pití?“ zeptala se, a když všichni přikývli nebo zabručeli na souhlas, pokračovala: „Tak tedy začneme.“

Obrátila se ke starému, křehce působícímu muži vedle sebe. Dlouhé vlasy měl bílé jako sníh, oči téměř zakalené a tvář posetou tisíci drobnými vráskami. Olynovi bylo víc než sto let – byl tedy starý i podle měřítek dlouhověkých *na'kyrimů* – a Cerys váhala, zda ho zatěžovat a svěřovat mu zprostředkování špatných zpráv. I když ovšem tělo nechávalo Olyna na holičkách, jeho mysl a vůle byly silné jako vždy. Sám si přál zopakovat před konkláve to, co zašeptal Vyvolené do ucha přede dvěma dny.

„Olyn má zprávy, o kterých jsem se domnívala, že byste je měli všichni slyšet,“ oznámila Cerys. „Olyne, mohl byste?“

Olyn se narovnal a olízl si rty.

„Vrány jsou v poslední době neklidné,“ začal rozechvělým hlasem, který se příliš nehodil k průzračnosti jeho mysli. „Strávil jsem s nimi spoustu času a snažil se je ukonejšit. Když byly obzvlášť nervózní, dokonce jsem u jejich hnízda spal. Je tomu čtyři noci, co mě vzbudil velký křik. Když jsem se snažil vypátrat jeho příčinu, zjistil jsem, že se vrátila jedna dlouho ztracená vrána. Idrin, Inurianův společník.“

Kromě nadechování a vydechování se v místnosti neozýval jediný zvuk, Cerys ale vnímala všeobecnou lítost. Všichni pochopili, co Idrinův návrat znamená. Definitivně uhasil poslední jiskřičku naděje, že by Inurian ještě mohl být naživu.

„To je pro nás velká ztráta,“ zašeptala Alian, krásná, štíhlá žena. Hovořila se sklopenou hlavou. Je příliš mladá, než aby se mohla s Inurianem příliš stýkat, když tu ještě pobýval, ale cítí, že ji jeho smrt ochudila, pomyslela si Cerys. Všichni to tak cítíme – a právem.

„Nevíme, co se stalo, ale není pochyb o tom, že nás Inurian opustil,“ řekla Cerys. „Pokusila jsem se ho dotknout – vím, že i vy jste udělali totéž – ale nic. Je to, jak říká Alian, velká ztráta. Rozhodl se z Highfastu odejít, ale zanechal tu svou stopu, stejně jako toto místo poznamenalo jeho.“ Zadívala se na chovatele vran. „Je toho ovšem víc, co jsem chtěla, aby vám Olyn pověděl.“

„Teď už opustíme pevnou půdu,“ zaskřehotal starý slepec. „Myslím, že... že jsem zachytil okamžik Inurianovy smrti. Před několika dny, když jsem se ponořil do Sdíleného, jsem na zlomek vteřiny pocítil jeho odchod. Přestal být živou součástí Sdíleného a stal se částí jeho paměti.“

„To muselo být bolestné,“ prohlásil vysoký muž se světlými vlasy spletenými do copu.

„To bylo, Mon Dyvaine. To bylo. Ale vycítil jsem ještě něco dalšího, další přítomnost, slabou a nejasnou. Nemyslím, že Inurian byl sám, když umíral. Jeden z nás byl při tom. Nějaký *na'kyrim*.“

Chvilí trvalo, než si ostatní plně uvědomili význam jeho slov. Nakonec přerušila zamyšlené mlčení Eshenna. Byla nejmladší členkou konkláve, povýšenou do úřadu už po pouhých čtyřech letech pobytu v Highfastu. Rychlost myšlení a schopnost využívat moc Sdíleného měly na jejím rychlém vzestupu stejnou zásluhu jako její původ – Eshenna přišla do Highfastu z Dyrkyrnonu. Toto útočiště *na'kyrimů* hluboko na bažinatém území kyrininského kmene Volavek představovalo úplně jiný svět než Highfast s jeho asketičností a disciplinovaností. Pouze na tajném Vnitřním dvoře království Adravane žilo víc talentovaných *na'kyrimů* než v Dyrkyrmonu.

Právě Eshenna byla ze všech členů rady zdrojem největších Cerysiných obav. Měla v sobě oheň, který pobyt v Highfastu dosud nedokázal úplně zkrotit tak, aby mohl být využit k vlastním účelům. Věnovala se studiím a výzkumu stejně vášnivě jako všichni ostatní, ale vnější svět v ní stále nacházel silnější odezvu, než se na členku konkláve slušelo.

„Omluvte mou těžkopádnost, Vyvolená,“ řekla Eshenna. „Ale měli bychom si ujasnit, co tu zaznělo. Máme tedy důvod předpokládat, že Inuriana zabil jeden z nás?“

Cerys si povzdechla. „Jak už zmiňoval Olyn, opouštíme pevnou půdu. Ale zdá se to být... možné.“

„Těžko se dá tomu věřit,“ pravila Eshenna. „Je to už velmi dávno, co *na'kyrim* zabil *na'kyrima*.“

„Naposledy se to stalo před lety v Koldihrve,“ ozval se Olyn. „Pak už bychom se museli vrátit, aspoň pokud vím, minimálně dvě století nazpátek, do počátku Bouřlivých let. Hyrungyr tehdy na pokyn Amgadana Koláře, pána hradu Asger Tan, zabil přinejmenším dva *na'kyrimy*. Samozřejmě v dávnějších dobách, za Tří království nebo války Poskvrněných, to nebyvalo nic neobvyklého.“

Mon Dyvain roztržitě bubnoval prsty do starodávné desky stolu.

„Takže dávná historie se probouzí k novému životu,“ zabručel.

„Myslím, že ano,“ přitakala Cerys. „Někteří z vás už o tom vědí, ale ostatní možná ne – když Snící hovořil o Inurianově smrti, zmínil se také o někom jiném. O muži, jehož přítomnost ve Sdíleném Tyn zjevně považuje za... zneklidňující.“

„Pak to musí být pravda,“ řekla Eshenna okamžitě. „Tento muž, tento *na'kyrim*, o kterém Snící hovořil, bezpochyby nese vinu na Inurianově smrti.“

Cerys si mladou ženu mlčky prohlížela. K jejím slovům nebylo příliš co dodat.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Eshenna.

„Nic. Můžeme jen pozorovat a učit se a snažit se pochopit souvislosti, jak je naší povinností,“ prohlásila Alian.

Ostatní si toho možná nevšimli, protože Eshenna se to snažila skrýt, ale Cerys zaregistrovala v její tváři lehké škubnutí, jak mladá *na'kyrimka* s přemáháním potlačila instinktivní nesouhlasnou odpověď.

„Máte nejspíš pravdu, Alian,“ řekl Mon Dyvain. „Ale nebude to tak snadné. Víme, že Anduran podlehl silám Černé stezky. Víme, že je Inurian mrtev – klid jeho duši. Ty dvě události spolu jen sotva nesouvisí.“ Rozhlédl se po ostatních členech konkláve. „Můžeme tedy nejspíš vyvodit následující závěr – ve službách Černé stezky je *na'kyrim*, připravený zabít.“

„Přesně tak,“ souhlasila Eshenna. Cerys si koutkem oka všimla, že Olyn zamračeně přikyvuje.

„Ale proč by *na'kyrim* sloužil Černé stezce?“ zeptal se Mon Dyvain. „Její věřící nejsou zrovna proslulí náklonností k nám.“

„A kdo je?“ zeptala se Alian tiše.

Cerys konejšivě zvedla ruku. „Neunáhleme se se svými závěry,“ řekla. „Sdílím v tomto případě vaše pocity, ale opravdové pochopení může být někdy překaženo rychlými soudy.“

Mon Dyvain sklopením hlavy naznačil, že přijímá její lehkou výtku.

Pohled Vyvolené spočinul na jednom z těch, kteří seděli kolem stolu – Amonynovi. Svalnatý, uhlazený muž dosud nepromluvil. To bylo pro něj typické. Naslouchal a přemýšlel a za všech okolností zachovával klid. Byl také podle jemných náznaků, z kterých bylo možné dojít k takovému závěru, pravděpodobně prodchnut Sdíleným mnohem mocněji než kdokoliv jiný v Highfastu. Cerys ho viděla utišit naříkající dítě jediným konejšivým dotekem a ze samého prahu smrti navrátit k životu vojáka z Kilkry-Haig, kterého na horské stezce téměř rozdrtily padající balvany. Dlouho ho milovala tím vzdáleným, neurčitým způsobem, který byl vlastní *na'kyrimům* odsouzeným k bezdětnosti, a příležitostně oba nacházeli útěchu v náruči toho druhého.

Zavrtěl se pod jejím tázavým pohledem.

„Promluvil Snící znovu?“ zeptal se.

„Něco šeptá a mumlá. Jeho odpočinek zjevně něco ruší, ale písaři zachytili jen velmi málo. A nic důležitého.“

Amonyn se na ni smutně usmál. „V tom případě se obávám, že nemůžeme nic dělat. Bude nejlepší držet se dál naší samoty a zachovávat mlčení. S

jednou výjimkou – možná by se měl o našich podezřenech dozvědět Lheanor oc Kilkry-Haig.“

Cerys se usmála. Uvažovali podobně, ona a Amonyn.

„Pokud bude konkláve souhlasit, mám poselství pro thana již připraveno,“ řekla. „Stojí v něm, že se domníváme, že se v údolí Glas pohybuje neznámý *na'kyrim* a že je možné – pouze možné – že pracuje ve službách Černé stezky. Aspoň tohle klanu Kilkry dlužíme za to, že tolik let chránil Highfast. Zda toto varování Lheanorovi k něčemu bude, to netuším.“

„A to je všechno, co uděláme?“ zeptala se Eshenna.

„O všech krocích samozřejmě musí rozhodnout konkláve, ale navrhovala bych, abychom teď sledovali Snícího pozorněji a pečlivě studovali jeho slova. Budeme také dávat pozor, zda ve Sdíleném neucítíme další narušení. Tímto způsobem splníme úkol, který jsme kdysi dostali od Kulkaina oc Kilkry a k jehož plnění nám poskytl Highfast – budeme čekat, pozorovat a učit se.“

Vyvolená viděla v očích Eshenny pochyby. Nikoliv otevřený nesouhlas, ale přinejmenším silnou nejistotu o správnosti jejich počínání. Otočila se doprava. „Alian?“ zeptala se.

„Budeme čekat a pozorovat,“ pronesla Alian bez váhání.

„Čekat a pozorovat,“ přitakali Mon Dyvain, Olyn i Amonyn. A po kratičkém zaváhání také Eshenna.

*

Když se konkláve rozešlo, uchýlila se Cerys zpět do svých prostých komnat. Byla unavená. Opatrně si sundala z krku řetěz a vrátila ho do dubové skříňky. Byla v pořadí osmou Vyvolenou Highfastu; často si v duchu kladla otázku, zda se její vážení předchůdci také někdy cítili tak neschopní dostat svému poslání jako ona.

Úvahy Vyvolené přerušilo jemné zaklepání na dveře. Napůl ho očekávala.

„Vstupte, Eshenno,“ zvolala.

Nejmladší členka konkláve vešla s patřičnou pokorou do místnosti.

„Odpust'te, že vás ruším, Vyvolená,“ řekla.

Cerys odmítla její omluvu mávnutím ruky a pokynula mladé ženě, aby se posadila.

„Nerušíte, Eshenno. Být sama se svými myšlenkami už není zdaleka tak uklidňující jako dřív. Obávám se, že totéž se dá v současnosti říci o mnoha z nás.“

Eshenna si uhladila jednoduché šaty. Starosti se jí rýsovaly v očích stejně zřetelně jako jizva na bledé pokožce tváře.

„O čem si se mnou přejete mluvit?“ zeptala se Cerys.

„Myslím, že o ničem, co byste už nevěděla, Vyvolená. Samozřejmě nechci zpochybňovat rozhodnutí konkláve, ale...“

„Ale rozčiluje vás pomyšlení, že budeme nečinní. Trpěliví,“ dokončila za ni Cerys.

„Jak jsem řekla, nic, o čem byste už nevěděla.“

„Také vím, že to myslíte dobře, že vaše pochybnosti jsou upřímné. Ale co přesně byste chtěla, abychom podnikli?“

„Nejsem si jistá, Vyvolená. Ale mé srdce si žádá víc než prostě jen čekat a přihlížet. Víím, že Inurian opustil toto místo už před mým příchodem, ale od chvíle, kdy jsem tady, jsem o něm slyšela jen samé dobré věci. Nezaslouží si jeho smrt jinou reakci než tuto? Neměl by se jeden z nás vydat na sever a pokusit se zjistit, co se doopravdy stalo?“

„Jeden z nás, například vy?“ zeptala se Cerys s povytaženým obočím.

Eshenna čelila jejímu pohledu bez sebemenšího náznaku rozpaků.

„Dokážu zamaskovat svou přítomnost tak, aby si mě jiný *na'kyrim* nevšiml, pokud mě přímo nečeká nebo nehledá. Nebála bych se to zkusit, Vyvolená.“

„O tom nepochybuji. Když Grey Kulkain nabídl Lorrynovi, aby přišel do Highfastu a založil tu knihovnu a místo studií, řekl, že si přeje shromažďovat a chránit vědění, pochopení věcí, vzpomínky na minulost. Uvědomoval si, že pokaždé, když světem otřásaly zmatky a panovala vřava – při vyvraždění Whreininů, při pádu království – bylo mnoho z toho, co už jsme dosáhli, rozváto na všechny strany a ztraceno. Spolu s Lorrynem doufal, že toto místo bude studnicí a útočištěm vědění, takže ať národy světa postihne cokoli, neupadne to v zapomnění. Byli to skvělí muži s ušlechtilou vizí, kterou já i ostatní tady sdílíme. Vy určitě také.“

„Samozřejmě, Vyvolená.“

„A tak se skrýváme za těmito silnými zdmi,“ pokračovala Cerys.

„Schováváme se před zraky Huaninů, na jejichž území sídlíme. Odpusťte mi, pokud to bude znít jako hloupá otázka, Eshenno, ale proč asi?“

Eshenna jen na vteřinku zaváhala, pak tichým hlasem odvětila: „Protože se Huaninové *na'kyrimů* bojí a nedůvěřují jim, Vyvolená. Protože zdaleka ne všichni jsou stejně tolerantní jako thanové Kilkry.“

„Přesně tak. Highfast není pouze místo studia. Pro lidi jako my je to také bezpečný přístav. Útočiště před... krutostí, s jakou jsou s námi Huaninové i Kyrininové zvyklí zacházet. Stejným úkrytem je pro nás i Dyrkyrnon. Existuje jen velmi málo míst, kde takoví jako vy a já mohou žít v klidu a míru. Překvapí vás, když vám řeknu, že chápu, proč tomu tak je? Že někdy

téměř sympatizují s těmi, jež potřebují tak málo povzbuzení k tomu, aby se obrátili proti *na'kyrimům*, kteří mezi nimi žijí?“

Viděla a cítila překvapení, které její prohlášení vzbudilo.

„Mnoha, přemnoha *na'kyrimům* bylo po válce Poskvrněných, během Bouřlivých let i poté, strašlivě ublíženo. To víte stejně dobře jako já, Eshenno. Víte to, ale možná si tak plně neuvědomujete, že také *na'kyrimové* se předtím dopouštěli hrozných věcí. Orlane ovládl mysl svého krále a přiměl ho, aby zradil vlastní lid. Dávno předtím tu byl Minon Mučitel; Dorthyn, který použil všechny síly a schopnosti k tomu, aby zničil vlčí plémě, aby vyhladil celou rasu. Bylo jich mnoho, Eshenno. Mnoho, kteří své nadání proměnili ve strašlivou zbraň. Huaninové si nejvíce pamatují Orlana a hořce proklínají jeho jméno, ale nebyl zdaleka jediný – ani nejhorší.“

„Obávám se, že vám tak úplně nerozumím, Vyvolená,“ zamumlala Eshenna.

„Je mou povinností zachovat Highfast a všechno, co je v něm ukryto. Moc Sdíleného je užita špatně, pokud je užita k zasahování do sporů Huaninů. Možná to myslíme dobře, ale i tak bychom svými činy pouze připomněli lidem to, čeho se tak bojí. Pokud se nějaký *na'kyrim* opravdu zapojil do všeho vraždění v Lannis-Haigu a slouží Černé stezce, není pravá chvíle na to, abychom dávali v sázku naše utajení. Kilkryjští vojáci nahoře na baštách sice skládají přísahu mlčenlivosti, ale neexistuje způsob, jak svázat tolik jazyků. Už tak je mnohem víc lidí, kteří vědí, kde jsme a co tu děláme, než si vůbec dokážete představit. Pokud vejde ve všeobecnou známost, že *na'kyrim* pomáhá Černé stezce, kdo ví, zda se část hněvu, který bude následovat – a následovat určitě bude – neobráťí proti nám? Bylo by lepší světu nepřipomínat, že existujeme.“

„Přesto,“ namítla Eshenna, „pokud je pravda, že jeden z *na'kyrimů* opakuje chyby minulosti, neměli bychom se mu právě my mnohem spíše než klany postavit a uvést věci do pořádku?“

Cerys se odměřeně usmála. „To bylo pohotové, Eshenno. Ale ne dost, aby mě to zviklalo. Trvalo staletí, než jsme shromáždili vědění, které je tu zaznamenáno v knihách, rukopisech a svitcích. Nebudu všechno vystavovat riziku jen proto, abych napravila něčí chyby. Alespoň do doby, než se dozvíme mnohem víc, než víme teď.“

„Odpusťte mi mou neústupnost, Vyvolená. Přesto se domnívám, že si smrt jednoho z nás zaslouhuje odpovědi.“

„Eshenno,“ řekla Cerys klidně. „Inurianova smrt mě velmi zarmoutila. Ale jsme tady kvůli rukopisům. Kvůli studiu a zaznamenávání minulosti. Ne proto, abychom soudili, nebo dokonce vykonávali rozsudky. Já i konkláve nabádáme k trpělivosti. Budeme čekat a budeme pozorovat. Pokud se ukáže,

že je správné, a pro nás nejlepší, abychom udělali víc, bezpochyby tak učiníme. Nemohu vás tu držet, pokud vás srdce nabádá k odchodu. Highfast není vězení. Ale dokud tady zůstanete, musím vás požádat, abyste důvěřovala moudrosti konkláve a řídila se jeho rozhodnutím.“

Eshenna sklonila hlavu. „Samozřejmě,“ řekla a zvedla se k odchodu.

Dveře se už za ní téměř zavřely, když Cerys dodala: „Bude mi velmi líto, Eshenno, pokud se jednoho dne rozhodnete Highfast opustit. Někdy opravdu potřebujeme jiný pohled na věc, abychom oživilí a okořenili naše tradice.“

„Děkuji, Vyvolená,“ zaslechla ještě Cerys mladou ženu, pak se dveře s klapnutím zavřely.

Cerys si povzdechla a prohrábla si vlasy. Jak sladké by bylo mít několik dní klid, spát pár nocí beze snů. Věděla, že jí ale s největší pravděpodobností nic takového dopřáno nebude. Přesto existovaly malé úlevy. Otevřela skříňku a vytáhla vonné svíce, které zapalovala jen zřídka, pouze za výjimečných nocí. Dnes večer k ní přijde Amonyn. Nemluvili o tom, ale věděla, že ano. V noci poskytnou jeden druhému alespoň trochu útěchy, aby se mohli lépe vypořádat s povykem a řáděním okolního světa.

IV.

Ve zdech Měsíčního paláce Gryvana oc Haig se skrývalo bohatství, které si až na pár nejhrabivějších duší nedokázal nikdo představit. Byly tam drahokamy z propastí Karkyre a kopců Far Dyne; pruty čistého stříbra z Kilkry-Haigu; nesčetné balíky nejjemnějších kožešin, jaké mohly severní hvozdy nabídnout; lahvičky barviv z Nar Vay, cennější než zlato. A nacházely se tu i poklady ze širokého okolí – jemná, do nejmenších detailů propracovaná díla z mědi z Tal Dyre, hedvábí a samet propašovaný z dalekého jihu, perly velikosti ptačího vejce z ústřicových polí království Dornach. Při pohledu na takové jmění mohl člověk snadno strnout úžasem a vzplanout touhou.

Když Mordyn Jerain pozoroval účetní, jak zapisují kořist z měst Dargannan-Haigu do dlouhých seznamů, neměl ale před očima drahé kamení, šperky či zlaté mince. Viděl především moc a možnost podřizovat jiné lidi své vůli. Vlastní poklady měl zavřené za pevnými dveřmi a silnými zdmi Rudého paláce, osobní armádu ubytovanou v soukromých kasárnách. Kancléř už dávno pochopil, že se myšlení mnoha obyvatel Vaymouthu řídí prostou logikou – co dělat v dané situaci se rozhodovali zcela a výlučně podle toho, jaký zisk jim mohlo jejich počínání přinést. A on nepatřil k těm, kteří by nad takovou slabostí ohrnovali nos. Každý člověk potřebuje pravidla, podle

kterých se bude řídit. Někteří si vybrali peníze, a to dávalo Stínové ruce nad nimi moc.

Tal Dyreňan se otočil na patě a nechal lidi pracovat. Spleťtými schodišti a chodbami vystoupal do horních pater paláce. Už krátce poté, co dal vale otcově obchodní lodi, pochopil, že vládnoucí rod Haigu stojí na prahu obrovské moci a vlivu. A teď navzdory nejisté situaci věřil další příležitosti. Klan Dargannan-Haig, neukázněné dítě už od chvíle, kdy Gryvanův dědeček umožnil jeho vznik, byl poražen a brzy bude nadobro zkrocen. Lannis, nejmenší z klanů, ovšem léta vzpurný, byl vyhlazen. Dokonce i Lheanor oc Kilcry-Haig byl oslaben a musel mít teď, v době války, neustále na paměti, komu je zavázán věností. Zbývalo jen vyhnat fanatiky Černé stezky a Gryvan bude konečně moci upnout veškerou pozornost k pokladům jihu – ke svobodným městům ve Zlaté zátoce, k Tal Dyre a samotnému království Dornach. Nejvyšší than se možná ještě dočká toho, že vytvoří největší království, jaké kdy svět viděl. A Mordyn mu bude jako vždy stát po boku.

Gryvana oc Haig našel v jednom z pokojů s terasou, ležících na jižní straně paláce. Nejvyšší than si pročítal dokumenty, obklopen houfem horlivých písařů. Ve vysoké kleci z tepaného drahého kovu cvrlikal zpěvný pták. Na stolku vedle thana stála zjevně zapomenutá láhev vína.

Mordyn si v uctivé vzdálenosti odkašlal. Gryvan vzhlédl, s úsměvem odložil dokumenty stranou a propustil pomocníky. Kancléř se uklonil.

„Dobře, že jsi tady, Mordyne,“ řekl nejvyšší than. „Chtěl jsem pro tebe poslat.“

Kancléř neodpověděl, protože jeho pozornost upoutal pohyb u jednoho z velkých otevřených oken, vedoucích na terasu. Když si uvědomil, že tam ve skrytu číhá Kale, thanův osobní strážce, zmocnilo se ho lehké podráždění. Kale byl jako stárnoucí pes – neschopný se od svého pána odloučit byť jen na vteřinu.

„Jsem vám k dispozici,“ řekl konečně. „Soupis vašeho nedávno nabytého majetku je téměř hotov a nevyžaduje si už mou bezprostřední pozornost.“

„Ta kořist je nejmenší z mých zisků,“ pravil Gryvan. „Myšlenka, že mám Ingryna bezpečně pod zámkem v žaláři, je mi vítanější než sebevětší hromada drahokamů. Ale kvůli tomu jsem s tebou dnes odpoledne hovořit nechtěl. Máme nějaké zprávy ze severu?“

„Nic nového. Většina údolí zůstává v rukou Černé stezky. Lheanor se, zdá se, krotí a trpělivě čeká na příchod naší armády. Pokud má Lagair pravdu, ztratil than od synovy smrti něco ze své tvrdošijnosti.“

„A vítězství opravdu vybojoval jen klan Horin-Gyre?“

„Horin-Gyre a kyrininské Bílé sovy. Nemáme zprávy o žádných jiných bojových silách, snad kromě hrstky Inkallimů. A havrani tam jsou asi hlavně proto, aby nespouštěli Horin-Gyre z očí.“

„Dobrá. Aewult zítra vyrazí s deseti tisíci muži do Kolkyre. Pokud bude čelit opravdu jen Horin-Gyre, myslím, že můžeme počítat s rychlým vítězstvím.“

„Myslím, že ano,“ zabručel Mordyn. Jeho pochybnosti ohledně thanova dědice se netýkaly ani tak jeho schopností na bojišti jako spíš toho, jak si povede potom, hlavně jaké budou jeho vztahy s Lheanorem oc Kilkry-Haig.

„A Croesan a jeho rodina, co je s nimi?“

Mordyn svědomitě nasadil ustaraný výraz.

„Nevíme o nich nic. Všechno nasvědčuje tomu, že nikdo z Croesanovy rodiny nepřežil. Nemáme ale jistotu.“

Nejvyšší than se na rozdíl od kancléře neubráníl úsměvu. V kleci zpíval pták a jeho zpěv se dral mezi zlatými mřížemi ven.

„Máme štěstí, že?“ poznamenal Gryvan. „Dargannan a Lannis odstraněny v jediném roce. Jakmile vyřešíme současné potíže, měli bychom se zamyslet nad budoucností údolí Glas. Možné nebudeme v Anduranu thany vůbec potřebovat, zvláště teď, kdy na titul nikdo nevznáší nárok.“

Kancléř skryl neklid a vlídně přitakal. Nic jiného mu ani nezbývalo, vždyť to byl on sám, kdo Gryvanovi kdysi dávno vnukl myšlenku, že klan může být nejvyšším thanem nejen uveden v život, ale že úřad thana může být také zrušen. Králové Ayglu mívali v dávných časech správce, kteří vykonávali jejich jménem moc v nejvzdálenějších částech říše. Proč by nemohl nejvyšší than používat stewardy stejným způsobem? Ale Mordynův nápad byl určen až pro pozdější dobu – až budou svobodná města ve Zlaté zátocě a oblast Tal Dyre přičleněny ke Gryvanovu panství. Klany Taral a Ayth jsou možná podrobeny a zkroceny, ale zrušit klanový systém nebude možné do doby, kdy budou bezpečně a navždy sraženy na kolena i Dargannan, Lannis a Kilkry.

„A možná nebudou thanové potřeba ani v Dargannanu,“ přemítal nejvyšší than dál.

„Musíte být opatrný, abychom se neunáhlili,“ radil Mordyn.

„Ach, samozřejmě,“ souhlasil Gryvan a nonšalantně mávl rukou, jako by byla kancléřova připomínka mouchou, kterou je třeba odehnat. „Ještě není čas, já vím. Ještě ne. Ale musíme uvažovat dopředu, že ano? To ty mi vždycky říkáš, že naše budoucí úspěchy závisí na tom, co děláme dnes a zítra.“

„To ano.“

„Je důležité, aby se události v Kolkyre a v údolí Glas pro nás vyvíjely příznivě, jakmile bude Černá stezka vyhnána.“

Mordyn trpělivě čekal, co bude následovat. Bylo zjevné, že se nejvyšší than chystá – těžkopádně jako vždy – navrhnout nebo spíše rozkázat něco, co se Stínové ruce nebude líbit.

Gryvan se k Mordynovi téměř spiklenecky naklonil. „Napadlo mě, že by ses měl s Aewultem vydat do Kolkyre. Můžeš mu odvést cenné služby. Být jeho rádce.“

Kdokoliv méně ukázněný než kancléř by v tu chvíli nejspíš dal najevo úlek. Thanův dědic byl poslední člověk, se kterým by chtěl trávit více času. Kromě toho – pobíhat kolem Aewulta a snažit se mírnit důsledky jeho špatných úsudků by bylo víc než únavné. Kancléřova mysl v mžiku uvážila všechny možnosti. Byly jen dvě a instinkt Mordynovi napovídal, že jedna z nich – pokoušet se změnit thanovo rozhodnutí – nebude fungovat. S těžkým srdcem tedy usoudil, že se bude muset rozhodnout pro druhou.

„Dobře,“ přitakal. „Nabídnou vašemu dědici pomoc.“

„Výborně.“ Than všech thanů vypadal upřímně potěšen, ba možná dokonce příjemně překvapen, že Mordyn souhlasil. „Vím, že máte s Aewultem rozdílné názory na spoustu věcí, Mordyne. Nevyčítám ti to. Umí být impulzivní, lehkomyšlný. Někdy možná příliš drsný. Ale jednou po mně bude thanem stejně jistě, jako že po říji následují koloušci. Musí se hodně učit a neznám pro něj lepšího učitele, než jsi ty.“

„Budu potřebovat trochu času, abych si dal věci do pořádku,“ řekl kancléř s lehkou úklonou. „A musím si usmířit svou ženu.“

Tara nebude jeho odjezdem potěšena, a on se její nelibosti obával. Nebude ho doprovázet – příliš si cenila pohodlí, než aby je vyměnila za mrazivé Kolkyre – ale jeho nepřítomnost na ni s každým uplynulým rokem doléhala tíživěji. Také on považoval jejich odloučení za bolestné. Za mlada by se podobným pocitům vysmál, vždyť jejich manželství bylo z velké části uzavřeno z oboustranné vypočítavosti, ale aniž by si toho některý z nich všiml, vzniklo mezi nimi postupně silné pouto. Tara téměř zemřela, když – podruhé – potratila jejich dítě. Strach, že by musel čelit budoucnosti bez ní, tehdy Mordynovi nadobro vypudil z hlavy touhu mít syna. Nikdy by znovu neriskoval, že ztratí to, co je pro něj na světě nejcennější.

Nejvyšší than přejel prsty po mříži klece. Opeřený vězeň přihopkal na bidýlku kousek blíž, naklonil se dopředu a zpola roztáhl křídla. Když si uvědomil, že mu nikdo nenabízí potravu, dal se zase do zpěvu.

„Jsou hloupí, tihle ptáci,“ zabručel Gryvan, pak se usmál a pokrčil rameny. „Moje žena je miluje. Co můžu dělat? Všichni jsme otroky těch, které milujeme.“

V předvečer odjezdu vyhledal Mordyna mladý sluha. Kancléř seděl v čítárně a procházel si hlášení informátorů u dvora Ranala oc Ayth-Haig v Dun Ayglu.

„Co se děje?“ zeptal se podrážděně.

„Dorazil posel, mylorde,“ pronesl mladík s úklonou. „Nikoliv oficiální – nikdy jsme tady tu ženu neviděli. Trvá na tom, že chce mluvit pouze s vámi, a odmítá odejít. Držíme ji ve strážnici. Je... nečistá.“

„Nemám náladu na žádné vzkazy. Pošlete ji pryč.“

„Ano, mylorde. Ale říkala... říkala, že ji určitě vyslechnete. Že má zprávy pro prosebníka.“

Mordyn na okamžik zamyšleně sklopil hlavu.

„Říkal jsi, že je nečistá. V jakém smyslu?“

„Královská hniloba, mylorde.“

„Dobrá tedy. Prohledali jste ji?“

„Stráže tvrdí, že není ozbrojena, pane.“

Mordyn zahořel zvědavostí. Pokud Torquentine posílá svou nedocenitelnou vrátnou osobně, musí být jeho zpráva důležitá.

Když dorazil do strážnice, poslal všechny pryč a sám se posadil před Magrayn.

„Nikdy jsem si nemyslel, že tě uvítám ve svém domě,“ řekl jí na úvod.

Magrayn měla kapuci staženou hluboko do tváře, takže jí většinu obličeje halil stín. Strážní museli pěkně nadávat, když jí tu kapuci odhrnuli, pomyslel si Mordyn.

„Nezdržím se dlouho,“ zasípala. „Myslím, že vaše muže moje přítomnost poněkud zneklidňuje.“

„To si dovedu představit. Poslechnu si tedy vzkaz tvého pána.“

„Jeho přesná slova zní: Slyšel jsem, že jste byl vyslán do Kolkyre, ctihodný kancléři. V tomto Lheanorově městě žije darebák jménem Ochan, rozený lichvář, ba co hůř, hotová pijavice. A taky překupník kradeného zboží a pašerák, prostě ničema nejhoršího zrna. Klanům i všem poctivým obchodníkům by jen prospělo, kdyby byl pohnán k zodpovědnosti, nicméně se zdá, že se těší čísi ochraně. Kdyby vaše přítomnost v Kolkyre korespondovala s pádem tohoto Ochana, naše dluhy by byly vyrovnány.“

Mordyn se rozesmál. „Takže mám být Torquentinovou prodlouženou rukou při odstraňování menšího rivala, že ano?“

Magrayn zachovala naprostou nehybnost a mlčení.

„Nu, vrať se domů a řekni pánovi, že to zvážím. Ale dej si pozor, ať mu nedáš mým jménem žádný slib, Magrayn. Žádný slib. A vyříd' mu můj

kompliment, co se týče jeho zvědů. Že se vydám do Kolkyre, jsem se koneckonců rozhodl teprve včera.“

Když Torquentinova vrátná odešla, zůstal ještě Mordyn na minutu či dvě sedět sám ve strážnici. Na rtech mu pohrával lehký úsměv. Torquentinova troufalost a nestydatost si zasluhovala obdiv. Pokoušet se zatáhnout kancléře haigských klanů takovýmto způsobem do svých intrik vyžadovalo značnou dávku sebevědomí. Ale Mordyn se nevzpíral jeho návrh zvážít. Trochu uplatnit v Kolkyre autoritu nejvyššího thana nemůže být na škodu; přivodit pád člověka, nad kterým Lheanorovi vlastní lidé drželi ochranná křídla a jemuž umožnili prosperovat, by bylo velmi elegantní ukázkou převahy klanu Haig.

V.

Orisian se nemohl ubránit dojmu, že Koldihrve prostě smrdí – rybami a čerstvě poraženým dobyt看em, kouřem a stojatou vodou, špínou. Byly to pachy, které dobře znal z Kolglasu, ale tady působily mnohem pronikavěji. A město bylo hlučné. Blátivými, kalužemi posetými ulicemi se nesly výkřiky a volání. Když míjeli zpustlou hospodu, dolehl jim k uším děsivý zpěv.

Naráželi na divoce vyhlížející muže vedoucí muly naložené kožešinami, vyvrženými zvířaty a koši s tuřínem; na zanedbané stařeny živě rozmlouvající na prahu dveří nebo skrz okno. Sem a tam pobíhali vychrtlí psi, čenich u země a oči těkající nervózně všemi směry, jako by čekali, odkud přiletí kámen. Domy byly neuměle a narychlo postavené; některé z nich vypadaly jako pouhé boudy spleené z každého kusu dřeva, který přišel jejich majiteli pod ruku.

Varryn a Ess'yr se s nimi rozloučili už na okraji města a zamířili do *vo'anu* na protilehlém břehu řeky. Ess'yr slíbila, že je později vyhledá. Orisian si všiml, jak si je obyvatelé města zvědavě prohlížejí, když je míjejí, dokonce i bez Kyrininů po boku. Mnozí se mračili nebo si zakrývali rukama ústa a něco bručeli.

„Starý Hammarn žije dole u vody,“ řekla Yvane. Kráčela ulicemi Koldihrve, aniž by si v nejmenším všimla ošklivých výjevů nebo tázavých, nepřátelských pohledů, které se na ně upíraly.

Minuli rozkládající se psí zdechlinu, napůl skrytou pod dřevěným chodníkem. Skupinka dětí v potrhaných šatech a se špinavými tvářemi je zahrnula nadávkami, a když na ně Rothe vrhl temný pohled, se smíchem utekla.

Dokonce i moře, když k němu konečně dorazili, vypadalo šedivé a olověně nehybné ve srovnání s neustále se přelévajícími masami vody, které omývaly břehy Orisianovy vlasti. Vlny se sklíčeně přelévaly na bahnitý břeh. Tu a tam ležely v podivných úhlech malé čluny, povytažené na břeh a uvázané. Koldihrve se rozkládalo v nejvyšším bodě dlouhého, klikatého ústí řeky, takže bylo dobře chráněno před bouřemi zuřícími na otevřeném moři a jeho obyvatelé nemuseli na rozdíl od lidí žijících v Kolglasu či Glasbridge budovat vlnolamy. Stála tu jen hrstka primitivních dřevěných mol. Chatrče, které lemovaly pláž, byly vratké a křehké; polovinu z nich postavili z naplaveninového dříví.

Ze všeho nejvíc ovšem upoutala Orisianovu pozornost loď, zakotvená a jemně se pohupující na vlnách dvě stě, tři sta kroků od břehu. Okamžitě si uvědomil, že už ji kdysi viděl – před svátkem Zrození zimy kotvilo toto obchodní plavidlo z Tal Dyre u Glasbridge. Ve zdejším zapadákově působilo naprosto nepatřičně.

Dům starého Hammarna patřil k nejlepším, které bylo možné na břehu najít. Před mořskými větry a vodní tříští ho chránil plot z proutí a bláta a budova sama vypadala jako solidní konstrukce ze silných, i když omšelých trámů.

Hammarn byl neupravený, věkem seschlý chlapík s řídkými vlasy bílými jako sníh. Hlubokými vráskami a jizvami po neštovicích poznamenaná tvář byla dozajista součástí jeho huaninského dědictví. Navzdory vysokému věku kolem nich poskakoval jako mladík.

Nadšeně je uvítal ve svém malém domě a sotva se vtěsnali do jeho jedině, chaoticky zastavěné a přeplněné místnosti, začal se přehrabovat v hromadě podivných klacků a naplavených větví. Pak z ní prudkým trhnutím vytáhl krátký, silný kus dřeva a podal ho Anyare.

„Spirálová dřevořezba,“ zvolal přeskakujícím hlasem. „Dokončená teprve minulý týden. Jedna z mých nejlepších prací, řekl bych.“

Anyara dílo trochu zaraženě převracela v rukou. Také Orisian se na ně zahleděl a všiml si jemně vyřezávaných postav, spirálovitě se vinoucích dřevem.

„Saolin, vidíte,“ řekl Hammarn a neklidně zapíchl pokroucený prst do vzoru. „Jeho proměna se line dřevem. Začíná jako tuleň a končí jako kůň.“

„Ano... vidím,“ hlesla Anyara.

„Staré umělecké řemeslo, tyhle spirálovité dřevořezby. Za času králů ho tu provozovali hlavně rybáři. Saolinové jsou běžným tématem. Ale je to jenom jednotlivý motiv, ne příběh. Na příběh potřebujete větší dřevo, ledaže máte hodně jemné ruce. Přesto je tenhle kousek povedený, myslím. Nejlepší bývaly ty z Kolkyre, samozřejmě. Za starých časů.“

„Hammarne!“ napomenula ho Yvane tiše. Stařec přelétl očima z tváře na tvář, jako by si nebyl jistý, kdo promluvil. Obdařil všechny širokým úsměvem plným očekávání, při kterém odhalil křivé, nahnědlé zuby. Vypadal jako malé dítě, které se nemůže dočkat pochvaly.

„Uklidni se na chvíli, Hammarne,“ řekla Yvane. „Tvoji hosté za sebou mají dlouhou cestu.“

„Ach,“ zkrotí Hammarn. „Ano, ano. Nemívám často návštěvy. Je to pro mě až příliš vzrušující.“ Zasoupal nohama a rozpačitě se podíval na Anyaru.

„Nic se neděje,“ uklidnila ho. S úsměvem mu podala dřevořezbu. Se zdvořilým příkývnutím ji přijal.

Orisian se rozhlédl kolem sebe. Chatrč byla plná dřeva a oblečení, kamenů a roztodivného harampádí, posbíraného na pláži. Napůl skrytý za hromadou špinavé plachtoviny se o stěnu opíral soustruh. Na druhé stěně visela opotřebovaná rybářská síť, teď už zjevně roky nepoužívaná. Nedokázal si představit, jak by se sem mohli všichni nastěhovat, pokud právě to měla Yvane v úmyslu.

Po dlouhém hledání pro ně Hammarn našel kus chleba. Byl jen trochu tvrdý. Chvilí mlčky žvýkali. Hammarn sám nejedl, ale pozoroval hosty, a čelist mu tiše poskakovala nahoru a dolů, jak napodoboval jejich počínání. Orisian zápasil s nepoddajným jídlem a znovu se rozhlížel, tentokrát pozorněji. Tu a tam se ve změti a chaosu skrývaly věci, které v něm probouzely vzpomínky a způsobovaly, že mu místo připadalo nečekaně povědomé. V jednom rohu visel pytel ze síťoviny, plný voskem zatavených hliněných nádobek a hrníčků. Byly to snad stejné zvláštní byliny a prášky, které sbíral i Inurian? Vedle soustruhu se vršila hromada tlustých, v kůži vázaných knih, tak zaprášených a plesnivých, že nemohly být otevřeny celá léta. To místo působilo téměř jako zpustlá, rozpadající se napodobenina Inurianova pokoje v Kolglasu. Možná Hammarnem kdysi zmítala stejně palčivá zvědavost jako Inurianem. Stopy minulosti se tu vznášely ve vzduchu, jako by si s sebou Hammarn přinesl do posledních let života i pozůstatky úplně jiné osobnosti.

Yvane sledovala Orisianův pohled. „Některým přináší stáří moudrost. Pro jiné má odlišné plody,“ řekla. Pronesla slova velmi jemně a starý *na'kyrim* se jim jen uchechl.

„Starý Hammarn, ano. Nebo taky Hammarn Tichý.“ Zamrkal na Orisiana. „Jsem opravdu tichý, víte. Cítím přítomnost Sdíleného, ale nemůžu se ho dotknout. Nikdy. Pět Tichých, pět Probuzených. Aspoň tady v Koldihreve. A starý jsem taky. Opravdu dost starý...“ Poslední větu nedokončil, jako by mu mysl zabloudila někam jinam.

„Myslela jsem, že je v Koldihrve jedenáct *na'kyrimů*?“ podivila se Yvane a vytrhla tak Hammarna ze zamyšlení.

„To je,“ řekl smutně. „Ale Brenna před dvěma lety usnula, přesně v hodinu Zrození zimy. Špatné znamení. Z takového spánku se už neprobudí.“

Yvane přikývla. „Už je to dávno, co jsem sem zavítala naposledy. Kdo je teď První hlídač, Hammarne? Myslím, že bychom si s ním měli promluvit. Cizinci tady vždycky vzbuzují neklid.“

„Ach, pořád Tomas,“ odpověděl Hammarn s nádechem nechuti v hlase. „Odporný Tomas,“ zašeptal spiklenecky. „Ale neprozradte mu, že jsem to říkal.“

Vážně se na všechny zadíval a Orisian se přistihl, že souhlasně přikyvuje.

„Určitě ví, že jste tady,“ přemítal Hammarn.

Yvane si povzdechla a pak se podívala na Orisiana a Anyaru. „Pokud se Tomas zatraceně nezměnil, bude asi lepší, když mu půjdete z cesty. Koldihrve je drsné místo a pochybuju, že se to zlepší, pokud se jeho obyvatelé dozví, že mají ve svém středu členy vládnoucího rodu Lannis-Haig.“

„Tomas se nezměnil, ani co by se za nehet vešlo,“ prohlásil Hammarn. „Je pořád stejně hnusný a zlý. Návštěvníkům z údolí Glas nakloněn nebude, to je jisté.“ Vrhla na Yvane nervózní pohled a na okamžik zaváhal, než pokračoval: „Nemá zrovna v lásce ani vás, drahá přítelkyně. Pochybuji, že vás přijme s otevřenou náručí.“

Yvane nechápavě svažila čelo, ale pak se dovtípila: „Pořád se zlobí? I po čtyřech letech?“

Hammarn pokrčil rameny a ušklíbl se.

„Když jsem tu byla naposledy, měla jsem s tímhle Tomasem jistou rozepři,“ vysvětlovala Yvane. „Jedna z rybářek porodila *na'kyrimské* dítě a Tomas rozpoutal velký povyk, že chce vědět, kdo je otcem. Byl, a bezpochyby pořád je, opilý svou trochou moci a já mu to řekla. Nevzal to právě příznivě. No, nebude mi vadit, když toho odporného darebáka už nikdy neuvidím.“

S uličnickým úsměvem se zadívala nejdříve na Orisiana, pak na Anyaru. „Kdybyste na něj narazili, můžete vždycky předstírat, že jste děti dřevorubce z Anlanu nebo něco podobného. Neměl by to být problém – jste dost špinaví a poškrábaní, abyste se mohli vydávat i za žebráky.“

Anyara a Orisian sklopili oči a zadívali se na své ruce a oblečení. Yvane měla samozřejmě pravdu. Kůži měli pokrytou špínou, šaty umazané a roztrhané. Jejich putování od Zrození zimy zanechalo na jejich tělech stejné stopy jako na jejich duši.

Když se Orisian zeptal, kde by se mohl umýt, poslali ho k vědru s ledovou vodou, které stálo za chatrčí. Cestou si všiml dvou tlustých chlapů. Stáli venku na cestě, opírali se o obušky a nepokrytě si ho prohlíželi.

Sundal si kazajku a ponořil hlavu do vědra. Dotek s ledovou vodou ho zasáhl jako úder, tvář ho začala štípat a brnět. Zatřepal hlavou. Na ramena a záda se mu při tom pohybu snesla sprška studených kapek, takže se zachvěl. Nabral si do dlaní vodu a snažil se smýt z hrudi a šíje zažranou špínu.

Když se zahleděl přes proutěný plot, viděl loď z Tal Dyre, jak se jemně pohupuje na vlnách. Žádné jiné plavidlo v přístavu se s ní nemohlo srovnávat. Jedno nebo dvě z nich by se možná dokázala dostat kolem Dol Harigaigu do Kolglasu nebo Glasbridge, ale v tomto ročním období, kdy pobřeží bičovaly ledové větry vanoucí z nedozírných dálek západních moří, by nepředstavovala rychlou ani skutečně bezpečnou volbu. Loď z Tal Dyre – to bylo něco dočista jiného. Mohla by je dopravit na jih velmi snadno, tak jako tak tam má určitě namířeno. Na severu byly jen kyrininské klany. Ještě severněji ležící přístavy klanů Černé stezky střežily bouře, led a mys Ztroskotanců; dokonce ani námořníci z Tal Dyre by se tam neodvážili vydat.

Zatímco se díval, ponořil se do vln mezi pevninou a lodí jako šíp orlovec říční. Na okamžik zmizel ve vodní tříšti, pak se jeho mohutná křídla opět vzepjala k obloze. Když s prázdnými pařáty, bez kořisti, odlétal, stříkala z něj na všechny strany voda.

„Neměl štěstí,“ řekl Hammarn za Orisianovými zády. „Ubohý pták.“

Na kyrim podal mladíkovi ručník, aby se mohl utřít. „Našel jsem ho,“ řekl jakoby na vysvětlenou.

„Nějací chlapi hlídají váš dům,“ řekl mu Orisian, zatímco si sušil vlasy.

„Ano, ano. Viděl jsem je. To Tomas je poslal. Jsou to muži z jeho Hlídky, jeho rváči. Říkal jsem vám přece, že bude vědět, že jste tu.“ Přehnaně hlučně se rozesmál. „Nejsou tady kvůli mně, to je jisté.“

Orisian si utřel ruce a hrud'. Hammarn si zjevně nedělal s přítomností rváčů těžkou hlavu, a tak neviděl důvod, proč by si s nimi měl dělat starosti on. Kývl k lodi.

„Máte tušení, kde je kapitán?“

„Kapitán? Ach ano, vysoce postavený pán. Jsou z Tal Dyre, víte. To znamená, že slídí v našich obchodech a hledají kožešiny.“ Ohlédl se přes rameno a naklonil se k Orisianovi kousek blíž. „Pokud jde o mě, moc je nemusím. Ty obchodníky z Tal Dyre tedy. Vždycky se zajímají o peníze, ne o hodnotu. Nechtějí moje dřevořezby. Není v nich zlato.“

„To nevadí,“ řekl Orisian. „Přece byste je nechtěl prodat někomu, kdo je nedokáže ocenit?“

Hammarn se na něj široce usmál. „Máte pravdu,“ řekl. „Naprostou pravdu.“

„Tak víte, kde je kapitán?“ zeptal se znovu Orisian a vrátil *na'kyrimovi* ručník. „Na své lodi, nebo na břehu?“

Hammarn pokrčil rameny. „Těžko říct. No, asi spíš na břehu, protože jsem ho tady včera viděl. Ale právě teď? Kdo ví? Třeba v pivnici.“

„Tak se tam po něm podíváme.“

„Ano,“ souhlasil Hammarn důrazně. „Ale nedovolíte... nedovolíte, aby se ta sladká dáma setkala s Tomasem, že ne?“

Starostlivý výraz na tváři starého *na'kyrima* vypadal velmi naléhavě.

„Yvane? Nemyslím si, že ho chce vidět. Nevypadá to jako dobrý nápad.“

„To tedy není. Ona je výborná žena... výborná. Dobrá přítelkyně, o tom není pochyb, ale ne moc jemná. Umí být drsná. Nebere si servítky, pokud víte, co tím myslím.“

„Mám představu,“ usmál se Orisian.

„Dobrá, dobrá. Nechci potíže, víte? Mám rád klid.“ Náhle se na Orisiana zvědavě zadíval. „Nebudou potíže, že ne?“

„Doufám, že ne,“ řekl Orisian.

„Ach. Dobře. Já jenom, že jsem něco slyšel. Hodně se mluví. Lišky nejsou nadšené, vůbec ne.“

„Slyšeli jsme, že do Car Criagaru vpadly Bílé sovy.“

„Ano. Ano, ale je to horší. Taky jezdci v kroužkových košilích a s kušemi. Asi budou potíže? Když se dala Černá stezka na pochod?“

Orisian cítil, jak se mu svírá žaludek. Na chvíli měl chuť *na'kyrimem* zatřepat.

„Černá stezka?“ zeptal se. „Chcete říct, že v horách jsou i válečníci Černé stezky?“

Hammarn zasmušile přitakal. „Černá stezka, ano. To musí znamenat potíže, že?“

*

Yvane po jistém zdráhání dovolila Hammarnovi, aby ji vzal na návštěvu k několika *na'kyrimům* z Koldihreve. Orisian, Rothe a Anyara se vydali hledat taldyrenského kapitána. Všichni si všimli, aniž by se o tom ovšem spolu bavili, robustních chlapů s obušky, kteří je cestou do centra města nepokrytě sledovali.

Z příšeří pivnice se ven linul teplý, zatuchlý vzduch. V chudších čtvrtích Glasbridge či Anduranu byly podobné špeluňky, ale Orisian ani Anyara nikdy do žádné z nich nevčkročili. Nebyl to typ zařízení, jaké by měla vyhledávat thanova rodina. Oba mladí lidé se na okamžik zastavili venku na chodníku, zatímco Rothe bez váhání vkročil dovnitř.

„Zkuste se nedívat nikomu do tváře,“ zamumlal přes rameno. „Ale nedělejte to moc okatě.“

Anyara zakoulela na Orisiana očima.

Uvnitř bylo jen pár hostů a část z nich navíc seděla opilecky zhroucená u stolů nebo spala. Unaveně vyhlížející šenkýřka, hubená a nezdravě bledá, zaregistrovala jejich příchod, ale nepřišla je pozdravit ani jim něco nabídnout. Podlaha pod Orisianovými kroky skřípala.

Edryn Delyne byl oblečen mnohem méně přepychově, než když ho Orisian naposledy viděl v Glasbridge v domě správce přístavu. Tehdy, v borovém dřevem vonící a vínem prohřáté noci před Zrozením zimy, byl Tal Dyreňan vzorem elegance; teď měl na sobě šaty pracujícího námořníka. I tak měl ovšem vlasy čisté a zářivé, vousy zastřižené a upravené.

Seděl u stolu se dvěma členy posádky, před sebou džbáněk zpěněného piva. Když Orisiana poznal, mihnul se mu tváří na zlomek vteřiny udivený výraz.

„Jak nečekané setkání,“ řekl obchodník. Z každého jeho slova doslova číšel taldyrenský přízvuk. „A pokud si tu podobnost vykládám správně, musí toto být vaše sestra, o které jsem tolik slyšel. Tohle je poslední místo, kde bych čekal, že se setkám se členy rodu Lannis-Haig.“

Orisian se rychle rozhlédl kolem sebe, ale nikdo jim nevěnoval pozornost. Ti lidé, kteří byli poblíž, nebyli ve stavu, kdy by byli schopni někoho tajně poslouchat. Přesto si Orisian všiml, že Rothe kradmo pozoruje ostatní hosty pivnice.

„Byl bych velmi vděčný, kdybyste si mohl ponechat naše jména pro sebe,“ zašeptal. „Nikdo nás tady nezná a bylo by dobré, kdyby to tak i zůstalo.“

Jedno z Delynových světlých obočí vystřelilo pobaveně vzhůru.

„Necítíte se mezi těmihle lidmi právě dobře, co? To je pochopitelné. Uprchlíci z Lannis-Haigu tady nenajdou moc přátel.“

„To je možné,“ připustil Orisian. „Ale doufáme, že se tu dlouho nezdržíme. Také jsem byl překvapen, když jsem spatřil vaši loď. Myslel jsem, že už budete dávno zpátky na jihu.“

„Kéž bych byl,“ povzdechl si Delyne. „Hudba a teplé vánky v Tal Dyre – to je sladká představa. Ale obchod je nemilosrdný. Žádný odpočinek, žádné pohodlí pro mě ani mé druhy, dokud není všechno hotovo. Po našem setkání jsem namířil do Kolkyre. A na co jsem v tom nádherném městě nenarazil? Na

velkou poptávku po jemných liščích kožešinách! Kožešníkům zoufale chyběl materiál. Věděl jsem, že ve studeném Koldihru jsou k dostání kožešiny za přijatelnou cenu, a tak jsem se rozhodl, že se sem ještě vypravím, než se zima pořádně zakousne a my se budeme muset vrátit domů.“

„Vyrážíte tedy brzy na jih,“ řekl Orisian a dal si záležet, aby to znělo nenuceně.

„Zpátky do Kolkyre,“ přitakal Tal Dyreňan. „Někteří říkají, že už není takové, jaké bývalo, ale mně osobně pořád připadá jako nádherné město.“

„A měl byste místo pro pasažéry?“ zeptala se Anyara. Orisian se opřel do židle a sledoval, jak kapitán nepokrytě hodnotí Anyaru pohledem.

„Máme v podpalubí hromadu kůží a kožešin,“ řekl. „Dáma jako vy by neměla dost pohodlí.“

„Neužili jsme si pohodlí už od Zrození zimy, kapitáne. Myslím, že to ještě chvíli vydržíme.“

Delyne se krátce usmál. Orisian si poprvé všiml, jak bílé má zuby.

„O tom nepochybuji. Než jsme odjeli z Kolkyre, něco jsem zaslechl. Že vaši zem postihly nepříznivé časy. Smutné dny. Přesto – místo, které zaberete vy, bude na úkor zboží, jež by vydělalo peníze. Jste sice krásný cestovní talisman, mladá dámo, ale náheru mincí nic nepřekoná.“

Orisian sebou téměř trhl, protože už v duchu viděl, jak Anyara vylívá Tal Dyreňanovi džbán piva na hlavu, ale její vřelý úsměv se jen lehce zatřepotal.

„To samozřejmě chápeme,“ řekla. „Musíte dostat zaplacené za jídlo i ubytování. To je fér. Jakmile bezpečně dorazíme do přístavu, proměníme naši vděčnost v tvrdou měnu.“

Delyne se rozhlédl, jako by si teprve teď všiml kouřem zčernalých stěn a polité, rozbité podlahy. Pak zamyšleně přikývl.

„Ano, pro urozené panstvo je tohle moc studený přístav. A nebezpečný. Vítr mi říká, že se sem ženou meče a oštěpy. Člověk tady snadno uvízne, když není po ruce loď, která by se vypořádala s bouřemi kolem mysu...“

Anyara vzala kapitánovy ruce do svých a pevně je stiskla. „Přesně tak. Jsme ve vašich rukou, kapitáne.“

Delyne se jemně osvobodil. „Dobrá tedy. Kam máte namířeno?“

„Do Kolglasu nebo do Glasbridge,“ řekl Orisian. „Je důležité, abychom vyrazili rychle; kam, to už je podružnější.“

Tal Dyreňan si dopřál pořádného doušku piva a olízl si ze rtů pěnu. Potom nasadil zasmušilý výraz.

„Ani jedno z těch měst neleží na naší trase. Jsou úplně mimo náš kurs.“

„Vezměte s sebou ten džbán,“ navrhl Orisian. „Jakmile nás vysadíte na břeh, naplníme ho stříbrem.“

Po chvíli Delyne lehounce pokrčil rameny.

„Pro lidi z Lannis-Haigu místo samozřejmě najdu. Nemůžu na vás ale čekat. Už teď jsem tady o den déle, než jsem původně zamýšlel, protože mi nedorazilo slíbené zboží. Mělo by tu být zítra, nejpozději pozítří. A pak okamžitě vyrazíme.“

„Dost spěcháme,“ řekl Orisian. „Plný džbán zlata místo stříbra, pokud vyrazíme už dnes večer.“

Tal Dyreňan se na něj podíval s předstíranou lítostí. „Bohužel mám na břehu muže, které musím svolat. A cesta ven na otevřené moře je velmi úzká, obtížně zdolatelná pro loď naší velikosti. Dobrovolně bych se na ni v noci nikdy nevydal. Za zlato jsem ale ochoten vyrazit zítra, ať máme nákladní prostory plné, nebo ne. Odpoledne budou příznivé proudy.“

Orisiana se při představě takového zdržení zmocnilo rozčarování. Ale pokud se Tal Dyreňan bojí plavit v těchto vodách za tmy, asi má důvod.

„Dobrá tedy,“ souhlasil. „Pošlete pro nás. Bydlíme v domě *na'kyrima* jménem Hammarn.“

„Lannis-Haig se teď opravdu zdržuje v pozoruhodné společnosti,“ rozesmál se Delyne. „Ještě jedna věc – vysadím vás, kde si budete přát, ale jen pokud to bude bezpečné. Náznak potíží, a nebudu riskovat jediné prkno své lodi ani jediný vlas na hlavě svých lidí. Ani za sto džbánek plných mincí. Pokud to bude nutné, pojedete s námi až do Kolkyre.“

Dohoda byla ujednána a Edryn Delyne se svými muži odešel.

„V Glasbridge mi připadal sympatičtější,“ prohlásil Orisian.

„Tehdy asi nevětil pořádný zisk,“ řekla Anyara. „Víš, co se říká – Tal Dyreňan cítící zlato je jako medvěd větřící med. Raději se mezi ně nemíchat. V každém případě je díky tomu spolehlivý, nebo ne?“

„Raději bych důvěřoval něčemu jinému než hamižnosti,“ povzdechl si Orisian. „Ale je to v zásadě bezpečná dohoda. Tal Dyreňané by si už v Glasbridge či Kolkyre ani neškrtli, kdyby se proslechlo, že nás tady nechal na holičkách. Už proto se bude snažit dodržet slovo.“

„Taky se říká, že před Tal Dyreňany jsou ženy v bezpečí, jen pokud jsou mrtvé nebo umírají, a i ty umírající jen někdy,“ poznamenal Rothe.

Anyara pokrčila rameny. „Umím se o sebe postarat.“

Orisian se musel nad sebejistotou číšící z jejího hlasu pousmát. Anyara se teď, když měli šanci dostat se do bezpečí, viditelně zlepšovala nálada. Temné stíny, které na ně těžce doléhaly, se začínaly rozplývat a poprvé za celé týdny neznělo slovo naděje tak hluše a planě.

*

Ani ne půl dne pochodu od Koldihrve vyrůstal na severním úbočí Car Criagaru z řídkého lesa malý pahorek. Tu a tam byl porostlý slabými stromy. Pod jejich pochybnou ochranou rozbil Kanin na nízkém trávníku tábor.

Právě skončený přechod hor byl tvrdý a rychlý, i když víc než Kyrininové je trápila zima a sníh. Po Liškách, jejichž zásahu se Kanin obával, nebylo ani stopy. Věděl, že zásluhu na tom mají především stovky Bílých sov, valící se Car Criagarem. V lese narazili na těla – důkaz bojů probíhajících mezi kmeny – ale hlavní vlna násilí se vždycky prohnala někde před nimi. Někteří z mrtvých Kyrininů, které našli, byli znetvořeni nebo rozsekáni na kusy. Viděli muže, ženy i děti pověšené na stromech nebo naražené na kůly. Kanin byl znechucený představou, že kráčí ve stopách krvežíznivých Kyrininů. Jen vidina jeho úkolu ho udržovala v pohybu – dokud mu nepadnou děti Kenneta nan Lannis-Haig do rukou, nebude jeho poslán úspěšně završeno. Játka, která Bílé sovy v lese rozpoutaly, mu při tom pomáhala, protože urychlovala jeho postup na Koldihrve.

Na holých vrcholcích Car Criagaru zastihla Kaninovu armádu sněhová bouře. Padající kamení a sníh si vyžádalo několik obětí. Nemohli se ovšem v nehostinných končinách zastavovat k oddechu, a tak nařídil aspoň teď, když je měli za sebou, na osamělém pahorku krátký odpočinek. Nechtěl vyčerpané vojáky slepě hnát stále dál a dál do neznámé země. Vyslal napřed posly a zvědy a čekal, jaké zprávy přinesou.

Than – ještě pořád si na tento titul nezvykl – seděl na tmavě hnědé příkrývce a žvýkal stejné suchary a ovesnou kaši, kterou se krmili i jeho vojáci, když na pahorek vyšplhal muž s očima zakalenými únavou a padl před ním na kolena. Byl to jeden ze strážců rozmístěných kolem tábora. Kanin klidně odložil misku, utřel si ústa rukávem a čekal, až promluví.

„Dorazil Inkallim, pane. Jeden z Lovců. Přeje si s vámi mluvit.“

To Kanina zaujalo.

„Tak ho přiveď.“

Z lesa dlouhými kroky vyrazil muž, doprovázený velkým psem s mohutnými čelistmi. Bestie běžela pánovi v patách. Nikdy je nepřivazují na vodítko, přemítal Kanin. I když byli psi inkallimských Lovců cvičeni velmi tvrdě a krutě, nikdy kolem sebe nepřestávali šířit atmosféru strachu a hrozícího nebezpečí. Samozřejmě, kdyby byli na vodítku, děsili by lidi mnohem méně, a to neměli Inkallimové v úmyslu.

Inkallim si počínal uvolněně a nenuceně, ale jeho chování nemohlo zakrýt stopy dlouhých útrap. Byl bledý a vyhublý jako někdo, kdo si mohl v posledních dnech dopřát jen velmi málo jídla i odpočinku. Když zůstal stát před Kaninem, pes usedl vedle něj a upřel na thana tmavé oči. Kanin se

z pokrývky nezvedl a Inkallim si po krátkém zaváhání dřepl vedle něj na bobek.

„Pane,“ pozdravil muž.

„Jsi jeden z Cannekových mužů?“

„Jeden z Lovců, ano. Dva z nás narazili na stopu lanniského děvčete, nad vodopádem, kde byl zabit míšenec.“

„A?“

„Je jich šest. Dva Kyrininové, *na'kyrimka*, lanniský voják, dívka a chlapec, s největší pravděpodobností její bratr.“

Kanin sraštil čelo a rozzlobeně si promnul oči.

„Takže se vám nepodařilo je zabít,“ zabručel.

„Můj druh se o to pokusil, když sestupovali z hor. Neuspěl. Považoval jsem za rozumné je raději sledovat z dálky než riskovat, že mě zabijí a stopa bude ztracena.“

„Samozřejmě. Kde jsou teď?“

„Dnes ráno vstoupili do Koldihrve. Kdybych si nevšiml vašeho příchodu, sledoval bych je a pokusil se je dostat ve městě.“

„Igrisi!“ vykřikl Kanin a vyškrábal se na nohy. Při tom převrhl misku s kaší, jejíž obsah se vylil na pokrývku. Inkallimův pes vyskočil a zavrčel.

Gardista se přihnal ze svého stanoviště.

„Vyber jezdce s rychlým koněm,“ vyštěkl than. „Ať se okamžitě vydá do Koldihrve a vzkáže jeho vládci, ať je to kdokoliv, následující – Černá stezka přichází, a pokud mi nevydá děti z Lannis-Haigu, srovnám město se zemí, vybiju veškerý dobytek a děti utopím v řece.“

Igris přikývl a obrátil se k odchodu.

„Zrušte tábor,“ vykřikl za ním ještě Kanin. „Ať všichni okamžitě nasednou na koně a připraví se k odjezdu. Chci být na dohled Koldihrve zítra za svítání.“

VI.

Zdi, které ohraničovaly posvátný okrsek inkallimských Strážců tradic, obklopovaly také les se stovkami starých borovic. Půdu pokrývala vysoká vrstva jehličí a ve vzduchu se vznášela vůně pryskyřice a stromů, kterou dokázaly rozptýlit jen nejprudší větry. Pod zeleným baldachýnem se jen zřídka ozval nějaký zvuk, snad kromě občasného zacvrlikání ptáků nebo vyzvánění zvonu, svolávajícího k obřadům. Existence města dole v údolí – rozsáhlé pevnosti klanu Gyre – se tu prakticky neprojevovala. Dokonce ani nejodvážnější děti z Kan Dredaru se neodvažovaly přelézt žulové zdi okrsku.

Tady se rozkládalo Theorovo panství a domov, který s výjimkou prvních několika let života obýval už od dětství. Jeho rodiče byli jen vzdálenou vzpomínkou, téměř odvátnou časem. Bylo mu sotva pět nebo šest – přesně to nevěděl, protože se nevedly přesné záznamy – když ho předali Inkallimům výměnou za několik stříbrných mincí. Podobně vstoupilo do řad Inkallimů i mnoho dalších. Theor, když si na otce a matku někdy vzpomněl, jim byl za jejich rozhodnutí vděčný.

Z budovy do budovy se dnes mezi stromy pohybovalo mnohem více lidí než obvykle. Kromě Theorových Strážců tradic oděných do rouch mezi nimi byli i inkallimští Válečníci a zasmušilí stopaři Lovců. Podobný ruch tu vládl jen několikrát v roce během oficiálních ceremoniálů nebo když se v Kruhové síni scházeli inkallimští První – jako právě dnes. Theor věděl, že je to jen slabá ozvěna toho, co se děje za zdmi okrsku. Kan Dredar byl na nohou, lidé vzrušení zprávami o skvělých vítězstvích na jihu. V ulicích a na tržištích se nemluvalo o ničem jiném.

Theor kráčet ke Kruhové síni sám. V době konání zasedání První vždy přicházeli a odcházeli beze sluhů. Dubové dveře byly otevřené a vyzývaly ke vstupu. Dlážděnou podlahu rozlehlé, kruhové místnosti právě zametal sluha. Při Theorově příchodu odvrátil zrak a tiše se vzdálil. Sín byla prostá, nezdobená. Na stojanu uprostřed plápolaly nažloutlým plamenem svíce. Kolem byly rozmístěny tři židle. Theor se na jednu z nich posadil a čekal.

Jako další vstoupil Nyve, První z Válečníků. Theorův přítel se mlčky vydal ke své židli. Nevyměnili si s Theorem jediný pohled. Poslední dorazila Avenn. První z Lovců byla štíhlá, pružná žena, o několik let mladší než její kolegyně. Tvář lemovanou rovnými černými vlasy měla poznamenanou stopami po neštovicích, které v dětství prodělala. Když zaujala své místo, dveře se zavřely a První Inkallimů ve světle svící osaměli.

„Vše vidí stále bdělý zrak Posledního boha,“ začal tiše Theor.

„Neboť jeho oči jsou slunce a měsíc,“ pronesli oba jeho druhové sborově.

„A on vidí mé srdce a mé úmysly.“

„Není než Černá stezka.“

„Než Stezka.“

„Než Stezka,“ opakovali Nyve a Avenn.

Jejich hlasy zesílila ozvěna, odrážející se od kamenných zdí síně.

„Deset mužů bylo spatřeno, jak překračuje Údolí kamenů,“ řekl Theor.

„Patřili k Horin-Gyre. Staří válečníci, dávno usazení na farmách v Olonském údolí. Opustili domov, aby táhli do války.“

„Našli se i další,“ ozval se Nyve. „Dokonce ve zdejší Ragnorově posádce. Tento týden byli popraveni tři dezertéři, kteří tvrdili, že měli v úmyslu táhnout

na jih. Pád Anduranu způsobil, že mnozí sní o návratu do dávné vlasti a o Kallu.“

„Zvěstovat Kall nepřísluší lidu, ale Strážcům tradic. Čas obrody ještě nenastal,“ namítl Theor.

„Máte samozřejmě pravdu. Nikdo by se neodvážil povolnost Strážců v této věci zpochybnit.“

Theor se obrátil k Avenn.

„Máte odpovědi, které potřebujeme, První?“

„Pár ano, myslím.“ Hovořila krátce, úsečně – důsledek nuzného dospívání v horách Fane-Gyre. „Zpráva, kterou našli lidé Vany oc Horin-Gyre u kurýra nejvyššího thana, je zašifrována způsobem, se kterým jsme se ještě nesetkali. Nedokážeme ji přečíst.“

Všimla si zklamání v Therových očích, a tak rychle pokračovala, aby ji nemohl přerušit. „Ale forma a struktura šifry je nám známa. Nikdo z Horin-Gyre by nedokázal poznat, oč se jedná. Máme štěstí, že Vana byla ochotna předat zprávu Lovcům. Bylo mi řečeno, že jde s největší pravděpodobností o upravenou verzi kódování, které zavedl Gryvanův kancléř ve Vaymouthu.“

„A co posel?“ zeptal se Theor temně. „Dostali jste z něj něco?“

„Než zemřel, řekl nám všechno, co věděl. Nebylo snadné ho zlomit, ale našli jsme jeho meze. I když nežil dost dlouho na to, abychom ho mohli vyslýchat opakovaně, jsme si jistí, že nám pověděl všechno, co mohl. V převlečení za pastýře měl namířeno do Dun Ayglu. Pak už věděl jen to, že měl na tamním tržišti předat zprávu nějakému majiteli stánku.“

„To není mnoho,“ zabručel Nyve.

„Stačí to,“ řekl Theor.

Avenn přikývla. „Pracujeme s domněnkami, s dohady. Ale závěr Lovců je jasný – Ragnor oc Gyre si dopisuje s kancléřem Haigu. Možná dokonce s Gryvanem oc Haig samotným.“

„Gryvan a jeho Stínová ruka, to je totéž,“ prohlásil Theor. „Kancléř drží v rukou otěže vlády nad klany Haigu stejně pevně jako nejvyšší than sám.“

„Ve většině případů ano,“ přitakala První z Lovců.

„Nadešel čas, abychom učinili jistá rozhodnutí,“ povzdechl si Theor. „Led se nám bortí pod nohama. Musíme vyrazit vpřed, nebo obrátit.“

„Souhlasím,“ zabručel Nyve. „Náš nejvyšší than se snaží štvát jeden klan proti druhému. Území Horinu bylo pro případ, že se Kanin nevrátí, přislíbena jak Gavenu, tak Wynu, takže nemají důvod protestovat proti tomu, že Ragnor stále neposílá na jih pomoc. Naše klany ztratily vitalitu, zapomněly na své dědictví. Bohatství a moc na tomto světě je těší víc než vyhlídka na svět budoucí; Ragnor se obává, že by dal konfliktem s Gryvanem oc Haig v sázku obojí. Jen Horin si jako jediný uchoval v srdci pravou víru a teď je Angain

mrtev a jeho syn bude patrně nechán na holičkách.“ Udiveně zavrtěl hlavou. „Nedokážu uvěřit, že than Gyre zapomněl na své povinnosti.“

„Není to tak dávno, co Inkallimové pomáhali nejvyššímu thanovi Horin zkrotit,“ připomněla Avenn tiše.

„To byly jiné časy,“ pravil Theor. „A Ragnorův otec byl jiný muž. Nic před námi netajil. Ani nemusel, protože jeho úmysly protékaly stejným korytem jako naše. To, co jsme tehdy v Údolí kamenů učinili, posílilo Gyre a v oněch dobách to znamenalo, že i víru. Naše věrnost patří v první řadě nauce Černé stezky, pak Gyre a až nakonec nejvyššímu thanovi – muži – samotnému. Pokud si to teď žádají zájmy prvních dvou, může být prospěch třetího opomenut.“

„Dlouho jsme věděli, že nás Ragnor přehlíží,“ řekl Nyve. Klouzal pohledem po dlažbě síně jako někdo, komu tam upadla mince a teď ji marně hledá. „Že jednou může nastat chvíle, kdy se budeme muset rozhodnout, zda nesevřít kormidlo pevněji. Myslím, že se shodneme, že něco není v pořádku... že je něco velmi, velmi špatně... když taková vítězství, jaká teď vybojoval Kanin nan Horin-Gyre, nevyvolají žádnou thanovu reakci.“

Theor i Avenn přikývli.

Nyve naklonil hlavu na stranu, ale stále nezvedl zrak. „Vana oc Horin-Gyre není Angainovou vdovou pro nic za nic. Už shromažďuje čerstvé oddíly. Nejspíš je pošle synovi na pomoc i v případě, že to Ragnor výslovně zakáže.“

Z Avennina hlasu zněla nedočkavost, když pronesla: „S trochou povzbuzení by vytáhli do války mnozí, ať si to Ragnor přeje, či ne.“

Theor měl poprvé pocit, že ví, jaké závěry z tohoto setkání vyplynou, jakou roli jim bude souzeno sehrát v tkanivu osudu. O Avenniných válečnických instinktech nikdy nepochyboval – Lovci si vždy vybírali vůdce se smyslem pro dramatické zvraty a změny. S Nyvem si už tak jistý nebyl. Starý přítel pro něj byl mnohem obtížněji čitelný. Věděl o něm jen to, že se nerad unáhluje v myšlenkách i činech.

„Kolik mužů je Vana schopna poslat do boje?“ zeptal se Theor.

Nyve se zadíval na Avenn, čímž mlčky uznal, že První z Lovců nejspíš disponuje informacemi, které on postrádá. Její lidé měli špehy v každém koutě každého klanu.

„Ne víc než tisíc,“ odpověděla Avenn. „Víc jich nemá, ledaže by nechala Hakkan naprosto bez ochrany.“

„To není moc,“ konstatoval Theor. „Ať se stane cokoliv, měli bychom se snažit zachovat klan Horin-Gyre. Musíme mu poskytnout ochranu, pokud má být víra současnými událostmi posílena, nikoliv oslabena. Je vzor, ke kterému mohou ostatní vzhlížet, zvláště teď, když dosáhl zdánlivě nemožného.“

„Máte pravdu,“ přitakal Nyve. „Všechno bude záležet na prostých lidech. Zažehněte v nich oheň, a dokonce ani nejvyšší than se neodváží jejich vůli ignorovat. Co na to říkáte, Avenn?“

„Můžeme uvést do pohybu vesnice. Za Údolí kamenů se už vydaly desítky rolníků, s nadšením, jakého jsme nebyli svědky léta. U ohňů se vypráví staré válečnické příběhy. Moji lidé by mohli rozproudit hovory o dávné slávě při každém větším setkání lidí, na každé usedlosti. Zapálit pochodeň, kterou už žádný than neuhasí.“

„Dokonce ani se všemi válečníky Horin-Gyre a armádou prostých lidí po boku nemůže Kanin proti sjednoceným silám Haigu obstát,“ namítl Nyve. Systematicky si masíroval pokroucené prsty. „Bude poražen. Přesně tak, jak si Ragnor patrně přeje.“

„To není tak jisté, pokud se dají na pochod i inkallimští Válečníci,“ ozvala se Avenn.

Theor ani Nyve jí hned neodpověděli. Nyve si nepřestal ani na okamžik třít ruce, jako by Avenn vůbec neslyšel. Theor si vůdkyni Lovců zamyšleně prohlížel. Byla netrpělivá, vždy ochotná vyrazit. Možná to tak ale bylo dobře. Všichni tři věděli, že právě o rychlé akci je právě teď nutné rozhodnout.

„To by ukončilo veškeré otálení,“ poznamenal Nyve tiše.

„Což nejspíš potřebujeme,“ přitakal Theor. Hovořil klidným, konverzačním tónem. V žádném případě nechtěl starého přítele do ničeho nutit. Jednomyslnost byla důležitá, zvláště v této situaci. „Pokud Ragnor oc Gyre uzavřel s thanem Haigu dohodu; pokud raději dopustí pád Horin-Gyre, než aby riskoval otevřenou válku s Haigem; pokud dává přednost mocenským hrátkám a pohodlnému bezpečí svého trůnu před šířením nauky Černé stezky ke všem lidem – pokud je toto všechno pravda, pak éra zdrženlivosti pominula. Válka formuje lid stejně jako kovářská výheň meč. Obnoví zápal našich věřících. A pokud se do ní vypraví i inkallimští Válečníci, nedokáže už Ragnor uhasit oheň, který tím roznítíme. Tisíce – desítky tisíc – je budou následovat.“

„Pravda, pravda,“ řekl Nyve tiše a pak se odmlčel.

Theor považoval za nejlepší přenechat Prvního z Válečníků jeho myšlenkám. Obrátil se k Avenn.

„Řekněte mi, pamatujete si na náš rozhovor před třemi lety? Myslím, že to bylo během svatby dědice Gaven-Gyre. Zmínila jste se o nějaké ženě, kterou máte v Kolkyre. Mluvila jste o ní jako o čepeli, namířené na srdce našeho nepřítele.“

Usmála se. Výraz vlka, napadlo Theora.

„Dobře si na to vzpomínám. Jsem překvapena, že vy také.“

„Ach, mám pocit, že čím jsem starší, tím více věcí si pamatuju. Je to divné, ale je to tak. Pokud se máme vydat napospas osudu, odvrhnout veškerou zdrženlivost, nenastala snad doba, kdy bychom měli nechat tuto čepel dopadnout?“

„S radostí – pokud je to naše společná vůle,“ řekla Avenn a poočku se podívala na Nyvea. „Tato smrt naplní naše lidi vírou. Jakmile ona hlava padne, je nepravděpodobné, že by dokázal požár ještě někdo uhasit – ať my, Ragnor nebo Gryvan oc Haig.“

„My rozhodujeme pouze o tom, jak se s osudem vypořádáme, nikoliv o osudu samotném,“ pravil Theor. „Pokud je psáno, že v našem počínání uspějeme, pak se tak stane bez ohledu na to, jakým překážkám nebo nebezpečím budeme muset čelit. Neudělám nic bez vašeho souhlasu, ale tvrdím, že doba uzrála.“

Nyve si složil ruce do klína jako zmuchlaný kapesník a prohlásil: „Inkallimští Válečníci vytáhnou do boje.“

A je hotovo, přemítal Theor. V dobrém i ve zlém se vydáváme do rukou osudu. Čekají nás bouřlivé časy. „Takže jsme dohodnuti. Válečníci vytáhnou do boje, than zemře a lid povstane. Necht' se stane, jak je psáno,“ pravil.

„Jak je psáno.“

„Jak je psáno.“

Odešli stejně, jak přišli – jeden po druhém, sami. Avenn vyrazila do jasného denního světla jako první. Theor a Nyve trpělivě čekali, až jim zmizí z dohledu. Mlčeli, ale než První z Válečníků následoval Avenn ven z Kruhové síně, položil mu Theor ruku na rameno a chvíli ji tam nechal.

*

Toho večera se Theor odebral do soukromých komnat velmi brzy. Poslal pryč sluhy a sám se převlekl do nočního úboru. Pak otevřel vyřezávanou krabičku na nočním stolku a vyňal z ní kousek věšteckého kořene. Letitým žvýkáním byliny mu ztmavly rty; teď mu začínaly mírně brnět v očekávání toho, co přijde. Lehl si a vsunul si kořen do úst. Opatrně ho začal zpracovávat zuby – přemítat ho a vysávat, aniž by ho rozkousal. Z byliny se vyřinuly tmavé šťávy a Theorových rtů a jazyka se zmocnila dobře známá, uklidňující necitlivost. Pomalu, velmi pomalu se bude šířit čelistí vzhůru do hlavy, až nakonec pronikne do jeho mysli. Pak přijdou vize. A možná se dostaví i úžasný pocit, že se změt' událostí a životů splétá do rozeznatelného vzoru.

Kromě Strážců tradic nebylo nikomu dovoleno kořen žvýkat. Lidé postrádající disciplínu celoživotního vzdělávání ve víře Černé stezky by mohli

být vidinami snadno svedeni na scestí. Klíčové bylo pochopit, že se v prchavých, beztvářích vizích neskrývá budoucnost, nýbrž minulost a přítomnost. Když Theor snil pod vlivem kořenu své sny, odhalovaly se mu tisíce stezek, které utvářely přítomnost. Viděl nesčetné příběhy – dokončené i nedokončené – které Poslední bůh četl z Knihy životů. Nemohl ovšem zahlédnout, co čeká ty, kteří po dlouhé, spleťté Černé stezce dosud krácejí.

Zatímco První ze Strážců tradic čekal, až začne věštecký kořen účinkovat, sledoval plamen svíce hořící mu u postele. Zmítal jím neurčitý neklid. Následující týdny a měsíce s největší pravděpodobností přinesou válku, jakou svět víc než století nezažil. To mu samo o sobě vrásky nepřidávalo. Kall přijde až ve chvíli, kdy budou všichni lidé vyznávat učení Stezky – a podobnou jednotu je možné dosáhnout pouze válkou a dobýváním. A protože je Kall neodvratný, zvítězí jednoho dne neodvratně i víra, ať se současné události vyvinou jakkoliv.

Příčinou Theorova znepokojení byla spíše lítost. Když Ragnor poprvé usedal na trůn v Kan Dredaru, byl Theor přesvědčen, že z něj bude dobrý than. V prvních letech se opravdu zdálo, že Ragnor vyznává filozofii zesnulého otce – plnit své závazky, lpět neochvějně na víře a činit vše pro její šíření. Postupem doby se ale z Ragnora stál vládce, naprosto pohlcený každodenním zápasem o moc. A oni – všichni Inkallimové, ale Theor sám především – zanedbali povinnosti. Připustili, aby nastal rozklad. Kdysi by stačilo, aby napadené místo vyřízli dětským nožičkem; teď budou potřebovat meč. Dovolil, aby bdělost Strážců ochabla? Byla jeho vina, že se situace tak vyhrotila? Nakonec to nebylo tak důležité. To osud určoval, jakým směrem se vydají. Ovšem i tak by neškodilo postarat se, aby už nikdo nesměl zapomínat na to, že právě víra je světlo, které všem věcem určuje cestu. Až inkallimští Válečníci vytáhnou na jih, bude víc než vhodné, aby je doprovázela i skupina Strážců.

Brnění vyvolané kořenem mu dosáhlo až k uším, propracovalo se do lebky. Položil si hlavu na polštář a zavřel oči. Na vnitřní straně víček se mu začínaly formovat tvary. Přiměl se ke klidu, vypudil z mysli všechny myšlenky. Pak už jen čekal, co přijde.

*

Taim Narran si nebyl jistý, co přesně se za masivními dubovými dveřmi roztříštilo. Soudě podle zvuku, který jimi pronikl, to bylo něco velkého. Z úcty k citům Roarika nan Kilkry-Haig – a pokud měl být k sobě upřímný, snad i trochu ze strachu – počkal, až rámus odezní. Teprve pak vstoupil.

Lheanorův jediný žijící syn – a tedy thanův dědic – stál uprostřed malé místnosti. Kolem něj se na kamenné podlaze povalovaly kusy dřeva. V ochablé ruce třímal nohu od židle. Hlavu měl skloněnou, oči zavřené, ramena svěšená. Vrátil se z jihu teprve dnes ráno. Z Dargannan-Haigu přivedl zpět domů dokonce ještě méně mužů než Taim. Slyšet hned na uvítanou zprávu o bratrově smrti u Grive by bylo moc i na mnohem méně vznětlivého člověka, pomyslel si Taim.

Roaric Taimovu přítomnost vůbec nezaregistroval. Stál naprosto tiše, ztracený za závojem ochromujícího žalu. Taim zaváhal. Nebyl si jistý, zda může mladému muži nějak pomoci; nebo zda by byla jeho pomoc vůbec vítána. V Gryvanově válce ovšem bojovali družně bok po boku. Byli přáteli, obklopenými přívalem nepřátelství.

„Roariku,“ řekl tiše a pak, když nedostal odpověď, hlasitěji: „Roariku.“

Mladík vzhlédl, v zakalených očích divoký výraz. Sklouzl pohledem k Taimovi a pak dál k oknu.

„Je mi to líto,“ zamumlal Taim. „Zasloužil byste si mnohem lepší návrat domů. My všichni.“

Roaric si nechal nohu od židle vyklouznout z prstů. Zaduněla o podlahu. Pak se vydal k oknu. Cestou mimovolně odkopával stranou zbytky spouště, kterou po sobě jeho nával zuřivosti zanechal.

„Za tohle prolije Černá stezka řeky krve,“ prohlásil zastřeným hlasem. Opřel se rukama o okenní rám a zadíval se ven na otcovo město. „Měl jsem tu být.“

„Oba jsme tady měli být.“

„Byl jsem tak hrdý, když mi otec svěřil velení nad naší armádou táhnoucí na jih. Tak hrdý! A teď se podívejte. Až na pár stovek mužů jsou všichni, kteří se mnou odešli, mrtví. Můj bratr je mrtvý. Kilkry i Lannis jsou už jen stínem toho, co bývaly. Jsme jako churavějící děti, jejichž sílu odsávají tisíce různých bolestí.“

„Ještě není všemu konec,“ ozval se Taim.

„Ne?“ vyštěkl Roaric. Prudce se otočil od okna a upřel na Taima zdivočený pohled. Jeho výbuch ale trval jen vteřinu. Když viděl Taimovu tvář, jeho hněv se rozplynul. Jen zavrtěl hlavou.

„Dostaneme příležitost pomstít se za to, co se stalo,“ prohlásil Taim klidně.

„Možná,“ zamumlal dědic Kilkry-Haigu. „Možná.“

„Zítra odjízďím do Glasbridge. Chtěl jsem se s vámi ještě vidět, vyjádřit vám soustrast a popřát všechno dobré.“

„Mrzí mě, že vás ruším.“ Tichý hlas ode dveří je oba zaskočil. Na prahu stála Ilessa, Roaricova matka. Když se podívala na syna, objevil se jí ve tváři výraz strašlivé bolesti. Bojí se o něj, uvědomil si Taim.

„Je tady někdo, s kým se určitě budete chtít setkat, Taime,“ řekla. „Půjdete se mnou?“

Taim pohlédl na Roarika, ale mladík se odvrátil, skoro jako by se styděl setkat s matkou pohledem. Taim se tedy s těžkým srdcem vydal za Ilessou ven z místnosti a pak dolů po točitém schodišti, které tvořilo páteř Věže trůnů.

„Do přístavu vjíždějí lodě,“ vysvětlovala Ilessa cestou. „Uprchlíci z Glasbridge. Město padlo, Taime. Je zničeno.“

Taimovi uniklo ze rtů zasténání dřív, než ho mohl potlačit.

„Ale nemám jen špatné zprávy,“ dodala Ilessa rychle. „Pojďte, sem dovnitř.“

Prostrčila ho dveřmi, ale nenásledovala ho. Na okamžik se zarazil proč, ale pak ulpěl pohledem na jediné osobě v místnosti – drobné ženě sedící u stolu. Při pohledu na ni zalapal po dechu a rázem zapomněl na všechno, co ho trápilo. Do očí mu vhrkly slzy. Žena vstala a Taim se rozběhl, aby sevřel manželku v náručí.

„Měl jsem o tebe takový strach,“ vydechl a pevně ji k sobě přitiskl. Cítil, jak se mu kolem pasu ovinují její paže. Tady bylo světlo a naděje v moři temnoty, a on si nemohl pomoci – musel se jí držet jako tonoucí.

„Já o tebe taky,“ odvětila Jaen rozechvělým hlasem. „Tentokrát jsi byl pryč strašně dlouho.“

„Ano, strašně dlouho.“ Nic dalšího ze sebe hodnou chvíli vypravit nedokázal.

*

Později mu vyprávěla o konci Glasbridge – o tichém, mlžném ránu, kdy se ze severu přivalila divoká povodeň. Řeka Glas se proměnila ve vodní val, s burácením se řítící údolím. Nejprve se prohnala vojenským ležením před severní městskou branou a strhla s sebou muže i koně. Pak se vzepjala proti palisádě a mostům a začala do nich bušit kameny, kmeny stromů a mrtvými těly. Voda se dmula a pěnila tak dlouho, dokud nevytrhla ze země mohutné kůly dřevěného valu. Dubová hradba střežící severní stranu města byla stržena a odnesena řekou do moře. Vzápětí se povodeň vevalila do samého srdce města. A pak, téměř před polednem, se rozlomila mostní konstrukce klenoucí se nad ústím řeky už od časů království Aygl a s poráženeckým zaduněním se zhroutila do pěnících vod.

Byly to hodiny chaosu, ohlušujícího rámusu, strachu a hněvu. Za soumraku se ve stopách povodně přivalila armáda Černé stezky – a ze všech pocitů zůstal jen strach.

Taimova žena a dcera s manželem si probíjeli cestu k dokům a v divoké vřavě panující na břehu se jim podařilo zaplatit si místo na malém rybářském člunu. Plavidlo, přetížené velkou spoustou vystrašených rodin, se s námahou probilo vlnami ven do ústí řeky. Cestou ke Kolglasu se ohlíželi a pozorovali noční oblohu zalitou oranžovou září – Glasbridge byl v plamenech.

Navzdory této pochmurné zprávě cítil Taim jen úlevu, jak z něj spadlo tíživé břemeno. I přes masakr řádící v jeho vlasti se k němu jeho žena a dcera dostaly v pořádku a zdravé. Záplavou temnoty se konečně prodrál paprsek světla a naděje. Když spolu té noci leželi poprvé po dlouhé době v objetí, uvědomil si, že stále nepřišel o schopnost věřit v existenci útočiště – a přijmout ho.

VII.

Orisian a Yvane seděli na břehu za Hammarnovou chatrčí. *Na'kyrimka* si tenkou větvičkou odstraňovala zpod nehtů špínu. Orisian pozoroval Delynovu loď. Když se začalo stmívat, zapálili námořníci na přídi i na zádi pochodně. Tu a tam se jejich světlo zakomíhalo, jak kolem nich někdo přešel.

Někde v rostoucí tmě vířikal vodní pták. Orisian jeho křik nepoznával. Zněl jako hlas zapomenuté země. Malé čluny ležící v blátě a připoutané k sešlým molům působily opuštěně.

„Ess'yr se ještě neukázala,“ řekl Orisian. „Ani Varryn. Myslel jsem, že za námi přijdou.“

„Mají asi spoustu vlastních problémů, když v jejich zemi řadí Bílé sovy, a možná dokonce i Černá stezka. Ráno budeme mít pořád dost času je vyhledat, pokud do té doby nepřijdou sami. Říkal jsi, že loď vypluje odpoledne?“

Orisian přikývl. Yvane se začala rýpat pod nehty energičtěji. Bylo zjevné, že se chystá ještě něco říct, a opravdu – Orisian nemusel čekat dlouho.

„Tušíš něco o důležitosti, kterou Kyrininové přisuzují smrti a mrtvým?“

„Něco ano.“

„Cítí na sobě oči zesnulých. Chystají nepokojným mrtvým jídlo, aby si je udrželi od těla, a na ty, jež nedokážou zahnat, číhají jejich lapači duší. *Ra'tyn*, který Ess'yr složila, je přísaha, kterou není možné porušit, protože je dávana lidem na prahu smrti. Kdyby svůj slib nedodržela, zabránila by mrtvému dojít pokoje a rozlítla by ho tak, že ani sebevětší množství jídla, zpěvů či

bubnování by ji před ním neochránilo. Bez ohledu na to, jak moc ji miloval, když ještě žil. Je to velmi vážná věc.“

„A Varrynovi se to nelíbí,“ zabručel Orisian.

„To tedy ne. Řekla bych, že to bude hlavně tím, že neměl Inuriana rád. Většina Kyrininů nevidí *na'kyrimy* o nic raději než Huaniny. Myslím, že Varryna vztah jeho sestry s Inurianem velmi... trápil.“

„Přesto jí pomáhal, aby mohla přísahu dodržet.“

„Miluje ji. A ona musela milovat Inuriana, když se k něčemu takovému zavázala.“ Odhodila větévku a poškrábala se na paži. „Tak teď chápeš. Ess'yr by kvůli tobě zemřela, kdyby to bylo nutné, protože složila slib. Ze žádného jiného důvodu. To je počátek i konec toho, proč s vámi šla až tak daleko, proč se neustále držela ve vaší blízkosti.“

Orisian se na *na'kyrimku* pátravě zadíval. Předstírala, že si toho nevšimla.

„Ze žádného jiného důvodu,“ řekl a Yvane rychle, důrazně přikývla.

„Přesně tak,“ řekla. „Ale je dost významný, nemyslíš?“

„To ano.“

„Dobře. Takže zítra ráno se můžeš rozloučit.“

Orisian si byl dobře vědom toho, že jakmile nechá Koldihrve za zády, nejspíš už Ess'yr nikdy nespátí, a pokud k sobě měl být upřímný, nemohl předstírat, že ho to netrápí. Její blízkost – i když někdy odtazžitá – v jeho nitru probudila a stále ještě probouzela nezvyklé city.

„Budou to mít těžké, vidíte? Pokud se Bílé sovy a Černá stezka dostanou až sem?“ zeptal se.

Yvane si složila ruce do klína.

„Nejspíš ano. Lišky nikdy nebyly velký kmen. Málo válečníků. Obyvatelé města jim možná pomůžou, ale s Koldihrvany jeden nikdy neví. Nejsou zpravidla typem lidí, kteří by kvůli jinému riskovali kůži. Ale uvidíme. Jenom tyrani Černé stezky si myslí, že je budoucnost vytesána do kamene.“

„Tohle je šílené,“ zamumlal Orisian s náhlou hořkostí. „Nic z toho by se nestalo, kdybychom sem nepřišli.“

Yvane škusbla rukou, jako by chtěla myšlenku zahnat, ale nakonec ji nechala v klíně.

„Dávej si pozor,“ nabádala ho. „Pocit viny může být velmi nebezpečný. Ať může za současné události kdokoliv, určitě to nejsi ty ani tvoje sestra. Lišky a Bílé sovy, Právě klany a Černá stezka – to všechno jsou staré bitvy a sváry. Začaly dávno předtím, než jste se narodili. A nejspíš budou zuřit i dlouho po vaší smrti.“

Tichý výkřik z taldyrenské lodi ho přiměl vzhlednout, ale nic neviděl. Stmívalo se čím dál víc; pochodně na lodi zářily mnohem výrazněji než předtím. Na okamžik zatoužil být v Kolglasu nebo v Glasbridge, dostat šanci

dělat i něco víc než jen stále prchat před nepřáteli. V příští chvíli se ho ovšem zmocnil strach z toho, co ho tam čeká, co to bude znamenat být thanem ve válečných dobách. Mohl jím být Fariel. To on by čelil současným událostem, kdyby nebylo srdeční horečky. Pro klan by byl lepší volbou.

Povzdechl si. Neměl nejmenší chuť zabývat se podobnými úvahami.

„Pojedete tedy s námi?“ zeptal se Yvane.

Na'kyrimka pokrčila nos. Bylo to ostré, pro ni velmi netypické gesto.

„Asi to bude nejmoudřejší. I když miluju samotu, nejsem blázen. Údolí slz ani Car Criagar teď nebudou zrovna nejpřívětivějšími místy. Nemůžu ovšem říct, že by mě představa plavby uváděla ve vytržení. Nikdy jsem se s Tal Dyreňany nesetkala, ale z toho, co jsem slyšela, bych se bez jejich společnosti klidně obešla.“

„Co budete dělat pak?“

„Děkovat přízni osudu, že jsem z tohohle vyvázla,“ pokrčila rameny.

„Proklínat Inuriana, že vás za mnou poslal. A možná se vydám do Highfastu, jak mě vyzýval. Když nad tím tak přemýšlím – Inurian nakonec často dosáhl svého.“

„Nemůžete je prostě jen... navštívit, jako jste navštívila Inuriana v Anduranu?“ zeptal se Orisian. „Pokud Inurian chtěl, aby se dozvěděli o Aeglyssovi a o tom, co se děje, nemůžete to udělat takhle?“

Yvane se usmála. Pak se zadívala k obzoru.

„Pokud bych se takhle vynořila v komnatách Vyvolené, zmlátila by mě a vyhodila dřív, než by se obtěžovala zjistit, kdo k ní pronikl. Nerada bych opakovala zkušenost, kterou jsem udělala, když jsem se snažila špehovat Aeglysse. V Highfastu si velmi cení nejnaternějšího soukromí. Nezvané hosty, dokonce ani *na'kyrimy*, tam nečeká vřelé přijetí. Bojí se, Orisiane. My všichni se v hloubi duše bojíme. Váš čistokrevný lid se o to během staletí postaral. Ale i kdybych měla šanci se představit, už pouhá zmínka mého jména... no, řekněme, že jsem odtamtud neodešla právě v dobrém. Ach, Inuriana samozřejmě milovali. Když je opouštěl, loučili se s ním vřelými slovy a velmi neochotně. Když jsem šla já, bylo to s hádkami a proklínáním.“

„Neměla jste Inuriana moc v lásce, že?“

„Cha! Teď z tebe mluví nevinnost mládí. Myslíš si, že je to tak jednoduché? Mít rád, a nemít rád, milovat, a nenávidět? Nikdy jsme s Inurianem nevěděli, na které straně hranice stojíme.“

Náhly hluk nesoucí se od Hammarnovy chatrče je oba přiměl vyskočit a prudce se otočit. Slyšeli křik a bušení pěstí na dveře. Orisian vyrazil první. Když chatrč oběhl, zjistil, že na cestě stojí tři muži – dva drželi v rukou pochodně, třetí, brunátný chlap v promáčknuté železné přilbici, svíral v ruce kopí. Právě tento třetí se tyčil před Hammarnem, který se mu snažil útlým

tělem zabránit ve vstupu do domu. Starý *na'kyrim* rozrušeně poskakoval z nohy na nohu.

„To není způsob, jak zacházet s hosty!“ drmolil Hammarn. „To teda vůbec ne. Bušit do dveří za tmy!“

Mimovolný pohled, kterým Hammarn reagoval na Orisianův příchod, brunátného muže přiměl, aby se otočil. Tvář měl zarostlou řídkými vousy, poodhalujícími strupatou bradu. Způsob, jakým si Orisiana změřil, byl téměř pohrdavý.

„Kdo je to?“ zeptal se důrazně.

„Host,“ prohlásil Hammarn popudlivě dřív, než mohl někdo odpovědět. „To je Ame,“ představil muže Orisianovi. Znělo to, jako by ohlašoval příchod pohromy, a kdyby Orisian nebyl tak unavený a ustaraný, hlasitě by se rozesmál.

„Druhý hlídač,“ řekl Ame vážně. Pokud doufal, že tím udělá na Orisiana dojem, měl smůlu.

„Co se děje?“ vyštěkl Hammarnovi přes rameno Rothe. Když se mohutný gardista nenadále vynořil z nitra chatrče, nosiči pochodní vylekaně o krok ucouvli. Dokonce i Ame vypadal na okamžik zaskočeně. Pak ovšem obrátil pozornost zpět k Orisianovi a dloubl mu do hrudi krátkým, tlustým prstem.

„Čekají vás ve Věži,“ řekl.

„Ve Věži?“

„Tomas pořádá soudní zasedání,“ zašeptala Yvane na vysvětlenou.

„Čekají na něj, ne na tebe,“ vyjel na ni Ame. „Budeš se držet dál – jestli nejsi hloupá.“

„S potěšením,“ prohlásila Yvane kousavě.

Rothe se protlačil kolem Hammarna a vyšel na cestu. Byl o dobrou hlavu vyšší než Ame. Naklonil se nepříjemně blízko k Druhému hlídači.

„Není moudré vyštěkávat rozkazy, když nevíte, s kým mluvíte!“ zavrčel.

„To je v pořádku, Rothe,“ uklidňoval ho Orisian rychle. „Nemá smysl se hádat. Teď ne. Půjdeme s ním.“

Chvíli se bál, že budou trvat na tom, aby šla Anyara také – museli vědět, že je v domě, vždyť je celou dobu pozorně sledovali – ale zdálo se, že se Ame spokojí s ním a s Rothem. Orisian si všiml, že se Druhý hlídač vytahuje na špičky, aby zmenšil výškovou propast, která ho dělila od gardisty.

*

Mlčky kráčeli potměným městem. Den definitivně skončil; jediné světlo prosakovalo zavřenými okenicemi. V Koldihrve panovalo ticho. Ve vzduchu se vznášela jemná vůně masa pečeného nad ohněm.

Ame pochodoval před nimi, důležitě, ale neohrabaně. Úřadovna Prvního hlídače – stará, sešle působící kruhová věž tyčící se tři poschodí do výše – byla jedinou zděnou budovou ve městě. Postupem doby k ní přibudovali dřevěný dům a síň, takže věž teď vyčnívala mezi ostatními stavbami jako krátký, tlustý prst.

Orisiana a Rotha nechali čekat v malém, zatuchlém předpokoji. Z vedlejší síně k nim doléhaly hlasy. Dalo se z nich usuzovat, že Hlídači Koldihrve právě hodují. Rothe vypadal jako člověk, který nemá trpělivosti nazbyt.

„Promluví si s tím Tomasem a vrátíme se k ostatním,“ uklidňoval ho Orisian. „Nebude to trvat dlouho.“

Gardista si zamyšleně promnul bradu. „Není správné, aby nás tihle lidé bez pána tahali sem a tam, jak se jim zamane.“

„Musíme to s nimi vydržet jenom do zítřka. Podstatné je dostat se bezpečně na loď.“

Ame se vrátil. Sundal si přilbici a kopí vyměnil za kus v tuku namočeného chleba. Zamával jím na Orisiana. „První hlídač vás očekává.“

Rothe vstal spolu s Orisianem, ale Ame odmítavě mávl rukou: „Hlídací pes může zůstat tady, řekl bych.“

„To si nemyslím,“ zavrčel Rothe.

„Promluví si s ním,“ řekl Orisian. Žasl nad klidem, který cítil v nitru. Právě probíhající události mu připadaly nedůležité, jen jako drobná překážka, kterou je třeba odstranit, při cestě na Delynovu loď. „Počkej tu na mě!“

Rothe se zatvářil pochybovačně, ale posadil se zpátky na lavici.

Úřadovna Prvního hlídače byla prostá místnost s minimem nábytku. Tomas sám byl šlachovitý, svalnatý chlap. Pohodlně se rozvaloval na židli a zkoumavě si Orisiana prohlížel. Na stěně za jeho zády visela vlčí kožešina. Tomas ukázal na stoličku.

„Slyšel jsem, že jsou v horách potíže,“ začal, zatímco Orisian teprve usedal. Dech se mu přerývaně, trhavě dral ze zahleněných plic. „Bílé sovy a Lišky si pořádně vjely do kožichu. Moc mě to nepřekvapuje, ale tentokrát je tu rozdíl – prý se do toho zapojili i lidé. Lišky o těchto věcech moc neví, ale já jsem První hlídač a umím si dát dvě a dvě dohromady. Takže když se mi donese, že v horách jsou Huaniné, v jejichž řadách pochodují bok po boku muži a ženy, okamžitě mě napadne, že je to Černá stezka. Jsou to podivné časy, když válečníci z Kan Dredaru putují Car Criagarem.“

„Uprchli jsme před nimi,“ řekl Orisian. V duchu se rozhodl, že neprozradí víc, než bude muset. „Dostali jsme se sem šťastnou náhodou. Lišky nám ukázaly cestu. Bez nich bychom už nebyli naživu.“

Poslední slova připojil, protože se domníval, že tady, kde od sebe Huaniny a Kyrininy dělí jen řeka, mohou mít váhu. Ale První hlídač je ignoroval.

„Mluvíte jako Lannisan.“

„Jmenuji se Orisian. Jsem z Kolglasu.“

Tomas pomalu přikývl, jako by to už věděl. Blufuje, pomyslel si Orisian. Hraje si na důležitého. Bylo velmi nepravděpodobné, že by Tomas znal jméno Croesanova synovce.

„Necestovali jste jen s Kyrininy,“ pokračoval První hlídač. „Moji lidé hlásili, že je s vámi i Yvane.“

„Narazili jsme na ni v horách,“ vysvětloval Orisian.

„Vybrali jste si mizernou společnost. Ale vždycky tvrdím, že lidé, kteří přísahají věrnost klanu, mají špatný úsudek.“

Orisian se chystal něco namítnout, ale Tomas si ho nevšímal a pokračoval.

„Takže kdo ještě? Lišky, *na'kyrimka*... kdo jsou ti ostatní? Slyšel jsem o nějaké dívce a muži obrovitém jako medvěd.“

„Moje sestra,“ řekl Orisian. „A ten muž je dřevorubec. Pracoval pro mého otce.“ S každým uplynulým okamžikem měl menší a menší chuť Tomasovi prozradit, kdo je. První hlídač se snažil nechat nepřátelství skrývat, ale Orisian viděl dost, aby se měl na pozoru.

„Opravdu? No, když říkáte. Nemícháme se tady do záležitostí jiných lidí. Nikdo vám nebude dělat potíže, pokud sami nezavdáte příčinu.“

Odkáslal si a utřel si rty hřbetem ruky.

„Každý z vašich thanů, když nastoupí do úřadu, k nám vyšle posly a snaží se nás přesvědčit, abychom mu přísahali věrnost. Nevšímáme si jich a oni brzy odejdou. Jeden than kdysi dokonce poslal dary – Tavan, pokud si dobře vzpomínám. Ještě pořád mám meč, který jeho lidé věnovali mému prastrýci. Na stěně vypadá dobře, i když, abych řekl pravdu, hodila by se mi spíš dobrá past na medvědy. Muž, který ho tenkrát přinesl, odešel s pořádným zvoněním v uších. Můj prastrýc nebyl zrovna přítel krásných slov.“

Tomas se uchechl, pak se sklonil a odplivl si do otlučené cínové misky, která mu ležela u nohou. Soudě podle jejího vzhledu ji ještě nikdy nikdo nečistil.

„Přísahy dělají z lidí otroky, řekl bych,“ pokračoval. „Tady pro ně není místo.“

„Možná se vám meč ještě bude hodit, pokud je pravda, že sem míří Černá stezka,“ poznamenal Orisian.

Tomas pokrčil rameny a zabubnoval prsty do stolu.

„Umíme se ohýbat s větrem,“ řekl. „Černá stezka nebo vaši lidé, to pro nás není rozdíl. To přísaha a všechno, co s ní souvisí, bere lidem svobodu. Není jedno, komu ji člověk složí? Hluboko uvnitř jste všichni stejní. Vaše přísahy vedou vždycky jen ke svárům a krveprolití.“

Orisian raději spolkl odpověď.

„Takže v údolí Glas zuří válka?“ zeptal se Tomas. „Musí, když máte Černou stezku nahoře v kopcích.“

„Bojuje se tam, ano. Ale nebude to trvat dlouho.“

„Když myslíte,“ ušklíbl se Tomas. Chybělo mu hezkých pár zubů. „Stejně vám dříve nebo později dojdou lidé, které byste mohli zabít. Nechceme, abyste nám tady v Koldihrve dělali potíže.“

„Nebudeme,“ prohlásil Orisian pevně. „Zítra odplujeme na taldyrenské lodi a už nás nikdy neuvidíte.“

„Asi vám nechybí peníze, když se vám podařilo přesvědčit kapitána, aby vás vzal na palubu. Ta *na'kyrimka* pojede s vámi?“ Hovořil stále obtížněji, slova mu chrčela v hrdle.

„Yvane? Ano, bereme ji s sebou.“

„Dobrá tedy. Kdybych tady zahlédl vás nebo ji, až loď odpluje, budu klást další otázky, rozumíte? Dohlížím v tomhle městě na pořádek a mám k ruce spoustu pomocníků. Lannisany tady nikdy nevidíme rádi, a teď, když se v okolí potlouká Černá stezka, to platí dvojnásob.“

„Zítra budeme pryč. Nemusíte se bát.“

Tomas přikývl. Když Orisiana gestem propouštěl, zmocnil se ho další záchvat kašle. Mladík se dal spěšně na ústup, jako by ho už zvuk sám mohl nakazit. Sotva se ocitl venku a nadechl se chladného nočního vzduchu, začal právě ukončený rozhovor vytěšňovat z mysli. Nebylo podstatné, že Tomas působil výhružněji – ba nebezpečněji – než očekával. Brzy, brzy budou z tohoto města pryč a Orisian si byl jistý, že se sem už nikdy nevrátí.

*

Noc strávili v Hammarnově chatrči, natěsnaní na podlaze a přikrytí kožešinami a pokrývkami. Do zad je tlačila prkna, ale Orisian spal dobře. Dokonce i když Rothe začal chrápat – dost hlasitě na to, aby dokázal vzbudit polovinu města – probral se jen natolik, aby gardistovi zacloumal ramenem. Rothe se s podrážděným zabručáním převrátil na bok a chrápání ustalo.

Ještě jednou nebo dvakrát se Orisian ocitl na pokraji bdění. Do snů mu proniklo šplouchání vln na pláži a později bubnování deště na střechu. Vnímal skřípění lodních prken a dech svých druhů. V malé, stísněné chatrči mu bylo

příjemně teplo a on znovu pevně usnul. I když měl neklidné sny, netrápily ho, a když se ráno probudil, zmizely a on na ně zapomněl.

*

Už pomalu svítalo, když Kanin konečně spatřil světla Koldihrve. Třepotala se v jednoduše šedi země, moře a oblaků, mdlý a křehký shluk promáčený deštěm, který se začínal snášet. Than Horin-Gyre zvedl oči k obloze, kde se kupila tmavá, mohutná mračna. Blížila se pořádná průtrž.

Kanin se vydal napřed s pěti svými tělesnými strážci. Teď čekali tady, na dohled města, na ostatní, až je dohoní. Měli by už být tady, pomyslel si Kanin rozzlobeně. Do Koldihrve to máme ještě dobré dvě hodiny. Postup promáčenou, pustou krajinou byl pomalejší, než očekával. Každý okamžik zdržení ho rozcíloval a zhoršoval jeho už tak mizernou náladu.

Jeho hřebec vycítil pánovo rozpoložení a neklidně potřásl hřívou. Opodál tekla bažinatý potok. Kanin k němu koně pobídl a povolil otěže, aby se mohl napít. Polaskal ho po šíji. Nebylo to stejné zvíře, jaké si před mnoha měsíci vybral ve svých stájích. Ale po tak dlouhé cestě – Anlanem, Anduranem, Car Criagarem – ani nemohlo být. Jeho srst ztratila lesk, svaly ochably. Than si pamatoval, jak kůň bujně pohazoval hlavou a podupával kopyty, když onoho rána vyjeli z Hakkanu, on a po jeho boku Wain. Teď oheň téměř pohasl.

„Už nejsme to, co jsme bývali, vid’?“ pošeptal mu.

Igris opatrně nasměroval hřebce k thanovu.

„Ostatní jsou tady, pane,“ oznámil.

Kanin se rozhlédl. Zbývající čtyřicítka vojáků opravdu přijížděla, jeden za druhým, v dlouhém zástupu, všichni vyčerpaní a promoklí. Jejich koně vypadali u konce se silami.

„Posel, kterého jsme vyslali napřed, se neobjevil?“ zeptal se Kanin.

„Ještě ne. Ale nemůže být víc než hodinu nebo dvě před námi.“

„Dobrá. Uděláme si přestávku, ale jen na to, abychom nakrmili a napojili koně. My si odpočineme, až dostaneme to, pro co jsme sem přišli.“

Igris krátce přitakal.

Kanin seskočil z koně a jemně ho zavedl ke kousku šťavnatého trávniku. Oves, který si vezli s sebou jako píce pro zvířata, jim došel už včera, stejně jako většina potravin pro muže. Ať se události dnešního dne seběhnou jakkoliv, Koldihrve je bude muset zásobit vším, co budou potřebovat pro návrat přes Car Criagar. Kanin přemítal, co je asi čeká, až dorazí zpět do Anduranu. Vzpomněl si na Wain, ale rychle myšlenku potlačil. Však se brzy shledají.

Thanův kůň uždíboval trávu. Déšť houstl. Na válečníky Černé stezky se snášely velké kapky. Kanin se zachvěl. Rozhodně dával přednost čistému, suchému sněhu své vlasti před tímto vlhkým podnebím.

„Pane,“ vykřikl někdo. „Lesní rasa.“

Kanin se přikrčil za koněm a opatrně pohlédl směrem, kam voják ukazoval.

Z lesa se vynořovali Kyrininové a rozlévali se po polích a bažinách údolí, nejprve po desítkách, pak po početných houfech. Valili se jako vlna rákosím a křovisky k mohutné řece Dihrve a pak dál, k jejímu ústí a do Koldihrve.

„Jsou to Bílé sovy, nebo Lišky?“ zeptal se Kanin.

Nikdo neodpověděl. Na takovou vzdálenost to nebylo možné určit.

„Kyrininové!“ vykřikl Kanin s pocitem zmaru. Dokonce i teď, když doufal, že se jich zbavil, mu musí kmenové sváry rozpoutané Aeglysem ztrpčovat život!

„Musí to být Bílé sovy,“ dohadoval se Igris a mžoural skrz dešťovou clonu, která je obklopovala. „Míří k ležení Lišek u ústí řeky.“

Kanin se vyhoupl do sedla. Déšť mu bičoval hlavu a ramena. Vojáci se dali okamžitě do pohybu, vzduchem se nesly jejich výkřiky a řinčení zbraní. Than nic z toho nevnímal. Obrátil koně ke Koldihrve. Tam ležela a čekala na něj budoucnost, a on jí musel vyjet vstříc. Tasil meč a vykřikl: „Jedeme!“

VIII.

Za stanem, v němž dlel Hlas Bílých sov, v kameny obložené jámě zakryté stříškou z dubových trámů, které vlivem času, kouře a žáru ztvrdly na kámen, hořel *torkyr*. Tento kmenový oheň, střežený vybranými strážci, kteří jej měli krmit a bdít nad ním, bude plápolat dnem i nocí, ve sněhu i větru, po celou zimu. Až nastane jaro a Hlas zazpívá nad plameny a lidé se začnou rozcházet, odnese si s sebou každý *a'an* jednu hořící větev, aby ve všech táborových ohních jejich letního putování vzdálenými kouty Anlanu plápolal alespoň kousek jasné duše kmene.

Právě ke stanu Hlasu přivedla skupina válečníků *na'kyrima* Aeglysse, spoutaného řemeny a s ústy zacpanými roubíkem z proužků kůže. Přivázali ho k Písňovému kůlu, zaraženému do země před příbytkem, a se zkříženýma nohama usedli a čekali. Čekali mnoho hodin. Slunce se sunulo po obloze. Oblaka, roztroušené zbytky Putujícího boha, přicházela a odcházela. *Na'kyrim* sténal a krvácel ze zápěstí a z koutků úst, kde se mu pouta a roubík zařezávaly do kůže. Konečně vyšlo ze stanu děvčátko s vlasy obarvenými na červeno a propíchanými tvářemi a pokynulo jednomu z válečníků, aby vstoupil. Po

hodině se znovu vynořil a pomalu kývl. *Na'kyrima* zbavili pout a roubíku a přivedli ho před Hlas.

Hlasem Bílých sov byla stará žena s vráscitou kůží a vlasy barvy měsíce na vodě. Uvnitř byli i další – moudří kmene, náčelníci *a'anů* uplynulého léta, pěvci posvátných písní, zpěváci, pohřbívači mrtvých i *kakyrinové* s kostěnými náhrdelníky – ale s *na'kyrimem* mluvil pouze Hlas.

Hovořili dlouhou dobu, stařena a míšenec, a o mnoha věcech. Hovořili o historii kmene a o jeho bojích proti Huaninům během války Poskvrněných i v následujících staletích. Hovořili o zlých skutcích, kterých se dopustili vládci města v údolí, o jejich sekýrách a ohních, jež zbavovaly vlast Bílých sov stromů, a o jejich stádech, která se pásla stále hlouběji v Anlanu. Hovořili o *na'kyrimově* životě, o jeho útěku od Bílých sov v dětství a pozdějším návratu s dary a sliby od neúprosných lidí severu. Po celou tu dobu si Hlas utvářel úsudek, formoval jej z vláken minulosti, jež utvářela přítomnost. Teprve v samém závěru hovořili i o spojení uzavřeném z nezbytnosti a o nadějích a očekáváních, které nebyly naplněny.

Hlas se *na'kyrima* tiše zeptal, proč se velitel armády, jež prošla lesem Bílých sov, teď obrátil k přátelům zády a zapomněl na ně. Proč se sliby, které Aeglyss jménem tohoto velitele učinil, nyní proměnily v prach. *Na'kyrim* na to neměl odpověď, místo toho se uchýlil ke svému zlému, čarovnému způsobu řeči. Hovořil jazykem, který – jak Bílé sovy na rozdíl od nedávných dob pochopily – překrucoval pravdu, šálil mysl a mátl úsudek tak, že člověk považoval bezprávi za právo. Kdyby jich nebylo ve stanu Hlasu tolik, možná by se nechali oklamat, ale na nebezpečí hrozící od tohoto *na'kyrima* se dobře připravili. Někteří křičeli nebo zpívali, aby přehlušili jeho slova plná jedu; jiní ho zasypávali ranami holí.

Prosil a žádonil, ale nakonec s ním bylo třeba zúčtovat. Navzdory dlouhé nepřítomnosti býval kdysi jedním z nich a právem i povinností kmene bylo rozhodnout o jeho osudu. Hlas vyslovil rozsudek a *na'kyrima* vyvlekli ven.

*

Když *na'kyrima* odváděli z *vo'anu*, křičel a bránil se a hrozilo, že jeho slova zahálí mysl válečníků jako mlha. Bili ho tedy násadami oštěpů tak dlouho, dokud neztichl a nepřestal se hýbat. Pak ho vlekli údolím vzhůru do hor. Stoupali stále výš a výš, až do míst, kde rostly větrem zohýbané stromy a kde se jim pod nohama ohýbala drsná, hrubá tráva. Odpoledne se ocitli na samém vrcholku Anlanu a dorazili do močálů, které tvořily zemi nikoho mezi lesem a oblohou. A potom pokračovali dál, po skalnatých hřebenech a napříč

roklemi. Časem začali sestupovat níž, až nakonec dospěli ke skalnatému výběžku, lemovanému stromy, na němž stál Soudný kámen.

Obrovitý balvan o výšce dvou mužů stál osaměle na místě, kde ho Putující bůh zanechal. Pokrýval ho lišejník starší než kmen, starší než Kyrininové. Mezi nesčetnými bledě zelenými a šedými místy a někdy i po nich se táhly tmavé skvrny. Ze dvou pravidelných, vyhlazených důlků v horní části kamene se jako půlnoční slzy linuly černé šmouhy, navěky nesmyitelné.

Válečníci položili *na'kyrima* na zem a svlékli ho. V mdlém večerním světle vypadala jeho kůže křehce, popelavě. Zmítal sebou, ale drželi ho pevně. Do úst mu vrazili kámen ovinutý kouskem látky. Pak jeden z Kyrininů vytáhl dva zaostřené a zpevněné vrbové pruty délky lidské paže a silnější než palec. *Na'kyrim* se nepřestával svíjet. Kyrininové pracovali rychle, aby se snad nepokusil proti nim použít čarovné, tajné schopnosti. Zvedli mu paže a pevně je drželi, zatímco mu točivými pohyby vráželi vrbové pruty do zápěstí. *Na'kyrim* přidušeně vykřikl a ztratil vědomí.

Dva válečníci vylezli na balvan a vytáhli Aeglysse pomocí lan spletených z trávy nahoru, zatímco třetí zarazil vrbové pruty do děr na čelní straně kamene. Vklouzly do otvorů jako už tolikrát předtím a *na'kyrim* visel ukřižován na Soudném kameni.

IX.

Orisian, hluboko předkloněný, aby se chránil před deštěm, kráčel se svými druhy po dlouhé dřevěné lávce, která vedla napříč ústím řeky Dihrve. Pod hladinou pokrývaly její opěrné pilíře chalupy a mušle; nad ní konaly dílo zkázy hniloba a tlení. Lávka vypadala bezpečně – řeka Dihrve byla v těchto místech líná a krotká – přesto Orisian přemítal, kolik života můstku asi zbývá.

Když se toho rána probudili, přivítala je potemnělá obloha a déšť, který každou minutou sílil. Orisian prohlásil, že se půjde poohlédnout po Ess'yr a Varrynovi. Tiše doufal, že bude moci jít sám, místo toho se ale Anyara, Rothe i Yvane rozhodli jej doprovázet a Orisian se je neodvážil odmítnout.

Cestou podél břehu k lávce se Orisian zeptal Yvane, zda nebude neohlášená návštěva představovat problém. *Na'kyrimka* ho uklidnila: „Tady se na formality nehledí. Jinak by v okolí nežilo tolik *na'kyrimů*.“

„Hamarn mluvil o deseti,“ vzpomněl si Orisian. „Ale žádného jsme neviděli. Skrývají se?“

„Určitě ti neuniklo, že se tady každý stará jenom o sebe. Všichni jsou nervózní, cítí ve vzduchu potíže.“

Vejít do vo'anu opravdu nebyl problém. Když sešli z vratkého mostu a vkročili mezi stany, nikdo se je nepokusil zastavit. Vlastně to tady bylo mnohem příjemnější než v Koldihrve. Na nohy se jim nelepilo bláto jako v lidské osadě – na širokých pěšinách ležely rákosové rohože – ani je neprovázely temné pohledy nebo tiché poznámky. Orisian si tu připadal ve větším bezpečí než mezi lidmi. Ten pocit ale netrval dlouho.

Uprostřed vo'anu, na místě ušlapaném za léta tak, že tu půda byla ztvrdlá na kámen, se shromáždil zástup Kyrininů. Když se blížili k jeho zadním řadám, Yvane šfouchla Orisiana loktem a nenápadně ukázala na kůl zaražený do země kousek od nich. Byl ověšený rohy, náhrdelníky ze zubů a zvířecími lebkami. Kosti vypadaly čerstvě a nezetlele.

„To je zlé,“ zašeptala Yvane. „Válečný kůl. To znamená, že čekají padlé.“

Masa Kyrininů se při jejich příchodu neklidně zavrtěla. Orisian si uvědomil, že se ve vzduchu vznáší zápach rozkladu, tak silný, že se mu téměř chtělo zvracet. Pak se zástup před nimi rozestoupil a Orisian a jeho druhové spatřili, co se nachází v jeho středu.

Stál tam dřevěný rám toho druhu, jaký se používal k zabíjení a stahování zvířat. Na něm byl přivázaný nahý, mrtvý Kyrinin. Hlava mu visela k hrudi a bílé vlasy padaly přes tvář jako závoj. Z trupu mezi rameny a boky mu stáhli dlouhé, tenké pruhy kůže, které pak navinuli na klacky. Stahování po sobě zanechalo rozsáhlé úseky zkrvaveného, živého masa. Z rozřezaného břicha se vylily vnitřnosti a vytvořily pod tělem velkou hromadu. Z beder zbývala jen krvavá masa. Ze znetvořené mrtvolky se linul strašlivý zápach, z něhož se Orisianovi zvedal žaludek. Slyšel, jak Anyara vedle něj zděšeně zasténala, a odvrátil se. Tři děti Lišek, stojící poblíž, si je zvědavě prohlížely. Jedno z nich svíralo v jemných, drobných rukou luk a toulec – byly to sotva víc než hračky.

Pak se na okraji zástupu objevila Ess'yr. Bratr se jí držel těsně v patách.

„Měli byste jít,“ řekla.

„Odjíždíme,“ vysvětloval jí Orisian. „Lodí. Chtěli jsme se rozloučit.“

„Přijdeme za vámi.“

„V tom případě si musíte pospíšet. Vyrážíme dnes.“ Zmocnila se ho zlá předtucha. Nemohl ji opustit, aniž by si s ní nejdřív nepromluvil. Pro něj, když ne pro ni, bylo jejich loučení něčím, co nemělo být zapomenuto. Všiml si, že se na něj Varryn dívá s neproniknutelným výrazem v očích.

„Přijdeme brzy,“ ujistila ho Ess'yr jemně. „Ale ne hned.“

„Raději půjdeme,“ řekl Rothe tiše. „Nemyslím, že tohle je teď pro nás to správné místo.“

Orisian váhavě souhlasil. Ess'yr se odvrátila a Orisian dostal strach, že už nikdy nespatří její krásnou tvář. Mohl se pokusit na ni zavolat, ale neudělal to.

Yvane, která celou dobu tiše rozmlouvala s jakousi Kyrininkou, se teď s ustaranou tváří přidružila ke společníkům.

„Pojďme,“ řekla jen.

Společně vyšli z tábora a přešli po mostě zpátky do Koldihrve. Děšť jim smáčel šaty a čeřil hladinu řeky.

„Jsou to opravdoví divoši,“ zabručela Anyara.

„To tedy ano,“ přitakal Rothe a pak k Orisianovu úžasu tiše dodal: „Ale viděl jsem lidi dělat i mnohem horší věci.“

*

„Chytili tu Bílou sovu nedaleko odtud,“ vyprávěla Yvane, když se ocitli zpátky na lidmi obývaném břehu řeky. „Vypadá to, že tam, odkud válečník přišel, je jich spousta. Jsou velmi blízko. Čeká nás velké krveprolití.“

„Už dnes?“ zeptal se Rothe.

„Nejspíš ano. Lišky říkají, že se tu potloukají hordy Bílých sov. A taky vašich přátel z Černé stezky.“

„Počkejte, počkejte,“ zasyčel Orisian a prudce zpomalil. Ostatní se na něj tázavě zadívali. Orisian kývl hlavou k ulici, kde v lijáku postávala čtveřice či pětice mužů. Nezřetelné postavy zahalené do neforemných kabátů neprozrazovaly mnoho, rozhodně z nich ale nevyzařovala vlídnost ani dobrá vůle. Yvane si setřela z čela kapky deště a s přimhouřenýma očima se na ně zadívala.

„Myslela jsem, že jsi Tomase včera nerozzlobil,“ řekla.

„To taky ne,“ zabručel Orisian. „Rozešli jsme se skoro v dobrém.“

Rozhlížel se, kudy jinudy by se mohli vydat. Všechny instinkty mu napovídaly, že tohle nemá nic společného s pouhým sledováním, které museli strpět od příchodu do Koldihrve. Muži se mezitím dali do pohybu a blížili se k nim. Orisian si všiml zbraní – holí a klacků.

„Postarám se o ně,“ zavrčel Rothe. Z hlasu mu číselo téměř radost.

„Ne,“ zavrtěl Orisian hlavou. „Nebudeme bojovat, dokud to nebude nezbytně nutné. Obejdeme je a dostaneme se na loď.“ Neustále se mu vracela myšlenka, že měl zavolat na Ess'yr, když se od něj v táboře odvrátila. Teď už bylo pozdě.

„Tudy,“ řekl a zavedl je do postranní uličky. „Yvane, najdete cestu do Hammarnova domu?“

„Myslím, že ano.“ Prosmýkla se kolem něj, aby zaujala místo v čele.

Ulička byla tak úzká, že museli kráčet za sebou jako husy. Procházeli kolem zadních stěn domů a chatrčí, kde nebyly dveře a i těch pár oken bylo

zavřených na okenice. Ze střech stékala voda a promáčela je až na kost. Zem pod jejich nohama pokrývalo bahno a kusy dřeva, rozbitých hrnců a prázdných sudů. Neustále hrozilo, že uklouznou a upadnou.

„Před námi je ulice,“ zvolala Yvane. „Odtamtud už bude cesta snazší.“

Běželi kalužemi a lepkavým, tuhým bahnem. Rothe podklouzl a přistál na koleně. Orisian mu pomohl vstát.

„Páni!“ vykřikla Yvane.

Sotva deset kroků před nimi stál Tomas. Doprovázel ho Ame a tři další Hlídači. První hlídač byl zahalený do tlustého vlněného pláště a v ruce svíral dlouhý meč.

„Právě vás hledáme,“ zasípal Tomas.

„Vidím, že jste meč přece jen sundal ze zdi,“ řekl Orisian. „Ale proč?“

Rothe vykročil vpřed, ale Orisian mu konejšivě položil ruku na paži, aniž spustil Tomase z očí.

„Protože si ze mě asi někdo udělal blázny – proto,“ zavrčel Tomas.

„A my nemáme rádi, když si z nás někdo dělá blázny. Zvlášť když se přitom považuje za někoho lepšího,“ dodal Ame za Tomasovými zády. Prohlížel si Orisiana s téměř nenávislnou nedočkavostí. Orisian si bolestně uvědomoval, že není ozbrojen. Ve vzduchu doslova viselo násilí a mohlo každým okamžikem vybuchnout. Měřili se s Tomasem očima.

„Černá stezka nás informovala, že pronásleduje dva uprchlíky. Chlapce a dívku,“ pokračoval První hlídač a těkal očima z Orisiana na Anyaru a zase zpátky. „Že nejspíš cestují s Liškami a vojákem. A nejsou to obyčejní lidé, nýbrž členové rodiny samotného thana. Ty, kteří je zadrží, čeká odměna, a ty, kteří by jim chtěli pomoci, jen boj a smrt.“

„Říkal jste mi, že nám nikdo nebude dělat potíže, pokud sami nezavdáme příčinu,“ nedal se Orisian. Vyplivl dešťovou vodu. Měl pocit, jako by se sám vzduch měnil ve vodu, jako by už nemohl dýchat.

„Příčinu, říkáte?“ vyštěkl Tomas. „Jednu bych měl. Mým úkolem je chránit město a jeho obyvatele. Nechceme se míchat do sporů mezi klany, ale vy jste nás do nich zatáhl. Aniž byste se obtěžoval říct nám pravdu o tom, kdo opravdu jste.“

„Nikoliv úmyslně,“ prohlásil Orisian, jak nejkldněji dovedl. „Nechte nás jít svou cestou a nic se vám nestane.“

„Opravdu si to myslíte?“ vysmíval se Tomas. „Já bych si tak jistý nebyl.“

„Nemyslete si, že jste důležitější, než opravdu jste, Tomasi,“ zabručela Yvane. První hlídač po ní stříl tak divokým, opovržlivým pohledem, že jím vylekal dokonce i *na'kyrimku*. Orisian v duchu zasténal, protože cítil, že jim šance na pokojné řešení proklouzává mezi prsty.

„Nepokoušejte mě,“ obořil se Tomas na Yvane. „Půjďte s námi všichni do Věže. Tam uvidíme, co se dá podniknout.“

„Ne,“ pronesl Orisian důrazně. „To nemůžeme udělat.“

Viděl, jak Ame cení zuby jako šelma. Viděl, jak Tomas mhouří oči.

Pak k nim i přes hukot bouře dolehlo z okraje města naléhavé řinčení. Znělo to, jako by někdo bušil o sebe poklicemi nebo mlátil do štítu. Znělo to jako poplach.

„Tomasi! Tomasi!“ zvolal slabý, vzdálený hlas, téměř se ztrácející v šumění deště. „Jsou tady! Jezdci! Bílé sovy!“

Orisian si všiml šokovaného výrazu, který se mihl po tváři Prvního hlídače. Na okamžik mu bylo toho muže líto. Bylo mu líto jich všech, protože vědomá volba i náhoda se zjevně opět splétaly do vzoru, který je mohl všechny zabít. Lijákem k nim z druhého břehu řeky pronikaly i další zvuky – bubny a křik.

„To jsou Lišky,“ řekla Yvane. „Už to začíná.“

Orisian na *na'kyrimku* chvíli hleděl a pak řekl: „Je nejvyšší čas zmizet.“

Vyměnil si s Rothem tázavý pohled. Měl pocit, že v gardistových očích nalézá odpověď, na kterou čekal. Mladý than se pohnul jako první, Rothe zlomek vteřiny po něm. Tomas a jeho lidé v tu chvíli hleděli na Yvane, spíš zmatení a vylekaní než lační boje. Byli proto pomalí.

Orisian proklouzl pod mečem Prvního hlídače a sevřel ho v pase. Společně dopadli do bláta. Mladý Huanin ještě stačil zaregistrovat, že se Rothe prakticky ve stejném okamžiku vrhl na Amea, ale nemohl tomu příliš věnovat pozornost. Jeho svět se smrštil na vír bahna a vody a divoce mávajících údů, se kterými zápasil. Chladná část jeho mysli mu říkala, že tady určitě zemře, ale jeho tělo zuřivě, divoce prahlo po životě, a tak bil a škrábal Tomase jako divoká šelma.

Prvnímu hlídači se téměř podařilo vyškrábat na nohy, ale pak mu v blátě uklouzla ruka, o kterou se opíral. Orisian se celou vahou vrhl na paži, ve které Tomas svíral meč, přišpendlil ji k zemi a sevřel mu hrdlo křečovitě zaťatými prsty. Do boku ho zasáhla strašlivá rána – hůl dopadla přesně do místa, kde kdysi utřil ránu nožem. Bolest byla omračující, ale i když ho úder odmrštil kousek stranou, stále pevně zatínal prsty do Tomasova krku. Slyšel jeho přidušený křik.

Pak se Orisian odkutálel pryč. Vzepřel se na koleně a bojoval s bolestí, blátem a deštěm. Vtom mu kolem tváře prolétl konec hole tak těsně, že ho ovanul závan vzduchu. Anyara se s divokým křikem vrhla na útočníka. Muž zaregistroval její výpad příliš pozdě, takže se nestihl otočit a byl odstrčen stranou. Orisian se po čtyřech připlazil k Tomasovi, který se svíjel v blátě a držel se za hrdlo. Orisian mu vyrval meč a pak, nedbaje toho, co mu Rothe

vštěpoval, se divoce ohnal po Anyařině soupeři. Zasáhl ho pod kolenem. Muž padl k zemi a strhl Anyaru s sebou. Orisian se vyškrábal na nohy. Meč táhl za sebou blátem, kapala z něj voda a lapal po dechu. Jak se snažil najít Rotha, setkal se s pohledem Ameho mrtvých očí, potřísněných blátem. Druhý hlídač ležel na boku se zlomeným vazem, vedle něj jeho potlučená přilba, ve které se pomalu hromadila dešťová voda.

Rothe řval a vyl jako šelma opojená krví. Dva Hlídači, kterým čelil, před ním ustupovali a nervózně se dívali jeden na druhého.

„Lannis! Lannis!“ hulákal na ně a deštivou oblohu a muži se dali na útěk.

Orisian oběma rukama zvedl meč. Poslední z Tomasových mužů ze sebe setřásl Anyaru, takže přistála s rozhozenýma rukama a nohama na cestě, a vydrápal se na nohy, opíraje se ztěžka o klacek.

„Zmiz!“ zařval Orisian a rozmáchl se mečem. Rothe už se také blížil. Potácel se jako opilý, ale bez ustání hulákal. Hlídač na okamžik zaváhal, pak si všiml, že zůstal sám, a odbelhal se.

Rothe pomohl Anyaře vstát. Používal jen pravou ruku; levá mu bezvládně visela podél těla.

„Jsi zraněný?“ zvolal Orisian.

„Spraví se to,“ zavrčel Rothe. „Nemyslím, že je zlomená. Naštěstí ten inkallimský poskok neměl delší zuby, jinak bych vám nebyl k ničemu.“ Ukázal na meč v Orisianově ruce a natáhl zdravou ruku. Orisian mu meč bez váhání podal, jílcem napřed. Dokonce i s jednou paží ho mohl Rothe využít účinněji než on. Gardista s drsným úsměvem sevřel zbraň.

„Je fajn cítit zase v ruce meč,“ řekl. Pak se zadíval na čepel a zamračil se. „Dokonce i když se o něj nestarali, jak měli.“

Opět se rozezněl poplašný signál, tentokrát mnohem naléhavěji než poprvé. Jako by se nesl z větší blízkosti, i když za vytrvalého bubnování deště se to nedalo určit přesně. Potom náhle utichl. Tomas stále ležel na zemi a s vyceněnými zuby lapal po dechu. Očima slepě těkal kolem sebe. Orisian, teď už klidnější, se zděsil, co mu provedl. Rothe si Prvního hlídače měřil způsobem, který nevěstil nic dobrého.

„Nech ho!“ zabručel Orisian.

„Musíme jít,“ řekla Yvane. „Hned.“

*

Děšť bičoval střechy, bušil do země. S bouří ale soupeřily jiné zvuky – křik a zděšené hlasy, snad dokonce i hřmot zápasu. Nebylo možné s určitostí říct, odkud hluk přichází, ale nebylo to daleko.

Rothe je přiměl vydat se středem ulice v obavě, aby na ně ze dveří nebo postranních uliček nevyskočilo překvapení. Každý sval v jeho těle Orisiana nabádal k divokému úprku, rána v boku byla ale velmi bolestivá a Rothe ostražitý. Opatrně došli na roh a zabočili na silnici, stáčejí se k moři.

„Slyším koně,“ oznámila Yvane.

Orisian se pokusil něco zaslechnout, ale nedokázal od sebe oddělit změt' zvuků, doléhající mu k uším. Možná se v té kakofonii skrýval i dusot kopyt.

„Těžko říct,“ vykřikl Rothe. Držel se vzadu a neustále se otáčel tím či oním směrem, pátral po nebezpečí. Pak vykřikl: „Máme potíže!“

Všichni vzhledli a spatřili dva Koldihrvany, klopýtající ke křižovatce. Dešť dodával výjevu zdání větší vzdálenosti, tlumil všechny zvuky. Muži se zastavili, jako by váhali, kudy se vydat. Jeden z nich se zadíval k Orisianovi a jeho druhům. Pak se zničehonic přiřítili deštěm a blátem tři statní koně. Jezdci mávali dlouhými meči. Srazili Koldihrvany k zemi, smykem zvířata obrátili, naklonili se ze sedla a ťali do ležících mužů. K Orisianovi nedolehly žádné výkřiky, řev. Pak uviděl, jak se jezdci napřimují, znovu pevně svírají otěže a pokračují v jízdě. Koně natáhli běhy a namířili sprškami vody přímo k nim.

„Černá stezka!“ vykřikla Anyara.

Rothe sevřel oběma rukama starý meč. Jezdci se řítí přímo na něj. Za šedou clonou deště se objevili další.

„Do některého z domů, rychle!“ procedil Rothe mezi zuby.

Orisian se otočil a spatřil další dva válečníky, blížící se k nim z druhé strany. V čele jela žena s divoce vlajícími vlasy; natahovala se nad koňskou šíjí vpřed, meč vytrčený do strany, jako by chtěla nepříteli setnout hlavu jedinou ranou.

„Jsou i za námi!“ zvolal Orisian.

Sotva slova vyslovil, vyskočila mezi domy štíhlá postava se světlými vlasy a ze strany ponořila oštěp hluboko do šíje koně, který ji právě míjel. Zvíře se vzepjalo, shodilo jezdkyňu a padlo k zemi. Vystříkla voda a bláto. Oštěp praskl a třísky se rozlétly na všechny strany. Orisian vyrazil vpřed, ale Ess'yr ho předběhla. Vytáhla zpoza opasku nůž, vrhla se na jezdkyňu a bodla ji přímo do krku. Padlý kůň sebou divoce zmítal, neschopný vstát, a druhý jezdec musel kousek za ním zastavit. Ze stejné uličky, z jaké předtím vyskočila Ess'yr, teď vyběhl Varryn, zarazil muži oštěp do zad a vymrštil ho pomocí zbraně do vzduchu. Muž dopadl na zem a zůstal bezvládně ležet.

Orisian se znovu otočil, právě včas, aby viděl, že zbývající tři jezdci už jsou těsně u Rotha. Gardista stál, široce rozkročen, meč před sebou.

„Pojď!“ zavolala Ess'yr na Orisiana. Pevně svírala jeho paži a snažila se ho odtáhnout do uličky, ze které se vypořídala.

„Potřebuju meč,“ řekl Orisian a rozhlížel se po zbraních padlých jezdců.

To už ho z druhé strany postrkovala i Anyara a křičela: „Pryč, rychle!“ Vtom do nich zezadu vrazila Yvane a smetla je k zemi. Čepel meče nepřátelského jezdce prosvištěla přesně místem, kde ještě před okamžikem stála Anyara. Klopýtali do bezpečí uličky. Cesta za nimi se náhle černala jezdci, vynořujícími se ze závojů deště.

„Rothe!“ zaječel Orisian. Nikde v té zmeti strážce neviděl. Varryn vyrazil vpřed a vrhl se mezi dva vzpínající se koně.

„Přivedu ho!“ vyštěkl přes rameno Kyrinin.

Orisian měl pocit, že slyší Rotha křičet: „Zamiřte k lodi, Orisiane!“

Anyara postrkovala Orisiana úzkou uličkou. Yvane a Ess'yr už byly hodný kus před nimi.

„Nikoho tu nenechám,“ křičel Orisian na sestru.

„Najdou nás,“ odvětila, aniž by se ohlédla. „Nechceš tady přece umřít, nebo ano?“

Z jednoho domu, který míjeli, uslyšeli nárek. Mířili pryč od moře, od bezpečí Delynovy lodi, ale ulička jim nedávala jinou možnost. Na jejím konci je čekala další ulice.

*

Po silnici běžela žena a křičela. Za sebou táhla blátem plačící děvčátko. Za jejich zády se rozpoutal zápas – půltucet koldihrvských Hlídačů se pustil do marného boje se třemi jezdci Horin-Gyre. Jeden z koní se v panice vzepjal a pokoušel se utéct. Jezdec spadl. Zbývají dva se kolem sebe naslepo oháněli meči. Orisian zaregistroval spršku krve. Na tu vzdálenost a přes dešťovou clonu vypadala černá.

Ess'yr je vedla pryč od šarvátky. Snažila se při tom pohybovat co nejbližší průčelím domů, jako by jim mohla poskytnout ochranu před hrůzami stravujícími Koldihrve.

„Počkejte,“ zasípala Yvane a ukázala ke zchátralému domu vedle. „Myslím, že je tu průchod. Můžeme si zkrátit cestu k moři.“

Vyčerpaně zatlačila do dveří. Kousek se pootevřely a pak se zasekly. Orisian do nich kopl tak prudce, až se rozletěly. Vklópýtali dovnitř. Dům tvořila jediná místnost s postelí, takřka průhlednými pokrývkami na ní, stolem, židlí a krbem plným popela. Jeho obyvatelé utekli, nebo někde bojovali či umírali. Déšť rozechvíval chatrnou střechu. Z vlasů i šatů Orisianovy skupinky kapala voda.

„Nemůžu Rotha opustit,“ řekl Orisian.

„VÍ, kam máme namířeno,“ uklidňovala ho Yvane. „Přijde za námi.“ Zápasila s petlicí na zavřeném okně na protilehlé straně místnosti. Orisian jí šel pomoci.

Okenice se rozlétly a Yvane se vyklonila ven. Ess'yr mezitím střežila dveře.

„Opustila jsi vlastní lidi, aby ses vydala za námi,“ řekl Orisian Kyrinince.

Vlasy se jí zplihle lepily k jedné straně tváře, po kůži stékaly pramínky dešťové vody. Když zamžikala, bylo vidět kapky visící jí na řasách jako stříbrné korálky.

„Musím tě dostat do bezpečí,“ řekla.

„Musíme jít,“ naléhala Anyara.

„V pořádku,“ pronesla Yvane od okna. „Nevidím venku žádný problém. Hammarnův dům je blízko. Pojd'te za mnou.“

Prolezla oknem na dřevěný chodník, táhnoucí se podél zadních stěn domů. Anyara vyrazila za ní, Ess'yr hned poté. Orisian položil ruce na rám a chystal se vyšvihnout vzhůru. Přehodil ven jednu nohu, ale pak se zarazil. Jeho pozornost totiž upoutal slabý záblesk u krbu – na háčku visel tenký nůž. Vlezl zpátky dovnitř, prošel místností a vzal nůž do ruky. Byla to jednoduchá zbraň, ale ostrá.

„Orisiane!“

Otočil se a v tu chvíli se mu zastavilo srdce. Ve dveřích stál štíhlý, statný muž. Musel se sklonit, protože dveřní rám pro něj byl příliš nízký. V ruce svíral meč, z jehož čepele kapala voda smíšená s krví.

„Tak se jmenujete, nemýlím-li se?“ zeptal se muž tiše. „Já jsem Kanin oc Horin-Gyre.“

Burácení deště se někam vytratilo. Orisianův svět se zúžil na muže stojícího před ním.

Kanin udělal jediný dlouhý krok do místnosti. Napřímil se a zvedl hrot meče, takže se ocitl v jedné úrovni s Orisianovou hrudí. Orisian opatrně couval k oknu. Kanin vyrazil za ním. Mladý Huanin byl jedním skokem u předprsne a vrhl se ven do deště. Sklouzl po dřevěném chodníku a přistál jak široký, tak dlouhý na cestě. Do úst a nosu se mu nahrnulo bahno. Vyplivl ho, převrátil se na záda a stihl ještě zahlédnout, jak Kanin oc Horin-Gyre pokládá nohu na parapet a vytahuje se do otvoru. Pak se vedle Orisiana objevila Ess'yr, a když se than Horin-Gyre objevil v okně, rozmáchla se lukem jako kyjem a zasáhla ho přímo do tváře. Vytryskla krev, Kanin vykřikl překvapením a bolestí a pozpátku se zřítíl do domu. Silou nárazu se luk zlomil, a tak ho Ess'yr zahodila a seskočila z chodníku na silnici.

„Neválej se tady!“ zabručela Yvane a pomohla Orisianovi na nohy.

Utíkali ulicí, pak zahnuli za nejbližší roh. Zkrátili si cestu mezi domy a ocitli se na břehu. Orisian poznal, kde jsou. Kousek od nich stála Hammarnova chatrč, z jejíchž otevřených dveří vyhlížel s vykulenýma, vystrašenýma očima její majitel.

„To jste vy? To jste vy?“ zvolal, když se k němu přihnali.

„Ano,“ ujistila ho Yvane. „Nastal čas, abyste s námi odešel, příteli.“

Starý *na'kyrim* se na ni vyděšeně podíval.

„Copak to neslyšíte?“ zeptala se ho Yvane. „Tohle město už není pro vás.“

Hammarn zvedl ostražitě hlavu a zaposlouchal se. Deštěm k nim stále doléhal křik a nářek.

„Asi máte pravdu,“ zasténal. „Asi ano. Raději se půjdu sbalit.“ Zacouval do domu.

„Hammarne...“ Yvane se chystala něco říct, ale Orisian ji přerušil.

„Nechte ho, ať si vezme, co chce. Počkáme na Rotha, jak dlouho to půjde. A na Varryna.“

Yvane se ohlédla směrem, kterým přišli.

„To není moudré,“ namítla.

Orisian čelil jejímu pohledu bez sebemenšího náznaku nejistoty. „Moudré, nebo ne, chci jim dát šanci.“

Pak se schoulenými rameny, aby se alespoň trochu chránil před deštěm, vyrazil za dům. Bubnující dešťové kapky vytvářely na hladině nesčetné malé krátery. Na Delynově lodi právě napínali plachty. Po palubě pobíhaly postavy. Orisian na ně mával a křičel, ale nic nenaznačovalo, že by si ho někdo všiml. Rozhlédl se po bouří bičovaném, blátivém pobřeží. U nejbližšího jednoduchého mola byla přivázaná dlouhá, nízká veslice. Vrátil se k ostatním. Stáli těsně za prahem domu. Hammarn se přehraboval v hromadě naplaveninového dříví a něco si pro sebe tiše bručel.

„Kousek odtud je člun, který můžeme použít,“ oznámil jim Orisian. „Ale nemáme moc času. Delyne se chystá odplout.“

Podíval se na Ess'yr. V očích se jí zračil prázdný výraz. Její tetování pokrývala vrstva vody, takže *kin'thyn* působil poškozeně, neškodně.

„Co je s vo'anem?“ zeptal se.

Téměř neznatelně zavrtěla hlavou. „Přišli nepřátelé. Bylo jich mnoho.“

„To je mi moc líto.“

Orisian ucítil na paži ruku. Vedle něj stála Anyara, tvář staženou zármutkem. Pokusil se na ni usmát.

„Já vím,“ řekl. „Už nemáme čas. Nemůžeme dál čekat.“

Hammarn si posbíral jen dřevořezby. Zabalil je do kusu látky a přitiskl si je k hrudi jako dítě.

„Mám je,“ řekl do prázdna.

Orisian je vyvedl ven a zamířil k molu. Ušli jen pár kroků, když uviděli Rotha a Varryna, jak vyrážejí z postranní uličky a běží přímo k nim. Kyrinin maličko kulhal. Rothova levá paže bezvládně visela. Tentokrát neutřžil jen ochromující ránu – po ruce mu stékala krev a déšť ji okamžitě smýval.

Orisiana zaplavila obrovská vlna úlevy.

„Je to zlé?“ zeptal se, když k němu gardista dorazil.

„Ne tak zlé, jak by mohlo být,“ ušklíbl se Rothe. „Ještě štěstí, že je v tomhle zatraceném městě spousta uliček příliš úzkých pro koně.“

Když dorazili k vodě, všimli si, že voda přitékající z města vytváří na pláži drobné kanálky. Neutuchající déšť odplavoval písek a bahno a odhaloval mušle a kameny. Klouzali a smýkali se k molu a pak přeběhli po jeho kostrbatých prknech.

Veslice byla připoutaná dvěma lany. Yvane se vydala k jednomu, Orisian k druhému. Mohutný, pevný uzel ale vzdoroval jeho ztuhlým prstům, nedařilo se mu ho rozvázat. Vytáhl proto zpoza opasku nůž a začal přerezávat vodou nasáklá vlákna. Střelil pohledem k taldyrenské lodi. U zábradlí se shromáždili námořníci a ukazovali k nim.

„Nech mě, udělám to,“ řekl Rothe a zvedl meč. „Čepel není nejostřejší, ale zvládne to.“

Orisian ustoupil. Rothova první rána přeťala lano jen napůl.

„Půjdem,“ řekl Varryn tiše.

Orisian se k němu otočil, ale Kyrinin se nedíval s bezvýraznou tváří na něj, nýbrž na Ess'yr. Neodpověděla mu hned. Orisian zoufale hledal vhodná slova. Alespoň jednou, jedinkrát, jí chtěl říct tu správnou věc.

„Kanin!“ vykřikla Anyara. „To je Kanin!“

Po břehu se blížili jezdci, tak deset nebo dvanáct. Orisian si vytřel déšť z očí. Kanin jel v čele a divoce pobízel koně. Orisian slyšel za zády další úder meče.

„A je to,“ řekl Rothe. „Teď přeseknu druhé.“

Yvane vzdala nerovný boj s druhým provazem a postavila se vedle Orisiana. Jezdci Černé stezky už byli nedaleko. Od koňských kopyt odletovaly gejzíry bláta a písku.

„Rychle, Rothe!“ pobízel Orisian gardistu.

Viděl, jak se Kanin blíží. Ve tváři, poznamenané velkým krvavým zraněním, které mu způsobila Ess'yr lukem, se mu zračila zuřivost. Orisian si podivně uvědomoval olověnou tíhu promáčených šatů. Pevně sevřel rukojeť nože. Rothův meč se zakousl do lana. Gardista zaklel. Kanin prudce přitáhl otěže a kůň se těsně před molem klopýtavě zastavil. Ostatní jezdci se seskupili kolem velitele. Vypadali, jako by spadli přímo z deštivé oblohy, jako divoká stvoření bouře. Kanin tasil meč a ukázal jím na Orisiana.

„Stát!“ vykřikl. „Zůstaňte, kde jste!“

Vojáci sesedli z koní. Orisian viděl, jak napínají kuše.

„Rothe?“ zeptal se gardisty, aniž se ohlédl.

„Hotovo!“

Z kuše vyletěl šíp, temný projektil, který prosvístěl deštěm, minul je a odletěl nad moře. Varryn na oplátku vypustil šíp z tětiny luku. Prohnal se kolem Kanina a zasáhl vojáka za ním.

„Do člunu!“ nařídil Orisian. „Všichni.“

„Ach, bože, ach, bože,“ mumlal Hammarn znovu a znovu.

Nejdřív on a Yvane, pak i Anyara vlezli do člunu. Na molo se snesl déšť šípů. Orisian se vrhl do člunu jako štika. Rothe těsně vedle něj zasténal, když ho jedna ze střel zasáhla do ramene. Zhroutil se na dno, až se veslice pod jeho vahou zahoupala. Orisian se snažil vyškrábat na nohy. Yvane zápasila s veslem. Vzápětí se jakoby překvapeně zadívala na dřík, trčící jí z předloktí.

Varryn a Ess'yr pořád stáli na konci mola. Kyrinin vypustil další šíp.

„Pojďte!“ zařval na ně Orisian. „Nastupte!“

Anyara a Hammarn zápolili s vesly. „Zaberte! Zaberte!“ pobízela dívka starce. Člun odskočil od mola. Orisian natáhl ruku k Ess'yr.

„Nedělejte hlouposti! Nemůžete tady zůstat!“ křičel.

Kanin utíkal po molu, jeho válečníci za ním. Vypadali jako temné hejno vran, prudce se snášející z deštěm promáčené oblohy. Orisian slyšel Kaninův neartikulovaný, zlostný řev. Varryn a Ess'yr na sebe krátce tiše pohlédli a pak se odrazili od mola. Přistáli společně na zádi člunu, tak lehce a přesně, že se veslice téměř nezakymácela.

Orisian přelezl Rothovo tělo, natažené na dně člunu. Gardista tiše sténal. Košilí mu prosakovala krev. Orisian se to snažil nevšímát – neměl čas věnovat se zraněnému. Ve člunu byla čtyři vesla. U dvou seděli Hammarn a Anyara, se třetím se lopotila Yvane.

„Ne!“ zařval Kanin, když plavidlo znovu trhavě poodskočilo od břehu.

Další šípy – tmavé záblesky prokousávající se deštěm a mířící na loď.

„Skrčte se!“ vykřikl Orisian a sehnul se nad veslem. Do trupu a do zádi zabušilo několik střel. Další jim přeletěly nad hlavami. Orisian cítil, jak se jeho veslo zachvělo, a těsně vedle dlaně uviděl trčet ze dřeva dřík. Pak už nic. Vojáci na molu spěšně nabíjeli kuše. Kanin stál na samém okraji, paže a meč zvednuté k těžkým, šedivým nebesům, jako by jim hrozil.

Na příď dorážely vlny, vzedmuté bouří. Přes okraj člunu se přelévala voda a hromadila se jim u nohou. Tváře jim zasypávaly spršky vody.

Orisian se opřel do vesla ze všech sil, které mu ještě zbývaly. Lapal po dechu a vyplivoval z úst slanou vodu. Zatímco se vzdalovali od Koldihry, pozoroval závojem deště Kaninovu nezřetelnou, temnou siluetu. Than Horin-

Gyre stál bezmocně na břehu a díval se za nimi, celou cestu je provázel pohledem.

Proud nesl jejich člun přímo k taldyrenské lodi. Námořníci, rozesmátí a vzrušení, přehodili přes zábradlí žebříky. Ve chvíli, kdy Orisian uvázal Rothovi kolem hrudi lano, aby ho mohli vytáhnout nahoru, mohutný gardista omdlel.

Epilog

Kdysi jsem spatřil fragment rukopisu, nalezený v ruinách jednoho z paláců Dun Aygllu. Ať pravdivé či nepravdivé, toto je jádro příběhu, který v něm byl zaznamenán:

Minon, jenž se měl jednoho dne stát Mučitelem a vrhnout na svou dobu temný stín, v dětství ničím pozoruhodným nevynikal. Jeho pouta ke Sdílenému byla slabá, nedisponoval žádnými zvláštními schopnostmi v jeho užívání a vedl tichý a klidný život v lesích pokrývajících pahorky Far Dyne.

Zato jeho otec byl muž zlý a zlotřilý. Často za nocí opouštěl chatu, v níž bydlel se svou kyrininskou ženou a synem na'kyrimem, aby vraždil a loupil. Časem začaly jeho skutky šířit ve Far Dyne takový strach, že neznámý vládce vyslal vojáky, aby zbavili zem tohoto zločince. Jednoho večera opravdu narazili na chatu Minonova otce. Matku zavraždili doma před krbem, otce ve stájích, kde držel své koně. Minonovi se podařilo vrazit jednomu z útočníků do srdce nůž, než ho srazili k zemi.

Smrt jednoho z jejich druhů vojáky tak rozlítla, že se rozhodli Minona krutě usmrtit. Vystavili chlapce strašlivému mučení. Ale na samém vrcholu utrpení se v Minonovi probudily nečekané síly. Na útěku před bolestí a hrůzou objevil dveře, vedoucí do hlubin Sdíleného, které mu byly do té doby uzavřeny, a z těch tak obtížně dosažitelných míst vytryskl proud strašlivé moci. Všechny krutosti, jichž se na Minonovi jeho mučitelé dopustili, jim byly splaceny desetinásobně, neboť Minon zpřetrhal pouta a odhalil svou strašnou tvář.

Když nakonec vyšel z chaty, zanechal za sebou jen krev. Vydal se do světa a před ním běželi strach a hrůza jako dva zlí psi.

Z TAJNÝCH PŘÍBĚHŮ NA'KYRIMŮ, SHROMÁŽDĚNÉ A'VAREM Z HIGHFASTU

I.

V kolkyrském přístavu se tísnily lodě velké i malé. Celé město, a o přístavní čtvrti to platilo obzvlášť, přetévalo válečníky – nejen z Kilkry či ze

zbytků armády Lannis-Haigu, ale byly zde také předsunuté oddíly z Aythu, Taralu a Haigu. Pobývaly tu též stovky uprchlíků z údolí Glas. Kam až paměť sahala, neshromáždilo se ve městě nikdy tolik lidí.

Taim Narran se prodíral davy poblíž přístavu. Lidí tady byla spousta a každým okamžikem hrozilo, že Roarika nan Kilkry-Haig, který mu ukazoval cestu, ztratí z očí. Uprostřed všech ponurých zvěstí, které kolovaly Kolkyre, byl dnes Roaric poslem výlučně dobrých zpráv. Informace, již přinesl do Taimových komnat ve Věži trůnů, byla tak radostná a nečekaná, že se Taim zdráhal dovolit svému unavenému srdci, aby jí uvěřilo.

„Kde jsou?“ vykřikl Taim tak hlasitě, aby přehlušil hučení zástupu.

„V domě správce přístavu,“ zazněla odpověď. „Byli na palubě taldyrenské lodi, která připlula asi před hodinou. Původně mířili do Kolglasu, ale kapitán se od nějakých rybářů dozvěděl, co se stalo v Glasbridge, a odmítl se plavit proti proudu řeky. Tak je přivezl sem. Projevili přání vykoupat se a převléct, než se setkají s mým otcem.“

Když dorazili ke správcovu domu, Taim se neovládl a prosmýkl se kolem sluhy, který strážil dveře. Se srdcem až v krku se začal rozhlížet po těch, jež už nikdy nedoufal spatřit. V jídelně konečně uviděl nejpodivnější skupinku, jakou bylo možné si představit. Anyara, neteř mrtvého thana, seděla u stolu se dvěma *na'kyrimy* – drobným, trochu zanedbaným starcem, který vypadal, že spí, a ženou, jež se otočila a změřila si příchozího pronikavým pohledem. Za nimi, u ohně hučícího v krbu, postávali dva vysocí Kyrininové – muž a žena, odění jako do lesa. Když Taim vstoupil, vzhledli a zadívali se na něj očima tvrdýma jako křemen. Žena pak zrak zase sklopila, ale muž nikoli. Divoké spirálovité tetování na tváři dodávalo jeho očím na divokosti. Taim ztratil řeč.

Potom se mu na schodišti za zády rozezněly těžké kroky a Taim se otočil. Dolů scházeli dva lidé. Rotha Corlyna okamžitě poznal, i když se jeho spolubojovník velmi změnil – byl hubenější a bledší, jednu ruku měl na pásce a ve vlasech šediny. Kráčel nejistě a opíral se o svého druha. Právě ten nejvíc upoutal Taimovu pozornost. Byl to mladík štíhlého vzrůstu, s únavou vepsanou hluboko ve tváři. Mladík, v jehož očích se zračila směs smutku a houževnatosti, oživená jiskrou poznání. Mladík, před kterým mohl Taim pouze pokleknout a sklonit hlavu.

„Orisiane!“ řekl. „Můj thane! Můj meč i život patří vám.“

II.

Na'kyrim visel na Soudném kameni celou noc. Kousek od něj seděli na travnatém pahorku dva válečníci Bílých sov a pozorovali ho. Nejedli, nespali

ani nehovořili – prostě jen čekali, až Kámen muže zlomí. Viděli i jiné, jež potkal stejný osud. Jen zřídka to trvalo dlouho. Pouhé tělo nemohlo vzdorovat síle tohoto kamene, starodávné kleci duší.

Vedle sebe měli Kyrininové položeny měchy s vodou a kožešinové pláště, které potřebovali v nejchladnějších hodinách noci. Luky a oštěpy si opřeli o rameno. Během dlouhých hodin tmy se takřka nepohnuli. Muž na kameni sebou v noci jen jednou krátce zazmítal a navzdory roubíku, který měl stále v ústech, zasténal.

Vycházející slunce zastínily šedé mraky. Vítr se utišil. Koruny stromů se přestaly chvět a na zem se sneslo tíživé ticho. V místech, kde krev křížovaného vytryskla z ran na zápěstích, poznamenaly kámen potůčky černé, zaschlé krve. Hlava visela *na'kyrimovi* bezvládně k hrudi. Už mnoho hodin se nepohnul, ale Kyrininové ho přesto stále tiše pozorovali, oči upřené na jeho pokroucené, nahé tělo. Vypadal polomrtvý.

Po obloze létal mrchožrout. Postupně se snášel v kruzích čím dál níž a níž, až nakonec zamířil klouzavým, líným letem k samotnému Kameni. Jeden ze strážců natáhl nohu a popadl luk. Čas pojídačů mrtvých dosud nenastal. Pták párkrát mávl širokými křídly a vznesl se zpátky k obloze. Ještě jim naposledy zakroužil nad hlavou a pak se rozletěl do dálek *Antyryn Hyru*, aby si našel méně střeženou kořist.

Čas ubíhal. *Na'kyrim* zasténal, ale neprobral se.

Den se líně posouval k noci. Šedé světlo skomíralo a stromy a kameny ztrácely tvar a podobu. Někde daleko odtud zahoukala sova. Jiná jí ještě z větší dálky odpověděla a jejich duet pak trval dlouhé minuty. Mračna se začala pomalu trhat a mezi nimi probleskovaly hvězdy. Vyšel dorůstající měsíc a zalil temnou oblohu bledou září.

Soudný kámen se koupal v bezbarvém světle. Bdící Kyrininové si všimli, že muž na Kameni zvedl hlavu. V očích měl nepřítomný výraz, jako by upíral pohled k čemusi velmi vzdálenému. Hrudí a celou horní polovinou těla mu projela křeč, takže se jeho paže vzepjaly proti kolíkům, které je přišpendlovaly ke Kameni. Pak mu hlava opět klesla dolů. Strážci rozvinuli kožešinové pláště, přehodili si je přes ramena a čekali.

V nejchladnější hodině noci, hodině, kdy je svět smrti nejbližší, začal *na'kyrim* plakat. Očima přivyklýma na tmu spatřili Kyrininové slzy stékající mu po tváři, horečnatý třes rozechvívající mu tělo. Na okrajích látky, jež ovinovala kamenný roubík, který mu zacpával ústa, se objevila pěna. Bílé sovy se na sebe podívaly. Už to nebude trvat dlouho.

Když ale nastalo kalné, ponuré ráno, *na'kyrim* stále žil. Proud slz vyschl. Zoufalým, bezútěšným pohledem si prohlížel strážce. Bílé sovy mu pohled lhostejně, netečně opětovaly.

Den se opět nachýlil ke konci. V té době už žil *na'kyrim* déle než kterákoliv jiná oběť Soudného kamene za mnoho posledních let. S příchodem večera se mraky opět rozptýlily a velký kámen a jeho břemeno zalilo oranžovožluté světlo. Trávou se připlížila smrt a dýchlá na *na'kyrima*. V plicích mu začalo rachotit, svaly probodnutých paží ochably, hlava klesla ještě níž. Oba Kyrininové vstali a přistoupili, aby mohli později dosvědčit jeho smrt.

Ale konec se odehrál jinak, než očekávali. Rachocení v *na'kyrimových* plicích ustalo. Na zem se sneslo hluboké ticho a s ním i tma. Křížovaný začal opět ronit slzy, tentokrát ale byly krvavé. Zvedl vyzáblou tvář, jako by zápasil s nějakou strašlivou tíhou. Když slunce definitivně zmizelo a krajinu zahalily stíny, otevřel *na'kyrim* krví podlité oči a upřel na Kyrininy pohled, ve kterém se už nezračilo zoufalství, nýbrž děsivé poznání.

*

Z balkónu na západní straně Highfastu dohlédli Cerys a Amonyn až k vrcholům Karkyrských hor, odrážejících se na pozadí ohnivě rudého soumraku. Stáli těsně vedle sebe, zahalení do jediné vlněné pokrývky, a kolem nich líně poletoval sníh. Teplo, které Amonyn utkal ze Sdíleného, je oba chránilo před živly. Bylo to právě krátké zakolísání tohoto tepla a náhlý vpád štiplavé zimy, co Cerys varovalo. V příští chvíli se jí zmocnil omračující pocit, že se jí svět kamsi vytrácí, a pouze Amonynovy silné paže zabránily tomu, aby upadla.

„Ach,“ vydechla a opřela se o něj. „Co to bylo?“

„Něco... někdo... se změnil,“ zašeptal s náhlým napětím v hlase Amonyn. V koutcích očí se mu zaleskly slzy. „Takové utrpení. Takový... div.“

„Vyvolená!“ zvolal někdo v místnosti za jejich zády. „Vyvolená, Snící...“ Mužův hlas přetékal naléhavostí a strachem. „Snící... pláče.“

*

V ložnici vysoko ve Věži trůnů se *na'kyrimka* Yvane s pronikavým výkřikem vytrhla ze spánku. Prudce se posadila, tvář zbrocenou potem. Čistá bílá pokrývka jí sklouzla z těla. Setrvala tak dlouhé minuly, ruce křečovitě zaťaté do prostěradel. Bezmocně lapala po dechu, kterého se jí zoufale nedostávalo.

Dveře se rozlétly a do místnosti vpadl strážný – jeden z Taimových mužů, postavený ke dveřím navzdory jejím protestům. Přistoupil k posteli. Otočila se a upřela na něj prázdný pohled, stále ztracený v hlubinách děsivé noční můry.

„Zdalo se mi o temnotě,“ řekla slabým, přeskakujícím hlasem. „O muži. O strašlivém, zlomeném muži, který nemá v srdci nic než hněv.“

Chronologický přehled

PRVNÍ VĚK

Na jeho počátku stvořili bohové svět a První rasu, aby ho obývala.

Na jeho konci povstala První rasa proti bohům a byla zničena.

DRUHÝ VĚK

Na jeho počátku stvořili bohové pět ras: Huaniny, Kyrininy, Whreininy, Saoliny a Anainy.

Huaninové a Kyrininové vyhlásili válku Whreininům a vyhladili je. Za tento hřích se jim dostalo přízviska Poskvrněné rasy a pozbyli lásky bohů.

Na jeho konci opustili bohové tento svět.

TŘETÍ VĚK

Na jeho počátku vypukl po odchodu bohů chaos.

Rok

280	vznikají království Adravane a Aygl
451	vznikem království Alsire začíná epocha Tří království
775	huaninská království se spojují v boji proti kyrininským klanům a začíná válka Poskvrněných
788	dochází ke zničení města Tane; Anainové vztyčují Hluboký hvozď a válka Poskvrněných končí

- 793 poslední král Ayglu je zavražděn; končí epocha Tří království a začínají Bouřlivá léta
- 847 na území Ayglu vznikají klany Kilkry, Haig, Gyre, Ayth a Taral; Kulkain oc Kilkry se stává prvním thanem všech thanů; končí Bouřlivá léta
- 852 poslední panovník království Alsire je zavražděn; na jeho trůn usedá první král z rodu Dornach
- 922 v Kilvale vzniká víra Černé stezky a je klany postavena mimo zákon
- 942 klan Gyre a všichni vyznavači Černé stezky jsou posláni do vyhnanství za Údolí kamenů, kde zakládají své klany: Gyre, Horin, Gaven, Wyn a Fane
- 973 odměnou za to, že Sirian u Kolglasu odrazil vpád Černé stezky, vzniká klan Lannis
- 997 v čele Pravých klanů je Kilkry vystřídán Haigem
- 1052 vzniká klan Dargannan
- 1069 klan Lannis-Haig poráží Horin-Gyre v bitvě u Tanwrye
- 1097 v klanu Lannis-Haig řadí epidemie srdeční horečky
- 1102 klan Dargannan povstává proti vládě Haigu a Gryvan oc Haig, than všech thanů, proti němu svolává a vysílá armádu Pravých klanů

Hlavní postavy

PRAVÉ KLANY

Haig
Lannis-Haig
Kilkry-Haig
Dargannan-Haig
Ayth-Haig
Taral-Haig

klan Haig

Gryvan oc Haig	nejvyšší than, than všech thanů, na válečné výpravě proti vzbouřenému Dargannan-Haigu
Kale	Gryvanův tělesný strážce a velitel jeho gardy, na válečné výpravě proti vzbouřenému Dargannan-Haigu
Aewult nan Haig	Gryvanův prvorozený syn, thanův dědic
Mordyn Jerain, Stínová ruka	kancléř klanu Haig, původem z Tal Dyre
Tara Jerain	kancléřova žena
Torquentine	muž ve Vaymouthu
Magrayn	žena ve Vaymouthu, Torquentinův dveřník
Behomun Tole	Gryvanův steward v Anduranu
Lagair Haldyn	Gryvanův steward v Kolkyre

klan Lannis-Haig

Croesan oc Lannis-Haig	than, vládce hradu Anduran
Naradin nan Lannis-Haig	Croesanův syn, thanův dědic
Eilan nan Lannis-Haig	Naradinova žena

Taim Narran	velitel hradu Anduran, s Gryvanem oc Haig na válečné výpravě proti vzbouřenému Dargannan-Haigu
Kennet nan Lannis-Haig	Croesanův bratr, vládce hradu Kolglas
Inurian	Kennetův poradce, <i>na'kyrim</i>
Anyara nan Lannis-Haig	Kennetova dcera
Orisian nan Lannis-Haig	Kennetův syn
Rothe	Orisianův tělesný strážce
Kylane	Orisianův tělesný strážce
Mrtví:	Lairis Kennetova žena Fariel Kennetův starší syn

klan Kilkry-Haig

Lheanor oc Kilkry-Haig	than
Ilessa oc Kilkry-Haig	Lheanorova žena
Gerain nan Kilkry-Haig	Lheanorův starší syn, thanův dědic
Roaric nan Kilkry-Haig	Lheanorův mladší syn, s Gryvanem oc Haig na válečné výpravě proti vzbouřenému Dargannan-Haigu

klan Dargannan-Haig

Igryn oc Dargannan-Haig	than, povstal proti nadvládě Gryvana oc Haig
-------------------------	---

Klany Černé stezky

Gyre
Horin-Gyre
Gaven-Gyre
Wyn-Gyre
Fane-Gyre
a Inkallimové

klan Gyre

Ragnor oc Gyre nejvyšší than, than všech thanů

klan Horin-Gyre

Angain oc Horin-Gyre	than, vládce hradu Hakkan
Vana oc Horin-Gyre	Angainova žena
Kanin nan Horin-Gyre	Angainův syn, thanův dědic, na válečné výpravě jižně od Údolí kamenů
Wain nan Horin-Gyre	Angainova dcera, na válečné výpravě jižně od Údolí kamenů
Igris	Kaninův tělesný strážce, na válečné výpravě jižně od Údolí kamenů
Aeglyss	<i>na'kyrim</i> ve službách klanu Horin-Gyre, na válečné výpravě jižně od Údolí kamenů

Inkallimové

Theor	první ze Strážců tradic
Nyve	první z Válečníků
Avenn	první z Lovců
Cannek	inkallimský Lovec, na válečné výpravě jižně od Údolí kamenů
Shraeve	velitelka inkallimských Válečníků, na válečné výpravě jižně od Údolí kamenů

Další postavy

Huaninové
Kyriminové
Na'kyrimové

Huaninové

Edryn Delyne
Tomas

kapitán obchodní lodě z Tal Dyre
první hlídač v Koldihrve

Kyriminové

Ess'yr
Varryn

žena z vo'anu In'hynyr
bratr Ess'yr, válečník

Na'kyrimové

Yvane
Hammar
Cerys
Tyn
Eshenna

na'kyrimka žijící v Car Criagaru
na'kyrim žijící v Koldihrve
na'kyrimka, Vyvolená v Highfastu
na'kyrim, Snící v Highfastu
na'kyrimka v Highfastu, původem
z Dyrkyrnonu

Brian Ruckley
Zrození zimy

1. vydání
Anglický originál Winterbirth
Překlad Svatava Kretková
Obálka Kekai Kotaki
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM Print**
jako svou 159. publikaci
Ostrava 2009
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 259 Kč

www.fantomprint.cz